DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

AŞKA REHİN

SÜMEYYE AKARÇAY

Optimum Kitap

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Optimum Kitap: 32
Dünya Edebiyatı: 4

AŞKA REHİN
SÜMEYYE AKARÇAY

Yayına Hazırlayan: Seda Akdoğan
Editör: Necdet Akkan
Redaksiyon: Emine Kibar
Sayfa Tasarımı: Emir Tali
Kapak Tasarım: Abdullah Dede

Basım: 2014
ISBN: 978-605-4688-21-0

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 24408
© Türkçe Yayım Hakkı: Hayat Yayın Dağıtım Pazarlama San. ve Tic. Ltd. Şti.'ne aittir.
Copyright ©2014, Sümeyye Akarçay. 2014, Hayat Yayın Dağıtım

Optimum Kitap, Hayat Yayın Dağıtım Paz. San. ve Tic. Ltd. Şti. Markasıdır.

Basım ve Cilt: Sonsuz Matbaacılık
Sertifika No: 28487
Topkapı Davutpaşa Cad.
Güven Sanayi Sitesi C Blok No:291
Zeytinburnu / İstanbul
Tel: 0212 674 85 28

© Kısa tanıtım alıntıları dışında yayınevinden yazılı izin alınmadan hiçbir yolla çoğaltılamaz.

OPTİMUM KİTAP
Cevizli Mah. Fatih Cad. Atilla Sok. No: 1
Maltepe / İSTANBUL
Tel: 0 216 442 16 42 Fax: 0 216 442 16 42
www.optimumkitap.com / info@optimumkitap.com

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

AŞKA REHİN

SÜMEYYE AKARÇAY

Optimum Kitap

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

MAVİ GÜLLER

Mavi güller, eşsizliğin sembolüdür.

Dünya üzerinde zor bulunan bir tür olmasının yanında aşkın ve sevdiğiniz kişinin eşi bulunmayacak güzelliğini simgeler.

Aşk gibi biricik ve tektir. Eşsiz güzelliği anlatmak için var olmuşlardır.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

PROLOG

Burak, uzun zamandır kalbindeki hissin ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. Bu öyle bir şeydi ki sol tarafından başlayıp tüm vücuduna dağılıyordu. Dudaklarının kıyısında ise hep o bilindik tatlı kıvrılma vardı. Ve bu sadece birini gördüğünde oluşuyordu.

Bazı şeyleri anlamak zaman alırdı. Daha önce tadılmamış hislerin anlaşılması, sebebinin aranması, bulunca inkârın oluşması en sonunda da görmezden gelinmesi uzun bir süreç gerektirirdi.

Aşk tam da öyleydi!

Âşık olduğunu anladığı andan itibaren inkâr etti. Kafasını bir yerlere vurup düşüncelerden kurtulmayı umdu, en fenası kalbini yerinden çıkartmayı düşündü. Gerçek anlamda bir bıçak bile işe yarayabilirdi. Hislerinin anlamını ailesi gibi gördüğü kişide bulamazdı. En büyük duygusal travmayı da dört sene önce, o sabah yaşadı.

O sabahın en büyük koşuşturması Baran ve Esma'nın zoraki evliliğiydi. Sabahın yedisinde bembeyaz elbise içerisindeki gelinin mutlulukla gülümsemesi, damadın ise en yakın adamı tarafından silah zoru ile nikâh masasına oturtulması alışıldık bir durum değildi. Ama sonu herkes için mutluluk vericiydi.

Eh! Ne de olsa nikâhta keramet saklıydı. Onların büyüsü başkalarının üzerine serpilirken tek bir kişinin kalbi sızlıyordu.

Bu kişi Burak'tı!

Gözleri ise bir türlü ondan başkasına bakmıyordu.

Betül!

Acısı da sevinci de artık ondaydı. Aşk kalbine düştü.

Ve bir daha ortaya çıkmamak üzere kalbin en derinine gömüldü!

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

1. BÖLÜM

Çetin geçen kış aylarının ardından yüzünü artık göstermeye başlayan ilkbahar havası tüm şehre canlılık katıyordu.

Elindeki arabanın anahtarını ceketinin cebine bırakan genç adam, deniz kenarına konulmuş hasır taburelerden birine geçip otururken keyifli gözlerle etrafına baktı. Güneşin o ılık sıcaklığı dalların arasından sızarken yüzünü çevirip temiz havasını yavaşça içine çekiyordu. Gözlerini kapatıp aldığı tek nefesle ferahlamış gibi hissetti.

"Vay abicim! Hoş geldin. Seni buralarda görmeyeli uzun zaman oldu. Özlettin valla kendini." Adam gözlerini hızla açıp başını sesin geldiği yöne çevirdi. Gülümseyerek fazla uzun olmayan oğlanın ensesinden kavrayıp kendisine çekti. Çocuğa sarıldıktan sonra "Demli bir çayını içmeye geldim." dedi. Gözleri çay ocağında gezinip oğlana döndü.

"Ustan nerede?"

"Bugün evinde hazırlık var. Nursen Abla'yı istemeye geleceklermiş" göğsünü şişirerek başını dikleştirdi. Gözleri gururla ışıldıyordu. "Bugün ocak benden sorulur!"

Genç adam oğlana sırıtarak bakıp saçlarını karıştırdı.

"Elinden bir çay içerim o halde."

"Hemmen tavşankanı çayın geliyor abicim, sen yeter ki iste..." Çocuk koşarak çay ocağına ulaştı. Adam küçük bir gülümseme ile arkasından baktı. Bu çocuğu, babasının zoru ile yan kesicilik yaparken yakalamıştı. Babanın oğluna verdiği taktikleri ve tehditleri çok net bir şekilde duymuş, oğlanı takip edip tüm gerçeği ondan öğrenerek konuyu kesinleştirmişti. Şans eseri bu genç yaşında hayatını mahvetmeden onu kurtarmıştı. Daha 8 yaşındaydı. Eli kalem tutacağı bir yaştayken zorlanması, ister istemez kendi hayatının gözleri önüne gelmesine neden oluyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Burak zor şartlar altında doğmuş ve büyümüştü. Mardin'in taş evlerinden birinde dünyaya gözlerini açmıştı ama babası o daha doğmadan önce annesinin akrabaları tarafından töre cinayetine kurban gitmişti. Kaçarak evlenmenin bedeli, sonunda bulunup öldürülmekti. Kendisinden 11 yaş büyük ablası ve annesi ile o da o küçücük yaşıyla hayatın zorluklarına rağmen yaşam savaşı veriyordu. Tabi annesi o daha 1 yaşındayken kendi canına kıymasaydı hayat daha kolay olabilirdi.

Bu düşünceler teker teker aklından geçerken sıkıntı her hücresine yayılarak onu boğmaya başladı. Üzerindeki ceketi hışımla çıkardı ve yanındaki tabureye koydu. Gömleğinin üstten bir kaç düğmesini açtı, kollarını dirseklerine kadar sıvadı. Geçmiş nedense geçmişte kalmıyordu. Hafıza hiçbir zaman bir bilgisayar gibi resetlenmiyordu. Dirseklerini dizlerine dayayarak başını avuçlarının arasına aldı. Bu güzel günde düşüneceği en son şey bu olmalıydı. Yanında bir hareket hissedince başını çevirdi. Küçük oğlan tepside ince belli bardağa doldurduğu tavşankanı çayını getirmişti. Dökmeden Burak'ın önüne servis edip doğruldu. Burak yanındaki boş tabureyi çektikten sonra oğlanın koluna şakadan hafifçe vurdu.

"Gel biraz sohbet edelim." Oğlanın kahverengi gözleri parıldarken arka masadan birisi seslendi.

"Hey genç, bize iki çay versene..."

Burak ve küçük oğlan birbirlerine gülümsediler.

"Borcum olsun be Burak abi. Sen yarın gel, kralından bir sohbet ederiz."

"Yarın okulun yok mu senin?"

"Yarın üç ders. Öğlen buradayım."

"İyi o zaman. Bakarız..." diyerek göz kırptı. Oğlan başındaki şapkayı düzeltip hemen diğer masanın siparişlerini yerine getirmeye koştu.

Burak oğlanın çalışkanlığına gurur dolu gözlerle baktı. Hiçbir çocuk kötü doğmazdı, kötü olmaya zorlanırdı. Bunda da en büyük etken aileydi. Burak, oğlanı yasal yollardan babasından alıp sorumlu vasisi olunca çay ocağına çalışması için vermişti. Yaptığı en iyi iş olduğunu düşünüyordu. Dünyaya akıllı ve sağlıklı bir birey kazandırmış olacaktı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Okul giderleri için Baran da ona yardım edip eğitimini üstlenmişlerdi. Furkan da boş zamanlarında hakkıyla çalışıp okul vakitlerinde de derslerine bakabiliyordu böylece. Ne yazık ki kendisinin böyle bir şansı olmamıştı.

Gene gözlerinin önü geçmiş ile bulanınca bir düşüncenin içine daha çekileceğini fark etti. Başını iki yana sallayıp attığı tek şekerli çayını karıştırırken cep telefonu çalmaya başladı. Ceketinin cebine uzanmak için gerinip telefonu eline alırken ekranda gördüğü isim tüm benliğine sıcak hava dalgası gibi yayıldı. '*Betül*' yazıyordu. Uzun zamandır telefonunun ekranında bu ismi görmemişti. Heyecandan titremeye başlayan parmağını hemen ekranın yeşil kısmına dokundurdu.

"Efendim Betül Hanım?"

"Burak! Ah Allah'ım... Bir an telefonu açmayacaksın sandım" kızın sesi sitemli geliyordu.

"Bir şey mi oldu?"

"Evet! Kaza yaptım!" dedi ağlamaklı bir ses tonuyla. Burak'ın aklı karıştı. Biraz önce telefon açılmadığı için fırçalayan Betül iken şimdi sesi ağlamaklı bir şekle bürünmüştü. Bunu bir kenara bırakıp '*kaza*' kelimesine geri döndü ve anında gerildi. Sesi böyle geldiğine göre sağlıksal açıdan ciddi bir sorunu olamazdı. Yine emin olamayarak sordu:

"Bir şeyiniz yok değil mi?" Sesinin fazla endişeli çıkmaması için kendisini tutmaya çalışsa da yine sesi bir ton yükselmişti. Kalbi şiddetli bir şekilde atışa geçerken sırtında soğuk terler belirdi.

"Hayır, bana bir şey olmadı. Yalnız çarptığım arabadaki şoförün kaşı hafif kanıyor. Ya Burak lütfen buraya gel. Baran'ı arayamadım. Esma ve çocuklarla yemek randevumuz var, şimdi onların keyiflerini kaçıramam."

"Neredesiniz?" Burak yerinden kalkarken daha bir yudum almadığı çayına şöyle bir bakıp pantolonunun arka cebinden çıkardığı cüzdanından fazla bir miktar alarak çay tabağın altına sıkıştırdı. Betül'den adresi aldığı gibi telefonu kapadı. Ceketini kaparak arabadan tarafa hızla yürürken çay ocağının kapısında duran oğlana seslendi.

"Furkan, para çayın altında. Üstü senin bahşişin."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

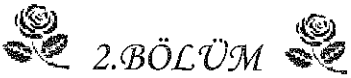
Oğlan masaya yürürken "Sağ ol Burak abim!" diye arkasından bağırdı.

Burak hemen arabasına binip aldığı adrese doğru gitti. Öğlen trafiğinden olsa gerek gideceği yere yirmi dakikada ancak varmıştı. Arabayı müsait bir yere park edip hemen kazanın olduğu yere yürüdü. Görünürde polis yoktu. Kazazede adamın aramamasına sevinmişti. Eğer ciddi bir şey yoksa kendi aralarında halledebilirlerdi. Kaza mahalline az biraz daha yaklaşırken birbirleriyle tartışan kişilerin seslerini duydu. Kazayı ve tartışmayı seyretmek için gittikçe sayıları artan izleyici topluluğunu yararak Betül'ün yanına gitti. Gördükleri ve duydukları... Tanıdığı Betül'den geliyor olamazdı, değil mi?

"Kadına ehliyet verenin ben..."

"Ne olmuş ehliyet verenin he? Ne olmuş? Pis maganda seni..."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

2.BÖLÜM

Genç kız evden çıkarken çok dalgındı. Yataktan kalktığından beri üzerindeki anlamsız uyuşukluğun nedenini bir türlü çözememişti. Sanki ağır çekime alınmıştı ve hareketleri hiç olmadığı kadar yavaşlamıştı. Duş alması bile hücrelerinin canlanıp günebakan gibi kocaman açılması ve canlılıkla dik durması için ona etki etmemişti. Hala aynı yavaşlıkta hareket ediyordu. Bir koala kadar yavaştı!

Çantasını ve unutmamak üzere cep telefonunu sıkıca tutarak evden çıktı. Aklına aniden dört yıldır bileğinden çıkartmadığı bilekliği geldi. Ağabeyinin geçen doğum gününde hediye ettiği saatin yanında duruyordu. Tüm agresifliğine rağmen bilekliği sevgiyle okşadı. İsimsiz hayranı ona hediye etmiş, o günden sonra bir daha çıkartmamıştı.

Dönüp son kez alacaklarını gözden geçirerek bir şey unutup unutmadığını kontrol etti. Bu haldeyken unutursa kesin sinirden çıldırırdı. Agresifliğinin nedenini bilmiyordu ama bu hali hiç ona göre değildi. *'Nerede benim enerjik, pozitif halim?'* diye geçirdi içinden. Her şeyi aldığına emin olunca kapıyı çekerek dışarı çıktı. Dairesinden aşağı asansörle inerken kabindeki aynadan dış görünümünü son kez inceledi. Giydiği kolsuz, yakasında fiyongu olan spor beyaz gömlek ve dizlerine kadar inen mavi eteği ile iyi görünüyordu. Keşke içi de dışı gibi iyi olsaydı!

Apartmanın önündeki özel park bölümüne çektiği arabasının yanına yavaşça ilerledi. Gözleri öylesine bakıyor ve sokakta yürüyen insanları görmeden yürüyordu. Çantasının ağzını açarak anahtarı bulmak için elini bir tur döndürdü. Bulamayınca bir dizini havaya kaldırıp çantayı dizine yasladı ve tek elle içine bakarak karıştırdı.

"Neredesin?" dedi anahtara seslenerek. Sanki ona gıcıklık olmasını istermiş gibi ortada gözükmüyordu. Evde unutmuş olamazdı. Çı-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

karken çantasına tıkarcasına koymuştu. Tek ayağının üzerinde durmaktan dengesini yitirince hafifçe yalpaladı. Bu da elindeki çantanın içindekileri boca edecek şekilde düşmesine neden oldu.

"Hay aksi şeytan!" diyerek homurdandı. Hızla yere eğilip içinden çıkanları tekrar çantasına doldurarak anahtarı aradı. Sanki tüm aksilikler onu bulurmuş gibi çantasını yere düşürdükten sonra anahtar '*Ben buradayım*' der gibi tam gözünün önünde belirdi. Hışımla eline alıp sıktı. Ceza vermeye çalışır gibi bir hali vardı. Dışarıdan biri baksa kesinlikle deli zannederdi!

Genç kız derin bir nefes alıp bugün başka sorunla karşılaşmayacağını tekrarlayarak kendini teskin etmeye çalıştı. İkinci bir derin nefesle anahtarın düğmesine basarak otomatik kapıları açtı ve küçük spor arabasının şoför koltuğuna yerleşti. Arabayı çalıştırırken saatine bir göz attı. Yemeğe daha on dakika vardı.

Bugün Esma ve Baran'ın tanışma günüydü. Esma'nın kaçırılma günü denmesi daha çok uyardı ama onlar dört sene boyunca bunu aşmıştı. Artık o kaçırılmanın sonucunda mutluluğu bulduklarına inanıyorlar ve o günün iyi ki olduğunu düşünüyorlardı. Bugünü kutlamak adına çocukları ve kardeşleriyle bir yemek ayarlamışlardı.

Eğer Betül zamanında hareket edip uyuşukluğu yol boyunca sürmezse tam vaktinde yemeğe yetişebilirdi. Sahil yolunu kullanması trafiğe takılması demekti. Çevre yoluna çıkıp sahile tekrar inmeyi düşündü. Mantıklı gelince uygulamaya koydu. Restoranın oraya inişi kolay olurdu. Ara sokaklardan geçip çevre yoluna çıkacaktı ki yan sokaktan çıkan aracı görmeyip tosladı. O kadar şiddetle çarpmamıştı ama araçlar sanki kâğıtmış gibi hemen birbirinin içine geçerek yamulmuşlardı. Betül, emniyet kemeri takılı olduğundan kafasını çarpma olasılığından kurtardı ama yine de başı şiddetle öne gidip geri geldi. Sersemliği birkaç dakika üzerinde kaldı. Başını kaldırıp ön camdan çarptığı araca ve şoförüne baktı. Adam direksiyona başını dayamış kıpırtısız duruyordu. Betül korkuyla titredi ve hızla araçtan inip diğer aracın şoför mahalline koştu.

"Beyefendi, iyi misiniz?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Adam başını kaldırırken şakağından bir kaç damla kan sızıyordu. Kaşı yarılmıştı. Beyin fonksiyonları ile ilgili ciddi bir durumu yok gibiydi aksi halde başını kaldırıp öldürecekmiş gibi Betül'e bakamazdı. Betül bu bakışları görünce yutkundu. Geriye seri adımlarla kaçarak arabasının sağ kapısını açıp çantasından cep telefonunu buldu. Hemen Burak'ı aramalıydı. Nedendir bilmiyordu, ne zaman başı derde girse Burak'ı aramak ağabeyi Baran'ı aramaktan daha kolayına gelir olmuştu. Bunun bir nedeni de Burak'ın ağabeyi gibi fırçalamaması olabilirdi.

Burak'a adresi vererek telefonu kapadı ve elbisesinin cebine koydu. Tekrar adamın yanına gitti. Kendisini toparlamış olacak ki araçtan yavaşça inip kafasını salladı ve hasar kontrolü yapmak için araçların etrafını gezmeye başladı. Kısa bir süre durumu analiz ettikten sonra başını kaldırdı. Gözleri hiddetinin ne denli güçlü olduğunu bildirirmişçesine nefretle bakıyordu.

"Hanımefendi, at gözlüğünü evde bırakmış olmanız gerekirdi." Ellerini beline koyarak ateş saçan gözlerle Betül'e bakıyordu. Betül farkında olmadan yemeğe başladığı tırnağını ağzından çekip araçların birleştiği noktaya yaklaştı. Adamın öfkeli olmasını anlıyordu ama... Durun bir dakika! Betül'e ne demişti?

"Pardon beyefendi, dediğinizi duyamadım. Bir daha tekrar eder misiniz?" *Bana at mı dedi?*

Adam ağzında alçak sesli bir kaç sözcük geveleyip başını öbür tarafa çevirdi. Betül yediği hakaret üzerine olduğu yere sindi. Hala inanamıyordu. Koskoca Betül Gökdağ, tanımadığı bir adam tarafından pıstırılıyordu. Bu sakinlik çok kısa sürmüş olacak ki kafasındaki düşünceler birbirini teşvik ederek adama - tabiri caizse - horozlanmaya başladı.

"Küfür mü ediyorsunuz siz?"

"Küfür etsem kaç yazar be? Arabanın anasını ağlattın. Şimdi ne yapacağız?" diye bağırdı. Hanımefendi diye başladığı ilk cümleleri artık o kadar seviyeli değildi. Her konuşmadan sonra üslubun derecesi daha da düşüyordu.

Betül elini sinesine götürerek hayretler içerisinde derin bir nefes çekti. Bu ne kabalıktı böyle?

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Azcık kibar olsanıza beyefendi... Hödüklükte bir numara olmak için bu kadar zorlamanıza gerek yok."

Adam hiddetle ona bir adım attı. Fakat iki arabanın birleştiği noktanın bir ucunda o, diğer ucunda Betül duruyordu. Birbirlerinin yanına yürümek için arabaların etraflarını dolaşmaları gerekirdi. Adamın yanak kasları dalgalanırken Betül de burnundan soluyordu. Kazayı bilerek yapmadığı gibi at yakıştırılması yapılmasına maruz kalmıştı. Bir anlık dikkat eksikliği sebebiyle aracın sokaktan çıkışını görmemişti alt tarafı. Şanslıydı ki daha beter bir durumda değillerdi. Güzellikle kapatsalar konuyu olmazdı sanki. Adamın öfkeyle dirseklerine kadar sıvadığı gömleğinin üstten ilk üç düğmesini açışını huzursuzlukla seyretti. Dışarıdan bakınca efendi bir adama benziyordu ama içinde mahalle serserisi yatıyordu.

Adam uzun uzun Betül'e baktıktan sonra elini havada savurup "Kadına ehliyet verenin ben..." diye homurdandı.

"Ne olmuş ehliyet verenin he? Ne olmuş? Pis maganda seni..."

Adam başını çevirip Betül'e öfkeyle bir kez baktı.

"Kadın sus! Zaten sinirlerim tepemde elimden bir kaza daha çıkaracaksın..."

Betül başını diğer tarafa çevirip kenarda durmuş kendilerine merakla bakan kadınlara dönüp "Nereden bulup sana çarptım bilmiyorum ki? Artık insan kalmamış bu devirde. Böyle şehir zorbaları dolaşıyor işte sokaklarda..." sözlerini sarf etti. Adam ne yapacağını düşünüyordu. Polis mi çağırsaydı yoksa ilk şirketi mi arasaydı karar veremedi. Sıkıntıyla düşünürken karşısındaki makyaj budalası süslü kadın söylenip duruyordu. Oldum olası kadın vıdı vıdısından nefret etmişti. Akşam karısıyla bu konu yüzünden tartışmamış mıydı? Allah kesinlikle onu sınıyordu. Betül'ün konuşmasına daha fazla dayanamayarak kükredi.

"Yeter be! Bir sus da ne yapacağımızı düşünelim. Baba paranızla altınıza çekersiniz arabaları, parayı bastırıp alırsınız ehliyeti. Sonucu bize patlar. Sizi sokağa çıkarmadan önce yeteneğinize bakmaları lazım, hoş sizde yetenek ne arasın ya neyse..."

Betül adamın kükremesiyle bir adım gerilerken bu sözlerin altında kalamayacağını düşünüyordu. Öyle de yaptı. Dengesini düzeltip adama doğru burnunu havaya dikti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Eğer bir kaç kelime daha edersen baba parasıyla diye söylediğin her şeyin üzerine tazminat ödemek durumunda kalırsın. Ben böyle seviyesiz bir insan görmedim. Hem hödük, hem seviyesiz. Allah'ım..."

"Şeytan diyor, bir tane çarp ağzına..." Adam sesini alçaltarak homurdansa da Betül onu duydu ve arabanın etrafını dolaşıp tam adamın önünde içinden gelen deli cesaretiyle dimdik durdu.

"Hele bir dene, anında mahkemeye giderim. Madem zengin züppesiyim her şeyi parayla hallediyorum, yine halledeyim de gör!"

Betül sırtında bir el hissedince hızla başını çevirdi. Öfkesi yüzünden sertçe soluyordu. O tanıdık simayı görmesi öfke bulutunun söndürülmüş balon gibi azalmasına ve aniden rahatlamasına sebep oldu. Burak, yüzünde garip bir ifade ile ona bakıyordu.

"Burada neler oluyor?"

"Sen kimsin? Bu kadının kocasıysan Allah sana kolaylık versin kardeşim."

Burak adama döndü. Daha arabaların hasar durumuna bakamadan kendisini tartışmanın arasında buldu ve şimdi ilk geldiği gibi sakin hissetmiyordu.

"Burada neler oluyor diye sordum?" dedi sesini biraz daha yükselterek. Betül diğer adama tiksinti dolu bakışlar atıp Burak'a döndü.

"Ağzıma iki tane çarpacakmış benim Burak!" dedi şikâyet edercesine. Seyirciler arasından bir genç araya girdi.

"Bir tane çarpacağını söyledi..." Tüm başlar çatlak sesin geldiği yöne dönüp bir iki saniye durdular. Burak kafasını toparlayarak Betül'e baktı.

"Siz benim arabaya gidip oturun. Birazdan gelirim." Anahtarı cebinden çıkarıp arabanın bulunduğu yeri işaret etti. Sağ kolunu biri tutunca başını çevirdi. Soru dolu gözlerle elin sahibine baktı.

"O kadın hiçbir yere gidemez. Daha polis gelecek, tutanak tutulacak. Yok öyle kaçmak..." dedi adam aksi bir şekilde. Betül adama cevap vermek üzere bir adım atınca Burak kolundan tutup geri doğru nazikçe çekti.

"Arabaya gidin Betül Hanım," dedi sesini düz bir sakinlikte tutmaya çalışarak. Beri yandan o adamın ağzına iki tane çakmaktan mut-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

luluk duyacağı bir sahne yaşanabilirdi ve bunu Betül'ün görmesine hiç gerek yoktu. Çarptığı için suçlu olabilirdi ama ona laf gelmesine dayanamazdı.

"Hanım mı? Sen onun adamı mısın? Hah aman ne iyi... Mafya tipin de var. Allah bilir silah da taşıyorsundur sen?" Burak adamın sözlerini duymazlıktan gelerek Betül'e uzun uzun baktı. İçinden kendisine sakin olmasını en az on kere hatırlatmıştı. Betül de inat eder gibi hala adamı parçalayan bir vahşilikte bakıyordu. Burak'ın anlam dolu bakışlarıyla karşılaşınca başını sallayıp kendi aracından çantasını aldığı gibi Burak'ın arabasına gitti.

Burak onun uzaklaşmasıyla adama döndü. İzleyicilerin duyamayacağı bir şekilde adama yaklaşarak kulağına tısladı.

"Eğer o kadın hakkında bir laf daha edersen, ağzının ortasına çarpan kişi ben olurum ve..." arabayı göstererek "... çarptığın kişi kesinlikle Betül olmaz!" dedi ve sustu. Sözlerinin adam üzerindeki tepkisini ölçtükten sonra aralarındaki harareti bir ton düşürdü. Çünkü adam yutkunmaya başlayarak kocaman olmuş gözlerle kendisine bakıyordu.

"Şimdi..." Arabalara hızla göz atıp kimin suçlu, kimin suçsuz olduğunu inceledikten sonra tekrar adama döndü.

"Tüm masraflarını ben üstleniyorum. Sağlık ile ilgili ciddi bir problem olmadığına göre polise bildirmeye gerek yok. Aksi halde vereceğim yüklü meblağı almaktan yoksun olursun. Kabul ediyorsan hemen bir çek yazarım. Etmiyorsan sen bilirsin."

Adam geriye doğru bir adım atıp Burak'tan uzaklaştı. İlk arabaya baktı. Kaskosunu daha ödememişlerdi. Araç şirkete ait olduğu için kesin kendisini suçlarlardı. İş yerinde durumu kritikti. Tamir parası üzerine yıkılırsa diye şüpheye düştü. Bir süre düşündükten sonra alacağı parayı düşünüp heyecanla parıldayan fırsatçı gözleriyle Burak'a döndü.

"Bana ne kadar vereceksin?"

Burak yüzündeki ifadeyi korumaya çalışsa da para düşkünü adama iğrenme dolu bakışlarını yollamadan edemedi. Her şey bu demek değil miydi? Para...

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ceketinin iç cebinden aldığı minik defterle arabanın dağılmayan kaputuna eğildi. Baran ona Betül, çocuklar veya iş ile ilgili bir durumda acil ödemesi üzerine yüklü bir hesap açarak, çek defteri tahsis etmişti. Burak hemen oraya adamın gözünü doyuracak miktarda bir para yazarak imzaladı ve adama uzattı. Kazazede adam yüklü çeki görünce gözleri şeytani parıltılar atmaya başladı. Eline almak için çeke uzanıp çekti ama çek gelmedi. Burak sıkıca tutarak adama yaklaştı.

"Bu çek senin kaza paran, araçları ben kendim özel yaptıracağım. Eğer seni bir şekilde Betül'ü rahatsız ederken görüp şantaj gibi aptal bir durum içine girmeye çalıştığını anlarsam, göreceğin son şey bu çek olur. Beni anladın mı?" Adam hızla başını salladı. Burak çeki bırakarak arkasını döndü. Cebinden cep telefonunu çıkarıp araçları alması için çekici çağırdı. Birkaç dakika daha oyalandıktan sonra araçlar çekildi. Kazazedenin cep telefonunu aldı ve oradan uzaklaştı.

Araç içinde otururken, tehlikeyi görünce şişen balon balık gibi yanaklarını şişiren Betül ikide bir arkasına bakmadan edemiyordu. Burak görünürlerde yoktu. İzleyici kitlesi ise gittikçe genişliyordu. Tedirginliğinin vermiş olduğu gerginlikle koltukta sürekli kıpırdayarak düşünüyordu. Kaza süresince adama kafa tutmuştu ama şimdi ölesiye korkuyordu. Polise haber verip karakola götürülürse olduğu yere düşüp bayılabilirdi. Polis, kanun, adliye diye sıralı gelen işlemleri düşününce vücudu ürperdi. Böyle durumlara karşı kendisinde bir ürkeklik vardı. Küçükken evlerine gelen polis memurlarından ölesiye korktuğu için yaşıyla doğru orantıda büyüyen çocukluk sorunuydu. Bir psikolog ile görüşse hemen o noktaya iniş yapabilirdi.

Merak, heyecan, korku bir araya gelince daha fazla oturamayacağına kanaat getirdi. Kapıyı açmak üzere önüne dönerken göz ucuyla kalabalıktan çıkan Burak'ın araca doğru geldiğini gördü. Kıpırdamadan bekledi. Adam arabaya binip hiçbir şey söylemeden gazlayıp yola koyulana kadar sesini çıkarmadı. Burak konuşmuyorsa kendisi de ses kirliliği yapmayacaktı.

"Baran Beylerle nerede yemek yiyecektiniz?" diye sordu biraz sonra adam. Betül onun kaza hakkında konuşmasını bekliyordu. Soruya şaşırarak kısa bir an düşündü. *Ben nereye gidiyordum ya? Heh...* "Salacak'ta her zaman gittiğimiz restorana..."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Burak kafasını sallayıp tekrar sessizliğe gömüldü. Betül etrafına bakma gereği duymuyordu. Çünkü hiçbir şey yanında oturan adam kadar ilginç olamazdı. Sanki kaza durumu olmamış, onu adamın biriyle kavgaya tutuştuğu sırada aniden basmamıştı. *İnsanda biraz merak duygusu olur canım...*

"Bana ne olduğunu sormayacak mısın?" diye sordu Betül, bu sessizliği bozmazsa içi hiç rahat etmeyecekti. Burak istifini bozmadan dümdüz önüne bakıyordu.

"Sana diyorum hey..." dedi üsteleyerek. Başını Burak'ın önüne doğru uzattı.

"Betül Hanım, kaza yaptığınızı gördüm. Bunun başka açıklaması olduğunu sanmıyorum. Yani adamın size çarptığını söylemeyeceksiniz tabi... Bu garip olabilirdi." Burak'ın sesinde hafiften bir alay vardı. Dıştan vurdumduymaz gibi görünse de içi içini kemiriyordu. Araçların durumuna sıradan bir olay gibi karşılık vermiş olsa bile aslında ilk baktığında kalbi teklemişti. Eğer Betül'ün emniyet kemeri takılı olmasaydı daha ciddi bir durum yaşayabilirlerdi. Kemerinden emindi. Çünkü Betül trafik kurallarına uyan sayılı şoförlerdendi.

"Sen benimle dalga geçiyorsun!"

"İnanın bunun için uğraşmıyorum. Her neyse... Siz iyisiniz. Adamın durumu da iyi... Her şey hallolduğuna göre sorun yok."

"Bana kızmayacak mısın?" Betül başını yana yatırdı. Sesinde hafif bir kırılganlık vardı. Biraz önce adamı parçalayacak olan kadın o değildi sanki. Burak şaşkınlıkla başını çevirip kırmızı dudaklarını bir çocuk gibi büzen kıza baktı.

"Neden size kızacağımı düşünüyorsunuz?"

"Kaza yaptığım için." Omuz silkti. "Sonuçta hatalı da bendim." Betül dudağının kenarlarını aşağıya çekerek o mavi gözlerinde parıldayan küçük bir çocuğun masumane ifadesini ortaya çıkarttı. Burak önüne dönerek kendini toparlamaya çalıştı. Betül'ün suratındaki o sakin ifadeyi gördüğü her an onu öpme dürtüsüyle savaşıyordu. Zoraki durumlar haricinde ona bakmamak üzere kalbi ve aklıyla sözleşme imzalamıştı. Ne var ki kalbi her zamanki hainliğinin pençesiyle gözlerine hâkim olarak ona bakmak için çıldırıyordu. Kalbi dörtnala koşar gibi atmaya başladı. Arabanın içi orta sıcaklıkta olduğu halde o aşırı

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

derecede terliyordu. Klimanın düğmesine basıp biraz serinlemek istedi. Ama Betül eline vurup onu durdurdu.

"Deli misin sen? Bu havada klima açarsan zatürreden hastanelere düşeriz. Daha havalar klima açacak kadar ısınmadı. Haberlerde okudum. 'Bahar gribinden korunun, etkisi zor geçiyor' diyorlardı." Burak ona şaşkın kısa bir bakış atıp kendi camını aşağı indirdi. Bu daha iyiydi.

Geri kalan yol boyunca ikisi de bir şey konuşmadı. Restoranın kapısının önünde araba dururken Betül tekrar Burak'a döndü.

"Teşekkür ederim."

"Rica ederim." Burak ruhsuz gibi görünen bedenini ona çevirme gafletinde bir an olsun bulunmadı. Gözlerinin kontrolünü elinde tutmak adına kendisini sıktığı için karın kasları feci derecede zonkluyordu. Betül ona kısık, öfkeli gözlerle bakarak araçtan indi. Kapıyı da sertçe kapattı. Topuklusunun üzerinde sert adımlarla ilerlerken Burak'ın gözleri yine onu takip etmekten geri kalmadı. Rahat ve bir o kadar da sıkıntılı nefesi burun deliklerinden dışarı saldı.

Betül restoranın kapısından içeri girerken saatine göz atmadan edemedi. Tam bir saat gecikmişti! Baran'ın merak edip aramamasına şaşırdı. Zaman kavramına çok önem veren bir ağabeye sahipti. Eskiden o kadar olmasa da yaşlandıkça bir haller oluyordu.

Kapıdan içeri girip bulunduğu yerden göz taraması yaparak nerede olduklarına baktı. Cam kenarında bir masada oturuyorlardı. Esma, Baran, Yağmur, Yiğit ve... Tolga! Betül gerildi. Onun burada ne işi vardı? Onca olan şeyden sonra onu bir daha görmek istemsiz olarak gerilmesine neden oldu. Ayakları artık hareket etmesi gerektiğini hatırlatırcasına titredi. Hemen toparlanıp masaya doğru emin adımlarla ilerledi. Onu ilk gören Baran oldu.

Baran ve diğerleri, Betül yemeğe geç kaldığı için karınları acıkmış ve siparişlerini vererek yemeğe başlamışlardı. Kardeşinin telefonunu defalarca arayarak nerede olduğunu sıkıntılı bir şekilde merak etmişti. Telefonu sessizde olduğunu düşünüp yemek sonuna kadar bekleyeceğini ve sonra Burak ile irtibata geçip nerede olduğunu öğreneceğini aklına not etmişti. Son lokmasını alırken karşısında Betül'ü görmek nedense onu şaşırtmamıştı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Ooo kimler gelmiş? Betül Hanım çok erkenci gördük sizi..." dedi yüzünde alaycı bir gülümseme ile. Tüm başlar Betül'e döndü.

"Alaaa! (Hala) "

Yağmur ve Yiğit kendilerini geri iterek sandalyeyi masadan uzaklaştırdılar sonra da kayarak aşağı inip Betül'e doğru koşturdular. Betül eğilip küçük yeğenlerinin yanına gelmesini bekledi. Yiğit halasına düşkünlüğü ile bilinirdi. Betül'ün yanaklarına sulu öpücükler kondurdu. Arkasından Yağmur halasına sıkıca sarıldı.

Baran ayağa kalkarak geç kaldığı için sallandırdığı dudaklarıyla kardeşine küçük bir öpücük kondurdu. Yıllar ve baba olmak onu hiç değiştirmemişti. Hala karizmatik bir adamdı. Güzeller güzeli karısı Esma da 5 aylık hamile olması nedeniyle sandalyesinde oturduğundan Betül onu öptü. Yağmur, babasının yanındaki sandalyeye yerleşti, Yiğit de annesinin yanındaki sandalyeye kuruldu. İkiz olmaları bazen çekilmez oluyordu ama Baran ve Esma hallerinden memnundu. Çocuklarına taparcasına büyük bir sevgi duyuyorlardı. Üçüncüye hazırlanmaları da sevgilerinin en büyük kanıtıydı.

Tolga ve Betül sadece el sıkışmakla yetindiler. Çantasını kenara bırakan genç kız, Esma'nın yanına oturdu. Betül'ün suratındaki ifade Esma'nın dikkatinden kaçmadı. Morali bozuk gibi ve... fazla sinirli görünüyordu. Gözlerini çevirip ağabeyi Tolga'yı süzdü. O da aynı şekilde gergin duruyordu. Önüne dönüp Baran'a soru dolu bakışlar attı. Aldığı karşılık aynı bakışlar olmuştu.

"Betül iyi misin?" diye sordu yumuşacık sesiyle Esma. Genç kız boş tabaktan aldığı gözlerini yengesine çevirdi.

"Değilim! "dedi dürüstçe. "Geç kaldığım için kusura bakmayın. Ama görüyorum ki gelmemem pek bir şeyi değiştirmemiş."

"Ne oldu? "diye sordu Baran merakla. "Neden geç kaldın? Senin pek sık yaptığın bir şey değildir ama..."

"Kaza yaptım!" dedi hiç tereddüt etmeden. Tolga'yı görmesi ve bir saat önce başına gelenler psikolojisinde garip bir dalgalanmaya neden oluyordu. Bakışlarını Tolga'ya çevirdi. Bir ay önce şiddetli bir tartışmanın ardından öpüşmüşlerdi. Birbirlerine vaatler vermemiş olsalar da aralarında nedeni bilinmez bir sınır oluşmuştu. İnsan ya sevgiliydi ya da değildi. Ama hiçbir şey bu kadar basit değildi. Hele ki konu Betül ise...

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Betül, nasıl oldu bu?" diye sordu endişelenen Esma.

"Ara sokaktan çıkan bir adamı görmedim ve çarptım. Durumu iyi." Gözlerini önündeki boş tabağa çevirdi tekrar. Ağabeyi ile göz göze gelmek şu an için iyi bir fikir gibi durmuyordu.

Baran'ın sesi katılaşırken "Neden beni aramadın?" diye sordu.

"Burak'ı aradım halletti."

Baran gözlerini kısarak masaya doğru eğildi.

"Abin benim! Ayrıca neden lanet telefonun açılmıyor? Yemeğe neden geç kaldığını öğrenmek için aradım ama ne hikmetse açılmadı." Baran kızgın gözlerle kardeşinden bir cevap beklerken, Tolga suratını buruşturdu.

"Burak mı? Kendine en yakın olan kişi bir yardımcı öyle mi?" Betül gözlerini kaldırıp ona baktı. Burak'ı savunmaya geçmek için ağzını açıyordu ki konuyu kendi lehine çevirdi.

"Sana hesap vermek gibi bir yükümlülüğüm yok. Ayrıca kime yakın olacağıma ben karar veririm." Betül Baran'a döndü. "Telefonumu sessize aldığımdan haberim yoktu."

"Ailenin erkekleri dururken neden Burak? Küçüklüğünden beri onu Baran'dan daha yakın gördüğüne de eminim." dedi Tolga alaycı bir gülümseme ile. Betül bir anda gözlerine vuran ateşle masaya doğru eğildi.

"Tolga Bey, abim veya Burak, ikisi arasındaki tek fark kan bağıdır. Peki, seninle aramda ne var?"

"Adını senin koymanı beklerdim. Garip, Betül Gökdağ'ın çuvalladığı bir konu var." Tolga huzursuz görünümünün altında sakladığı büyük bir keyifle arkasına yaslandı. Betül'ü ateşlemeye bayıldığını itiraf etmeliydi. Rolünü hakkıyla oynamak adına bakışlarına sertlik kattı.

"Anne, neden halamla dayım böyle kavga ediyoy?" diye sordu Yiğit. Annesinden aldığı zümrüt gözleri merakla büyümüştü.

"Baba, dayım neden alama öldüyecekmiş gibi bakıyoy?" diye soran Yağmur da babasına yanaşmış, biraz da korkmuştu.

Esma ve Baran birbirine şaşkınca bakarak çocuklara ne diyeceklerine karar vermeye çalışıyorlardı.

Betül ve Tolga ise birbirlerini öldürmenin planı içinde, bir açık arayan fırsatçı gözlerle birbirlerine bakıyorlardı!

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Çocuklar, bakın burada *'çocuklar'* var." Baran, Yağmur ve Yiğit'i göstererek konuşmasına devam etti. "O yüzden biraz mola verip yemeklerinize dönün. Betül sen de siparişini ver." Garsonun yanlarına gelmesi için parmağıyla işaret ederken kardeşinin ve Tolga'nın geçen ay aralarında yaşanan küçük yakınlığı bildiğinden üzerlerine gitmedi. Kendi kardeşinin Tolga ile olmasına karşı çıkıyordu. Sevgili karısının kardeşiyle birlikte olması da biraz garipti ve en kötüsü de geçmişte aralarında yaşanan gerginlik sebebiyle bu konudan çok uzaktı. Ne var ki Esma'nın ağabeyiydi ve biricik karısına asla kıyamıyordu. O, aralarında yaşanacak bir ilişkiyi destekliyordu, bu yüzden kocasının karışmaması için geri planda durmasını istiyordu. Eğer Betül de karşılık verseydi sesini çıkarmazdı. Geçmişte yaşadıkları geçmişte kalmıştı. Betül'ün mutluluğu en az çocuklarınınki kadar önemliydi. Kendisi evlenmiş ve çocukları olmuş olabilirdi ama kardeşinin o değişmeyen önemi ve yeri her zaman belliydi.

Tabaklar servis edilirken Baran başını çevirip Betül'e döndü.

"Araba nerede? Fazla hasar var mı ?" diye sordu.

Betül fazla pişmiş bifteğinden aldığı küçük bir lokmayı çiğnerken "Burak ilgilendi. Sanırım çekici geldi," dedi.

"Kahraman Burak..." diye homurdandı Tolga. Esma kenarda daha fazla sessiz duramayarak olaya müdahale etmesi gerektiğini düşündü. Geldiğinden beri elinde körükle sürekli ateşi harlayan ağabeyiydi.

"Ah abi yapma böyle! Ayrıca kaza bu, Betül'e bir şey olmadığına sevinmeliyiz." diyerek lafa girdi. Diğer yandan Yiğit'in ağzına yemek doldurmakla meşguldü. Ufaklık da patatesi ısırırken önündeki peçeteyi ketçaba bulamayı ihmal etmemişti.

Tolga hiçbir şey söylemedi. Baran telefonu çıkartarak sağ kolu olan Burak'ı aradı. İkinci çalışta telefon açıldı.

"Efendim?"

"Burak, Betül kaza yapmış-"

"Evet, Baran Bey..." diyerek sözünü kesti Burak. "Ben diğer şoförle konuştum. Herhangi bir sorun çıkmadı. Aldığı paradan olsa gerek hemen yelkenleri indirdi. Araçlar için çekici çağırıp bizim servise gönderdim. Betül Hanım hatalı olduğundan sorumluluk bizdeydi. İki

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

araç da şu an yapılıyor." bilgilendirmesinden sonra Baran'ın soracağı sorusu kalmadı. Sesine karışan memnunluk tınısıyla "Tamam Burak. Ellerine sağlık." demekle konuşmasına son verdi.

Burak, Gökdağ ailesinin 18 yıldır çalışanıydı. Baran ile zor koşullarda tanışmıştı. Ailesinin kaybından sonra sokaklarda kalarak hayat mücadelesi vermiş, bir sürü pis işe bulaşmıştı. Baran ile bir kaçakçılık işinde karşılaşarak dost olmuşlardı. Burak görmüş geçirmiş, hayatın tüm zorluklarıyla baş etmesini bilen biri olarak hayatını yaşamıştı ve Baran'ı da delikanlılığın o cesaret ile aptallık arasındaki bocalaması sırasında korumaya başlamıştı.

Baran gençliğinde yaptığı en büyük hatanın, en iyi dostluk kurmasına yaradığını görünce kaderin başka türlü işlediğini düşünmüştü. O kaçakçılıktan bir büyüklerinin yardımıyla kurtularak eğitimini tamamlayıp holdinglerinin yönetimini eline alacak kadar olgunlaşmıştı.

Burak ise dışarılarda sürünmeye devam etmişti. Sonunda Baran hiç unutmadığı Burak'ın sadakatine inanarak yanında iş vermiş ve bulunduğu pislikten onu da çıkarmıştı. Baran ile kardeş gibi büyümüştü. Yeri geldiği zaman akıl vermiş, yol göstermişti. Baran'dan bir yaş büyük olsa da her zaman iyiliğini düşünerek ona hiçbir şekilde sadakatsizlik etmemiş, güvenenini boşa çıkarmamıştı. Bu Baran'ın ona gözü kapalı güvenmesinin en açıklanabilir tarafıydı.

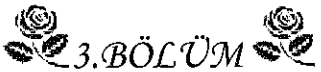
Burak, yerini bilse de Baran'ın içinde sağ koldan çok daha öte olduğunu biliyordu. Ama acılarla yoğurulmuş bedeninin içindeki korunaklı kalbi en yakınındakine kepenklerini kaldırınca elinden hiçbir şey gelmiyor, daha fenası kendini çok kötü hissediyordu. Hayatında ilk defa Baran'a kazık attığını düşünerek kendine kızmıştı. Bir sene önce tatile çıkmak istediğini söyleyerek Baran'ı şaşırtmış ama hakkını vermişti ve Burak'ın onun izin vermesiyle kafasını dağıtmaya kaçmıştı. Aklında ve kalbinde normalde kız kardeşi olarak görmesi gereken kişi vardı: Betül!

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Arabayı daha hızlı sürmeye başladı. Ah bu düşünceler...

Ne yaparsa yapsın onu unutamıyordu. İçindeki duyguları çok sonradan fark etmişti. 18 yıldır tanımasına rağmen 4 senede çok şey değişmişti. Betül onun donmuş kalbinin buzunu çözmüştü. Bunun nedeni Betül'ün de büyüyüp 25 yaşında güzel bir kadın olması olabilirdi. Daha olgunlaşmış ve daha da güzelleşmişti. Hala inatçıydı ama bu inat Burak'ı hiç olmadığı kadar etkiliyordu. Sesini çıkarmadan, kimselere söylemeden sadece... İçinde büyüttüğü kocaman bir aşktı bu!

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

3.BÖLÜM

Yemek bitimine kadar Tolga ve Betül kendilerini toparlamışlardı. Aralarında her ne olup bitiyorsa bunu çevrelerindeki insanlara yansıtmamak üzere sözsüz anlaşmayla ateşkeslerini ilan etmişlerdi.

Baran ve Esma ise çok mutluydular. Eğlenceli ve aşk dolu geçen yemek boyunca ikizlerin muhabbetleri de alıp götürmüştü. Hafta sonu olması nedeniyle uzun bir süre oturmuşlar, sanki birbirlerini hiç görmüyorlarmış gibi muhabbet etmişlerdi. Kalkma vakti gelince Esma Betül'e döndü.

"Bugün bizde kalsana?" diye bir teklifte bulundu.

Betül biraz mırın kırın etmeye başlayınca Esma hemen atıldı. "Anlamam bugün bizde kalıyorsun," diye ricayı emire çevirdi.

"Ama evde yapacak işlerim var. Bu hafta çok yoğunum, çalışıyorum. Bugünden bitirmem gerekiyor." dedi Betül kabul etmeyerek. Esma yan gözle kocasına "destekle" der gibi anlam dolu bakışlar attı. Baran'ın kararsızlığı uzun sürerken somurtmaya başlayan Esma görümcesine dönerek "Yarın hallet. Eminim abin seni kovmaz." dedi imayla.

Betül ağabeyine doğru kıkırdayıp "Başka işlerim var" dedi. Aslında öyle değildi. Eve gidip kafasını toparlamaktan başka bir düşüncesi yoktu. Betül kadar olmasa da Esma da inatçıydı. Direterek "Yarın yaparsın işte..." diye öneri de bulundu.

"Yarın çiftliğe gidecektik."

"Ah unutmuşum! O zaman Pazartesi yaparsın." Baran ikilinin arasındaki konuşmayı sırıtarak seyrediyordu. Ama fazla duramadan yüzüne sahte bir ciddiyet verip sevgili karısına baktı.

"Çalışanımı rahat bırak lütfen."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Ah gelsin ama! "diyerek omuzlarını indirip suratını daha çok astı. Yüzünde oluşan minik tebessümüyle Baran, uzanıp karısının yumuşacık elinin üzerine sevgi dolu bir öpücük kondurdu.

"Sevgili yengecim bugün değil ama yarın akşam sizdeyim." dedi genç kadını rahatlamak için Betül. Esma Betül'ün yüzüne bakarak uzun uzun inceledi. Sonra başını çevirip küçük çocuklar gibi dudaklarını sallandırdı. Başka şans olmadığı için bu kadarla yetinecekti.

"Peki tamam!"

İkili arasında gidip gelen gözleri karısında sabitlenirken "Betül'ün gelmesini neden bu kadar istiyorsun bakayım?" diye araya girdi Baran yarı merakla.

"Çünkü kız kıza konuşabildiğim bir tek o var. Affedersin aşkım ama sürekli kocayla birlikte olmak çok rahatsızlık verici..." Yüzünü buruşturarak bir havayla elini savurdu. Baran arkasına yaslandı. Karısına yarı ciddiyetle baktı. Normal bir erkeğin bu konuşmadan artık istenmediğini anlaması kaçınılmaz olurdu ama Esma'nın kocasına deliler gibi âşık olduğunu bilmeyen yoktu. Bu yüzden onun isteksiz tavrına karşılık daha sıcak bir yanıt verdi.

"Böyle düşündüğünü bilmiyordum hayatım. Söyleseydin kendime başka ilgi alanları bulurdum." Esma, Baran'ın şaka yaptığını biliyordu ama aklına başka kadınların varlığını getirince bir anda şakanın dozajı değişti ve ciddiyet kendini belli etti.

"Gözlerini oyarım!"

"Pekâlâ tamam." Betül ellerini masaya dayadı. "Yarın akşam geliyorum. Zaten sabahtan çiftliğe beraber gideceğimiz için akşam da size gelirim." dedi Betül, çiftin aralarına girerek.

Yağmur ve Yiğit, karışık dondurmalarını yediklerinden dolayı konuşmaya karışma gereksinimi duymuyorlardı. Tolga masanın kenarına koyduğu cep telefonunu alarak ayağa kalktı.

"Ben de kaçar. Bugün diğer çocuklara söz vermiştim." Kimseden itiraz sesi yükselmeyince ucuz yırttığını düşündü. Esma hamile olduğu dönemlerde biraz sapıtıyordu. Bu sefer kurbanı olmadan çabuk kurtulmuştu.

"Biz de kalkıyoruz birazdan," dedi Baran, hesabı ödemişti.

Tolga doğrularak masadakilere şöyle bir baktı. "Yarın görüşürüz."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

diyerek çocuklara göz kırptıktan sonra oradan uzaklaştı. Betül ile konuşma gereksinimi bile duymamıştı. Her konuşmada o sivri dilini iğne gibi karşısındaki kişiye batırmaktan hiç çekinmiyordu. Bu kızın korktuğu bir şey var mı çok merak ediyordu. Ama olmadığı kesindi onda bu kadar cesaret varken!

Tolga restorandan çıkarak otoparka gitti. Sabah sakin başlamıştı ama şu an içinde anlatılmaz bir öfke vardı. *'Küçük cadı, seni adam etmek lazım! En kısa zamanda...'*

Esma gözlerini kısarak Betül'ün ağzından laf almak için "Betül neden sürekli Tolga'yı kışkırtıp duruyorsun?" diye sordu. Betül'ün yaptıklarına anlam veremese de azcık bir şeyler hissediyordu. Bu, kadınlık içgüdüsünden gelen bir histi.

"Beni delirtiyor! "diyerek isyan etti genç kız.

"Yemek boyunca sana bulaşmamak için her şeyi yaptı. Onu delirten nedense sen oluyorsun." dedi Baran sakin bir sesle. Karısı gibi kardeşini köşeye sıkıştırıp onun açısından olaya bakmak istiyordu. Yoksa ortadaki en büyük problem kaynağı Tolga'dan başkası olamazdı. Sürekli kışkırtıcı sözleriyle insanın sabrını zorluyordu.

Betül alayla güldü.

"Erkek kafası işte! Hepinizin aklı aynı çalışıyor değil mi ?"

Esma aksini iddia edercesine başını salladı. "Bu konuda haklı olabilirsin ama Baran'ın dediği doğru! Resmen adamı dürtükleyerek ilgisini kendine çekmeye çalışıyorsun. Bunun özel bir anlamı olamayacağını düşünüyorum. Doğru mu? Geçen ayki..." dedi ama sözü yarım kaldı. Daha fazla üzerine gidemeden Betül'ün kaçmasıyla oyunları yarıda kesildi.

Betül ayağa kalktı.

"Hayır, tabi ki de öyle bir şey yok! Neyse ben de gidiyorum."

"Bekle seni bırakalım araban yok ne de olsa..."

"Gerek yok Esma, şuradan bir taksiye atlarım ben. Hem eve gitmeden önce alacaklarım da vardı."

"Peki öyleyse." Esma kalkmasın diye Betül eğilip yanaklarından öptü. Yeğenlerinin ağızları ve biraz da yanakları dondurmaya bulan-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

dığı için başlarının üstünden öpücükler kondurarak restorandan çıktı. Etrafına bakındığında parkta Tolga'yı göremedi. Gittiği için mutluydu. O adamı görmesi sinirlerini sürekli bozuyordu.

Derin bir nefes alarak köşede müşteri bekleyen taksiye doğru yürüdü. Biraz alışveriş yapsa rahatlayacağını biliyordu. Kadınların stresli olduklarında yaptıkları alışveriş kadar rahatlatıcı bir şey yoktu. Betül de o kadınlar gibiydi. Paranın pek önemi olmadığı için alışveriş sorun değildi. Ama evde kıyafet anlamında iyi bir temizliğe ihtiyacı vardı. Alırdı ama eskiyi atmazdı. Bu konuda biraz cimri olabilirdi.

Üç saat dolaştıktan sonra kendini eve zor atabilmişti. Alışveriş mağazasında girmedik dükkân bırakmadığından ne görürse, neyi beğendiyse almıştı. Apartmana geldiğinde elindeki poşetlerin bolluğunu gören kapıcı hemen yardımına yetişmiş ve dairenin kapısına kadar genç kadına yardım etmişti. Her şeyi içeri aldığına karar verince Betül kapıyı kapatarak kendini direkt mutfağa attı. Sıcaklığın verdiği hararetle, halk dilinde pişmişti! Mevsim gerçekten ilginç bir hal alıyordu. Sabahları soğuk akşama doğru adeta yakıcıydı.

Koca bir bardak buzlu suyu içince içindeki ateşin fos diye söndüğünü hissetti. Biraz sonra kapı çaldı. Misafir beklemediği için gelenin kim olabileceği hakkında tahmini yoktu. Elindeki bardağı tezgâhın üzerine bırakarak kapıya gitti. Elini kapının koluna koydu ve açarak şaşkınlıkla kalakaldı.

"Burak! Seni beklemiyordum." Genç adamın gözleri parladı. Betül'ü gördüğünde hissettiği sevinç anlatılamayacak kadar özeldi. Kalbinin deli gibi çarpmasını engellemenin bir yolu yoktu. Hızla elini cebine atarak anahtarı çıkarıp kıza doğru uzattı.

"Arabanız yapıldı, Betül Hanım." dedi resmi bir şekilde. Burak onların yardımcısıydı ve her zaman haddini bilen biriydi. Resmiyet nerede olurlarsa olsun, asla kendini yok etmeyecek bir yere sahipti.

Betül anahtarı alarak kapıyı biraz daha açmaya çalıştı fakat poşetler kapının açılmasında sorun teşkil ediyordu. Arkasına yığmak kendi fikri olmalıydı! Omuzunun üzerinden poşetlere şöyle bir bakarak kaşlarını çattı.

"İçeri gel ama kapı açılmıyor." dedi ve sonra Burak'a dönerek çocukça gülümsedi. "Bu iri cüsseyle geçebilirsin değil mi?" Burak'ın dudakları seğirdi fakat gülümsemedi. Başını olumsuz anlamda salladı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Uygun olmaz efendim. Ben sadece anahtarı getirmeye gelmiştim. Şimdi gitmem gerekiyor."

"Bir işin mi var ?" diye sordu Betül kaşlarını çatarak.

"Hayır!" dedi kesin bir dille.

"O zaman içeri! Ayrıca uygunsuz olacak bir şey yok. Sen yabancı değilsin."

"Ama bir çalışanınızım." Betül bir an düşünür gibi dudağını yana doğru çekerek bir kaşını kaldırdı. Sonra Burak'ın bu sıcakta giydiği ceketinin kolundan tutarak hızla içeri çekti.

"Aynı zamanda arkadaşımsın. İçeri!" dedi kararlılıkla. Burak'ın uzun ve iri yapılı olması nedeniyle kapıdan girerken yan dönmesi gerekti. Kapının açılma alanı genişti ama hangi akla hizmet bütün eşyaları kapının arkasına yığmıştı, bilmiyordu. Betül kapının kolunu tutarak kenara kaydı. Burak da içeri yan girerken genç kız ile yüz yüze gelmiş ve kokusunu içine çekebilecek kadar yakınlaşmıştı. Betül'ün o harika çiçek kokusu burnundan içeri süzülürken kanının kaynamaya başladığını ve olduğu yerde ter damlacıklarının birleşerek sırtında koca bir göl oluşturduğunu fark etti. Bu kadar yakın olmamaları gerekiyordu!

Burak hızla içeri girerken Betül'den uzaklaşacağı emniyetli bir mesafeye gitti ama burnunda hala o esansın iç gıdıklayıcı kokusu vardı.

"Dışarıdan yeni gelmiştim ben de. Bu eşyaları odama bırakmaya zaman bulamadım." dedi birkaç poşeti tekmelerken. Burak genç kızın yorulmasını istemediğinden yere eğilip tüm poşetleri iki eline paylaştırdı. Betül ona şaşkınlıkla bakıyordu. Kendi eli on poşeti zor taşırken Burak hepsini kucaklamıştı.

"Vay canına... Ama zahmet etmeseydin." diye mırıldandı. Yüzündeki aptal, şaşkın bakışı gidermeye çalışıyordu. Burak ona aldırmadı. Doğrularak "Odanızı gösterir misiniz?" dedi düz bir sesle. Vücudu fazla kasılmaktan ağrıyordu. Betül'ü her gördüğünde hem fiziksel hem de ruhsal olarak neden bu kadar etkilenmek zorundaydı?

"Memnuniyetle." dedi Betül en güzel gülümsemesiyle. Önden ilerleyerek geniş dairenin koridorundan içeri daldı ve en sondaki odayı gösterdi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Buraya koyabilirsin." Burak başıyla onayladığını belirtip içeri girdi. Betül'ün dairesine daha önce bir kere gelmişti. O da bu dairenin tutulması ve içinin incelenip eksiklerin rapor edilmesi üzerineydi. İçinde eşya varken hiçbir zaman bu eve girmemişti. Şimdi ise Betül'ün yatak odasına kadar gelmişti. Büyük çift kişilik yatağı ve makyaj masasının üzerindeki kadınsı eşyaları görünce içinde garip bir hoşluk oluştu. Hızla içeri göz attıktan sonra poşetleri bir kenara koyarak doğruldu.

"Herkül'cüm bu zahmetlerinin karşılığını soğuk bir limonata ile ödeyebilir miyim ?" diye sordu geniş bir gülümseme ile Betül. Ama Burak gülmüyordu. Aslında Betül onun hiç güldüğünü görmemişti. Arada bir tebessümüne denk gelmişti ama hepsi bu kadardı. Kahkaha atmayı bildiğinden bile şüpheliydi. Burak başını iki yana salladı.

"Artık gitsem iyi olacak. Limonata için teşekkür ederim." dedi mesafeli bir şekilde.

Betül anında suratını buruşturdu.

"Ah yapma Burak! Ayrıca Betül Hanım deyip durma. Benim çalışanım değilsin. Abimin çalışanısın. Kaldı ki abim sana çalışan gözüyle bakmaz bilirsin."

"Biliyorum efendim ama..."

"Bak hala! Benim gazabımın ne kadar şiddetli olduğunu biliyorsun, değil mi Burak?" Betül'ün gözlerini kısarak tehdit etmesi üzerine Burak başını salladı. Dudağının kenarı hafifçe kıpırdadı."Bu sabah yeterince şahit oldum. Çok iyi biliyorum."

Betül'ün yanakları kızardı. Sabahki olaydan dolayı utanabilir miydi? Daha önce kullanmadığı kelimeler kullanmıştı. Hem o adam kaşınmıştı. Kendisi öyle seviyesiz bir kadın değildi. Düşüncelerini kendi lehine çevirerek zaferle başını kaldırdı.

"Güzel öyleyse, bana adımla seslen! Ben sana adınla sesleniyorum, biraz eşit olalım."

"Ama..."

"İtiraz mı ediyorsun bana?"

"Hayır."

"Tamam anlaştık." İstediğini elde etmenin verdiği mutlulukla gülümsedi genç kız.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Yalnız eve daha yeni geldiğim için üzerimi değiştiremedim. Sen içeriye geç ben de üstümü değiştirip geleyim. Sakın gideyim deme."

"Peki." dedi Burak ve hızla odadan çıktı. Betül'ün dengesiz davranışları vardı ama hiçbir zaman kendisine bu kadar yakınlık göstermemişti. Öğlen ayrılırlarken araları bu kadar iyi değildi. Yemekten beri başına bir şey düşüp düşmediğini merak etmeden duramadı.

Burak arada ağabeylik yapıyordu Betül'e fakat uzun bir süredir ağabeylik yapmanın ne kadar uygunsuz olacağı üzerine kafa patlatıyordu. Betül'ün gözünde her zaman bu kimlikle tanınmak içten içe rahatsızlık vericiydi. Ağabeyler kardeşlerine âşık olamazdı. Aralarında kan bağı bulunmasa bile... Araya aşk girince arkadaşlık ilişkilerinin bozulduğunu çok kere başkalarında görmüştü. Kendisininkinin de böyle olmasına izin vermeyecekti. Ah bir de bu kadar sıcak davranmasaydı!

Betül üzerini değiştirerek salona ilerledi. Burak'ın koltukta oturduğunu düşünürken orada olmadığını görünce kaşlarını çattı. Geniş salonu gözleriyle taradı. Pencerenin kenarında durmuş dışarıyı seyrederken bulunca rahatladı ve yanına gitti. Bir an için onun gittiğini düşünmüş, içten içe sinirlenmişti. Sinirlenecek kadar neyin önemli olduğunu ise hiç bilmiyordu.

"Gitmediğine sevindim. Ne yapıyorsun orada?" Burak sesin geldiği yöne doğru hafif başını çevirdi. Kalbi yine en yüksek ritmine çıkarken büyük elleri titremeye başlayınca hemen yumruklarını sıktı. Betül'ün her haliyle güzel olduğunu biliyordu ama bu sefer daha bir güzel ve tatlıydı. Üzerine kapri eşofman altı ve gözlerinin tonuna uygun mavi bir tişört giyerek siyah, dalgalı saçlarını atkuyruğu yapmıştı. Bu görünümle küçük bir kız imajı çizse de çok saf ve narin görünüyordu. Burak aklındaki düşüncelerin yoğunluğuyla gözlerini kaçırıp arkasını döndü. Sokakta bakacak bir şey yoktu. Betül'ü beklerken sadece oyalanmak için bakıyor, hiçbir şey görmüyordu.

"Hiç sadece öyle bakıyordum." diyerek doğrusu neyse onu söyledi. Genç kız da yanına gelip pencereden bakınca hafifçe dudaklarını kıpırdatıp gülümsedi. Ama Betül kafasını aniden kaldırınca eski ciddi görünümünü tekrar yüzüne yerleştirdi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"İyi öyleyse. Hadi gel oturalım. Bugün çok yorulmuşum. Girmediğim mağaza kalmadı." Önden giden Betül rahat, fıstık yeşili rengindeki koltuğa kuruldu. Adamın yanına oturmayıp karşısındaki ikili koltuğa gittiğini görünce bozuntuya vermedi. Burak ondan uzak olmaya çalıştıkça genç kız sanki daha fazla yakınında olmak istiyormuş gibiydi. Yerinden hızla kalkıp "Ben içecek bir şeyler getireyim. Ne alırsın? Limonata, buzlu su, meyve suyu..." diyerek çeşitleri sıraladı.

"Beni limonata ile kandırmıştınız sanırım?" dedi söyleyişi ciddiydi ama sözlerinin altında hafif bir alay vardı. Her an gülecekmiş gibi titrek çıkıyordu. Ama Betül keyifli olmaktan çok öte bir halde ayakta dikiliyordu. Gülen yüzü öfkeli bir hal aldı ve ellerini beline yerleştirdi.

"Miştiniz mi?" dedi sinirle. Burak kırdığı potu fark edip oturduğu yerde huzursuzca kıpırdandı.

"Yani kandırmıştın! Öhöm... Limonata ile..." Burak'ın gözleri büyüdü. Küçük bir çocuğun hata yaptığında annesinden yiyeceği paparadan korkar gibi oturduğu yere sindi. Betül'ün resmiyeti kaldırdığını biliyordu ama Burak senelerin alışkanlığını on dakikada üzerinden atacak değildi. Burak'ın yüzünde şaşkınca bir ifade oluşunca Betül dudaklarını sıktı. Biraz sonra yüzü buruştu. Burak genç kıza garip bir ifade ile bakıyordu. *Şu an ne düşünüyorsun güzel göz?* Çok geçmeden Betül kahkahayı bastı. Genç adam buna bir anlam veremediği için sessizliğini koruyordu. Bunda gülünecek ne vardı ki?

"Burak..." Betül bir kahkaha krizine daha girip çıkarken zor konuşabiliyordu. "Ay çok tatlısın ya! Şaka yaptım korkma bu kadar!" *'Şaka mı?'*

Burak'ın kaşları çatıldı. Genç kız onun konuşmadığını görünce kahkahasını kesip toparlanmaya çalıştı. Duygularını incitebileceğini düşünüyordu.

"Ehem... Şey yani, bir daha sizli bizli konuşma. Ama yüz tipin o kadar komikti ki gülmeden edemedim." dedi tekrar gülecekmiş gibi dudakları titrerken. Burak'ın kırışan alnı düzeldi ama genç kızın karşısında komik duruma düşmek kendisi açısından hiç eğlenceli değildi. Rezil olmuş gibi hissediyordu. Betül hafifçe gülümseyerek "Ben içecekleri getireyim." dedi ve hemen mutfağa yöneldi. Burak'ın ise içindeki huzursuzluğun moral bozukluğu ile yer değiştirmesi sonucu omuzları düştü. Artık gülmek bile gelmiyordu içinden.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Biraz sonra elinde iki bardakla gelen Betül, Burak'ın tam yanına oturdu. Genç adamın iri vücudu yüzünden az bir yer kalmıştı. Ama kendisi ufak tefek olduğu için sığmalarında sorun olmamıştı.

"e anlat bakalım işler nasıl gidiyor?" diye sordu çocuksu bir neşeyle. Ama Betül'ün aksine Burak'ın içinden konuşmak dahi gelmediğinden cevap vermemek için limonatadan sık sık yudumlar alıyordu.

"Ne oldu? Bak biraz önceki gülmem içinse özür dilerim."

"Lütfen! Benden özür dilemeniz gerekmiyor."

Betül bu sefer gerçek anlamda kaşlarını çattı. "Bak Burak biraz önce şaka yaptım ama şimdi ciddiyim bilesin! Bir daha siz deme!"

"Tamam." Gözlerini kısıp adamı süzdü.

"Güzel." Betül tekrar eski neşesine dönerken Burak, elindeki soğuk limonatadan bir yudum daha aldı.

"Abimin işlerinde bir sorun var mı? Bana hiçbir şey söylemiyor. Seninle konuştuğuna eminim."

Burak gene 'Siz!' diyecekti ki hemen düzeltip "Sen ne biliyorsan bende onu biliyorum." diye karşılık verdi.

"Hadi ama Burak. Benden daha fazla şey biliyorsun."

"Söyleyeceklerim Baran Bey'in izin verdiği kadardır."

"Yani kötü giden bir şeyler var."

"Ben öyle bir şey demedim."

"Dosyalardan bir ipucu bulurum diyorum ama abim o kadar ketum ki ne söylüyor ne de yaptığı dış işlerine beni karıştırıyor. Nasıl ortağım anlamadım. Gizli dosyaları da ofiste nereye saklıyorsa hiçbir şey bulamıyorum. Çalışanları da kendisi gibi. Ağızlarından tek sözcük çıkmıyor!"

"Baran Bey'in her zamanki hali."

"Yok değil daha önce bu kadar sıkı korumuyordu. Bu aralar gizli işler dönüyor ama ben yakında anlarım!" dedi Betül kendinden emin bir tavırla ve yine dudaklarını büzdü. Bu görüntü her erkek için sıkıntı vericiydi. Aşık erkek içinse pili bitmek üzere olan bataryanın elektriğe ihtiyacı gibiydi. Ona muhtaçtı. Ve o dudakları...

Burak buzlu limonatayı kafasına dikerek bitirdi. Betül, genç adamın bu kadar soğuk şeyi nasıl boğazı ağrımadan mideye gönderdiğini çözmeye çalışırken buldu kendini. "Yavaş ol!" dedi Burak'ın uzattığı

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

boş bardağı elinden alırken, fakat geç kalmıştı. "Arkandan atlı kovalamıyor. Ne bu acele?"

"Gitmem gerekiyor. Yeterince uzun kaldım."

"Daha kal. Ben şikâyetçi değilim. Konuşuyorduk ne güzel."

"Evet, ama yorgunsun. Dinlenmen gerekir."

"Beni düşündüğün için teşekkür ederim ama bırak buna ben karar vereyim." Burak Betül'ün itirazlarına karşılık vermeden oturduğu yerden kalkıp ceketini düzeltti.

"Gitmem en doğrusu..." diye homurdandı. Arkasını dönmüştü ki kapı çaldı. Burak istemsiz olarak gerildi. Baran'ın gelmemesini umuyordu. Kız kardeşi ile evde yalnız görse kötü bir şey düşünmezdi elbet, ama gene görmemesi en iyisiydi.

Betül büzdüğü dudaklarını dalgınca ısırarak kapıdan tarafa baktı.

"Kimseyi beklemiyordum. Neyse sen otur ben kapıya bakarım." Betül elindeki bardakları sehpanın üzerine bırakarak kapıya ilerledi. Burak da ne yapacağına karar vermeye çalıştı. Otursa olmayacaktı. Kapıya gitse misafirini karşılayan çift gibi görünecek; bu hiç mi hiç hoş olmayacaktı. Ne yapacağına karar veremeden birkaç adımla kapıyı gören koridora çıktı.

Betül kapıyı açtığında karşısındaki kişiyi hiç ummadığını düşündü. Hatta ummak için yaptığı listenin en sonunda bile yer alacak biri değildi.

"Tolga? Bu ne beklenmedik bir sürpriz böyle?" diye sordu Betül şaşkınca.

Kardeşi Esma'ya çok benzeyen yeşil gözlerini kısarak hafifçe gülümsedi.

"Aslında gelip gelmemek için çok düşündüm ama..." Gözleri Betül'ün arkasındaki çehreye kayınca sözleri yarıda kaldı. Tolga'nın yüzündeki ani değişim nedeniyle arkasını dönen Betül, Burak'ı koridorda fark edince tekrar Tolga'ya döndü.

"Yalnız olduğunu sanıyordum?" dedi Tolga hafif bir imayla. Suratı ciddileşmişti. Burak hızlı adımlarla kapıya gelip Betül'ün yanında durdu. Betül Burak'tan ve Tolgadan yayılan gerginliği gözle görülür bir biçimde hissetti. Ama ne olduğu hakkında en ufak bir fikri yoktu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ortamın havası değişmişti. Erkekler konusunda başarılı olamamasının sebebi bu olmalıydı. Şimdi durduk yere neden ortamı germişlerdi?

Betül cıvıldayarak "Burak ile beraber oturuyorduk bizde." dedi. Ortama biraz canlılık katmak istiyordu. Tolga'nın Burak ile ilgili konularda hassas olduğunu biliyordu. Daha bir kaç saat önce sırf bu yüzden tartışmamışlar mıydı? Yine de şimdiki durumları çok garipti. Daha önceleri kavga etmiş olamazlardı, değil mi? Olsa mutlaka haberinin olacağını düşünerek Tolga'ya döndü.

"Evet görüyorum." dedi Tolga tersçe. Betül'e kızgınlığı hissedilir derecedeydi. Gözlerini Burak'a dikti. "Burak Bey sizin arabaları tamir etmeniz gerekmiyor mu? Burada ne işiniz var?" diye sordu sertçe.

Burak'ın da ondan aşağı kalır bir yanı yoktu. Olduğu yerde sırtını dikleştirdi. Bu Tolga denen herifi hiç sevmiyordu. Adamdan resmen negatif bir enerji alıyor ve sinir katsayısı tavan yapıyordu!

Esma Hanım'ın ağabeyi olduğuna inanması güçtü. Öyle güzel ve tatlı bir bayanın böyle itici bir ağabeyinin olması inanılır gibi değildi. Aile dostları olan Okan Bey'in bile çapkınlığı seviliyordu. Ama Tolga'dan nefret etmesine gerek kalmadan bunu kendisi beceriyordu. Burak neden böyle düşündüğünü aslında çok iyi biliyordu. Betül ile aralarında olabilecek ilişki içindi bu öfkesi. Betül ile Tolga sevgili olmadığı için, içten içe seviniyordu ama unuttuğu bir şey vardı. Kendisinin de olmayacaktı!

"Ben şimdi gidiyorum." dedi Burak başını çevirip gözlerini dikkatle Betül'e dikti. O da başını sallayarak onaylarcasına karşılık verdi. Burak'ın kaçtığını anlamıştı. Tolga alaycı bir kahkaha attı. Bu sefer ki sözleri genç kızaydı. "Hah şimdide çalışanına yalvarırsın sen, değil mi?"

Betül'ün bakışları donuklaştı. Tolga'nın dengesiz olduğunu biliyordu ama karşısındakine hele de yanındaki insana böylesine hakarete gelemezdi.

"Tolga haddini bil! Ayrıca Burak benim çalışanım değil Baran'ın çalışanı!"

"Neyse ben gitsem iyi olacak. Her şey için teşekkür ederim." dedi Burak bakışlarını Betül'ün bulutsuz, masmavi gökyüzüne benzeyen gözlerine tekrar dikip kızın cevabını beklemeden hızla yanlarından

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ayrıldı. Betül onun kırılmış olduğunu düşünüyordu. Başkalarının hislerini düşünmeden tersleşen Tolga'yı bir zamanlar beğenebileceğini nasıl düşünmüştü, bilmiyordu.

Azarlarcasına "Sen nasıl bir insansın böyle?" diye sordu Betül, Burak asansöre binip gözden kaybolduğunda.

"Sen nasıl bir insansın da evine tanımadığın birini alıyorsun?" diyerek soğuk bakışlarını kızın üzerine dikti Tolga.

"Burak tanımadığım biri değil! Kendimi bildim bileli bizimle beraber, ağabeyimin en yakın arkadaşı!"

"Bu bir erkekle aynı evde yalnız kaldığını açıklamıyor ama!"

"Bundan sana ne?"

"Değil işte! Bu beni ilgilendiriyor."

Betül gözlerini kıstı. Tolga'nın sözlerini düşünürken bakışlarıyla yüzünü tarıyordu. Sonunda hafif bir alayla gülümsedi.

"Yoksa beni kıskanıyor musun?" Tolga sanki tokat yemiş gibi bir adım geriledi. Genç kız dile getirmeseydi belki farkına bile varmayacaktı. Vücut dili bunu gösteriyordu. Gerçekten neden bu kadar sorun etmişti ki? Buraya gelmek için bile kendisiyle büyük bir mücadele içine girmişti. Ondan yemekte yaptıkları için özür dileyecekti. Fazla ileri gittiğini ve temelini attığı planına hiç uygun hareket etmediğini düşününce fark etmişti. Diğer yandan ne olursa olsun bir erkekti ve bir bayanı kırmaması gerekiyordu. Centilmenlik kimliğine zeval gelmemeliydi. Geçmişteki olay için de söyleyecek sözleri olmalıydı. Ama kapı açılıp içeride Burak'ı görünce, üzerinden attığı öfkenin tekrar üstüne serildiğini hissetmişti. Şimdi ise bu öfkenin sebebinin Betül'ün şımarıklığıyla ilgili olmadığını görüyordu. Gerçek buydu. Onu kıskanıyordu! Peki, neden kıskanıyordu?

Betül'e ne diyeceğini kestiremedi. Bir an için söyleyecekleri yok olmuştu. Doğru kelimeler ağzına ulaşmıyordu. Başını eğip sözcükleri geri çağırırcasına alnını ovdu.

"Ne oldu Tolga Bey? Ah demek kıskanıyormuşsunuz. İnanılmaz değil mi? Asi Tolga Beyimiz beni..." Betül'ün daha fazla konuşmasına müsaade etmeyen Tolga, genç kızı kendine çekerek dudaklarına kapandı. Baskısı sertti ama genç kızı hareketsiz bırakan şey bu değildi. Vücudu kaskatı kesilirken dudaklarını saran dudakların böylesine

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

yumuşak olması o noktadan vücuduna giden küçük kıpırtıların ana hattını oluşturuyordu. Kızması gerekiyordu. Nasıl olup da onu öpebilirdi? Hem de ikinci kere! Ama nedense hiçbir kızgınlık hissetmiyordu. Aksine bunun çok...

Ayrılmaları öpüşmeleri gibi hızlı oldu. Hissettiklerinden emin bile olamadılar. Tolga geri çekilerek şaşkınlıkla genç kıza baktı. Onu öpen kendisiydi ama en çok şaşıran da kendisiydi. Betül ona irileşmiş gözlerle baktı. İkisinin de söyleyecek bir şeyleri yoktu. Bu durumda ne denirdi ki? Tolga bakışlarını yere indirip bir süre girişteki parkeleri saydı. Sonra tekrar kıza çevirdi.

"Be... ben özür dilerim. Nasıl oldu anlamadım." Birkaç saniye sustu. Sonra devam etti. "Ben... gitsem iyi olacak!" Genç kızın konuşmasına fırsat vermeden hızlı adımlarla asansöre ilerledi. Ama kabinin aşağıdan yukarı çıkmasını bekleyemeden merdivenlere yöneldi. Bunun nasıl olduğunu bilmiyordu. Öfkelenmesi kabuldü ama bu öpücük her şeyi mahvedebilirdi. Parmaklarını dudaklarının üzerine koydu. Genç kızın yumuşacık dudakları sanki hala üzerindeymiş gibi geliyordu. Başını iki yana salladı. Kesinlikle saçmalıyordu. Ne demeye gelmişti, ne yapıp gidiyordu. Betül'e her öfkesinde böyle mi olacaktı? Susması için öpecek miydi? Kendisini apartmandan dışarı atarken bu işe mantıklı bir yön getirmesi gerektiğini düşündü. Bu böyle gidemezdi! Betül hakkındaki düşüncelerinde kesinlikle hoşlanma yoktu. Tek bir amacı vardı ve bunu gerçekleştirmek için ne gerekiyorsa yapmalıydı. Cinsel baskı yüzünden pantolondaki sıkışmanın başlaması, mantıksal yönünü kapattı. Şu bir gerçekti ki Betül'ü istiyordu. Bunun başka bir açıklaması yoktu. Hoşlanmak iyi bir tercihti ama aptal aşk olmadan o kızı yatağına almalıydı ve bunu o asi boynunu eğerek yapacaktı.

Betül kapının önünde boş boş yere bakıyordu. Şu son on beş dakikada ne kadar çok şey olmuştu öyle? Böyle aptallaşmasının en önemli sebebi, Tolga'nın öpücüğüydü şüphesiz. Nasıl onu öperdi? Hem laf söyleyip hem de kızı öpmek de ancak Tolga'nın işi olabilirdi. Bu kadar şeyden sonra bunun olması Betül'ün kafasını karıştırmıştı. Acaba Tolga onu istemediğini söyleyerek içten içe istiyor muydu?

Betül onun ilk öpücüğüyle aralarında bir ilişki olmasına izin vermemişti. Bir kez daha tersleyebilecek gücü var mıydı bunu bilmiyor-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

du. Betül aşka inanmazdı. Esma ve Baran'ın arasındaki kesinlikle aşk olabilirdi. Hem de en anlamlı şekliyle! Ama Betül'ün başına böyle bir şey gelemezdi. Kendini büyük bir aşk yaşayacakmış gibi hissetmiyordu. Tolga ile sürekli çatışan bir yapısı vardı. Sevgili olsalar bile aralarının iyi olacağı şüpheliydi.

Betül kapıya uzanıp kapıyı tek eliyle ittirdi. Arkasını dönüp salondaki koltuğa uyuşuk adımlarla ilerledi. Kendini üçlü koltuğa atarak yana kıvrıldı. Hayatındaki üçüncü öpücüğünü yaşamıştı. Daha önce lise arkadaşı olarak gördüğü biri ondan hızla bir öpücük çalmıştı. Gençlik heyecanıyla erkeklerden o zaman hoşlandığı için bir şey dememiş sadece yanakları kızarmıştı. Büyüdükçe erkek varlığından neden tiksindiğini bilmiyordu ama üçüncü kere zorla öpüldüğü için hafif öfkeliydi. Elini tekrar dudağına koydu. Aslında şikâyetçi değildi, ilk defa ceza vermek için susturulmuş olabilirdi. Peki ya Tolga'nın dudakları...

Kalbi hızlandı. Liseli gençler gibi tepki vermesi normal değildi. Bu öpüşme işi sorundu. Bunun Tolga ile olması ise daha büyük bir sorundu. Yüzüne nasıl bakacağını düşünmeye zorladı kendini. Ne de olsa yarın görüşeceklerdi. Betül bir iki saniye tavanı seyrettikten sonra aptalca gülümseyerek yastığı alıp yüzüne bastırdı. Aslında bu öpücükten hoşlanmıştı!

Esma bileğindeki saate baktı. Ufaklıkların yatma vakitlerini gösteriyordu. Başını çevirip ikizlerini seyretti. Salonun köşesinde ellerindeki oyuncakları ile sıkılmadan oyalanıyorlardı. Kendi aralarında hararetli bir şeyler konuşuyorlardı ama Baran televizyon seyrettiği için oturduğu yerden konuşulanlar pek seçilmiyordu. Genç kadın başını diğer yana çevirip yanında tüm yakışıklılığı ile programını seyreden adama baktı. Yan profilden bile harika görünüyordu. Yaşının ilerlemesiyle kulaklarının kenarlarında tek tük beyazlar belirmişti. Ufak ufak kendini belli eden sakallı yüzünün ve grimsi gözlerinin muh-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

teşemliğini su gibi içine çekti. Daha önce Baran'sız nasıl yaşadığını bilmiyordu. Onsuz geçen günler oksijensiz bir oda gibi boğucuydu. Düşünceleri geçmişin çamuruyla bulanmadan bulunduğu mutlu ana geri döndü. Neyse ki artık kötü günler eskide kalmıştı.

Karnındaki oğlu tekmeleyince hafifçe sırıttı. Başını eğip karnını okşarken Baran güzel karısına ve 4 ay sonra aralarına karışacak olan bebeğinin gözüken yuvarlak varlığına baktı.

"Tekme mi attı?"

"Evet. Gayet yaramaz bir oğlunuz var Baran Bey."

"Yiğit'in futbol sevmediği düşünülürse umarım bu attığı tekmelerin bir anlamı olur. Kendime rakip bulmam iyi olacak."

"En azından bir 5 senesi var. Sen o zaman 39 olacaksın beyefendi! Koşturmak sana iyi gelmeyebilir." Baran hafif alınmış gibi suratını kaldırıp yukarıdan karısına baktı.

"Ne olmuş yani? Daha 40 bile olmayacağım. Ayrıca daha gencim ben. Bana bir şey olmaz."

"Ama sağlığına dikkat edeceksin. Biz hasta bir babaya dayanamayız. Eminim oğlum da babasını hasta yatağında görmek istemez. Daha lazım çünkü o bize..." Esma gözleriyle kocasının içine akarken Baran şaka yapmayı keserek karısına yaklaştı. Yüzünü boynuna gömerek o yumuşacık teninin verdiği huzuru aldığı tek nefesle yenilediği. Esma'nın da en sevdiği hareketti. Bazen Baran gıcıklık olsun diye dudaklarını boynuna dokundurup üflüyor ve onu gıdıklıyordu. Ama bebek olduğundan beri bu tür muzurluklara ara vermişti. Esma hafifçe kıkırdayıp yana kaydı. O şakacı dudaklar, aşağılara inerek dereceyi yükseltecek öpücükleri başlatıyordu.

"Çocuklar var rahat dur!" Baran geri çekilip genç karısının yanağına öpücük kondurdu.

"Hadi yatıralım. Saatleri geçiyor." İlk kendisi ayağa kalkıp karısının elini tuttu. Esma onun düşünceli olmasına bayılıyordu. Baba olmak bir adamı inanılmaz derecede değiştiriyordu. Eskisinden daha da çok düşünceli bir adam olmuştu. Baran'ın özel olduğunu düşünmesi ise ayrıydı. Sadece ona özeldi. Yavaşça ayağa kalkarak üzerini düzeltti ve çocukların yanına kocasının kolları arasında gitti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Hadi bakalım yatağa..." dedi Esma. Yağmur başını kaldırıp koca mavi gözleri ile annesine baktı.

"Ama anne daa oyun oynuyoyuz." diye itiraz etti Yağmur. Hecelerken h harfini çıkarabiliyordu ama hızlı konuşurken yutuyordu.

"Uyku vakti ama bebeğim, Yiğit sen de bırak onu." Yiğit itiraz etmeden elindeki Ken bebeğini bırakıp babasının kucağında yerini almıştı. Yağmur ise inat ediyordu. Esma hafifçe eğilerek kızının koltuk altından tutup ayağa kaldırdı. Baran onun kucağına almasına izin vermediği gibi bir koluna Yiğit'i diğerine Yağmur'u alarak odalarına yürüdü.

"Yatmıycam ben!" dedi Yağmur kaşlarını çatarak.

Annesiyle babası onları dinlemeden odaya girip ikisinin de yatak pijamalarını giydirdiği gibi yataklarına yatırdılar. Baran Yiğit ile ilgilenirken Esma Yağmur'u yatırmakla uğraşıyordu. Ama küçük kız annesinden aldığı asi ruhla inat ederek tekrar kalkıyordu.

"Hadi kızım uykuya ama..."

"ayıy (hayır) anne uyumıcam!"

"Uyumazsan büyüyemezsin. Hep böyle küçük kalırsın. Bu yüzden uyumalısın!" Esma küçük kızı yatağa tekrar yatırıp üzerine sıkıca örtüyü çekti. Fakat Yağmur suratını asıp üzerindeki örtüyü tekmeleyerek açtı ve tekrar oturdu. Baran da Yiğit'i yatağına yatırmış karısının ve kızının inatlaşmasını seyrediyordu. Yağmur yatakta oturur pozisyona geçip bacaklarıyla bağdaş kurdu. Suratını hiç olmadığı kadar sallandırdı. Esma derdini anlamak üzere yüzüne dikkatle bakıyordu.

"Ne oldu kuzucum?"

"Aykadaşım beni istemiyoy!" dedi ağlamaklı bir ses tonuyla. Esma kaşlarını çattı.

"Hangi arkadaşın?"

"Eykek aykadaşım..."

Esma'nın kaşları kalktı. Baran ise Yağmur'un yatağının kenarına doğru emekleyerek yere çöktü.

"Esma bu kız ne dedi?" diye inledi. Bir anda kendini halsiz hissetti. Esma gözlerini bir iki kere kırparak "Erkek arkadaşından söz etti." dedi. Başını çevirip yanındaki kocasına baktı.

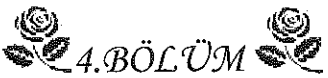
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Erkek mi? Hangi ara erkek arkadaşı oldu bunun?"

"Kreştekiler olmalı..."

"Allah'ım... Ah! Tansiyonum düştü sanırım. Başım da ağrıyor! Yaşlandım mı ben?" Esma Baran'a bakarken dudaklarını ısırdı. Gülmemek için kendini zor tutuyordu. Biraz önce genç olduğunu söyleyen adamın şimdi böyle bir duruma girmesi gerçekten komikti. Esma elini uzatıp kocasının elini kavradı ve ona anlayışlı bir eş olarak baktı. Bu daha başlangıçtı. İlerleyen günlerde Yağmur'dan daha ne gibi reaksiyon göreceklerini merak içinde bekliyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

4.BÖLÜM

Ertesi günü Gökdağ ailesi, Haznelerin Çatalca'daki çiftliklerine doğru yola çıkmışlardı. Arabayı rahat bir şekilde kullanan Baran, yanında oturan kumral güzel Esmasına bakmadan edemiyordu. Mutlu çift arkadaki şamatanın seslerini dinleyerek birbirlerinin içine dokunan o mutluluk bakışlarını atıyorlar ve bir kez daha birbirlerine ne kadar âşık olduklarını düşünüyorlardı. Betül'ü evinden almışlardı. İki yeğeni ile yol boyunca arka koltukta boğuşarak zaman geçirmişti. Yağmur ve Yiğit onun üzerine çıkıyor, Betül'ün hamleleriyle altta kalıyorlardı.

"Sizi küçük fareler!" dedi dişlerinin arasından tıslayarak. Çocuklar onun şaka yaptığını bildikleri için korkmamışlardı. Yağmur Betül'ün karnına küçük yumruklarını geçirirken, Yiğit uzun saçlarını çekiştirmekle uğraşıyordu.

"Ah Tanrım! Yiğit in tepemden. Yağmur, birazdan üstüne kusabilirim!" Çocukların oyunu artık oyundan çıktığı için Betül'ün durumu kötüye doğru hızla yol alıyordu. Üstü başı kırışmıştı. Çocuklarla uğraşmak kesinlikle yorucu bir işti. Kilo vermek istediği zaman birkaç saat yeğenleriyle oynasın, olmayan yağlarını bile yakabilirdi.

"Çocuklar halanızı rahat bırakın!" dedi Esma sakin bir sesle. Betül'e ayıp olmasın diye biraz ciddileşmişti. Ama görüntüleri çok komikti. Yiğit Betül'ün tepesine çıkarak boynuna sarılmıştı. Yağmur da genç kızı gıdıklamak ile çimdik atma arasında gidip geliyordu.

Esma çocukların durmadığını görünce tekrar arkasını dönerek Yağmur'u tutmaya çalıştı. Ama büyük karnı izin vermiyordu. Baran karısının zorlandığını görünce her baba gibi sertleşerek çocuklara bağırdı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Eğer halanızı rahat bırakmazsanız yemekten sonra dondurma yok size! Şimdi yaramazlık yapmadan geçip sessizce yerlerinize oturun." dedi, bir yandan arabanın kontrolünü sağlıyor diğer yandan dikiz aynası ile arkaya bakıyordu. Çocuklar babasının azarlamasından dolayı bağrışmalarını kesip koltuğa düzgünce oturdular. Betül farkında olmadan Yağmur'un atkuyruğu saçını bozmuştu. Yiğit'in de gömlekleri dışarı çıkmıştı. Betül koltukta zor toparlanıp ayaklarının dibine düşen çantasını alarak içinden aynasını çıkardı.

"Allah'ım saçıma bak! Sizi küçük canavarlar! Ne yaptınız bana böyle?" diye inledi. Düzgünce topladığı saçları tel tel fırlamıştı. Boğuşma sırasında Yiğit'in attığı eli çenesine sertçe vurduğu için hafif bir morarma oluşmuştu. Betül'ün teni beyaz ve hassas olduğu için hemen renk değişikliği göze çarpıyordu.

"Çenem morarmış inanamıyorum! Yiğit bu senin suçun. Hayatımda ilk defa bir erkekten yumruk yiyorum." dedi üzgün ve bir tutam öfkeyle. Birkaç makyaj malzemesi ile bu morluğu yok edebilirdi. Ama çocuklara yalandan düşmanca bakmayı ihmal etmedi.

"Vahşiler! Oyun oynayalım dedim siz beni savaşa sokup gazi yaptınız!"

"Çocuklar halanızdan çabuk özür dileyin! "dedi Esma. Hafifçe arkaya dönüp Betül'ün çenesine baktı. Gerçekten morarmıştı. Çocukları oyuna başlarken iyidi ancak; daha sonra azıtmalarına engel olamıyordu.

"Özüy dileyiz hala" dedi Yiğit üzgünce. Dudaklarını büzüp, başını öne eğdi.

"Özüy dileyiz ala" dedi Yağmur oda diğer ikizi gibi çocuksu tavrıyla. Betül onların böyle üzgün olmasına dayanamadı. Ne de olsa ağabeyinin yavrularıydı. İçi cız etti. Başını eğerek ikisine de sulu öpücükler kondurdu.

"Ama anne... Hey yeyim öpücük oldu!" diye isyan etti Yiğit.

"Seni de öpeceğim, küçük cadı..." Betül Yağmur'a doğru gidip küçük suratını ellerine aldı ve yanaklarına şapırtılı öpücükler kondurdu.

"Baba... ıslandım ama... Alam çok sulu..." diyerek isyan etti kardeşi gibi. Baran çocuklarına dayanamıyordu. Bu kadar masum olup onlara kızmak vicdanına dokunurdu insanın.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Betül sen de rahat bırak şunları."

Betül toparlanarak saçlarını düzeltti. Dikiz aynasından ağabeyine baktı.

"Bu çocukların inatçılığı kime çekti şimdi anlaşıldı!"

"Kimeymiş?" diye sordu Baran.

"Sana tabi ki de! Başka kime olacak. Esma inatçı değil bir kere."

Baran yüksek sesle bir kahkaha atınca, babalarının neye güldüğünü merak ederek, küçük kafalarını ön iki koltuğun arasına sokup bakmaya başladı Yağmur ve Yiğit.

"Esma'nın inatçı olmadığını nereden biliyorsun? Çocukların inadı kesinlikle annelerinden!"

"Anne inatçı ne demek?" diye sordu Yağmur. Esma yan gözle kocasına bir bakış atıp Yağmur'a döndü.

"Babanızın tanımı hayatım."

Yağmur anlamamıştı. Soru dolu gözlerini babasına çevirdi.

"Baba sen inatçı mısın?" Kahkaha sırası Esma da idi. Arkadan Betül de ona katılmıştı.

"Kesinlikle küçük sincaplar. Babanız inatçı!"

"Hey hey çocuklarımın gözünde imajımı kötüye kullanıyorsunuz." diye azarladı Baran, büyük çocukları. Sonra küçüklere dönerek gülümsedi.

"Yağmur bebeğim, annen sana yat dediğinde 'yatmayacağım' diyerek uyumuyorsun ya bu senin yaptığın inatçılıktır."

Yiğit hemen lafa atladı. "Sende mi annem yat dediğinde yatmıcam diyoysun baba?" diye sordu.

Baran bu soru karşısında ne diyeceğini bilemedi. Yan gözle Esma'ya baktığında gülmemek için dudaklarını ısırdığını gördü. En büyük ayrılıklarını bitirip barışmalarından itibaren bir kere yatakları ayrılmamıştı. Baran'ın Esma'dan daha geç yattığı artık bilinen bir şey olmuştu. İlk önce karısının uyumasını bekler, sonra kendi uyurdu. Baran'ın geceleri birlikte olmak için Esma'ya sırnaştığında genç kadın hep uyumasını söyler ama o kendi bildiği şekilde hareket ederdi. Aralarındaki bu özel şeyin başka bir anlamda da olsa çocuklarının sorusuyla kesişmesi ilginç bir durumdu. Baran hayatında yapmadığı bir şeyi yaptı. Utandı!

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Çocuklar bence soru sorma hakkınızı bugünlük doldurmuş bulunuyorsunuz. Yarın devam edersiniz." diyen Betül çocukların ensesinden tutup geri doğru çekerek yerlerine oturttu. Baran'ın neden sustuğunu anlamamıştı ama yanaklarının kızarıklığını aynadan görmüş, az buçuk tahmin etmişti. Gülmemek için aklına başka düşünceler getirmeye çalışarak gözlerini dışarıya çevirdi.

Günlerden pazardı. Havanın güzelliği de bir harikaydı. Bahar güneşi insanın içini ısıtıyordu adeta. Esma'nın ailesinin çiftliği sayesinde uzun zamandır yokluğunu çektikleri yeşillikler arasında oturdular. Temiz havayı içlerine çekerek ciğerlerindeki küçük odacıkları oksijenle doldurdular. Hayat buydu. Tasasız, sakin bir mekân...

Behiye Hanım ve Ahmet Bey torunlarıyla küçük çocuklar gibi oynamış, geniş ailesi ile gurur duymuşlardı. Her zaman olduğu gibi Betül ile Tolga didişmelerine devam ederek, bir gün önceki öpüşmeyi unutmuş gibi davranmışlardı. Ama her ikisinin de zihninde geniş bir yer tutuyordu yaşadıkları. İkindi çayı için tekrar bir araya gelen aileler çocukların enerjisi yüzünden nefessiz kalmışlardı. İki küçük beden tüm aileyi peşlerinden koşturmaya bayılıyorlardı.

Behiye Hanım yorgun soluklarıyla Esma'nın yanına oturdu.

"Biz yaşlanıyoruz, onlar büyüyor işte. Yordular beni küçük afacanlar." Karşı sandalyesine kocası Ahmet Bey yerleşirken kendisinden bir farkı olmadığını keyifli gözlerle seyretti. Esma onların bu haline gülümsedi. Annesinin ve babasının torunlarına düşkün olduğunu biliyordu. Onlar da büyük annesini ve büyük babasını çok seviyorlardı zaten. Bu günleri gördüğü için Allah'a her gün şükrediyordu. Tabi birde karnındaki vardı. Sertçe tekmeleyince suratı istemsiz buruşurken Behiye Hanımın gözünden kaçmadı.

"Ne oldu? Tekme mi?"

"Evet bu aralar pek aktif beyimiz."

Betül kendini Esma'nın diğer tarafına attı. "Ah bu küçük canavarlara bir tane daha eklenecek. Yandık!" diye söylendi şakayla karışık.

"Sen kendine bak! Umarım kocan çok çocuk ister." dedi Tolga. Baran ile küçük afacanları kucaklarına alarak koltuklara kurulmuşlardı. Betül bunun altında kalmadı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Umarım evlendiğin karın kısır olur!"

Ahmet Bey, nedenini bilmediği bir şekilde kendi oğlunun ve Betül'ün böyle atışmalarına kızmaya başlıyordu.

"Çocuklar yapmayın artık! Bazen sizin çekişmelerinizi takip etmekte zorlanıyorum. İnanın siz ikiniz Yağmur ve Yiğit'ten daha yorucusunuz. Hem ruhen hem bedenen!" diye söylendi. Behiye Hanım yardımcı kızın getirdiği çay fincanını eline alarak arkasına bir yastık koydu. Gözleri Tolga ve Betül arasında gidip geliyordu.

"Siz niye hep böyle takışıp duruyorsunuz?" diye sordu Behiye Hanım. Betül eline çayı alarak Esma'ya biraz daha yaklaştı. Nedense yan yana oturmak ona iyi gelmişti.

Tolga'nın bakışlarının hedefinde olduğunu görünce fincanı dudaklarına götürdü.

"Eğer becerebilirsek sevgili oluyoruz!" dedi Tolga. Bu söz ortaya yıldırım gibi düştü. Esma çayını dışa doğru püskürtürken Betül boğazına kaçırdığı çay için öksürüp duruyordu. Çabuk toparlanan Esma peçeteyle ağzını ve üzerini silerek elini kaldırdı. Betül'ün sırtına sert sert vurdu. Gözleri Tolga'daydı. Ağabeyi gene başkası hakkındaki planlarını gerçekleştirmeye başlamıştı. Bu seferki kendisininkiyle de dolaylı yoldan ilişkiliydi.

"Ne?" diyerek haykırdı Betül. O kadar şaşırmıştı ki Tolga'dan böyle bir şey geleceğini hiç tahmin etmiyordu. Tolga'nın parlayan gözleri Betül'e kaydı.

"Doğru duydunuz?" dedi topluluğa hitaben ama gözleri Betül'ün üzerindeydi. "Şimdi müsaade ederseniz, sevgilim ile konuşmak istiyorum." diyerek anne ve babasına hızla bir bakış attıktan sonra ayağa kalkıp Betül'ün yanına gitti. Elini genç kıza doğru uzattı. Betül bir ona bir de uzatılan ele bakıp ne yapacağına karar vermeye çalıştı. Öksürdüğü için boğazı tahriş olmuş, hafif yanıyordu. Bardak ise elinde boş boş sallanıyordu. Arkadan Esma'nın dürtüklemesiyle kendine geldi. Elindeki bardağı sehpaya koyarak ayağa kalktı.

Baran ikiliye şöyle bir bakarken duruma karşı nasıl bir tepki vermesi gerektiğini düşünüyordu. Kaşlarını olabildiğince çattı. Tolga'nın bu kadar rahat olması canını sıkmıştı. Çift gözlerden kaybolunca Baran elindeki bardağı kenara koydu. Peşlerinden gidip iki çift söz söylemezse olmazdı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kocasının davranışlarını takip eden Esma yerinden yavaşça kalkarak kocasının yanına oturdu.

"Benim gidip Tolga Bey ile konuşmam gerekiyor sanırım." dedi Baran hafif bir sinirle. Yerinden kalkmak için hamle yapmıştı ama Esma eline yapışarak onu geri çekti.

"Daha sonra kulağını çekersin ama şimdi olmaz." dedi sakince. Baran'ın sert bakışları karısına döndü.

"O ikimiz için pek de iyi bir abi olmamıştı. Şimdi benim ona neden iyi davranmam gerektiğini anlayamadım?" Eski konuları kapatalı çok olmuştu ama Tolga'nın yaptıkları unutulacak gibi değildi. Hele evlendikten sonra ayrılmaları için kötülerle birlikte olmuşken...

"Hayatım! Sen o değilsin. Kötülüğe kötülükle karşılık verirsen senin de ondan bir farkın kalmaz. Tamam, Betül'e yaptığı emri vakiydi ama bunu güzelce konuşarak halledebilirsin." diyerek kocasını rahatlatmaya çalıştı. Sesini alçak tutmaya özen gösteriyordu. Fazla uzak olmasalar da aralarında annesi ve babasıyla az bir mesafe vardı.

Yağmur ile Yiğit büyüklerinin yanına gittiklerinden kendi konuşmaları dinlenecek boyutta değildi. Baran karısının söylediklerini kafasında tarttı. Dedikleri mantıklıydı. Daha sonra konuşacaktı. Hele ilk önce kardeşi ile aralarındakini halletsinlerdi.

Betül'ün eli Tolga'nın elinin kıskacı arasındaydı. Hala şokun etkisinde olduğu için bir tepki veremiyordu. Aksine uysal bir kedi gibi götürdüğü her yere gidiyordu. Çiftliğin bahçesinden büyük ormanlık kısma çıktılar. Burada istedikleri kadar yalnız kalabilirlerdi. Bağırıp çağırsalar bile kendilerinden başkası duymazdı. Betül etrafına şöyle bir bakarak yanındaki adama döndü. Tolga ona hafifçe gülümsedi.

"Emrivaki yaptığım için affet! Fakat aramızdaki bu çekişmenin birbirimiz için özel olduğunu fark ettim. Ve... ve... dünkü... Bak öpüşme gerçekten beklenilmedik bir durumdu. Ama oldu. Bir anda hem de!" Biraz sustu. Derin bir nefes alıp tekrar sözlerine devam etti. "Betül senden hoşlanıyorum. Tamam birçok kere hoşlanmadığımı söyledim ama hoşlanıyorum. Bence biz sevgili olmalıyız!" dedi heyecanla. Gözleri ışıldıyordu. Davranışlarının gerçekçi olması için daha ne yapması gerektiğini düşündü.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Betül hiçbir şey söylemeden Tolga'nın sözlerinin bitmesini bekliyordu. Üzerindeki şaşkınlık artık etkisini kaybetmiş yerine gerçek Betül'ü devreye sokmuştu. Genç kız kollarını göğüs hizasında bağlayarak güç almak istermiş gibi sırtını bir ağaca yasladı. Genç adam önünde sürekli bir şeyleri açıklamaya çalışıyordu. Ama Betül onun sözlerinin sadece bir kaçını kenara ayırıyordu. İçinde oluşan bir heyecan vardı fakat Tolga'nın söyledikleri kalbinin çarpmasına neden olmuyordu.

"Bir şey söylemeyecek misin?" diye sordu Tolga. Genç kızın suskun kalması birazcık şevkini kırmıştı.

"Aslında düşünüyordum." Tolga'nın alnı kırıştı.

"Neyi?" diye sordu merakla.

"Emri vakilerden nefret ederim ama bu yaptığın güzel bir şey olabilir." Tolga rahat bir nefes aldı.

"Sonucunun güzel bir noktaya çıkmasına sevindim"

"Ama..." diye devam etti Betül. Tolga kaşlarını kaldırdı.

"A ha! Asıl konuya geliyoruz desene..." dedi suratı biraz asıldı. Betül'e uyguladığı zorlayıcı son etaptı. Eğer bunda da bir fiyasko çıkarsa işi çıkmaza girecekti. Betül'ü ikna etmek için tüm kartlarını açmalıydı.

"Aramızdaki bu çekişmenin bizim sevgili olmamız için kurgulandığını sanmıyorum. Birçok insan zıtlaşır ve anlaşamaz."

"Ama biz öpüştük. Ve... çok güzeldi. Değil mi?" Betül içinde öyle olduğunu düşünüyordu Tolga, kadınların bazı şeylerde zorlanmaya bayıldıkları bir gerçekti.

"Evet öpüştük. Aslına bakarsan, hoşuma gitti. Ama ben hala sevgili olmamız için bir neden göremiyorum. Biz sürekli didişiyoruz. Anlaşamıyoruz! Nasıl sevgili olabiliriz ki?"

"Denemeye değer... Betül bak! Beni reddettiğin günden beri aklımdasın. Bana neden bu kadar çekici geldiğini bilmiyorum ama seni istediğimi fark ettim. Sen çok güzelsin ve asisin... Belki de tek neden budur. Lütfen bu sefer beni reddetme!" Betül istemsiz olarak güldü. İçinden çıkamayacağı durumlarda genellikle histerik bir kahkaha atardı ama bu seferkinde farklı olan bir şey vardı.

"Seni reddeden tek kız olmayı çok seviyorum."

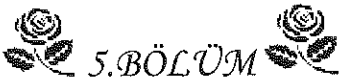
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Tolga ona katılmak yerine başını iki yana salladı. "Ah hayır! Ret cevabı geliyor." Arkasını döndü. Sanki cevaptan korkarmış gibi bir hali vardı. Yüzünü çevirdiğinde ise nefretle gözlerini kıstı. Bu cadıyı yine ağına çekememişti. Bir iki adım uzaklaşmıştı ki sırtında bir el hissetti.

"Cevap olumlu. Sevgilim olmanı istiyorum." dedi yavaşça Betül. Tolga hızla arkasını dönerek genç kızı belinden kavrayıp bir tur döndü.

"Betül seni seviyorum!" Genç kız sadece gülümsemekle yetindi. Her şey aceleyle olabilirdi. Hayatının ani çıkışları ve inişleri olduğu gibi gene bir yükseliş içerisindeydi. Yine de bu değişimden mutlu olduğunu hissediyordu. Tolga'ya karşı bir yakınlığı son bir senedir fazlasıyla belirgindi. Bugünü bekleyen ilişkileri belki de en doğrusu olacaktı. Geçmişi bir kenarda bırakıp geleceği için çalışmaya karar vermeye başladığını fark etti. Uzun zamandır sevgilisi yoktu. Bir anda gelen bu sevgiliyi geri çevirmeyerek içten gelen saklı bir sevgi ile kucakladı. *Tolga umarım bundan sonra iyi bir adam olursun...*

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

5.BÖLÜM

Ertesi sabah Baran, SkyMountain Holdinge geldi. Soyadları olan Gök ve Dağ'ın birleşiminden oluşmuştu. Uluslararası bir holding olduğu için isminin yabancı konulması bu yüzdendi. Baran'ın da birçok ülkede ortak olduğu ve kurduğu holdingi ile aynı anda iş görüyordu. Büyük binanın en üst katındaki odasına çıkan Baran, sekreterinden sabah kahvesini istedi. Odasına girip masasına ilerledi. Erkeksi tonlarda döşenmiş olan odaya siyah ve beyaz hâkimdi. Bazı aksesuarlarda gri olması Esma'nın eseriydi. Siyah Baran'dı. Beyaz ise Esma'ydı. Gri renkler aşklarının karışımı olan Yağmur ve Yiğit'i temsil ediyordu. Bu renklerin odaya serpilmiş olması genç adamın sıkışık durumunda bile o renklere bakarak mutluluğu hatırlaması ve rahatlamasına neden oluyordu. Baran hafifçe gülümsedi ve Esma, Yağmur ve Yiğit'in olduğu fotoğraf karesi gözüne ilişti. Masasının üzerinde sürekli duruyor ve Baran'a gülümsüyorlardı. Diğer çerçevede de sadece Betül vardı. Kalbinin bu kadar harika insanlara bölünmesi ne güzel şeydi.

Biraz sonra kapı ritmik bir şekilde tıklatılıp açıldı. Burak başını kapıdan uzatarak göz kırptı. "Geleyim mi patron?"

Baran elini kaldırıp parmağıyla içeri girmesini işaret etti.

"Dün akşam seni göremedim. Neredeydin?"

Burak arkasından kapıyı kapatıp masanın önündeki deri koltuğa kuruldu. Ceketini gelişi güzel düzeltirken soruyu geçiştirmek için "şurada burada..." dedi.

"Sana söylemem gereken çok önemli bir şey var."

Bakışlarını Baran'a dikti. Ne duyacağını beklerken bir anda kalbinde küçük bir sızı oluştu. Aniden neden böyle olduğunu bilmiyordu. Kalbi normal hızını arttırırken kulakları iyi duyabilmek için biraz daha açıldı.

"Bizim cadı ve sevgili kayınbiraderim... Artık beraberler!" Bunu o kadar bıkkınlıkla söylemişti ki Baran sıkıntıyla buruşturduğu yüzünü pencere tarafına çevirdi. Karşısındaki adamın put gibi donduğunu fark edemeyecek kadar kendi düşünceleri içerisindeydi.

Burak gerçekten donmuştu. Kalp ritmindeki değişimin nedeni ortaya çıkmıştı ama bu kadar etkili olmak zorunda mıydı? Gittikçe kulakları uğuldamaya başladı. Beyninde çınlayan seslerin gerçek olmaması gerekirdi.

"Se... Sevgili mi oldular?" diye ağzından çıkan kelimeler aslında söylenmek için oluşmamıştı. İçindeki düşünceleri ağzından istemsizce dökülüyordu. Sırtından aşağı soğuk terler boşaldı.

"Ne yazık ki..." Gözlerini Burak'a çevirdi. Siyah takımının içindeki adamının yüzü bembeyaz kesilmişti. Gözlerini kısıp dikkatle yüzünü inceledi.

"Sana ne oldu?" Burak bomboş bakışlarla karşısına bakıyordu. "Hey, Burak..." Baran masaya eğildi. "Oğlum ses ver!" Burak'ın değişiminin nedenini bulmak için kafa yorarken onun da Betül'ü kardeşi gibi sevdiği düşüncesi aklına gelince arkasına yaslandı. O da Tolga'dan en az kendisi kadar nefret ediyordu. Şaşırması doğaldı. "Sen de inanamadın, değil mi haberi duyunca?"

"Bu..." Sözcükler dudaklarını yaktı. "Ne zaman oldu?" diye sorarken artık nefes alması gerektiğini ona hatırlatan vücudu diğer organlarının işlevlerini yerine getirmesine yardım etti. Odaklanma sorunu yaşayan bakışlarını Baran'a çevirdi.

"Dün çiftlik evine gittiğimizde açıkladılar. Betül'ün de kabul etmesi ile Tolga'yı köşeye çekip sözlü iyi bir ders verdim ama hala ellerim kaşınıyor. İyi bir dayağı hak etmişti. Esma ile bana yaptıklarını unutamıyorum." Kaşlarını çattı. "Betül'ü üzerse bu sefer kimse onu elimden alamayacak."

Burak zorla yutkundu. Gördüğü şeyler birbirinin içine geçerek başını döndürüyordu. Koskoca bedeni sanki elyaf çuvalı olmuştu. Görünüşte bayağı yer kaplıyordu ama içi bomboştu. Gözlerinin içi yandı. Kız gibi ağlamayacaktı elbette. Ama kalbi o kadar acıyordu ki sızısı katlanılmaz bir hal aldı. Kafasını dağıtacak şeylere ihtiyacı vardı. Odanın etrafına baktı. Hiç mi bir şey yoktu? İki kere öksürdü. Ciğerlerine

yeterince oksijen alamıyordu. Hasta gibi hissediyordu. Acilen dışarı atmalıydı kendini yoksa boğulacaktı. *Tolga ve Betül...*

Odanın kapısı çaldı.

Elindeki tepside iki fincan kahve ile giren sekreter Zeynep, masaya yaklaştı. Fincanın bir tanesini Baran'ın yakınına bırakarak diğer elindeki zarf ve kâğıtları masanın üzerine koydu. Öteki kahveyi de Burak'ın önüne servis etti.

"Efendim, bu zarflar size gelmişti. Şu en üstteki bir kargo ile geldi. Çok önemliymiş." dedi genç kadın parmağıyla işaret ederek. Baran başı ile onayladı.

"Pekâlâ, teşekkürler Zeynep, çıkabilirsin." Zeynep arkasını dönüp topuklusunun sesleri eşliğinde odadan çıktı. Baran kahvesinden ağız dolusu yudumlayıp en üstteki zarfı eline alarak iki yüzünü çevirip zarfın üzerinde bir isim aradı. Kaşlarını çattı. İsimsiz mektup pek hayırlı bir şeye delalet etmiyordu. Diğer yüzünü çevirip zarfı açtı. İçinden ilk olarak bir mektup çıktı.

"Sayın Gökdağ,

İhaleden çekilmeniz için size bir hafta veriyoruz. Çekilmediğiniz takdirde sonuçlarına katlanacak olan sizsiniz. Belki fotoğraflar size acele etmeniz için bir neden verebilir."

Baran zarfı ters çevirince içinden birkaç fotoğraf masaya düştü. Bir kaçını eline alarak tek tek inceledi.

Esma, Yağmur, Yiğit ve en son fotoğrafa geldi. Betül!

Baran hızla koltuğunu geri doğru ittirerek ayağa kalktı. Gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Burak!" diye kükredi. Burak da ayağa kalkarak Baran'ın yanına geldi. Kafasındaki düşünceler aniden silikleşmiş, yeni bilgilerle güncellenmek üzereydi.

"Ne oldu efendim?"

Baran mektubu ve fotoğrafları uzattı. O kadar sinirliydi ki kendini sıkmaktan vücuduna kramplar girmeye başlamıştı.

Burak siyah kaşlarını çatarak "Ataşehir'den bahsediyor. Bu aralar anlaşmakta zorlandığımız iki holding var. Onlardan biri olabilir mi?" diye bir tahminde bulundu. Kriz durumlarına o kadar alışıktı ki duygusallık işinin arasına karışamazdı. İş ve aşk hesabı...

Baran ellerini masaya dayayarak düşüncelere daldı. Çok sonra başını kaldırıp emir erine döndü.

"Senden istediklerim var. İlk önce ne kadar adam varsa hepsine Esma ve çocukları gözetim altında tutmak için görev veriyorsun. Sıkı denetiminde olsunlar. Adamların güvenilir olsun. Güvenilirliği ve sadakati en yüksek seviyede tut, biliyorsun bu çok önemli! Esma ile ben konuşacağım akşam... Zaten doğuma kadar evden pek çıkacağını sanmam. Villanın etrafına gözcüler dikersen de iyi olur." Sıkıntıyla iç çekti. Gözleri masasının üzerindeki çerçeveye kaydı. Ailesinin mutluluk dolu resmiydi. Onların saçlarının tek bir teline zarar gelmesine izin vermezdi.

"Ama benden başka bir şey daha istiyorsunuz değil mi ?" diye sordu Burak. Baran'ın başka sıkıntısı olduğunu anlamıştı. Bunca sene beraberlerdi, onu iyi tanıyordu. Yüzündeki her bir kasın ne anlama geldiğini anlardı.

Baran gözlerini Burak'a dikti.

"Betül'ü sana emanet ediyorum. Onun yanından hiçbir şekilde ayrılmayacaksın. Nereye giderse gitsin sürekli takibini sürdüreceksin." Baran masaya doğru eğilip Burak'a biraz daha yaklaştı. "Sana canımı emanet ediyorum Burak! Ona çok iyi bak!"

Baran susup bir süre sonra sözlerinin nasıl bir etki yaptığını gözlemek üzere adama baktı. Bu zamana kadar Burak, sadakatini sarsacak, güvensizlik teşkil edecek bir işe kalkışmamıştı. Gözü kaplı olarak ailesini emanet edebileceği biriydi. Kendi ailesini bir şekilde koruyabilirdi ama Betül dışarıdaydı. Onu eve almak Betül açısından hemen kabul edilebilecek bir konu değildi. Sürekli olarak soru sorar ve kararın oluşma nedenini araştırırdı. Baran Betül'ü bu işten uzak tutmak için elinden gelen her şeyi yapmıştı. Holdingde işlerin gizli kapaklı dönmesi

ve kızın haberi olmaması için önlemler alınmıştı. Devlet sırrı gibi korunuyordu. Bu ihalenin sorun olacağı belliydi. Neyse ki Baran zeki bir adamdı. Daha önce birçok açıdan önlemlerini almıştı. İlk tehdit mektubu sadece uyarıydı. Gene de rahat olamayacağından dikkate almayı tercih etti. Ailesini güvende tutmak için ne gerekliyse yapılmalıydı.

"Siz merak etmeyin efendim. Betül Hanım'ın her zaman yanında olacağım." dedi Burak kendinden emin bir ses tonuyla. Baran başını sallayarak koltuğuna oturdu. Arkasına yaslanırken kafasında daha birçok olasılık çiziyordu. En ince ayrıntısına kadar düşünmeli, küçük bir detayı kaçırmamalıydı.

"Güzel. Birazdan şirkete gelir Betül. Sabah ilk olarak eve gidip üstünü değiştirmek istemişti. Bundan sonra şoförü de dâhil her şeyi sen olacaksın. İlk başta uzaktan izlemeni tercih etmiştim ama Betül takip edildiğini anlarsa bana çok kızabilir. Tabi bana gelene kadar senin canına okuyacağını da düşünmeliyiz. Her neyse, ben onunla konuşacağım ve..."

"Efendim izin verirseniz Betül Hanım'la ben ilgileneyim. Ona konuyu fazla araştırmayacak şekilde izah ederim. Siz bu durumdan bahsettiğiniz takdirde -biraz önce sizin de dediğiniz gibi, konunun köküne inmek isteyecektir- ben ona merak etmemesi için yeterli açıklama yapabilirim." Baran hafif kaşlarını çattı. Genç adamın sözlerini kafasında tarttı. Olabilirliğini kontrol ettikten sonra başını salladı.

"Evet haklısın. Ben söylediğimde Neden? Niçin? Niye böyle bir şeye gerek duydun? "Sorularıyla kesin başımın etini yer durur. Sen nasıl halledeceksin?"

Burak hafifçe gülümsedi. Bu gülümseme acılarını da barındıran hüzünlü bir kıpırdanıştı.

"Küçüklüğünden beri nasıl davranmam gerektiği konusunda çok düşündüm. Bilirsiniz, bir anı bir anına uymuyor." Baran Burak'a kocaman açılmış gözlerle uzun uzun bakakaldı. Arkasından çok güçlü bir kahkaha atarak karşısındaki adamı da şaşırttı.

"İşte bunda haklısın. Dengesiz bir kız kardeşim olduğunu kabul ediyorum." Gülmesini kısa kesip tekrar eski ciddiyetine dönerek son kez aklındakileri gözden geçirdi. "Güzel, o zaman sana kolay gelsin. Diğer işleri de halletmeyi unutma, akşama kalmadan hazır olsun."

"Peki efendim." dedi Burak başını sallayarak. Aldığı emirleri vakit kaybetmeden yerine getirmenin heyecanı ve telaşıyla doldu.

"Son bir şey..." Gözlerini Burak'a çevirdi. "Ömer'i arayacağım." Burak anlamayarak kaşlarını çattı. Biraz düşünür gibi oldu. Aklına bir kaç tane Ömer geliyordu ama hangisinden bahsettiğini bilmiyordu. Baran onun hatırlamakta zorlandığını fark edip yardımcı olmak adına açıklamada bulundu.

"Erez Holdingin sahibi, Ömer Erez."

Burak sırtını dikleştirerek keskin bakışlarını karşısındaki adama dikti.

"Polisi araman bundan daha iyi! O adamın yardımını istemek onun karanlık yolundan gitmek demek." Patron çalışan ilişkisi kriz anlarında ağabey-kardeş ilişkisine döndüğü için resmiyeti bir kenara bıraktı.

"Bilmiyor muyum sanki Burak? Ama zamanında bize ne kadar yardımı olduğunu biliyorsun." Burak başını salladı.

"Doğru. Esma'yı Gülşah'ın elinden kurtardı. Peki dört sene sonra onun daha da siyaha bulanmadığını nereden biliyorsun? Görüşmüyorsunuz bile..."

"Onunla daha önce bir iki kere görüşmüştük. Evet adam karanlık bir tip-"

"Karanlık değil!" diyerek sözünü kesti Burak. "Adam mafya! Hem de gerçek anlamda..."

"Burak yeter!" Baran katsayısı artan öfkesiyle donuk bakışlarını kaldırdı. "Ömer ile konuşmam bize birçok açıdan yarar sağlayabilir. Onun mafya olmasından çok sevdiklerimin canını nasıl korurum bunun derdindeyim. Bu seferki risk çok büyük olabilir. Henüz düşmanımızın kim olduğunu bile bilmiyoruz." Umutsuzlukla başını iki yana salladı. "Kuralına göre oynayan bir düşmanın yoksa başın belada! Bunlar ilk uyarıda tüm ailemin fotoğrafını elime tutuşturdu." Masanın üzerinde duran fotoğraflara hızla göz attı. Çocuklarının mutlulukla oynadıkları parktaki halleriydi. Aklına korkunç senaryolar doluşunca nefessiz kalan ciğerlerine taze, derin bir nefes çekip Burak'a baktı.

"Memnun değilsin biliyorum Burak ama önceliklerim var sende bunu biliyorsun. Ömer'in yardımına ihtiyacımız var. İlk onunla görüşeceğim daha sonra polise haber veririm."

Burak gününün bu kadar iğrenç başlayacağını tahmin edemeyerek mutlu bir şekilde holdinge giriş yapmıştı ama şimdi bin bir düşünce ve mutsuzluk, huzursuzluk, umutsuzlukla çıkış yapıyordu. Odadan dışarı adım atıp asansörün kapısının önünde durana kadar adımlarını inceleyerek yürüdü. Kafasını nasıl toparlayacaktı bilmiyordu. Kapı açılınca karşısında Betül belirdi. Ani sersemlikle genç kızın çıkması için kenara kayarak kapının kapanmaması için vücudunun yarısını içeri soktu.

"Hey günaydın." dedi Betül en tatlı gülümsemesiyle. Burak genç kızı gördüğü için kalbindeki o ani çarpıntının baş gösterdiğini ve karnındaki kıpırdanmanın saniye şaşmadan kendisini belli ettiğini huzursuzlukla takip etti. Onun gülüşü sanki güneşin parlayarak insanın içini ısıttığı bir ilkbahar sabahıydı. Aklına gelen Tolga gerçeği güneşin önüne kara bulutu çekti.

"Günaydın." diyerek karşılık verdi düz bir şekilde.

"Abime mi gelmiştin."

"Evet şimdi gidiyorum."

"Bir sorun mu var?" diye sordu Betül şüpheyle. Ama hala gülümsüyordu.

"Bunu nereden çıkardığını sormayacağım." Genç kızın ağzı ilk şaşkınlıktan açık kaldı arkasından geniş bir gülümseme ile adama yanaştı.

"Aradaki resmiyeti kaldırmışsın." dedi neşeyle, adamın cevabını es geçti. Burak'ın dudakları inceldi. Betül'ün cazibesi nasıl da kendisini zorluyordu.

"İsteğinin bu olduğunu sanıyordum." dedi sert duruşunu biraz yumuşatarak.

"Evet! Ben de senin resmiyeti ne zaman kaldıracağını düşünüyordum. Bayağı kolay oldu. Böyle devam." Burak'ın gözleri maviliklerden bir an için ayrılıp asansörün kapanmak için harekete geçmeye hazırlanan kapısına kaydı. Tolga neden var olmak zorundaydı? Betül ile araları bu kadar iyi olmaya başlamışken neden?

"Peki efendim. Siz nasıl emrederseniz." Burak düşüncelerini bir kenara itekleyerek anın tadını çıkarmak istedi. Şaka ile karışık söylediği sözlerinin arkasından genç kadına göz kırpıp asansöre girdi. Kapı kapanmadan önce gördüğü tek şey, Betül'ün şeytani sırıtmasıydı.

Burak akşama kadar adamlarını düzenlemekle ve işe alınan yeni korumaları denetlemekle meşgul oldu. Az güvendiklerini daha önemsiz işlere atarken en güvendikleri adamları daha riskli işler için görevlendirdi. Baran'ın maksimum olan güvenini boşa çıkaracak değildi.

Günü o kadar yoğundu geçmişti ki Betül'ün işyerinden çıktığını çok geç fark etti. Genç kızın garajda arabasına binerek uzaklaştığını görünce ağzından küçük bir küfür savurup arkasından takibe başladı. Eve kadar süren takibin sonunda arabayı sokaktaki açık park alanına çektiğini gördü. Kendisi de uygun bir park yeri bularak araçtan indi. Bulunduğu yerde hem dairenin penceresini hem de apartman girişini görüyordu. Burak araçtan inerek koşmaya başladı. Betül onu fark etmedi, çantasından anahtarı çıkarmak ile meşguldü. Evini başka bir apartmana taşımışlardı. Betül'ün isteği üzerine farklılık iyiydi. Öteki apartmanında özlediği tek şey büyük garajı ve geniş güvenlik sistemiydi. O bina daha teknolojik açıdan gelişmişti. Burada ise eski usul anahtar sistemi kullanılıyordu.

"Betül!" diye seslendi Burak. Bu ismi böyle haykırabildiğine şaşırdı. Kendi sesiyle ismin güzelliğinin muhteşem uyumunu sevdi.

Genç kız başını kaldırıp baktı. Kaşlarını çatmıştı. Biraz da şaşkındı.

"Burak senin burada ne işin var?"

"Aslında seni holdingden çıkarken yakalayacağımı umuyordum ama maalesef son anda kaçırdım. Ben de buraya kadar seni takip ettim." dedi koştuğu için hızla soluk alıp veriyordu.

"Telefon edebilirdin. Neden bu kadar yoruldun?"

"Yüz yüze söylemeyi tercih ettim."

"Neyi?"

"Şey... madem arkadaşız, o zaman bu akşam birlikte bir yemeğe çıkabilir miyiz?" Burak bu soruyu o kadar karizmatik bir şekilde söylemişti ki kaşlarını çatması bile sesindeki erkeksiliği ve sözlerinin etkinliğini daha kalıcı kılıyordu.

Ve o dudaklar, daha önce bu kadar seksi bir şekilde mi duruyordu? Gayet dolgun ve erkeksiydi. Ne demişti? Yemek mi? Beraber mi? Betül adamın dudaklarına odaklanmış olduğunu fark edince hızla toparlandı. Bir anda neden böyle olduğunu bilmiyordu ama kendine gelmesi gerektiğini hatırladı. Adam ona bir soru sormuştu.

"Şey... eee..." Güldü. "Bana çıkma mı teklif ediyorsun?" diye sordu şaşkınca gülümseyerek. Sorunun ağzından çıkmasıyla şaşkınlığı Burak'tan daha fazlaydı. Etkilendiği için mi böyle düşünüyordu?

Burak gerildi. Sözlerinin yanlış anlaşılacağını hiç düşünmemişti.

"Dost olarak ise evet. Başka türlü anlaşılmayı istemem." Betül adamın ciddileştiğini gördü. Yanak kasları hafif dalgalanmış, ses tonu sertleşmişti. Betül yüzüne tedirgin bir gülümseme yerleştirdi. Yaptığı gafı çok büyüktü.

"Özür dilerim. Öyle demek istemedim. Teklifin için teşekkür ederim, yalnız... şey... Bu akşam bir misafirim gelecek, maalesef müsait değilim. Ama söz yarın akşam seninle yemeğe çıkmaktan çok mutlu olacağım." Genç adamın kabul etmesi için gözlerinin içine baktı. Bir an için gözlerinden kırgınlığın geçtiğini görse de adamın başını sallamasıyla eski haline döndü.

"Tamam olur."

"Güzel. Yarın görüşürüz."

"Görüşürüz."

Betül bir kere daha gülümseyerek arkasını döndü. Apartmandan biri çıktığı için kapı daha kapanmadan koşup içeri girdi. Burak olduğu yerde halen dikiliyor, içeri giren kadının arkasından bakıyordu. Yemek işinin düşünceleri arasına nereden geldiğini anlamamıştı. Ona yakın olmak için aklından planlar geçiriyordu ama bir anda sözler kalbinden gelmiş dudaklarından dökülmüştü. Genç kızın reddetmesi birazcık kırılmasına neden olsa da yarın gece çıkacakları için mutlu oluyordu. Hafifçe gülümseyerek arkasını döndüğü gibi aracına gitti. Bütün gece burada olacaktı. Tüm geceyi kapının önünden ayrılmadan beklemesi gerektiği için aracına bindiği gibi gidip bir yerlerden yiyecek şeyler aldı. Birkaç tane de bisküvi şeklinde kuru yiyecekler depoladı arabaya. Hava kararmaya yüz tutmuştu. Aracı tekrar eski yerine çekerek etrafı sıkı sıkıya gözlemledi. Birilerinin olup olmadığını kontrol etti. Şüpheli türüne girebilecek kişileri dikkatle inceledi. Saatler ilerlemiş, akşam sekiz olmuştu. Sokakta bir araç belirdi. Boş olan bir yere aracı park ettikten sonra elinde güller ile araçtan takım elbiseli bir adamın indiğini gördü. Karanlık olduğu için yüzünü tam olarak seçemiyordu. Eline küçük dürbününü alarak direksiyona eğilip

gizliden adama baktı. Gittikçe yaklaşıyor, yürürken gömleğinin yakasını çekiştiriyordu. Bakmasıyla adamı tanıması bir oldu. Elinde büyük kırmızı gül buketi ile apartmana doğru yürüyen kişi...

Tolga!

Burak Tolga'nın apartmandan içeri girmesini şaşkın ve bir o kadar kalpsiz bir şekilde izledi. Betül'ün beklediği kişinin, Tolga olabileceği aklının ucundan bile geçmezdi. Betül sürekli kız arkadaşı ile takıldığından yine onunla bir akşam geçireceğini düşünmüştü. Şimdi ise tahminlerinin koca bir yanılgıdan ibaret olduğunu görmek gerçekten şaşırtıcıydı.

Bu saatten sonra ne yapması gerektiğini bulmalıydı. Bir anda tüm görev aşkı silinip gitmişti. Hala şokun etkisinde olduğu için durumu aşk kısmından değerlendiremiyordu. Ama içinde yine koca bir boşluk oluşmuştu. Bir erkek eğer böyle resmi bir şekilde giyinip eline çiçek alıyorsa, önemli bir randevusu olmalıydı. Hem de Betül'le! Ve de akşamın bir vakti!

Burak kafasını başka yere vermeye çalışsa da her nasılsa başarılı olamadı. Betül'ün her defasında nefret ettiğini söylediği kişi ile ne işi olurdu, yalnız bu acı gerçekle karşılaşacağını hissetse de şu an yaşananı bir türlü kabullenemiyordu. İlişki kurmam dediği insana sevgisini vermesi bu kadar kolay mıydı?

Başını direksiyona yasladı. Güçlü bedeni acı ile kavruluyordu sanki. Kendini sıktı. Betül ile Tolga'nın görüntüsünü gözlerinin önüne getirmemeye çalıştı ama başarılı olamadı. Her karede onlar vardı. Başka bir erkek olsa bu kadar kötü hissetmeyeceğini düşünüyordu. Tolga olması birçok açıdan sorundu. Akraba ilişkileri vardı. Tolga, kız kardeşi Esma'nın kocası Baran'ın kız kardeşi ile... Bu düşünce midesini bulandırıyordu. Sırt kasları hiç olmadığı kadar kasılıyordu. Gecenin sonunun nerede biteceği ise... Kendini arabadan hızla attı.

Öte yandan Betül tüm hazırlıkları yapmıştı. Dün anlaştıkları gibi ilk yemekleri baş başa ve özel olacaktı. Sadece yemek üzerine olduğu için Betül daha özenli davranıyordu. Kendi elleriyle harika yemekler pişirmişti. Yazın Hatay'a gittiğinde Fatma Teyzesi ona yemek yapmayı öğrettiğinden bu konuda sorunu yoktu. Saatin 8'e yaklaştığını görme-

siyle kendi hazırlığı da dâhil olmak üzere misafiri için her şey tamamdı. Her defasında nefret ettiğini söylediği adam ile sevgili olmak çok garipti. Bir zamanlar onu görmek bile istememişti ama şimdi sevgilim diyebilecekti. Çok komik bir ironiydi.

Zil çaldığında Betül'ü heyecan sardı. Kalbi yerinden çıkacakmış gibi hızlı adımlar gerçekleştiriyordu. Derin soluklarla heyecanını bastırmaya çalıştı ama kontrol altına alamıyordu. Aynada kendisini inceledikten sonra kapıya koştu. Son kez ciğerlerine derin bir nefes çekerek kapıyı açtı.

"Hoş geldin" dedi en güzel gülümsemesi ile. Karşısındaki adam çok yakışıklıydı. Klasik siyah takımlarının içinde resmi, bir o kadar da rahattı. Saçlarını diken erkek tiplerinden hoşlanmazdı ama ona çok yakışmıştı. Yeşil gözleri her zamanki karizmatik kısıklığıyla bakıyordu.

"Selam." Betül kenara çekilerek genç adamın içeri girmesine müsaade etti. Arkasından kapıyı kapatarak yüzünü döndü.

"Çiçekçiye senin güzelliğine yakışacak bir çiçek vermesini istedim ama bana dünyada yetişmediğini söyledi. Ben de aramızdaki ilişkiyi belirleyecek güzel kırmızı güllerden aldım." dedi elindeki gülleri genç kadına uzatarak. Betül kıkırdadı.

"Senin güzel iltifatlarına hedef olacağımı söyleseler asla inanmazdım."

"Şimdi görüyorsun? Tam karşındayım ve bu sözlerimin menzilinde sen duruyorsun." Yeşil gözlerinde parıltılar geziniyordu. Betül kızarmamayı umarak tebessüm etti. Sosyetenin gözde çapkını Tolga Hazne sonunda kendisine iltifat ediyordu.

"Evet görüyorum. İnanılmaz... Hadi içeri gel. Harika yemekler yaptım." Betül önden giderek salona girdi. Tolga ise onun harika fiziğine göz atıyordu. Onun her zaman fiziğini beğendiğini itiraf etmeliydi. Hatları elle temsili çizilecek model gibiydi. Ve o seksi kalçalar...

"Baran bir keresinde zehirlendiği için bir daha köfte yemediğini söylemişti. Sence benim yeme şansım nedir?" diye takıldı.

"Boş konuşan bir abiye sahip olmanın dezavantajları işte." dedi Betül gözlerini devirerek. Tolga şaka yaparak gözlerini kıstı. Yüzüne ciddi bir görünüm yerleştirdi.

"O kadar iddialıyız." Betül kibirli bir görünüm içerisinde başını kaldırdı.

"Daha bile fazlası..." Tolga'ya göz kırparak toparlandı. " Yemekten önce bir şeyler içmek ister misin?"

"Alkollü, alkolsüz?"

"Tercihin?"

"Kırmızı şarap iyi giderdi."

"Hemen geliyor."

Betül masaya ilerleyerek eline aldığı bardağa kırmızı şarabı doldurdu. Ayakta dikilmiş yaptığı her hareketi takip eden Tolga da genç kıza arzu dolu gözlerle bakıyordu. Betül bu bakışların başka manaya gelmediğini umarak elindeki bardağı genç adama uzattı. Üzerindeki takımı ile çok yakışıklı görünüyordu. Her takım elbiseli erkeğin kendi içerisinde bir çekiciliği bulunuyordu. İstisnasız olarak bu böyleydi. İnsana belli bir kişilik kazandırıyordu. Efendilik ve yakışıklılık, öldürücü bir birleşimdi şüphesiz. Tolga'nın iş ve özel davetler dışında böyle resmi olduğunu çok nadir görürdü. Burak'ı ise sürekli olarak takım elbiseler içerisinde gördüğünden onun cazibesini hep beğeniyordu. Bir saniye durakladı. Aklına Burak nereden gelmişti durup dururken?

Düşüncelerini tekrar Tolga'ya çevirdi. Yemyeşil gözleri koyulaşmıştı. Betül bu bakışlardan rahatsız olduğu için biraz uzaklaşmak istedi.

"Sen geç otur, ben bir yemeğe bakayım." diyerek mutfağa kaçtı. Tolga Betül'ü süzmeden edemiyordu. Muhteşem bir fiziği vardı. Baktıkça daha çok bakası geliyordu. Üzerindeki siyah gece elbisesi ona çok yakışmıştı. Seksi kalçaları ise her hareketinde harika bir gösteri sergiliyordu. Tolga elindeki bardaktan bir yudum aldı. Düşünceleri fazla hızlı gidiyordu. Buna bir son vermesi gerekliydi. Ne de olsa bütün gece onlarındı. Güzel geçeceğine şimdiden emindi. Şeytanca sırttı. Bu yemek harika olacaktı.

Betül zaman kazanmak istediği için kaçışı mutfakta buldu. Yemeği kontrol etmek sadece bir bahaneydi. Aradan geçen iki dakikadan sonra artık çıkması gerektiğini düşündü. Tolga'yla yemek yemeye karar verirken kendisi de oradaydı. Neden evde yemeği kabul etmişti ki? Dışarısı pekala uygundu. Kalbi yerinden çıkacakmış gibi çarpıntısını

sürdürdü. Tolga ona aç gözlerle bakıyor bundan hem haz hem de rahatsızlık duyuyordu. Ama aldığı haz duyduğu rahatsızlığa mağluptu. Acaba Tolga ilk günden onunla yatmak mı isterdi? Bu düşünceyle Betül gerildi. Sırtı kaskatı kesilirken belini saran kollar yüzünden irkilerek adım atacağı yerde tökezledi ve düşmeden kendini tamamen adamın kollarında buldu.

"Tuttum seni..."

"Tolga..." diye sesli bir nefes verdi. "Be... ben..." Adam onu kollarının arasından çevirip yeşil gözlerine hapsedercesine karizmatik bakışlarını keskinleştirdi. Betül sırtının ve bel çukurunun üzerindeki ellerden mi rahatsızlık duyuyordu yoksa birazdan adamın dudaklarına hapsolacağından mı bilemiyordu. Tolga daha fazla düşünmesine müsaade etmeden yavaşça ona doğru eğildi. Aklından geçen *'işte şimdi başlıyoruz'* son cümlesiyle bir anda yanlarında güçlü bir ses duyuldu. Yönetmenin *'Tamam kestik!'* demesi gibi tam role girmişken ayrılmak durumunda kaldılar. Betül hemen başını çevirdi. Yemek yaparken cep telefonunu mutfak tezgâhının üzerinde bırakmıştı. Bu bilinçsizce yaptığı şeyin hayatını kurtaracağını nereden bilebilirdi? Hemen adamın kollarından sıyrılıp telefonu eline aldığı gibi açtı. Daha öpüşmeden nefes nefese kalan sesiyle arkasını dönerken "Alo" dedi.

"Alo Betül..."

Genç kızın aklındaki tüm endişe sakin bir rahatlık ile yer değiştirdi. Burak'ın sesini duymak onu hiç olmadığı kadar ferahlatmıştı.

"Burak, bir şey mi oldu?" Betül'ün arkasındaki Tolga ismi duyunca kaşlarını öfkeyle çattı. En güzel anlarında bu adam nereden çıkmıştı?

"Evet bir şey oldu... Şey... Nur..." Betül aklından *'Nur kimdi?'* diye geçirdi.

"Nur mu?" Aptal aptal tezgâhın üzerindeki boş bardağa baktı.

"En yakın arkadaşın Nur... Hatırlamıyor musun?"

Betül gözlerini sımsıkı yumdu. Tabi ki de en yakın arkadaşıydı. Esma ve Nur'dan başka samimi olduğu yaşıtı yoktu ki.

"Evet Nur, afedersin kafam biraz karışık. Ne olmuş ona?"

Tolga omuzuna dokunup kendisine çevirdi. Eliyle telefonu kapatmasını işaret etti. Yüzünden ne kadar öfkelendiği anlaşılıyordu. Betül işaret parmağını kaldırarak süre istedi.

"Nur bir kriz geçiriyormuş!" Betül nefesini tuttu.

"Ne?"

"Biliyorsun uyuşturucu sorunu var. Beni aradı şimdi, çok kötü olduğunu yanında kimse olmadığını söyledi. Ben de seni alıp yanına gideceğimi söyledim. Yanlış bir şey yapabilir. Ben şimdi evden çıkıyorum, geçerken seni de almamı ister misin?" Burak o kadar hızlı konuşuyordu ki Betül'ün düşünmesine bile fırsat vermedi. "Birazdan kapının önündeyim. Ah akıllı kızdı, umarım tekrar bataklığa girmez..."

"Umarım. Tamam, beni de al." Betül sözlerin dudaklarından nasılda kayıtsız bir şekilde çıkışını üçüncü bir göz gibi izledi. Telefonu kapattıktan sonra Tolga'ya döndü.

"En yakın arkadaşımın bana ihtiyacı var. Onun yanına gitmem gerekiyor."

"Kim o?"

"Adı Nur..."

"Ama Burak ile konuşuyordun."

"Evet onunla konuşuyordum, çünkü yardım isterken onu da çağırmış."

Tolga bu kadarla yetinmeyecekti. Betül üstünü değiştirmek için yatak odasına yürürken o da arkasından geliyordu.

"Senin en yakınınsa Burak ne alaka?"

"Ya bu çok uzun bir hikâye, daha sonra sana anlatırım."

"Arkadaşının derdi neymiş peki?"

"Tolga! Benim hazırlanmam lazım. Şu an sorularını cevaplayacak vaktim yok. Müsaadenle..." diyerek oda kapısını yüzüne kapatıp kilitledi. Bu içten gelen anlamsız bir güvensizlikti.

Burak ise Betül'ün yatak odasının ışığının yandığını görünce ilk bir şüphelendi, sonra hemen telefonu eline alıp Nur'u aradı.

"Efendim..."

"Nur ben Burak, tanıdın mı?"

"Burak, tanıdım tabi. Bu ne hoş sürpriz, nasılsın?"

"İyiyim ben, senden çok acil bir şey isteyeceğim."

"Tabi elimden ne gelirse..."

"Evde misin?"

"Evet de ne-"

"Yalnız mısın?"

"Burak neler oluyor?"

"Yalnız mısın?" diyerek soruyu tekrar yineledi Burak.

"Yalnızım. Kardeşim nöbet için hastaneye gitti. Ne oldu?"

"Senden isteğim..." Burak bunu nasıl diyeceğini bilmiyordu. Bir oyuna başladıysa devam etmekten başka çaresi yoktu. Sözcükleri ağzından salarak tepkiyi bekledi. "Benim için uyuşturucu krizi geçirir misin?"

"NE!" Nur öyle bir ciyaklamıştı ki Burak telefonu kulağından uzaklaştırıp tekrar dayadı.

"Bak, çok saçma biliyorum ama çok acil bir konu bu. Betül ile beraber yanına geleceğim. Sen küçük bir kriz geçireceksin. Canın mal istiyormuş gibi bir görünüm sergilesen yeter. Nur çok önemli bir konu bu. Betül'ü bir kaç saat yanında oyalasan yeterli... Biliyorum, senin için de zor ama... Benim için yapar mısın?"

"Senin için her şeyi yapacağımı biliyorsun değil mi Burak?" Burak ister istemez içinin cız etmesine karşı koyamadı. İki sene önce Betül'ün vasıtasıyla Nur ile tanışmıştı. O zamanlar yanlış arkadaşın elinde hayatı kararacakken Burak onun zor anında yanında olup elinden tutmuştu. Nur'un duygu değişimleriyle Burak istemeyerek de olsa onunla kısa bir ilişki içerisine girmiş, Nur'un gerçeği anlamasıyla sadece arkadaş olarak kalmaya karar vermişlerdi. Burak'ın Betül'den hoşlandığını kadınsal hislerden anlaması zor olmamıştı. Aralarındaki ilişkinin arkadaşlıktan öteye geçemeyeceği zaten açıktı. Burak sevgiliden çok iyi bir dosttu.

"O zaman kabul ediyorsun?"

"Ediyorum. Betül Hanım gene ne yaptı çok merak ediyorum doğrusu." Burak söyleyip söylememek arasında kararsız kaldı. Saatine baktığında artık oyununa başlaması gerektiğini fark etti.

"Birazdan yanında oluruz. Umarım iyi rol yapıyorsundur." Burak'ın sesi eğlenir gibi çıkınca Nur kahkaha attı.

"Her şey aşk için..."

"Teşekkür ederim."

"Hadi görüşürüz."

Burak kapanan telefona hafif bir gülümsemeyle baktı. Nur gerçekten mükemmel biriydi. Duygularına karşılık veremiyor oluşu içten içe kendisini üzüyordu. Kalp, kim onu seviyorsa ondan uzaklaşıyor ve aşkını en imkânsız olan kişide buluyordu.

Burak arabayı çalıştırıp apartmanın çevresinde bir tur attıktan sonra sanki yeni geliyormuş gibi sokağa girerek apartmanın önünde durdu. Betül kapıdan çıktı. Koşturarak üzerindeki trençkotun fermuarını çekiyordu. Arabaya gelince kapıyı açıp hızla bindi. Nefes nefese kalmıştı.

"Çok beklettim mi?"

Burak hiç bozuntuya vermeden "Hayır. Ben de yeni gelmiştim," dedi. Betül başını salladı. Perma yapılmış saçlarını at kuyruğu yapmak için kollarını kaldırdı.

Burak gözlerini ondan ayıramazken önüne dönmek için büyük bir çaba harcıyordu. Betül hala neden hareket etmediklerini anlamak için kıpırtısız adama döndü. Gözleri kesişti. Bir süre birbirlerine sessizce baktılar. Sessizliği bozan Betül "Acil değil miydi? Neden hala bekliyoruz, gitmeyecek miyiz?" diye sordu. Burak kendine gelince elleri birbirine dolaştı. Çalışan arabayı stop ettirerek oldukları yerde öne geri yalpaladılar.

"Sen iyi misin?" diye sordu Betül, ondaki bu değişime şaşırarak.

"İyiyim," Burak arabayı çalıştırdığı gibi hızla sokaktan ayrıldı. "Saçların... Bugün böyle değildi."

Betül oturduğu yerde kıpırdandı. Yan gözle Burak'ı süzerken boğazını temizledi. Tolga'yla olan randevusu için evde kendisi hazırlanmıştı. Gözleri kaygılı bir şekilde ona çevrildi.

"Haberin var mı bilmiyorum" diyerek söze girdi. Burak onun itiraf edeceğini anlamıştı. İşi anlamazlığa vurarak "Neyden?" diye sordu.

"Ben... Tolga ile biz... Artık beraberiz." Hızla önüne döndü. Ağabeyi ile konuşurken kendisini bu kadar rahatsız hissetmemişti. En büyük karşı kuvvet oydu ama en sonunda yumuşamış ve görmezlikten gelmeye başlamıştı. Sadece Tolga'nın onu üzdüğü vakit ne olacağını hep beraber göreceklerini söyleyerek ortamı germiş ve yanlarından uzaklaşmıştı. Bu gene iyiydi. Ama konu Burak olunca hiç olmadığı kadar heyecanlandı. Karnında garip kıpırdanmalar oluyordu. Burak'ın cevap vermesini beklerken adamdan tek bir hareket gelmiyordu.

"Bir şey demeyecek misin?" diye sorarken gözlerini kucağına çevirdi. Burak hafifçe başını çevirip Betül'ün yüzünü inceledi. Neden üzgün duruyordu?

"Beni ilgilendirmez. Senin hayatın ne de olsa..." Direksiyonu sıkan elleri karanlıkta görünmediğinden aksini gösterdiği anlaşılmıyordu. İçindeki volkan, lavları etrafına püskürtürcesine hücrelerini yakıyordu. Betül'ün o kişiliksiz için üzülüyor oluşunu düşündükçe midesine kramplar giriyordu.

"Abim kadar seni de önemsiyorum biliyorsun. Lütfen bana gerçek düşüncelerini söyle."

Seni seviyorum "Gerçekten gerçek düşüncelerimi duymak mı istiyorsun?"

"Evet."

"O zaman kulaklarınızı açıp iyi dinleyin Betül Hanım," Burak'ın resmiyetle birlikte ciddileşen ses tonunu duyunca yutkundu. Bu hayra alamet değildi. Artık o merak ettiği düşüncelerini bilmek istiyor muydu emin değildi.

"Tolga'nın hayatınızı nasıl mahvettiğini, Gülşah belasını nasıl başınıza saldığını, Baran Bey'in hayattan kopmasına neden olduğunu çok çabuk unutmuş gibisiniz. Bunların geçmişte kaldığını daha fenası hamurunda tek bir iyilik olmayan bu adamın değişebileceğine inandığınız için size söyleyecek hiçbir şeyim yok. Sizin hayatınız, sizin kararınız bana söz hakkı düşmez. Düşüncelerim sadece bunlardan ibaret. Benden başka bir yanıt beklemeyin."

Betül ağlamak istiyordu. Bu gözyaşları nereden gelmişti şimdi? Gözlerini kapladıkları için yolu bile göremiyordu. Boğazına kocaman bir şey oturdu kalkmıyordu.

"Doğru diyorsun Burak, yine de..." Sözlerin ağzından zorla çıkıyor gibiydi. "Ona bir şans vermek istiyorum olaylardan sonra kötü hiçbir şey yapmadı."

"Lütfen Betül Hanım bana onu savunmayın, duymak istemiyorum." Yüzü acıyla kasıldı. Betül'ün onu savunan sözlerini, üzgün çıkan sesini duymak istemiyordu. Ah bu nasıl bir acıydı. Kalbi ateşler içerisinde cayır cayır yanıyordu.

"Tamam, tamam. Bana çok kızdın biliyorum. Lütfen resmi konuşma.." Burak yanıt vermedi. "Burak..." diye koluna dokunmak için uzanırken Burak daha fazla gaza basıp kadının koltuğa sertçe yaslanmasına neden oldu. Betül biliyordu, Tolga hakkındaki konuşmaları burada bitmişti.

Nur'un evinin önüne park eden Burak, bu oyunu artık oynamak istediğinden emin değildi. Betül'e söyleyecek daha iyi bir yalanı olsa hemen geri dönerdi. Bu saatten sonra dürüstlük yapıp her şeyi boca edecek kadar güçlü müydü? Başını arabadan inen kıza çevirdi. Hayır değildi. Betül hemen apartmanın girişine giderken o da arkasından takip etti.

Burak, Nur kapıyı açtığında bu kadar şaşıracağını tahmin edemezdi. Genç kadın rolüne o kadar iyi hazırlanmıştı ki gözlerinin kenarlarını kırmızı kalemle boyayıp gerçekten hasta bir görünüme sahip olmuştu. Gözleri Burak ile buluştu. Birbirlerine işaret vererek oyuna başladılar.

"Geldiniz mi?" diye sorarken her an bayılacakmış gibi duruyordu. Betül öne atılıp kolunu tuttu.

"Ne oldu sana Nur? Son görüşmemizde iyiydin ama..." Burak numaradan da olsa Nur'un diğer koluna girerek salona gitmesine yardımcı oldu.

"Ben bilmiyorum. Sanırım psikolojik. Kendimi yalnız hissedince böyle oluyor." Başını Burak'tan tarafa çevirdi. Yüzü gülüyordu. Adam hiç bozuntuya vermeden onu koltuğa yavaşça oturttu. Betül endişeli gözlerle arkadaşına baktı. O iğrenç şeyi bırakalı iki yıl olduğu halde nereden gelmişti şimdi bu kriz?

"Doktora gidelim mi?" Nur koltuğunda biraz kıpırdanıp suratını sallandırarak "Hayır, oraya gidersem beni yine psikiyatriste gönderirler. Buna katlanamam. Bugünlük bir şey olduğuna eminim." Betül'e sıkıca sarıldı. "Geldiğin için teşekkür ederim Betül."

Burak, Betül'ün arkasında ayakta duruyordu. Nur'a göz kırparak karşılık verdi. Hakkını yediremezdi. Çok güzel rol yapıyordu. Ellerine hafif titreme verince tam bir bağımlı gibi olmuştu.

"Ben yanındayım tatlım, tamam sakin ol. Bu arada Selin nerede? Neden bu durumda yalnızsın?"

"Hastanede, onun nöbeti vardı. Lütfen Betül," geri çekilip yalvaran gözlerle ona baktı. "Selin'e söylersen çok üzülür. Bu olayları yeni yeni unutmaya başladık biz."

"Tamam, korkma söylemeyeceğim. Ama bilmesi gerekmez mi?" Burak daha fazla sessiz kalamayarak araya girdi.

"Nur'un çok ciddi bir şeyi yok gibi. Selin ile bu konuda hassaslar. En iyisi onu da üzmemek. Aramızda kalsın bu konu Betül." Nur Burak'ın Betül'e adıyla hitap etmesine şaşırarak kaşlarını kaldırdı. Elleri titremeyi kesti. "Betül mü?"

Betül sesindeki garipliği hemen fark etti. Tam bir şey söylemek için ağzını açıyordu ki telefonu çalmaya başladı. Cebinden aldığı telefonun ekranında Tolga adını gördü. Sıkıntıyla başını kaldırdı. Nur'a kısa bir bakış atıp "Ben hemen gelirim" diyerek mutfağa gitti.

"Alo..."

"Betül ne yapıyorsun? İşin hala bitmedi mi?"

"Tolga sen hala evde misin?

"Tabi ki de evdeyim. Senin gelmeni bekliyorum."

Betül sesli nefesini verdi.

"Gerçekten zorluyorsun ama... Arkadaşımın zor anında yanında olmam gerekiyor. Bunu konuştuk."

"Giderken benim gelmemi bile istemedin ama yanında o adam var."

"O adam mı? Burak mı? Bir dakika şimdi senin öfken, ilk randevumuzun iptal olması değil de Burak ile beraber oluşum mu?"

"İkisi de ama en çok Burak konusu. Söylesene bu adamın yanında olmasından neden bu kadar memnunsun? Alt tarafı çalışanın, bu kadar koruyup yanında olması gerekmiyor..."

"Tolga, bunları gerçekten söylemiyorsun değil mi? Umarım öyle değildir, çünkü böyle aptal bir şey için tartışacak değilim. Seninle daha önce de konuştuk, Burak benim arkadaşım. Bundan bir anlam çıkardığın için kendinden utanmalısın!" dedi öfkeyle.

"Kusura bakma tatlım ama sen benim sevgilimsin."

"Ah bu da senin kıskanman için sebep, değil mi?" Alaycılıkla güldü.

"Her erkek sevgilisini kıskanır."

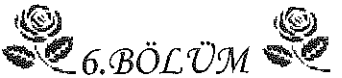
"Bütün erkekler aynısınız dendiğinde nasıl da kızıyorsunuz ama!"

"Seninle erkekler hakkında tartışacak değilim."

"Ben de seninle bu konuyu uzatacak değilim." Betül son noktayı koyarak telefonu kapattığı gibi salona yöneldi. Tolga ile konuşurken yeterince gergin hissetmiyormuş gibi öfke duyması çok can sıkıcıydı. Nur'un durumu da ayrı bir garipti. Gözlerinin kızarıklığı hariç fiziksel görünümü gayet iyiydi. Hem de iki sene sonra hiçbir belirti yokken tekrar canın istemesi...

Salona girdiğinde soluğu boğazında tıkandı. Burak ve Nur!

"Siz ne yapıyorsunuz?"

6.BÖLÜM

Burak, Betül odadan çıktıktan sonra Nur'un yanına oturdu. Ses tonunu olabildiğince düşürerek biraz daha yaklaştı.

"Senin bu kadar iyi oynayabildiğini bilmiyordum. Betül inandı. Tebrik ederim." Nur bir kaşını havaya kaldırdı. Sevgilisini öğrenmek için kızını sorgulamayı başlatan bir anne gibi keskin bakıyordu.

"Söyle bakalım Burak Bey, Betül Hanım'lıktan ne zaman Betül'e terfi ettiniz? Hiç anlatmıyorsun..." diye adamı çimdikledi. Burak bakışlarını mutfağa çevirip yalnız olduklarını kontrol ettikten sonra kadına döndü.

"Yeni oldu. Artık ona hanım diye hitap etmememi istedi. Mecburen kabul ettim."

"Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun değil mi?"

Sorgulayan bakışlarla bakma sırası Burak'taydı.

"Neymiş?"

"Sana karşı hislerinin değiştiği..." Burak'ın dudaklarından bıkkınlık dolu 'pıff' diye bir ses çıktı.

"Hislerinin değiştiği doğru ama bana karşı değil," Nur'a döndü. "Betül, Esma'nın abisi Tolga ile beraber."

Nur derin bir iç çekerek farkında olmadan eliyle yüzünü sıvazladı. "Nasıl oldu?" Parmaklarının uçları gözlerine değince boyanın bir kısmı kenarlara dağıldı. Burak '*yapma*' demek için çok geç kalmıştı. Gözlerindeki boya parmaklarından yanaklarına kadar dağıldı.

"Nur gözlerin!" dedi nefesi sıkışarak. Betül'ün konuşması her an bitebilirdi. Nur ne yaptığını ellerine bakınca anladı. Kalemi ve farı fazla kaçırmış olmalıydı. Duydukları karşısında o kadar şaşırmıştı ki

bir an için ne yaptığını fark edememişti. Ellerine bulaşanı sehpanın üzerindeki peçeteyle sildi.

"Çok mu aktı?" diye sordu Burak'a bakarak.

"Evet, göz kızarıklıklarının sahte olduğu çok belli. Hemen düzelt."

"İçeri gidemem şimdi. Burada silmem gerekiyor." Burak mutfağa baktı.

"Tamam, sil çabuk." Nur ayna olmadan neresini sileceğini bilmediğimden gelişi güzel kirpiklerinin altını sildi.

"Hayır orası değil, sol taraf."

"Göremiyorum Burak," diye azarladı.

"Ben sileyim mi?"

"Tamam al, "diyerek peçeteyi uzattı. Burak daha önce bir kadının yüzünü silmediği için elleri biraz titredi. Peçeteyle ilk önce yanaklarını sildi. Sonra gözaltlarını ve kenara savrulanları temizledi. Kadının yüzüne o kadar yaklaşmıştı ki Betül'ün ciyaklamasıyla birbirlerine kocaman gözlerle bakakaldılar. Arkadan bakılınca sanki öpüşüyorlarmış gibi görüntü sergiliyorlardı. Burak ve Nur bu durumdan kurtulmak için planlar ararken Betül yanlarına gelmek için hızlı adımlar attı. Zaman daralıyordu. Gözleri ise daha tam olarak temizlenmemişti. Burak'ın endişeli bakışlarıyla karşılaşınca yüzünü adamın göğsüne gömerek ağlamaya başladı.

"Ama... ama ben bu hisle ne yapacağım Burak..." Burnunu çekti. Burak'ın kollarını kendisine dolamasını belirtmek için kendi kollarını adama bir kemer gibi doladı. Burak'ta mecburen ona sarıldı ve göğsünde ağlamasına müsaade etti. Ama her an gülebilirdi.

Betül yanlarına gelince çatık bakışlarını Burak'a yöneltti.

"Burada ne oluyor dedim?"

Burak şaşırmış ve Nur'un ne yaptığını anlamamış gibi kollarındaki kadını işaret etti. Nur hıçkırık seslerini daha da yükselterek "çok özür dilerim Burak, ah çok utanıyorum. Ben tuvalete gidip orada ağlayayım..." Tekrar hıçkırdı. Yüzünü kapatıp hızla salondan çıktı. Burak dilini ısırmaktan koparacaktı. Yüzündeki ifadeyi azcık değiştirirse Betül'ün anlaması kaçınılmazdı. Çünkü genç kız o kadar dikkatli ve öfkeli bakıyordu ki...

"Neden siz ikiniz o kadar yakındınız birbirinize?" diye sordu. Ateş saçan mavi gözleri keskindi.

"Görmedin mi kızın halini? Nasıl morali bozuktu. Birine sarılma ihtiyacı duyduğundan ben de karşılık verdim."

"Ben gelmeden önce bir şey mi oldu?" diye sorarken şüpheyle bir kaşını kaldırdı.

"Ne gibi?"

Betül dilinin ucuna gelen 'öpüştünüz mü?' sorusunu sorup sormamakta kararsız kalarak tepkisini bir derece düşürdü.

"Yani demek istediğim... ehem.." Boğazını temizledi. Ne diyecekti şimdi?

"Birbirimize yakın olmamızdan rahatsızlık mı duydun? Neden?" diye sordu Burak, gözlerini kısarak Betül'ün durumunu kavramaya çalışıyordu. Biri Betül'ün bu davranışlarının onu kıskanmak için olduğunu söylese bir hafta kahkahalarla gülerdi. Bu dünyada olmayacak bir durumdu. Belki başka bir gezegende olurdu.

"Sizin geçmişte aranızdakileri biliyorum." Omuz silkti. Sakin görünmeye çalışsa bile başarılı olamıyor gergin ve sinirli hali tavırlarından belli oluyordu. "Eski aşkların tekrar küllendiğini görmek ilginç geldi."

Burak omuzlarının üzerinde oturan meleklerin eleştirilerini duyduğuna emindi.

'Kesin kıskanıyor. Tekrar sevgili olsanız ona ne? Seven kadın kıskanır.'

'Bırak adamı umutlandırma! Merakından böyle davranıyor. Kendi yeni sevgilisi varken Burak'ı neden kıskansın?'

Burak oturduğu yerden kalkıp seslerden kurtuldu.

"Aramızda bir şey olduğu yok Betül, senin gibi bende onun en yakın arkadaşıyım. Zor zamanında yanında oldum hepsi bu. Şimdi gidip nasıl olduğuna bakacağım." Betül o daha arkasını dönmeden koluna yapıştı.

"Sen dur ben bakarım. Tuvalete gitti. Bundan sonrasını ben hallederim." Betül dönerken kolunu tutma sırası Burak'ta idi.

"Sana ne oluyor böyle?"

Betül "Hiç!" derken sesini yükseltti ters ters. Tutuşundan kurtulup aksi bir halde koridora yöneldi.

Aradan geçen iki saat sonunda artık gitmeleri gerektiğine karar verdiler. Nur toparlanmış, hayata dönmüştü. Tuvalette biraz hafifletiği makyajı ile şüpheye yer vermiyordu. Evden çıkıp arabaya bindiklerinde Betül hala aksilik yapıyordu. Kemerini takmak için çekerken gelmeyen kemerle bile arbede yaşadı. Burak onu garip bakışlarla takip etse de karışmaması gerektiğine kendine hatırlattı.

Ana yola çıktıklarında her şey normaldi. Saatin geç olması nedeniyle bazı yollar bomboştu. Burak fazla hız yapmadan ve Betül'ün yanında güvende olduğunu bilerek yavaşça sürüyordu. Derken gözleri dikiz aynasına takıldı. Bir süredir onları takip eden bir araç vardı.

Burak ilk olarak bunu önemsemedi. Bilerek yolu uzatarak çevre yoluna girdi. Arkasındaki aracı an be an takip ediyordu. Şehir içinde oldukları için aralarına bir iki araç girdi. Burak ara sokağa sapıp tamamen takipten kurtulmak istiyordu ki takip eden araç önlerine çıktı. Arkaya baktığında yolun açık olduğunu görerek geri vitese taktı.

Burak'ın seri hareketlerinden ortamdaki gerginliği hisseden Betül huysuzluğunu bir kenara bırakarak merakla adama döndü.

"Ne oluyor?" diye sordu.

"Betül, sana ne dersem yapacaksın. Sorularının hepsini daha uygun bir zamana sakla." dedi dişlerinin arasından. Sokaktan hızla çıkarken Betül "Ne?" diye küçük bir nida kopardı. Psikolojik olarak koltuğa ve kapı koluna tutundu.

Burak aracı sokaktan çıkarıp tekrar trafiğe girdi. Tenha ortamlardan kaçınması gerekiyordu. Adamların niyetleri anlaşılıyordu. Burak cep telefonunu çıkartıp bir yeri aradı. Betül can kulağı ile adamın konuşmasını dinliyordu.

"Alo, iyi dinleyin beni, on dakika sonra Çengelköy sahilinden Beykoz yönüne giden 34CU02 plakalı siyah BMW aracı bulup takip edin. Çabuk olun!" Burak'ın sesi düz bir sakinlikte çıksa da Betül onun ne kadar sinirli olduğunu biliyordu. Yıllardır ağabeyi ile olan öfke patlamalarına şahitti. Anlamadığı tek nokta, o araç neyin nesiydi? Burak o kadar kesin bir uyarıda bulunmuştu ki soru bile soramıyordu. Yutkunmakla yetinerek heyecanını belli etmemeye çalıştı.

On dakika sonra Çengelköy sahiline inmişlerdi. Trafik saat kaç olursa olsun burada her zaman mevcuttu. Yine de İstanbul gül, trafik dikeniydi.

Burak tekrar telefonuna sarıldı. Küçüksu Kasrı'ndan dönüş yapacaklardı. Gözü bir dikiz aynasında bir yan aynalardaydı. Telefonunun bluetooth kulaklığını kulağına takarak numarayı tuşladı.

"Geldiniz mi? Neredesiniz salak herifler! " Burak adeta kükreyerek sinirle direksiyona vurunca Betül oturduğu yerden sıçradı. Durum gerçekten ciddiydi.

"Hekimbaşı'na dönüyorum. Küçüksu yönünden Yavuztürk'e çıkan Dereboyu Caddesine gireceğim. 5 dakika içinde orada olun. Desteğe ihtiyacım var." Burak aynalarını tekrar kontrol etti. Görünürde birileri yoktu ama buna inanacak kadar aptal değildi. Başını Betül'e çevirdi. Korkudan koltuğa sinmiş, ürkek gözlerle bakıyordu. Bu görüntü bir anda kafasındaki endişeleri sildi.

"Sen iyi misin?" diye sorarken sesi hiç olmadığı kadar yumuşaktı. Betül'ü saran sıcaklık teninin üzerinden kayarak geçti. Hızla aşağı yukarı başını salladı.

"Soru sorabilir miyim?" Çocuksu bir masumiyetle izin istedi. Burak normalde olsa buna gülerdi. Betül izin istemekten çok emir verirdi. Bir kaç dakika önce nasıl kaplanken şimdi kedi kesilmesi gerçekten komikti. Aynalarından kontrolünü yaptıktan sonra Betül'e döndü.

"Daha sonra... İlk olarak şundan bir kurtulalım. Senden ricam... Korkma!"

"Sen yanımdayken hiçbir şeyden korkmuyorum ki ben. Biliyorum sen beni korursun!" Gözleri kesişti. Bunu o kadar kesin söyledi ki Burak direksiyon hâkimiyetini bir saniyelik kaybedip tekrar düzeldi.

"Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?"

"Sen hayatımıza girdiğinden beri böyle oldu. Bu yüzden sana gözüm kapalı güvenirim. Abim ve sen benim zırh duvarlarımsınız."

Burak'ın ağzı kurudu. Gerçekten ne cevap vereceğini bilemedi. Betül'ün bu itirafları şimdi yapması çok uygunsuzdu. Kafasındaki düşünceleri sildiği için kurduğu korunma planlarını da unuttu. Kalbi tatlı bir heyecanla atıyordu. Yüz hatları yumuşadı, derken tenha çevre yoluna girdiler. Burak sanki birazdan bir şeylerin olacağını sezmiş

gibi ensesinde gerilme hissetti. Dikiz aynasından arkaya baktı. Araç yine onları takip ediyordu. Çevre yolunda oldukları için hiç kimse yoktu. Telefonu çaldı.

"Sizi görüyoruz efendim, üçüncü sokak lambasını geçince durun!"

"Yanımda Betül var, dikkatli olun."

Burak telefonu kapatıp gaza yüklendi.

"Sıkı tutun!" dedi Betül'e ama o çoktan pozisyonu almıştı. Burak gaza basmadan önce öne eğildi. Torpidonun kapağını açıp biraz karıştırdı. Betül onun elini takip ediyordu. Cadde kenarına ara ara dizilen ışık yüzünden aracın içi aydınlandığından ne aradığını merakla bekledi. Biraz sonra siyah renkte bir silah çıktı. Hızla Burak'a döndü.

"Burak!" diye bağırdı.

"Bana güven ve korkma!"

"Silah bu! Ne oluyor bana anlat çabuk! Silah karışacak kadar ciddi mi? Ya ölürsen..." Betül sabretmekten gerilmiş ve artık patlama kıvamına gelmişti.

"Betül korkma! Bir şey olmayacak." Betül sakin olamıyordu artık.

"Korkuyorum ama! Senin kadar kuvvetli değilim ben..." Burak adamlarını görüp üçüncü ışığı geçerek karanlıkta aracı sağa çekti.

"Çabuk in arabadan..." diye bağırdı.

"NE?" diye ciyakladı Betül. Burak eğilip kemeri ve kapıyı aynı anda açarak Betül'ü dışarı itti. Kendisi de akabinde araçtan indi. Çok geçmeden silah sesleri duyuldu. Burak aracın önünden dolaşıp Betül'ün yanına geldi. Kendini ona siper ederek geri doğru yürüdü. Yol kenarlarına dikilmiş olan ağaçlardan bir tanesinin arkasına onu sakladı. "Başını eğ! Ben senin yanına gelene kadar sakın ama sakın buradan ayrılma. Seni her zaman koruyacağımı biliyorsun, bana güveniyorsun. Sesini çıkartma ve sakince bekle," dedi soğukkanlılıkla.

Betül "Burak..." diye inlerken sesinden ağladığı belli oluyordu. Burak tam kalbinden vurulmuş gibi sendeledi. Adamlar şarjörler dolusu bulundukları yöne doğru ateş ederken Burak'ın adamlarının da onlara karşılık verdiğini duyuyordu. Çok zor bir ikilemde kaldı. Çatışma başlamıştı. Betül'ü böylece bırakmak mı yoksa onu korumak için öne atılmak mı? Betül titrek eliyle koluna dokununca onu itemedi. Karşı koyamadı. Sadece itaat etti.

"Gitme, lütfen..."

Adamların silah sesleri daha yakından geldi. Burak başını kaldırıp etrafa baktı. Arkadaki adamlar diğer yönde duran kendi adamlarıyla çatışma halindeydi. Ama bu ses daha farklı bir taraftan geliyordu. Başını sağa doğru çevirdiğinde gerçekle yüzleşti. Ters yönden gelen siyah bir araç aralarında mesafe bırakacak kadar yaklaşıp durmuş, Burak'lardan tarafa ateş açıyordu. Burak ellerinin titrediğini fark ettiğinde korkudan ne yapacağını kestiremedi. Tek korkusu vardı, o da Betül'ü koruyamamaktı. Buraya böylece sinmişlerdi. Betül'ün önüne geçerek kızı ağaç ile arkasında daha güvenli bir yere aldı.

Sanki bu durum hiç bitmeyecek gibiydi. Geceyi yaran silah sesleriyle şarjörler bitip tekrar doluyordu. Betül çığlıklar içinde Burak'a sokulurken adam onu korumak için biraz daha önünü kapatmaya çalışıyordu.

Bir anda vücudu sarsıldı. Ağzından kısık bir ses kaçarken caddede yankılanan silah sesleri kesildi. Betül ne olduğunu anlamadı. Burak'tan neden öyle bir ses geldiğini bilmiyordu. Başını yavaşça kaldırıp hareketlenen araca baktı. Tekerlekler hızlı gaz verilmesinden dolayı caddede cayırtılar çıkartarak uzaklaştı. Burak başını arkaya çevirip Betül'e baktı. Genç kız hızlı hızlı soluklar alıyordu. Burak tamamen dönerek çenesinden tuttu ve yüzüne bakması için kaldırdı. Mavi gözleri kocaman açılmış, ağlamaktan ve korkudan gecenin karanlığında parlıyordu. Göğüs kafesi yeteri kadar nefes alamıyormuş gibi sürekli inip kalkıyordu.

"Betül?" dedi Burak korkuyla. Biraz önce sanki ateş edilmemiş gibi bir tek genç kızla ilgileniyordu. Burada tek önemli şey vardı o da Betül'dü!

"Betül?" diye yineledi. Fakat genç kız cevap vermiyordu. "Kendine gel! Bak geçti. Korkma!"

"Ah Burak!" diye inleyip adamın geniş bedenini sıkıca sardı. Burak onu kendine biraz daha çekti. "Korkma ben yanındayım." diyerek sırtını sıvazlamaya başladı. Betül ona biraz daha sarılmak için kolunu atıyordu ki Burak acıyla kasıldı. Betül bu değişimi fark ederek hemen geri çekildi.

"Ne oldu?" Gözleri ile adamın vücudunu inceliyordu, çok geçmeden ceketinin kolundaki koyu lekeyi gördü. Elini yavaşça üzerine değdirdiğinde kendi eline bulaşan sıvı bir sıcaklık vardı.

"Ah hayır..." diye haykırdı. "Burak sen vurulmuşsun!" Ortam karanlık olduğu için fazla detayına inemiyordu. Adamın ceketini çıkartmak için geri doğru itti. Bu yarayı daha fazla sızlatmıştı. Hemen uzanıp Betül'ü engellemeye çalıştı.

"Önemli değil, iyiyim ben." dediyse de durdurmaya yetmedi. Ceketini can acısına katlanarak çıkardı.

Betül ceketi çıkardığında beyaz gömleği kırmızıya bulayan yaraya baktı. Kurşun yarası fazla derin görünmüyordu. Betül'ün gözleri tekrar doldu. Burak onu korumak için öne atılmıştı. Bu kurşunun adresi belki de kendisiydi, ödeyen ise Burak'tı.

"Hemen hastaneye gitmeliyiz." dedi öne atılarak. Sessizlikte koşturan ayak seslerini duyunca başını kaldırdı. Kendi adamları yanlarına geldi. "Efendim iyi misiniz?" diye sordu 5 kişiden biri. Betül feryat edercesine bağırdı.

"Vuruldu! Onu hastaneye götürmemiz gerekiyor."

"Betül..." dedi Burak ama kızı durduramadı.

Betül adamların kıpırdamadığını görünce "Ne duruyorsunuz yardım edin! " diye bağırdı. Gözlerine dolan taze yaşları geri doğru itti. Şu an ağlamanın zamanı değildi.

"Betül..." diye tekrar etti Burak ama o durmuyordu. Bu sefer bağırarak kendisine bakması için zorladı. "Beni dinler misin artık?" Sesini yükseltince Betül kıpırdayamadı. "Ben gerçekten iyiyim. Göründüğü kadar ciddi bir durum değil, sadece pansumana ihtiyacı var. Sen eve git. Selim onu eve götürün. Kapısından ayrılmayın!" dedi istemeyerek de olsa. Betül kaşlarını çatarak derin derin nefesler aldı.

"Benim hakkımda karar vermek tüm erkeklerin ruhuna işlemiş sanırım. Tamam! Selim götürmese de olur." Başını eğip ellerinde tuttuğu ceketin ceplerini karıştırdı.

"Ne yapıyorsun Betül?" diye sordu arkasından Burak. Betül aradığını bulamayınca diğer cebe geçti. Genç kız başını kaldırıp ona cevap vermeyince Selim'e döndü. O da en az kendisi kadar merak ediyor-

du. Betül başını çevirip aracın kontağına baktı. Anahtar işte oradaydı! Teklifsizce Burak'ın arabasına geçip şoför koltuğuna yerleşti.

"Burak arabaya bin!" diye emretti. Adam boştaki eli ile kan akışının yavaşlaması için koluna tampon yapıyordu.

"Burak... Hemen!" diyen baskıcı bir ses çınladı.

Başını iki yana salladı. Olayların büyümesine neden olacağını çok iyi bilse de genç kıza karşı koyamayacaktı. Hastane polisinin bu yaralanmaya karşı kayıtsız kalamayacağı bir gerçekti. Silahını yakın yardımcısı Selim'e verdi. Artık Betül'ün elinden kurtulamayacağını bildiğinden diğer adamların yardımı ile çaresizce ön koltuğa geçti.

On dakika sonra hastaneye varmışlardı. Burak hemen acil müşahede odasına alınarak gömleğinin kolu kesilip geçen yaraya pansuman yapıldı. Dikiş atılacağı sırada içeri Betül girdi. Güzel yüzü çok solgun görünüyordu. Saçları da biraz dağılmıştı. Hemşirenin ya da doktorun ne diyeceğini düşünmeden adama doğru geldi. Sedyede yanına oturup sağlam elini tuttu.

"Canın çok yanıyor mu?" diye sordu çocuksu bir masumiyetle. İlk seferki kadar canı yanmadığından hafif bir tebessüm etti.

"Hayır," dedi onu rahatlatmak amacıyla. Betül bu tebessümü görmedi. Çünkü o sıra koluna dikiş atmak üzere yanlarına gelen doktora bakıyordu.

"Hanımefendi isterseniz dışarıda bekleyin," dedi hemşire. Betül'ün korkmuş olan ifadesini görmüş olmalıydı. Betül hemen başını sallayıp "Çıkmak istemiyorum," diyerek itiraz etti. Bakışlarını Burak'a çevirdi. Adamın gözleri gece mavisi kadar koyu, içine çekip anaforda döndürecekmiş gibi güçlüydü. Birbirlerine uzun uzun hiçbir sözcüğün eşlik etmediği anlam dolu bakışlarla baktılar. Burak ona anlatıyor ama Betül kendince farklı düşüncelerle doluyordu. Adını bir türlü koyamadığı...

"İşte bitti." İkili aradaki bağlantıyı gözle görülür bir şekilde keserek sesin sahibine döndüler. "Dikişlerinize dikkat edin. Haftaya kontrole gelirsiniz." Burak başını sallayıp teşekkür etti. Betül doktorun çıkmasını beklercesine oyalanıp dikişli kola bakmak üzere yerinden kalktı.

Hemşire kolunu sarmak için sargı bezi getirmeye gitmişti. İşinde yeni olduğu için bazı eksikleri oluyordu. Doktora fark ettirmeden hemen yan odaya girdi.

Burak genç kızın bakmaması için sağlam koluyla engel olmaya çalıştıysa da "Bırak, bakacağım..." diyerek diretti. Gözleri dikişler ile buluşunca nefesini tuttu. Çok kötü görünüyordu. Geniş bir kesik mevcuttu. Pansuman ve kurumuş kan lekeleri başını döndürdü. Ayakta sendeleyince Burak onu kendine çekip yanına oturttu.

"Sen nasıl bir kızsın? Bakma diye engelledik niye illa bakacağım diye diretiyorsun ki?" Burak onu azarlarken ses tonunu yükseltmemek için çabaladı. Ona kızmıştı. Kendisini kötü duruma sokmasının ne anlamı vardı?

Betül başını eğerek yüzünü elleriyle kapadı. Saçları tokasından kurtulup omuzlarından dökülerek yüzünü tamamen sakladı. Burak onun nasıl hissettiğini göremiyordu. Bu yüzden söyleyeceği sözcüklerin ne orantıda olacağını da kestiremiyordu. Yanında hareketlenme hissedince hemşirenin geldiğini gördü. Kadın kolunu acıtmadan çarçabuk sararak bir süre yerinden kıpırdamamasını söyledi. Kan kaybettiği için başının dönmesi olasıydı. Bir süre oturacağını söyleyerek teşekkür etti. Hemşire odadan çıkarken Burak Betül'e eğildi.

"Başını kaldırır mısın?" Genç kız ikiletmeden kaldırdı. Siyah saçları kenarlardan salınıyordu. Burak sağ eliyle yüzünü kendisine doğru çevirince işte o zaman ne olduğunu gördü. Betül ağlıyordu. Hem de sessiz bir şekilde. Bunu hayatı boyunca hiç yapmamıştı. Genelde sesli hıçkırıklarla ağlardı.

Burak'ın dili tutulurken farkında olmadan hareketlenen parmağı ile sessizce süzülen yaşlardan bir tanesini sildi.

"Neden ağlıyorsun?" diye sorarken sesi o kadar şefkatliydi ki Betül bu bozuk durumuna destek olur gibi suratını daha çok buruşturdu.

Burak "Ağlama..." dedi aklından geçen onlarca sözcük içerisinden kullandığı tek kelimeyle.

"Teşekkür ederim" dedi çok cılız bir sesle. Gözünden akan bir yaşı kurulayıp ifadesini düzgün tutmaya çalıştı. Burak'ın aklı karıştı.

"Hangi konudan bahsediyorsun?"

"Hayatımı sana borçluyum." Burak başını önüne çevirirken elini boş ver der gibi savurdu. "Önemli bir şey değil. Benim görevim bu." Betül histerik bir kahkaha attı.

"Kolundan vuruldun ve önemli bir şey değildi. Söyler misiniz bayım, o kurşun bir kaç santim daha kayıp kalbinize isabet etseydi o zaman da böyle vurdumduymaz olabilecek miydiniz?"

"Abartılacak bir şey yapmadım ben." Betül ağlamayı tamamen kestiği için eski gücünü yavaştan topluyordu. Yine de akmayan yaşlar göz pınarlarında kıpırdaşıp ışıldıyordu. Göz kenarları kızarıktı.

"Ama o anı iyi hatırlıyorum. Kendinden önce beni korudun. Bu görevden daha fazlası gibi, resmen beni arkana alıp kendini bana siper ettin."

"Betü-"

"Hayır sözlerim bitmedi. Görevine ne kadar sadık olduğunu bilirim. Ama bana yaptığın... çok güzeldi. İçimden sana karşı daha sıcak bir şeyler hissettim. Sen beni ölümüne koruyorsun." Genç kız farkında olmadan hüzünle gülümsedi. Hayallere dalmış gibiydi. Bugüne kadar hislerini her zaman dile getirmişti. İçinde tutamamak onun kusuruydu. İçinden geçip aklına gelince hemen sözlere dökerdi. Aklına adamın onun uğruna vurulmuş olduğu gelince suratı yavaş yavaş soldu.

Burak karşısında heykel gibi dondu. Ne söyleyecekti? Genç kızın sevgilisi olduğunu bilmese kendisinden hoşlanabileceğini düşünebilirdi. Bu düşünceleri toparlayıp kafasında kuytu köşelere gönderdi. Hayal kurmamalıydı aksi halde üzülecek olan kişi kendisi olacaktı. Ona çok yakındı ve aşık olan kişilerde böyle tepkiler çok veriliyordu. Bir gazetede aşk köşesinde yazılan bu konu hakkında birkaç yazıyı okumuştu. Aşık olunca gerçekten insanın dünyası değişiyordu. Burak'ta da bu değişimler büyük ölçüde belli oluyordu. Hayatını eskisine oranla daha az tehlikeye atar olmuştu. Baran'ın sadece ayak işlerini yaparak kendisini Betül'e yaklaştırmıştı. Normalde olsa kavga edilecek bir yere giderken en önden yol alırdı. Burak hayatının değiştiğini bu ufacık bedene bakınca kalbindeki çarpıntının artmasından da çok iyi anlıyordu.

Betül onun bu sessizliğini farklı algıladı.

"Ah yanlış anlama lütfen. Sadece her şey için teşekkür ederim." Betül'ün kardeşçe gülümsemesi içinde farkında olmadan yeşeren tohumu bulunduğu topraktan çıkararak kurumaya bıraktı. Burak başını eğerek teşekkürünü kabul etti. Gülmeyen suratı ifadesizdi.

Genç kız arkasını dönerek kapıya ilerledi. Elini kapı koluna atarken Burak konuşmaya başladı.

"Bir gün gözlerinin önünde sevdiklerin zarar görürken elini atıp müdahale edemediğini düşün. Karşında ölürken... sen hiçbir şey yapamıyorsun. Onlar bu dünyadan göçerken... aslında yapabilecekken yapamamak ne kadar acı verici, bilir misin?" Genç kız arkasını döndü. Duydukları karşısında donakalmıştı. Farkında olmadan ayakları adama doğru hareketlendi. Burak'ın gözlerinde yoğun bir acı belirmişti. Betül de bunu çok net görüyordu. "Sen bana seni koruduğum için teşekkür ediyorsun. Bunu o anki psikoloji ile yapmadım. Aklımda bir tek şey oluştu o da sana zarar gelirse ne yapacağımdı? Yanımdaki insanı düşünmekten başka yapabilecek bir şeyim yoktu. Korumalıydım. Kendi canımdan daha önemliydi seninki... Ah aslında hala önemli. Erkeğin görevi kadını korumaktır. Bunca yıllık tanışıklığımız var, benim ailem siz oldunuz. Abin, sen... İkinizin canı kendiminkinden daha önemli!" Burak o kadar ciddiydi ki gözlerinin dolmasını hemen yok ederek tekrar yıkılmaz kişiliğine büründü.

"Ah Burak!" Betül az çok neden bahsettiğini biliyordu. Baran bir gün Betül'e anlatmıştı. Burak'ın ablasının onun gözleri önünde öldürülmesini ve onun çok küçük olduğundan bahsetmişti. Eniştesini durdurması için bir yolu olduğu halde çok küçük olduğundan karşı koyacak cesareti kendisinde bulamamıştı. Sözlerinden vicdan azabı duyduğunu anlıyordu Betül. Gözlerine dolan yeni yaşlarla genç adamın koca bedenine sarıldı. Başını adamın boyun çukuruna gömerek birkaç damla gözyaşını akıttı.

Burak genç kızın sarılmasıyla tüm hücrelerine kadar kasıldı. Nefesini tuttu. Tenine değen yaşlar kızgın bir yağ damlası gibi boğazını yakıyordu. Betül'ü üzmek için söylememişti. Sadece teşekkürünün gerçekten bir anlam ifade etmediğini belirtmek istemişti. Ama bu duygusal açıdan karşısındakini etkilemeye yaramıştı. Burak da sarılıp sarılmamak arasında kaldı. Eli hafifçe yukarı çıktı. Kolunun altındaki bedene sarılmak için hiç bu kadar istek duymamıştı. Yine de duygu karmaşasında olduğu bir andı. Parfümü burnundan içeri süzülmeye başladığı anda aşkıyla harmanlanıp karşı koyamadığı güçlü bir duygu seline kapıldı ve sağlam kolunu onun incecik bedenine sıkıca sardı.

Başını eğip kendine biraz daha çekmişti ki kapı hızla açılınca Tolga'nın öfkeli bakışları ile karşılaştı.

Betül, Burak odadayken aklına gelen tek ismi yani Tolga'yı arayıp başlarına gelen şeyi anlatmıştı. Akşam yaşadıkları sorunu unutmuş olacaktı ki sevgilisinden yardım istemek daha kolayına gelmişti.

"Betül!"

Betül yerinden öyle bir sıçradı ki Burak tutmasa düşebilirdi. Hemen ayağa fırlayıp ne olduğunu sorgulayan gözlerini adama dikti.

"Bu adamın burada ne işi var?" diye sordu Burak. Bugünlerde sık kullanılan sorular arasında top 10'da yer alabilirdi.

"Betül sen ne yapıyorsun?" diye sordu Tolga delirmiş gibi bakıyordu. Genç kızı kolundan tutarak hızla geri çekti. Betül'ün odanın öbür ucuna savrulduğunu gören Burak, Tolga'nın üzerine doğru yürüdü.

Öldürücü bakışlarını kısarak "Asıl sen ne yaptığını sanıyorsun?" dedi dişlerinin arasından tıslayarak. O kadar öfkelenmişti ki kendisinden kısa olduğu için Tolga'ya tepeden bakarak onu bir böcek gibi ezmek istiyordu.

"Betül'ün bana ait olduğunu bilerek ona sarılmaya nasıl cüret edersin?" diye karşılık verdi Tolga. Burak ile göz temasını kesmiyordu. Birbirlerine öldürecek gibi bakmaları olayları daha çıkmaz bir noktaya sürükledi. İşler çığırından çıkmıştı. Betül koşarak aralarına girdi.

"Yeter! Size diyorum, ayrılın." Betül iki erkekten yayılan gücü hissediyordu. İkisinin de olayı bu kadar büyütmesini anlamıyordu. Burak'ın karnına koyduğu eli ile onu geri doğru ittirdi. Tolga ise daha birkaç adım atarak kendi cüssesine bakmadan Burak'a meydan okuyordu. Betül onu uzaklaştıramamanın verdiği öfkeyle bağırdı.

"Tolga yeter artık kendine gel!" Tolga ateş saçan gözlerini ona çevirdi. "Ben kendimdeyim!" derken aslında kendinde olmamasının ne sonuçlar doğurabileceğini gösteriyordu. Neden bekliyordu bilmiyordu. Uzun zamandır yapmak istediği şeylerden biri de şu Burak denen herifin burnu ile ağzını yer değiştirmekti. Şimdi eline bir fırsat geçmişken bunu kullanmaktan çekinmezdi.

Betül kafasını deli gibi sallayarak "Değilsin." diye ciyakladı. Tolga'nın olduğu yerde durduğunu fark edince geriledi. İki erkeğe şöyle bir baktı. Herkesin göğsü öfke ile inip kalkıyordu. Bir anda ortam tutuşmuştu sanki. Nerede ne durumda olduklarını unutmuşa benziyorlardı.

"Siz erkekler bir kız görünce neden hemen sapıtıyorsunuz? Ortada bir şey yokken testosteron davasına çevirmenizi aklıma almıyor!" Sözlerini daha çok Tolga'ya endeksleyerek ona döndü. "Bazı şeylerin ne yeri ne de zamanı Tolga! Ya bana destek olursun ya da defolur gidersin!"

Betül iki erkeği – daha çok Tolga'yı - azarlayarak arkasını döndüğü gibi odadan dışarı çıktı. Sesler üzerine içeri giren hemşire hastanın ayakta olup daha fenası dikişlerini patlattığını görünce derin bir iç çekip hemen doktoru bulmaya gitti. Tolga ise içten içe rakip olarak gördüğü adama ölümcül bakışlarını atıyordu. Yalnız kalmışlardı. Şimdi aklından geçen tüm şiddet içerikli hareketleri uygulayabilirdi. Kulağına Betül'ün sözleri çalınınca bir kaç saniye durdu ve tek kelime etmeden odadan çıkıp gitti.

Burak'ın dikişleri farkında olmadan patlamış ve kolundan tekrar kan süzülmeye başlamıştı. Doktor gelip onu iyi bir azarlayarak tekrar dikmiş ve pansumanını yapmıştı. Çıkış işlemleri ile Betül ilgilenerek işi bitince tekrar Burak'ın yanına gelmiş, kolunun tekrar sarıldığını görünce bıkkınlıkla gözlerini devirmişti. Tolga ise Betül ile kısa bir tartışma daha yaşayıp onları orada bıraktığı gibi çekip gitmişti.

Betül bu günün en güzel günü olacağını düşünmüştü. Evde birçok yemek hazırlığı yapmıştı. Birkaç saat sonra bunları yaşayacağını bilemezdi. Burak'a mı üzülse, Tolga'nın kıskançlık kriziyle baş etmenin zorluğunu mu çekse bilememişti. Sonunda hiçbir şey düşünmeden hayatın getirilerine karşı savaşacağına karar vermişti. Burak'ın vurulmasını hastane polisine şikayet ettikleri için bir memur gelip bu saldırı hakkında ifadesini aldı. Burak adamları tanımadığını, bir anda kurşunların arasında kaldıklarını söyledi. Olayın geliştiği yerde hiçbir mobese kamerası yoktu. Bu yüzden tanıkların ifadesi önem teşkil ediyordu.

Betül ifade boyunca sessizce oturdu. Her söylenenle aklında farklı düşünceler gelişiyordu. En basiti, saldırının yanı sıra Burak'ın bir silahı olduğu gerçeğiydi! Daha önce hiç görmediği için şaşkındı. Ağabeyi ile Burak'ın bir şeyler karıştırdığı çok açıktı. Daha önce silah sahibi olup kullanmak için ortaya çıkardıklarını görmemişti. Polis memuru işini bitirip yetkili merciilere bu olayı bildireceğini söyleyerek odadan dışarı çıkmıştı.

Burak'ın işleri bittikten sonra Betül onu eve götürdü. Arabayı uygun bir yere park ederek araçtan indi. Burak'ın tarafına gidip yardım etmek için hamle yaptı fakat adam onu durdurdu. Elindeki anahtara uzanmak istediği sırada Betül geri çekilerek ters ters baktı.

Burak "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Eve geliyorsun." Burak'ın boş boş baktığını görünce gözlerini devirdi. "Seni bu halde eve göndereceğimi falan düşünmüyorsun değil mi?" Aslında tam da onu düşünüyordu. İlk işi Betül'ün kapısının önüne birçok adam yığmak olacaktı. Güvenliğini sağladıktan sonra rahatça eve giderdi ya da arabada da yatsa olurdu. Bünyesinin bu basit yaralanmayla güçten düşmeyeceğini düşünüyordu. Kolu sanki durumunu belli edercesine sızlayarak varlığını bildirdi. Neden bugün işleri hep ters gitmek zorundaydı ki?

"Ben eve gitsem daha rahat ederim. Hem evinde kalmak için bir neden yok."

"Bir nedene ihtiyacın da yok. Evimde misafir ağırlamayı sevsem de hiç uzaktan gelen arkadaşım yok. Bir keresinde Fatma Anne gelmişti. Tabi akşamında Baran'ın evine gidip kaldı." Suratını sallandırdı. "Başka itiraz istemem. Kalkışacak olursan..." Gözlerini kıstı. Tehdit edecekti ama aklına etkili bir söz gelmiyordu. En sonunda "... koluna vururum!" dedi. "Hem de öyle bir vururum ki acıdan mahalle boyunca koşarsın!" Burak dehşete düşerek tehditten ne kadar etkilendiğini belli edercesine irileşen gözlerini dikti. Ardından yüzündeki küçük yumuşamayla keyiflendi.

"Bedenimin bu tehdit karşısında daha fazla direneceğini sanmıyorum." Betül'ün dudakları seğirdi. Gülmemek için o kadar büyük bir güç sarf ediyordu ki saatler ilerledikçe espri yeteneğinin iğrençliğe doğru yol aldığına, daha fenası Burak'ın da buna katılmasına dayanamayacaktı. Hemen arkasını döndü ve apartmanın giriş kapısına yürüdü.

Eve girdiğinde rahat bir nefes alarak Burak'ın içeri girmesini bekledi. Beyaz gömleğinin sol kolu kesilmişti. Yarayı örtmek amacıyla ceketi iğreti bir şekilde omuzlarında duruyordu. Birkaç yerinde de kurumuş kan lekeleri vardı. Betül ağabeyinin eşyaları olup olmadığını bir düşündü. Dolabını karıştırması gerekecekti. Diplerde mutlaka bir

pijama takımı olmalıydı. Burak salona geçerken kenardaki yemek masasına gözleri ilişti. Kırmızı mumlar ve şarap kadehleri etrafa konulmuş, salatalar muntazam bir şekilde masanın üzerine yerleştirilmişti. Betül arkadan gelip onun neye baktığını görünce dudağını ısırdı.

"Önemli bir geceydi sanırım." dedi Burak. Bu olaylar yaşanmasaydı o masada Tolga ve Betül romantik yemeklerini yiyeceklerdi. Belki sonra da ufak bir dans ve arkasından sıcak yakınlaşmalar...

Görüntüler gözlerinin önüne acımasız bir şekilde bir bir oynarken Burak akıl sağlığının bu denli tehlikede olduğunu fark ederek hemen başka bir şeye yöneldi.

Betül omuzlarını halsiz bir şekilde aşağı saldı. Yemek düşüneceği en son şeydi. Yol boyunca aklından çıkmayan şu silah davasını öğrenmeden rahat edemeyecekti. Şimdi Burak da iyi olduğuna göre sormasında bir sakınca yoktu. Burak'ın yanına yürüdü. Genç adam tüm pencerelerin ahşap panjurlarını indirmekle uğraşıyordu.

"Burak!" dedi sakin olmaya çalışsa da sesi gergin çıkıyordu. Burak tek eliyle son kalan panjuru kapatmaya çalışırken Betül sağlam kolundan kavrayarak kendisine bakması için çekiştirdi.

"Burak dedim!"

"Efendim Betül?"

"Neler oluyor? Bu olaylar da neyin nesiydi?" diye sordu. Üzerindeki afallama yavaştan etkisini kaybediyordu. Burak pencereye şöyle bir bakıp her yerin kapandığından emin olunca ona döndü.

"Bak sana her şeyi anlatacaktım ama bu olanlar benim anlatmamı bekleyemedi."

"Neyi?"

Burak derin bir nefes aldı. Baran'a her şeyi kendi usulü ile yapacağını söylerken işler bir anda çığırında çıkmıştı.

"Bir tehdit mektubu aldık. Baran Bey'in Ataşehir'deki otel projesi için ihaleye girmiştik." Betül can kulağı ile dinlerken bir anda ellerini birbirine vurdu ve "A ha!" dedi. Sonunda holdingdeki gizli kapaklı olayları öğrenmenin hazzıyla dudaklarını sıktı. "Bana söylemediğiniz buydu demek!"

"Evet. Bu ihale çok önemliydi."

"Peki ama bu adamlar kim?" diye sordu, saldırıyı tekrar düşününce ürperdi.

"İlk mektup uyarı niteliği taşıyordu. Ama adamların ilk uyarıda saldırıya geçmeleri çok... beklenmedik bir durum."

Betül bir süre gözlerini kısarak düşündü. Eğer kendisine saldırı yapılıyorsa... Gözleri korkuyla irileşti.

"Esma? Çocuklar?"

"Merak etme onlar için çok sıkı koruma ayarladım. Aslında şu anda Baran Bey'i arayıp rapor vermem gerekiyor."

"Tamam ararsın ama ilk önce şu durumu iyice anlat." diyerek ısrar etti. Genç adam sıkıntıyla iç geçirip koltukları gösterdi. Ayakta konuşulacak konu değildi bunlar.

Saatler ilerlemiş Betül konuyu iyice anlamıştı.

"Demek sürekli yanımda olacaksın?" diye sordu Betül bir kaşını havaya kaldırarak.

"Senin iyiliğin için..." diye belirtti Burak. Betül biraz geri çekilerek düşünmeye başladı. Kendisinden en az 30 kilo fazlaydı. Eskiden boks yaptığı için kasları Spartacus dizisinden fırlamış savaşçılar kadar sertti. İri yarı olması bazı yerlerde sorun olsa da tehlikeli durumlarda en korunaklı yer gibiydi. Saldırı sırasında nasıl da sığınmıştı. Çelik kadar sertti o vücudu. Aynı zamanda çok da güven verici...

Sürekli yanında dolaşan bir badigarda ihtiyacı yoktu. Bu kişi Burak olsa ve her zaman güvenle korunacağını bilse de bunu istemiyordu. Bu konuyu bir kenara bırakarak asıl meseleye döndü. En çok merak ettiği konuydu.

"Ne zamandan beri senin silahın var?" Burak sorgunun başladığını anladı. Eğer bundan bir kaçış yolu bulabilirse yaşadı demekti. Bir de gittikçe zonklayan kolu olmasaydı. Hastanede ağrı kesici içmişti. Peki etkisi neredeydi?

Betül kendi diziyle Burak'ın dizini dürttü. Adam ona dönüp kendisi için bir kaçış yolu olmadığını görünce derin bir nefes aldı ve "Bir süredir." diye cevapladı. Betül başını iki yana salladı.

"Kaçamak bir cevap verdin!"

"1,5 senedir."

"Neden?"

"Polis bile bu kadar sorgulamadı beni" dedi Burak. Sıkıldığını belli ederek Betül'ün anlamasını diliyordu. Genç kız ise ısrarcıydı. Eğer istediğini alamazsa bu gece uyku ona haramdı.

"Evet sorgulamadı. Çünkü benim adım Betül! Aramızdaki tek ve en büyük fark..." Burak genç kızın şaka ile karışık kaş çatışına dudakları seğirerek aynı ciddilikte yanıt verdi.

"Baran Bey bu tehlikeyi önceden sezmişti. Tedbir amaçlı birkaç korumaya ruhsatlı olmak şartıyla aldırdı."

"Mafya mısınız siz? Burak bana doğruyu söyle! Bu anlattıklarından başka bir bela yok değil mi?"

"Sende biliyorsun ki mafya değiliz. Ayrıca başka bela yok!" Şaka yapmayı keserek tamamıyla ciddi bir konuşmanın içine daldılar.

"Neden polise haber vermiyorsunuz?"

"Baran Bey'in düşündükleri var ve ben de onun söylediklerini yerine getirmek zorundayım."

Betül hayretle arkasına yaslandı.

"Ah bu abimin işleri!" diye homurdandı ellerini koltuğa vurarak.

Bir süre sessizlik içinde oturdular. En sonunda Betül ayağa kalktı.

"Yemek, silahlar, ne kadar aksiyonlu hayatımız var." Acınası haline güldü. "Şey... Abim bu evde hiç kalmadığı için, sana verebileceğim erkek kıyafetleri yok maalesef. Kendi kıyafetlerimin de..." Burak'ın vücudunu inceledi. Daracık askılı pijama üstünün Burak'ın üzerinde hayali bile komikti. Gülmemek için fark ettirmeden elini arkasına aldı ve kendi poposuna çimdik attı. "Sana pek olmaz sanırım."

"Ben böyle idare ederim," dedi adam. Gerçekten de o kadar önemli değildi.

"Peki..." dedi Betül dudaklarını diliyle ıslatıp masaya tekrar göz attı. "Karnın aç mı?" Burak bir masaya bir ona bakıyordu. Yüzünde haylaz bir gülümseme oluşmuştu. Kendi sinirleri de harap olduğu için Betül'e gülmemek adına hızla başını salladı. Nasıl becermişti bilmiyordu ama yemeklerini sabote eden kendisiydi. Acaba evrene bu yemeğin olmaması için mesaj falan mı göndermişti? Bu düşünce ile gülme isteği daha fazla arttı. Kesinlikle evren ile bir iletişim halindeydi. Tolga'yı yoldan çekerek kendi hükmünü kuran bir savaşçıydı. Kadını da Betül'dü.

7. BÖLÜM

Burak geceyi Betül'ün onun için hazırladığı misafir odasında geçirdi. Odaları karşılıklıydı. Eğer bir şeye ihtiyacı olursa seslenmekten çekinmemesi gerektiğini söyledi.

Ertesi sabah uyandığında sol kolunda şiddetli bir ağrı vardı. Mutfağa gidip nöbetçi eczaneden aldıkları ilaçları içmek için bardağa uzandığı sırada Betül mutfağa girdi.

"Günaydın!" dedi gülümseyerek. Burak ona dönüp karşılık verecekti ki sabah sabah doğal güzelliğe sahip dünyanın en güzel kadınına bakakaldı. Saçlarını başının tepesinde dağınık topuz yapmıştı. Yeşil pijama takımı ile çok masum duruyordu. Yanına gelerek önündeki ilaç kutusuna göz attı.

"Bunları şimdi içmeyi düşünmüyorsun değil mi? İlk önce karnını doyurman lazım. Sen şuraya geç ben de kahvaltıyı hazırlayayım."

Burak sesini çıkartmadan onu mutfaktaki geniş masaya oturtmasına izin verdi. Ona çok yakışan küçük gülümsemesini tekrar yollayıp buzdolabına ilerledi.

Masayı hazırlarken Burak'ın kalkmasına müsaade bile etmedi. Ona kalsa tüm işi yapacaktı. Öyle de oldu. İnatçılığı ile Burak'ın ısrarlarını alt etmeyi başardı.

"Kahvaltıdan sonra ne yapacaksın?" diye sordu Burak. Çayından bir yudum alırken ne kadar keyifli bir sabah olduğunu düşünüyordu.

"Holdinge gitmem gerekiyor. Sen?"

"Ben ilk önce eve uğrayacağım. Bu kıyafetlerle işe gidemem. Oradan holdinge gelirim." Betül aldığı çaydan bir kaç damlayı genzine kaçırdı.

"Bu halde hala iş mi diyorsun? Olmaz izin vermiyorum." Burak bir kaşını havaya kaldırırken duyduğu ironilere şaşırıyordu.

"İzinleri senden almadığımı ve Baran'ın çalışanı olduğumu biliyorsun, değil mi? Bunlar senin sözlerindi."

"Biliyorum ama izin vermiyorum. Daha iyileşmedin. Bugün dinlen yarın gelirsin."

"Olmaz. Dün gece ilaçların etkisiyle uyuyakaldım. Bugün Baran Bey'e raporumu vermeliyim."

Betül kollarını önünde bağlayarak suratını astı.

"Ne inatçı birisin sen!"

Burak bir kaşını haylazca kaldırdı ve ona gülümsedi.

"Kendine aynada hiç baktın mı? Saçın ve makyajın için demiyorum."

Betül yan gözle bakarken bu küçük kıpırdanmayı gördüğünde kalbi tekledi. Başını yavaş yavaş ona çevirdi. Burak çok... güzel gülümsüyordu. Dudaklarının yanlara doğru yayılışıyla sert hatları yumuşuyordu. Ondaki bu rahat görünümü çok uzun zamandır görmemişti. Burak aslında çok...

"Vay canına, ilk defa bana laf yetiştirmedin. Bu kesinlikle tarihe geçilecek bir konu," diyerek Betül'ün düşüncelerini böldü. Betül ise kafasının neden karıştığını anlamaya çalışıyordu. Burak ondaki bu suskunluğu farklı algılayarak rafadan yumurtasını sıkıca tutup Betül'e uzattı.

"Hadi bakalım, kim daha sağlammış görelim."

"Ne yapıyorsun?"

"Bunu bilmiyor musun? Küçükken çok yapardık. Halk arasında kafaları tokuşturmak deniyor. Ben seninkine vuracağım ve hangimiz daha sağlam göreceğiz."

"Ah çocuk musun sen?" diye tatlı bir şekilde azarladı onu Betül. Burak kıkırdadı. *A ha! Bir ilk daha...*

"Hadi yumurtanı al ve sıkıca tut." Betül onun dediğini yaptı. Yumurtayı oval tepesi yukarı bakacak şekilde eliyle sardı.

"Sıkı tut!" diye uyardı onu Burak. Kendisininkini onun yumurtasına vurarak geri çekildi. Yumurtayı ters çevirdiğinde Betül kahkahalarla gülmeye başladı.

"Heeey! Ben sağlamım ben! Kendinden çok emindin Burak Bey, ne oldu? Ahaha şuna bak, seninkinin başı yamuldu. Ben taş gibiyim!"

Burak onun sevinciyle daha çok gülümseyip beyaz dişlerini ortaya çıkaracak şekilde samimi bir gülüş yolladı. Betül kalbindeki tok çarpıntıyı tekrar hissedince gülmeyi keserek tabağına döndü. Bu sabah ne oluyordu ona böyle?

Kahvaltıyı birlikte toparlayarak kirlileri makineye dizdiler. Burak ilaçlarını içip çoktan unuttuğu acısını geçirdi. Betül üstünü değiştirmek için bir süre ortalardan yok oldu. Burak onun diğer kadınlar gibi zamanında hazırlanamayacağını düşündüğü anda Betül elinde çantasıyla kapıda belirdi ve onunla buluşup çıktı. Aşağı indiklerinde Betül, Burak'ın anahtarlarını alarak şoför mahalline gitti.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Burak.

"Arabayı ben kullanacağım."

"Ama ben ilk eve gideceğim."

"Ben götürürüm seni." Betül konuşmanın bitmesini beklemeden arabaya binip çoktan çalıştırdı. Burak çaresizce başını iki yana sallamakla yetindi. Bu iki gündür Betül onu çok zorluyordu. Ne var ki buna karşı çıkmak için ağzını bile açmıyordu. Derin bir nefes alıp arabaya bindi.

Betül, Burak'ın evine geldiklerinde hayalinden çok farklı sıradan bir apartman buldu.

"Baran sana iyi bir maaş vermiyor mu?" diye sordu. Asansör eskiydi, yukarı çıkarken her an halatlarından birinin kopup hızla aşağı inişe geçeceklermiş hissiyle sallanıp duruyordu. Tedirginlikle bakışlarını adama kaldırdı.

"Benim parayla işim olmaz."

Betül omuz silkti "Yine de daha lüks bir yerde oturduğunu düşünmüştüm." Gerçekten de öyle düşünüyordu. Ta ki görene kadar. Fazla vasat sayılmazdı, sadece Burak'ın ve Baran'ın standartları neredeyse eşit gibiydi. Onun böyle bir yerde oturuyor oluşu da bir o kadar ilginçti.

Burak üçüncü kata geldiklerinde bir kapıyı açarak kenara çekildi. Betül içeri girerken gözlerini dört açtı. Hemen girişte soldan ilk kapı

mutfağa çıkıyordu. Koridoru t biçiminde ayrıldı, düz giderse salona sağa dönerse banyo ve odalara gidiyordu. Arkasını dönüp kapıyı kapatan adama baktı.

"Evin çok küçük." Burak buna alınacağına gülümsedi. Son bir gündür sık yaptığı bir hareketti. Hayatının en kötü anlarını içinde barındırsa da.

"Betül Gökdağ standartları için evet, fazlasıyla düşük bir seviye, değil mi?" Betül bu cevaba sinirlendi. Kendisi prenses değildi. Doğduğundan beri malikanelerde yaşamamıştı. Hayat standartları yüksek diye böyle hakarete gelemezdi.

"Ben de insanım. Sadece gözlemlediğim bir gerçeği dile getirdim." Kaşlarını çatarak ona karşılık verdi.

"Bu dile getirmek, böyle bir evde yaşayabileceğin anlamına gelmiyor ama..."

"Tabi ki de yaşayabilirim!" diye sertçe sözünü kesti. "Sen yaşayabiliyorsan ben de yaşayabilirim." Burak çok şaşırdı. Betül'e bu aralar neler oluyordu? Davranışlarında anlaşılması zor hareketler, sözlerinde belirsiz bir neden bulunuyordu. Hızına yetişilmesi imkânsızdı. Alayla gülümseyip ileriyi gösterdi.

"Sen salona geçip otur. Ben üzerimi değiştirip geliyorum."

Betül dediğini yaptı. Salona girdiğinde tekli bir tane televizyon koltuğu ve karşısında led televizyon buldu. Pencerenin kenarında iki tane küçük puf minder duruyordu. Perdeler klasik seçilmiş, siyah güneşlik ve beyaz tüldü. Odada başka hiçbir şey yoktu. Burak'ın gerçekten böyle basit bir hayat süreceğine inanamıyordu. Bu konuyu uygun bulduğu bir anda Baran ile konuşmalıydı.

Bir süre koltukta oturdu. Sıkılınca Burak'a bakmak üzere yerinden kalktı. Koridora girip genç adamın odasını bulmak için tek tek kapıları dinledi. Üç tane kapı vardı. Biri banyoya benzediği için es geçti. Diğer ikisi içinde bir tahminde bulundu ve kapıyı çalmadan destursuz içeri girdi.

Doğru kapıydı! Karşısındaki adam hızla açılan kapının karşısında karanlıkta ışık görmüş tavşan masumluğuyla öylece kalakaldı.

"Öhöm... şeyy..."

Burak gömleğini giymiş ama düğmeleri iliklememişti. Pantolonu ise Betül içeri girmesiyle yere düştü. O da en az Burak kadar şaşkındı.

"Betül! Kapı çalma âdetin yok mu senin? Kapıların kapalı olmasının sebebi bu değil mi? Çalmak! İçeridekinin müsait olmasına göre geleceğini haber vermek!" diyerek onu azarladı. Betül'ün ağzı kurudu. Burak'ı daha önce hiç çıplak görmemişti. Tabi görünürde sadece göğüs ve karın kasları... aşağıda kareli boxer olduğu için bir şey belli değildi, bacakları...

Boxer?!

"Hiii!" diyerek elleriyle yüzünü kapadı. "Afedersin, çok sıkıldım ve sana bakmaya geldim. Kolun yüzünden belki giyinemiyorsundur diye..."

"Ah gerçekten çok acıklı... O kadar kötü değilim ben!" Betül'ün gözleri kapalı olduğu için Burak, gerçeği ondan kolaylıkla sakladı. Yoksa kolunun zonkladığını ve pantolonu tek elle yukarı çekerken ne kadar acı duyduğunu ona gösterecek değildi. Düğmelerini ilikleyemediği için gömlek önünde sallanıyordu. Bir kez daha pantolona eğildi ve tek elle çekmeye çalıştı. Olmadı. Betül'ün dışarı çıkmadığını görünce elini beline koydu. Aksilikle çattığı kaşlarını genç kıza dikerek "Dışarı çıkmayı düşünmüyor musun?" diye bağırdı.

Betül kıpırdamadan kapıda durdu.

"Bana gerçekten ihtiyacın yok mu?"

"Yok. Dışarı çıkar mısın?"

Betül ellerini yüzünden çekerken şeytani gülümsemesiyle yanına yaklaştı.

"Yani pantolonu tek elle çekebilirsin öyle mi?" Burak dikleşti. Gözleri odada turlayıp Betül'e döndü.

"Sen gizliden beni mi dikizliyordun?"

"Ortam sessizleşince ne yaptığına bakmak istedim. Kolun çok mu acıyor?"

"Hayır..." Betül küçük alaylı bir kahkaha attı.

"Seni yalancı!" Burak ona şaşırarak bakarken bir anda nefesini tuttu. Betül önünde dizlerinin üzerine çöküp pantolonu yukarı doğru çekti. Böyle bir duruma girmiş olduklarına inanamıyordu. Üzerinde sadece iç çamaşırı vardı. Betül'ün bir kadın olarak bundan çekinme-

mesine gerçekten şaşırdı. Pantolon yukarı doğru çıkarken Betül de kendi yaptığına inanamıyordu. Hiç düşünmeden giriştiği bir hareketti. Ağzı her yukarı çıkışında daha da kuruyordu. Kalçalara yaklaşınca Burak pantolonu sertçe elinden çekti.

"Bırak tamam! Hiç çekinmiyorsun." Bu soru şeklinde sorulmamıştı ama Betül'ün yanakları kızardı.

"Amacım sadece yardım." Masum bir kedi gibi bakan gözlerini adama dikti. "Bundan başka anlam çıkaran sensin... Ne ayıp..."

"Be... ben..." Burak kekelerken Betül göz kırpıp odadan çıktı. Burak arkasından bağırdı. "Hiç de bile!"

Baran, her sabah yaptığı gibi bir yandan kahvesini yudumluyor, bir yandan da önündeki belgeleri inceliyordu. Masanın üzerindeki telefon çalınca kâğıtları bir kenara bırakıp cevap verdi.

"Evet?"

"Efendim, Ömer Bey geldiler."

"Tamam içeri al."

Baran elindeki tüm işleri bir kenara itekledi. Ömer ile randevu ayarlaması çok zor olmuştu. Bu aralar çok aktif olduğundan sürekli şehir dışındaydı.

Kapı açılıp önde sekreter arkasından Ömer içeri girdi. Bu adam gerçekten göz alıcıydı. İnsanın ilk dikkatini çeken şey kesinlikle gözleriydi. Siyah gözleri çok dikkatli bakıyor ve insanın bir yanlışını yakalayacakmış gibi huzursuz ediyordu.

Baran ise buna alışkındı. Gülşah belasından kurtardığı için ne kadar minnet duysa bitmezdi. Kurtarma çözümünü tasvip etmese de...

Daha önceleri çok samimi olmamakla birlikte bazı etkinliklerde karşılaştıklarından tanışmışlıkları vardı. Gülşah olayıyla bir kademe daha yakınlaşmış olmalarından dolayı yardım istemekte hiçbir sorun görmüyordu. Ailesini koruyamamanın korkusu, Ömer hakkındaki endişelerini alt ediyordu.

Baran hemen ayağa kalkarak yüzünde hafif bir gülümseme ile konuğunu karşıladı.

"Davetimi kabul edip buraya geldiğin için teşekkür ederim. Lütfen şöyle geç," diyerek odanın diğer tarafındaki rahat, deri koltuklara yönlendirdi.

Kahvelerini içerlerken ekonomi hakkında kısa bir muhabbet ettiler. Baran artık konuya girmesi gerektiğini biliyordu. Durumu anlaşılır biçimde kısaca özetleyerek yardımını istedi. Ömer ciddi duruşunu bozmadan sırtını rahatça yasladı.

"İlk olarak Ataşehir ihalesine giren holdingleri iyice araştırmamız gerekiyor. Geçen sene benimle birlikte giren işletmeler arasında yolsuzluk yapacak birine rastlamadım."

Baran gülmemek için kendisini zor tuttu. Karşısındaki adam uluslararası mafyaydı. Gülşah'ın katiliydi. Birçok işletme sahibi bu adamla karşı karşıya gelmemek ister ve korkardı. Dışarıdan bakınca temiz bir kimliği olabilirdi ama bir gece kadar karanlıktı. Baran'ın bildiği kadarıyla ailesi yoktu. Bu yüzden bu kadar rahat davranıyordu. Kendisinin ise kaybedecek çok şeyi vardı. Bundan dolayı her zaman doğru bildiği yolunda ilerlemeyi sürdürmüştü.

"Senin karşına çıkacak adama üzülürüm." Ömer Baran'a soğukça baktı, arkasından o sert imajını yumuşatarak tebessüm kadar küçük bir gülümsemeyi dudaklarına yaydığında yanağında küçük bir gamze belirdi.

"Doğru diyorsun, benim karşımda durabilecek güçte birine rastlamadım." Yine ciddileşerek dudakları eski halini aldı. "Her neyse, bu konuyu araştırmaları için adamlarımı yönlendireceğim. İlk olarak kamera kayıtlarına ihtiyacım var. Kuryenin sokaktan geçen biri olduğuna neredeyse eminim ama bir ip ucu yakalayabiliriz."

Baran yerinden kalkıp masasına giderek telefonu eline aldı. Sekreterinden kamera kayıtlarını çıkartması için güvenliğe haber vermesini istedi.

"Nedense bana yardım edip etmeyeceğini merak ediyordum."

Ömer bardağındaki son kahve damlasını da ağzına alarak masaya bıraktı.

"Neden böyle düşündün?"

"Bilmiyorum."

Ömer gözlerini odada dolaştırdı. Uzun zamandır konuşmak istediği ama bir türlü vakit bulamadığı konuyu konuşmak için iyi bir zamandı. Baran ondan bir şey isterken kendisi de karşılığını almalıydı.

"Söylesene senin şu sağ kol, adı neydi?"

Baran kaşlarını çattı.

"Burak mı?"

"Evet o. Hala yanında çalışıyor değil mi?"

"Evet de neden soruyorsun? İlgini çeken bir şey mi oldu?"

"Burak'ın gerçek soyadı, Tanber mi?"

Baran olduğu yerde gerildi. Bunu sadece ikisi biliyordu. Burak'ın çok dokunaklı bir hikâyesi vardı. Annesinin ailesi nedeniyle soyadında değişiklik yapmak durumunda kalmışlardı. Peki, Ömer bu konu da ne biliyordu?

"Sen bunu nereden öğrendin?"

Ömer yine güldü. Bu kısa kıpırdanışın altında anlamlar yüklüydü. Parmağıyla yanağını gelişigüzel kaşıyarak yerinden kalktı. Geniş cüssesini saran siyah takımı ona göre dikilmişti. Ceketi geniş sırtında gergin duruyor ve aşağı doğru belini sararak oturuyordu. Duruşunda kendine has bir asalet vardı. Ağır ama seri hareketler gerçekleştiriyordu. Cama doğru giderken kaplan kadar göz alıcıydı.

"İnanmayacaksın ama kuzeniyle tanıştım."

Baran ona yaratık görmüş gibi baktı. Burak'ın kendisinden başka yakını yoktu.

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Baba tarafından kuzenini buldum. Kızı araştırırken senin Burak'a kadar ulaştım. Kader gerçekten farklı işliyor." Gözleri manzarada şöyle bir dolaştı. Sol bileğindeki pahalı saatine baktı. "Benim şimdi gitmem gerekiyor. Daha sonra detaylı konuşuruz bu konuyu."

Baran'ın kafası karıştı. Burak'ın annesi intihar etmiş, babası ise öldürülmüştü. O doğmadan önce ölen babası hakkında pek bir bilgi bulamamışlardı. Ömer'in kollarının ne kadar uzun olduğunu gerçeklik payını görünce anlayacaklardı.

Baran da yerinden kalkarak odadan beraber çıktılar. Zeynep güvenlikten aldığı kamera kayıtlarını Baran'a uzattı.

"Dünün tüm kayıtları efendim. Sabah sekizden gece on ikiye kadarki çekimler."

Zarfı elinden alıp Ömer'e uzattı. Ömer'in odadaki rahat tavırlarından eser yoktu. Yine gülmeyen bir çehre, işini ciddiyetle yapan sert görünümlü mizacına büründü. Kaşlarını çatmıyordu ama bakışları anında insanı olduğu yere çivileyecekmiş gibi etkiliydi. Zeynep bile gözlerini adamın muhteşem karanlık çekiciliğinden alamazken, korkutucu tarafın hayati riski nedeniyle önüne dönmek zorunda kaldı.

"Ben bunlara baktıktan sonra seni bilgilendiririm. Bu zamana kadar önlemini al." Baranla tokalaştıktan sonra koridora ilerleyip asansörün önünde durdu. Tam düğmeye basacaktı ki kapı aniden açıldı. İçeride iki kişi vardı.

Ömer geçmeleri için kenara çekilirken başıyla Betül'e ve Burak'a selam verdi. Onların kim olduğunu çok iyi biliyordu.

"Burak Bey, nasılsınız?" diye sorarken ses tonu düz çıkıyordu.

Betül asansörden çıkarken gözlerini ikili arasında gezdirdi. Bu adamın kim olduğunu bilmiyordu. Daha önce görmediğine emindi. Yan profilinden birini andırıyordu ama...

Burak kapı kapanmaması için asansörün girişinde durdu. Yüzü kaskatı kesildi. Dikkatle bakan gözlerini Ömer'e dikti. Bu adamı sevmedikçe neden karşısına çıkmak zorundaydı?

"Teşekkürler efendim, siz nasılsınız?" diye karşılık verirken sesi ifadeden yoksundu. Ömer dudaklarının yine kıpırdamasıyla gülümseyen tavrını takındı. Burak'ın ondan hoşlanmadığını daha ilk görüşünde anlamıştı. Bu yüzden adamın üzerine gitmeyi değil de onunla arkadaş olmayı istiyordu. Eh akraba olma olasılıkları yüksekti.

"İyiyim. Şimdi gitmem gerekiyor. Yakında bol bol görüşeceğiz Burak," dedi ve tekrar gülümsedi. Burak'ın kenara çekilmesiyle asansöre bindi. Kapı kapanırken dimdik duruşundan taviz vermiyordu.

Burak ise yerinde köpürüyordu. Bu adamla aynı ortamda bulunmak istemiyordu. Baran ile tekrar konuşması gerektiğini kendisine hatırlattı.

"O kimdi?" diye sordu Betül arkadan. Burak'taki değişimler gözle görülüyordu. Olduğu yerde dikleşti, yanak kasları bir dalgayla gelip geçti. Betül onun suskunluğundan tahmin yürüterek "Haz etmediğin

biri sanırım?" diye bir yorumda bulundu. Aslında adamı bir yerden tanıyordu. Yüzü yabancı gelmiyordu fakat nerede gördüğünü tam hatırlayamıyordu.

"Baran'ın yeni arkadaşı."

"Kim o?"

"Ömer Erez"

Betül'ün mavi gözleri neredeyse yerinden çıkacaktı.

"Gülşah'ın katili mi?" diye yüksek sesle ciyaklayınca masasında oturmakta olan Zeynep yerinden kalkarak merakla onlara baktı.

Burak Betül'ün koluna yapıştı.

"Biraz sessiz olabilir misin? Adamın katil olduğunu yayarak başımızı belaya mı sokacaksın?" Betül'ün çenesi aşağı düştüğünden mantığı da devreleri kapatmıştı. Hala asansörün kapalı kapısına bakıyordu. Burak onun hareket etmediğini görünce çekiştirerek Baran'ın odasına soktu.

Az önce kapattığı kapının tekrar açılmasıyla başını kapıya çeviren Baran gelenleri görünce gülümsedi.

"Hoş geldiniz! Betül, bu sabah seni beklemiyordum."

"Neden abi?" diye soran Betül, çantasını masanın önündeki sehpanın üzerine bırakırken saçlarını omuzundan geri doğru havalandırdı.

Baran, Tolga ile akşam yemeği buluşmasını biliyordu. "Dün geceyi ayrıntılarıyla Esma'ya anlatacağını düşünmüştüm" derken güldü. Gözleri kapıda duran Burak'a çevrildi.

"Otursana, niye kapıdasın?"

"Evet abi, anlatacağım şeyler var ama bunu Esma'ya anlatırsam sanırım ikinci dakikasında doğurur!" dedi ters bir tonda. Baran şakayı kesti.

"Bu da ne demek?"

Burak Betül'ün sabırsız olduğunu bildiğinden o anlatmadan araya girmek için hamle yaptı ama Betül'ün beklemek gibi bir durumu yoktu. Alıştırmadan, konuşmanın temelini hazırlamadan direkt konuya girdi. Masaya eğilip ağabeyinin gözlerinin içine öfkeyle baktı.

"Dün gece saldırıya uğradık!"

Baran dehşetle oturduğu yerden gerilerken gri gözleri öfkeyle kısılarak hedefini Burak'a çevirdi.

"Saldırıya uğradık da ne demek? Ne oluyor Burak?"

"Burak vuruldu! Kolundan. Silahlı saldırıya uğradık! Hala neyi sorguluyorsun abi?"

Baran sertçe başını çevirip bakışlarıyla Betül'ü olduğu yere çivilerken insanı donduran o soğuk ifadesini büründü.

"Sus Betül!"

İstemeyerek de olsa koltuğa oturup kenarına sinerek konuşmamak için ağzını kapalı tuttu.

Burak Baran'a dün gece olanları ayrıntılarıyla anlattı. Baran göğüs kafesine oturan koca bir ağrıyı def etmek için çabalasa da düşüncelerinden aldığı destekle daha fazla halsiz kalıyordu. Betül'e saldırı yapacak kadar olayı ciddileştirmişlerdi. İlk uyarıda kim kalkıp saldırı yapardı ki? Hem de ilk günden!

Baran çaresizce ağrıyan başını ellerinin arasına alıp parmaklarıyla şakaklarına masaj yaparken gözlerini kapattı.

"Abi sen iyi misin?" diye sordu Betül, onun halini iyi görmeyerek. Baran'ın bir olay karşısında susup sessizliğini koruması beklenilen bir durum değildi. O her zaman enerjisiyle göz dolduran, zeki bir patrondu.

Baran çok sonra gözlerini açtı. Betül'e daha sonra Burak'a bakarak yerinden kalktı.

"Betül eşyalarını toparlayarak bizim eve gidiyorsun. Artık senin evde tek kalmanı istemiyorum. Olayları öğrendiğine göre bana itiraz edemezsin. Burak sen de-" buyruklarını dile getirirken Betül suratını buruşturarak ayağa kalktı. Ellerini o her zamanki beline dayayarak bilmiş ifadesiyle ağabeyine baktı.

"Ben evimden başka yerde kalmam!"

"Betül, sana ne istediğini sormadım. Böyle olmasını istiyorsam böyle olacak! Bir süre işe gelmesen de olur. Esma'nın az biraz olaylardan haberi var, eğer dün geceki saldırıyı ona söylemezsen bir sorun olacağını sanmam. Git şimdi eşyalarını toparla. Burak, bir araç ile refakat edin Betül'e..."

Betül'ün sanki kendisi orada yokmuş gibi kendi hakkında alınan kararlardan dolayı iyice sabrı taşıyordu. Hayatta en nefret ettiği şey emir verilmesiydi. Kendisinin aklı herkesi cebinden çıkartacak kadar kurnaz, bir tilki kadar zekiydi. Bu adamların amaçlarını tam olarak anlamasa da bir daha saldırmayacaklarını düşünüyordu.

"Tamam Baran Bey!"

"Abi...."

"Betül'ü eve bıraktıktan sonra geri gel seninle önemli konuşacaklarım var."

"Abi..."

"Evin güvenliğini biraz daha arttır. Güvenlik şirketiyle bugün bir toplantım vardı. Sen de burada ol."

Betül adam yerine konulmadığı için tüm odayı çınlatırcasına bağırdı. "ABİ!"

Baran "Ne var Betül?" diye bağırarak karşılık verdi. Gözleri birbirlerini öldürecekmiş gibi öfkeliyken vücutları hararetin artmasıyla ısılarını yükselmişti.

"Benim hakkımda karar verme!"

"Bir kere sözümü dinle!"

"Sözlerin hep benim tersime gidiyorsa dinlememem suç değil!"

"Senin bu kadar özgür olman benim suçum! Ne halin varsa gör..." dedi Baran kaşlarını çatarak kafasıyla kapıyı gösterdi. Betül kaş çatmayı bıraktı. Şaşkınlığı arasında ağabeyini gerçekten sinir ettiğini anladı. Kendisini korumak isteyen ağabeyine böyle davranması hiç hoş değildi. Onun tek düşüncesi canına gelecek bir tehlikeyi ondan uzak tutmaktı. Bunun düşüncesi içerisindeyken geri adım atmak için özür dileyecekti ama Burak aniden kolunu tutup onu çekerek apar topar odadan çıkardı. Kapıyı ardından kapatınca Betül'e baktı.

"Şimdi zamanı değil ama bir süre Baran'ların evinde kalmalısın Betül. Bu çok tehlikeli bir durum. Orada bir sürü güvenlik önlemleri alındı. Evinde yeterince korunamayabilirsin. Apartmanda kalıyorsun, kimin girip çıktığını sürekli kontrol edemeyiz!" Burak'ın gözleri kararlılıkla kısılarak ses tonunu sakin tutuyordu. Betül'ün aksine üzerine gidince hep ters tepkiyle karşılaşıyorlardı. Güzellikle söylenen söz yılanı bile deliğinden çıkartıyorsa, Betül'ün inadını kontrol altına

alabilirdi. Betül masasında oturan Zeynep'in onlara baktığını görünce Burak'a başıyla gelmesini işaret edip asansöre gitti.

Otoparkta Burak'ın sabah geldikleri aracına binerek yanına gelmesini bekledi. Ama Burak şoför mahalline gidince camı indirmek durumunda kaldı.

"Ne yapmak istiyorsun Betül?"

"O evde kalamam. Kendi evimde kalmak istiyorum. Neden anlamıyorsunuz?"

"Kalmamak için bir sebebin mi var?"

"Hayır!" dedi Betül suratını buruşturup. "Sadece kendi evimin rahatını başka hiçbir yerde bulamıyorum. Ne olur Burak, koruma ordusu yığ evin önüne ama kendi evimde kalayım..."

Yalvaran mavi gözlerin ikna ediş biçimi, dalgalarını acımasızca vurup canını acıtmadan geri doğru daha tehlikeli derine çekmesi gibiydi. Betül'ü evde bırakmak onun başına gelebilecek her türlü tehlike için açık hedef haline getirmek demekti, ama yüzü o kadar masum, mavi gözleri o kadar güzel bakıyordu ki istemeyerek de olsa onun derinlerine çekilerek başını salladı.

"Dikkatli olacağına söz ver. Seni her an korumaları için adamları evin önüne yerleştireceğim. Bir tane adam daire kapında bekleyecek, gittiğin her yere aracın gözetimi altında gideceksin. Bunları kabul ediyorsan..."

Betül çocuk gibi koltuğunda zıplayarak hemen başını salladı.

"Kabul ediyorum!"

"Söz ver!"

"Söz veriyorum..." Betül sağ elinin işaret, orta ve yüzük parmağını birleştirerek havaya kaldırdı. "Hem de izci sözü veriyorum."

Burak dudağının bir kenarını yukarı doğru kıvırdı.

"İzcilik yapmadın bile."

Betül saf gibi gözlerini kırparak parmaklarına baktı. "Yanlış mı yaptım? Böyle yapılmıyor muydu?"

Burak dudağının öbür kenarını da yukarı kıvırarak çocuksu bir tebessüm ile kadına bakarken hayretle başını sallıyordu. Cep telefonunu cebinden çıkardı. Yardımcısı Selim'e bir kaç talimat sıralarken Betül aracında oturmaktan bunalarak dışarı çıktı. Burak konuşmasını

bitirdikten iki dakika sonra beyaz bir araç otoparka girdi. Yanlarına park ederken dört adam seri hareketlerle araçtan indiler. Burak'ın önünde mısır tanesi gibi bir nizamda dizildiler. Adamlardan biri konuşmaya başladı.

"Efendim, şimdilik ayarladıklarım," diyerek üç adamı gösterdi. "7/24 kapıda nöbet tutacaklar. Diğerleri daha sonra gelecek."

"Araç bu mu?"

"Evet!"

Burak başını yana eğerken otoritesini, karizmatik duruşuna harmanlayarak arkasındaki kadını gösterdi.

"Betül Hanım'ı canınızı siper ederek koruyacaksınız." Üç adamın gözlerinin içine teker teker bakarken, hatayı affetmeyen sert çehresini koruyarak "Herhangi bir güvenlik sızıntısı istemiyorum. Sorun olursa başı yanacak ilk kişi sizler olursunuz," derken Betül dalga dalga ondan yayılan erkeksiliğin o saf koruma güdüsüyle etrafının sarıldığını hissediyordu. Burak'ın sırtına bakarak ona biraz daha yaklaştı. Sanki çizgi filmlerde turta kokusuna çekilen aç insandı. Ayaklarının kendi rızası dışında hareket etmesiyle tam dibinde durdu. Konuşmaları çok net duyabiliyordu. Emir vermek bir adama bu kadar mı yakışırdı?

"Evli olanınız var mı?" diye sordu düz bir sesle. Adamlar hızla başlarını iki salladılar. "O halde görevinizi hakkıyla yerine getirin! Şimdi araçlarınıza binip beni takip edin." Adamlar dönüp araca giderlerken alnını ovuşturdu ve hızla arkasını döndüğü sırada sol eli yumuşak bir şeye çarpınca kopan çığlık eşliğinde tepkisel olarak geriledi.

Betül acıyla kaşlarını çatarak elini sağ göğsünün üzerine koyarken dudaklarını sıktı.

"Yavaş olsana ya!" diye bağırdı. "Ah çok acıdı..." Bir yandan da acısını geçirmek için masaj yapıyordu.

Burak "Arkamda ne yapıyorsun?" diye sordu hayretler içerisinde.

"Boyumuzu ölçüyordum..." dedi dalga geçerek. Burak çarptığı yere gözlerini indirdiğinde karın kaslarının aşağı doğru gerilmesini can sıkıntısıyla takip etti. Betül erotik sayılabilecek hareketlerle göğsünü tutup ovalıyordu.

Burak arkasındaki adamları hatırladığında kadını kolundan tuttuğu gibi ön koltuğa doğru sürüklerken dişlerinin arasından tısladı. "Ne yapıyorsun sen?"

"Ah yavaş ol!" dedi kolunu sıkan ele bakıp bakışlarını kaldırdı. Bir yandan da un çuvalı gibi sürüklenme ile taşınma arasında yürütülüyordu. "Masaj yapıyordum."

Kıskandığı bir gerçekti ve saklama gereği duymadan "Onca erkeğin içerisinde mi?" diye sordu Burak, öfkesi mavi gözlerine dağıldığından koyu tonunu aldı. Betül'ün konuşmasına fırsat vermeden ön kapıyı açıp kadını içeri tıkarak kapıyı kapattı. Beyaz araç u dönüşü yapmış, Burak'ın aracının otoparktan çıkmasını bekliyordu. Hemen şoför mahalline geçip aracı çalıştırdığı gibi yola çıktı.

Bir buçuk saat sonra Betül'ün evinin önüne geldiler. Burak araçtan inerken adamlarını kontrol etti. Aralarında biraz mesafe bırakacak şekilde aracı park etmişler, yürüyerek ona yaklaşıyorlardı. Betül'e döndü.

"Sen eve çık."

"Sen gelmiyor musun?"

"Abini duydun, holdinge gitmem gerekiyor. Herhangi bir isteğin olursa ara beni!" Betül ona ve adamlara bakarken yalnız başına eve gideceği için biraz hüzünlendi. Burak'ın yanında olmasını istiyordu. "Kolun yaralı, bugün çalışmasana. Bak dikişlerin patlar sonra..." Burak'ı kararından vazgeçirmek o kadar kolay değildi. En azından bu kadarını ona karşı direnerek koruyabiliyordu Burak. Başını iki yana salladı.

"İşlerim var." Başını çevirip yanına gelen adamlara baktı. İçeri girmek için herhangi bir harekette bulunmayan kızın kıpırdamadan durduğunu görünce kısık mavi gözlerini tekrar çevirdi.

Betül son bir çırpınışla öne atıldı. "Ya evime gizliden girip beni öldürürlerse? Bence biri var mı diye kontrol etmelisin." *İzlediğim aksiyon, cinayet, korku filmleri sizlere kokulu öpücüklerimi gönderiyorum! Şimdi de gelme içeri de görelim Burak Bey...*

Burak şüpheyle bir kaşını kaldırıp sadece dairenin salon ve yatak odasının camlarına bakarak gözlerini Betül'e dikti. Adamlara yarım döndü. "Siz bekleyin, geleceğim." Sonra arabanın etrafını dolanarak Betül'ün yanına geldi. Betül apartmanın kapısına yürürken zaferini içten içe şampanya patlatarak, konfetileri uçuşturarak kutladı.

Daireye geldiklerinde Burak önden girdi. İlk olarak saklanılabilecek yerleri kontrol etti. Salon ve mutfağın temiz olduğunu görünce diğer dört odayı teker teker inceledi. Kimse yoktu. Betül'ün şakadan söylediğini biliyordu ama aklına düşen kurdun şüphesi beynini kemireceğinden kontrol etmezse rahatlayamayacaktı. Salonda ceketini çıkaran kadına yaklaşarak "Evde kimse yok, ben çıkınca kapıyı sıkıca kilitle. Gelenin kim olduğunu sormadan da açma. Yabancı biri gelirse, hemen beni ara. Adamlardan birini dairenin kapısına yollayacaktım ama sayıları az. Yarın bir kaç kişi daha gelecek, o zaman bu kapıyı bekleyen biri olur." dedi. Unuttuğu herhangi bir şey olup olmadığını düşündü.

"Peki annecim, sen nasıl istersen."

Burak yan gözle bakarken dudaklarını buruşturdu. "Anne mi?"

"Ocakları açık, elektrik aletlerini prizde unutmamamı da söyleyecek misin?"

"Çok eğleniyorsun sanırım? Bunun oyun olduğunu mu sanıyorsun? Dün geceyi hatırlatmama gerek var mı Betül Hanım?"

Genç kız gözlerini devirdi. "Ah pekala... Ciddileşiyorum!" İki adımla adamın tam önünde durarak hareket etmesine fırsat vermeden kollarını onun beline dolayıp yüzünü göğsüne yaslarken derin bir nefes aldı. Gülmüyordu, hatta bu yaptığına inanamıyordu. Sarılmak aklının ucundan dahi geçmemişti. Kendisini ona yapışık olarak bulduğunda aslında çok yalnız olduğunu düşünüyordu, sarılmasının nedeni bu olmalıydı. Yalnızlık! Dün yaşananlardan sonra böyle hissetmesi çok normaldi. Burak onu küçüklüğünden beri koruyordu. Ağabeyinden daha çok belki de...

Nefesini tutarak dikleşen Burak onun ani tepkisine karşılık kolları iki yanında gerginlikle bekledi. Betül daha önce birçok şey yapmıştı ama fiziksel olarak birbirlerine asla yakınlaşmamışlardı. Birbirlerine eli değiyor, kollarına dokunuyorlardı ama sarılmak hiç olmamıştı. Hele böyle içten gelen samimiyet dolu bir sarılma 18 yıldan sonra ilkti. Dümdüz karşıya bakan bakışlarını aşağı indirdi. Betül'den uzun olduğu için başının üstünden bakıyordu. Saçlarının misk kokusu burnundan içeri sızarken kalbi gittikçe artan ritmiyle tok vuruşlar atıyordu. Genç kız sıkı sarıldıkça başı göğsünde kıpırdanıp duruyordu. Kedi gibi sırnaşıyor da denilebilirdi.

"Bana sarılsana..."

Ciğerine çektiği azcık havayla "Ben..." dedi Burak gerisini getiremeden.

Genç kız "Sarıl yoksa bırakmam!" derken bir daha kollarını hiç açmayacakmış gibi bedenini sıkarak sarıldı. "Kalbin çok hızlı atıyor!"

Burak ciddi anlamda soluğunun kesilmesiyle odun gibi hissiz olan iki kolunu kaldırarak önündeki küçük bedenin çevresini sardı. Parmaklarının ucuyla dokunuyordu, eğer sarılırsa kırılacağından korkarak kendisini geri tutuyordu. Betül başını kaldırdı.

"Sarılmaktan anladığın bu mu? Pış pış yapsaydın bir de! Benim sana sarıldığım gibi sarıl."

Burak gözlerini devirdi. Deliriyordu başka açıklaması olamazdı. Betül'e bu kadar yakınken, kokusunu hissederken şu an şu dakika zaman durabilirdi.

Baskısını arttırıp Betül'ün vücuduna kollarını tam doluyordu ki salondan telefon sesi geldi. Burak hızla kollarını geri çekti.

"Oh çok şükür!"

Betül geri çekilirken kaşlarını çattı. "Çok şükür mü?" Burak içinden geçenleri sessizce düşündüğünü sanıyordu. Sesli mi söylemişti?

Betül telefona bakmaya giderken Burak "Ben gidiyorum" dedi ve genç kızın onu durdurmasına fırsat veremeden kapıdan dışarı çıktı. Asansörün kapısının önünde kabinin gelmesini beklerken elini kaldırıp alnına koydu. Terlediği için hafif nemliydi, çılgın gibi atan kalbi yüzünden sesli soluklar alıyor bir yandan da asansörün bir an önce gelmesini bekliyordu. Bu kapalı alandan hemen çıkmalıydı. Aşağı inerken asansörün aynasından kendine baktı. Yüzünde bariz olan bir değişik vardı. Hatları sertliğini kaybediyordu. Dudakları ona ihanet edercesine yana doğru genişlerken kendi görüntüsünün değişimine bakarak güldü. İçinden gelen kahkaha atma hissini hiç bu kadar canlı hissetmemişti. Betül ona sabah kahvaltı hazırlamış ve şimdi de sarılmıştı. Kuracağı hayallerden çok daha güzeldi. Saçlarını eliyle düzelterek takımının yakasındaki görünmeyen tozları silkeledi. Betül'ün davranışlarına kapılmaması gerektiğini senelerdir kendisine hatırlatıyor olsa da bugün yaşadıklarından sonra kimse onun keyfini bozamazdı. Asansör aşağı indiğini bildirircesine anons zilini çalarken arkasını

döndü. Kapı açılırken yerdeki gözleri yavaş yavaş karşısındaki adama kalktı. Göz göze geldiklerinde yüzündeki gülümseme anında sertliğine geri döndü.

Tolga karşısında duruyordu. Üzerine giydiği spor ceketi ve kot pantolonu ile her zamanki kötü serseri, çapkın görünümü içerisindeydi. Birçok kızı ağına düşürebilecek çekiciliğe sahip adamın suratını dağıtmak için büyük dürtü duyuyordu.

"Burak Bey, iyi günler..." dedi Tolga tiksinir gibi gülümseyerek yan yana geçişirken yaralı koluna omuz atıp asansöre girdi. Burak acıyla dönüp onun boğazına yapıştı ve sırtını asansörün aynasına yapıştırana kadar kuvvetli adımlar attı. Yüzlerinin arasında az bir mesafe kalarak hırlarcasına nefes aldı.

"Tolga Bey..." dedi dişlerinin arasından. Yüzüne yumruk atsa rahatlayacaktı bundan adı gibi emindi. Ama nedense sıktığı yumrukları sadece boğazına yapışmakla kaldı. Asansörün düğmesine basılmadığı için sadece kapanan kapının anonsu duyuldu. Burak sertçe yakasından itip düğmeye basarak tekrar kapıyı açtı. Gözlerini ondan ayırmadan kabinden geri geri çıktı. Tolga ise Betül ile görüşmek için acele ettiğinden Burak ile daha fazla dikleşmek istemiyordu. Yoksa ona ne yapacağını iyi bilirdi. Kendisinden biraz toplu ve uzun diye ondan korkacak kadar basit bir adam değildi. Betül'ün sınırları içerisinde dolaştığı her vakit karşısında duracaktı.

Betül camdan bakarken Burak'ın adamlara bir şeyler söylemesini izledi. İleride bir kaç noktayı işaret ederek tekrar adamlarına döndü. Çok geçmeden arabasının etrafını dolaşarak şoför mahalline gitti. Kapıyı yarım açıp durdu, Betül onun ne hakkında düşündüğü merak ederken adam başını kaldırıp ona baktı. Betül bir anda olduğu yerde sıçradı. Burak'ı izlerken yakalandığı için utanarak hızla geriledi. Utandığı için şaşırdı, şaşırdığı için geriledi, geriledi için sinirlendi. Niye utanıyordu? Bir dakika önce, daha doğru dürüst sarılmadan kurtulduğu için kızgın olması gerekirdi. Betül'den bu kadar kolay mı bıkmıştı da kaçarcasına gitmişti? Düşünceleri öfkesini körükler cinsteydi. Sağ başparmağını ağzına götürdü, dişlerinin arasından kemirmeye başladı. Tam o sırada kapı çaldı. İlk zil sesi ardından iki kere tıklatma duyuldu.

Betül "Kim o?" dedi Burak'ın buyruğunu hatırlayarak.

"Prensin!"

Betül gelen sesin şakacı tonunu anlayınca direkt kapıyı açtı. Tolga elini pantolonun cebine sokmuş, sağ omuzunu kapıya dayayarak bir kaşı havada gülümseyerek sevgilisine bakıyordu.

"Tolga, seni beklemiyordum." Bunu söylerken hala çatık duran kaşlarından bir haberdi. Tolga kısa soluyarak dudaklarını büzdü.

"Bana hala kızgınsın değil mi?"

"Kızgın mı?"

"Güzel kaşlarını çatıyorsun. Dün geceki tavrım için özür dilerim." Pantolonun cebinden çıkardığı bakımlı elini uzatarak tutması için gözlerinin içine baktı.

Betül onun elini tuttu. Adamı kapıdan içeri çekerken "Sana kızgın değilim. Özrünü kabul edeceğim ama önce konuşacağız," diyerek kapıyı kapattı. Elele tutuşarak salona birlikte girdiler. İkili koltuğun pofuduk rahat kısmına kendilerini bırakırlarken Tolga onu kendisine çekerek sırtını göğsüne yasladı.

"Sana sarılmak istiyorum Betül, kaç aydır seni kucaklamanın nasıl bir şey olduğunu düşünüp durdum. Bana çok uzaktın ama artık benimsin." Kollarını sözlerinin ne kadar istekli olduğunu gösterircesine tüm vücuduna dolayarak iyice kendisine çekti. Betül ona karşı koymadı. Bir kaç dakika önce o da sarılmak için zorla bir adamı ikna etmeye çalışıyordu. Tolga'nın huzura davetini severek kabul etti. O da adamın koluna sarıldı. Bir süre sessizlik içerisinde oturarak nefes alış verişlerini dinlediler. Betül bu dinginliği bozmanın huzursuzluğuyla huysuzlanarak gözlerini açtı.

"Burak ile aranda bir şey mi geçti?" diye sordu. Bu konuyu çok merak ediyordu. Dün gece Burak ona neden Tolga'dan nefret edilmesi gerektiğini açıklamıştı ama Tolga tarafından nasıl bakıldığını merak ediyordu.

Tolga yüzünü eğdi. Betül'ün başına küçük bir öpücük kondururken "Seni korumayı fazla abartıyor. Beni tehlike olarak görüyor," dedi.

"Tehlikeydin..." dedi Betül. "Bir zamanlar!"

"Evet ama şu an değilim. Sana zarar verecekmişim gibi o mavi gözlerini bana dikmesinden nefret ediyorum. Seni seviyorum ben Be-

tül, zarar vermek aklımın ucundan geçmez. Biliyorum ilişkimiz yeni, güven sorunlarımız olabilir ama ben duygularımdan artık eminim. Seninle olup tüm çamurlarımdan arınmak istiyorum." Tolga başını geri çekip göğsündeki kadının çenesinden başını kaldırdı. Gözlerinin içine bakarken "Sen su gibi berraksın... Gözlerin var ya, bir okyanus gibi insanı içine çekiyor. Aşık ediyor! Beni kirlerimden arındıracaksın sen!"

Betül vahşi bir kedinin uysallığıyla koluna başını yaslayarak göz kapaklarını yarıya kadar indirdi. Bir kaç santim uzağındaki dudaklardan çıkan kelimeler onun tenini okşuyordu adeta. Bir insan için hiç böyle olmamıştı. Daha önce bir erkeğin gerçekten sevdiği kadın olmanın nasıl bir duygu olduğunu düşünüp durmuş ama tatmadığı için anlayamamıştı. Kitaplardaki gibi aşk yaşayacağına inanmıyordu. Aşık olmak istemiyordu. Daha önce istememişti ama şimdi... Hayranlıkla onu seyreden gözlerini Tolga'nın yeşil gözlerine kaldırırken bu yakışıklı adamı sevmek istediğini fark etti. Tolga kötüydü evet ama herkes ikinci bir şansı hak ederdi. Tolga'nın küçük suratı, düzgün bir burnu, dolgun erkeksi dudaklarının çekiciliğine kayıtsız kalamayan bir sürü kadın vardı. Tanıdığı erkeklere benzemiyordu. Bir kere Burak ile aralarında dağlar kadar fark vardı. Tolga daha güler yüzlüydü, Burak ise somurtuyordu. Tolga güzellikle söylüyordu, Burak zorla dediğini yaptırıyordu. Ama tek bir ortak noktaları vardı.

İkisine de sarıldığında vücudunu ılık bir örtü kaplayan huzurlu kollara sahipti. Betül uzanıp Tolga'nın boynuna yüzünü gömerken "Sarıl bana Tolga, buna ihtiyacım var" dedi. Tolga ikiletmeden dediğini yaptı.

Bir süre sonra Betül geri çekilirken Tolga gülümsedi.

"Seninle kavga etmeden böyle sarılıyor oluşumuza inanamıyorum, biliyor musun? Bazen sırf birbirimizi yemek için bir araya geldiğimizi düşünüyordum. Meğersem aşkım sende saklıymış."

Betül de ona katılarak güldü. "Doğru. Sen çok sivri dillisin, bana çok benziyorsun. Ama yine birbirimizin kollarında mutluluğu bulduk."

"Senin kadar sivri dilli değilim. Yılan gibi anında sokuyorsun. Neyse ki artık yumuşak başlı, küçük bir tavşan oldun."

Betül gözlerini kısarak şakadan ona vurup "Hakaret ediyorsun diye aklımdan geçirip tekrar seni ısırabilirim, sözlerine dikkat et" diye uyardı onu.

"Tavşanlar da ısırıyor, değil mi? Sevimli ama zararlı!" diye ona takıldı Tolga. Betül kıkırdarken onu saran kollardan sıyrılarak mutfağa gitti.

"Ne içersin?"

"Soğuk ne varsa, fark etmez."

"Hemen getiriyorum."

Tolga dün gece alamadığı öpücüğünü tahsis etmek üzere yerinden kalkarken üzerindeki ceketini çıkarıp koltuğun üzerine bıraktı. Mutfağa girdi. Betül bardaklara meyve suyu dolduruyordu. Genç kız onu görünce gülümsedi ve bardağını ona uzattı. Tolga bardağı elinden alıp dudaklarına seksi bir şekilde götürdü. Betül onu izliyordu. Kendi bardağına uzanamadan Tolga bir yudum aldı ama o kadar çekici bir şekilde dudakları bardak ile buluşmuştu ki Betül sakince onu izlerken buldu kendini. Ne var ki bu dudakları bir başka dudaklar kadar etkilemiyordu onu. Cevabı ortadayken kimin dudakları olduğunu düşünmeyecekti bile. Bir yudumdan sonra bardağı tezgâha bırakan Tolga, artık gözlerini saran tutkuyla genç kıza doğru bir adım attı.

"Betül," dedi fısıltıyla. Kollarını kadının iki yanından granit tezgâha dayarken başını yavaşça dudaklarının arasında bir iki santim kalacak şekilde eğdi. Gözlerini gözlerine kaldırdı.

"Geçen seni öptüğümden beri o yumuşak dudakların aklımda. Beni çıldırtan tadını bir daha almak istiyorum. Bana izin verir misin?" Nefesi çenesinden boğazına doğru okşayıp geçerken Betül son yarım saattir, sadece Tolga'nın etkisi altında olduğunu düşünüyordu. Belki de ona sevgili gözüyle yeni bakmaya başladığı için daha bir değerlenmişti. Ya da sarılmalarının etkisiyle ona karşı bakışı tamamen değişmişti. Bilmiyordu. Bildiği tek bir şey vardı. O da şu an bu öpücüğü istemiş olduğuydu.

Tolga'ya küçük bir haz dolu isteğini belli ederek başını salladı. Tolga daha fazla zaman kaybetmek istemiyordu. Hızla dudaklarını onunkilerle buluşturdu. Çok zamandır Betül'ün sevgilisi olmayı istediği gibi bu güzel bedeni de istiyordu. Duyguları sadece cinsellik

üzerine hareket etmiyordu elbette. Eğer öyle olsaydı dışarıda birçok güzel bulabilirdi. Betül'e karşı hissettikleri aşk olmalıydı. Yoksa onu bu kadar kızdırıp aynı zamanda kendisine çekmezdi. Birbirlerini sevgiyle karşılayarak birlikte tutturdukları ritimle öpücüğün hararetini yükseltirken Betül aniden geri çekildi. Tolga'nın boynuna ne zaman doladığını bilmediği kollarını hızla çekerek hızlı hızlı soludu.

"Ne oldu?" diye sordu Tolga. Betül ona bakamıyordu, sanki baksa utancından yerin dibine girecekti.

"Ben..." dedi sadece. Hızlanan nabzı boğazında atıyordu. Heyecanından aptal gibi gülümsedi. Bakışlarını ürkekçe Tolga'ya çevirdi.

"Bu çok..."

"Ateşliydi değil mi? Uzun zamandır bunun özlemiyle kavruluyorum ben." Tolga doyamadığından Betül'ün başına, alnına, yanağına öpücükler kondurarak tekrar boynuna yöneldi.

Betül kıkırdayarak ona izin verdi. Başını yana eğerken daha önce yaşamadığı tecrübeleri yaşamanın heyecanı içerisindeydi. Tolga onu sıkıca sardı. Boynuna kondurduğu öpücüklerden sonra tekrar yukarı çıkıp aralık dudakların davetkârlığında kayboldu. Betül yine düşüncelerinden çok uzak, kukla gibi oynanmasına izin veriyordu. Tolga onu mutfaktan çıkarıp en yakındaki odaya doğru sürüklerken bile hiçbir şeyin farkında değildi. Tolga ancak geri çekildiği kısa zaman diliminde gözlerini aralayıp bulundukları yere baktı. Tolga onu yatağa yatırıyordu.

Gömleğinin bir kaç düğmesini açtığı için beyaz renkli sütyeni görünüyordu. Tolga yakıcı arzusuyla üzerine eğilirken aydınlanma yaşıyormuş gibi gerçeği idrak etti. Yatağa kadar nasıl geldiğini bilmiyordu ama eğer buradan devam ederlerse olacaklar kendisi için çok ağır bir sorumluluk yaratacaktı. Tolga'yı öpmeden durup üzerinden ittirerek yataktan fırladı. Açılan gömleğinin düğmelerini iliklediği. Dağılmış saçlarını bir araya toparladı.

"Betül?" derken Tolga şaşkınlıkla ona bakıyordu.

"Olmaz!"

"Ne?"

"Biz bu odaya nasıl geldik?"

"Ben getirdim. Uzanırsak daha rahat oluruz diye... Bir sorun mu var? Yani sen..."

"İstemiyorum. Demek istediğim... Bunu yapamayız Tolga. Bu kadar hızlı gittiğimize inanamıyorum." Parmaklarını saçlarının arasından sinirle geçirirken dönüp odadan dışarı fırladı. Tolga pantolondan sıyrılan gömleğinin önünü ilikleyerek arkasından koştu.

"'Hızlı yaşa, genç öl' demiş John Derek, bence bu kadar sinirlenme," diyerek güldü. Betül'ün davranışlarının gülmekten çok uzakta olduğunu görünce ciddileşerek önünde durdu.

"Betül bak, ikimiz de tutkunun kollarındaydık. Yani bundan dolayı suçluluk hissetme."

"Bu kadar ileri gidemem ben Tolga. Daha önce hiçbir erkekle böyle öpüşmedim bile, yatağa girmeyi düşünemem."

"Sorun ben değilim yani?"

"Saçmalama!"

Tolga ellerine uzanarak küçük öpücükler kondurdu. Gidişatı çatırtılı bir viyadüktü. Her adımda genç kızı kaybedebilirdi.

"Akışına bırakalım. Ben de hatalıyım sanırım, nasıl yaptığımı bilmiyorum ama seni odaya götürmüşüm işte. Tamam, her şeyi yavaştan alacağız. Sen nasıl istiyorsan öyle olacak!"

Betül yaptığının utancı, öfkesi, hayretiyle doluyken Tolga'nın anlayışla ona yaklaşması tüm duygularından sıyrılmasına neden oluyordu. Zor da olsa gülümseyerek ona sarıldı. Zorla yaptırılmayan hareketlerin cezasını ona ödetemezdi. Mahcup durumunu sarılarak gidermeye çalıştı.

Tolga "Betül," dedi kadını geri çekerken. Gözlerinin içine bakarak "Hadi bugün bizim günümüz olsun" dedi. Betül kaşlarını çattı.

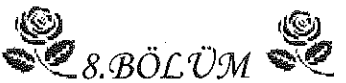
"Nasıl yani?"

"Dün ilk randevumuz mahvoldu. Ama saat daha yeni öğlen oluyor. Yemeğe çıkalım, daha sonra normal sevgililer gibi dolaşırız. İstersen sinemaya gideriz, istersen akşam benim tayfanın yeni mekânında dans ederiz. Kısacası sen ne istersen onu yaparız. Ne dersin?"

Betül şaşkınlıkla gülümseyerek etrafına bakındı. Ne diyeceğini düşünürken Tolga'nın aşık tarafı onu her geçen saniye şaşırtıyordu. Bu kadar ince düşünceli ve sevgilisinin iyiliğini düşünen biri olabilir miydi gerçekten?

"Ne diyorsun ?" diye üsteleyen Tolga'ya karşı başını sallayıp kabul ettiğini gösterdi.

"Üzerimi değiştirmem gerekiyor. Biraz bekle..." dedi ve kendi odasına doğru yürüdü. Tolga onun arkasından bakarken sırıtmasını genişleterek kadınların kalbini kazanmanın gerçekten bu kadar kolay olması karşısında keyiflendi. Betül'ün aklına ne geldiğini bilmiyordu ama biraz daha sabretseydi Betül'ün farkında olmadığını düşündüğü ya da sakladığı seksi yönünü görecekti. Çok az farkla kaçırmıştı. Ama şimdilik! Yakında Betül'ün balkabağının tadına bakacaktı.

8.BÖLÜM

"Burak sence yirmi adam yeterli olacak mı?" diye sordu Baran, koltuğunu geri doğru yatırırken şakağına acemice masaj yapıyordu.

Bir buçuk saat süren güvenlik şirketiyle olan toplantıdan sonra başına güçlü bir ağrı saplandığından öğlenden sonraki toplantıyı erteledi. Fazla düşünmenin ve planlar kurmanın sonucunda erken paydos eden beyin hücrelerini biraz dinlendirmeliydi. Tek gözünü açıp hala kendisine cevap vermeyen adama baktı.

Burak koltuğunda yayılarak oturuyor ve tek bir noktaya uzun uzun bakıyordu. Derinlere gömüldüğü belliydi.

"Burak..." dedi Baran tepki vermesini bekleyerek. Yine bir hareket olmayınca masanın üzerindeki kalemi alıp adama fırlattı. Burak göğsüne çarpan şeyin sarsıntısıyla kendine gelip kucağına baktı. Kalemi görünce Baran'a döndü.

"Ne oldu?"

Baran hızla masaya eğilip kocaman gözlerle "Betül'ün başı dertte!" diye haykırdı. Burak korkuyla hızla yerinden fırlarken "Ne?" diye bağırdı.

Baran gözlerini kısarak koltuğunda geri yaslandı. Şüpheyle adamını süzüyordu. Verdiği tepki çok hızlı olmuştu, daha da ilginci Betül'ün adını duyunca göstermiş olduğu tepki aşırıydı.

"Otur yerine, bir şey olmadı."

"Anlamadım?" Düşüncelerinin içine o kadar inmişti ki kafasını toparlayacak zamanı bulamadan Betül'ün başına geleni merak ederken bulmuştu kendini. Baran burnunu çekti.

"Çok düşünceli gördüm seni."

Burak sıkıntıyla tekrar yerine oturdu. "Bugün Betül Hanım'ı eve bırakırken Tolga geldi." Baran'ın vereceği tepkiyi bildiğinden ona bakmadı bile.

"Buluşmalarını dün yapamadılar diye bugün yapacaklar yani?" diye sordu Baran. Abi olmanın zorluklarını şimdi daha iyi anlıyordu. Kız kardeşini erkeklerden korumak için çok uğraşmıştı. Şimdi Tolga denen adamın sevgilisi olduğu için suçluluk duyuyordu. İzin vermemesi gerektiğini çok kere kendine hatırlatmasına rağmen Betül onu istiyordu. Karşı koymakla Betül'ü kaybedebilirdi. Zamanını bekleyecekti.

"Çok merak ediyorum. Sen nasıl izin verebiliyorsun?" diye sordu Burak. Konuşmaları iki normal arkadaş arasında geçtiğinden patron-çalışan ilişkisini bir yana bıraktılar. Sohbetleri daima samimiyet ve sadakate bağlıydı.

"Tek cevabı, Betül! Onun isteklerini göz ardı edemiyorum. Betül'ün yeri çok daha farklı. Onun mutlu olacağı bir şey olduğu zaman elinden alıp mutsuz etmek istemiyorum." Ciddiyetle içini döktüğü adama bakarken gözlerini devirerek devam etti. "Tabi böyle yaparak şımarık büyümesine neden oldum. Söz dinlemiyor, sabah gördün."

"Tolga onu üzecek, yine izin verecek misin?"

Baran'ın gözlerini öfke kaplarken şakağında bir damarı atıp duruyordu.

"Tolga'nın kafasını kopartırım!" diye tehdit savurdu. Arkasından bunun gerçek olamayacağını sevgili karısının bir tanecik abisi olduğunu hatırlayarak dişlerini sıktı ve sakince arkasına yaslandı.

"Betül onun üzmesine izin verecek kadar onu sevmiyor. Bu sadece kısa bir gönül ilişkisi gibi geliyor bana. Yakında bundan kurtulacağız eminim." Gözleri şüpheyle kısıldı tekrar.

"Kolun nasıl?" diye sordu. Burak çoktan kolundaki yarayı unutmuştu. Birkaç gün sonra dikişlerini aldırmak üzere hastaneye gitmesi gerekiyordu. Omuz silkerek "İyi!" dedi. Kolu belki iyiydi ama kalbi öyle söylemiyordu. Betül'ün evinden ayrılırken camda onun silüetini görmüş, hem iyi hem de kötü hissetmişti. Tolga'yı görene kadar her şey iyiydi ama o adam içindeki güneşli havada koşup oynayan çocukların üzerine yağmurlu kara bulutları çekmişti. Sürekli

içinde durmak bilmeyen muson yağmurları yağıyordu. Tekrar güneşi görmeyi dört gözle bekleyecekti.

Burak görev dağılımını yapmak üzere yeni gelen adamlarla beraber ilk olarak Baran'ların Beykoz'daki villalarına gittiler. Bahçeye, kapının girişine ve uzaktan izlenebilecek uç noktaları belirleyip adamları yerleştirdi. Her 6 saatte bir nöbet değişimi olacaktı. Gece ve gündüz olmak üzere tekrar değişim gerçekleşecekti. Burak sürekli villanın etrafında bulunamayacağı için en güvendiği adam olan Selim'e denetim görevini verdi. Farklı bir durum olduğunda ilk olarak kendisine rapor verilmesini istedi. Baran'dan sonra en yetkili kişiydi. Sözleri ikiletilmeden yerine getiriliyordu.

Diğer yandan kendisi Betül'ün korumasıydı. Yanına aldığı altı adamla beraber Betül'ün evine giderken içini garip bir sıkıntı kaplayarak göğüs kısmına yerleşti.

Evin önüne geldiklerinde aracı bulduğu bir yere park etti. Gözleri koruma aracını arıyordu. Araçtan inerken Betül'ün aracını sokakta park ettiği yerde dururken buldu. Ama adamlar yoktu. Cep telefonunu çıkartıp korumalardan birini aradı.

"Neredesiniz siz?"

"Efendim, biz Kadıköy sahilinde bir kafedeyiz. Betül Hanım ile Tolga Bey buraya geldiler."

"Tolga mı?"

"Evet efendim. Merak etmeyin, onları adım adım takip ediyoruz."

"Adresi ver bana!"

"Bu adamların sürekli gözünün önünde olmaktan dolayı rahatsızım! Söylesene gitsinler..."

"Gitmezler" dedi Betül, saatler boyunca başında dırdır eden Tolga'ya gözlerini devirirken.

Tolga kaşlarını çattı. "Neden?"

"Söyledim ya, abimin gönderdiği koruma ağı onlar. Eğer gelmemelerini söylersem abime rapor ederler. Bu daha çok baş ağrıtır."

"Seni dört erkeğin koruyacağı kadar önemli ne oluyor ki?" diye sordu şüpheyle. Sonra kaşlarını kaldırdı. "Ha tamam, dün geceki o silahlı saldırı için değil mi? Söylesene bana anlatmadığın başka ne var?"

"Tolga! Paranoyak mısın? Bir şey olduğu falan yok. Dün gece nereden çıktığını bilmediğimiz adamların ortasında kaldık. Saldırı işte."

Tolga alayla güldü. "Saldırı işte?! Her gün yaşadığın sıradan bir şey değil mi?" Tolga'nın gözleri tekrar kafenin girişindeki takım elbiseli adamlara kayınca tıslarcasına başını çevirdi. "Her yaptığımız hareket izleniyor. Sen nasıl rahat olabiliyorsun?"

"İnan bana bende bu durumdan memnun değilim."

"Onları atlatalım mı? Arka kapıdan kaçabiliriz."

Betül bıkkınlıkla nefesini salarken çayından bir yudum alıp deniz manzarasına baktı.

Tolga "Neden öyle davranıyorsun?" diye sordu sesi kızgın çıkıyordu. Arkasından masaya eğilip ses tonunu düşürerek heyecanla anlatmaya girişti. "Bak şimdi ben gidip hesabı ödeyeceğim. Sen de tuvalet diye kalkacaksın, arkasından ben-"

Betül "Tolga, yeter!" diyerek sertçe kesti konuşmasını. "İşlerini yapıyorlar sadece. Film çekmiyoruz. Kafanda aksiyon sahneleri üretme!"

"İyi bütün gün böyle oturalım!" Tolga kollarını önünde bağlarken bakışlarını camdan dışarıya çevirdi. Bir süre konuşmadan sessizce birbirlerine kaçamak bakışlar attılar.

"Herkese merhaba!"

Betül ve Tolga hayretler içerisinde yanlarına sandalye çekip oturan kişiye bakarken konuşma yetilerini kaybettiklerini fark ederek hiçbir müdahalede bulunamadılar.

"Burak?" dedi Betül çok sonra. "Sen burada ne yapıyorsun?"

"Dışarı çıktığınızı duydum, yanınıza gelmek istedim." Burak'ın yüzündeki sakin ifadeden hiç bir şey anlaşılmıyordu. Gülümser gibi yumuşak duran çehresinin altında ölümcül alevler saçacak bir ejderha yatıyordu. Gözlerini Tolga'ya çevirdiğinde aynı şiddetle karşılık verdiğini gördü. Duygularını yüzüne yansıtacak kadar acemiydi.

"Betül'ün yanında ben varım. Şimdi bizi yalnız bırak!"

"Hiçbir yere gitmiyorum." Burak kararlılıkla oturduğu sandalyeye biraz daha yerleşerek başını çevirdi. İlerideki garsonu çağırıp kahve istedi. Betül'e döndü. Kızın ikisi arasında meraklı bakışları gidip geliyordu.

"Burak, gerçekten bir şey mi oldu?"

"Hayır, sadece korumalar uzakta duruyordu. Ben rahatsız etmesinler diye geldim."

Tolga "Senden iyi rahatsızlık mı olur? Ortam sakinken git yoksa gerisine karışmam Burak Bey," diyerek tehdit etti. Burak hiç istifini bozmuyordu. Sakinliğini hiçbir şeyin bozmasına izin vermeyecekmiş gibi başını dik tutuyor, vurdumduymaz kişiliğiyle kıpırdamadan oturuyordu. Gözleri sürekli olarak deniz manzarasındaydı. Bulundukları yerde Haydarpaşa Garı'nın tarihi binası görünüyordu.

Betül "Tolga rica ediyorum, bir tatsızlık çıkarıp bizim tadımızı kaçırma!" diye yalvardı. Tolga ona dönerken gözleri öfkeyle kısıldı.

"Buluşmamızı ikinci kere sabote edişi bu! Ben sesimi çıkartmadan öylece oturacak mıyım? Sabırlı bir adam değilim Bet!"

Burak dişlerini sıktı. Ona ancak Baran veya Esma Bet diye hitap edebilirdi. Bu iğrenç sürüngenin ağzında kirleniyordu. Yüzündeki kasları kıpırdatmadan sadece karşıya baktı. Öfkelenmesi için küçük bir neden yetiyordu.

Betül'ün arada olması bazı şeyleri engelliyordu. "Tolga lütfen dedim..." Kelimeleri bastırarak söylerken gözleriyle yapmaması gerektiğini belirtiyordu. Aralarında sadece bakışlarıyla ettikleri tartışmayı garsonun getirdiği kahve böldü. Burak'ın önüne servis yaparken "Zıkkımın kökünü iç..." dedi Tolga fısıltıyla. Fakat Burak bunu duydu. Dudağının kenarı çok küçük bir kıpırdanışla ona dönerek "Teşekkür ederim, size de afiyet olsun Tolga Bey," dedi. Betül Tolga'nın ne dediğini duymadığından Burak'ın sözlerindeki ve yüzündeki ifadeden bu çatışmanın tek taraflı olduğunu düşünerek Tolga'ya kızdı.

Biraz sonra Betül yerinden kalkmak için hamle yaparken Burak ona döndü. "Nereye gidiyorsunuz?" diye sordu. Betül onun tekrar resmi konuşmasını Tolga'nın varlığına bağlayarak üzerinde durmadan "Lavaboya..." dedi kısaca.

O gittiğinde iki adam birbirlerine bakarak sessizce kılıçlarını kuşandılar. İlk kimin hamle yapacağını bekleyerek bir süre sessizliklerini korudular. Durumundan sıkılan Tolga öfkeyle soluyup bakışlarını dışarı çevirdi.

Betül'ün gelmesi uzun sürdüğünden Burak da onu merak etti. Cebinden karşısındaki adama fark ettirmeden telefonu çıkartıp kısa bir mesaj çekerek adamlarından birinin onu hemen aramasını söyledi. Tekrar telefonu cebine koydu. Bir gözü Tolga'nın üzerindeydi. Güzelliğin, kötü bir kalbi örttüğü bir gerçekti. Bir erkek olarak kadınlar için Tolga'daki yakışıklılığın çekici olduğunu kabul ediyordu ama kabuk hiçbir zaman olduğu gibi kalmazdı. Elbet güzelliğini destekleyen temiz bir kalp lazımdı. Tolga'da bunun damlası yoktu. Cep telefonu melodisini ortama yayarken Burak sanki haberi yokmuş gibi sakince telefonu cebinden çıkarıp ekrana baktı. Tolga'ya sanki nereye gittiğini hesap vermesi gerekiyordu, telefonu havada sallayarak yerinden kalkıp tuvaletlere giden koridora doğru ilerledi. Telefonu açıp "Tamam işinize bakın!" dedi.

Koridorun başında yüksek süs bitkileri yerleştirildiği için kafenin geniş alanından Tolga'nın olduğu kısım seçilmiyordu. Eğer kendisine bakmak için yerinden kalkmazsa orada dikildiğini görmesine imkân yoktu. Başını uzatıp koridora baktı. Kadın ve erkek tuvaletleri karşılıklı olarak ayrılıyordu. Burak'ın bulunduğu yer ile tuvaletler arasında on adımlık mesafe vardı. Koridorda bir ileri bir geri gidip gelen adam haricinde ortam gayet normal görünüyordu. Adamı inceleyen Burak şüpheli hiçbir davranış göremedi. Sadece biraz fazla heyecanlı gibiydi. Tuvaletten sevgilisinin çıkmasını bekleyen bir erkeğin sabrını gösteriyordu. Betül kapıdan çıktığında biraz durup sıvadığı sağ kolunun manşetini düzeltiyordu. Burak yanına gitmek için bir adım attığı sırada koridordaki adam Betül'ün yanına yaklaştı.

"Afedersiniz," dedi. Betül başını kaldırıp tebessümle "Buyurun" diyerek karşılık verdi.

"Sizi kaç saattir izliyorum. Bunu nasıl diyeceğim bilmiyorum ama benimle bir kahve içer misiniz?" dedi adam az önceki heyecanından eser yoktu. Bir kaşını havaya kaldırarak kadınları cazibeleriyle etkileyebileceklerini düşünen erkek bozuntularının yaptığını

gibi çakma karizmatik duruşla Betül'e bakıyordu. Betül gözlerini bir iki kere kırpıştırdı.

"Beni izlediyseniz masadaki adamın sevgilim olduğunu da anlamışsınızdır?"

Adam şöyle bir dikleşerek başını iki yana salladı.

"Bu benimle bir kahve içmenize engel değil."

"Fazla iddialısınız!"

"Sizin gibi güzellikleri gören erkeklerin uçurumdan bir bir atlayacaklarına eminim. Lütfen bana biraz zaman ayırın."

"Kusura bakmayın..."

"Hah! Bak şu işe... Güzellikle konuşunca naz yaparsınız ama iki hakaret etsek peşimizden ayrılmazsınız."

Betül dehşetle adamın sözlerini duyarken bunu daha fazla dinlemeyeceği için gideceği tarafa döndü.

Betül bir adım atınca adam koluna yapışarak onu durdurdu. Ama fark etmedikleri bir şey vardı, o da Burak'ın onları izlediğiydi. Adamın genç kızı tutan kolunu sıkarak sertçe geri kıvırdı.

Can acısıyla "Ne oluyor be?" dedi adam başını kaldırıp Burak'a bakarak. Betül'ün yanında oturan kişiye benzemiyordu, kim olduğu üzerine kafa patlatırken birazdan kendi kaşının patlayacağından habersizdi.

Betül "Burak yapma..."dedi, onu durdurmak istedi ama Burak "Sen biraz bekle," demekle yetinip adamı peşinde sürükleyerek erkekler tuvaletine girdi.

Betül merak içerisindeydi. Etrafını kontrol edip kapıya yanaşarak kulağını dayadı. İçeriden gelebilecek herhangi bir seste erkek tuvaleti demeden girecekti. Burak'ın başını belaya sokmasını istemiyordu. Hem de bu kadar basit bir konuda. Kulağını biraz daha dayayarak uygun pozisyonu almaya çalışıyordu ki kapı hızla açılınca dengesini kaybedip Burak'ın göğsüne yaslandı.

Genç adam onu kolundan tutup doğrulttu. Arkasından kapıyı hızla çekip sıvadığı kollarını aşağı indirdi.

"Ne oldu içeride?"

Burak umursamazca omuz silkti. "Ellerimi yıkadım."

"Adama ne yaptın?"

"He o mu? Çok sıkıştığından tuvalete girdi."

Betül şüpheli bir çanta görmüş yurdum insanı gibi Burak'a tedirginlikle bakarak erkekler tuvaletine girmek için hamle yaptı. Burak onun beline sarılıp yönünü kafeye çevirerek bir kaç adım attı.

"Yanlış gidiyorsun, Tolga'cığın bu tarafta..." Sözler ağzından çıkınca kurbağa yutmuş gibi yüzü buruştu. *Tolga'cığın mı? Burak kendine gel!*

"Burak adama ne yaptın?" diye sorarken Betül çocuk gibi diretti.

"Bu taraftan Betül Hanım!" Betül bir kapıya bir Burak'a bakarak omuzlarını düşürüp çaresizce takip etti. Diğer adama tuvalette ne olduğunu öğrenemeyeceği için huzursuzdu.

Beraber masaya döndüklerinde Tolga ikisini dikkatle inceledi.

"Siz birlikte miydiniz?"

"Yok, koridorda karşılaştık" diye açıkladı Betül.

Ortamın sakinliği, deniz manzarası ve arkadan gelen hafif müzik ile kendini harika hissetti. Kafe kalabalık olmadığı için insan sesinden oluşan ses kirliliği de yoktu. Gözlerini kapatıp bir kaç saniye müziğin ritmine kendini bıraktı.

Beş dakika sonra "Yardım edin! Adamın biri tuvalette kanlar içerisinde yatıyor! Ambulans çağırın..." diye dinginliği bozan haykırışlarla Betül hızla o yöne döndü. Kafe yetkilileri tuvalete doğru koşarken Betül dehşetle onları izledi. Mavi gözleri irileşerek kucakta dışarı taşınan adamı görmeye çalışıyordu. Merakından baktığı yönden aldığı gözlerini, sandalyesinde hiç kıpırdamadan oturan adama kaydırdığında kısılarak incecik çizgi halini aldı. Burak ise soğuk kahvesinden bir yudum aldı ardından dudaklarını büzüştürüp ıslık çaldı.

Tolga masaya eğildi. "Ne oluyor size? Betül bana bak! Benim bilmediğim bir şey mi var?"

"Hayır, Tolga ne ilgisi var? Yaralı adama bakıyordum sadece, " diye açıkladı. Sonra kaçamak bakışlarını Burak'a doğrultarak dişlerinin arasından "Ne insanlar var değil mi? Tuvalette acımasızca birini dövüyorlar. Şehir eşkıyaları..." dedi. Burak omuz silkti yine. "Bu hayatta her şeyin bir sebebi vardır. Kim bilir kimin tavuğuna kış demiştir."

"Betül artık kalkalım mı? Sinemanın saati geldi, ama bu durumdan sonra gitmekte emin değilim." Saatlerdir yanlarında olan adamı

işaret etti. Betül ona katılarak başını salladı. "Haklısın. Benim eve gidelim. Aldığım bir sürü film vardı. Onları izleriz."

Tolga garsona işaret edip hesabı isterken Burak'a alayla bakarak "Kahveniz de bizden olsun Burak Bey," diyerek kendisini çok üstün bir varlık olarak gösterdi. Garson geldiğinde elinde adisyonu göremedi.

"Efendim, hesap ödendi."

"Ne demek ödendi? Kim ödedi?" Garson yerinden bir kaplan asaletiyle kalkan Burak'ı işaret ederek "Bu beyefendi," dedi. Burak dudaklarının kıyısındaki kıpırtıyla başını hafif öne eğip "Afiyet olsun Tolga Bey," dedi ve tüm ihtişamıyla dönüp giderken kimin efendi, kimin şaklaban olduğunu ona gösterdi. Tolga ise yerinde kudurmaya başlayan bir köpek kadar vahşi ve tehlikeliydi. Betül tüm olanları bir kenardan izliyordu. Burak... O gerçekten farklı biriydi.

Betül'ün evinin önüne geldiklerinde Burak kendi aracından, Betül de Tolga'nın aracından inerek kapının önünde sayısı her dakika artan kalabalık bir ortamla karşılaştılar. Betül etrafına şöyle bir baktığında adamların çoğalan sayısını gördü. Burak aralarından birine gelmesini işaret etti.

"Betül..." Gözleri Tolga'ya kayınca "Hanım..." diye ekledi. "Biraz konuşabilir miyiz?" Tolga Betül'ün koluna girerek "Yanımda konuşun!" dedi. Betül onun dışlandığı için kendisini kötü hissettiğini düşünüyordu. Sevgilisinden bazı şeyleri saklamak hoşuna gitmese de onu bu konunun içerisine sokmak istemiyordu. Yine de onu kırmamak için "Burada söyle Burak," dedi.

"Altı kişi daha geldi. Sayıları dokuz oldu. Bir kişi sizinle yukarı gelecek, kapıda bekleyecek."

Tolga canı sıkkın bir şekilde "Bu kadar korumaya ne gerek var Betül?" diye tekrar sordu, aklına takılan en önemli sorulardan biriydi ve cevapsız kalıyordu.

"Baran pimpiriklidir..." diye kaçamak bir cevap verdi Betül, sonra dönüp apartmanın kapısına ilerledi. Anahtarıyla açarken arkasından gelen üç adama baktı. Tolga ve koruma tamamdı ama Burak?

"Burak, yukarı kadar gelmene gerek yok," Korumayı gösterdi "ona yardımcı olurum."

Burak olduğu yerde çakılı kalırken eğlencenin bittiğini ve gerçek hayata tekrar geri döndüğünü acı gözlerle izledi. Tolga ona zafer kazanmış edayla sırıtarak içeri girdi.

Tolga ile ne kadar uğraşırsa uğraşsın, asla kazanan taraf olamayacaktı. Betül'ün kalbi düşman kabilenin içerisindeydi ve Burak'ın o kabileyi dağıtsa bile o kalbe asla sahip olamayacağını biliyordu. Kapalı kapıya dakikalarca bakakaldı. Gitmeliydi, peki neden ayakları hareket işlevini yerine getirmiyordu?

Baran arabasından inerken yeni gelen korumalara teker teker göz attı. Yüzlerini herhangi bir sorunda hatırlaması gerekirse sorun çıksın istemiyordu. Hayatındaki en önemli kişiler bu evde yaşıyordu. Korunması gereken en önemli sığınaktı burası.

Kapıdan içeri girerken Yiğit koşarak babasının kucağına atladı. Baran onu tuttuğu gibi havaya kaldırıp bir tur uçurdu.

"Oğlum bugün nasılmış bakalım? Özledin mi babayı?"

"Özledim babacım ama beni kuytay buydan.." dedi. Baran çocuğuna bakarak suratındaki ifadenin anlamını çözmeye verdi kendini.

"Neden oğlum?"

"Çünkü siniy oluyoyum!"

Baran oğlunun gururunu kırmak istemediğinden öfkeli küçük suratına kaçamak bakış atıp içeriye ilerledi.

"Neye sinir oluyorsun? Söyle sorunu halledelim." Salona girerken oğluna yardım edecek bir çözüm arıyordu ama gördükleri karşısında asıl yardım edilmesi gereken kişinin Yiğit değil de kendisi olduğunu görerek olduğu yerde sendeledi. Yüzündeki sakin ifade donuk bir hal aldı. Bir tanecik kızı Yağmur, yanında daha önce görmediği erkek bir çocukla koltukta oturuyordu. Yağmur süt dişlerini gösterircesine heyecanla gülümserken, yandaki çocuk da ona bakıyordu.

Karşılarında oturan Esma kocasının geldiğini gördüğünde karnına dikkat ederek yerinden kalktı.

"Hoş geldin hayatım," dedi gülümseyerek ama Baran onu görmüyordu.

"Bu kim?" diye sordu, kapıdan içeri girememişti.

Esma kem küm ederken Yiğit araya girdi.

"Yamuyun sevgilisi."

Baran "Ne?" diye haykırınca Yağmur başını çevirip koltuktan kayarak babasına koşturdu. Yanına gittiğinde onu kucağına almadığı için pantolonunu dizinden kavrayıp çekiştirdi.

"Baba! Bak aykadaşım. Gel tanış." Yağmur bacak kadar bile olmayan boyuyla babasını çekiştirerek koltuklara gittiler. Baran eğilip Yiğit'i yere bıraktı.

Yağmur arkadaşına döndü. "Gel," dedi. Çocuk yerinden kalkarak asil bir ağırlıkla onlara yaklaştı. Yağmur'la aynı hizada olan boylarıyla 7 cüceler gibi görünüyorlardı.

"Merhaba efendim! Adım Kerem. Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum."

Kerem kısa saçlarını halk dilinde kirpi gibi dikerek küçük suratını büyük bir adamın bilgeliği gibi sakin tutarak tokalaşmak için Baran'a elini uzattı.

Baran dehşetle yutkundu. Bacakları 34 yıldır onu taşıdıkları düşünülürse daha yolun yarısına gelmeden erkenden meslekten emekli olacaklardı. Dizlerinin üzerine kadar eğildi. Daha doğrusu güçsüz bacakları yüzünden ayakta sallanıp durması yüzünden yere çöktü. Kerem ile aynı boya ulaşınca başını kaldırıp yanı başında duran karısına baktı. Esma omuz silkip karşılık ver gibisinden işaret etti. Baran tekrar önüne döndü. Elini kaldırıp karşısındaki tip olarak küçük ama zekâ olarak büyük çocuğun elini tutarak aşağı yukarı salladı.

"Kerem..." dedi. Memnun olma kısmından pek emin olmadığı için bu cümleyi kurmayacaktı. "Evimize hoş geldin," diyerek konuşmasına son verdi. Bundan sonra söyleyeceği, yani yapacağı tek şey çocuğu sivri saçlarından tutup kapıya koymak olurdu.

"Baba, bugün Keyem akşam yemeğini bizle yiycek.Ailesi izin veydi." dedi Yağmur. Kerem büyük bir ciddiyetle "Sizin için de uygunsa efendim?" diyerek erkekçe Baran'dan izin aldı. Kızıyla görüştüğü için izin alması gerektiğine dair kendince fikirleri vardı.

Baran yeterince alamadığı soluk yüzünden öksürmek durumunda kaldı. Esma elini omuzuna koyarak güç verdi.

"Tabi... Şey... Memnun oluruz." Baran hemen ayağa fırladı. "Yemekte görüşürüz o halde, Kerem."

Kerem başını aşağı yukarı sallayarak Yağmur ile beraber tekrar koltuklara oturdu. Yiğit ise babasının durumu sakin karşılaması üzerine sinirle odasına gitti. Baran, Esma ile birlikte yatak odalarına çıkarlarken başını omuzuna yasladı.

"Kamyon çarpmış gibi hissediyorum. Hastalanıyorum sanırım, doktoru çağırsana" dedi. Esma kıkırdadı.

"Hayır, sevgilim. Kerem çarptı sana."

Merdivenleri yavaş adımlarla çıkıyorlardı. Baran az önce yaşadığı şokun etkisinde olduğundan kılını kıpırdatacak gücü yoktu. Bu şekilde o kötü adamlar saldırıya geçsin, ailesini koruyamazdı. Eğer kendisine zarar vermek istiyorlarsa Yağmur'u kullanarak kökten çözümle halledebilirlerdi.

Yatak odasına girince Baran kendini yatağa attı.

"Beni yemeğe kaldırma, burada uyumak istiyorum."

"Hayatım yapma böyle, çocuk o. Sen daha ilk erkek arkadaşında böyle hissedeceksen, 25 yıl pek de parlak geçmeyecek" dedi Esma yatak odalarındaki ikili koltuğa kendini bırakırken. Baran başını kaldırıp ona ters ters baktı.

"Kim bu çocuk? Annesi babası ne iş yapıyor?"

"Okuldaki arkadaşı işte. Babası doktor, annesi de ünlü bir şirketin basın danışmanı. Annesini tanıyorum. Çok iyi bir kadındır."

"Heh!" dedi Baran bir gerçeği açıklığa kavuşturarak. "Bu çocuğun neden büyük adamlar gibi konuştuğunu şimdi anladım. Zekiliği babasından geliyor işte." Yerinden kalkıp Esma'nın yanındaki boşluğa oturdu. "Bu çocuktan korktum. Fazla dik kafalı, otoriter! Bana karşı nasıl ciddileşti gördün mü?" Baran'ın heyecanla ona dert yanmasını gülerek karşılayan Esma kocasının elini tuttu.

"Baba olduğun için biraz farklı davranıyor sanırım. Sen gelmeden önce gayet dört yaşındaki çocuk gibi hareket ediyordu. Eh demek ki onun ailesinde de kız babalarına karşı saygılı olmak var!"

Baran ona içerleyerek bakarken dudaklarını aşağı sallandırdı.

"Kız babası deme, daha çok erken. Bak Esma o çocuk bir daha bu eve gelmeyecek."

"Sevgilim, sen istesen de istemesen de kızımızın arkadaşları olacak. Yağmur'a karşı ayrı bir düşkünlüğünün olduğunu biliyorum ama bunu engelleyemeyiz. İzin verelim ama kontrolümüz altında olsun. Gelsinler, sevgili sorunlarını bize anlatsınlar, arkadaşlarıyla gözümüzün önünde oynasınlar."

Baran çatık kaşlarını halının desenine çevirdi. Makyaj masası, yatak, pencereler her yere baktı ama kendini yatıştıracak bir kelime bulamadı. En son Esma'nın fikrini değerlendirmeye sokarak uygun sonucun buna yakın olduğunu tarttıktan sonra başını salladı. İçi hiç rahat değildi. Yağmur daha dört yaşındaydı. Bu kadar erken aşk hayatına atılmasını istemiyordu.

Esma onun az da olsa sakinleştiğini görerek yerinden kalktı. "Babacık, yemek hazır sen gelmiyor musun?"

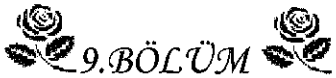
Baran bir süre daha boşluklarda gezdirdi gözlerini. Ardından gülerek karısına sarıldı.

"Yaşlılık psikolojisi mi yoksa babalık psikolojisi mi bilmem ama gerçekten saçmalıyorum. Dört yaşındaki kızımı, dört yaşındaki oğlandan kıskanıyorum. Gerçekten deliriyor olmalıyım."

"Abarttığın kesin."

"Kızımı seviyorum."

"O halde zor yıllar bizi bekliyor. Özellikle lise yıllarında..."

9.BÖLÜM

İki haftalık süren sessizliğin ardından Baran yakınındakilerle birlikte Çatalca'daki çiftlikte piknik planı hazırladı. Burak ile beraber tüm güvenlik işlemlerini halledip ailecek oraya gittiler.

Silahlı saldırıdan sonra adamlardan herhangi bir hareket gelmemişti. Bunu beklediği için değildi, sadece diken üzerinde oturmak rahatladığını her düşündüğünde bir şey olacak endişesiyle yaşamak çok yorucuydu. Olağan durumu bozacak, farklılık yaratıp huzurlarını alt üst edecek durumla karşılaşmamaları yüzünden bu pazar gününü ailesiyle geçirmek için büyük bir istek duymuştu.

Çiftliğe kadar Burak da onlara eşlik etti. Yapacak daha iyi bir alternatifi yoktu. Baran'ın aracına önden bir, arkadan iki araç olmak şartıyla eskortluk yaparak yol boyunca eşlik ettiler.

Burak çiftliğe geldiklerinde Behiye Hanım ve Ahmet Bey'e selam verip çiftlik evinin arka tarafındaki geniş bölmeye adamlarıyla beraber yürüdü. Oturacakları alanın etrafına adamları dizerken emirlerini yağdırıyordu.

Orman tarafına çıkan bahçe kapısına son adamını yerleştirip bahçeye girdi. Çimenlerin üzerine yerleştirilen hasır mobilyalarda biri oturuyordu. Bir kişi de üzerlerine gölgelik yapan çardağın bir ayağıyla ilgileniyordu. Burak attığı her adımda kalbindeki ağırlıkla ters orantı olarak kötüleşiyordu. Betül üzerindeki çiçekli mavi elbisesi ile çok güzeldi. Saçlarını at kuyruğu yaparak omuzunun bir tarafından yanına sarkıtmıştı. Ufak suratı güzel mavi gözlerinin ışıldamasıyla açığa çıktı.

Burak'ı fark etmekten hala çok uzaktı. Gözleri Tolga'nın tutturmaya çalıştığı şeye odaklanmıştı.

Betül gülerek "Bırak beceremiyorsun işte," dedi.

"Dur, takıyorum."

Burak görüş alanına girmemek için uzak noktalardan yürüyordu ama Betül üzerine konan sineği kovmak için elini sallarken soldan giden adamı görerek ayağa kalktı.

"Ah Burak..."

Burak duymazdan gelip yoluna devam etmesi gerektiğini düşünüyor olsa da Betül'ün görmezden gelemeyeceğini çok iyi biliyordu. Vücudunu döndürmeden sadece başını çevirerek ona baktı. Betül yaklaşırken dizine kadar inen askılı elbisesi esen rüzgârda uçuşuyordu. Tepeden tırnağa gözleri üzerinde dolaştı. O kadar narindi ki incitilmemek üzere dünyaya gelmişti sanki.

Betül her adım attığında içinde şefkatle sevgi bekleyen küçük çocuğun açlığı, heyecanıyla yaklaşmasını bekledi. Elini uzatsa dokunabilecekti. *'Sonsuza kadar benim ol'* diyememek ne kadar acıydı. Çığlıklar atarak ruhunun bedeninin içinde kendini oradan oraya vurmasını, kalbinin tok atışlarla sol göğsünü delip geçmesini engelleyemeyerek bekledi. Hakkının olmadığı yasak bir meyveydi. Başkasına aitti!

"Ne yapıyorsun burada?"

"Adamlara görev dağılımı yaptım. Burada açık hedeftesiniz, tehlikeli bir durum olsun istemeyiz."

Betül şaşırarak arkasına dönüp malikâne denebilecek kadar büyük olan eve baktı. "Abimler geldi mi?"

"Evet, beraber geldik."

Betül önüne dönerken at kuyruğundan bir kaç tutam ağzına girdi. Parmağıyla dudağının kenarından o kadar seksi bir şekilde çekiyordu ki Burak'ın dizginlerini tek bir hamleyle kopartan kalbinin çılgınlar gibi atmasına izin vermekten başka şansı kalmıyordu.

"Benim gitmem gerekiyor. Size iyi eğlenceler..." Bir adım attı ama Betül hemen koluna yapıştı.

"Sen yine bana karşı resmileştin mi?" diye sordu şüpheyle kıstığı mavi gözleri, güneşin yansımasıyla daha bir berraktı.

"Böyle olması daha uygun olur."

Betül ciddiyetle "Burak!" dedi dişlerinin arasından.

"Yapma Betül," dedi yalvarır gibi çıkan sert sesini bir ton kısarak. "Kolumu bırak, sevgilin bakıyor."

Ne olduğunu anlamak için dikkatle ifadesiz suratı inceliyordu ama hiçbir şey anlayamadığı gibi sadece bırakmasını bekleyen beklenti dolu mavi gözlerin kararlığıyla can sıkıntısı içerisindeydi. Burak küçük, tek bir hamle ile ona zarar vermeden elinden kurtuldu. Baran, eşi ve çocuklarla çardağa yaklaşıyordu. Onların yanına gitmek için o tarafa döndü. Betül ise arkasından öylece bakakaldı.

İki haftadır, Burak ile çok zor görüşüyordu. Bunda Baran'ın da etkisi büyüktü. Dışarı işlerine onu görevlendirdiği için holdingde bir kaç dakika görmesi ve korumaların günlük raporlarını almak için evin önüne gelmesi dışında görmesine imkân yoktu. Konuştukları tek kelimeyse 'selam' veya 'görüşürüz'dü.

Tolga konusunda hala kızgın olduğunu düşünüyordu. Bunun içinse yardım edebileceği tek bir kırıntı yoktu. Tolga'ya karşı düşünceleri tamamen değişiyordu. Aralarından su sızmayan yakınlaşma içerisindeydiler. Daha önce yaptığı hoşuna giden şeyleri bir erkekle beraber yapmak, -hem de gözünün içine bakarak incitmekten korkan bir erkekle olmak- çok güzeldi. Tolga ince düşünceli, komik bir adamdı. Her gün buluşup bir yerlere gidiyorlar ve Tolga'nın arkadaşlarıyla görüşüyorlardı. Kendi yaşlarında birçok kız arkadaş bile edinmişti. Sosyal çevresi, kendi asosyal durumunu sadece iki haftada ham yaparak midesine indirdiğinden artık ev, holding, Esma veya Nur üçlüsü arasında gidip gelmiyordu. Hayatı tamamen değiştiği için artık daha mutluydu. Sadece bir konu huzurunu tehdit edercesine etrafını dönüyordu. O da Burak'ı her gördüğünde değişen ruh haliydi.

"Baran Bey, her şey yolunda, benden istediğiniz bir şey yoksa gidiyorum," diyerek bilgilendirdi onu Burak. Baran geniş bahçeyi bir de kendisi tarayarak adamların yakınlık mesafesini ve kendilerine mahremiyet sağlayacak uzaklıklarına bakarak başını salladı.

"Ellerine sağlık."

"Nereye gidiyorsun Burak? Buraya gelmişsin, sen de bizimle otur!" dedi arkadan konuşmaları dinleyen Ahmet Bey. Burak yaşlı adama hafifçe gülümsedi.

"Teşekkür ederim efendim, ben gitsem iyi olacak. Siz ailecek bir arada olun."

Betül konuşmanın gittikçe rahatsız edici olmasına kızarak yanlarına gelip ince kaşlarını çattı.

"Sen de ailedensin? Çalışmayla kafanı ne kadar çok bozuyorsun?" dedi öfkenin vermiş olduğu sıcaklık ile Burak'ın da tenini yakarak geçip giderken.

Burak ona bakmak şöyle dursun yere indirdiği bakışlarını kaldırıp tek bir kelime etmek için kendini zorlamıyordu bile.

"Abi sen de bir şey söylesene. Oda bizimle kalsın, beni takmıyor belki seni dinler." Otoritesinin geçersiz olup dinlenmeyeceğini bilmek onu daha fazla sinirlendiriyor olsa da aksine bir şey yapamıyordu.

"Betül haklı, sen de ailedensin. Eğer başka randevun varsa..."

Betül sinirle başını sallayarak "Ne randevusu olacak kaçmak için bahane üretiyor!" dedi. Tolga arkasından beline sarıldı. Kulağına diğerlerinin çok zor duyabileceği bir fısıltıyla "Bırak gitsin, çalışanlar bizimle yemek yer mi hiç?" diye tısladı. Betül Burak'a olan hassasiyeti sebebiyle belindeki kolu kenara çekti, Burak'ın vereceği cevabı can kulağıyla dinledi. Adam tüm aileye samimiyetle bakarak "Teşekkür ederim ama..." diye başladığı cümlesini Ahmet Bey'in omuzuna iki kere vurmasıyla kesildi.

"Tamam, kalıyorsun sen de. Benim acemi damada mangal yakarken yardım edersin," dedi. Baran kayınpederine gülerek karşılık verdi. "Ben acemi miyim baba?"

"Eh hemen yakabildiğin de söylenemez." Şakadan takılarak göz kırptı ve çok sevgili torunlarının yanına oturarak yanaklarına öpücük kondurdu.

Mangalı tek seferde yakan Burak ailenin ilgi odağı olduğu için hiç mutlu değildi. Dikkatleri üzerine çekmekten ziyade köşesinde sessizce zamanın geçmesini bekleyen misafir çocuklar gibi oturmak istiyordu. Kimsenin muhabbetine karışmadan, önüne konulanı yiyen ve akşam eve gideceği zaman bu sıkıntıdan kurtulacak çocuk gibiydi.

Gerçekten Baran ile aralarındaki tek fark bu olmalıydı. Bir erkeğin en başta bilmesi gereken konulardan bir tanesi mangalı çarçabuk yakabilmekti. Çocukların acıkma isyanları arasında Baran her zaman ateşin kıvılcımını söndürüyordu. Bu sefer Burak o an yapabileceği yegâne konuda becerikli parmaklarının yardımıyla fazla bekletmeden ateşi harlamıştı.

Masanın düzeni her zamanki gibiydi. Behiye Hanım ve Ahmet Bey masanın başlarına, Esma'nın iki yanında çocuklar -ki Baran ile aralarında mutlaka bir tanesi oluyordu- Betül ve Tolga yan yana oturuyordu. Burak tek boş yer olan Betül'ün yanına oturmak durumunda kaldığı için huzursuzdu. Bir an önce yemeği yiyip buradan gitmek için can atıyordu. Tüm yemek boyunca yediği tek şey, bir tanecik tavuk kanadıydı. Betül tabağına doldurduğu yemekleri afiyetle midesine indirirken arada Tolga'nın küçük bir kuşu besler gibi verdiği minik lokmaları alıyordu.

Burak sıkıntıyla nefes verdi. Yanı başında aşk dolu fısıldaşmalar kulağına bir bir dolduğu için midesindeki hoplamalar çok sıkıntı yarattığından kapanan iştahı yüzünden yemek bile yiyemiyordu. Tolga'nın en son söylediği kelimeyi duymasıyla durumu midesini bulandıracak kadar kötüleşti.

"Lokmaları alırken dudakların çok seksi oluyor. Akşam seni eve bırakırken onların tadına bakmak istiyorum..."

"Müsaadenizle!" Burak hışımla kalktığı için sandalyesi bu sertliğe dayanamayarak kırılganlıkla geri doğru yattı. Masadakiler onun ani kalkışı üzerine şaşkınlıkla bakakaldılar. Burak dudaklarını sıkarak masanın başında oturan Ahmet Bey'e bakıp ortaya konuştu. "Özür dilerim, acil etmem gereken bir telefon olduğunu hatırladım. Birazdan dönerim," diyerek başıyla selam verip hemen oradan uzaklaştı.

Yumruk yaptığı elini önünde saklıyordu. Evin içerisinden geçerek ön tarafa çıktığında bedeni tekme atma, birilerini dövme ihtiyacıyla kavruluyordu. Yumruklarına tüm kan hücum etmişti, hedefine ulaşırsa o kişinin sağlam bir kemiği kalmazdı. Ne yazık ki hedefinin önünde Betül gibi narin bir çiçek bulunuyordu. Kavga ihtiyacıyla debelenen bedenini sakinleştirmek için bir yol arıyordu. *Tadına bakmak istiyormuş it herif... Senin gibi bir serseri Betül'ü hak edecek ne yaptı!*

Burak kasılan sırt kasını, tutulan boyun kemiğini sağ sola sallayarak bakışlarını yukarı kaldırdı. Bulutsuz gökyüzü bahar ayının ferahlığıyla berraktı. Tıpkı Betül'ünkiler gibi...

"Abi sen iyi misin?" diye sordu Selim'den sonra ikinci güvendiği adam olan Faruk. Burak olduğu yerde bir saniye olsun durmuyordu. Volta atarak çakıl taşlı yolda dolaşıyordu.

"Saat kaç?" diye sordu. Omuzlarını kaldırıp kürek kemiklerinden ses çıkartacak sert hareketlerde bulunuyordu.

"13.40. Bir sorun mu var?"

"Yoooookk..." dedi her harfi bir desibel daha yükselterek.

"Sen öyle diyorsan tamam abi." Faruk onun sinirli olduğunu anlayabilecek kadar çok yanında kaldığı için şu an konuşmanın uygun bir zaman olmadığını biliyordu. Onu orada bırakarak görev yerine gitti.

Burak yirmi dakika oyalanarak ciğerlerini çektiği her yeni bir nefeste sakinleşiyordu. Son kırıntısına ulaştığında başını indirdiği gibi yüzüne sakin görünümünü oturtup içeriye girdi. Şurada akşam olmasına altı saat vardı, buna da dayanabilirdi. Daha önce neler görüp geçirmişti. Bir kaç saat daha sevdiği kadının başka bir erkekle cilveleşmesine tahammül edebilirdi. Bunun aksini söyleyen kalbinin acıyla büzüşmesi haricinde...

Evin içine girip arka bahçeye gidecekti. Mutfağın kapısından geçerken bir kaç bağırış çağırış duydu. Merakını celbeden şeyse söylenen sözlerdi.

"Sana dikkat et demedim mi?" diye bağırdı iki hizmetçiden daha yaşlı olan kadın. Bu çiftliğin kâhyasının karısıydı. Burak onunla bir kaç kere konuştuğu için yumuşak başlı, anaç tavırlarını seviyordu. Ama şimdi öfkeli bakan gözleri karşısındaki genç kıza dönmüş, kafasına vuruyordu.

"Özür dilerim, hala. Valla bilerek olmadı."

"Şimdi ben bu pastayı nasıl onların önüne servis edeyim? Behiye Hanım'ın doğum günü olduğunu bilmiyor musun? Ahmet Bey ne kadar uyarı yaptı, pastaya bir şey olmaması için. Ah akılsız kafam... Senin yüzünden laf işiteceğim..."

Burak mutfağa girince sus pus oldular. İki bayana bakıp ortadaki tezgâhın üzerindeki pastaya ilerledi. Yuvarlak pastanın kenarı bir yere sürüldüğü için kreması dağılmış, hasar almış gibi yamulmuştu.

"Kıza neden bağırıyorsun Halime Abla?" diye sordu yumuşak bir sesle.

"Oğlum baksana, bunu ben nasıl götüreyim şimdi? Sabahtan beri dikkatli olmasını söyleyip duruyorum. Az sonra servis yapacağım; dikkatsiz kız elinden kaydırdı, süsü bozuldu." Kadın kızın kolunu

çimdiklerken Burak uzanıp kendini kıza siper ederek korudu. Gülecekmiş gibi surat ifadesi değişti. Genç kızın henüz yirmili yaşlarının başında olduğunu düşünüyordu. Gözleri mahcup bir şekilde kendisininkiyle buluştu.

"Dur yapma, bir şey düşünürüz şimdi." Pastaya döndüğünde krizi en az hasarla nasıl atlatacaklarının tespitini yaparak çözümle başını kadına çevirdi.

"Tabak ve spatulaya ihtiyacım var."

Genç kız Burak'ın isteklerini hemen temin ederek pastayı nasıl kurtaracağını merakla takip etti. Halime Hanım da en az onun kadar meraklıydı. Azar işitmek bu yaşından sonra ağır geliyordu. Bu küçük kız için senelerdir yemediği sözleri duymak istemiyordu.

Burak kaşık ile yuvarlak pastanın çevresindeki kremayı sıyırıp tabağa aldı. Hasar alınan tarafın üst kısmında hafif bir kıpırdanma olduğu için kremayı spatula ile düzelterek eski pürüzsüz görünümüne getirdi. Daha sonra çevresine tabaktaki kremayı sürüp spatula ile sıvadı. Pastanın ilk hali gibi değildi ama bu şekilde hiçbir sorun olduğu anlaşılmıyordu. Sadece model değişikliği vardı.

"Nasıl oldu?" derken geri çekilip eserini bayanların yorumlaması için bekledi.

Genç kız o tipsiz pastanın bu kadar basit bir şekilde düzeltilmesini hayranlık dolu gözlerle izlerken bir anda "Muhteşemsin kahramanım!" diyerek Burak'ın üzerine atladı. Burak şaşkınlıkla gülümseyip dengesini koruyamadığı için geri doğru giderek tezgâha çarptı. Kızı kucaklayıp düşmemesi için sarıldı. Tam o sırada Betül mutfağa girdi. Sahnenin uygunsuzluğu ile bakışları soğuklukla keskinleşirken öfkeyle ayaklarını vurarak yanlarına geldi.

"Burada neler oluyor?" diye sordu. Esma da kapının eşiğinde durmuş onlara bakıyordu.

Genç kız hemen toparlanarak halasının yanına giderken Burak ceketini düzeltiyordu. Suratında az önceki gülümsemeden eser olmadığı gibi başkasına ait olan sevdiği kadını gördüğü için tüm mutluluğu sonbahar yaprağı gibi narince uçuşup gitti.

"Hiçbir şey..."

"Birbirinize sarılıyordunuz."

"Yanlış görmüşsün." Burak hizmetlilere, pastaya ve Esma'ya bakarak tek bir kişiye bakmadan mutfaktan çıkmak için hareketlendi. Ama Betül etrafındaki insanların ona anlamsızca bakışlarına aldırmadan, utanmadan, sebepsiz yere koluna asılıp sertçe kendisine bakmaya zorladı.

"Burak!" dedi kızgınlığını belli eden sesinin tonu yüksek, berrak bir şekilde.

Burak ona döndüğünde bir kaşı bu hareketin anlamını sorgular cinsten kalktı. Kadına bakıyor ve izah bekliyordu ama Betül açıklama girişimde bulunmak gibi bir durumda bulunmuyordu.

"Müsaadenle," diyen Burak kolunu kurtarırken Betül'ün elini tutup geri çekmek durumunda kaldı. Esma kenara kayarak yol açtı, Burak yanından geçerken başıyla selam verdi ve bahçeye çıktı.

Betül ise hızlı hızlı soluyarak arkasından bakakaldı. Esma yanına geldiğinde öfkesi yüzünden gözü onu görmüyordu.

"Betül..." diye seslendi yumuşakça. Betül ona döndüğünde gözlerindeki kırgınlık, şaşkınlık, nefret yüzünden karmakarışık olan duygularına hâkim olamıyordu ve Esma bunu çok net görebiliyordu. Duruma müdahale etmesi ve hizmetlilerin daha fazla bu sahneye şahit olmamaları için Betül'ün koluna girip Halime Hanım'a döndü.

"Pastayı beş dakika sonra getirin," diye bilgilendirerek görümcesiyle mutfaktan çıktı. Bir zamanlar kendisinin olan en yakındaki odaya Betül'ü tıkarcasına sokarken az önceki hareketin açıklamasını duymayı sabırsızlıkla ve merak içerisinde bekliyordu. Kapıyı ardından örttü. Betül'ü kendisine çevirip ellerini iki omuzuna koydu.

"Betül, biraz önce yaptığın neydi?" diye sordu.

"Sen de gördün, o hizmetçi kızla sarılıyorlardı."

"Eee?"

Betül onun ellerini hiddetle iterek arkasını döndü.

"E'si bu işte! Burak mutfaktaki hizmetçi kızla nasıl fingirdeşebilir?"

"O da ne demek? Betül kendinde olarak mı bu cümleleri sarf ediyorsun?"

Betül hızla arkasını dönerken söylenen hiçbir kelimenin onu sakinleştirmeyeceğini açıkça belli ediyordu. Gözlerini o kadar öfke bürümüştü ki davranışlarının hiçbir mantıksal açıklaması yok gibiydi.

"Kendimdeyim! Burak nasıl o kızla yakınlaşır?" dedi yine hırlarcasına. Esma elini kaldırıp ses tonunu düşürmesini işaret ederken duvara bitişik olan tek kişilik yatağın kenarına oturdu. Karnı yeterince onu zorluyordu, üstüne Betül'ün anlamsız hareketleri eklenmişti.

"Kızı küçümsediğin için mi bu kadar kızgınsın yoksa Burak'ın o kıza layık olamayacak kadar değerli olduğuna mı bir türlü anlayamıyorum."

Betül sesli sesli solurken odada volta attı.

"Tabi ki de kızı küçümsemiyorum."

"O halde?"

"Burak'tan bahsediyoruz! Allah aşkına, o kızla yakınlaşabilir mi? Senin mantığın bunu alıyor mu?"

"Mantığım iki gönül birbirini bulmuşsa söz düşmez diyor. Almadığı taraf senin neden bu kadar celallenip köpürmen..."

Betül volta atmayı kesip "Köpürmedim!" dedi çocuk gibi itiraz ederek. Esma durumun yakıcı sıcaklığını hissetmemiş olsa onun bu hareketine gülebilirdi. Tıpkı Yağmur gibi davranıyordu. Ayağını yere vursa Betül'ün 21 sene önceki hali Yağmur olacaktı.

"Burak'ın bir gün birini seveceğini biliyorsun, Betül. O da evlenecek. Anlıyorum, Baran'a yaptığın gibi onu da kıskanıyorsun. Sonuçta Burak da senin..."

"Sen neden bahsediyorsun Esma?" diye sözünü kesti.

"Burak'ı seveceği kadından kıskanıyorsun. Yoksa bu hareketin nedeni başka ne..."

"Kıskanmıyorum onu!"

"O zaman bu halin ne?" diye soran Esma kaşlarını çatarak gözlerini bir anlam bulmak istercesine suratında gezdirdi. Betül'ün şüpheli durumları vardı. Burak'ı kıskandığı çok açıktı. Bunu inkâr ediyor olsa bile.

"Off!" dedi odayı dolduracakmış gibi bıraktığı güçlü nefesiyle odadan çıkmak için hareketlenirken "Kapat bu konuyu tamam mı?!" diye bağırıp kapıyı vurdu.

Esma öylece kalakaldı. Betül'e gelen fevri tavırların kökenini biliyordu ama geri kalanını anlayamayacak kadar kafası karışmıştı. Az önce kopan fırtınanın bıraktığı dinginliğin içinde biraz dinlendi. Sonra oğlunu sevgiyle okşayıp yerinden kalktı.

Bayanlar sandalyelerinde yerlerini alırken Betül, Burak'ın tam karşısına oturacak şekilde pozisyonunu ayarladığını çok sonradan fark etti. Boş kalan başka yer olmadığı için çaresizce bu manzaraya katlandı.

Aynı şekilde Burak da karşısındaki kadın ile iki de bir göz göze gelmenin rahatsızlığını duyuyordu. Tolga onun elini tutmak için uzandığında Betül gülümseyerek ona döndü. Burak bakışlarını başka yöne çevirirken tükürecekmiş gibi dili dudaklarına dayandı.

Betül ile aralarında gelişen ve bir anda oluşan zıtlığın hiçbir açıklaması yoktu. Betül'ün öfkesinin nedenini anlamıyordu. Neden bu kadar tepki gösterdiğini düşünüyordu, analitik, empatik analizlerinin sonucunda tek bir sonuç yazıyordu; sonuç bulunamadı!

Tüm gün boyunca sevgilisiyle arasından su sızmadan diz dize oturup durmuşken kendisine karşı davranışını çok fazla acımasız buluyordu. Kızıyorsa bile -ki kızmaya hakkı yoktu- hayatına bir kadın girdiği zaman 'Cadı Betül' kimliğini giymeye gerek yoktu. Küçükken istemediği bir durumda mutlaka aksileşebiliyordu. Baran'ın ona küçükken davranışlarından esinlenerek taktığı bir lakaptı bu. Seneler sonra olgunlaştığını düşünürken yine aynı hareketleri onda görüyordu. Ve bu fevri hareketlerin hedefi olmak çok can sıkıyordu!

Halime Hanım tekerlekli servis arabasında pastayı getirirken elinde tabaklarla arkasından gelen genç kız -ki Burak sormadığı için adını bilmiyordu- yavaşça geliyordu. Halime Hanım, Behiye Hanım'ın önündeki sehpaya pastayı bırakırken doğum gününü kutladı. Üzerinde bir tane mum vardı fakat açık havada olduklarından ve hafif esen rüzgârın şiddetiyle sönmüştü. Hep bir ağızdan 'İyi ki doğdun' şarkısını söylerken Betül sahte bir mutlulukla gülüyordu.

Burak onun çarçabuk sinirinden kurtulduğunu düşünürken yine göz göze geldiler. Anında bakışlarını kaçırarak kesilen pastayı tabaklarla servis eden kıza çevirdi. Kız sanki Burak'ın bakmasını bekliyormuş gibi heyecanla gülümseyince yüzünde pırıl pırıl bir ifade canlandı. Burak kızın pasta konusunda kendisine minnet duyduğunu biliyordu, onun sevinciyle gülümseyip göz kırptı.

Betül bunu anında yakaladı. Birbirlerine verdikleri sinyalleri gözlerini kısarak radarın etkili çekim gücüyle takip etti. Ettikçe üzerinden

atmaya çalıştığı öfkeyle tekrar buluştu. Bedeni gördüklerinin hiddetini, korlanan ateşini dalga dalga uç noktalara yaydı. Pasta tabağı önüne gelmeden ayağa fırladı.

"Behiye Teyze'cim, tekrar doğum gününüz kutlu olsun." Sonra topluluğu bilgilendirerek "Ben biraz ormanda yürüyeceğim," dedi. O sırada Burak'ın cep telefonu çaldı. Pastaya batırdığı çatalını ağzına götüremeden yarıda bıraktı. Telefona bakma üzere yerinden kalkarken "müsaadenizle" dedi ve telefonu açıp uzaklaştı.

"Ben de seninle geleyim" dedi Tolga yerinden kalkarken. Betül hemen atılıp "Hayır, gelmene gerek yok. Sadece biraz yürüyeceğim. Çok gecikmeden gelirim, merak etme" dedi. Baran kardeşinin sürekli olarak nereye baktığını anlamak için gözlerini takip etti. Onlardan on adım uzaklıktaki adamının hedef olduğunu gördüğünde sorgularcasına Betül'e döndü. Yine bir şeye kızmış olmalıydı. Aksi halde bu kadar ciddiyetle bakmazdı.

Betül bahçenin ormana çıkan patika yoluna girerek tek başına ağaçların arasında yürüdü. Kuşlar baharı coşkuyla karşıladıkları için ahenkli ötüşleri tüm ormanı yumuşak bir melodiyle dolduruyordu. Genç kız bir süre olduğu yerde durdu. Başını ılık esintiye kaldırıp gözlerini kapattı. Esen hafif rüzgâr adeta tenini okşuyordu. Bir kaç dakika önce hissettiği öfkenin etkileri dakikalar ilerledikçe ibresini düşürüyordu. Can sıkıcı konuları daha sonra düşünecekti. Şu an hissetmek istediği tek şey bu huzura kendini kaptırmaktı. Ayakları topraklı yolda adımlarını atarken ciğerleri temiz havanın ferahlığıyla arındı.

Diğer yandan Burak cep telefonuyla konuşurken öldürücü bir öfkeyle doldu. Adamlarından biri çiftliğin etrafında kontrol devriyesini yaparken orman yolunda şüpheli bir araç görmüş ve hemen Burak'a haber uçurmuştu. İçinde adam olmadığı için şüpheyle bahçenin etrafını taramıştı gözleri. Burak telefonu kapattığında durum analizi yaparak kapıdaki koruma görevlilerinden üçünü yanına aldı. Baran'a fark ettirmeden iki patika yolu kontrol etmeleri için adamlarını ikiye böldü. Bir tanesini yanına aldı, diğerlerini bahçenin arka kısmındaki yola gönderdi. Eğer eve yaklaşacaklarsa bu yollardan gelmeleri gerekiyordu. Öteki türlü hiç bir şekilde bahçenin açıklığı görünmüyordu.

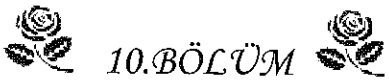
Burak yanındaki adamla yolda ilerlerken ağaç kavuklarına, tırmanılabilecek dallara sıkı göz atıyordu. En küçük bir detayı kaçırması hayatına, daha doğrusu diğerlerinin hayatına mal olabilirdi. Kendisinin arkasından ağlayacak birisi yoktu ne de olsa.

Az sonra ileri de bir kıpırtı oldu. Aralarındaki mesafe uzak olduğu için hareketliliği bir türlü seçemiyordu. Yolun çok sonunda olmalıydı. Burak ve yanındaki koruma hemen bellerindeki silahı çıkartarak kabzasını kavradılar. Ağaçların arkasına saklanıp hareket noktasına dikkatle baktılar. Gözleri birbirleriyle kesiştiğinde Burak ona önden gideceğini bir şey olursa koruma ateşi açarak havaya ateş etmesini söyledi. Genç adam başını salladı.

Burak eğilerek çalıların arasından ilerliyordu ki bir anda bir kadın çığlığı dört bir yanda çınladı. Burak olduğu yerde dondu. Kulağına gelen sesin tanıdık tınısı kalbinden başlayıp tüm organlarına korkuyu enjekte etti.

Hızla ayağa kalktı. Bir kaç dakika önce Betül'ün yürüyüş için bu yoldan gittiğini hatırladığında korkunun şah damarı kadar yakınında, ecel ensesinin dibinde duruyordu. Betül'e bir şey olursa... yaşayabilir miydi?

Bir çığlık daha tüm ormanı acısıyla sararken Burak bir çitanın hızıyla koşmaya başladı. Eğer ona zarar gelirse o adamı hangi deliğinde saklanıyorsa bulur, köpekleriyle beraber çukuruna gömerdi. Yerinden sökülüp giden kalbiyle ne kadar yaşayacağı meçhuldü.

10.BÖLÜM

Betül bu sakinliğe kendini o kadar kaptırmıştı ki aşağı inip orman yoluna geldiğini fark etmesi geç olmuştu. Şaşkınlıkla arkasını döndüğü sırada meyve ağacına benzettiği bir ağacı gördü. Erik ağacına benziyordu ama bulunduğu yerden tam olarak seçemeyen gözlerinden kesinleştiremiyordu. Patika yoldan içeri dikenli bitkilere dikkat ederek ağaca yaklaşmak üzere adımlarını ağırdan atıyordu. Üzerinde ince ve dizlerine gelen bir elbise vardı. Dikenler yüzünden bacakları çizilsin, elbisesi yırtılsın istemiyordu. Ağacın dibine ulaştığında zaferle parıldayan gözlerini kaldırdı. Erik gibi duruyordu. Alt dallardan bir tanesini çekerek meyvesini kopardı. Etrafını eliyle ovuşturup sildi. Ağzına atıp ısırmasıyla yüzü kasları birbirine girdi.

"Iyy... ekşiymiş!" dedi, aşısız eriği tükürürken. Ağzının bozulan tadıyla buruşturduğu suratını geldiği yöne çevirdi. Gelirken bu kadar uzak durmuyordu, şimdi on adım atsa ancak yola çıkabilirdi. Dikkatlice bir adım attı ama o sırada eteği kenardaki çalıya takıldı. Eğilerek yırtmadan kenarından tutup çekti. Diğer ayağını yere bastığında bacağına bir şey değince geri sıçradı.

Betül ürktüğünden geri doğru ağacın altına tekrar geldi. Az önce bir şeye basmıştı, bacağına değen o soğuk şeyin ne olduğunu anlamak için dikkatlice yere baktığı sırada yarım metre boyunda, koyu yeşil ve toprak karışımı renginde alacalı bir yılanın ona doğru sürünerek yaklaştığını gördü. Olduğu yerde buz kesen uzuvları yüzünden hareket edemiyordu. Daha önce bu kadar yakından bir yılan görmemişti. Korku sinsi bir rüzgâr gibi aşağıdan başlayarak yukarı doğru vücuduna yayıldı.

"Güzel yılancık... Bak sana zarar vermedim. Yani kazara oldu. Kuyruğuna bastığım için özür dilerim. Ama yaklaşma bana. Bak, gelme..." diye kendi kendine konuşuyordu. Yılanın bunu anlayıp "tamam abla, gelmem, affettim seni" dese ne yapacaktı çok merak ediyordu. Gözlerini kapatıp hareketsiz öylece durdu. Belki yanından geçip giderdi ama yılan sanki kuyruk acısını almak istermiş gibi durmaksızın tehditkâr sürünmesini gerçekleştiriyordu. Betül kıpırdayamadığı için sağ ayağını çekemedi. Çok yakınına geldiğinden olsa gerek ağaca dayanmış olan uzun bir çalı sopasını eline alarak yılanı öte iteklemeye çalıştı ama yılan çok kızmıştı. Üzerine bastığı yetmiyormuş gibi rahatsızlık vererek öfkesini körüklüyordu sopayla. Derken hızla hamlesini yaptı ve Betül'ü bacağından ısırdı. Betül acıyla haykırarak yere yığıldı. Yılandan bu zamana kadar korkup korkmadığını düşünmemişti ama bu saatten sonra fobi olarak listesinin en başında yer alacaktı. Yılan sanki acısını onun da hissetmesini istermiş gibi ısırdığı yeri bırakmıyordu. Betül ayağını salladıkça yılan bacağına daha çok sarılıyordu. Tekrar çığlık atıp hıçkırıklar içerisinde ağlamaya başladı.

O sırada öfkeli bir boğanın gücünde yanında sarsıcı bir hareket oldu. Betül puslu gözlerini kaldırdığında Burak'ın nefes nefese dehşet içerisinde kendine baktığını gördü. Suratı öfkeden kızarmış, mavi gözleri gece gibi koyulaşmıştı.

"Ne oldu?" diye kükredi.

"Burak..." diye inledi, hıçkırığının içinde. "Bacağım..." dedi bakışlarını indirirken. Burak dehşetle aşağı baktı. Çıplak bacağına yılan dolanmıştı. Betül yerde kıvranırken ona zarar verenin bir adam değil, bir yılanın olduğunu görerek rahatlamayla karışık nefes alıp hemen yanına geldi. Elindeki silahı beline taktı. Ağzını ıslatarak yutkundu.

Betül "Yardım et, ne olur... Çok acıyor" diye yalvardı. Gözlerinden mavi mavi dökülen yaşları adama dikti. Burak hemen durumu kontrol etti. Yılan dişlerini bacağına geçirdiği için kafasını kolaylıkla tutabilirdi. Onu ürkütmeden elini uzattı, küçük kafasını çenesinin hafif altından sıkıp geri doğru çekti. Bu şekilde ısırmayı keserek ağzı açık kaldı. Eline dolanmasını fırsat vermeden yere fırlatıp tekrar saldırmasına karşılık belindeki silahı hızla çekerek kafasına nişan alıp ateş etti.

Betül sesin korkutucu yankısıyla ağlamayla karışık bir çığlık daha atarken, parçalanan yılana göz atıp telaşla arkasını döndüğü gibi Betül'ün başını kaldırdı.

"Ölüyorum, beni zehirledi!" diye haykırdı. Burak hemen arkasına döndü. Yaklaşan genç korumaya "Çabuk aşağı yola arabayı getir, Baran Bey'e Betül Hanım'ı yılan soktuğunu, benim onu hastaneye götüreceğimi söyle" diye bağırdı. "Beş dakika içinde arabayı getir!" derken çabuk olması için kükrüyordu. Genç adam fırlayarak yol boyunca eve doğru koştu.

Burak Betül'e döndü. Bileğine can havliyle sarılarak yüzünü dizine yasladı. Gözyaşları sel gibi yanaklarından süzülüyordu.

"Korkma ölmeyeceksin," dedi yatıştırmak için. Ama sesinin sakinleştirme etkisi sıfırdı. Betül'e bir insanın zarar verdiğine dair kendini o kadar kaptırmıştı, gümbürdeyen kalbini dizginleyemiyordu.

"Hayır, öleceğim. Çok acıyor, zehirledi beni... Kurtar beni ne olur..."

Burak bileğine baktı. İki diş izi kızarıklığını vermişti. Yanında kesici bir alet bulunmadığı için zehri çıkartmak için bir girişimde bulunamıyordu. Betül'ün başını tekrar yere yavaşça bıraktı.

"Gitme... Ne olur Burak beni bırakma..." diye ağlayarak onu çekiştirmeye çalıştı.

"Bir dakika, buradayım. Bir yere gitmiyorum." Dizlerinin üzerinde kalkıp hızla kemerini çözdü. Betül gözlerindeki yaşları kurulasa da yenileri geliyordu. Adamın ne yaptığını merakla ve acıyla izledi. Burak kemeri belinden çıkartıp genç kızın kasığının beş parmak altından bacağına doladı ve sıkıca sıktı. Kan akışını yavaşlatarak, eğer varsa zehrin diğer organlarına zarar vermesini engelledi. Betül'e dönerek yüzünü ellerinin arasına aldı. Bu kadına zarar geldiğinde zarar vereni mezara yollayacağını düşünürken tam da bundan bahsediyordu. Yılanın intikamı tek bir kurşunla son bulmuştu. Bu kişinin bir insan olmaması yine de rahatlatıcıydı.

Betül küçük bir çocuğun masumiyetiyle Burak'ın içine akıyordu. "Beni bırakma, sarıl bana, çok korkuyorum. Ba... bacağım da çok acıyor..." dedi hıçkırarak. Burak onu fazla sarsmadan kucağına alıp araba yoluna indi.

"Birazdan araba gelecek, hastaneye gideceksin. Bir şeyin kalmayacak, korkma."

Betül kollarını onun boynuna dolayıp biraz daha sıktı. Onun kollarındayken her şey yolundaymış gibi güvende hissediyordu.

"Sen de gelecek misin?"

"Gelmemi mi istiyorsun? Ama To..." diye başladığı sırada Betül ağlayarak başını iki yana salladı. "Sen gel, bırakma beni..." dedi yüzünü boynuna gömerek. Çok korktuğu için küçük bedeni tir tir titriyordu. Onun acısını, korkusunu kendi içine çekmek istercesine bedenine bastırdı. Yanakları birbirlerine sürünüyordu, Betül'e has olan kokusunu içine çekerken ciğerlerinin her bir gözeneğini yaşam adına depoluyordu. Bir insanı yanı başındayken bu kadar özleyebilir miydi? İçindeki korku taze kar tanesi gibi ufalanıp yok olurken, hasretin ateşi tam kalbinin altında kazanını kaynatıyordu. Gözlerini kapatarak tenlerinin sürtünmesine müsaade eden Betül'ü sıkıca kucakladı. Kollarının arasından gitmesine izin vermeyecekmiş gibi sahipleniyordu. İşin garip yanı Betül'ün ağlaması, vücudunun titremesi, korkuyla öleceğini söylemesi gittikçe yok oluyordu. Nefesi düzenli çıkmaya başladığında onun tamamen sakinleştiğini düşünüp içten gelen bir kararla ödüllendirmek isteyerek dudaklarını anlık bir tepkiyle yanağına indirip küçük bir öpücük verdi. Dudakları sadece tenine değiyordu. Bir kaç saniye süresi olsa da ikisine de çok daha uzun geldi.

Betül kapattığı gözlerini yavaşça açtı. Burak'ın sürtünen dudakları gıdıklamasının yanı sıra içinin kıpır kıpır etmesine neden oluyordu. Yanağını biraz daha kaldırdığında dudaklar onu tam anlamıyla öptü. Burak tarafından hiç öpülmemişti. O her zaman haşin görünümlü olan gergin dudakların yatıştırıcı etkisiyle tekrar gözlerini kapattı. Ne kadar güvenliydi, sıcaktı, yumuşacıktı. Dudakları hafiften belirip artan mutluluğu ile yüzünde genişledi. O da Burak'ın yanağını öpmek için dudaklarını uzattı. Bacağındaki yarayı salgılanan endorfin ile yeneceğini düşünse daha önceden mutlu olmak için Burak'ı zorlardı. İkinci kere ona gelen zarardan korunmak için Burak'ın kollarına sığınıyordu. Bu adam tehlikeye girdiği anda sürekli yanında olmak için kurulmuş bir alarm gibiydi. Tehlike ne zaman etrafında oluyor, Burak o anda süper kahraman edasıyla yanında beliriyordu. Bundan

şikâyetçi değildi. Huzurlu kollarının arasında pamuktan zırh taşıyordu. Dışarıdan ulaşılmaz, içeriden yumuşacık.

Birbirlerine itiraf etmeseler de bu an çok özeldi. Ve Baran'ın cipi yolun başında görüldüğünde son buldu. Burak dudaklarını çekip hızla yüzünü diğer tarafa çevirdi. Betül başını kaldırıp kurumuş yaşlarını suratından ovuşturdu. Araç yolu tozu dumana katarak tam önlerinde durduğunda Tolga ve Baran araçtan fırlarcasına çıkıp yanlarına geldiler.

"Betül iyi misin?" diye sordu Baran. İncinen yerinin neresi olduğuna bakmak için gözleri deli gibi vücudunda geziniyordu.

"Evet."

Tolga, öfkesini Burak'a yönelterek "Onu bana ver!" dedi hiddetle. Elinden gelse yılanı da Burak'ın sokturduğunu iddia ederdi. Burak tiksintiyle yüzünü buruşturup endişeli ağabeye döndü.

"Yılanın ciddi zararlar verecek kadar fazla zehri olduğunu sanmıyorum, yine de hastaneye götürsek iyi olacak. Antiserum gerekebilir." dedi. Baran aracın arka kapısını açmak için döndüğü sırada Tolga Betül'ü kucağına almak üzere girişimde bulundu. Ama Betül bulunduğu kollardan çıkmak istemiyordu. Onu görmezden gelerek ağabeyine baktı. Burak, kucağındaki güzelliğin Tolga'ya pas vermemesinden aldığı güçle arabaya ilerleyip dikkatlice koltuğa oturttu. Geri çekilirken Betül kolunu tuttu. Gözleri buluştuğunda 'bin' der gibi baktı. Burak tek bir hareketle başını eğip kapıyı kapattığı gibi diğer taraftan araca binmek üzere döndüğü sırada Tolga ondan önce davrandı.

"Sevgilimin yanına ben binerim," dedi dişlerinin arasından. Üçüncü kere görmezden gelinmeye dayanamayacak, Burak'ın suratına bir tane patlatacaktı.

Burak bu sefer ona izin verdi. Sevgilisi olduğu için haklıydı. O sadece dış kapının mandalıyken asıl sahibi dışarıda bırakamazdı. Ön koltuğa sessizce geçip oturdu. Omuzunun üstünden Betül'ün üzgün çehresine ve Tolga'nın onun elini tutup öpücüklerle "Aşkım, seni tek bırakmayacaktım. Özür dilerim" tesellisini dinledi. Baran Burak'a döndü. Gözleriyle yanında bulunduğu için minnet duyduğunu ifade etti. Aralarındaki bağdan sadece gözleriyle konuşabilen iki kişiydiler. Betül'e son kez baktığında aslında üç kişi olduklarını anladı.

Betül'e gerekli tıbbi yardımı yaptıktan sonra eve yolladılar. Korumalar Burak'ın emriyle Esma ve çocukları evlerine kadar sıkı korumayla eşlik ettiler. Betül'ün korumaları da onların hastaneden eve geçmesiyle eski yerlerini aldılar.

Burak arabaya bindiklerinden beri Betül'ün yanına gitmek için fırsat kollayıp beklemişti ama tek bir saniye olsun Tolga denen gösteriş budalasının yanından ayrılmamasıyla yakınlaşamamıştı. Sadece uzaktan onu izlemişti, yine arabaya binip eve geldiklerinde Baran ile Tolga'nın yardımıyla eve kadar çıkartarak Burak'a kalacak bir iş bırakmamışlardı. Daha sonra telefon etmeyi akıl etti. Belki göremezdi ama sesini duymak yeterli olurdu.

Baran'ın aşağı inmesiyle o da kendi aracını almak üzere villaya gitti.

Gündüz yaşanan koşturmalardan sonra kendine kahve yaparak şımartan Burak televizyonun karşısındaki tekli koltuğun rahatlığına bıraktı kendini. Kumandayı sürekli tuşlayıp uykusu gelene kadar izleyeceği ilgisini çeken bir görüntü aradı. Sürekli kanalları zaplıyordu, bir belgesel bulduğunda kahvesinden ağız dolusu yudum aldı. Kahvenin uykuyu kaçıracağını söyleseler de bu Burak için etkisizdi.

Sıradan ceylan aslan koşturması bir anda tüm ilgisini oraya çekerek canlı izliyormuş gibi kendisini kaptırdı. Aslanın kaslarının kasılıp gevşemesini ve ceylanın kaçarken göstermiş olduğu o can havlinin garip hazzıyla dolarken, sona yaklaşıp tam aslanın atlamasını beklediği sırada cep telefonun sehpanın üzerinden '*bırak onları benimle ilgilen*' diyen bir çocuk gibi son ses melodisiyle salonda çınladı. Televizyonun içinden aniden çekilip geri koltuğa bırakılmış gibi şaşkınlıkla dönüp telefonu eline aldı. Ekranda kayıtlı olmayan bir numara vardı. Korumaların hepsinin cep telefonu numarasını kaydettiği için güvenlik sorunuyla ilgili bir mesele olmadığını düşündü. Gecenin bir saatinde aranıyorsa bundan emin olamazdı. Hemen açıp kulağına götürdü.

"Alo?"

"İyi geceler, Burak!" dedi gırtlaktan gelen sert bir ses.

Burak sesin tanıdık olma olasılığı üzerine kafa yorarken sessizliğini koruyordu. Karşısındaki adam ondan bir cevap alamayınca devam etti.

"Benim kim olduğumu düşünüyorsun, değil mi? Ömer, desem yeterince açıklayıcı olur mu?"

Burak *'Ömer Erez!'* diye geçirdi içinden dudaklarını sıkarak. "Ömer Bey, numaramı nereden bulduğunuzu sormayacağım ama neden bulup aradığınızı merak ediyorum."

Kısa bir sessizliğin ardından Burak onun sinirlendiğini düşünüyordu. Yoksa başka bir açıklaması olamazdı. O adamın dünyaya geliş amacı geceleri sokakların tekin olmadığının göstergesiydi. Yer altı dünyasının kralıydı. Silahlı saldırıdan sonra tek bir telefonuyla önünde eğilmeyecek, hesap defterini önüne dökmeyecek adam yoktu. Baran'ın uzak durmasını ne kadar çok istediyse de artık bu adam hayatlarının bir parçası olmuştu. Şimdi kendisiyle ansızın iletişime geçmesinin nedenini merak ediyordu. Başının belaya gireceğini bile bile o karanlığa adım attı.

"Aşağı gel, kapının önünde bekliyorum." Burak bir cevap vermeyince "Seninle konuşmak istediğim bir konu var, önemli!" dedi ve telefonu kapattı. Burak oturduğu koltuktan kalkarken istenmeyen otun tam dibinde bittiğini düşündü.

Apartmandan çıkarken kapının önündeki iki siyah BMW'yi ve gecenin simgesini taşıyan karalar içerisinde ayakta duran iki korumayı gördü. Burak yaklaşırken dikkatle onu inceliyorlardı. Arabanın yanına geldiğinde biri kapıyı açtı. Burak başını eğdi. İçerideki adamın Ömer olduğunu teyit ettikten sonra arabaya bindi. Kapı arkasından kapandığında adama döndü.

"İyi geceler Ömer Bey," dedi düz bir sesle.

"Sana da Burak. Bugün bayağı yorucu geçmiş gününüz..." diyerek aslında sürekli izlendiğini hissettiren rahatsız edici hissi Burak'ın üzerine ağ atar gibi serdi.

"Öyleydi," dedi kısaca. Ömer ile aynı ortamda daha fazla bulunmak istemiyordu. "Benimle konuşmak istediğiniz konu nedir?" diye sordu. Ömer boynunu sallayıp camı tıklatarak adamına işaret verdi. Adam seri bir harekette şoför mahalline geçip aracı çalıştırdığı gibi yola koyuldu.

"Nereye gidiyoruz?"

"Daha sakin bir yere," dedi öne diktiği keskin gözleriyle. Burak bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmüyordu. Yanındaki adam katildi. Kendisinin tehlikeli olduğunu her zaman düşündüğü için kötülüğün ona bir şey yapmayacağını sanıyordu ama Ömer... Tehlikenin beden bulmuş haliydi. Tedirginliğini etrafına yaymış olacak ki Ömer yan gözle ona baktı.

"Korkacak bir şey yok, sana zarar vermeyeceğim Burak. Yardım ettiğim adamın en sevdiği adamına zarar vermek işime gelmez."

Burak ona baktı.

"Benim çamura bulanacağım kesin ama..."

"Benden haz etmiyorsun değil mi?"

"Bu konuda nötr düşünüyorum."

"Yalan makinasına bağlansan sözlerinin vücudunla ne kadar orantısız olduğunu görürdün."

"Gerçeği bilmeniz size ne kazandıracak?"

"Dürüstlüğün hep erdem olduğunu düşünürüm. Gerçek bir erkekte az bulunan bir özellik."

"Belki kişiden kişiye göre değişiyordur."

Ömer'in sakinliği bile insana huzursuz olması için sebep veriyordu. Ama Burak nedendir bilinmez, arabaya bindiği gibi gergin değildi.

"Yalan söylendiğinde kokusunu alırım."

"Çok kişiyle tanışmak insan sarrafı yapıyor insanı. Doğrudur."

"Seni ilk gördüğüm zaman ile şimdiki arasında o kadar farkın var ki?"

"Bundan beni uzun zamandır izlediğinizi mi çıkarmalıyım?"

Ömer öksürüğe benzer boğazından garip bir ses çıkardı. Burak onun güleceğine dair bir hisse kapıldıysa da keskin gözler kendisine döndüğünde bu fikirden hemen vazgeçti.

"Konuşacağız Burak, az sabret."

Araç Kandilli'de bir villanın yüksek korunaklı kapısından içeri girerek yavaşça durdu. Ömer başını çevirdi.

"Geldik, inebilirsin."

Burak çoktan açılan kapıdan çıkarken yanındaki iri kıyım adam dahil, diğer tüm korumaların kulaklık takarak haberleştiklerini fark

etti. Kendi korumaları bir amaç için çalışıyorlardı, Ömer tehlikenin ana hattıyken bu kadar korunmanın sebebini düşündü. Daha sonra asıl kötülerin çok düşmanı olduğunu hatırladı.

"Evime hoş geldin. Bu eve ayak basan bir veya iki kişi ancak olmuştur. Sen şanslı adamsın... Gel içeri!"

İçeriye girdiklerinde baştan aşağı siyah döşenmiş mobilyalar ilgisini çekti. Duvarlar ve ışıklandırma koyu rengi açmak üzere beyazdı. Sadece süslemek amacıyla konsolların üzerine konan vazolar bile siyah desenlerle süslenmişti.

Ömer'in arkasından beş basamaklı merdivenden aşağı inerek ilerledi. Geniş salonun tavandan aşağı kadar inen penceresinden tüm boğaz elini uzatacak kadar yakında görünüyordu. Betül'ün bu eve bayılacağına adı gibi emindi. Ne yazık ki ona böyle bir ev alamayacaktı çünkü arkasındaki yarasa adam kapmıştı. Betül'ü bir kenara bırakıp arkasını döndü. Ömer gösterişli konsolun çekmecesinden bir zarf çıkartarak koltuklara geldi. Bacak bacak üstüne atıp rahatlıkla arkasını yasladı. Ceketinin cebinden bir sigara çıkarıp dudaklarının arasından tüttürürken Burak'a oturmasını işaret eden el hareketini yaptı.

"Arabada sorduğun soruyu şimdi cevaplayayım. Evet seni uzun zamandır izletiyorum."

"Neden?" diye sordu Burak, kıstığı gözleri çok dikkatli bakıyordu.

"Çünkü senin hakkında araştırma yapıyordum."

"Anlamadım?"

Ömer sigarasından derin bir nefes çekti ve beyaz-gri duman sisini havaya üfledi. "Senin baba tarafından akrabalarını buldum. Amcanı, kuzenini..."

Burak dehşetle koltuğundan öne kaydı. Ömer az önce almış olduğu zarfı geniş sehpanın üzerinden fırlatıp Burak'ın önüne gönderdi. Burak koltuğundan öne kayarak zarfı eline aldı. İçini açtığında bir kaç fotoğraf çıkardı. Hepsine gelişi güzel teker teker göz attı. Hep aynı kız ve yaşlı bir adam vardı. Kızı tanımıyordu ama adam hiç de yabancı gelmiyordu. Masmavi gözleri güneşte parıldıyordu. Beyazlamış olan saçları ve yaşlılığını gösteren buruşuk suratıyla sanki kendisinin bir 30 yıl sonraki haliydi.

"Amcam mı bu?" dedi hayretle. Ömer başını salladı.

"Ama ben araştırdığımda izlerini bulamadım" dedi kendisine kızar gibi hali vardı. Bu zamana kadar kimsesiz olduğunu düşünüyordu. Hoş amcasının fotoğrafını görüp varlığından haberi olsa bile değişen bir şey olmayacaktı. Onunla tanışmak için yeterince gücü kendisinde görmüyordu.

"6 sene önce Türkiye'ye geri dönmüşler. Amcan İngiltere'de yaşayan Türk bir ailenin kızıyla evlenip orada kalmış. Eşi ölünce de kızını alıp memleketi İzmir'e geri dönmüş."

Burak fotoğraftaki adamı uzun uzadıya kafasına çizer gibi incelerken Ömer'e döndü.

"Sen nasıl buldun onları? Bana iyilik yapıp dünyada yalnız olmadığımı, kan bağım bulunan insanların varlığını göstermek için değil her halde?"

Ömer Burak'ı ikinci kere şaşırtarak gülümsedi. Dudaklarının kapalı yana doğru kıvrılmasıyla iki yanağında gamze belirdi. Böyle olduğundan daha az korkutucu, yumuşaklıkla ikna edici görünüyordu.

"Yolumun seninle kesişeceğini hiç düşünmemiştim biliyor musun?"

"O halde nasıl buldun onları?"

"Onları değil, onu. Ben o kızla tanıştım." Fotoğrafı işaret etti. Suratındaki gülümseme hızla oluştuğu gibi aniden silinerek ifadesizleşti. "Kuzenin, Hayat!" dedi.

Burak genç kızın fotoğraflarına baktı. Siyah saçları kıvır kıvır omuzlarından aşağı iniyor, bal rengi gözleri ışıltıyla parıldıyordu. Habersiz çekilen fotoğrafların daha güzel olduğunu söylemişti bir fotoğrafçı, bu da aynen öyleydi. Kızın yüzündeki mutluluk, poz verince asla yakalanmayacak bir görüntüye sahipti. Babasına hiç benzemiyordu. Annesinin güzelliğini almış olmalıydı.

"Onunla nasıl tanıştın?" diye sordu Burak. Ömer sonuna yaklaşan sigarasını kül tablasında söndürerek ayağa kalktı. Köşedeki içki dolabından iki bardak çıkardı.

"Doğrusunu söylemek gerekirse daha tam olarak tanışmadım. Üç sene evvel kurduğum tuzağa başkasının düşmesi gerekirken kendi ayağıyla gelip canını, tehlike çamuruna bulamaya çalıştı. Sonra bir kaç kere ayağıma dolandı. Hakkında araştırma yapınca babasının benim

işlerimi yokuşa süren adamın ta kendisi olduğunu öğrendim. Arkası geldi işte. Yalnız amcan ile sen acayip benziyorsunuz" dedi elindeki viski bardağını Burak'a uzatırken.

"Daha önce babamı hiç görmediğim için, bilemiyorum."

"Ailen için çok üzgünüm, başın sağ olsun. Soyadını değiştirmekle çok iyi yapmışsın. Tüm doğuyu üzerine çekebilirdin."

Burak hüzünle gülümsedi. Amcasının ve kuzeninin fotoğraflarına uzun uzun baktı. Şu an bir şey hissetmiyordu, belki tanışınca duyguları hareket ederdi ama tanışmak konusunda hala emindi.

"Benden haberleri var mı?"

"Olmasını istiyor musun?"

Burak fotoğraflara geri döndü. Buna hazır değildi. Zamanında aramış olabilirdi ama şimdi hayatlarına girerek var olan düzenlerini bozmak istemiyordu.

"Şimdilik hayır..." diyebildi.

"Sen bilirsin, istediğin vakit seni onlarla görüştürürüm. Aslında bu aralar görüşmemeniz daha iyi. Üzerinde durduğum bir konu onları ilgilendiriyor ve..." Burak kaşlarını çatmaya başlayınca elini salladı. "Hayır bakma bana öyle! Onlara bir şey yapacak değilim."

"Eğer yapacak olsaydın, bana haber vermezdin. Tabi eğer bana acı çektirmek istemiyorsan..."

"Sana acı çektirmek istemiyorum, Burak. Sana zarar da vermek istemiyorum. Şöhretimi hamurunda 'adamlık' bulunduran adamlarda kullanmam!" derken siyah inci gözleri kartal keskinliğinde bakıyordu.

"Ömer Bey öyle diyorsa eğer..." dedi alayla. O kadar konuşmalarının ardından önyargıların kırıldığını aslında karanlığın içinde yıldızların varlığını görerek tamamen kara olmadığını anlıyordu. Ömer için düşünceleri bir anlamda varlığını koruyordu yine de eskisi kadar katı değildi.

"Bu eve gelip benimle içki içerek ve sohbet ederek karşımda oturan kişiden samimiyet beklerim. Bana Ömer de."

Burak istemsiz gerildi. Kendi dostuna bey diye hitap ederken...

"Bakışlarınla çok iyi konuşuyorsun. İçinden geçenler karşındaki insana akıyor."

Burak "Öyle mi? Farkında değilim." dedi, huzursuz hissediyordu.

"Ben Baran gibi senin de arkadaşım olmanı istiyorum. Dostlarımın düşmanlarımdan az olduğu düşünülürse, sanırım senin gibi adamlara ihtiyacım olacak" dedi güven aldığı gibi veren bir sesle.

Burak'ın gözleri şüpheli bir edayla kısılırken sehpanın üzerine bıraktığı fotoğrafa kayarak Ömer'e çevirdi. "Merak ettiğim şu konuyu lütfen açıkla, arkadaş olmanı kuzenime bağlayabilir miyim?" diye sordu yüzünde gülümseyen ve sorgulayan ifadesiyle bakarken. Ömer gamzeli gülümsemesini ona gönderip bardağındaki son yudumu aldı.

"Belki..."

"Seninle akraba olacağız yani?"

"Ben öyle bir şey demedim."

Burak kaskatı kesildi. Masum kızlarla oynayan erkeklerden oldum olası nefret etmişti. Ömer ne kadar tehlikeli olursa olsun kuzeninin kullanılmasına müsaade etmeyecekti. Kuzeninin masum olmaması veya onu tanımaması önemli değildi. Koruyucu mekanizma harekete geçti.

"Ömer, oynamak için kendine başka barbie bebeği bul" dedi mavi gözleri ölümcül öfkesiyle koyulaştı birden. Ömer tehdide bakıp gülümsedi.

"Bana kafa tutup şu dakika öldürmediğim tek adamsın biliyor musun?"

"Eğer Hayat konusunda düşüncelerin bu yöndeyse üçüncü dakika ölüme yürüyeceğimden şüphen olmasın."

"Sahiplenen erkek modeli, sanırım sayısı çok az bu dünyada. Seni rahatlatacak cümle bu sanırım: 'Ona sandığın gibi dokunmayacağım!'" Ömer'in yerin dibine sokan güçlü bakışları tekrar yüzünde belirdi. Hatları sertleşirken ne kadar ciddi olduğunu ona gösteriyordu. Burak ile uzun bakışmalarının ardından göz kontağını kesen Burak oldu. Yerinden kalkıp başını selam verir gibi eğdi.

"O zaman sorun yok. Başka bir şey yoksa ben artık gideyim."

"Tamam, adamlar seni geri evine bırakacaklar." Burak tekrar başını sallayıp arkasını döndü. Bir adım attığı sırada Ömer onu kalbini tırmalayacak o kelimeleri söyledi.

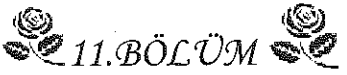
"Tolga'yı ayakaltından çekmemi istersen, tek kelimene bakar!" Burak ne arkasını dönüyordu ne de ilerleyip kapıya gidiyordu. Olduğu

yerde öylece kalakaldı. İçinden bir ses onu dünyadan silmenin mutluluğu ile ömür boyu yaşayacağını söylerken diğer taraf arkasından ağlayan bir kadın olacağını söylüyordu.

"Neden bahsettiğini bilmiyorum." dedi arkasını dönmeden. Ama sesi Ömer'i kandırabilecek güçte kesinlikle değildi. Ömer onun sırtına bakıp sırıttı. Omuz silkti. Burak'ın anlamazdan gelmesine yardım edecekti. Konuyu değiştirerek konuşmasına devam etti.

"Tolga'dan nefret ediyorum da, biliyorsun bir zamanlar sevgilim Gülşah ile yatmıştı. Eh bu dünyadan göçmesi herkes açısından daha iyi karşılanır diye düşündüm. Sence de öyle değil mi?"

Burak hiçbir şey söylemedi. Önüne dönüp hızla kendini dışarı attı. Ömer ile aynı masada oturması vicdanının körelmesiyle eş değerdi. Ömer'de vicdan yoktu. Tolga'yı ortadan kaldırmasını sıradan bir hokus pokusmuş gibi söylemesi küçük bir çocuğu heyecanlandırmak gibiydi. Ama bu dünyada bununla yaşayamazdı Burak. Hızlanan soluğu ile arabaya bindi. Betül'ün sevdiği adamı, sırf kendi bencil sevdası için yok edemezdi. Bu fikir hala onu cezbediyor olsa bile...

11.BÖLÜM

Betül saatine baktığında çok geç kaldığını görerek suratını buruşturdu. Telaş içerisinde odasında bir o yana bir bu yana koşturup duruyordu. Ayağının yarası bir kaç gün sonra geçtiği için artık sağlıksal açıdan sorunu yoktu. Uzun zamandır evde dinlendiği için Tolga onu akşam yemeğine çıkarmak istediğini söyleyerek randevu ayarlamışlardı.

Tolga'nın gelmesine beş dakika vardı ve neden bu kadar geç kalabildiğini sorguluyordu. Parfümünü üzerine boca ederek boy aynasından kontrolünü yaptı. Saçlarını dalgalar halinde omuzlarında aşağı salmış, askılı pembe bir bluz ile beyaz pantolon giymişti. Aynaya bir kaç adımla yaklaşıp dudaklarından taşan parlatıcının fazlalığını parmağıyla sildi. Ayaklarına şık topuklu ayakkabısını da giydi mi işi kolaydı. Tam o sırada kapının zili çaldı. Ayakkabılar elinde hazırlığı yarıda ve geç kaldığı için isyanla ayağını yere vurdu. Suratını ekşitip çantasını yatağın üzerinden aldığı gibi kapıya koştu.

Tolga ona geç kaldığı için kızmazdı. Daha önce birçok kere kapıda beklemek durumunda olsa bile gülerek karşılık vermişti. Yine de bir erkeği bekletmek istemiyordu. Kapıyı açtığında Tolga'ya özürlerini sıralayacaktı ama bulduğu kişi o değildi.

"Bak gerçekten özür... Burak?" dedi koştuğu için nefes nefese çıkan sesi şaşkınlığını bildiriyordu.

"İyi akşamlar..." Gözleri içeride dolaşıp kadına odaklandı. "Rahatsız etmiyorum değil mi?"

Betül gözlerini kırpıştırdı, sonra kendi şaşkın haline sırıtarak başını salladı. Kapıdaki adamın Tolga olduğuna kendini o kadar şartlandırmıştı ki Burak'ı görmek onu araba çarpması etkisiyle şoka sokmuştu.

"Etmiyorsun ama bir randevum vardı. Ona hazırlanıyordum. Sen gel içeri kapıda kalma." Betül önden giderek salona girdi. Elinde hala tutmakta olduğu topuklularını koltuğa oturup bileklerine nazikçe geçirdi.

"Seni burada görünce şaşırdım. Son iki gündür yüzünü görmedim," dedi hafif sitemle karışık çıktı sözleri.

Burak ayaktaydı. Gözleri etrafta dolaşırken "Baran Bey'in acil işleri yüzünden Ankara'ya gitmek durumunda kaldım. İstanbul'a geleli birkaç saat oluyor. Senin durumunu merak etmiştim. İyi misin?"

Betül bileğini gösterdi. Isırık izleri hala belirgindi ama yarası kapanmıştı.

"İyiyim. Bir daha ormana adım atabileceğimi sanmıyorum!" dedi yaşadığı şoku hatırlayarak kendi haline güldü.

"Ormanda gez ama bir dahakine pantolon gibi dış etkenlerden koruyan bir şeyler giy," Gözleri onun neşeyle gülen suratında geziyordu. Ömer'in evinden çıktıktan sonra çok geç olduğu için arayamamıştı. Sabah da Baran'ın acil verdiği iş yüzünden Ankara'ya yolculuğu gerçekleşmiş, ancak iki gün sonra yanına gelebilmişti. Betül'ün bu kadar canlandığını görmek yeniden hayattan keyif almasına neden oluyordu.

Betül giydiği topuklularını kontrol edip ayağa kalktı. Burak'a doğru ilerlerken sivri topuğu yerdeki halının küçük püskülüne takıldı. Bilerek denk getirmeye çalışsa, hayatı boyunca uğraşsa dahi becceremezdi. Ayağı tökezleyince Burak'a doğru meyletti. Adam güçlü refleksleriyle öne atılıp kızı kucaklarken "Dikkatli ol!" diye bağırdı. Betül kollarının arasında başını göğsüne yaslayıp yaptığı sakarlığa kahkahalarla güldü.

"Nasıl becerdim onu?" derken başını hafif çevirip yere baktı. Topuğu halının püskülüyle sarmaş dolaş aşk yaşıyordu. Başını yukarı kaldırdığında adamın anlam dolu bakışları kendisiyle buluştu. Burak ciddiyetle yüzünün her bir hattını içine çekerek inceliyordu.

"Özür dilerim, üzerine uçtum azıcık." Dengesini toparlarken "Ayrıca teşekkür ederim" dedi. "Her şey için!"

Burak cevap vermedi. Betül'ün önünde dizlerinin üzerine çökerken gözlerini birbirlerinden ayırmadılar. Betül bu bakışların altında

vücudundaki titreşimleri hissediyordu. Burak gibi karizmatik, cüsseli bir adamın önünde eğilmesi onu şaşırtmıştı. O kadar içten bakıyordu ki Betül gözlerinin önünde bu görüntüyü süsleyip ilan-ı aşk yapacakmış gibi yüreği heyecanla doldu. Kalbi yine pır pır ediyordu. Şaşkınlığının tam tepesinden çan çalar gibi cep telefonunun bölen sesi olmasaydı, görüntüsüne başka sahneler ekleyebilirdi. Gerçeğe döndüğünde Burak'ın onun bileğinden tutup ayağını hafif kaldırarak topuğundaki püskülü çıkarttığını gördü. Betül yarım yamalak toparladığı cümleleriyle "Ben...ehehe... Teşekkür ederim. Şey..." dedi. Telefon hala son sesinde koltuğu üzerinden çığırıyordu. Çalmıyordu, çünkü ses beyninin içerisinde adeta ötüyordu! Burak'a karşı yaptığı yarım teşekkür, kapıdaki Tolga'nın ısrarla çaldırdığı telefon iyice sinirlerinin bozulmasına neden oluyordu. Topuğunu yere vura vura çantasından telefonu aldı.

"Geliyorum Tolga," dedi sertçe. Bu kadar öfkeli olmasını Tolga'ya daha sonra açıklamak durumundaydı.

Burak'a döndü. "Her şey için teşekkürler. Ormanda o an yanımda olduğun için teşekkür ederim. Sen olmasaydın daha kötü olabilirdim. Şey..." Huzursuzca gözleri dolaştı. "Rica etsem, ben çıktıktan iki dakika sonra evden çıkabilir misin? Tolga aşağıda ve... Sizin tekrar boğaz boğaza gelmenizi istemiyorum."

Burak sırtını dikleştirip başını kaldırdı. Tolga konusunda kendini rahatsız hissetmiyordu, eğer rahatsız olabilecek biri varsa o da Tolga olmalıydı. Üzerine yürümek isterse itinayla yürürdü. Kısacası kısasa kısasdı. Ama Betül'ün isteği her şeyden önce geliyordu. Bu yüzden hiçbir şey söylemeden sadece başını sallamakla yetindi. Betül anlayışı için ona hayranlıkla gülümsedi.

"Teşekkür ederim. Ehe bugün çok teşekkür ettim sana... Neyse iyi akşamlar!" dedi ve portmantoda asılı duran ceketini alarak kapıdan çıktı. Burak arkasını döndü. Değişen fiziksel tepkilerini sakinleştirmek üzere bir kaç kere derin nefesler aldı. Gözlerini kapattığında az önce Betül'ün kollarında olduğunu tekrar hatırına getirdi. Parfümü evin her yerine sinmişti. Ciğerlerinin gözeneklerine aldığı iç gıdıklayıcı koku tüm benliğine yayıldı. Bu ev Betül'ün mabediydi. Kalbinin kraliçesinin...

Ne yazık ki, kraliçenin kalbi kötü kalpli prensin elindeydi!

Betül arabaya bindiğinde Tolga'nın yediği azar yüzünden kızgın olmadığına şaşırdı. Aksine kahkahalar atacakmış gibi heyecandan yerinde duramıyordu. Tolga eline küçük bir fular aldı.

"Gideceğimiz yer sürpriz olacak, bu yüzden gözlerini kapatmam lazım."

Betül o öne eğilmeden hemen sırtını cama dayayarak geriledi.

"Neden?" diye sordu şüpheyle.

"Sürpriz dedim ya, hadi gözlerini bağlayayım."

"Ben bağlarım."

"Görmemen lazım. Ben bağlarım, hadi gel!" dedi ve bileğinden tutup nazikçe kendine çekti. Betül bu durumdan pek hoşlanmadı. Çekinerek de olsa koltuğa düzgün oturup gözlerinin bağlanmasına izin verdi.

"Evet, oldu. Hadi gidelim."

"Nereye gidiyoruz?" derken kendisini çok garip hissetti. Hiçbir şey görmüyordu. Sadece kulağına gelen kıkırtı seslerini ve arka fonda çalan yabancı müziğini sesini duyuyordu.

"Çok güzel bir yere!" dedi Tolga ve söylediği son şey bu oldu. Gidecekleri yere kadar müziğin yüksek sesi onlara eşlik etti. Betül bu durumdan çok huzursuzdu. Kör gibi hissediyordu. Gözleri görmeyen engelliler için her zaman içi sızlar ve onlara sevgiyle yaklaşırdı ama şu an yanındaki adamdan dolayı biraz tedirgindi. Bu durumdan kurtulmak için çok kere elini gözüne götürdü ama Tolga hemen ona karşı koydu.

Yarım saat sonra araç durdu. Betül artık yükselen sinirleriyle ona döndü.

"Ben sıkıldım, çıkarıyorum!"

"Hayır dur!"

"Neden? Bunaldım artık."

"Tamam, iki dakika daha sabret."

Tolga araçtan hızla inip Betül'ün kapısını açtı. Elinden nazikçe çekerek dışarı çıkartıp beline sarıldığı gibi onu yürüttü.

"Nereye gidiyoruz?"

"Sabret sevgilim," dedi derinliklerinden gelen ses, az sonra çok ateşli bir şeylerin olacağını hissettiren cinstendi. Betül titredi. Merakın ve Tolga'nın sesi duygu selinde savrulmasına neden oluyordu.

Bir yere gelip durdular. Tolga parmağını salladı ve müzik çalmaya başladı. Keman ve piyanonun harmonisiyle oluşan bir müzikti. Betül'ün arkasına geçip ensesine öpücük kondurdu. Gözlerindeki bağı çözdü. Betül gözlerini kırpıştırarak açıp önündeki manzaraya odaklandı. Nerede olduklarını bilmiyordu ama önünde bir havuz vardı. Havuzun kenarında güllerle masa süslenmiş, bulundukları yere kadar yol oluyordu. Diğer kenarda canlı müzik çalan orkestra vardı.

Betül tutulan dilinin çözülmesini o kadar istiyordu ki bu kadar şeyin tek bir anlamı olduğunu bildiğinden konuşamaz olmuştu. Bu geceyi engellilerin gecesi olarak ilan etmeliydi. Önce bacakları birbirine dolanan bir engelli, sonra kör ve en sonunda da dilsiz! Buradan çıkınca her birine dua edip yardım edeceğini kendine hatırlattı.

Tolga onu güllerin yanından yürüterek masaya götürdü. Havuz ile masanın arasındaki boşluğa gelince durdu ve dizlerinin üzerine çöktü.

Betül kıkırdadı. Bu gece tanıdığı tüm erkekleri önünde eğdiriyordu.

"Tolga..." dedi kalbi heyecanla sol yanından atıyordu.

"Havuzun içine bak sevgilim!"

Betül o tarafa döndüğünde havuzun kenarlarında yanan beyaz ışığın sönüp içindeki lambaların dibini aydınlatırcasına yandığını gördü. Ağzından hayret dolu bir nida çıkarken suyun içinde beliren yazıyı okudu.

Tolga ona en yakışıklı gülümsemesini yolladı, ardından sudaki yazıyı seslendirdi. "Benimle evlenir misin, sevgilim?"

"Tolga!" dedi gözlerine dolan sevinç yaşlarıyla.

"Cevap verecek misin?"

"Tolga..." dedi Betül yine hayretle. Bu kadar güzel bir ambiyansın içinde söylenebilecek tek bir kelime aklına gelmiyordu.

"Bu durumda evet veya hayır derler ama olumluysa dudaklarından çıkan Tolga'yı da kabul ederim" dedi çapkın gülümsemesiyle. Betül başını sallayıp "Evet!" dedi.

"Başını kaldır" dedi Tolga tepesini işaret ederek. Betül yine bir sürprizle daha heyecanlanırken kafasını kaldırdı. Tam önünde üstlerindeki tenteden inen ipin ucunda kutu sallanıyordu. Yavaş yavaş aşağı inen kutu tam gözlerinin önünde durdu. Betül elini attı ve kutuyu

titreyen elleriyle tuttu. Tolga onun açmasına müsaade etti. Kutunun içinden klişeleşen yüzük çıkacağını sandığından gülerek kutuyu açtı ama içinde yüzük yoktu. Bir anahtar vardı. Eline alıp şaşkınlıkla sordu.

"Nerenin anahtarı bu?"

"Kalbimin diyeceğim ama onu çilingirlerin açamayacağını bildiğimden anahtarını bir tek sana özel yaptırdım."

Betül sadece güldü.

"Evimizin!" dedi Tolga.

Masanın üzerinden bir ipi dikkatlice eline aldı. Betül'e uzatıp "Bunu yavaşça çeker misin?" diye sordu.

"Ah Tolga!" dedi geniş bir gülümsemeyle. Merakı en uç noktalardaydı. İtaatle dediğini yaptı. İpi çektiğinde tentenin diğer ucundan parıldayan gümüş renkte bir yüzük kayarak eline ulaştı. Sevgiyle dizlerinin üzerindeki adama döndü.

"Seni seviyorum Betül!"

Bundan sonrası Betül'ün prensini bulduğunu düşündüğü prenses masalının başlangıcıydı. Bir kadının hayallerindeki gibi evlilik teklifi almıştı. Mutluluk kendi ayaklarıyla ona koşarak gelmiş ve onun kucaklamasını beklemişti. Nefret ettiğini düşündüğü adamdan hoşlanacağını bilemeden, sevgili olmuş ve şimdi de karısı olmak için adım atmıştı. Hayatının bundan sonra değişeceğini çok iyi biliyordu. Evli bir kadın olarak hayatına devam edecekti. Tolga'nın yemekte ona söylediği gibi "Çok beklemek istemiyorum, sevgilim. Hemen evlenelim!" dediğini hatırladı.

Bir hafta sonra ilk etaptaki her şey hazır oldu. İki aile bir araya gelmek için sözleşip geleneklere göre kız isteme ve nişan merasimini gerçekleştirmek üzere Baranların evine gelmişlerdi. Behiye Hanım ve Ahmet Bey Betül'ü Esma gibi çok severlerdi fakat bu evlilik konusunda fazla aceleci olduklarını düşünüyorlardı. Kızlarının gelin gittiği aile ile tekrar bir akrabalık ilişkilerinin kurulmasını garip bularak bir gün mutlaka son bulacak diye düşünüyorlardı.

Baran cephesinde ise işler hiç yolunda değildi. Betül'ü ikna etmek üzere güzelce bir konuşma yapmış ama kardeşinin evlenmek istediğini

söylemesiyle fazla üzerine gidememişti. Esma'nın ağabeyi olduğu halde kendi kız kardeşini o adamla evlendirmek istemiyordu. Tolga'nın kendisine yaptığı gibi kardeşini zorla sevmediği adamla evlendiremezdi. Bu yüzden konuyu fazla dallandırmadan kapatmakta buldu çareyi ve çaresizce kardeşinin o adamla evlenmesi için ilk adımı attı.

O gecenin gerçekleşeceğinden haberi olmayan bir tek Burak vardı. Baran'ın vekâletiyle tekrar Ankara'ya giderek ortak oldukları şirketlerin toplantısına katılacağı için bir haftalığına orada kalması gerekiyordu. Akşam otel odasında yalnız kaldığında her gece kedere sarılarak gözlerini kapatıyordu. Son zamanlarda kalp ağrısı fazla belirginleşmişti.

Eli boş bulunduğu her seferde telefonunun 'Betül Hanım' yazılı kısmına gidiyor ama anında kapatıyordu. Onu çok özlediği halde arayamamak çok acıydı.

İşlerini bir an önce bitirmezse daha da uzun kalabilirdi. Sanki tüm denetleme, yönetim kurulu toplantıları o haftaya doluşmuş, başka hafta bulamamışlardı. Her girdiği görüşmeden sıkıntıyla çıkıp kravat gevşeterek orayı terk ediyordu. Ayarlanan tarihten bir gün önce İstanbul'a dönüşünü yaparak Baran'a rapor vermek üzere evlerine gitmek için yola koyuldu.

Birkaç saatlik yolculuğun sonunda aracını villanın bahçesinden içeri sokarken Tolga'nın arabasını gördü. Akşamın 9'unda beklenen bir durum değildi. Normalde Tolga bu eve pek uğramadığı için şaşkınlığı had safhadaydı. Arabayı park edip Selim'in ona koşarak gelmesini izledi.

"Ben yokken her hangi bir sorun oldu mu?" diye sorguladı. Adam olumsuz anlamda başını salladı.

"Hayır Burak Bey," dedi. Burak gitmesini işaret edip evin kapısına giden taşlık yolda yürüyüp kapıyı çaldı. Esma kapıyı açıp ona tatlı tatlı gülümsedi. Bu kadın her geçen gün daha da güzel oluyordu.

"Hoş geldin Burak, seni yarın bekliyorduk," dedi. Kocasının ona ne zaman döneceğini söylediği belliydi. Burak aynı samimiyetle kadını selamladı.

"Baran Bey ile görüşebilir miyim?"

"Tabi girsene," dedi. O sırada içeriden kahkaha sesleri yükseldi. En çok da Tolga'nın...

Burak kibarlıkla reddederek başını salladı. "Misafirleriniz var, rahatsız etmek istemiyorum. Rica etsem Baran Bey'i çağırabilir misiniz?" diye sordu. Esma hemen başını salladı. Arkasını dönüp salona gitti.

"Baran sevgilim..." diye seslendi. Yakışıklı kocası ona en karizmatik gülümsemesiyle dönerken "Efendim hayatım?" diye karşılık verdi.

"Biraz gelir misin? Burak kapıda." diye haber verdi. Baran'ın kaşları şaşkınlıkla kalkarken Betül şüpheyle gözlerini kıstı. Burak'ı görmeyeli günler oluyordu. Neden içeri girmediğini merak ederek oturduğu yerde huzursuzca kıpırdandı.

Baran "İçeri alsana," diye öneride bulundu ama Esma "Sen gel." dedi. Yerinden kalkıp kapıya gitti. Burak onu görünce başını hafif eğip selam verdi.

"İyi akşamlar, rahatsız ettim ama geldiğimi haber vermek için uğramıştım."

Baran bir kaşını kaldırdı.

"Sorun yok değil mi? Bir pürüzle karşılaşmadın?"

"Hayır, her şey yolunda. Sadece çok küçük bir kıymık elimize battı, onu da problemsiz hallettim. Detayları yarın holdingde size aktarırım." İçeriden gelen konuşma sesleriyle artık gitmesi gerektiğini anladı. "Misafirleriniz var, daha fazla rahatsız etmek istemiyorum."

"Evet, Esma'nın ailesi burada. Önemli bir aile birlikteliği..." dedi Baran şakaklarını ovuşturarak.

Burak "İyi misin sen?" diye sordu. Şimdi çalışanından çok düşünceli arkadaş gibiydi.

Baran başını kaldırıp alayla güldü. "Neden bir araya geldiğimizi sormayacak mısın?"

Burak kararsız kalırken Baran devam etti. "Hazır ol! Sevgili kız kardeşim Betül'ü, Tolga'ya istemeye geldiler. Az önce de nişan yüzükleri takıldı. Yakın bir zamanda da evleneceklerini söylediler."

Burak yutmak üzere olduğu tükürüğünü soluk borusuna kaçırdığı anda çok şiddetli bir öksürük nöbetine tutuldu. İki büklüm olan vücudu yüzünden Baran endişeyle yanına gelip omuzlarından tuttu.

"Burak? Oğlum iyi misin?"

Evleniyor... Nişanlanmış ve birkaç ay sonra evleniyor...

Burak genzinin yanmasından mı yoksa acısından kalbinin her an duracakmış gibi tüm şiddetiyle sol yanında atmasından mı gözlerinin dolduğunu bilmiyordu. Öksürükler içerisinde dizlerinin üzerine çöktü.

Betül için hep bir umudu vardı. Şimdi ellerinden tamamen kayıp rüzgarın şiddetiyle gökyüzüne doğru uçuyor, saniye saniye ondan uzaklaşıyordu.

Evleniyor... Tolga'nın karısı olacak...

"Burak!" diye bağırdı Baran. "Ne oluyor? İyi misin?" Öksürükleri bir nebze de olsa azaldı, yine de bir elini kalbinin üzerine koyarak onu oradan çıkartmak istiyordu. Bu acı çok fazlaydı.

İçeridekiler Baran'ın bağırtılarını duyarak kapıya koşup etraflarını sardılar.

"Ne oldu?" diye sordu Esma dehşetle yerdeki Burak'a bakarken.

"Bilmiyorum aniden öksürmeye başladı." Burak'a döndü. Başı yere eğik olduğu için yüzünü tam göremiyordu. Kapıdaki aydınlatma sadece sırtına geliyor, yüzü karanlıkta kalıyordu.

"Burak, iyi misin sen? Nefes mi alamıyorsun?"

Burak'ın sıkmaktan dolayı suratındaki tüm damarları mosmor belirginleşti. Yüz hatları acıyla kasılıyordu. Sağ eliyle kalbinin tam oradan göğsünü sıktı. Bu acı katlanılmayacak kadar güçlüydü. Canlı canlı ölüme gidiyordu. Hayal kırıklıkları... Yanan boğazına aldırmadan "İ..yiyim," diye fısıldadı. Baran kolundan tutup onu kaldırmak istedi fakat Burak ona yardımcı olmuyordu. Kıpırdamadan saniyelerce öyle durdu.

"Burak..." diyen üzgün bir ses kulaklarına ulaştı. Siren etkisi bu olmalıydı, onun zor bir durumundayken karşısına çıkan etkileyici kadın. Sesin tınısıyla başını kaldırıp eğilen kadına baktı. Gözleri ışığın vurmasıyla mağaranın içindeki temiz su kadar pırıl pırıldı. Bakışlarında endişe olsa bile bu önemli değildi. O gözlerin odağında kendisi vardı.

"İyi misin?" Güzel siren ona yüzünü ellerinin arasına almak için uzatırken gözlerini yakan bir parıltıdaki alyans gözlerinin odağı-

nı parmağına çekti. Sağ elinin yüzük parmağında yer edinmiş olan yüzük Burak'ı hayaller âleminden alıp ahtapot misali taşlara çarptı. Bu sefer nefessizlikten isyan eden ciğerleri yüzünden öksürüp hemen yerden kalktı.

"İyiyim ben," dedi sertçe.

"Doktora gidelim mi? Yüzün kıpkırmızı Burak?" dedi Baran. Burak itiraz ederek hemen başını salladı.

"Bir şeyim yok. Sizi telaşlandırdığım için afedersiniz. İyi akşamlar..." diyerek uzaklaşmak için bir iki adım attı ama Betül eline yapıştı.

"Burak, bu mutlu günümde yanımda olmayacak mısın?"

Bu sözler olduğu yerde taş kesilmesine neden oldu. Bu kadarı da fazlaydı. Sevgi görmemiş kalbi aşkını tek bir kalpte hem de kendisine yasak olan kalpte bulmuştu. Bunun kahredici etkisiyle yıllardır boğuşurken tek tesellisiyle avunuyordu o da başka bir erkeğin ona dokunmadığıydı. Betül bir çiçekti ve kendisi arı olarak ona dokunmadan yıllarca etrafında uçuşup durmuştu. Şimdi onun etrafında dolanan kişi Tolga'ydı. Güzel gözleri ona bakarak gülecek, sevincinde hüznünde o adamın kollarına koşacaktı.

Aşkın en berbat halindeyken Betül ondan mutluluğunu beraber kutlamalarını istiyordu. Omuzunun üstünden arkaya çevirdiği bakışlarıyla "Size mutluluklar dilerim..." diye mırıldandı. Betül'ün elleri arasından kayarak arabasına gitti.

Betül orada öylece kalakaldı. Nedendir bilmiyordu Burak'ın sesinden bir şeyleri olduğunu anlamıştı. Senelerdir yan yanalardı. Tavırlarından bir şeye kızdığını anlayabilecek kadar onu tanıyordu. Tolga yanına gelip kolunu omuzuna dolayınca başını çevirdi.

"Gel hayatım, kutlamamıza devam edelim!" dedi. Sonunda Betül'ü elde etmenin mutluluğu içerisinde kadehini kaldıracaktı. Burak denen herifin nasıl dağıldığını görebiliyordu. Kendisinden korumaya çalıştıkça aslında Betül'ü ona yaklaştırdığının farkında bile değildi. Artık yolundan çekildiğine göre, evlenene kadar isteğini almalı, ön ihtiyacını gidermeliydi. Betül'ü içeri götürürken saçına öpücük kondurup kokusunu içine çekti. Yine pantolonunda sıkışmalar oluyordu. Sevgili olduklarından beri amacına ulaşamamış, onunla muhteşem

patlamasını yaşayamamıştı. Bu işin düğüne kadar uzamasını istemiyorsa Betül'ü ikna etmek için çabalamalıydı.

Herkes içeri girerken Esma çoktan giden adamının peşinden bakan kocasının yanına gelip koluna girdi.

"Hayatım, Burak'a ne oldu?"

"Anlamadım ki. Konuşuyorduk birden tuhaflaştı."

Esma anlamaya çalışan gözlerini kıstı.

"Ne söyledin ona?"

"Betül'ün nişanlandığını, yakında evleneceklerini. Sonra öksürerek dizlerinin üstüne düştü." Esma'nın kaşları havaya kalktı. Belki hamile olduğu için önseziydi, belki de altıncı histi bilinmez, Burak'ı daha önce hiç bu kadar kötü görmemişti. Kocası kollarını ona dolayarak tanıdık sıcaklığı eşliğinde içeri girdi. Yakında bu iki insanın kaderlerinin nasıl şekillendiğini görecekti. Önce Betül, sonra Burak!

Burak o kadar hızlı soluyordu ki ciğerleri isyan ederek göğsünü acıtıyordu. Yaşadığı son dakikadaki olaylar onda bıçaklanma hissi yaratıyordu. İlk kesikte hiçbir şey anlaşılmıyor, acısı daha sonra çıkıyordu. Bu da aynen öyleydi. Olayların sıcağı sıcağına gelişmesi onda anlık bir şok yaratmış olsa da acısı tüm benliğine şimdi yayılıyordu. Gözlerini yakan korkutucu öfke yüzünden kaybetme duygusunu en zirvede yaşıyordu. Bir tanecik aşkını kaybetmişti hem de dünyanın en ahlaksız, kişiliksiz adamına! Öfkeyle direksiyona vurdu. Yetmedi hırlayarak birkaç kere daha vurdu. Otoban yola çıkarak sol şeritten basabildiği kadar gaza bastı. Aşkı, nefreti, gözünü döndürecek kadar mantığını kör eden öfkeyi had safhada yaşıyordu. Betül artık yoktu. Elini tutamayacaktı. Ona gülen yüzüyle bakamayacaktı. Aralarındaki mesafe daha da açılacaktı.

Duygu grafiği öfkesinin oranını düşürürken kaybetme duygusunun verdiği üzüntü, bedenine hakim olmaya başlayıp öfkesine baskın geldi. Kalbi tekleyerek sol yanında can çekişiyordu. Betül'ün gözleri... O tatlı gülüşü... Yaptığı cadılıkları...

Mavi gözleri o kadar yanıyordu ki sonunda yaşlar gözlerine yayılarak akmak üzere gözlerinin kıyısına ulaştı. Elini direksiyona bir kere daha geçirdi. O sırada parmağı radyonun düğmesine denk geldi.

Duyguların kaosunda bu şarkı da nereden çıkmıştı? Kapatmak üzere puslu gözlerinin arasından düğmeyi ararken o sözlere denk geldi.

"Acıyor, acıyor, acıyor.
Her yolu denedim bitmiyor,
Kalbimin ortasına bıraktığın aşkını, batıyor!"

Burak aralanan dudaklarının arasından durumun uygunluğuna çalan şarkıya şaşırarak hızla nefesini bıraktı. Gözleri direksiyonda gezerken bir anlık boşluğu aracın refüjlere doğru meyletmesine neden oldu. Çarçabuk toparlanarak hızını azaltıp sağ şeride geçti.

Betül'ü başka kollarda görecekse bu dünyada yaşamasa da olurdu. Düşüncelerin değişmesi rüzgâr esmesi gibiydi, karmaşanın içinde adeta oradan oraya savruluyordu. Yine bir esmeyle tekrar öfkesi su üstüne çıktı. Tolga'nın o kısık gözlerinin zaferle ışıldadığını getirdi aklına. Gözlerinden yaşlar acı ve öfkeyle harmanlanıp yanaklarından süzülürken sıktığı dişlerinin arasından haykırdı.

"Allah belanı versin Tolga! Hak etmediğin halde o senin olacak! Senin..."

Direksiyona sayısız kez yumruk attı. Sağ elinden çok yediği darbelerden dolayı direksiyon kırılacak gibi duruyordu. Burak arabanın içinde ilk defa ağlayıp kaybettiği ailesine, sevdiği kadının başkasının olmasına ve hayatta sürekli kaybedecek olmasına gözyaşı döktü. Gözleri o kadar doluydu ki aracı arıza şeridine çekerek dörtlülerini yakıp durdu. Ellerinin yumruklaması bitti, alnını vurmaya başladı. Bir süre öylece ağladı, yaşanmışlıklara yaşanamayacaklara...

Başını kaldırdığında artık ağlamıyordu. Gece mavisine bürünen gözlerinden akmayan yaşlar pozisyonunu koruyarak otobanın sarı ışığında parıldıyordu. Burnunu çekti. Bir şeyin farkına yeni varıyormuşçasına dikkatli ve düşünceliydi. Tamamen doğruldu. Direksiyona dayadığı iki kolundan destek alarak geriledi. Gözleri tam ileride bir noktaya bakıyordu ama düşünceleri yüzünden görmüyordu. Solukları yine hızlandığı için takımının içinde göğsü bir yukarı bir aşağı iniyordu. Kuruyan ağzını ıslatıp aynadan arkaya baktı. Aracı hızla şeride sokarken aklındaki şeyi gerçekleştirecek olan tek kişiyle görüşmesi

gerektiğini anladı. Aracı yine son sürat kullanıp en yakındaki çıkıştan otobandan çıktı.

45 dakika sonra istediği yere geldi. Araç tanıdık olmadığı için kapıdaki korumalar araca şüpheyle bakıyorlardı. Burak hiç vakit kaybetmeden araçtan fırladı. Giriş kapısına ilerledi. İki tane izbandut gibi adam onu sertçe durdurdu.

"Dur bakalım!"

"Ömer'le görüşeceğim, çekil!"

"Elini kolunu sallayarak giremezsin," dedi sağındaki adam. Burak'ın o anki tanımı; katıksız öfkeli bir boğa kadar yakıcıydı.

Sağındaki adamın boşluğundan yararlanıp midesine indirdiği yumruğu ile nefessiz bırakırken diğer yanda bulunan iki adamı da etkisiz bırakacak hareketi yaptı. İki büklüm olan adamın silahını belinden çıkardı ve emniyetini açarak kafasına dayadı. Diğer kolunu boğazının altından geçirip geri doğru çekerek nefessiz bırakacak pozisyonu ayarlayıp kapıya ilerledi.

Demir kapının yayalar için olan kısmı açıldı. Burak dikkatle önündeki ve arkasındaki adamları kollayarak kendisine siper ettiği adam ile bahçeye girdi. O sırada diğer tüm adamlar silahlarını çekerek Burak'a doğru tutuyorlardı. Burak onların geri çekilmeyişlerine, arkadaşlarının hayatını tehlikeye atmalarını görmüyordu bile. Adamların hepsi Burak'ın ufak bir anını kolluyordu. Evin kapısına geldiğinde kolundaki adamın kulağına tısladı.

"Kapıyı aç!"

Adam korktuğunu gösterecek tek bir emare olmadan zili çaldı. İçeride bir adam kapıyı açıp çoktan haberini aldığı bu sahneyle karşılaşınca geri çekilip beline uzandı.

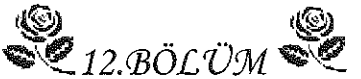
Burak "Yanlış bir hareketinde kafasını patlatırım," diye hırladı. Bir iki adım yan yan gitti. Salondaki sese göre Ömer oradaydı. Kolundaki adamı fırlatırcasına diğer adamın üzerine itip koşarak Ömer'in yanına ulaştı. Tam o sırada diğer adamlar nereden geldikleri belli olmayan karga gibi Burak'ın etrafını sarıp başına silahı dayadılar. Elindeki silahı aldılar.

Telefonla konuşmakta olan Ömer salonundaki ani karmaşa karşısında şaşkınlığını gizlemedi.

"Ben seni sonra ararım!" diyerek telefonu kapattı. Asil duruşunu bozmadan karşısındaki adamı inceledi. Burnundan o kadar şiddetli soluyordu ki nefes alış verişi duyuluyordu. Gözlerinin hedefinde kendisi vardı. Ölümcül bakışlarının altında çok sinirli olduğunu biliyor fakat bunun neden kaynaklandığını bilmiyordu.

"Öldür onu!" diye tısladı Burak.

O sırada gecenin sonuna yaklaşırken bir şampanya patlatan Tolga ilk olarak Betül'ün elindeki bardağı doldurdu. Aşık bir adam gibi gözlerinin içine bakarak "Seni seviyorum, Betül!" dedi. Betül ise o gözlerin içine doğru gülümserken kalbinde büyük bir acı oldu ve elindeki bardak fayans zemine düşerek tuzla buz oldu. Kalbi... ağrıyordu!

12.BÖLÜM

"Öldür onu!" diye tısladı Burak.

Ömer kartal gibi bakan gözlerinin üzerindeki düzgün kaşlarını kaldırdı. Gerçekten şaşırmıştı. Adamlarına göz atıp "İndirin silahları, çıkın dışarı!" dedi otoriter bir sesle. Adamlar anında geldikleri gibi çarçabuk yok oldular.

Ömer ağır adımlarla arkasındaki koltuğa oturdu. Bacak bacak üzerine atarken yine karşısındaki koltuğu gösterdi. Burak oturmak yerine ona doğru kararlılıkla yaklaştı. Gözlerindeki bakıştan mantığının çoktan köreldiği anlaşılıyordu.

"Tolga'yı öldür!"

"Sakin ol Burak! İlk önce geç karşıma ve ne olduğunu anlat. Seni bu kadar öfkelendiren şeyi merak ettim." Sesi o kadar sakin çıkıyordu ki Burak onun pervasız tavırlarına dayanamayarak Ömer'in üzerine atıldı ama Ömer hayatının tamamı tehlike olmuşken, öfke krizindeki adama yem olacak değildi. Yaptığı hamleden kendini koruyup yana kaydı. Ayağı parkede kaydığından dengesini toparlayamayan Burak'ın kolunu geri kıvırdığı gibi yüzünü koltuğun yastığına gömerek dizlerinin üstüne eğdirdi.

"Bir erkeğin gözünü ancak bir kadın bu kadar döndürebilir. Söyle şimdi ne oldu?" diye sordu korkutucu sakinlikte çıkan sesiyle.

Burak "Bırak beni..." diye kükredi yastıkla koltuğun arasına sıkıştığı için başı zonkluyordu.

"Betül'e ne yaptı?"

"Lanet olsun sana! Öldürmen için emri veriyorum. Git öldür! Beni bırak!"

"Sen sakinleşince bırakacağım. Hala benimle cebelleşiyorsun." diye bağırdı Ömer. Burak yere yatan boğa gibi debelenip duruyor, en az kendi kuvvetindeki adamın kolunu geri kıvırmasıyla acıyla haykırıyordu.

"Sakinim bırak tamam!" diye bağırdı Burak.

"Değilsin, bana karşı koyma! Ne olduğunu söyle?"

"O itle evleniyor!" dedi kükreyerek. "Bırak kolumu!" Ömer bir kere daha kolunu geri çekip onu acıyla bağırtarak tutuşunu gevşetti. Burak bundan fırsat bulup hızla elinden kurtuldu ama artık savaşacak gücü kalmamıştı. Yerde oturur pozisyona geçip Betül'e olan üzüntüsünün bıraktığı harabenin içinde yaşam mücadelesi veriyordu.

Bir süre derin bir sessizlik oldu. Ömer içki dolabına giderek bir şişe viski iki de bardak aldı. Gelip Burak'ın yanında bardaklara doldurdu ama Burak bardağına değil, şişesine uzanıp kafasına dikti. Boğazı yakıcı tadıyla kavruldu, dinlendiği her saniye düşünceler aklına Betül'ü kaybettiğini getirince devam etti.

"Yavaş ol," dedi Ömer, dudağının kenarı yukarı kıvrıldı. Bir erkeğin acısından eğlence çıkaracak değildi ama Tolga denen herifin tüm kadınları elinden geçirmesi trajikomikti. İlk önce kendi sevgilisi Gülşah'a, şimdi Burak'ın sevdiği kadın Betül'e sahip olmuştu.

"Yapacaksın, değil mi?" diye sordu soluklarının arasından. Gözleri yaralı bir adam gibi tehlikeyle bakıyordu hala.

"Sen düzeldiğin vakit, bunu tekrar konuşacağız."

Burak ona tiksintiyle baktı.

"Ben kendimdeyim."

"Değilsin. Hadi içkini iç ve düşüncelerini bulandır. Bu gece senin için çok zorlu geçecek yoksa. Senin gibi bir adamın elini karaya sürmesini istemem."

Burak "Nasihate ihtiyacım yok..." derken zaman geçtikçe onun sakinleştiğini, hareketlerinin yavaşladığını gördü Ömer. Yerinden kalkıp cep telefonundan birini aradı.

Yarım saat sonra Ömer, yerdeki aşk enkazının koluna girerek ayağa kaldırdı. İlk seferinde denge sorunu oldu ama düşünceleri yü-

zünden tamamen kendinden geçmiş değildi. Öfkesini kontrol altına alarak "Ne oldu? Niye kaldırdın?" diye sordu. Betül'ün görüntüsü lanet olası gözlerinin önünden gitmiyordu. Düşüncelerini toparlamaya çalışıp Ömer'in sözlerine odaklandı.

"Benimle gel!"

Peşinden yürüyüp üst kata çıktı. Ömer bir kapının önünde durdu. Burak gelince açıp içeri girdi. İlk olarak loş aydınlatma yapılan odada gözleri dolaştı, odaklanma özelliğini geçici olarak kullanamadığı için anlamayan gözlerle merakını gidersin diye Ömer'e döndü.

"Ne var burada?"

Ömer yatağın kenarına oturan kadına işaret ederek ayağa kalkmasını istedi. Ardından Burak'a dönüp "Çivi çiviyi söker derler..." dedi ve elini kaldırıp yatağın başında bekleyen uzun saçlı, mini elbiseli kadını gösterdi. Burak başını çevirdiğin de o zaman kadını fark edebildi. Baştan aşağı vücudunu süzen gözlerini Ömer'e çevirdi. Sarhoşluğun vermiş olduğu laçkalaşan psikolojisiyle adama dişlerini göstererek sırıttı.

"Buna karşılık çok güzel bir söz var. Dur söylüyorum... Çivi çıkar ama izi kalır!" dedi ve gözleri anında eski ciddiyetini geri kazandı.

"Büyük yaraları unutmak için yeni bir yara edinmek gerekir Burak!"

Burak alayla güldü. "O zaman asla toparlanamam."

"İşte o zaman yaralarınla yaşamayı öğrenirsin!" dedi Ömer onun gözlerinin içinden kalbinin yaralarına tahta çitler çakarak. Burak'ı ikna etmişe benziyordu. Suskunluğundan kabul ettiğini çıkardı ve yanından geçip kapıya giderken "Yeni bir yara açarken keyfini çıkart, daha sonra kendinden nefret etsen bile!" dedi ve o korkutucu gülüşüyle kapıyı kapattı.

Burak kadına döndü. Savsak adımlarla yanına yaklaşırken az sonra olacakları ikisi de çok iyi biliyordu. Kadın onun üzerine gelmesini sakinlikle karşıladı. Ne de olsa işi buydu. Adamı büyük bir dikkatle inceliyordu. Sarhoşluktan olsa gerek omuzları çökmüş, hafif kambur duruyordu. Üzerindeki takım buruşmuştu. Büyük bir derdi varmış gibi perişan görünüyordu. Dalgalı saçları birbirinin içine geçerek karışmıştı. Kaplan asaletinde kendisine doğru geliyordu.

"Adın ne?" diye sordu Burak fısıltıyla.

"Güneş," dedi kadın. Ama güneşi gösteren hiçbir emaresi yoktu. Gece kadar karanlıktı. Siyah saçları omuzlarından dalgalar halinde aşağı iniyordu.

Burak "Güneş..." diye tekrar etti. Kadının vücudunda tembelce gezen gözleri ona dokunmadan bir süre dolaştı. İçkinin etkisinin zamanla vücudunu uyuşturması mı yoksa düşüncelerinin kaosundan yorgun çıkmasından mı bilinmez bir türlü düşünemiyordu. Kafasını toparlamak istedi. Çok zorladığı için kuyruğundan bir şey tutup çekti. Aklına ilk öfke geldi. İşte o zaman uyuşmaktan da düşünmekten de kurtuldu. Kadına yumuşak bakan gözleri öfkeyle karardı. Kolundan kavrayıp duvara doğru sertçe itti. Kadın acıyla haykırırken Burak onun elbisesini parçalarcasına üzerinden çıkartmaya başladı. Parmakları kadının tenine batıyordu. Güneş, canı acıdıkça vücudunu kapatıp koruma ihtiyacı duyuyordu. Burak kendi öfkesiyle kadının canını ne kadar yaktığını görmeden iç çamaşırlarına kadar üzerini parçaladı. Elbise tül tül etrafa uçuştu. Burak hırıltıyla kadının vücuduna dolanan kolunu çekerek çenesinden tuttuğu gibi yüzünü yanaştırdı. Gözlerinin içine nefretle baktı. Aslında gördüğü şey kendi acınası haliydi. Bu hale düşmüş olduğunun öfkesiydi. Nefret ettiği kendisiydi. O anda kadının gözlerinden bir şey göründü. Loş ışığın huzmeleri sanki tüm enerjisini o gözlere odaklıyordu. Kadının gözleri masmaviydi. Korkudan ve acıdan dolayı dökülmeyen yaşlar ile parıldıyordu. Burak uzun uzun gözlerin içine aktı. Betül'ünün gözleri gibiydi. Yılan soktuğu zaman ona aynen böyle bakıyordu. Yalvarır gibi...

Burak kadının çenesini bırakarak iki elini yumruk yapıp evi yıkmak istercesine Güneş'in başının iki yanından sert darbelerini duvara indirdi.

Haykırarak, elinin ezilip duvarın boyaları dökülene kadar kadının önünde öfke krizi geçirdi.

Güneş kendi acısını unutup onun içinde bulunduğu üzüntüye karşı empatik duygular içerisinde ağlamaya başladı. Bu adamın bu kadar delirmesine neden olan şey neydi?

Burak sakinleşene kadar duvarı yumrukladı. Çok geçmeden hararet azaldı. Hırıltılı nefeslerinin arasından "Git buradan..." dedi. Kadının hareket etmediğini görünce kendini yatağa bıraktı. Otururken omuzları çöktü, elleri kanıyordu.

"Sana git dedim!" diyerek kükredi. Kadın hemen yerdeki elbiseye benzer kumaş parçasını alıp odadan çıkarak aşağı indi.

Ömer merdivenin başında durmuş ona bakıyordu. Baştan aşağıya güzel fiziğini inceleyip yüzüne baktı. Kadın ağlıyordu.

"Ne oldu?" diye sordu. "Birlikte oldunuz mu?"

"Bu adam neden böyle? Bana dudaklarını bile sürmedi." Burnunu nazikçe içine çekerek bakışlarını merdivene çevirdi. "O kadar öfkeli ki duvarı yumruğuyla iki yandan çukurlaştırdı. Çok üzülüyor, ben odadan çıkarken ağlıyordu."

Ömer kadına bakarken çok göstermediği gamzeli gülüşünü yollayıp kapıya kadar eşlik etti.

"O bir âşık! Körkütük hem de... Sarhoşken bile aşkına ihanet edemeyecek kadar kara sevdalı..." Kadının gözleri doldu bu sefer kendi kaderine ağlıyordu.

"Böyle adamlar hala var mı?"

Ömer alayla sırıtıp kadını iç çamaşırlı poposuna şaplak atarak kapıdan dışarı yolladı. İnanılması güç olsa da hala aşkını kalbinde yaşayan insanlar vardı.

Nişanlı çiftin kutlaması arkadaşlarının desteğiyle boğazın incisi denilecek bir mekânda gerçekleşti.

Tolga'nın sayısız kız-erkek karışık arkadaş grubunun arasında tebriklere boğuldu Betül. Tolga'nın bu seferki arkadaşlarını daha yeni görüyordu. Önceden sevgilisi olan çiftleri tanımıştı, şimdi de mankenlerin arasında bulunduğu Victoria Secret defilesinin içinde gibiydi. Tolga'ya tebriklerini sunarken hiç de hadlerini bilir bir yanları yoktu. Tolga'ya karşı gayet samimi(!) öpücüklerini verirlerken sağ tarafındaki kadını unutmuş gibiydiler.

Betül onları keskin gözlerle izlerken, maske olarak yüzüne oturttuğu gülüşünü dudağının kıyısına yerleştirdi. Tolga sanki o yanında yokmuşçasına kızlarla konuşuyor, kahkahalar atıyordu. Yüzükleri takalı daha birkaç saat olmuşken bu ani değişim karşısında huzursuzca kıpırdandı.

"Tolga'nın adam olacağını hiç sanmıyordum. Betül sen bir harikasın, bu adamı ev erkeği yapıyorsun ya..." diyerek güldü yanına gelen şişirilmiş kaslarıyla ilgisini çekmeye çalışan Metin. Tolga'nın en yakını sayılabilecek arkadaşlarındandı. Betül onun sözlerindeki imadan ve Tolga'nın davranışlarını gördükçe verdiği karardan sürekli gidip geliyordu.

Sinirlenerek arkasını döndü. Bar kısmına gidip oturdu. Tolga'nın yanından kaçmak için iyi bir yerdi ama fazla kalabalıktı. Rahat edemeyince dans edenlerin arasından geçti, o sırada Tolga onu çekip arkasından sarıldı. Vücutlarını birbirlerine yapıştırarak dans etmeye başladılar.

"Tolga bırak beni..." dedi Betül kaşlarını hafif çattı.

"Dur azıcık dans edelim."

Birbirlerine o kadar yakınlardı ki Tolga oynattığı kalçasıyla Betül'ünkine baskı yapıyordu. Betül onu ve onun bazı bölgelerini hissetmenin şaşkınlığıyla kaskatı kesildi. Dans ederken tutturduğu bir ritim olarak düşündü ama öyle değildi. Tolga sanki...

"Yeter, bırak beni!" diyerek sertçe kollarının arasından çıktı. Tolga bu terslikte bir iş olduğunu düşündü.

"Ne oluyor sana?"

"Asıl sana ne oluyor? Benimle nişanlanalı daha üç saat oldu, bu kadar çabuk mu görmezden geliyorsun?"

"Seni görmezden gelmedim Betül!"

"O kızlarla sarmaş dolaş olmana ne demeli?"

"Onlar benim arkadaşım. Aynı yatakta yatsak bile birbirimize dokunmayız..." dedi Tolga kendini savunarak. Betül suratını buruşturdu. Bundan bir emin olabilseydi.

Tolga ile bir süre bakışıp durdular. Ona inanmak istiyordu. Körkütük aşık değildi ama seviyordu. Tabi kalbi görünce güm güm atmıyor veya karnında kelebekler oluşturmuyordu. İlk gördüğü zamandan çok farklı hissediyordu. Heyecan bile duymuyordu. Halbuki gecesi çok güzel başlamıştı. Keyfini bozan konunun ne olduğu bilinmezlikler arasında saklıydı. Ama üzerinde durmaması gerektiğine karar verdi. Ne de olsa yakında kocası olacaktı. Hangi duygu ilk günkü gibi devam ederdi ki?

Tolga ona yaklaşıp elini dudaklarına götürdü. "Özür dilerim, hadi gel oturalım" diyerek onu dans pistinden ayırıp balkondaki koltuklara çıkarttı. Yakında bu adamla evlenecekti. Peki kalbinin kenarında bulunup pişman suratıyla ona bakan ve kırıntılarıyla şüphe oluşturan şey de neydi?

Betül birkaç gün sonra Esma'nın yanına gitti. Onunla beraber yakında planlanan düğünde ihtiyaçlar için alışveriş yapmak üzere dışarı çıkacaklardı. Arabasını villadan içeri sokarken Burak'ın arabasını gördü. Nişan gecesinden beri onu görmüyordu. Nasıl olduğunu, ne yaptığını soramıyor, telefon edemiyordu. Etrafında onu yanlış anlayacak birçok kişi vardı.

Çantasını alıp arabadan çıktığı sırada evin kapısındaki hareketlilik gözüne ilişti. Alışverişte ayaklarının şişmemesi için babetlerini giydiğinden taşlı yolda hızla yürüdü. Burak'ın sırtı dönüktü. Yanında onun neredeyse göğsüne gelen bir kız ve Esma vardı.

"Başka bir ihtiyacınız olursa lütfen haber verin," dedi Burak. Esma gülümseyerek başını salladı.

"O günkü telaşeden nereye koyduğumu unuttum. Getirdiğin iyi oldu. Melda, sana da teşekkür ederim" dedi Esma boynundaki kolyeyi sevgiyle tutarken. Baran'ın onun için özel yaptırdığı, üçüncü bebeğinin hediyesiydi. Büyük kalbin içinde üç tane küçük kalp vardı ve yanında B'E yazıyordu.

Melda "Rica ederim, Esma Hanım!" dedi gençliğinin verdiği tatlı bir gülümsemeyle. Betül konuşmaların bitmesini bekleyerek gidecekleri yolun tam ortasında durdu. Sessizce geldiği için arkası dönük olan ne Melda ne de Burak onu gördü. Esma bile çok sonradan fark etti.

Esma "A Betül, hoş geldin," deyince Burak gerildi. Arkasını dönmek için büyük uğraşlar vererek önce başını sonra vücudunu çevirdi. Betül'e bakmadan gözlerini yere eğip Esma'ya hitaben "İyi günler," dedi ve genç kadının yanından rüzgâr gibi geçti.

Çatalca'daki çiftlikte çalışan Melda, Betül'ün gözlerine yayılan öfkeyi fark etmeden başıyla selamını yapıp Burak'ın arkasından koştu. Betül hışımla döndü. Ayaklarını yere vurarak adamın arkasından koştu.

Genç adam çoktan arabaya binmiş, Melda'nın da binmesini bekliyordu. Gözleri genç kız ile buluşunca ona hafif gülümsedi. Betül bu hareketi yakaladı. Arabanın tam önünde kaputun üstüne doğru iki elini dayayarak eğildi. Burnundan soluyordu. Mavi gözlerinden ateş çıkarcasına Burak'a dikti. Arkadan gelen Esma, ön koltuktaki Melda ve öldürücü bakışların hedefi olan Burak kadar şaşkındı.

Burak onun yakıcı bakışlarına karşılık gayet sakin hatlarıyla karşılık verdi. Bir kaç saniyelik göz kontağının ardından Burak bakışlarını iki yan aynada gezdirdi ve aracını çalıştırıp geri vitese taktığı gibi uzaklaştı. Betül de onunla birlikte ilerledi. Betül'ün engellemesine aldırmadan aracı yavaşça döndürüp bahçeden çıktı. Betül onun gitmesiyle öylece kalakaldı. Kapıdaki adamlar ona garip garip bakarken Esma karnına dayadığı eliyle yanına geldi.

"Betül," dedi ne sorması gerektiğini kestiremiyordu. "Sen ne yapıyorsun?"

Betül'ün gözleri ilk önce öfkeyle sonra karnını yakan ve varlığını her geçen saniye daha da çok arttıran, ona ağlatma hissi veren duyguyla savaşarak hışımla Esma'ya döndü.

"O kızın burada ne işi var? Burak'ın yanında neden sürekli dolaşıyor."

"Betül yine kendini kaybettin," dedi Esma hayretle kaşlarını çattı. "Sakin ol, çiftlikte düşürdüğüm kolyeyi bana geri getirdiler. Melda yeni bulmuş ve ben de Burak'ın onu buraya getirmesini istedim."

"Neden sürekli onu o kızla görüyorum?" Esma'ya doğru tehditkâr bir adım attı. "Aralarını mı yapıyorsun yoksa? Bana doğruyu söyle Esma!"

"Çıldırdın mı sen?" diye bağırdı. Sonra onları izleyen en az on kişinin olduğunu görerek koluna yapışıp eve girmek üzere yürürken "Nişanlı bir kadın olarak, hareketlerine dikkat etmek zorundasın. Artık başka erkeklerin ne yaptığını umursayamazsın, Betül!" dedi haklı olarak. Betül'ün ise siniri geçecek gibi değildi. İçeri geçtiğinde çantasını koltuğa fırlattı. Kitabının resimlerine bakarak anlamaya çalışan Yağmur yanına düşen sert şeye şaşkınlıkla bakıp annesinin ve halasının arasındaki elektriği merakla izledi.

"Onun yanında başka bir kadın görmek istemiyorum!"

"Çok bencilsin. Sen de başka bir adamla nişanlandın."

"Bu aynı şey değil! Ben Tolga'yı... Tolga'yı..." Sözcükler sanki boğazını sıkıyor, dilinin telaffuzunu zorlaştırıyordu. Onu seviyorum diyemiyordu. Tolga defalarca sevdiğini söylemişti ama kendisi bunu söylemekten çok uzaktı.

Esma'nın gözü cin gibi onları dinleyen Yağmur'a kaydı.

"Bebeğim hadi yukarı odana çık."

"Ama anne..."

"Yağmur'cum hadi hayatım!" dedi sesini çok hafif yükselterek. Yağmur küçük kalem gibi çizilen kaşlarını çatarak yerinden kalkıp merdivenlere gitti. Arada bir arkasına bakıyor, halasının neden bu kadar öfkeli olduğunu çocukça fikirleriyle düşünüyordu.

Esma "Sen Tolga'yı sevmiyor musun Betül?" diye sordu kızı yukarı çıkınca.

"Tabi ki de seviyorum."

"O zaman Burak'a karışma! Zaten bugünlerde zor zamanlar geçiriyor."

Betül sorgularcasına yengesine baktı. "Ne?"

"Gözlerini görmedin mi? Kan çanağı olmuş, gözaltları mosmor... Kim bilir kaç gün oldu uyumayalı..."

"Neden?" diye sordu şok olmuştu. Burak'ın sorunu olduğunu hiç düşünmemişti. Arabanın parlak camından bakarken çok öfkeli olduğu için gözlerini fark etmemişti bile.

"Bilmiyorum ama adamı rahat bırak Betül. Bırak dertlerini kendi içinde yaşasın ve eğer sen böyle davranacaksan, parmağındaki yüzük konusunu biraz daha sorgulamalısın!" Betül alayla güldü.

"Ben eminim, sorgulayacak bir şey yok!"

"Duygularını sorgula Betül!" Esma keskin bakan gözlerini onun gözlerinin içine odakladı. Betül'ün bir şeyler anlamasını istiyordu.

"Sorgulayacak bir şey yok dedim!"

"Aptalın tekisin!"

Görümcesinin gerçeği görmeyen gözlerine, almayan kafasının kıt ilerleyişine dayanamayarak onu orada öylece bırakıp bahçeye çıktı.

Akşamın bir saatinde canı sıkılan Ömer, bu aralar fazlasıyla yakın olduğu Burak'ı evine çağırıp boğazı gören geniş salonunda misafir etti. Sohbeti hoşuna gidiyordu. İlginç kısmı ise gün geçtikçe bir adamın dağılışını izliyordu. Sehpanın ortasında süs olarak duran cam bir fanusun içindeki siyah ve karamel iki miskete uzanıp elinde çevirdi.

"Siz erkekler işte bu kadar aptalsınız! Ve kadınların sizi aptal görmesi için olmayan sınırı zorluyorsunuz."

"Bunu benimle aynı cinsiyette bulunan adam mı söylüyor?" dedi Burak, alayla dudağının kenarı kıvrıldı.

"Size baktıkça kendimi farklı kategoride ele alıyorum. Aramızdaki fark şu, siz aşkınız için sürünürsünüz, ben gider ona sahip olurum!"

"Evet, gerçek anlamda *'silah zoruyla'* hem de! "

Ömer karanlıklar lordunun dünya şubesi asaletiyle yerinden kalktı. Dik durup yerin dibine sokan, bakan kişiyi hortumun anaforuymuşçasına içine çeken kömür gözlerini Burak'ın yüzüne dikerken, elindeki iki misket taşıyla oynamayı bıraktı.

Gözlerinin kontağını kesmeden sağ elini avucu yukarı bakacak şekilde ileri uzatıp açarak, diğer elindeki bir misketi havaya fırlattı. Küçük karamel renkteki cam yuvarlak, koordinatları girilmiş gibi tam avucunun içine düştü. "Elini açarsan tutarsın," dedi ve misketle beraber avucunu kapatıp yumruk yaptı.

İkinci misketi yine havaya fırlattı ama bu sefer misket eline vurup parkeye düştüğü gibi takırtılar eşliğinde yuvarlanarak uzaklaştı. "Yumruğunu kapalı tutarsan, kazanabileceğin tek şey sana sürünüp uzaklaşmasıdır!" dedi Ömer, geçirip görmüş bir adamın bilgeliğiyle. "Elimi açıyorum diye beni suçlayamazsın!"

Burak ona misilleme yapmak amacıyla ayağa kalkarak yere düşen diğer misketi yerden aldığı gibi tam karşısına geçti.

"Unuttuğun şey ise şudur," dedi aynı derecede ona karşılık vererek. Sağ elini Ömer gibi ileri uzattı. Avucunu sonuna kadar açtı. Sol elindeki küçük misketi havaya fırlattı. Misket avucunun tam ortasına düştü fakat elinden sekip parkeye düşerek gürültüyle uzaklaştı. Burak'ın gözleri Ömer'inkilerdeydi.

"Yumruğun açık olsa bile senin alabildiğin sadece birkaç saliselik dokunuştur. Elinde tutma isteğinin derecesi önemli değil, taşın kararına bağlıdır. Senin isteğine uymayan pek çok şey olur."

"İstek, gerçekleşme ihtimalinin üçte ikisidir. Betül'ü elinde tutmak için alanını daraltıp onu kavraman gerekiyordu."

"Ben Betül'ü kavradım ama o bu taş gibi..." yerde yuvarlanan misketi göstererek "benden çok uzağa gitti."

Ömer yerine oturmadan yine iki tane misket aldı. Sırtını koltuğun yumuşak tarafına yasladı. "Neden ona sevdiğini söylemedin?"

Burak alayla güldü. Düşünceli bir şekilde pencerenin kenarına yavaşça ilerledi. "Beni reddedip bir daha görmek istemezse buna dayanamazdım."

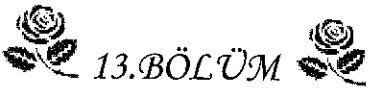
"Şimdiki halinde pek parlak sayılmaz. Yine onunla değilsin ve yine," gözleri yerdeki miskete kaydı. "Senden çok uzaklara gitti."

"Reddedilmek, onu uzaktan izlemekten daha can yakıcıdır." Esma'nın Baran'ı istemediği günlerin çok yakın şahidiydi. Aynı şeylerin kendi başına gelmeyecek olmasının bir kesinliği var mıydı? Burak ona döndü.

"O zaman sevgili dostum, sana önereceğim şey; sabırla bekle! Düğüne aylar var. Belki misket tam ağına düşer!" Bu sefer oturduğu yerden elindeki bir misketi cam fanusun tam ağzına denk getirecek şekilde ayarlayıp attı. Misket diğerlerinin yanına tak diye düştü. Burak bunu sessizce izledi. Ayağının dibinde durmakta olan misketi yere eğilip aldı ve bulunduğu yerden fanusa doğru fırlattı.

"Belki de? ..."

Cam misket fanusun ağzındaki hafif kabarık kısma değerek fanusla beraber tuz buz oldu.

13.BÖLÜM

Düğünlerin en güzel tarafı bizi seven ve bizden nefret eden insanların bir araya gelmesidir. Sevenlerin mutluluk dolu dilekleriyle bir derece daha sevgimiz artarken, nefret eden insanların kıskançlıklarına bakarak ne kadar şanslı olduğumuzu görürüz.

Bu kimisine göre çok sinir bozucudur. Düğünlerde hep mutluluk olması gerekir, zorunlu bir durumdur değil mi? Bu eskiden beri kesin uygulanan kanundu. Fakat her düğünde bu geçerli değildi...

Tüm gelinler o gün dünyanın en güzel insanıdır şüphesiz. Peri masallarından fırladıklarını düşündürmek için tüm yakınları aynı şeyi söyler '*çok güzel oldun!*' '*Peri gibi görünüyorsun!*' '*Prenses gibisin...*'

Betül de dünyanın en güzel gelini olmuştu. Straplez gelinliği incecik vücudunu bir eldiven gibi sararken müthiş fiziğini gözler önüne seriyordu. Mavi gözlerine yakışacak doğallığını bozmayacak renklerle yüzüne hafif makyaj yapılmıştı. Saçı başının üstünde dağınık topuz şeklini almış ve duvağı küçük taşlarla saçına tutturulmuştu. Aynada kendisine bakarken arkasından onu destekleyenlerin seslerini duydu.

"Prenses gibi oldun."

"Betül zaten prenses gibi, Baran'ın biricik prensesi..."

"Anne, alam pyensesse ben neyim?"

"Tolga ile mutlu ol kızım!"

"Betülcüm, çok güzel oldun!"

Betül görüntüsüne doğru gülümsedi. Dudaklarındaki hüznü bir peçeteye siler gibi silmek istediyse de artık bazı şeyler için çok geçti. Tolga ile evleniyordu. Her gelin gibi nikah anına kadar stres taşıdığını düşünmüş ve bu evlilik için çekincelerini buna bağlamıştı. Fakat

içindeki hüzün, birazcık öfke varlığını tam kalbinde hissettiriyor ve bir türlü geçmiyordu. Bunun sebebini anlamak o kadar güçtü ki kafası sanki bu düşünce için bilerek çalışmıyordu. Neden mutlu değildi? Bu sorunun neden bir cevabı yoktu?

Nikah saati yaklaşırken Esma, en yakın arkadaşı Nur, Nur'un kardeşi Selin, Behiye Hanım ve Yağmur odadan çıktı. Nur yanında kalmak için teklifte bulunduysa da Betül yalnız kalmak istediğini söyleyerek onu da odadan gönderdi. Tolga daha yanına gelmemişti. Bir kaç dakikalık mahremiyete ihtiyacı vardı. Aynaya dönerek tekrar kendisine baktı. Niye mutlu değildi? Halbuki düğün hazırlıklarını yaparken çok heyecanlı hissetmişti. Dudakları kulaklarına varacak derecede gülümsemiş, mutlulukla yaşamıştı. Parmaklarıyla dudaklarının üzerinde gezdi. Şimdi tek bir kıpırtı yoktu. Aşağı doğru somurtup duruyorlardı.

Ağzına vurup "Aptal şeyler!" dedi bir anlık öfkeyle. Arkasını dönüp pencerenin önündeki koltuğa ilerleyip kabarık eteğinin buruşmasına aldırmadan kendini bıraktı. Ağzından kocaman bir 'offf' çıktı.

Kapı iki kere tıklatıldı. Kim olduğunu merak etmiyordu, çünkü içinden gelen sesin doğru söylediğini biliyordu. Tolga içeri girerken her defasında kapıyı iki kere çalar ve beklemeden girerdi.

"Benim güzel gelinim, neredesin?" Kapıdan giren kişi odanın sadece bir tarafını görüyor, pencere kenarı için başını çevirmesi gerekiyordu. Betül yerin dibi olsa o fırsatta saklanırdı. Tolga'dan bir anda bu kadar uzaklaşması doğal mıydı?

"Ah buradaymışsın?" diyen Tolga gülümseyerek müstakbel eşinin yanına oturdu. Dikkatli bakan yeşil gözlerini gelinliğin üzerinde dolaştırıp ne kadar şanslı bir damat olduğunu düşünüyordu. Hayatında ilk defa doğru bir iş yapıyordu. Geçmişte yaptığı hataların telafisi olarak mutluluğu kuyruğundan yakalamıştı. Betül'ü hayatının sonuna kadar mutlu etmek için kendisine söz verdi. İlk önce kendi mutlu olacaktı ama!

"Çok güzel görünüyorsun, benim güzel perim." Betül bakışlarını ondan tarafa çevirdi. Tolga her zamanki şıklığı ve yakışıklılığıyla göz dolduruyordu. Kumral saçlarının üstünü hafif kaldırmıştı. Karizmatik çekiciliği ile diğer bütün kızların hayalindeki ideal yakışıklı damat

portresi çiziyordu. Gerçekten bu adama sahip olmanın gururu ile dolmuyor muydu içi? Smokinin üzerinde dolaşan gözleri yukarı çıkıp yeşil gözlerle buluşunca kendini dinledi. Ne nabzında ritim değişikliği, ne karnında uçuşan kelebekler...

"Sen de çok yakışıklı görünüyorsun. Damada bakmaktan gelini takmayacaklar..." Dudak büzüp önüne döndü. Tolga kahkaha attı. Bazı erkeklerin kahkahaları çok itici olurken Tolga'nınki gerçekten çekiciydi. Ses tonundan kaynaklandığını düşünürken hissettiği ilk kıpırtıyla anlamış oldu. *'Demek ki tamamen boş değilim...'*

Güneş batıyor oluşunu haber verircesine etrafa kızıllığını yayarken Tolga ayağa kalktı. Elini Betül'e uzatıp karizmatik gülümsemesiyle "Nikâh saatimiz geldi. Bizi bekliyorlar..." dedi. Betül ilk önce eline sonra yüzüne baktı. Elini tutmadan kendisi yavaşça kalktı. Eteklerini silkeledi. Tekrar Tolga'ya bakarken gülümsüyordu ama her bir kıpırdanışı sahteydi.

"Sen aşağı in. Masanın orada bekle. Filmlerdeki gibi ben kendim yürüyüp geleceğim. Yağmur ile Yiğit önüme çiçeklerimi atarlar."

Tolga afallayan ifadesiyle bir adım gerilerken Betül'ün yüzünü iyice inceledi. Daha iki gün önce kendisi böyle bir şeye ne gerek olduğunu savunmuş, kendi düğününde filmlerden bir sahne istemediğini söylememiş miydi? Garipseyerek bunun üzerinde fazla durmadı. Betül'ün heyecandan ne yaptığını bilmediğini düşündü. Başını sallayarak "Tamam o halde ben çocuklara haber veriyorum," dedi.

Betül de ona katılıp hızla başını salladı. Tolga odadan çıkarken arkasından bakıyor ve artık her şeyin sonuna geldiğini düşünüyordu. Arkasını dönüp birazdan ipini çekecekleri darağacına giden mahkûm misali ağır ağır pencerenin önüne gitti. Müthiş manzaranın tadını çıkarırken gözleri aşağıya kaydı. Baran ve Esma kız tarafı olarak konukları karşılıyorlardı. Baran biraz sonra yanında baştan aşağı siyah takım giyen biriyle konuşmaya başladı. Betül bu kişiyi nerede görse tanırdı. Kalbi aniden ritim değişikliğine girdi. Atış aralığı sıklaştı, az önce aradığı kelebeklerin tam karnında kıpırdanmaya başladığını anlayamayacak kadar heyecanlıydı. Cama biraz daha yaklaşarak alnını dayadı. Sanki yaklaştıkça aralarındaki yüksek mesafe azalıyordu. Tam o sırada kapı çaldı. Yine iki kere tıklatıldı ama tek farkla bir kaç sani-

ye açılmadan bekledi. Betül gözlerini aşağıdaki adamdan zor ayırıp arkasına döndü.

"Ben gelirim demiştim Tolga..." derken sözleri havada asılı kaldı. İçeri giren kişi Tolga değil, daha önce hiç varlığı bilmediği, görmediği bir kadındı.

"Merhaba," dedi sarı saçlı kadın. Kadının fiziği o kadar güzeldi ki Betül kendi kısa boyuna eğilip bakmak durumunda kaldı. Çünkü kadın ondan en az 20 cm daha uzundu. Ayağında topuklu ayakkabı olmamasına rağmen.

Betül şaşkınlıkla gözlerini ondan ayırmadan odanın ortasına doğru ilerledi.

"Tanışıyor muyuz?"

Sarı saçlı kadın hafifçe gülümsedi.

"Hayır ama birazdan tanışacağız." Zarif elini uzattı. "Benim adım Su, siz de Betül olmalısınız?"

Betül de nezaketen elini uzattı. "Evet. Siz damat tarafındansınız sanırım. Tolga'nın arkadaşı mısınız?" diye sorarken içini anlamsız bir huzursuzluk sardı. Ne garip ki aynı zamanda bu kadına kanı kaynamıştı. Betül'ün hayatta en önem verdiği şeylerden bir tanesi ilk karşılaştığı insanlardan aldığı elektrikti. Yıldızı bir kere barışmışsa sorun yoktu, istisnalar hariç - bu Esma'yı ilk gördüğünde de ondan nefret etmesi dışında- iyi bir elektrik alamıyorsa bir daha çok zor o kişiyle yakınlaşırdı.

Bu iki duygu arasında gidip gelirken Su konuşmaya başladı. Suratı ciddi bir konuşma yapacağının habercisiydi.

"Bunu nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum. Ama size söylemezsem ilerleyen zamanlarda hepimiz için çok zor olur. Daha önce karşınıza çıkamadım, çünkü adresinizi bulamadım. Beni kötü bir insan olarak görmeyin sakın..."

Betül'ün dudakları kıpırdanmaya başladı. Su konuşmasına devam ediyordu.

"Size karşı incitici olmak istemiyorum. Tolga'nın gerçek yüzünü görmenizi istiyorum. Demek istediğim... Ben..."

Betül o kadar güçlü bir kahkaha attı ki ses odada çınladı. Omuzları sarsılırcasına ardı arkasına kahkahalar attı. Gülmekten gözlerine dolan yaşları makyajını bozmadan parmağının ucuyla sildi.

Su ona deli görmüş gibi bakıyordu. Betül'ün aniden değişen ruh hali karşısında o kadar ürkmüştü ki odanın kapısına doğru iki adım geriledi.

Betül son kahkahasını da atıp nefesini düzene koymaya çalıştı. Karnına ağrı girdiğinden bir elini göbeğine bastırdı. "Bana hamile olduğunu söyleme, bir kahkaha daha atarım yoksa!"

Su'nun gözleri kocaman açıldı. Bir elini sinesine koydu.

"Nereden anladınız?"

Betül gülmeyi kesti. Ciddileşti, arkasından daha da güçlü kahkaha atıp dizlerinin üzerine çöktü.

"Ha... hamile... Ah cidden... hamile..." Betül nefesler içerisinde kalarak artık gülmekten bitap düştüğünü hissedince küçük gülme krizlerine kadar yavaşladı. Yerinden kalkıp deli gibi sırıtarak Su'nun yanına gitti. Su bir elini kapının topuzuna koydu. Bu kadın gerçekten kaçıktı. Onunla uğraşamayacağını anladı ve kapıyı tam açacaktı ki Betül hızlı davranıp Su'nun çenesini sıkıca kavrayarak tamamıyla farklı birine büründü. Bakışları buz gibi soğudu. Yüzü gerildi.

"Şaka bitti! Şimdi söyle bana bakalım. Gerçekten hamile misin? Yoksa bu evliliğin olmaması için numara mı hazırladın?" Su'nun çenesini sıkıca kavrayarak kapıya dayadı. Kollarında kıvranıp duruyordu. Gözlerinin içine dikkatle bakarak yalan emaresi aradı.

"Söyle!"

"Lütfen... Ah canım yanıyor. Yapmayın!" Su elinden kurtulmak için yana kaysa da Betül'ün gözü döndüğü zaman ne denli güçlü olduğunu bilmediğinden başarısız kalıyordu.

"'Gerçekten hamile misin?' diye sordum sana. Bana doğruyu söyle, yoksa senin çeneni kırarım." Manikürlü tırnaklarını çene kemiğine geçirmesine az kalmıştı.

"Evet, yalan söylemiyorum. Tolga ile iki ay önce beraber oldum. Çok sarhoş olduğundan o geceyi hatırlamayacaktır, ama bebek gerçekten onun. İsterseniz hamile olduğuma dair testi de gösterebilirim."

"Göster!" Betül geri çekilerek ellerini beline koydu. Sabırsız tavırları yüzünden Su çantasını yere düşürdü. Hızla yere eğilip çantadan kâğıdı çıkardı ve doğrularak Betül'e uzattı. Testin sonucunda hamile olduğu yazıyordu. Diğer bir kağıtta da ultrason fotoğrafı vardı.

Başını kaldırıp Su'ya baktı. Kadının hortlağa yakın bembeyaz teni olduğu için çenesindeki kızarıklık çok belli oluyordu. Acısından gözleri dolmuş, Betül'e kızgınlıkla bakıyordu.

"İnandınız mı?"

"Kurmaca bir oyun değil, değil mi?"

"Ah!" Su gözlerini devirerek sesli, yorgun bir nefes verdi. Betül nedense inanıp inanmamak arasında bocalıyordu. Son bir sefer daha şansını denemişti. Su'nun gerçekten yalan söyleyebileceğine ihtimal vermese de inanması başına büyük dertler açabilirdi. Bir kaşını kaldırdı.

"Umarım bunlar senin hayal gücüne bağlı değildir."

"Değil!" Derin bir nefes aldı. Üzerini düzeltip tekrar eski dik duruşuna geçti. "Ayrıca, Tolga'nın 5 aylık sevgilisi olduğumu da söylemeliyim."

"Ne?"

"İki ay önce sizinle sevgili olduğunu öğrendiğimde her şeyi bitirmiştim. Fakat o gece bana gelip ayrılmak istemediğini sizi sevse de beni bırakmak istemediğini aşık olduğunu söyledi. Şimdi düşününce Tolga'nın ne iğrenç bir adam olduğunu anlıyorum."

Betül histerik bir kahkaha attı.

"İğrenç diyorsun ama onun bebeğini taşıyorsun. Çok güzel fiziğin var, mankensin sanırım?"

"Evet, doğru diyorsunuz. Çünkü ben bu bebeği istiyorum. Hayalim hep bir anne olmaktı. Manken değilim, hem olsam da bebeği istiyorum."

"O bebeğe gerçekten acıyorum. Hiç iyi bir geleceği olmayacak..."

Su, sözlerin altından gelebilecek bir tehlike sezip korumak istercesine elini karnına koydu. "Ne demek istiyorsunuz?"

Betül bir adım geri çekilip Su'yu tepeden tırnağa inceledi. Gerçekten çok güzel bir kadındı. Dahası Tolga'nın sevgilisiydi. Bir anlamda kuması oluyordu ve ayrıca evleneceği adamın sevgilisinden bir bebek bekliyordu. Tolga dünyanın en yakışıklı erkeğiydi ama içi bir lağım kadar iğrençti. Düşünceleri kafasında su kadar berraklaştı. Bunda gerçek Su'nun çok büyük etkisi vardı. Derinden yavaşça temiz bir nefes çekti ciğerlerine. Tazelendi. Yüzüne verdiği karardan dolayı mutluluk yayıldı.

Su yine onun delireceğini fark ederek kapıya yanaştı. Bu sefer yarısına kadar açılan kapıdan dışarı atmaya çalıştı kendini ama Betül hemen onu kendisine çevirip sıkıca sarıldı.

"Teşekkür ederim!"

Su kaskatı oldu.

"Ne... Ne için?" diye kekeledi. Betül boynuna kollarını öyle bir doladı ki nefes alamıyordu.

"Umarım bebeğin sağlıkla doğar ve iyi bir babası olur." Geri çekilerek ışıldayan, sıcak bir gülümseme yolladı. Sonra elini tutup Su'yu da peşinde sürükleyerek asansörlere ilerledi.

"Hadi gel, aşağıda düğünümüz var. Sen benim özel konuğumsun." Betül tekrar gülümsedi.

Su ise nefes alamıyordu.

"Bu kadar şeyden sonra evlenecek misiniz?" Betül tekrar gülümseyince Su, bu kadar gerçeğin Betül'ün ayarlarına fazla geldiğini ve sonunda kafayı sıyırdığını üzülerek izledi. Bunca şeyden sonra hangi gelin evlenirdi ki? Kendisi de bu evliliğin olmasını istemiyordu. Belki Tolga herkesin öğrenmesiyle rahatlar ve ona bebekleriyle olmak istediğini söylerdi. Daha önce Tolga'ya telefonda mutlu haberi vermişti ama fazla konuşmamalarının sebebi onunla görüşememiş olmasıydı. Ah gerçekten ne düşünüyordu? Tolga düğün olmayınca onunla ve bebeğiyle olmak istemezdi ki.

Diğer yandan düğüne ayaklarının zorlaması ile gelen kişinin kapıdan içeri girmek gibi bir isteği yoktu. Baran ve Esma konukları ev sahibesi olarak karşılarken istemsizce yanlarına gitti.

"Burak, bugün geç kaldın! Neredeydin?" diye sordu Baran. Kardeşi bildiği adamın gözaltlarının çökmüş, gözlerinin kan çanağı olduğunu görünce durdu.

"Sen iyi misin? Bütün gün neredeydin? Telefonun da kapalıydı." diye sordu tekrar. Burak konuşmak istemese de Baran'ı geçiştiremezdi. Başını sağa sola sallayarak "İşim vardı. Bugün bana ihtiyacınız olduğunu sanmıyorum," dedi.

Baran bu kadar cevapla yetinmeyerek daha fazla üstüne gidecekti ki Esma diğer taraftan koluna girdi. Kendisine çevirerek Baran'ı kalbinden vuran ışıltılı gülümsemesini takındı.

"Hayatım nikâh başlayacak. İçeri girmeliyiz. Eminim Burak'ı yarın da sorgulayabilirsin," diyerek onu bahçeye doğru çekiştirdi. Giderken omuzunun üzerinden Burak'a bakmaktan geri durmadı. Çünkü o bir şeylerin varlığını seziyordu. Bu gece Burak için çok zor olacaktı.

Burak onların gitmesinden tam beş dakika sonra içeri girdi. Her taraf beyaz balon ve beyaz çiçeklerle süslenmişti. Gözlerinin değdiği her yer kalbindeki her bir milime iğne saplıyordu. Duygularının hunharca parçalanışını izliyordu. Düğün gününe kadar yaralarını sargıyla kapattığından içi ilk günkü gibi acımıyordu. Sadece kuru bir hastalığa yakalanmış gibiydi. Öldürmeden, süründürüyor ama yine yaşatıyordu.

Düğünün başlamasına dakikalar kalmıştı. Kendisi tam nikah masasıyla arasında mesafe kalacak şekilde karşısında ayakta durarak etrafı dikkatle inceliyordu. Güvenlik önlemlerini daha önceden ayarladığı için her hangi bir pürüz çıkmayacağına emindi. Kendisi dışında her bir sorunu layıkıyla çözerek yerine getiriyordu. Başarısızlığı sadece ve sadece kendisineydi. Sert, dimdik duruşunun altında yere çöküp gözleri kör olana kadar ağlamak isteyen zayıf bir insan vardı. Başına güçlü bir ağrı saplandı. Boğazına kocaman bir düğüm oturdu. Gözleri nemlenirken bunu kendisine yapamayacağını anladı. Burada olmak istemiyordu. Neden gelmişti?

Arkasından bir ses kulağına doğru fısıldadı. "Asla senin olamayacak birine elini uzattın Burak. O seninle olamayacaktı..." Burak sesin sahibini tanıdığı için arkasını dönmeye gerek duymadı. Başını hafif çevirerek omuzunun üstünden "Buradan gitmek istiyorum" diye inledi. Yüzü acıyla kasıldı. Şu an kaybettiği kişi için kaybettiği kişiye sarılıp teselli bulmak istiyordu. Kucağında ağlamak, onun sıcaklığıyla kaplanmak istiyordu.

Ömer "Betül'ün mutlu olmasını istemiyor musun?" diye sordu. "İşte onun için buradasın. Seni düğününde görmeyi istediğini söylemedi mi?"

Burak çok zayıf çıkan sesiyle "Bu acıya katlanamıyorum..." dedi.

Ömer ilk defa birine yardımcı olmak istiyordu. Aşkın böyle güçlü bir adamı dağıtmasına izin vermeyecekti. Onu acılarla, döve döve sertleştirecekti. "Ne acılara katlandın, buna da katlanacaksın. Sen hep

kaybeden taraf olacaksın Burak! Ve şimdi yüzüne oturttuğun en sahici gülümsemenle, onun gözlerinin içine bakarak senin olmayacak birinin mutluluğuna alkış tutacaksın. Onun için yapabileceğinin en iyisi bu! Prensesi seven çobanın aşkı buraya kadar..."

"Yapamayacağım... Çok zor..."

"Seni görmezse çok üzülecek. Ne kadar acı verici de olsa bekleyeceksin. Betül seni görsün, ondan sonra gidersin." Ömer Burak'ın omuzunu dostça sıkarak söylediklerinin ne denli etkili olduğunu görmek üzere masasına döndü.

Burak hala ayaktaydı. Ömer'e katıldığı için şu an bu lanet düğünden gidemiyordu. Acısını kontrol altında tutarak önüne döndü. Çevrede dolanan gözleri nikâh masasının önünde annesiyle konuşan damada takıldı.

Tolga...

Her zamanki yakışıklı gülümsemesini -ki bu gülümseme Burak'ın midesini bulandırıyordu- yüzüne yayarak bekliyordu. Uzun zamandır Tolga'dan nefret ediyordu. Bu adamı ilk gördüğü andan itibaren sevmemişti. Seneler sonra ondan ölümüne nefret etmesine neden olacak hareketi yapınca artık hiç bir kurtuluşu yoktu. Burak'ın karşısına çıkmayacaktı. Eğer o gün olursa... Ah Betül için bunu da yapamazdı. Yapamamıştı. Nişan gecesi Ömer'in evinde soluğu alıp öldürmesi için emir vermişti ama ertesi günü sağlıklı kafası bunun olmayacağına karar vermiş, bu konudan vazgeçmişti. Hâlbuki bu dünyadan onu yollasa içi öyle bir mutlulukla dolacaktı ki...

Birçok eserden parça çalan orkestra Pachelbel'den Canon in D Major adlı esere geçerken ortam ışıkları azaltıldı. Herkes yerini almak için acele ediyor, gelini görmek için sabırsızlanıyorlardı. Tüm yüzler Burak'ın arkasına döndü.

Tolga, nikâh masasının tam önünde yerini aldı. Başını kaldırdığında Burak ile göz göze geldiler. Burak vücudunun kasılmasıyla hareket edemez oldu. İçini büyük bir korku kapladı. Çünkü bulunduğu yer gelinin yürüyerek damadın yanına gideceği yoldu ve o da tam yolun ortasında duruyordu. Alkışlar birbiri ardına kopmaya başladı.

Burak kalbinin zincirlerini kırmak istercesine sol göğsünü zorlamasıyla beraber arkasına dönerek kenara çekildi. Gözleri milim mi-

lim irileşti daha sonra yanmaya başladı. Göğsü sıkıştıkça nefes almakta zorluk çekiyordu.

Betül...

Dünyanın en güzel kadını ona doğru yürüyordu. Yüzünde her zamanki küçük ama mutluluk dolu gülümsemesi vardı. Üzerindeki gelinlikle bu dünyadan olamayacak kadar güzel bir melek gibi ona yaklaşıyordu. Yürümüyordu, adeta Burak'a doğru süzülüyordu. Bu güzel gelinin kendisine doğru geldiğini ve onun olacağını hissettiği o müthiş anda gökyüzünden sertçe zemine çakıldı. Betül gözlerinin içine bakarak tam önünden geçip bir başka adamın karısı olmak için ilerliyordu.

Burak elini kaldırmak istedi. *'Gitme...'* dedi kalbi. *'Gitme, seni seviyorum Betül!'*

Tolga güzel eşine elini uzattı. Zarif parmakları kavrayıp dudaklarına götürdü. Birlikte masanın diğer tarafına geçerlerken Burak'ın kulakları artık duymaz oldu.

Gözleri deli gibi etrafına bakıyordu. Herkes mutlulukla alkışlıyor, arsızca kahkahalarla gülüyorlardı. Burak ise kulaklarında sadece derin bir uğultu duyuyordu. Bu hızlanan nabzının sesiydi ve bir de almakta zorlandığı nefesinin hırıltısı.

Gözleri tekrar masaya döndü. Konuşulanları anlamasa da nikâh memurunun mikrofonu Betül'e uzattığını gördü. Daha fazla dayanamayacaktı. O lanet olasıca 'evet' kelimesini duymayacaktı. Arkasını döndü. Ayaklarını sürüklercesine, bayılmadan önce dışarı çıktı.

Betül, nikâh masasına oturduğunda davetlilerin yüzünü teker teker inceledi. Kendisine mutlulukla baktıklarını görerek biraz sonra yaşayacakları şoktan dolayı nasıl olacaklarını merak ediyordu. Asrın konusu olacaktı şüphesiz.

"Çok heyecanlıyım aşkım. Sonunda benim olacaksın." dedi Tolga. Betül ona döndü. 'Onun olmak'tan kastının sadece cinsellik üzerine olduğunu düşünüyordu. Sahte sırıtmasıyla adama "Bende çok heyecanlıyım aşkım. Biraz sonra hayatlarımız tamamen değişecek!" dedi.

Nikâh memuru bilinen konuşmasını yaparak cevabını almak üzere Betül'e mikrofonu uzatırken Betül herkese gülümseyip ayağa kalk-

tı. Mikrofonu eline aldığı gibi konuşmasına başladı. Tolga ise onun bugüne özel bir kaç sözü olduğunu sandığı için o da ayağa kalktı. Eşi olacak güzel kadına hayranlıkla baktı.

"Düğünümüze geldiğiniz için çok teşekkür ederim. Hepiniz şimdi benim cevabımı bekliyorsunuz değil mi?" Bayan konuklar arasında kıkırtılar yükseldi. "Her genç kadının hayalidir, gelinlik giymek. Peki evleneceğimiz kişinin muhteşemliği ne olacak?"

Tolga'nın göğsü kabarırken erkek konuklar damadı ve tüm erkekleri desteklemek amacıyla alkışlayarak "ooo" dediler. Betül onlara tekrar gülümsedi ve konuşmasına özenle seçtiği cümlelerle devam etti.

"Biz kadınlar bazı erkekleri ilk önce yoğurur adam etmeye çalışırız ama bazıları var ki yoğurulmaya ihtiyacı bile yoktur."

Tolga iltifatlar karşısında neredeyse ağlayacaktı. Betül'ün koluna dokunarak kendisine bakmasını sağladı.

"Betül seni seviyorum, ama artık cevabını ver benim de sana söyleyeceklerim var."

Betül önüne dönüp küçük kahkahasını attı.

"Müstakbel eşim çok sabırsız oldu. Cevabımı hemen vermemi bekliyor. Sözü daha fazla uzatmayacağım." Gözleri en yakın masalardan birinde oturan Esma'ya takıldı. Gülümsemiyordu. Direkt olarak Betül'e bakıyordu. *'Kadınsal gücü seviyorum!'* diye geçirdi içinden Betül. *'Artık gerçeği anlıyorum Esma!'*

Önüne dönerek "Sözlerime yanımdaki bu muhteşem adamın..." Gülen suratı anında soldu ve soğuk bir şekilde "... aslında lağım çukurundan hiç bir farkının olmadığını, en başında yoğursam bile odunluğunun asla geçmeyeceğini gördüm ve her şeyi en başından anlamadığım için buraya kadar geldik. Başka bir kadını yakın zamanda hamile bırakarak beni aldatacak ve hiçbir şey olmamış gibi benimle evlenecek kadar haysiyetsiz biridir." Ortamı derin bir sessizlik kapladı. Tolga dondu. Nikah memuru ve konuklar da!

Betül tekrar gülümseyerek "Cevabım sayın memur bey, kocaman bir HAYIR!" diye bağırdı. Masanın üzerindeki su bardağını alıp Tolga'nın suratına fırlatarak eteklerini kavradığı gibi koşturarak bahçeden dışarı çıktı.

Çıkarken arkadan duyduğu tek şey Esma'nın annesi Behiye Hanım'ın fenalaşırken attığı çığlıktı.

Ömer ve Esma'nın dudaklarında ise küçük bir gülümseme oluştu. Bu karar birilerine oksijen olacaktı.

Burak kendini arabaya o kadar zor atmıştı ki fiziksel yeteneklerini geri kazanabilmek için kendisini dinlenmeye zorladı. Başını direksiyona yaslayarak derin nefesler almaya çalıştı. Göğsü neden bu kadar ağırlık yapıyordu? Gözlerindeki nemde neydi? Hani yaralarını sararak kalpsiz yaşamaya devam ediyordu? Senelerdir nelere dayanmıştı, şimdi neden böyle güçsüzdü?

Parmağını kirpiklerine değdirdiğinde ağladığını fark etti. Ömer'in sözleri tekrar kulaklarında çınladı. *"Sen hep kaybeden taraf olacaksın Burak!"*

"Hep kaybeden ben olacağım..." diye tekrarladı. Gözünden bir damla bitap bir şekilde akarken sağ kapı gürültüyle açılıp fışırtılar içinde biri arabaya bindi. Başını kaldırıp puslu gözlerle o tarafa baktı.

"Ne bakıyorsun arabayı çalıştırsana!" diye sertçe karşılık alınca irkildi. Gözlerini kurulayarak tekrar baktı. Dehşete düşerek arkasına yaslandı.

"Betül?" diye mırıldandı. "Sen misin?"

"Benim, yeni mi tanışıyorsun? Ah gelecekler şimdi, hadi çalıştır şu lanet arabayı..."

"Sen..."

"Biraz daha konuşursan ağzına bir tane vuracağım. Şiddeti sevmem ama kullanmasını iyi bilirim. Olmadı ayağımdaki şu sıkan topukluyu kafana da geçirebilirim. Hadi..." Betül dönüp nefes nefese camdan baktı. Görünüşe göre Baran veya Tolga peşinden koşturmuyordu. Ama her an gelebilirlerdi. Tekrar Burak'a döndü.

"Dondun mu be adam! Çalıştır şunu... Kullanmayı unuttuysan çekil ben sürerim."

Burak gerçekten donan uzuvlarını çalıştırmakta zorlanıyordu. Kuruyan ağzını ıslatarak yutkundu.

"Ta... tamam da... düğün?"

"Ah çıldıracağım..." Betül alnını ovuşturdu. "8 saniye içerisinde şu arabayı çalıştırmazsan eğer, arabadan inip taksiye binmek için koşturacağım. 1...2...3..."

Burak farkına bile varmadan elleri işlevine kavuşarak arabayı çalıştırıp otelin otoparkından çıktı.

"Neden 8 saniye?" diye sordu, saf bir şekilde. Beyni hala mantık kısmını çalıştırmadığından ağzına gelen ilk şeyi söyledi. Betül ona böceğe bakar gibi baktı. Gözlerini kırpıştırdı. Yutkundu.

"Şey... bilmem. Sekizi hep sevmişimdir..." Ağzından hayret dolu nefes sesini bıraktı. "Sora sora bunu mu soruyorsun?"

"Sanırım, ne soracağımı bilmiyorum." Burak o kadar şaşırmıştı ki bir türlü toparlanamıyordu.

"Öhöm..." Betül arkasına yaslandı. Kemerini bağlamadığı için sürekli arabada dıt dıt öten sesi fark etti. Sağ tarafından bir türlü gelmeyen kemeri çekiştirerek büyük uğraşla kilidine taktı. Bir süre önüne döndü.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu Burak, o konuşmayınca. Gören de gezmeye gittiklerini sanırdı. İkisi de sakinlikle varacakları yeri bekleyen yolcu gibiydiler.

"Nereye gitmek istersin?"

Betül gözlerini devirdi.

"Gezmeye mi çıktık, sen beni kaçırıyor musun belli değil," diye söylendi. Burak öksürdü.

"Ben seni kaçırıyor muyum?"

Betül alay dolu küçük bir kahkaha atıp "Yok canım, ben sana kaçtım." dedi.

"Betül, şu an kafamı toparlayamıyorum. İzin ver bir süre daha sessiz kalalım. Ayrıca gitmek istediğin yeri direkt söyle, kelime oyunlarını kaldıramayacağım sanırım."

"Beni Yalova'daki çiftliğe götür."

Yapılan ani fren sonucunda ikisinin de başı öne gidip sertçe geri geldi. Betül şaşkınlık dolu bakışlarını Burak'a çevirirken, yolun ortasında durduk yere yaptığı fren yüzünden arkadaki sürücüler korna üzerine kornaya basıyordu. Burak hemen kendini toparlayıp aracı sağda uygun bir yere park ederek Betül'e döndü.

"Şimdi anlamaya başlıyorum." Betül rahat bir nefes aldı.

"Bende eski Burak'ıma ne olduğunu düşünüyordum. Çok şükür hayattaymış."

Burak gözlerini üzerinde dolandırsa da gerçeği idrak etmek o kadar zordu ki, Betül... Acısını günlerdir çektiği kadın... Tolga ile evlenecek olan kadın... Gözlerini sıkıca yumup tekrar açtı. İşte yanındaydı! Oradaydı ve ona öfkeyle bakan mavi gözleri ışıldıyordu.

"Allah'ım gerçekten buradasın..." Betül camını açıp başını dışarı uzattı.

"Ay... Ayyy bayılacağım... Kaç dakikadır yanında oturuyorum ama adam yeni görüyor." Burak Betül'ün kolundan tutup içeri çekti.

"Sen neden kaçtın? Ne oldu düğünde?" diye bağırarak hayretle sordu.

"Sevgili Burakcığım, geçici olarak kapsama alanı dışındasın. Arada çeker gibi oluyorsun ama kopukluk oluyor. Sana güvenemedim şimdi. O yüzden beni yarın dinlemeni umuyorum. Şimdi Yalova'daki çiftliğe götürür müsün beni? Adresi biliyorsun diye söylemiyorum." Burak'ın yüzünü inceledi. Söylediklerinden bir şey anlamadığını sanınca gözlerini tekrar devirerek "Sen Yalova'ya git ben sana tarif ederim!" dedi düz bir sesle.

"Betül, bana cevap ver. Sonra nereye istersen götürürüm."

"Tolga beş aydır bir kadınla ilişki içerisindeymiş, yani beni aldatmış. Ben de düğünden kaçmak için bahane arıyordum. Hop! Şans ayağıma geldi."

Burak omuzundan biri onu çekiyormuş gibi koltuğuna yaslandı. Bunların olduğunu bilseydi bu kadar üzer miydi kendini? Gözlerini tekrar Betül'e dikerken artık düzgün düşünüyordu, ciddileşti.

"Neden bahane arıyordun? Düğünü istediğini sanıyordum."

Betül omuz silkti. Kendisini süzen gözlerden kaçmak ister gibi yüzünü çevirdi.

"Evlenmek istemediğimi fark ettim."

"Ne kadar erken fark ettin, şaşılası bir durum."

"Hey hey! Sebebi beni ilgilendirir tamam mı?"

"Tamam!" Burak ellerini başına dayadı. "Ah baş ağrısı..."

Betül arkasına yaslandı. Yol boyunca başka hiç şey konuşmadılar. İkisi de düşünceler içerisindeydi. Betül özgürlüğünü ilan eden bir mahkûm gibi rahat, Burak olayların geliş hızına yetişemediğinden nefes nefese kalan bir yarışçı gibiydi.

En güzel şeylerin hep en kötü olayların arkasından geldiklerini söylerlerdi. Ölecekmiş gibi hissettiği o anlardan sonra Betül'ün yanında olması rüya gibiydi. Daldığı derin uykunun vermiş olduğu güzel bir tat ve asla gerçekleşmeyecek olan düşüydü. *'Ne olur Allah'ım, bu rüyadan uyanmak istemiyorum...' Ne olur, ne olur bitmesin'* diye defalarca tekrarladı. Gözlerini yana çevirmekten hiç bu kadar korkmamıştı. Ya orada olmazsa? Düşünceleri bile canını yakıyordu. Yan gözle baktığında gelinliğin koca eteği yüzünden küçücük kalmıştı bedeni. Yanındaydı ve küçük bir çocuk gibi otobanın ışıklarını takip ediyordu.

Burak içine damla damla akan ve gittikçe büyüyen sevgi havuzu yüzünden üzerine rehavetin yayıldığını hissediyordu. Mutlu muydu? Başını iki yana salladı. Mutlu olduğunu söylerse mutlaka mutsuz olacak bir duruma düşerdi. Kesinlikle mutlu değildi. Belki birazcık huzurluydu. Betül'e baktı. Kesinlikle huzurluydu!

Körfezi dolaştıkları için saatler sonra Yalova'ya gelmişlerdi. Şehrin içinden geçerlerken Betül kemerini çözdü. Gözü geç saatlere kadar açık olan bir butiğe takıldı.

"Burak durdur arabayı!" diye aniden bağırdı. Uzun sessizliğin ardından gelen güçlü bir ses, genç adamı yerinden sıçrattı. Ne olduğunu anlamasa da hemen sağa çekti. Betül kapısını açarak eteğini kucakladığı gibi butiğe girdi. Burak da araçtan indi. Betül'ü takip ederken giyim mağazasının önünde durduklarını fark etti. Halsizce gülümsedi. Temiz bir nefes alıp genç kadının arkasından butiğe girdi. Betül yanında tezgâhtar kızla askıları karıştırıyordu.

"Bunu alıyorum. Bunu da paketleyin. Ha şunu koymayı unutmayın!"

Burak peşinden koşarak tezgâhtar kıza hafifçe gülümseyip Betül'ü kenara çekti. "Bu kadar şeyi ne yapacaksın?"

"Giyeceğim tabi ki de!"

Kasiyer gülümseyerek "Buyurun efendim. Ödemeyi nasıl yapacaksınız?" diye sordu. Betül Burak'a döndü. Burnunu bir karış havaya kaldırarak "Parasını öde!" dedi.

Burak şaşkınlıkla kalakaldı. O kadar sert ve şımarık bir şekilde ödemesini söylemişti ki şaşırmamak elde değildi.

"Niye bakıyorsun, yanımda hiç para yok. Sen öde!"

Burak kasaya yanaşırken Betül de gelinliğinin eteklerinden tutarak üstünü değiştirmek üzere kabine girdi.

"Kart geçiyor mu?"

"Geçiyor efendim." Burak kartını cüzdanından çıkarıp uzatırken adamın yüzündeki aptal sırıtışı fark ederek tek kaşını kaldırdı.

"Allah size kolaylık versin. Daha ilk dakikadan ipinizi çekiştiriyor." Kasiyer kıkırdayarak kartı post cihazından geçirdi. Burak şifreyi girdi, başını sağa sola yatırarak hangisine cevap vermesi gerektiğini tarttı. Onun gelini değildi. Ama ipini çekiştirdiği doğruydu. Kartı alırken adam hala sırıtıyordu. Başını çevirip görmezlikten gelmeye çalıştı ama başarılı olamadı. Durumu çok garipti. Dudakları kendiliğinden kıpırdandı, ardından kulaklarına kadar yükselerek adama sırıtan bir karşılık verdi.

Başını salladı ve "Gerçekten öyle," dedi.

Haftalarca süren ruh hapsinin sonunda acılarından arınıp böyle bir hayata adım atacağını söyleseler hayatta inanmazdı.

Gelini kaçırmıştı.

Ya da gelin onu kaçırmıştı...

Sinirlerinin gevşekliği yüzünden mi yoksa aşırı mutlu olduğundan mıdır bilinmez içinden kahkahalarla gülme isteği geliyordu. Eliyle yüzünü kapattı.

Kesin sinirleri boşalmıştı. Böyle sürekli gülecek bir adam değildi. En sağlam espriye bile sadece hafifçe gülümserdi. Şimdi kahkaha atmak da nereden çıkmıştı?

Betül kabinden çıkarken elinde koskocaman bir gelinlik taşıyordu. Kenardaki kızın yanına giderek "Bunu çöpe siz atar mısınız?" diye sordu.

Genç kız iri kahverengi gözlerini Betül'e dikti. "An... anlamadım?"

"Bunu diyorum," gelinliği tülleri uçuşurcasına salladı. "Çöpe atar mısınız?" Kız hemen kasada duran patronuna dönerek ne yapması gerektiğini kaş göz işaretiyle sordu.

Adam da Burak'a döndü. Burak yüzündeki aptal ifadeyi saklamakta çok zorlanıyordu. İlk defa yüz ifadesinin kontrolünü kaybetmişti.

"Lütfen çöpe atın," dedi. Dudaklarının gülümsemesini saklamak için olmayan bıyığını kaşıyormuş gibi yapıp elini dudaklarının üzerine kapadı.

Butikten çıktıklarında üzerindeki rahat kıyafetler sayesinde hareketlerinin daha özgür olduğunu anlayan Betül, ayağını vurmaktan bir saniye geri durmayan topuklu ayakkabılarına takılı kaldı. Arabaya yürüyen Burak'ın koluna girerek açık dükkânlara baktı.

"Ayakkabı da almalıyız. Bu ayağımdakiler çok acıtıyor."

"İsteklerinin sonu gelecek mi?"

Betül "Hayır!" diye tersledi. Yan gözle Burak'a baktığında adamın güldüğünü gördü.

"Ah! İnanmıyorum, sen gülüyor musun?" Adam ona döndü. "Evet gülüyorsun!" diye ciyakladı. "Çok uzun zamandır böyle güldüğünü görmedim. Vaoov dişlerin gerçekten sağlıklı ve bembeyazmış..." derken Burak onu bırakıp elindeki torbaları arabaya koymaya gitti. Tekrar geri geldiğinde Betül'ü ilerideki ayakkabı mağazasına götürdü.

On dakika kıyafet alışverişi yapıp otuz dakika ayakkabı seçememek bir tek Betül'ün işi olabilirdi. Mağaza çalışanı ve Burak sabırlarının sonuna yaklaşıyorlardı. Saatin geç olması sebebiyle dükkânı kapatacaklardı ama Betül'ün kararsızlığı yüzünden işleri bitmiyordu. Daha fazla dayanamayan Burak tüm ayakkabıları toparladı. Betül'ün ayağındaki babetin tekini bulup diğer ayağına giydirdi.

Adama dönerek "Bu ayakkabıların hepsini alıyoruz, şu gelin ayakkabısını lütfen siz çöpe atın" dedi. Betül ağzı bir karış açık kalarak ayağa kalktı.

"Madem hepsini alacaktın, neden seçmemi bekledin?"

"Senin bu kadar oyalanacağını tahmin etmemiştim. Ah söyler misin, üzerine giyeceklerini çarçabuk seçerken ayağına neden ayakkabı seçemedin?" Betül omuz silkti. Saçlarını omuzundan geri doğru itti.

"Ayaklarım hassastır. Hem bence ayaklar daha seksi, bu yüzden ayakkabıları kıyafetlerden daha çok seviyorum."

"Senin diğer kadınlardan farklı olduğunu biliyordum."

"İşte bu yüzden Betül'üm hıh!" Ayakkabıların paketlenmesini beklemeden bir havayla dışarı çıktı.

Burak poşetleri alarak arabaya gittiğinde içinin boş olduğunu gördü. Başını kaldırıp etrafa baktı. Cadde de yürüyen insanların arasından Betül'ü ayırmaya çalıştı. Poşetleri hızla arka koltuğa attıktan sonra yolun karşı tarafına geçti. Betül'ün cep telefonu yanında olmadığından arayamıyordu. Elini ağzına koyup endişeyle dudaklarını ovuşturdu. Nereye kaybolmuştu iki dakikada? Arkasını çok hızlı dönerken feryat koptu.

Betül elinde iki külah dondurma ile arkasından sessizce gelmiş, Burak'ın kolu çarpınca tüm dondurma üzerine yapışmıştı. Betül burnundan sertçe soludu. Alırken çok beğendiği bluzuna hayal kırıklığı içerisinde baktı.

"Burak!" diye ciyakladı. Genç adam yaptığı kazanın ürününe bakarken mahcup olmuştu.

"Ah, şey... affedersin... Neredesin sen?" Burak onu azarlamak ile af dilemek arasında bocalarken bluzu temizlemeye çalışıyordu.

"Ne olacak şimdi? Daha yeni aldım ben bunu, hemen leke yaptırdın ya..." dedi çocuk gibi mızmızlanıyordu.

"Giderken haber verseydin böyle olmayacaktı." Başını kaldırıp kaldırımda yürüyen insanların garip bakışlarıyla karşılaştı. Betül'ün diğer elindeki dondurmayı alarak koluna girdi.

"Gel arabada temizlersin."

"Çok kötüsün."

"Bırak, tüm kötüler benim gibi olsun..."

O sırada arkadan bir genç bir çocuğun bağırmasıyla ilgileri oraya döndü.

"Bayan... Hanımefendi! Dondurma..." Başını çevirip dükkânın içine doğru bağırdı. "Abi kadın dondurmayı götürüyor!"

Betül "Ah dur, dondurmaların parasını ödemedim. Şuraya ödeyip gel!" diyerek iki adım uzaktaki pastaneyi gösterdi. Adam sonsuz sabrının küçük isyanıyla onu azarladı.

"Küçük çocuk gibi parasını ödemeden dondurmayı mı aşırdın?"

Betül ıslık çalarak bakışlarını diğer tarafa çevirdi.

Burak hızla ödemeyi yaptı ve caddeden karşıya geçip Betül'ü arabaya bindirdi. Kendisi de seri hareketlerle yerine yerleşip kapının cebinden çıkardığı ıslak ve kuru mendili eline aldığı gibi onun üzerini temizlemeye başladı.

"Dondurma yiyecektik mahvoldu. Neden o kadar hızlı dönüyorsun ki?" diye azarlamasına devam etti Betül.

Burak geri çekildi. "Seni bulamayınca merak ettim. Telefonun da yok."

"Az bekleseydin görecektin."

"Beklerken başına bir şey gelme ihtimalleri ne olacak?" Betül ağzından 'höh' diye hava çıkarırken Burak çaresiz durumuna sırıttı. Betül'ün her haliyle dayanılmaz bir çekiliği vardı.

"Dondurma yemesem de olur."

Arabayı çalıştırıp Çınarcık yoluna girdi. Betül üzerine akmaması için dondurmasını yalarken gözleri yana kaydı. Sonra hiç düşünmeden kemerinin izin verdiği kadar uzatıp dondurmayı Burak'ın ağzına götürdü.

"Hadi sen de al!"

"Betül... Ne yapıyorsun? Çek şunu." Araba tümsekten geçince Betül'ün eli yukarı çıkıp aşağı inerken Burak'ın burnuna dondurma sürüldü. Betül bir kahkaha kopardı.

"Çok komik oldun!"

Sinirlenen genç adam "Betül!" diyerek sesini yükseltti. Betül gülmesine devam etti. "Tamam bağırma, afedersin." Burak burnunu sildi. Sonra dondurmayı almak üzere Betül'ün eline uzanıp hışımla çekti.

"Tamam bundan sonrası benim..."

Betül kıkırdadı. Kendini çok çok iyi hissediyordu. Düşünmeden yaşamak ne kadar güzeldi. Daha önceki düşüncesizliği yüzünden başı çok ağrımıştı, bundan sonra olmayacaktı...

Çınarcık – Teşvikiye'deki çiftliğe geldiklerinde zile bastılar. Bu çiftlik Baran'ın Betül ile kendisi için yaptırdığı bir villaydı. Koskoca bahçesi vardı. Hatay'daki çiftliğe benziyordu ama burası köy içerisinde sadece iki katlı bir villaydı ve bir kümes dolusu tavuklar vardı. Eskiden her sene gelmeye çalışırlardı. Onlar yokken de bakımıyla il-

gilenmek üzere müştemilatta kalan bir aile vardı. Zile bastıkları halde kapı açılmayınca Betül bağırdı.

"Hey... Neredesiniz?"

Burak kolunu tutunca sustu.

"Köy burası, millet başka bir şey anlayacak bağırma."

"İçeri nasıl gireceğiz?" Burak yüksek taş duvarlara bakarak bir yol düşündü. Sonra aklına acil durumlarda giriş çıkış olarak kullanılan arka kapı geldi. Betül'e döndü.

"Arabada bekle. Ben kapıları açıp geleceğim."

"Bu karanlıkta beni dağ başında yalnız mı bırakıyorsun?"

"Betül, arabada bekle dedim. Yani gir içine kapıları kilitle."

"Yine yalnızım. Çok ıssız, korkarım olmaz."

Burak halsizce başını önüne düşürdü. "Hatay'daki çiftliğe tek başına gelip gidiyorsun ve orası... *ıssız*!"

Betül düşünüyormuş gibi yapıp tekrar omuz silkti.

"Orada karşıma çıkacak tek şey yabani hayvanlar." Öne eğilip ses tonunu düşürdü. "Burada insanlar var."

"Oh, tamam!" Burak daha fazla inatlaşmayacaktı. "Gel benimle."

"Tabi ki de geleceğim." Burak'ın yanından geçip yürümeye başladı. Burak ise onu kolundan yakalayıp diğer tarafa doğru çekiştirdi. "Bu taraftan!"

Çiftliğin duvarlarını takip ederek evin arka tarafına yürüdüler. Baran arka kapıya giden bir yol yaptırmamıştı. Çok acil bir durumda kullanılması için sadece kaçış yoluydu. Bu yüzden zor şartlar altında ilerliyorlardı. En yakın ev 100 metre ileride olduğu için kimsenin onları görmeyecek olması Burak'da endişe yaratmıyordu. Tek sorun duvarın dibinde yetişen çalılara bacağı takılınca garip sesler çıkaran Betül'dü.

"Biraz daha sessiz olabilir misin?"

Betül bacağını silkeledi. "Ne yapayım, canım acıyor. Yılanın ısırdığını hatırlatırım. Ayrıca ne biçim diken bu? Pantolondan battı."

"Tutun bana." Geri doğru elini uzatıp genç kadının zarif parmaklarını kavradı. "Duvara yaklaşarak yürü."

Evin arkasına geldiklerinde müştemilat ile aynı yola açılan kapının önünde durdular. Burak kapının kilidini kontrol etti. Tahmin et-

tiği gibi kilitliydi. Çok eskiden Baran acil bir durum olursa içeri girebilmeleri için dışarıdan çözüm üretmişti. Kapının iki adım ilerisinde toprağa anahtar gömmüş ve bunu sadece Burak'a söylemişti.

Burak karanlıkta zor da olsa yeri buldu. Ceketinin cebinden cep telefonunu alarak alanı aydınlattı. Yerden aldığı küçük, kalın dal parçasıyla yeri kazmaya başladı.

Betül saf bir merakla "Ne yapıyorsun? Gömü mü var orada?" diye sordu. Burak yine sırıttı. Karanlıkta göremeyecekti zaten.

"Evet."

"Ne gömdünüz?"

"5 tahmin hakkı veriyorum sana" dedi telefonu onun yüzüne çevirerek.

"Ah çek şunu gözümü alıyor. Ne o, anahtar mı?"

"Bingo!" Telefonu tekrar toprağa tuttuğunda anahtar toprakta göründü. Betül şaşkınlıkla "Kimin fikriydi bu?" diye sordu.

"Sevgili abinin..."

"Ah abim..." diye inledi. "Beni öldürecek!"

"Neden?" Burak anahtarın toprağını temizledi. Kapıya gidip açmak üzere deliğe denk getirdi. Çevirmek için elini döndürürken Betül'ün cevabıyla gerildi.

"Düğünden kaçtım! Neden daha önce ona söylemediğimi soracak. Aslında şu an Tolga'yı öldürmekle meşguldür."

Genç adam donan elini tekrar hareket ettirerek kapıyı açtı. Kapının yanında bahçe kapısı ve diğer kapılar için otomatik güvenlik sisteminin ana bağlantısı kuruluydu. Hepsini açarak eve girdiler.

Burak aracı bahçeye çekerken Betül içeriyi havalandırmak için pencereleri açıyordu. Burak kıyafet poşetlerini getirip yere bıraktığı sırada göz göze gelince burnunu kırıştırdı.

"Karnım acıktı."

Burak başını tuttu. "Ah, alışveriş yapmayı unuttuk."

"Mustafa abiler evde yok mu?"

"Kapıları kilitli." Evin bakımını yapan ve iki küçük çocuğu ile yaşayan aileydi. Yabancının ortama alışmasında sorun olacağını düşünerek köyün yerlisinden kâhya almışlardı. Tavukların yemini suyunu verip evin bakımını yaptıklarında ellerine çok iyi bir ücret geçiyordu. Bu yüzden diğer yakınları bu aileyi çok kıskanıyordu.

Baran'ın onların gittiğinden haberi olmalıydı. Ama onu arayıp soracak cesareti yoktu. Betül koltuğa otururken Burak etrafa bakındı. Eksik olan bir şey olup olmadığını kontrol etti. Sonra genç kadına dönerek "Ben açık bir market var mı bakacağım. Sen evde kal ve dışarı çıkma. Evin kapısını ve verandayı sıkıca kilitle. Benim anahtarım var," dedi.

Betül başını salladı. "Dikkatli ol."

Burak yine gülümsedi. Betül yanındaydı ve ona dikkatli olmasını söyleyerek bir anlamda endişesini dile getiriyordu. "Asıl sen dikkatli ol."

Arabayla bahçe kapısından çıkarken Betül camdan ona bakıyordu. O gidince üst katlara çıktı. Daha önce geldiklerinde giymek üzere Esma ve çocuklar için bir kaç kat kıyafet getirmişlerdi. Kendi odasına girdiğinde eski kıyafetlerini bulmanın mutluluğu ile sevinçle yerinden fırladı. Buraya çok uzun yıllardır gelmiyordu. Kendi odası hazır ve temizdi. Demek ki yardımcıları uzun zamandır yok değillerdi.

Burak'ın yatacağı odayı hazırlamak üzere boş odalara bakındı. Burak geldiğinde her zaman aşağıdaki boş olan müştemilat evinde kalırdı. Betül'ün koca evde yalnız kalması söz konusu bile olamazdı. Burak içinde kendi odasının yanındaki odayı düzenledi, havalandırdı. Tekrar aşağı indi.

Yorgun düşen bedenini koltuğa bıraktı. Sabahın çok erken saatlerinde uyanarak düğün hazırlıklarına başlamışlardı. Koşturmayla geçen saatler sonra böyle yorgun olması doğaldı. Gün çok hızlı olarak gözlerinin önünden ileri sarılmış film gibi geçti. Göz kapakları sonunda direncini kaybederek yavaşça aşağı indi.

Burak demir kapıdan geçip arabayı bahçeye çekerken evin ışıklarının hala yanmakta olduğunu gördü. Arka koltuktaki alışveriş poşetlerini tek eline alıp eve doğru yürüdü. Arabaları çektikleri yerden eve doğru çıkan hafif meyilli bir bahçeydi burası ve arada biraz mesafe vardı.

Eve girdiğinde gözleri salonda dolaştı. Betül yatağına bile gitmeden üstü açık şekilde koltukta uyuyordu. Gülümsedi. Bedeni yorgun değildi ama ruhen çökmüştü. Gözlerini ovuşturup genç kadının yanına gitti. Onu uyandırmadan yavaşça kucağına aldı.

Sıcaklığı hissedince kedi gibi bedenini Burak'a bastırdı. Kollarını boynuna doladı. Derin uykunun kollarındayken... Hayır! Sevgi dolu kollardayken o kadar rahattı ki.

Rüyasındaki gibi o muhteşem adamın kollarında olduğunu hissediyordu. Yüzü görünmese de oradaydı. Karanlığın içinde parlıyordu. Çok da güçlüydü. Dudaklarını uzattı. Öpmek istiyordu. Ama sonra her şey değişti. Adamdan tarafa koşmak için ayaklarının üstüne bastı, adım attığında bedeni yere serildi. Kocaman gözlerini açtı.

"Burak!" dedi şaşkınlıkla. Burak da bir o kadar şaşkındı ve Betül'ü yatağa yatırmak yerine birden bırakınca Betül çığlık içinde örtülerin üzerinde buldu kendini.

"Aaah!"

Burak dişlerini sıkıp boşluğunun vermiş olduğu dalgınlıkla tepkisel olarak onu bırakmıştı. Ya da fırlatmıştı. Boynunu eğerek kendini savunmaya girdi. "Uyuyordun. Yatağına getirdim sadece..."

"Yatağa getirdiysen nazikçe yatırabilirdin. Çok centilmensin, fırlattın resmen. Ah belim..."

"Üzgünüm."

Betül çatık kaşlarıyla kızgın bakarken Burak odadan dışarı çıktı. "İyi geceler." Kapıyı arkasından kapattıktan sonra dudaklarından hızlı bir hava üfledi. O kiraz dudaklara kayıtsız kalamazdı. Ucuz kurtulmuştu.

Salona indiğinde cep telefonunu çıkartıp Baran'a mesaj attı.

'Uyumuyorsanız, dönüş yapar mısınız söyleyeceklerim var.'

Çok geçmeden cevap geldi.

'Esma mısın oğlum, niye mesaj atıyorsun? Arasana...'

Burak son bir kaç saattir sık yaptığı gibi güldü. Baran onu en sıcak haliyle azarlamıştı. O halde kızgın değildi. Numarayı çevirip açılmasını bekledi.

"Seni düğünün en can alıcı anında göremedik, acaba gelinin kaçması ile ilgili bir bilgin var mı Burak?" diye sordu ilk dakikadan. Burak yutkundu. Baran ile samimiyetinden dolayı yalan, kaçmak için bir çare olamazdı. Gerçeği söylemek üzere cesaretini toparladı.

"Betül Hanım yanımda merak etmeyin."

"Ne?"

"Nikâhın olacağı dakika düğünden ayrıldım. Biraz sonra Betül Hanım arabama bindiği gibi oradan gitmemizi istedi."

"Neler duyuyorum! Bu kız evinde değil mi?"

"Siz Betül Hanım'ı aramıyor musunuz?"

"Hayır." Burak tekrar güldü.

"Ne muhteşem bir abi ama!"

"Hey Burak Bey, rollerimiz değişmedi. Neyse, neredesiniz şimdi?"

"Buraya gelmeyeceğinizi umarak söylüyorum, Yalova'daki çiftlikte."

"Oh! Betül mü oraya gitmenizi istedi?"

"Evet."

"Bu kızı görünce dizime yatırıp iyi bir şaplak atacağım" dedi Baran aksi bir şekilde.

"Betül Hanım size haber verdiğimi bilmiyor. Buraya gelirseniz lütfen bildirin."

"Oraya gelmeyi falan düşünmüyorum. Yalnız kalsın biraz. Sende benimle konuştuğunu belli etme. Hala ona kızgın olduğumu sansın. Yok ya kızgınım ben ona. Rezil etti bizi."

Burak başını sağa sola yatırarak kasılmaya başlayan omuz kaslarını gevşetmeye çalıştı. Dilinin ucuna gelen kelimeler nedense duymak istemediği şeyleri içeriyordu.

"Düğünde ne oldu?"

"Betül koca bir skandal yarattı. Behiye Anne hastanelik oldu. Tolga hamile bıraktığı kadını bulup herkesin önünde tokat attı. Esma ve çocukları o ortamdan çıkartabilmek için sabrımı çok zorladım. Tolga ile daha sonra görüşeceğim."

"Tolga bir kadını hamile mi bırakmış?" dedi şaşkınlıkla. Sesinin yukarı kata çıkmaması için eliyle ağzını kapadı.

"Betül anlatmadı mı?"

"Hayır."

"Betül'den önce sevgilisi varmış, sanırım ilişkileri hala sürüyordu ki hamile kaldı. Kadının göbeği bile yoktu. Birkaç haftalık hamile her halde."

"Benden istediğiniz bir şey var mı?"

"Var. Betül'ü koru. Deli kız gelinlikle fırladı peşinden yetişemedim. Kimliği, telefonu otelde bıraktığından parasızdır da. Senin hesabına para geçeceğim, Betül'ün uyduruk isteklerini karşılarsın. Şimdi o özgür hisseder kendini." Burak kıkırdadı. Butikteki halini unutamazdı.

"Siz merak etmeyin."

"Öyleyse şimdilik bir şey kalmadı."

"Soruşturma ile ilgili bir durum olursa lütfen bana da haber verin."

"Ah" dedi Baran söyleyeceğin şeyin sonradan aklına gelmesiyle. "Ankara'da yeni bir ihaleye giriyoruz. Haluk Bey yarın yola çıkacak. Seni bir haftadır doğru düzgün görmediğimden söyleyemedim tabi..." Bilgi verirken sitemkâr sözleri Burak'a dokunarak yanından geçti. Betül ile kafası o kadar doluydu ki işlerle ilgilenip düşüncelerini toplaması çok zordu.

"Haklısınız, şu durum halledilince tekrar eski düzene döneceğim."

Baran "Öyle olmazsan kovarım seni!" diye tehdit etse de Burak'ı ne kadar sevdiği herkesçe biliniyordu. Burak bu sevgiye saygıyla karşılık verip "Siz nasıl isterseniz" dedi.

"Betül'ü koru, bu aralar ortam çok sessiz, her an bir şey olacakmış gibi hissediyorum." dedi Baran kısık bir sesle. Burak'ın aklı Betül'de olduğu için saldırı olayları dâhil hiç bir şey düşünemiyordu, ama Baran'a hak vermemek elde değildi.

"Canımı siper edeceğimden şüpheniz olmasın-"

"Burak!"

Burak'ın konuşması yarıda kesildi. Araya kadın sesi karışınca bir an telefonu kendisinden uzaklaştırıp tekrar kulağına tuttu.

"Esma Hanım?"

"Kocamı bu saatte nasıl oyalarsın? Yatması lazım..."

Burak yüzünü sıvazladı. Gülme sesini saklamaya çalışıyordu. "Esma Hanım özür dilerim. Kapatıyorum."

"Betül'e iyi bak... *Koruyucu*." Telefon kapandı. Burak kapalı telefona anlamsız bakışlarını yöneltirken 'koruyucu' kelimesinin üzerindeki baskının ne anlama geldiğini düşündü. Betül'ün sözü olduğu aşikârdı. Peki, Esma neden söylemişti?

Betül yeni bir güne gözlerini açarken farklı bir odada buldu kendini. Daha yumuşak bir yatak, daha ferah bir atmosfer...

Vücudun tembelce yayılmasıyla bir müddet yatak keyfi yaparak dakikalarını geçirdi. Kalın siyah perde çekili olduğu için havanın ne kadar aydınlık olduğunu göremiyordu. Ama gözleri aldığı uykunun dinçliği ile sonuna kadar açıktı. Yataktan çıkıp elini yüzünü yıkadı. Aynadan kendine baktı. Eski pijamalarıyla uyumak onu mutlu etmişti. Tasasız bir ruh hali ile gülümsedi. Burak'ın ona aldıklarıyla üstünü değiştirip odanın perdesini açmak üzere pencereye yürüdü. Perdeyi çektiğinde çok şaşırdı. Hava daha yeni aydınlanıyordu. Odasında saat olmadığı için kaç olduğunu bilemedi. Uykusu da yoktu. Bir süre düşündü. Sonra aşağı inip kahvaltı hazırlamaya karar verdi.

Koridora çıktı. Merdivenlere giderken Burak'ın odasının kapısına baktı. Kapalıydı.

'Acaba uyuyor mu?'

Merakının başına iş açacağını bildiği için kahvaltı hazırlamak üzere aşağı indi. Yoksa her an odaya dalabilirdi.

Burak yatmadan önce yemek için aldığı şeyleri dolaba koyduğundan Betül elini attığı yerde aradığını buluyordu. Kolaylıkla masayı hazır etmişti. Geri çekilip şaheserine bakarken sadece zeytin, peynir, domates ve salatalıktan oluşan görseli izledi. Bir de çok sevdiğini bildiği için Burak ona çilek reçeli almıştı. İçinden bir ses bunların kahvaltı için az olacağını söylüyordu. Aklına arka taraftaki tavuk kümesi geldi. Hayvanların bakımına çok önem veriyordu Baran. Çocuklarının sağlıklı, organik beslenmesini istediği için gidemese de her hafta adamlarına yumurtaları eve getirmesini söylüyordu.

Betül kollarını sıvayarak mutfaktaki küçük hasır sepeti aldı. Mutfağın kapısı, bahçenin yan kısmına açılıyordu. O yolu takip edip kümeslere gitti. Yürürken aklına anılar geldi. Dudaklarında küçük bir gülümseme oluştu. Baran'larla beraber sabahın köründe kümese girip yumurta toplamışlardı. Ağabeyi bu konularda maharetliydi. Kendisinin de becerebileceğine emindi. Öz güvenine minnet duyarak parmaklarının ucuyla tutup açtığı kümesin kapısını arkasından kapadı. Tavukların firar edeceğinden neredeyse emindi. Hele evlerinin içine davetsiz misafir girerse hoş beşle karşılayacaklarını sanmıyordu.

Tavukların evi bile mimari esintiler taşıyordu. Kırmalı çatısı ve geniş bir kapısı bulunuyordu. Eğilen bir insan rahatça kapıdan içeri girerdi. Bahçesi olarak kümesin önünde üç kişinin rahatlıkla oturabileceği toprak alan vardı. Betül kümesin bahçesinden içeri geçerken tavukların uyandığını görerek sırıttı.

"Günaydın millet!" Tavuklar başlarını kaldırıp dikkatle Betül'e baktılar. Betül çömelerek ördek yürüyüşüyle kümes eve girdi. İçerisinde çok yoğun bir koku vardı.

"Iyyy! Eve tuvalet yapılır mı? Bahçenize yapsanıza..." diye söylendi. Tavuklarla konuştuğu için deli olmalıydı. Ama koku çok rahatsız ediciydi. Midesi bulanırsa işi çok zorlaşacaktı. Nefesini tutmayı denedi.

Bazı tavuklar hala uyuyordu. Bazıları ise esneyip insanlar gibi kollarını yani kanatlarını açıyorlardı.

"Uyanın! Yumurta almaya geldim." diye bağırınca korkan bazı tavuklar gıdaklayarak kanatlarını çırptılar. "Ah... Yavaş... üff havalandırma koku artıyor." Sinirlendiği bir tavuğun kanadından tutup kümes evin bahçesine attı. "Bunu sen istedin!"

Tekrar kümese girdi. Her tavuğun üstünde oturduğu samanlarla kaplı yataklar vardı. Tavuklar bunların üzerine oturarak yumurtalarını bırakıyorlardı. Betül onlara yatak diyordu, çünkü tavukları birkaç kere izlemiş ve rahatlıkla uyukladıklarını görmüştü. Eh insanlar da yataklarında rahatlamıyorlar mıydı?

Betül sağ taraftan başlayarak sepetleri eliyle yokladı. Bir iki tane yumurta bulunca sevincinden elinde salladı. Sevinci o kadar yüksekti ki sakarlığının ürünü olarak yumurtanın kayarak tahtaya çarpıp kırılmasına neden oldu.

"Hi..." içini çekti. "Ay gitti yumurta" Üzülerek kabuklarını toparladı. Dudaklarını suçlulukla dişleyip tavuklara üzgün olduğunu gösterdi. "Bir yumurtadan zarar gelmez, değil mi?" diyerek kırıkları dışarı kenara bırakıp diğer tarafı toplamak üzere döndü. Bir iki sepetin içinde daha yumurta vardı. Gözleri arka taraflarda uyuyan iki tane tavuğa kaydı.

Betül'ün hayvanlardan çekincesi yoktu ama o yumuşak tüyleri eline değdiği zaman vücudu garip oluyordu. Yanına ilerlerken "Sen kalkmayı düşünmüyor musun?" diye sordu. "Komşuların bahçede

hadi sen de..." Tavuk yan gözle Betül'ü inceledi. Konuşmalarını takıyormuş gibi durmuyordu. Betül hareket etmeyince göz kapakları yavaşça kapandı.

"Hey! Uyuma..." Elini havaya kaldırıp tavuğa doğru salladı. Tavuk gözünü sonuna kadar açıp Betül'ün ne tür bir tehlike olduğunu sorguladıktan sonra tekrar gözünü kapadı.

"Benimle inatlaşıyor musun sen şimdi?" Elindeki yumurta sepetini kenara koyarak tavuğa biraz daha yaklaştı. "Dünyada benim kadar inatçı bir varlık yok. Sen tavuk olarak benimle baş edemezsin. Hadi gel şimdi, güzellikle bunu halledelim, olur mu? Sorun çıksın istemiyorum. Sadece yumurtanı alıp dışarı çıkacağım hepsi bu."

"Eğer biraz daha üzerine gidersen yumurtadan kesilecek." Arkasından gelen erkek sesiyle yerinden öyle bir sıçradı ki kafasını tavana vurunca acıyla yere oturdu.

"Ah... Başım..." Burak kümesin bahçesine girdi. Tahta eve giremiyordu, çünkü içerisi iki kişi için çok küçüktü.

"Sen iyi misin?" diye sordu kapıdan. Betül ona ateş saçan gözleriyle bakarken "Niye geldiğini haber verecek bir uyarı sesi yapmıyorsun?" diye sordu. "Korkuttun beni."

"Bayanlar olarak aranızdaki iletişimi bozmak istemedim." Kümeste sadece tavuklar olduğu için Burak onunla dalga geçiyordu.

Betül "Çık dışarı!" diyerek kovdu onu. "Yumurtaları aldığımda görüşürüz."

Burak dışarı çıkarken diğer tavukların kaçmasını engelliyordu. Sonra aklına çok şeytani bir fikir geldi. Betül'ün kanadından tutup dışarı attığı tavuğu yakalayıp kümesin içine, Betül'ün üstüne attı.

Arkası dönük olduğundan Betül bu suikastı görmedi. Tavuk omuzuna oradan kanat çırpıp başına çıktı.

"Ah... Saçım... İn aşağı..." Tavuğu indirmek için elini sallıyordu ama tavuğun ayakları uzun saçlarına dolaşınca tepesinde uçuşan kocaman bir tüy yumağı oldu.

Betül hareket etmemek için kendisine sakin olmasını söylüyordu ama başarısızdı. Çığlıklar kümeste çınlıyordu. Tavuk onun direnmediğini görünce sakinleşti. Kanatlarını bir iki kere daha çırparak Betül'ün başına tünedi.

Betül "Kafama mı oturdun?" diye koca bir feryat kopardı.

Dışarıda kahkahalar birbiri ardına koparken Betül küçücük evin içinde tıkılıp kalmıştı. Başındaki tavuk sanki hiçbir şey yokmuş gibi sıcak bulduğu yere oturup gözlerini kapadı.

"Ay, siz tavuk değil canavarsınız!" İsyanı bile artık güçsüz çıkıyordu. Sadece yumurta almak için buraya gelmişti, tavuklarla bir arbedenin içinde bulunmak istemiyordu. Yine de köşe de hala oturmakta olan büyük tavuğa doğru uzandı. Elin altına soktu ve parmaklarıyla yumurtayı aradı. Tacize uğradığını hisseden tavuk kanatlarını çırparak Betül'ü uzaklaştırmaya çalıştı.

Fakat bilmediği bir şey vardı. Betül artık çok tehlikeliydi. Onun etrafı uçuşturmasına aldırmadan yumurtasını alarak arkasını döndüğü gibi ev kümesten çıktı.

Serin havanın yüzüne vurmasıyla ferahladı.

"Oh, temiz hava..." derin derin içine çekti. Kenardaki yumurta sepetini aldı. Başında ağırlık yapan tavukla beraber diğerlerinin içinden geçerken sanki Betül'e homurdanıyormuş gibi "gurk gurk" dediler. Betül onlara kısık gözleriyle baktı.

"Ne gurk? Ne? Sabah sabah sizin yüzünüzden ne hale geldim!"

Betül kümesten tamamen çıkarken Burak elini uzattı. Yüzünü sakin tutmaya zorluyordu. Görüntü o kadar komikti ki dilini ısırırken az sonra kanatacağını düşündü.

Betül'ün arkasından kümesin kapısını kapadı. Sonra dönüp genç kadına baktı.

Başında şapka gibi duran bir tavuk, üzerinde hayvan pislikleri yüzünden renklenen beyaz pantolon ve bir omuzu aşağı inen tişört vardı.

"Bana bakmayı kes ve şu tavuğu başımdan indir."

Burak ciddileştirdiği yüzünü Betül'e eğerek "Cep telefonumu evden alıp gelsem beklemezsin değil mi?" diye sordu.

"Ne yapacaksın telefonu?"

Burak yine bir gülmenin eşiğinde dudaklarını sıktı. "Tavuk şapkan... Yeni modan eminim çok tutacaktır. Elimizde kanıtı olmalı..." Betül konuşmasını bitirmesine izin vermeden koluna öyle bir yumruk attı ki Burak acıdan gülmeyi kesti.

"Al şunu başımdan!" diye çığlık atarken Betül, sabrının gerçekten sınandığını hissediyordu.

Burak uzanıp tavuğu korkutmadan iki yanından kavradı. Ayaklarının etrafı Betül'ün saçlarıyla dolandığı için kurtarmak biraz zorlayacaktı.

Saçı çekildiği halde canı acısa da sesini çıkarmadı. Yeter ki bu durumdan kurtulsundu. Burak'ın uzun uğraşları sonunda tavuk Betül'ün başından kurtarıldı ya da Betül tavuktan kurtarıldı.

Adam tavuğu kümese götürürken merakına yenik düşüp saçlarını berbat eden tavuğun hangi tavuk olduğuna baktı. En başında kümesten onu kaçırmaya çalışan siyah tavuktu.

"Kara tavuk! Artık seninle aramda çok ciddi bir husumet var! Ne kinci bir tavuksun..."

Burak duydukları karşısında kıkırdayarak tavuğu içeri itekleyip kümesin kapısını iyice kilitledi. Ayağa kalkarken Betül'ün hala kızgınlıkla tavuğa ölümcül bakışlar gönderdiğini gördü.

"Tavuklar birleşip sana karşı savaş açmazlar umarım." Saçlarına bakarken dudakları kıpırdadı. "İyi bir duşa ihtiyacın var." Betül ona döndü.

"Gülmek gibi bir hataya sakın düşme Burak Bey!"

Omuz silkti. "Ben mi? Yok öyle bir şey yapmayacağım..." Betül bir ayağını yere vurup arkasını dönerek kucağında hala tutmakta olduğu yumurta sepetiyle beraber eve yürüdü.

Burak ise ses çıkartmamaya dikkat ederek arkasından sessizce gülüyordu. Betül'ün saçı tel tel başında kabartılmış yeni saç ikonu yaratmak istercesine dimdik duruyordu. Bazı yerlerine siyah tavuğun tüyleri yapışmıştı. Aynada kendisini görünce kesin çığlık atacaktı. Ne var ki düşüncelerinde yanılmadı. Betül'ün arkasından eve girerken çok geçmeden o ses geldi.

Adam evden çıkarken eşiyle sevgi dolu öpücüklerini paylaşmıştı. Arabasına bindiğinde huzurlu bir evliliği, düzenli iyi bir işi olduğu için haline şükrediyordu.

Üç günlüğüne Ankara'ya yolculuk yapacaktı. Bu bile şimdiden içini büyük özlemin sarmasına neden oluyordu. İlk olarak SkyMountain Holdinge gidecekti. Hazır ettiği dosyaları toparlayıp başkan ile kısa bir görüşmeden sonra yola çıktı.

Kendi özel aracıyla gitmek istediğinden uçak bileti almamıştı. Yollar artık kısaydı. Çok sevdiği müziği cd-çalardan açarak Ankara-İstanbul tem otoyoluna girdi. Eşinin bir önceki geceden hazır ettiği kurabiyeleri yanındaki koltuğun üzerine koydu. Bittikçe bir tane ağzına atıyordu.

Eğer işleri rast giderse yeni bir işe başlayacaklardı. Yoğun bir tempo onu bekliyordu.

Sakinlikle geçen bir saatin sonunda arkasında siyah renkte bir araç belirdi. Daha önce ilgisini çekmediği için önemsemedi. Kendisi birçok aracı solluyor, sonra orta şeritte kararında gidiyordu. Gözleri dikiz aynasına tekrar kaydı. Bu araç uzun zamandır arkasındaydı. Çok geçmeden sağ tarafında siyah camlı bir araç daha belirdi. Başını çevirip yan camdan baktı. İçinde kimlerin olduğunu göremiyordu. İster istemez vücudu gerilimini arttırdı. Önüne döndü.

Aynalardan kontrolünü yapıp hızını yükseltti. Bolu tüneline geldiklerinde ise olan oldu. Haluk Bey, iki aracın onu sıkıştırıp korkutması sonucunda dikkati dağıldı ve sağ şeritte gitmekte olan kamyonun arkasından hızla girdi.

Burak ve Betül öğle yemeğinden sonra verandaya geçip soğuk içeceklerini yudumlarken kaçınılmaz olan konuyu konuştular. Burak her ne kadar Betül için daha da önemlisi kendisi için açmamanın en iyi olacağını bilse de aklında oluşan soru işaretlerini cevaplamalıydı.

"Dün akşam hakkında konuşmamız gerekiyor."

Sıcak havada soğuk meyve suyunun ağzında bıraktığı serinliği keyifle karşılarken soruyu işitmesiyle genç kadından küçük öksürük sesleri geldi. Suçlu bakan gözlerini bahçede dolaştırıp adam çevirdi.

"Kaçışım yok değil mi?"

"Konuşulmayan konuların ilerleyen zamanlarda daha fazla yük olacağını bilmen lazım."

"Doğru." Betül yerinde kıpırdandı. Ciddileşerek en başından olan biteni anlattı.

"Gelinliği üzerimde görünce heyecanlanmadığımı fark ettim." Burak hüzünlü yarım bir gülüş gönderdi.

"Hazırlıkları yaparken çok heyecanlıydın."

Genç kadın keskin gözlerini adama dikerken "Öyleydim ama sonra olmadığını fark ettim." dedi. "Evlendikten sonra olacaklar gözümün önünden geçti. Ben de düğünden kaçmak için bir yol aradım. Ah..." Betül kıkırdayarak meyve suyundan bir yudum daha alıp devam etti. "Aslında diledim. İçimden bu düğünün iptali için bir şey olmasını istemiş olmalıyım. Sonra odamın kapısı çaldı. Sarı saçlı, çok güzel bir kadın içeri girdi. Adı hala kulaklarımda," Betül üzerine yürüdüğünü hatırladığında kadının aldığı yüz şeklini gözlerinin önüne getirdi. Gülerek "Su!" dedi. "Bir içim Su gibiydi." Kendi esprisine kendisi gülerken o anın trajikomik halini üçüncü kişiymiş gibi tekrar yaşıyordu.

Burak arkasına yaslanarak Betül'ün yüzündeki gülüşün gerçek nedenini araştırırken, evlenmek konusunda hevesli bir kadının bu şekilde caymasına akıl erdirmeye çalışıyordu. Hazırlıklar olduğu sırada bir kuşun cıvıltısıyla uçuşup durmuştu. Şimdi ise evlenmediği için mutluluk gözyaşı dökecek gibi sevinç doluydu.

"Su, bana Tolga ile beş aylık sevgili olduklarını, benle beraber olduğunu öğrenince ayrılmak istediğini ama Tolga'nın çok sarhoş olup ona gelmesiyle o gece hamile kaldığını söyledi."

"Hamile olduğuna nasıl inandın? Ya sizin aranızı bozmak için söylediyse?" Betül zafer dolu gözlerini kısarak gururla başını kaldırdı.

"Beni inandırmasını istedim. Hastane testini gösterdi. Gerçekten hamileydi. Hatta ultrason görüntüsü bile vardı. Ah Esma'dan sonra ilk defa birinin bebeğinin ultrason pozuna baktım." Yüzü değişti. Gözleri bahçede uzak bir noktaya kaydı. İçinde oluşan bu tatsız, küçük şey neydi?

Burak masaya eğilerek Betül'ün gözlerinin içine baktı. Göz göze geldiklerinde iki mavinin çakışmasıyla oluşan keskinlik etkisini ortaya çıkardı. Neredeyse kirpiklerini bile kırpmıyorlardı. Burak ondaki sebebin başka olduğunu anlayacak kadar iyi tanıyordu. Betül fevri

davranışların kraliçesiydi. Aklına uyanı hemen yapabilirdi. Ama düğün için çok uğraşıp bir anda vazgeçmek ona göre değildi. Bu kadar çocukluk yapamazdı.

"Betül..." dedi kısık ama keskin bir sesle. "Neden evlenmedin?"

Betül iç geçirdi. Yüzündeki gülümseme ifadesizliğe bürünürken aslında bilip ile bilmemek arasında kaldığı konuyu söylemek istedi. Dudaklarının ucuna gelen kelimeler ses verdiği takdirde hiç beklemediği bir etkiye sahip olacaktı. İtiraf etmeden önce kendine itiraf etmesi gerektiğini düşünüyordu. *Neden evlenmedim mi? Senin yüzünden...*

"Çünkü onu sevmiyorum. Evleneceksem bu kalp ritmimi hızlandıran adam olacak..."

Burak "Tolga..." diye başlayacak oldu ama sözü yarıda kesildi. Çünkü Betül yerinden fırlayarak verandada yürümeye başladı. Ses tonunu hiç olmadığı kadar yükseltti.

"Bu konu hakkında daha fazla konuşmak istemiyorum. Sevmediğim bir adamın karısı olacağıma hiç kimsenin karısı olmam. Hem ben iki ay önceye kadar evlenmeyi aklıma bile getirmezdim. Hepsi Tolga'nın suçu... Biz kadınlar böyleyiz, bazen şatafatın gözlerimizi boyamasına izin verdiğimiz için aptal durumuna çok düşüyoruz. Her şey görünüşten ibaret değil. Tolga çok yakışıklı diye onunla evlenmek istemiyorum! Para için de evlenmem, ah ben zaten zenginim! Doğru kişiyi kalbimde hissettiğim zaman onunla evleneceğim. Birilerinin zoruyla değil! Buna kimse karşı koyamayacak..." Betül arkasını döndü. Gözleri sözlerinin yoğunluğu ile dolu, bir bıçak kadar keskindi. Adamın tüm yüz hatlarında yavaşça gezindi. "Sen bile!"

Betül verandadan içeri geçerken Burak ayağa kalktı. *Sen bile,* derken ne demek istemişti? Öne bir adım atarak geriledi. Burak'ı ne olarak görüyordu? Neden kızarak ona bakmıştı? Burak sinirle elini silkeleyip başına koydu. Bir daha bu konulardan sohbet açmayacaktı. Olan kendisine oluyordu. Erkeklerin hayattaki en başarısız olduğu konu kadınlar değil miydi? Başına yine şiddetli bir ağrı saplandı.

Öğlenden sonra bahçeden bir takım konuşma sesleri geldi. Mutfakta oturup akşam ne yapacağına karar vermeye çalışan Betül, sesleri duyunca yerinden kalkıp salona ilerledi. Burak merdivenlerden inerken "Dur sen, ben bakarım." dedi.

Salondan verandaya çıktığında bahçedeki kişileri tanıyarak selam verdi.

"Mustafa Abi," elini kaldırdı.

"Burak! Sen mi geldin? Baran Bey de burada mı?"

"O yok, Betül Hanım'la geldim."

Arkadan o da dışarı çıkınca Mustafa Bey başıyla selam verip "Hoş geldiniz Betül Hanım," dedi.

"Merhaba," Adamın ellerindeki çantaya baktı. "Uzak bir yerden mi geliyorsunuz? Dün gece yoktunuz." Mustafa Bey'in karısı Nurgül gülümseyerek Betül'ün yanına yaklaştı.

"Bizim Bursa'daki akrabalara gitmiştik. Ben evi temizleyip gittim ama bir eksiğiniz varsa söyleyin," dedi. Betül de kadına gülümseyerek karşılık verdi.

"Teşekkürler, şimdilik bir şeye ihtiyacımız yok."

"Yemek yapayım size..." Betül kadına olumsuz anlamda başını salladı.

"Gerek yok. Ben yaparım," dedi. Ardından "Ama... Sabahları kümesten yumurtaları toplayıp mutfağa bırakırsanız çok iyi olur," deyince Burak ağzından garip bir ses çıkartıp başını öbür tarafa çevirdi. Gözlerini kısan Betül ise onun ensesine bir tane şaplatmak istiyordu.

Akşam yemeğine kadar bahçedeki hamakta sallandı. Kafasını dinledi. Burak Mustafa Bey ile köyü turlamaya gittiği için yalnızdı. Arada Nurgül Hanım geliyor, isteği olup olmadığını soruyordu. Müştemilat evin bahçesinin daha aşağısında kalsa da villadan görünüyordu. Bahçenin içine belli sırayla dizilmiş ağaçlar vardı. Hatay'daki çiftliğin buraya göre daha görkemli olmasına şaşmaması gerekiyordu. Orası çok geniş bir yere hâkimdi. Burası nedense küçük geliyordu. Küçük kelimesi aklına gelince suratı ekşidi. Kümesin içindeki halini hatırladı. O kara tavuk hiç unutulmayacak bir yerdeydi.

Akşam yemeğini verandaya hazırladı. Masa düzeni için titizlikle çalıştı. Ortaya bir de mum yakmayı düşündü daha sonra bunun uygunsuz kaçacağını anladı. Burak ile ikisinin...

"Yok daha neler..."

"Ne oldu?" Burak arkasından sessiz gelmeyi davranış biçimi olarak benimsemiş olmalıydı. Betül yine küçük bir çığlık atıp olduğu yerde sıçradı.

"Ah! Bana şunu yapmayı keser misin? Sessizce arkamdan gelme bir daha, yoksa kötü olur." Burak dudağından düşürmediği küçük gülümseme hareketiyle masaya oturdu.

"Farkında mısın? Bugünlerde çok fazla ürkek oldun. Neden bu kadar gerginsin?"

Betül omuz silkti. Kendi yerine otururken "gergin değilim. Boş bulunuyorum" dedi.

"Sen hiçbir zaman boş bulunmazsın."

"Beni benden iyi tanıyan beyefendi, o zaman siz de neden dün akşamdan beri sürekli gülümseyen bir ruh hali içinde olduğunuzu açıklayın."

Sözler üzerine yüzündeki gülümseme soldu. Dün akşamki halini hatırlamak istemiyordu. Yaşarken ölümü tatmıştı. O acının kalbindeki yeri o kadar büyüktü ki Betül ile olmak ona hayal gibi geliyordu. Yüzündeki gülümseme sevdayı gerçekten hak eden kişiye verilen bir hediye gibiydi. Aklına ağlamak dahi gelmiyordu. Hiç bozulmayacak bir gülümseme gibi hep dudaklarında duracaktı. Dikkatli bakışlar altında olduğunu bildiğinden başını kaldırdı.

"Sadece içimden geliyor."

"Seni uzun zamandır böyle görmemiştim." Betül'ün yaptığı Rus salatasından bir çatal alıp ağzına attı. Konuşmamak için iyi bir nedendi. Ama Betül o yemeği boğazına kaçırtmasına neden oldu.

"Sen hep gül!"

Yanlış nefes sonucu Burak öksürükler içinde kaldı. Boğazı yanınca kısık bir sesle "Ne?" diye fısıldadı.

"Sana gülmek çok yakışıyor. Somurtmanı sevmiyorum."

Salatasından hızla bir çatal daha aldı ve aralarındaki ilginç konuşma burada son buldu.

Bulaşıkları birlikte yıkadılar. Betül yan yan bakmayı sürdürerek adamın her hareketini inceliyordu. Burak ona o kadar iyi davranıyordu ki yemek yaptığından yorulduğunu düşünerek bulaşığı kendisinin yıkamasını teklif etmişti. Betül aynı şeyi Tolga ile düşündü. O mutlaka 'bırakalım yarın yıkarız, ne gerek var' derdi. Burak ise...

Betül başını hafifçe sallayarak elindeki işe odaklanmaya çalıştı. Burak ile başka bir erkeği kıyaslamayacaktı. Çünkü o çok asildi. Yıl-

lardır tanımasının yanında Burak'ın kendisine olan nazik davranışları hiç bir zaman bozulmamıştı. Dört sene önceki hali de olsa, haşarı bir çocuk da olsa Burak hep onu koruyup kolluyordu. Gerçekten altın gibi bir yüreği vardı. Minneti hiçbir şeyle ölçülemezdi.

Diğer yandan gömleğinin kollarını dirseğine kadar kıvırdığı için kaslı bileklerini görebiliyordu. Ellerini inceledi. Tabakları nazik ama bir o kadar da sıkı tutuyordu ki seri hareketleri bir süre durup onu hayranlıkla izlemesine neden oluyordu. Ve tabi nedensiz olarak ilk defa bir tabak olmak istediğini aklına getirdi. Tabak? Başını hızla sallayınca uzun saçları Burak'ın koluna çarptı. Genç adam hafif esintiye başını çevirip Betül'e baktı. İşine odaklandığını görünce sesini çıkartmadan görevine devam etti.

İşlerini bitip salona geçtiklerinde saatin daha çok erken olduğunu fark ettiler. Dinlenmek için koltuklara bıraktılar kendilerini. Ortam çok sessizdi. Burak yere bakarken Betül duvarlara, Burak kapalı televizyona bakarken Betül avizeleri inceledi. Sıkılmaya başladığını anladığında Burak'ı incelemeye başladı, sonra hafifçe gülümsedi.

"Uykun var mı?" diye sordu neşeyle. Burak genç kıza döndü.

"Tavuk olmadığım için bu saatte uyuyacağımı sanmıyorum." diye bir yorumda bulunması sonucu Betül öfkeyle yanındaki kırlenti alıp hızla ona fırlattı. Burak kıkırdarken cevap verdi. "Benim yok, ya senin? " Betül oturduğu koltukta hafifçe kıpırdandı. Ona içerleyen yandan bakışlarını yollayıp "Benimde yok." dedi. Burak ona tatlı gülümsemesini gönderdi, uzun uzun bakınca kendisi de sırıtarak "Korku filmi izleyelim mi?" diye öneride bulundu. Burak omuz silkip "Fark etmez" dedi.

Betül ayağa kalktı.

"Sen şu dolaptan korku filmi seçer misin? Beş sene önce Baran ile alışveriş yapmıştık. Filmler eskidir ama hala izlenebilir olduklarına eminim. Hemen alttaki rafta." diyerek gülümsedi. Sonra ekledi. "Ben de gidip mısır ve kola getireyim" Mutfağa doğru döndü. Çok geçmeden hazır ettiklerini tepsiye yerleştirip geri geldi.

Burak koltukta oturmuş, filmi başlatarak reklamların geçmesini beklemiş sonra da başında durdurmuştu. Betül tabakları ortadaki sehpaya koydu. Burak ise içecekleri dikkatle servis ediyordu.

Her biri ayrı koltuklara oturdu. Burak televizyonun tam karşısındaki koltuğa yerleşirken kolasından bir yudum alan Betül'e gülümsemesini gönderdi. Betül yerine yerleşmişti ama suratını buruşturup tekrar adama döndü.

"Işığı kapatayım mı?"

"İyi olur." dedi Burak.

Betül ışıkları hızla kapatıp ayaklarını altına alarak oturdu. Burak ise kolasından yudumlar almaya devam ediyor ve sürekli bu güzel kadını izliyordu.

Evde sinema sistemi olduğu için korku efektleri daha bir canlı duyulur oldu. Aradan geçen dakikalardan sonra Betül filmde aniden çıkan katili görünce oturduğu yerde kıpırdandı. Kalbi hızlı hızlı atmaya başlamıştı. Burak ne biçim film seçmişti böyle? Aslında filmleri seçip alan kendisiydi, kızgınlığını kendine doğrultması gerekirken başkasını suçlamak daha kolayına gelmişti. Film hareketlenince farkında olmadan titredi.

Yavaşça "Buraaaak!" diye inledi.

"Efendim?"

"Yanına gelebilir miyim?" Mısır tanesi az daha Burak'ın boğazında kalıyordu. Kıza dönerek şaşkınca baktı. Ne diyeceğini düşündü.

"Neden?"

"Sakın gülme ama korkuyorum." Burak'ın dudakları seğirmeye çoktan başlamıştı. Karanlıkta oldukları için genç kadın onun ifadesini göremiyordu.

"Gel" dedi. Betül hızla yerinden kalkıp Burak'ın yanına yerleşti. Ayaklarını yine altına topladı. Sadece oturmakla kalmadı, genç adamın kolunun altına girebilmek için kıpırdanıp durdu, en sonunda kolunu kaldırdı ve göğsüne doğru sokuldu. Şimdi kendini daha rahat hissediyordu. Burak ise mutluluktan ekstra keyiflenerek filme döndü.

Film bitene kadar birbirlerine sarılmış bir şekilde koltukta oturdular. Betül kolasını almak için yerinden bile kıpırdamamıştı. Burak'ın sert ama bir o kadar yumuşak sarışında vücudunun rahatladığını hissetmişti. Filmde aniden çıkan adamlara veya o korku dolu efektlere bile tepki vermedi. Burak sanki o kötülükleri dışarıda bırakıyordu. Şefkatli ve bir o kadar da koruyucuydu. Sırtındaki koluyla kendisine

daha çok yakınlaştırdığı için halinden çok memnundu ki bir kedi gibi koruyucusunun sıcaklığına bıraktı kendini.

Patlamış mısırı çok seviyordu. Kendi tabağındaki mısırları bitirip Burak'ın tabağındaki mısırları yemeye başlayınca Burak sadece tabağı tuttu. Yemeği bıraktı. Betül'ün yemesi daha önemliydi. Yanına oturduğundan beri filmden bir şey anlamamıştı. Burnuna Betül'ün çilekli kokusu geliyordu. Genç adam içine çektikçe çekti kokuyu. Dakikalar geçiyor kendisini bu kokudan alamıyordu. Sonra farkında olmadan ağzında bir cümle çıktı.

"Çok güzel kokuyorsun." Burak'ın söylediği anda kulaklarının işitmesiyle beraber gözleri büyüdü. Gerçekten bunu söylemişti. Betül'ün vücudu kasılınca tüm geceyi mahvettiğini düşündü. Böyle aptalca ve uygunsuz iltifatı söylemek nereden gelmişti aklına? Bitmişti! Şimdi Betül'ün tokadı tam yerinde olurdu. Kişilikli doğru erkek profili silinmiş, yerine resmen fazla samimiyetin vermiş olduğu asılma evresine geçmiş olan sapık bir adam çıkmıştı. Kendisine yakıştıramadığı bir şeyi gerçekleştirmiş olması yeterince ağırdı. Betül'ün bağırıp çağırmasını beklediğinden sessizce fermanının duyurulmasını bekledi.

Ama Betül başını dahi kıpırdatmadı. Sadece iltifat karşısında küçük bir donukluk yaşadı. Burak'ın söylemesi çok ilginçti. Tolga'dan duysa bu kadar şaşırmazdı. Sonuna yaklaşan filme olan konsantrasyonu paramparça olmuş, aklında Burak'ın sözleri dolaşıyordu. Ağzındaki mısır tanesini aheste aheste çiğneyerek yavaşça yuttu. Kalbi ritim mi değiştirmişti? Evet, bu çok hoştu.

"Teşekkür ederim. Vücut şampuanım çilekli de..." diye belirtti. Başka bir belirti vermedi. Çünkü kalbi böyle tepki verirken mutlaka durumu bozacak birkaç şey söyler, tatlarını kaçırırdı. Az ama öz... *Ayy bana iltifat etti!*

Burak nefesini tutarak sert tepki beklerken pamuk yumuşaklığında bir karşılık alınca tuttuğu nefesini yavaşça saldı. Göğsündeki kızın hissetmesini istemezdi.

Çilek kokusu olduğunu anlamıştı. Çok da güzel kokuyordu. Betül'ün ona karşılık vermemesi ise ilginçti. Normalde olsa evden kovması gerekirdi. Betül'ün çocukluktan çıkıp olgun bir kadın olmasını hayret dolu gözlerle takip ediyordu. Evlenme fikri mi onu böyle olgunlaştırmıştı yoksa?

Elini hafifçe kıpırdattı. Vücudu yumuşacıktı. Betül ile böyle samimi bir şekilde durması yüzünden kendi vücudunu kontrol edemiyordu. Ya ağzı ya da eli sürekli kıpırdanmak istiyordu. Ağzından kaçırdığı söz beklenilen tepkiyi getirmemişti ama genç kadının karnında duran parmakları kesin bir işler çevirecek gibiydi. Kendisi ne kadar sertse genç kızın vücudu o kadar yumuşaktı. Bebek gibi cildi vardı. Ona hiç bu yönde ve bu kadar uzun dokunmamıştı. Ellerinin daha fazla temas etmek istemesi kendini sıkmasına neden oldu. Betül başını yavaşça kaldırdı. Bu hareket üzerine Burak da başını eğip televizyonun ışığıyla parıldayan mavi gözlere baktı. Yüzleri o kadar yakın ve ambiyans o kadar harikaydı ki dudaklarının arasındaki o iki santimlik uzaklık akıllarını çalmıyordu. Gözleri birbirine öylesine kenetli, öylesine derindi ki saatler boyunca izleyebilecekmiş gibi kesintisizdi. Bilimsel kanıtlardan biri de uzun süre birbirlerinin gözlerinin içine bakan kişilerin birbirine aşık olabileceğiydi. Bu tez genç kızın aklına gelince hemen bakışlarını indirdi. Hafif toparlanır gibi hareket etti. Geri çekilmedi çünkü bu kolların arasından çıkmak istemiyordu. Belini kavrayan el hoşuna gidiyordu.

"Nefesin düzensizleşti, sana ağırlık mı yapıyorum?" dedi birden.

Burak "Hayır!" dedi hemen. Genç kadın şaşkınlıkla kaşlarını çatınca, ani tepki verdiği için kendine sövdü.

"Yani ağırlık yapmıyorsun."

"Peki, ama rahatsız olursan söyle!" *'Asla!'*

"Tamam söylerim." Burak derin bir nefes alarak ellerini birazcık çekti. Betül'e dokunduğunu Baran görse iyi bir dayak yiyeceği kesindi. Baran da en az kendi kadar güçlüydü. Ama o duruma girmek için şansını zorlamasa iyi ederdi.

Burak'ın sıkıntılı saatleri filmin bitimi ile son buldu. Oyuncuların isimleri yazmaya başlamış ama Betül'ün başı kalkmamıştı. Burak hafifçe yana eğilip genç kıza baktı. Uyumuştu!

"Betül!" diye seslendi yumuşakça ama genç kız uyuklamasını sürdürüyordu. Yanıt verecek durumu çoktan geçmiş en derin rüyalara dalmıştı.

Burak kızın başını geri doğru yavaşça çekti. Sırt üstü yatırdı. Ayağa kalkıp ilk televizyonu kapattı. Köşedeki lambanın düğmesine ba-

sınca birkaç lamba otomatik yandı. Koltukta sere serpe yatmış olan genç kızı kucağına aldı. Betül hala uyuyordu. Burak'ın kollarında olduğunu hissetmiş gibi kıpırdanıp kollarını adamın boynuna doladı. Bu sahneyi her akşam yaşamak durumunda mıydı?

Burak'ın boynuna yüzünü gömünce genç adamın nefesi hızlandı. Huylanması yoktu ama kızın nefesi boynunu gıdıklıyor içinde güzel ve bir o kadar sıkıntılı anlar yaratıyordu. Pantolonundaki sıkıntı ise en büyüğüydü. Bu durumdan kurtulmak için adımlarını hızlandırdı. İçinden bir ses *yavaş git hemen bitmesin bu an* diyordu ama aksini yaparsa işlerin daha çıkmaz bir duruma girmesine neden olabilirdi. Sonunda mantıklı yönüne cevap verdi ve adımlarını hızlandırarak genç kızın odasına girdi.

Yine yatağına ilerliyordu ki Betül'ün bir hareketi kalp ritmini bozarak tüm gücünü bir noktaya çekmiş, boş bir beden olmuştu. Betül dudaklarını Burak'ın boynuna yaklaştırıp öpüyordu. Bu sefer amacına ulaştı. Burak kızı düşürmemek için hızla yatağa ilerledi. Onu dün geceki gibi atmadan nazikçe yatırdı ama Betül kollarını gevşetmiyordu.

Betül, küçücüktü. Hatay'daki çiftliğin bahçesinde koşup duruyordu. Ağabeyi babasının yanında otururken kendisi Fatma Teyze'nin küçük kızları ile vakit geçiriyordu. Betül koşmasına dikkat edemedi. Bacakları bir anda birbirine dolandı ve yere düştü. Bacağı çok acıyordu, ağlamaya başladı. Gözlerinin önüne annesi geldi. Resimlerden gördüğü o harika kadın aynı kendisiydi. 'Ağlama' dedi ona. Betül küçük parmakları ile gözyaşlarını tembelce sildi. Başını çevirince babasının ve Baran'ın koşarak yanlarına geldiğini gördü. Annesi ise yok olmuştu. Babası onu kucaklayarak o küçücük bedenini korumaya aldı. Dizi hafif bir şekilde kanıyordu. Büyütecek bir durum yoktu ama Betül tekrar ağlamaya başlamıştı. Babası dökülen inci tanelerini öperek karşıladı ve gülümsedi.

"Oyunda düşen ağlamaz. Biraz önce gülüyordun, bu düşmenin acısını onu hatırlayarak yok et. Her şeyin bir karşılığı vardır. Mutluluk ve acı bir arada olmasaydı bir diğerinin kıymetini bilemezdik bebeğim." Şefkatli sert dudaklar yumuşacık yanaklarına dokunup geri çekildi. Koca mavi gözler mutlulukla ona bakıyordu.

"Sen çok güçlüsün bebeğim, büyüdüğünde de herkesi hizaya sokabilirsin. Şu küçücük acının efendisi ol ve karşı çıkarak ağlama!" Betül gözlerini elinin tersiyle kuruladı. Babasının söyledikleri onun içindeki gücü dışarı çıkartmış gibiydi. Göğsü kabardı.

"Ağlamayacağım!" dedi çocuksu bir cesaretle.

"İşte benim Betül'üm!" Betül babasının tek dizine oturarak yüzünü o güçlü göğse yasladı. Bir süre sonra yüzünü babasının boynuna doğru götürdü ve öptü.

"Canım babam seni çok seviyorum!"

"Ben de seni meleğim!"

Görüntüler değişti.

Betül biraz daha büyümüştü. Babası ile yolculuk ederken ne kadar mutluydu. Yüzlerindeki gülücük eksik değildi fakat biraz sonra karşı yoldan gelen bir aracın yüzünden kendi araçları taklalar attı. Betül çimenlik alana düşerken babası arabanın altında kalmıştı. Kendine gelince puslu gözlerle aracın yanına gitti. Babası inleyip duruyordu.

"Baba!" Adam ses vermedi. "Baba!" diye yineledi. Adam yavaşça gözlerini açınca zorda olsa Betül'e gülümsedi.

"Seni seviyorum bebeğim." Bunlar Betül'ün babasından duyacağı son sözler oldu. Adamın gözleri kapandı. Betül'ün arkasından tanımadığı eller onu arabadan uzaklaştırırken insanların sesleri içinde haykırışları yeri göğü inletti.

"Baba, beni bırakma! Beni bırakma! Gitme..."

"Baba, bırakma beni!" Can havliyle yanı başındaki adamın koluna yapıştı. Gözleri dehşetle irileşti. Birkaç damla yanağından süzülüyordu.

"Şşştt... Betül, benim Burak! "

Betül derin ve keskin nefesler alıyordu. Hala rüyanın etkisindeydi.

"Burak?" dedi. Vücudu tir tir titriyordu. Gördükleri gerçek gibiydi. Sanki aynı şeyleri bir daha yaşamıştı. Bir farkla! Annesini de görmüştü...

"Betül bana bak! Ben yanındayım korkma!"

"Burak, ben..."

"Ne gördün rüyanda? Babanı mı?"

"Evet!" Betül ağlamaya başladı."Babam ile kaza yaptık."

"Biliyorum."

"Aynı şeyi bir daha yaşadım. Aynıydı! O aracın yoldan çıkması... Hepsi... Beni sevdiğini söyledi. Gözlerini... Kapamadan hemen önce." Vücudu acıyla kasıldı. Bu rüyayı görmek için nasıl bir şey yapmıştı bilmiyordu. Ceza gibiydi.

"Tamam ağlama! Sen çok güçlü bir kızsın, kâbuslarının seni korkutmasına, canını acıtmasına izin verme!" Betül başını kaldırdı. Hıçkırıkları durdu.

"Babam gibi konuşuyorsun! Yapma..." Tekrar sesli hıçkırdı.

"Ben..." Burak'ın yüzü acıyla kasıldı. Kızı yatıştırmaya çalışırken her şeyi batırıyordu.

"Özür dilerim. Sadece..."

Betül içindeki anlamsız korkunun nedenini çözemedi. Babasının kaybı üzücüydü, fakat şimdi başka bir nedenle titriyordu. Korku filmi izlediğinde olduğu gibi içten gelen bir korkuydu. Ama nedensizdi. Babası zaten ölmüştü, şimdi kim için korkuyordu?

"Ben gideyim, sen de gözlerini kapat. Yeni bir kâbus görmeyeceksin. Korkma!" Burak'ın sesindeki yumuşak tını Betül'ün kalbine dokunuyordu. Burak'ın burada ne yaptığını bilmiyordu. Daha sonra sorabilirdi fakat yanında olması, hele ki şu anda çok doğruydu. Burak yataktan kalkmak için hamle yaparken Betül gene koluna yapıştı.

"Gitme!" dedi fısıltıyla. Burak tekrar yatağa oturdu.

"Ama..."

"Lütfen bu gece beni yalnız bırakma! İçimde bir korku var... Tek olmak istemiyorum, ne olur?" Betül'ün yalvarmasına dayanamadı. Başını sallayarak yatağın kenarına uzandı. Betül onun kollarındayken rahatladığını hatırına getirdi. Gene rahatlatmayı umuyordu.

Burak sol kolunu ileri doğru uzatınca Betül gözlerindeki yaşı sildi ve onun kollarının arasına yerleşti. Başını göğsüne yaslayarak içindeki ağlamaklı tarafı yok etmeye çalıştı. Gözleri sanki isyan ediyordu. Kurudukça arkasından yenilerini göndererek Betül'ü derin bir kedere

boğuyordu. Kısa iç çekişlerle ve kuru hıçkırıklar arasında sert bedene sarılarak uykunun kollarına bıraktı kendini.

Burak sabaha kadar gözlerini kırpmamıştı. Betül'ün acısını kendi acısıymış gibi kalbinde yaşamıştı. Genç kadını yatağına yatırınca yüzündeki kaş çatışını ve uykusunda ağlamasını endişeli gözlerle izlemiş daha sonra dürtükleyerek uyanmasını sağlamıştı.

Betül'ün hep iyi olmasını istiyordu. Ağlamasını kesmek için tek şart kendi canını vermesi bile olsa bunu gözünü kırpmadan yapardı. Betül'ün kendisine geldiğini fark edince odadan çıkmak istemişti fakat o beraber yatmalarında bir sakınca görmemişti. Bütün gece kollarındaki ufacık bedene sarılmıştı. Bir saat nefes alışını dinlerken diğer saat kalbinin atışlarını dinlemişti. Harika kadınsı kokusu bir çilek kokusuyla bile dağılmamıştı. Betül harikaydı! Ve Betül'ü çok seviyordu!

Saatin yedi olduğunu görünce yataktan kalktı. Betül'ün yüzü gene kendi boynundaydı. Başını yavaşça kaldırıp kolunu kurtardı. Sonra başını yastığa çok yavaş hareketlerle yatırdı. Üzerindeki örtüyü de kızın üzerine serdikten sonra odadan sessizce çıktı.

Betül gözlerini açtığında başında hafif bir ağrı vardı. Bütün gece Burak'a sarılarak uyumuştu. Ve o kötü rüyayı hala hatırlıyordu. Başını iki yana salladı. Yataktan çıkarak üstünü giyindi. Kişisel işleri bittikten sonra odasından çıktığı gibi salona indi. Burak koltuklarda yoktu. Başını masaya çevirince kahvaltının hazır olduğunu gördü. Şaşırdı. Mutfağa ilerleyince gri eşofmanının üzerine, beline önlüğü bağlamış bir adam görünce kahkahasını koyverdi.

"Burak Bey karizmanız çizilmiyor mu?" Burak genç kadına bakıp hafifçe tebessüm etti.

"Bir omlet ile çizileceğini sanmam."

Betül koşarak yanına geldi. Ocakta pişmeye yüz tutmuş, enfes kokulu omleti içine çekti.

"Vay canına iştahım kabardı."

"Umarım beğenirsin." İki çevirmeden sonra küçük bir parçayı çatala saplayarak üfledi ve genç kızın ağzına doğru götürdü. Betül de ağzının yanmaması için bir kere üfledi ve dilinin ucuyla ağzına attı. Çiğneyip yuttuktan sonra gözleri büyüdü.

"Harika bu! Normal omletten çok farklı ne koydun içine?"

"Çok basit bir şey." dedi Burak hafif tebessümle. Artık daha çok yanak kasları hareket eder olduğundan gülümsemek çok kolay geliyordu. Mutluluğu genç kızınkiyle aynı olması daha da güzeldi.

"Tuzu var. Ah buldum karabiber?"

"Hayır."

"O zaman... "Betül düşündü fakat bir şey bulamadı."Ya söyle ne koydun içine?" Genç adam bu sefer dişlerini göstererek çekici, küçük bir gülümseme gönderdi.

"Sevgimi!" dedi dürüstçe. Betül yanı başında donakalmıştı. Bu adamın bu kadar yakışıklı olduğunu hatırlamıyordu. Ne kadar harika bir gülümsemesi vardı. Daha önce çok görmüştü ama bu sabahki biraz daha etkileyiciydi. Burak ocağı kapatıp omleti tabağa alırken Betül hareketlendi ve adamın sol profiline doğru ayak parmaklarında yükselerek yanağına bir öpücük kondurdu.

Burak sert hatlarına tekrar büründü. Kaskatı kesilerek ağır hareketlerle döndü. Bu öpücüğün nedenini anlamaya çalışıyordu. Betül mutlulukla gülümsedi.

"Teşekkür ederim. Her şey için!"

Genç adam cep telefonunu evin her köşesinde aramış bir türlü bulamamıştı. Sabahın köründe kalkmış olmasına rağmen iki saattir dolanıp duruyordu. Sonunda çıldırma noktasına gelerek karısına seslendi.

"Esmaaaa!"

"Efendim hayatım?" Genç kadının sesi tam arkasından gelince ürkerek hızla arkasını döndü.

"Cep telefonum nerede? Ah sakın nereye koyduysan oradadır gibilerinden bir şey söyleme! Evi sayamadığım kadar çok turaladım ve bulamadım." dedi öfkeyle. Esma başını sallayıp endişeden uzak bir sakinlikle arkasını döndü. Baran çatık kaşlarla karısının hareketlerini takip ediyordu. Salondaki büyük sehpanın ortasındaki vazonun yanına gitti. Karnına dikkat ederek hafifçe eğildi ve telefonu eline alıp sallayarak kocasının yanına geldi.

"İşte burada!"

"Ah! Nereden çıktı? Oraya en az 30 kere baktım!"

"Bu öfke ile baktıysan görmemen çok doğal."

"En son çalışma odasında konuştum. Nasıl oldu da buraya geldi ki bu?"

"Yiğit, baba, Yağmur anne olunca, ikimizin eşyalarından biraz aşırmışlar. Asma öyle suratını ve güzel gözlerine öfkeyi yollama! Hadi gel kahvaltı yapalım. Çocukların da kreş saati geldi."

Baran güzel karısının sözleri ile yumuşayarak onu kendisine çekti ve dudaklarına hızlı, bir o kadar da aşk dolu öpücüğünü kondurdu.

"Benim işe gitmem gerekiyor. Dün konuştuk biliyorsun."

Esma suratını sallandırdı. "Biliyorum" diyerek homurdandı.

"Aşkım yapma böyle!"

"Gene tartışacağız ama sana bir şey olmasını istemiyorum. Yağmur, Yiğit ve Betül'e de!"

Baran karısının güzel kokulu saçlarına, dudaklarını dayayarak bir öpücük kondurdu. Kollarıyla o geniş bedenini sarmaladı. Esma da karnına dikkat ederek kocasının göğsüne başını yasladı.

"Bana güven. Hiçbirinize zarar gelmesine izin vermem. Kendime de!" Dün başlarına gelen olay yüzünden hala gergindi. Karısına belli etmemeye çalışıyordu ama holding hiç olmadığı kadar hareketli olacaktı.

"Sana güveniyorum." Esma ile Baran bir süre öyle sarıldıktan sonra Esma'nın geri çekilmesiyle ayrıldılar.

"Kahvaltı etmeyeceksek ufak kızına yemeğini yedir. Kaç saattir eline almış olduğu boya kalemi ile resim defterine bir şeyler yapıyor. Ne yaptığını sorduğumda bana tek kelime etmedi. Belki sana söyler." Baran çapkınca gülümsedi karısına. Tekrar dudaklarından öperek yemek odasına beraber ilerlediler.

Yağmur tabakların yanına koymuş olduğu deftere kalemle bir şeyler yapıyordu. Baran Yiğit'in başına küçük bir öpücük koyarak Yağmur'un yanındaki boş sandalyeye oturdu.

"Yağmur, bebeğim ne yapıyorsun?" diye sordu kâğıdın üzerine bakarak. Satır boyunca yukarı aşağı çizgiler çiziyordu. Yağmur başını kaldırmadan elindeki işiyle ilgilendi.

"Sevgilime mektup yazıyoyum." O kadar ciddi bir şekilde söylemişti ki Baran çaresizce karşısındaki sandalyeye oturan karısına dönmek zorunda kaldı. Esma'nın da gözleri kocaman açılmıştı. Şaşkınlıkla kızına bakarak masaya eğildi.

"Bir tanem sen yazı yazmasını bilmiyorsun ki."

"Olsun anne, o da okumasını bilmiyoy. Anlamazsın sen aşk bu aşk!" Baran en az dışarıdaki adamlar kadar tehlikeli olan kızına bakarak kederli bir şekilde geri doğru yaslandı. Kızının daha dört yaşında, hayatı bu kadar bilerek yaşamasına elinden bir şey gelemeyerek sadece izlemekle yetindi. Başını iki yana salladı. Yağmur gerçekten fena bir çocuk olacaktı.

Baran evden kendini zor attı. İlk olarak çocuklarını kreşe bıraktı. Bir araç ve bayan koruma çocuklar için kreşin önünde bekleyecekti. Kendisi bir başka aracın refakatiyle yola çıktı. Holdingde işler hiç iyi gitmiyordu. Ömer ile akşam randevusu vardı. Haluk Bey'in ölümünün ardındaki sır üzerine konuşacaklardı. Artık şu adamların kim olduğunu öğrenmek istiyordu. İlk önce Burak ve Betül, şimdi de en iyi çalışanı!

Nasıl bir belanın içinde olduklarını bilmeden yaşıyorlardı. Mertçe Baran'ın karşısına çıkacak cesaretleri olmadığı için kalleşçe bir planla gözdağı veriyorlardı. Baran ailesi için yeterince endişeliyken Ömer'in yardımı olmadan bunu başaramayacağını biliyordu. Ömer yetenekliydi. Polis konusunda işi kolaylıkla halletmesinden belliydi.

Baran sekreterine birkaç işin yapılması için talimatını verdi. Telefonu kapadıktan sonra Burak'ın telefonunu aradı. Dünden beri ulaşamıyordu. Esma'ya söylemese de içten içe korkmaya başladığını hissediyordu. Bu yüzden fikir değiştirerek şoförüne döndü.

"Yalova'ya gidiyoruz."

Betül, Burak ile beraber masaya oturmuş, kahvaltılarını ediyorlardı. Mutfaktakiki olaydan sonra Burak Betül'e karşı daha da bir yumuşamıştı. Aralarındaki sır perdesi artık kalkıyor ve duygularını saklamadan açıkça belli ediyorlardı.

Betül genç adamın gülümsemesinin ne kadar harika olduğunu düşünerek sürekli güldürmeye çalışıyordu. Kahvaltıları ise sıcak bir ortamda gelişmişti.

Kahvaltıdan sonra yine beraber masayı toparladılar. Burak genç kızın yorulmaması için geceden kalan kola ve mısır kaplarını sehpanın üzerinden alarak mutfağa taşıdı. Betül elindekileri görünce gülümsedi.

"Seni evimde çalıştırabilir miyim? Temizlikçimden güzel iş yapıyorsun."

"Bu iltifattı değil mi?"

"Hem de benden duyacağın en güzel iltifat." Burak hafifçe gülümserken gözleri parlıyordu.

"Biraz daha geliştirebilirsin. Mesela sürekli yanımda kalmak istediğini mi söylemek istiyorsun? Eh sonunda benim gibi hamarat bir Türk erkeğinden yararlanılması gerektiğini anlamış olmalısın."

"Irkınız yüzyıllar önce tükendi sanırım. Yoksa seni bulduğum için psişik güçlerin yardımını mı aldım?" Betül kıkırdadı.

"Bir şey mi kaçırdım?" dedi arkadan birisi.

Burak kasıldı, Betül yerinden sıçrarken elindeki bardağı yere düşürdü. Küçük bardak büyük bir gürültüyle tuzla buz oldu.

"Abi!" diye bağırdı Betül onu gördüğüne şaşırarak ama sesi daha çok azarlar gibiydi.

Baran ikisine de çatık kaşlarla bakıyordu. Betül'ü geçerek Burak'ın üzerinde bakışlarını sürdürdü. "Burada neler oluyor?"

Betül öne çıktı.

"Burak bugün bana çok yardım etti, onun hakkında konuşuyorduk." diye açıkladı. Baran, bulaşıklara göz atıp tekrar kardeşine baktı.

"Burak başka ne yaptı ki?"

"Omlet yaptı."

"Burak mı?" Baran'ın yüzü ilk şaşkınlıktan buruştu sonra alayla dudakları kıvrıldı. Betül sanki dünyanın en harika işini yapmış gibi gülümsedi.

"Ne kadar düşünceli değil mi?"

"Burak'ın maharetlerinden haberim yoktu." Bakışlarını tekrar yardımcısına dikti. "Demek ki sana yardım etmekten telefonuna baka-

mayacak kadar yoğundu. Burak Bey, cep telefonunuzu açmak aklınıza gelmedi mi?"

Burak dişlerini sıktı. Betül ile birlikteyken telefonu kim düşünürdü ki? Baran ile göz göze gelmekten çekinerek "Özür dilerim Baran Bey, telefonuma bakmadım kapanmış olduğundan haberim yoktu." dedi.

"Size ulaşmak için buraya gelmek zorunda kaldım. Hem de zor bir durumdayken..." Baran'ın sert sözleri yüzünden Burak çok mahcup hissediyordu. Tekrar özür dilese bile yeterli olmayacaktı.

Betül genç adamın girdiği zor durum karşısında kendi vicdanının sızladığını hissetti.

"Ona böyle davranma. Benim yüzümden burada."

Baran davranışlarının fazla aşırıya kaçtığını düşünerek başını salladı.

"Bulaşığını kendin yıka. Burak sen benimle gel, konuşacaklarımız var." Arkasını dönüp verandaya çıktı. Burak onu takip ederken Betül de peşlerine takıldı. Baran kardeşini görünce nedense hiç şaşırmadı.

"Sözümü hiç bir zaman dinlemeyeceksin değil mi *kaçak gelin*?"

Karşılık vermek üzere ağzını açacaktı ki 'kaçak gelin' yakıştırmasıyla kalakaldı.

"Bana böyle deme! Ayrıca benden bir şey saklama sinir oluyorum."

"Bilmem gerekenleri ilk bana anlattığını söyleyebilir misin peki küçük hanım?" Baran düğün hakkındaki kızgınlığını Betül'e yöneltirken Burak araya girmek ile girmemek arasında kaldı.

"Ne hakkında konuşacaksınız?" diye son bir cesaretle sordu Betül.

Baran "Holding..." derken dilini ısırdı. Sonra elini boş ver der gibi salladı ve sandalyeye oturdu. "Geldiğinde öğreneceksin zaten, otur benden duy."

Betül ve Burak diğer sandalyelere geçerken Baran sözlerini toparlayıp anlatmaya başladı.

"Burak sana söylediğim Ankara'daki ihale için Haluk Bey'i yollamıştım. Kendisi dün yolda trafik kazası geçirerek vefat etti." Betül korkuyla içini çekerek elini ağzına götürdü. Haluk Bey'le az şakalaşmamışlardı. Çok iyi bir adamdı. Karısıyla bir kaç kere pikniğe bile gitmişlerdi. O kadar iyi bir adamın ölmüş olabileceğine inanamıyordu.

Burak ise eski katı haline geri döndü. Birkaç haftadır karışık kafası sebebiyle kendinden çok fire vermişti. Betül'ün yanında olmak dünyada en çok isteyeceği şey de olsa onun bir görevi vardı. O lanet olasıca adamlara öfkesi o kadar yoğunlaşmıştı ki Haluk Bey için üzülemiyordu.

"Artık işe polis de dâhil oldu. Ömer, yakın arkadaşı olan Umut'tan rica ederek bu işi almasını istedi. İşlerimizi ortak bir çalışmayla yürütüyoruz." Burak'a döndü.

"Sana ulaşamadığım içi durumunuzu merak ettim. Gelmekten başka çarem olmadığı için artık buranın da güvenliği azaldı. Beni takip eden adamlar olabilir. İkinizi burada bırakamam. Hazırlanın, benimle beraber dönüyorsunuz."

Burak başını salladı. Betül hala şoktaydı. Baran kardeşine dönerek "Seninle uzun uzun konuşacağız ama ilk olarak olayların peşinden gitmeliyim. İstanbul'a gidince eşyalarını toparlayıp bize taşın. Burak sen de! Artık sıkı korumaya gireceğiz. Tek başınıza bir yere gidip gelmek yok Betül, eğer bir yere gideceksen de Burak hep seninle olacak." Ayağa kalkıp Betül'e doğru eğildi. Gözlerinin içine bakarken tehlike durumundaki ağabeyinin yırtıcı bir hayvan gibi koruma güdüsüyle dolu bakışını takındı. "Umarım sözümden dışarı çıkmazsın Betül!"

Betül hemen kabul ettiğini göstererek başını salladı. Baran da başını sallayıp verandadan aşağı indi. Müştemilattaki aileyle de konuşup kendi evlerine gitmelerini söyleyecekti. Etrafındaki insanlara zarar vermekten çekinmeyen gözü dönmüş bir manyak varken onların da canlarını tehlikeye atamazdı.

Yarım saat sonra her şey hazırdı. Betül Baran'ın aracına bindi. Burak'ın yanına diğer koruma aracından bir adam geldi ve Baran'ın aracını ortaya alarak konvoyla takip ettiler.

SkyMountain Holding'in etrafı sıkı denetim içerisindeydi. Adamların başlarında duran Burak, siyah takımının içerisinde belinde silahıyla gezen korkutucu koruma haline tekrar büründü.

Toplantıyı holding içerisinde yapacaklardı. Ömer de kendi adamlarını Baran'ın güvenlik çemberine dâhil etti. Polis teşkilatında önde

gelen isimlerden olan Umut ve Ali ikilisi bu davayı almayı başararak Ömer'e yardım ediyorlardı. Saatin gelmesiyle Burak yukarı toplantı odasına çıktı.

Herkes yuvarlak masanın etrafında toplandı. Herhangi bir tehlike olmamasına karşın camların panjuru indirildi.

Umut masadaki kişileri teker teker inceledi. O da Ömer gibi simsiyah gözlere sahipti. Daha dar ve güçlü bir bedeni vardı. Burak ve Ömer gibi geniş, kaslı bir vücuda sahip değildi. Ali ise ondan biraz daha ufaktı. Baran ile aynı ölçülere sahipti. Odadaki tüm erkeklerin birleşmesiyle üzerlerindeki kara güçten kurtulabilirlerdi, fakat kendileri mistik güçlere sahip, fantastik kişiler değillerdi ve adamlar kuralına göre hareket etmiyorlardı.

Umut elindeki dosyayı Baran'a uzattı.

"Elimizdekiler, sahte plaka, çalıntı araç, ellerdeki deri eldiven, şapkaların yüzleri kapatması yüzünden yüz taraması da yok. Anlayacağınız olduğumuz yerde sayıyoruz."

Ömer korkutucu bir şahin gibiydi. Siyah çatık kaşlarının altındaki siyah gözleri, bakanı yerinde parçalara bölüp yok edecekmiş gibiydi. Baran'a işi halledeceğine dair söz vermişti.

"Ben de kargo görevlisini sorguya çektim..." diyerek olayları anlattı.

Baran'a gelen mektubu getiren kargo görevlisini yakalamışlardı. Kendi holdingin gizli deposuna indirerek kimselere fark ettirmeden orada sorguya çekmişlerdi. Öğrenebildikleri tek şey, pembe saçlı bir kadının ondan mektubu holdinge götürmesini rica etmesiydi.

Odadakiler bozulan sinirleri karşısında güldüler.

"Pembe saç mı?" dedi Ali. Umut yanaklarını dalgalandırarak "tanınmamak için kadın kullandılar." dedi. Burak sözünü tamamladı. "Ve kadın da tanınmamak için kendisini sakladı."

Baran deri kaplı sandalyesine yaslanırken karşısındaki adamlara sıkıntılı bir şekilde bakıyordu.

"Bütün planlar iptal!" dedi suratını buruşturarak.

Burak, kolçağa dayadığı dirseğini kaldırıp parmaklarıyla dudaklarını burup düşünüyordu.

Ömer yanında getirdiği dosyayı açtı.

"İhaleye giren başka iki büyük holdingin şansları SkyMountain ve Horan Holdinginki kadar değil. Başka bir rakip varsa bizim de haberimiz olması gerekmiyor mu?"

"Bu işte gizli bir şeyler dönüyor Ömer! Sanki altında başka bir şey varmış gibi ama ne?" dedi Baran.

Ali düşünceli gözlerini Baran ve Burak arasında dolaştırdı.

"Acaba kişisel olarak sizinle uğraşıyor olabilirler mi?" Tüm yüzler Ali'ye döndü.

"Doğru," diye arkadaşını destekledi Umut. "Holdinge yapılan bir saldırı süsü verilip sizin canınızı yakmak isteyenler de olabilir. Bu açıdan bakarsak daha doğru bir iz süreriz."

Baran masaya eğildi. Öfkeyle "Ama kim?" diye sordu. "Benim kişisel olarak uğraştığım biri yok. Yıllardır ailemin çevresini sıkı takip ediyorum. Husumete gireceğimiz birileri olmadı ki..." Burak'a döndü. "Sen hatırlıyor musun?"

Burak başını olumsuz anlamda iki yana salladı.

Umut ve Ali birbirlerine baktılar. Kısa bir sessizliğin ardından Umut Baran'a döndü.

"Yakın zamanda yeni bir tehdit mektubu almadınız değil mi? Veya tehdit olabilecek."

"Hayır." Baran sandalyeyi geri fırlatarak yerinden hışımla kalktı. "Kahrolası adamlar, kalleşçe karşıma çıkıyor. Ya kardeşime saldırıyorlar ya da çalışanımı öldürüyorlar." Umut keskin gözlerini Baran'a yöneltti.

"Kardeşiniz mi?" Burak başlarına gelen olayı kısaca özetleyip Umut'a anlattı. Polise bildirilmediği için öfkelense de Ömer'in bir kaç sözüyle eski haline döndü.

Ömer ve Umut çok eski arkadaştılar. Birbirlerine nazı geçen insanların iletişimi daha sağlıklı oluyordu nedense.

Bir saat daha durum üzerine kafa patlattılar. Birbirleriyle sürekli iletişim halinde olmaları gerektiğini hatırlattı Umut onlara. Herkes dağılırken Baran Burak ile birlikte eve gitti. Saat çok geç olmuştu. Esma'nın yatmış olduğunu düşünerek içini huzur kapladı. Ah o kadını ne kadar çok seviyordu. Onların başına bir iş gelmeden şu işten hayırlısıyla kurtulmak için dua etti.

Ertesi günü erkenden Burak holdinge geldi. Baran sabahları çocuklarıyla vakit geçirmeye bayıldığı için bu anın biraz daha tadını çıkartmasını istedi. Kendisi önden giderek bazı işleri kontrol etti.

Öğlene doğru başını kaşıyacak ancak vakit bulduğu sırada telefonunu çıkartıp Betül'ü aradı. Esma düğün günü Betül'ün oteldeki tüm eşyalarını eve getirtmişti. Artık kolaylıkla ona ulaşacaktı. Numarasını çevirdi. Uzun çalmalar sonunda açan olmadı. Aklına kötü düşünceler getirmek istemiyordu. Bu yüzden Esma'yı aradı.

"Selam Burak, ne haber?"

"İyiyim Esma Hanım, siz nasılsınız?"

"Koca göbeğimle ne kadar iyiysem öyleyim. Hayırdır?"

"Betül Hanım yanınızda mı?"

"Hı Betül mü? O evine gitti."

Burak gerildi.

"Yanında korumalarla değil mi?"

"Evet bizim şoför ve bir koruma arabası onu götürdü."

Burak rahat nefes almak için henüz erken olduğunu düşünüyordu.

"Peki efendim, ben onu bulurum."

Esma kıkırdadı. "Bul ve koru prensesimizi." Burak normalde olsa buna sırıtabilirdi ama şu an çok gergindi.

Holdingden çıktıktan sonra aracı deli gibi kullandı, son sürat ama kimseye zarar vermeden eve geldi. Aracı evin önüne park ederken gözlerini az ilerdeki adamlarına çevirdi. Hepsinin yerlerinde olduğunu görünce biraz rahatladı. Vakit kaybetmeden apartmana ilerleyerek üst kata çıktı. Kapının önüne gelince zili ısrarla çaldı. Kalbi hiç olmadığı kadar hızlı atıyor, artık kapının açılmasını istiyordu. Zil yeterli değilmiş gibi kapıyı yumruklamaya başladı. Neredeyse on dakikadır çalıyordu ama açan olmadı. Gerileyerek kapalı kapıya baktı. Dünyası başına yıkılıyormuş gibi hissetti. Evde yoktu!

Bu kadar sese banyoda olsa mutlaka duyardı. Başka açıklaması olmayacağı için arkasını dönerek öfke topu şeklinde aşağı indi. Koruma aracının içindeki adama yürüyüp arabanın kapısını açtı ve dışarı çıkarıp boğazına yapıştı.

"Betül Hanım nerede?" diye tısladı, öldürücü gözleriyle adamı etkisiz bırakırken.

"E...ev... evde abi!" dedi korkuyla kekeleyen adam. Burak o kadar korkunç görünüyordu ki içine canavar kaçmış gibi bir hali vardı.

"Neden o zaman kapıyı açmıyor? Salak herifler, hiçbiriniz evden çıkarken görmedi mi?"

"Gö... görmedim abi! Valla..." Sokağın belli noktalarında duran diğer adamlar Burak'ı o halde görünce hemen yanlarına geldiler. Toplamda beş adam vardı. Her birinin yeri farklıydı. Üzerlerindeki kıyafetleri ile sivil insan modeli çiziyorlardı. Tek takım elbiseli olan Burak'tı.

"Abi ne oldu?" diye sordu aralarından biri.

"Betül'ü kimse görmedi mi?" Boğazına yapıştığı adamı bırakarak hışımla arkasını döndü.

Adamlar cahil bir insanın bilgisizliğiyle birbirlerine baktı, başlarını iki yana salladılar.

"Sizi de koruma diye en önemli görevlere atamıştım. Siz, aptal herifler uyuyorsunuz!" Öfkeyle soludu. "Apartmandan hiç kimse çıkmadı mı?"

Adamlardan biri "Betül Hanım'a benzer kimse çıkmadı. Sadece..." Sustu ve yanındaki arkadaşına döndü. "Ah be..." dedi kendi aptallığına.

Burak adamlara doğru bir adım daha attı. Öfkesi koskoca bir volkanı simgeler cinstendi.

"Başı örtülü, gözlüklü bir kadın çıkıp garip bir şekilde şu aşağıdaki köşeye kadar yürüyüp gözden kayboldu!" dedi yanındaki diğer adam arkadaşını tamamlarmışçasına.

"Hiç şüphelenmediniz mi?"

"Yok abi!" Burak adamın yakasına yapışıp bir tane patlatmak istedi ama buna değmeyeceğini düşünerek yakasını sıkıca yapışıp geri doğru itti.

Cep telefonunu öfkesinin haşmetiyle çıkartıp, Betül'ün numarasını tekrar tuşladı. Telefon çalıyor ama açılmıyordu. Birkaç denemeden sonra sonunda açıldı.

"Betül?" diye bağırdı.

"Efendim Burak?"

"Neredesin sen? Koruma olmadan nereye gittin?" dedi kızgın bir sesle. Ama Betülle konuşunca gözle görülür bir biçimde sesi yumuşamıştı.

"Biliyorum ama emir almayı sevmediğimi de biliyorsun Burak." Burak bunu unutmuştu.

"Abinin söylediklerini unuttun mu? Çok sorumsuzca hareket ediyorsun! Bana yerini söyle. Lanet olsun peşinde adamlar olabilir."

"Burak, merak etme kimse yok. Ayrıca şu an Caddebostan'daki evdeyim." Orası Tolga ile evlenince oturacakları evdi.

"Ne yapıyorsun orada?"

"Arabamı garajdan almaya geldim."

Burak yorgun çıkan nefesiyle "Arabanı almak için korumalarla gidebilirdin" dedi. Betül hemen karşı çıkarak "Korumalarla ne kadar dikkat çektiğimi biliyor musun? Komşularıma rezil oluyordum. Arabadan inip sanki kraliyet korumalığı yapıyorlarmış gibi dibimde dikildiler."

"Bu onların görevi" dedi Burak sertçe.

"Yeter, çok sıkıyorsun Burak. Koruman beni boğuyor. Zaten dibi gözükmeyen bir işin içindeyiz, sürekli peşimde takip eden adamlarla yaşayamam. Biraz rahat ver bana!" Betül'ün azarıyla tokat yemiş gibi oldu. Onu sıkıyor muydu? Korumak istemesi aynı zamanda sıkmakla aynı değerde miydi?

Betül, "Neyse birazdan orada olurum. Birkaç eşya daha alacağım." dedi. Adamı kırmış olabileceğini düşünmüyordu. Fevri çıkışı yine dengesiz ruh haliyle senkronize edilmişti.

Burak yorgun çıkan nefesiyle "Buraya geldiğinde adamların eşliğinde eve dön Betül!" dedi ve suratına kapattı.

Betül eve geldiğinde Burak'ı göremedi. Sinirle yüzüne kapanan telefonu affettiğini söyleyecek ve aynı zamanda özür dileyecekti. Fazla başına buyruk davrandığını en az 25 yıldır biliyordu. Bazen çekilmez bir huyu olduğunu düşünüyordu. Haksızken haklı olabilmek için Burak'a kızdığından bir an önce onu görmeli ve kendisini affettirmeliydi. Belki de ilk defa bu kadar şiddetli bir karşılık vermişti ona. Betül'ün tek hatası buydu. Duyguları hep zirvede yaşıyordu.

Hem öfkesini hem sevgisini... Ve en çok sevdiği kişiye bağırabiliyordu. Gerginliğinin acısını ondan çıkartmak istemezdi ama artık çok geçti. Eve gittiğinde Tolga'yı kapıda görmüştü. Her zamanki spor takımıyla apartmandan dışarı çıkıyordu. Onu görünce bahçedeki çalılıkların arkasına saklandığı için Tolga onu görmemişti. Olaylar henüz çok tazeydi ve bir daha Tolga'yla karşılaşmak istemiyordu. Onu her gördüğünde içinde kabaran büyük bir nefret vardı. Bu onu aldatmış olduğu için değildi. Derinlerden gelen ve güçlü bir nefretti.

Betül korumalar eşliğinde sabah erkenden holdinge gelmiş aracından iniyordu. Binanın altındaki özel kapalı otoparka araçları çekmeye başlamışlardı. Kimselere fark ettirmeden güvenlikten geçip araçlara zarar verilme düşüncesi Baran'ın bazı şeylere dikkat etmesine neden olmuştu.

Betül araçtan çıkıp çantasını alırken gelen araç seslerini duydu. Önde Baran'ın, arkasından Burak'ın aracı içeri girerek yan yana park etti.

Evden çıkarken Betül bir yere uğrayacağını söyleyerek ağabeyinin koruma konvoyundan çıkmıştı. Tabi peşinde yine onu takip eden bir araç vardı. Burak'a baktı. Bir saniye olsun göz göze bile gelmediğini fark etmesi sinirlerini bozdu. Gece bilerek eve geç geldiği için biraz daha öfkelendi. Kesinlikle ondan kaçıyordu. Şimdi görmezden gelmeye başlamıştı. Betül kafasında kurdukça daha fazla kızıyordu.

Baran ve Burak araçlardan inerek girişe ilerlerken kardeşini gören Baran durdu.

"Bu saatte ne işin vardı, çok merak ettim." diye alayla sorup, kardeşinin gözlerini devirmesine gülerek içeri girdi. Burak Baran'ın önden girmesini beklediği için arkada kalmıştı. Hatta Betül'ün de girmesini beklemek için olduğu yerde durmuştu. Fakat Betül kapıda ağabeyinden ayrılarak arkasını dönmüş ve Burak'a nispeten o da olduğu yerde beklemişti. Burak'ın kıpırdamadığını gören Betül başını salladı.

Burak Betül'le konuşmuyordu. Dün gece aldığı karar neticesinde durum düzelene kadar Betül ile arasındaki mesafeyi koruyacaktı. Sözlerinin etkisi olduğundan da fazlaydı.

Betül, kendisiyle konuşmadığından Burak'ın geçmesini engellemek için kapının önünde durdu. Burak, geçmek istese yanından çok kolay bir şekilde geçebilirdi fakat saygısından ilk önce kadının içeri girmesini bekliyordu. Her ne kadar kendisiyle inatlaştığını anlamış olsa da saygılı bir çalışan gibi pozisyonunu koruyordu.

"Burak?" dedi sesi biraz sertti. Burak, genç kadının amacını anlamıştı fakat dönüp gideceğini ummuştu. Böyle sıkıştırılmaktan nefret ediyordu. Arkasını dönmeyi denedi. Göz ucuyla merdivenlerden inen kadını fark edince sadece olduğu yerde durmakla yetindi. Kaçmaya çalışsa Betül'ün kovalayacağı kesindi. Bakışlarını yere indirdi.

"Burak dedim!" sesini bir ton daha sertleştirdi Betül. Genç adam bakışlarını yerden ayırmadı.

"Efendim Betül Hanım? Bir şey mi isteyecektiniz?" diye sordu.

"Evet, bir şey *rica* edecektim."

Burak Betül'ün rica kelimesiyle başını kaldırdı. O mavi gözleri ne kadar çok sevdiğini düşünmemeye zorladı kendini. Ama bu çok zordu. Kendisine, hele öfkeyle bakılmasından daha fazla acı duyuyordu.

"Arabaya bin!" Burak'ın bakışları değişti. Betül'ün ricası emir ile yer değiştirmişti fakat takıldığı kısım bu değildi. Arabaya binmesini istemesindeki sebebi düşündü.

"Baran Bey beni bekliyor!" dedi sakince. Betül cep telefonunu çıkartarak Baran'a telefon etti.

"Alo abi. Evet, işim çıktı. Acil. Evet, Burak da yanımda. Soru sormayı kesersen sana neden aradığımı açıklayacağım. Burak ile işini biraz ertele. Bizim ikimizin gitmesi gereken acil bir yer var. Burak'ın da benimle gelmesi gerekiyor. Burak da istiyor mu? Mu? Ona ne ki, sonuçta..." Adamın gözlerine bakarak konuştu. "Bizim çalışanımız değil mi?" Bunu daha önce her fırsatta Betül'e söylediği için Burak'ın gerilen surat ifadesini zaferle seyretti. "Tamam, abicim görüşürüz!

Betül telefonu kapatıp çantasına koydu.

"Düşünüz önüme Burak Bey! Patronunuzdan izin aldım."

"Betül Hanım söyleyeceklerinizi burada söyler misiniz?" diye karşılık verdi Burak, tavrı biraz sertleşmişti. Betül etrafına şöyle bir baktı.

"Sence ortam müsait mi?"

"Yalnız olmamızı istiyorsunuz sanıyordum."

"Evet, yalnızız. Fakat burada sana bağırırsam tüm holding sesimizi..." Sakince konuşmasını bağırarak sonlandırdı. "... duyabilir." derken sesi boş alanda yankılanarak tekrar onlara döndü. Her zamanki sakinliğini koruyan Burak "Bağıracağınızı sanmıyorum." diye insanı çıldırtan bir karşılık verdi. Betül aracının anahtarını eline aldı. Havada bir tur salladı. İleri uzatıp adamın almasını bekledi.

Burak Betül'ün kararından vazgeçmeyeceğini biliyordu. Elindeki anahtar hala sallanıp duruyordu. Almak için hiçbir girişimde bulunmayınca Betül gözlerini kıstı ve Burak'a doğru bir adım attı. Kısa boyuyla karşısındaki iri yarı, uzun boylu adama karşı koyuyordu. Burak'tan kendisine hiçbir zararın gelmeyeceğini iyi bildiğinden davranışlarında hiçbir çekincesi yoktu. Burak'ın hala kıpırdamaması kendisini deliye çeviriyordu. Bir adım daha atarak sınıra yaklaşan öfkeli tepkisini gösterdi. Boynu ağrımıştı ama göz temasını adamdan koparmıyordu.

"Burak... kıpırda!" Burak hiçbir şey yapmadı. Bir süre bakıştıktan sonra Betül, elindeki anahtarı sinirle adamın tam kalbine doğru kaldırıp vurmak için hamle yaptı. Ama Burak'ın refleksleri çok kuvvetliydi. O kalbine vurmadan elini tuttu, nazikçe kendi kalbine dayadı. Anahtarı genç kadının narin parmaklarından tek parmağı ile çekerek diğer eline aldı. Kalbini ne kadar prangalara vurursa vursun, onu görünce çarpan kalbine engel olamıyordu. Bu yüzden bir anda aklına gelen şeyi yaparak elini kalbinin üzerine koymuş ve atan kalbini ona hissettirmeye çalışmıştı.

Nazik ama güçlü parmaklar genç kadının elini kavradığında Betül biraz gerildi. Yüz ifadesi öfkeyle şaşkınlık arasında bocalıyordu. Burak elini kalbinin üzerine koyunca hiç bir şey yapmadan öylece durdu. Ne hissedeceğini bilmiyordu. Gözlerini kırpıştırdı. Bu adam neden böyle bir harekette bulunmuştu ki şimdi? Daha fenası ona dokunuyor olmak o kadar güzeldi ki. Tenlerinin birbirine dokunması hoşuna gitmeye başladı. Elini daha önceleri çok kere tutmuştu. Bir şey alıp verirken de değiyordu ama gün geçtikçe içinde Burak'a dokunma isteği baş göstermeye başlıyordu.

Bir süre hiçbir şey söylemeden öylece eline odaklandı. Burak'ın elleri çok güçlüydü. Parmakları etli ve uzundu. Daha önce hiç dikkat

etmemişti ama şimdi inceleme fırsatını elde ediyordu. Biraz sonra bir şey oldu. Odak noktası daha derinlere indi. Parmaklarının altında bir şey hissetti. Çok güçlü bir atıştı. Elinin altındaki kıpırtı... Sanki çok önemli bir buluşa tanık oluyordu. Bu Burak'ın kalbiydi! O kadar güçlü çarpışı vardı ki Betül hayretle gözlerini Burak'ınkilere dikti.

"Bu... Burak?" diye kekeledi. Alt tarafı kalp atışıydı. Ama neden kendi içinde farklı bir duygu hissetmişti. Çok garipti. Adını koyamadığı çok hoş bir histi. Gözlerini sanki görecekmiş gibi eline çevirip kalbini dikkatle dinledi. Daha fazlasını duyumsamak isterken, en güzel kısımda Burak geri çekildi ve arkasını döndüğü gibi kumandasına basıp kapılarını açtığı arabaya bindi.

Betül park alanında öylece kalakalmıştı. Sanki çocuğun, sevdiği çizgi filmi izlerken en güzel yerde elektriklerin gitmesiyle düştüğü boşlukta gibiydi. Keyfi kaçıp huysuzlandı. Elindeki çantasını sıktığının farkında değildi. Tutuşunu biraz bollaştırıp sağ eline baktı. Burak'ın sıcacık parmaklarından kurtulunca elleri buz kesti. Vücudunun böylesine tepki vermesi inanılır gibi değildi. Bir anda ne olduğunu anlamadı. Kaşlarını çattı. Saçmalıyordu! Peki, Burak neden böyle bir harekette bulunmuştu?

Araç park bölümünden çıkıp tam önünde durunca genç kız şöyle bir baktı. Aptal duyguları her zamanki gibi çalkantılıydı. Burak'ın dokunuşlarıyla ilk defa karşılaşmıyordu.

Üç gün önce film izlerken de o kadar sarılmıştı. Yetmezmiş gibi beraber yatmışlardı. Betül saçma şeylerin kendisini oyaladığını fark edince kendi aracının ön koltuğuna oturdu. Kemerini takarken yan gözle yanındaki adama bakıyordu. Burak sadece önüne bakarak aracı hızla park alanında çıkardı. Garajın girişinde bekleyen korumaların önünde durdu. Penceresini aşağı indirdi.

"Sivil aracın mesafeyi koruyarak bizi takip etmesini söyle."

Siyahlara bürünen koruma, bileğindeki mikrofona doğru konuşup telsizden haber verdi. Burak ana yola girerken arkasından beyaz, içi koruma dolu bir araç belirdi. Plakasından kontrol ettiğinde şirketin araçlarından biri olduğunu teyit ederek önüne döndü.

Yola girdiklerinden beri hiç konuşmamışlardı. Betül gözlerinin adama çevirdi.

"Hep böyle mi yaşayacağız?" Burak cevap vermek istemiyordu. Betül'ün anlamasını beklerken kendi hataya düşüyordu. Dünkü sözleri hiç tahmin edemeyeceği kadar onu etkilemişti. Eğer Betül'e nefes aldırmıyorsa sınırlarının içinde kalırdı, daha iyiydi.

"Nereye gitmek istiyorsunuz?" diyerek konuyu değiştirdi.

"Belgrad Ormanına gitmek istiyorum!" diye belirtti. Burak başka tek kelime etmedi. Ama içinden ormanda ne yapacağını geçiriyordu.

Bir saat sonra, ormanın girişinden içeri girdiler. Hafta içi olduğundan kimseler yoktu. Burak aracı, piknik alanının parkına çekti. Kemerini çözerek vücuduna esneklik verip sessizce bekledi. Betül'den bir yanıtın gelmemesi bir süre sonra ona bakmasına neden oldu.

Betül genç adamın yüzünü inceledikten sonra kendi kemerini çözdü. Ardından araçtan inerek topuklu ayakkabılarıyla düşmeden çimenlik alanda ilerledi ve ahşap, piknik masalarından birine oturdu. Bakışları karşısındaki adamdaydı. Burak bir süre araçta oturdu. Dakikalar geçiyor, tepkisizlik büyüyordu. Ne Betül onu araçtan çıkarmak için bir girişimde bulunuyor ne de Burak inmek gibi bir çaba sarf ediyordu. İkisi de karşılıklı olarak birbirlerine gözleriyle meydan okuyorlardı.

Rüzgâr çıkmıştı. Burak sıcak aracın içinde iyiydi ama karşısındaki güzelliğin saçları uçuşup duruyordu. Kalbini mühürlese de üşütüp hasta olmasını istemeyecek kadar umursuyordu onu. Dikiz aynasından beyaz aracı gördü. Arada güvenli mesafe bırakarak kenarda park etmişlerdi.

Kapıyı açarak araçtan indi. Bu kadının inadıyla baş etmek gerçekten mümkün değildi. Kapıyı kapadıktan sonra çimenlik alana girip genç kadının önünde durdu.

Betül onu kafesinden çıkardığı için garip bir zafer duygusuyla doldu. Şımarık biri olabilirdi ama en çok inatçılığını seviyordu. Burak önünde durunca başını kaldırdı.

"Üşüteceksiniz Betül Hanım, arabaya binin" dedi seviyeli bir biçimde.

"*Betül!*" Burak'ın ifadesindeki tek değişiklik kaşlarını çatmak için hafif kıpırdatışıydı. Sonra tekrar ifadesizliğe gömüldü.

"Burak bana Betül diyeceksin diye kaç kere söylemem gerekiyor."

"Betül Hanım..." Burak adını bastırarak konuşmasına devam etti. "Patron-çalışan ilişkilerinde başka türlü konuşulmuyor, biliyorsunuz. Mesai saatleri içinde bunun daha uygun olacağına karar verdim." Burak'ın sert ve umursamaz haline sinirlendi. Yerinden hızla kalkıp ayağındaki topuklulara aldırmadan oturduğu yere çıktı ve adamdan birkaç santim uzun olarak öfkeli gözlerini dikti. Burak geri adım atarak veya arkasını dönerek uzaklaşabilirdi ama genç kızın bu çocukça davranışına içten içe öfkelendi ve ona inat karşılık vererek olduğu yerde dikildi. Diğer yandan Betül'ün duruşunda problem vardı. Topuklusuyla her an dengesini kaybedebilirdi ve neredeyse düşeceğinden emindi. Bir iki adımla biraz daha yaklaştı. Ne kadar sorumsuzca davranıyordu böyle!

"Neden böylesin?"

"Hangi konudan bahsettiğinizi bilmiyorum." Gözlerini genç kızın gözlerinden alamıyordu. Nasıl da mavilikleri koyulaşmıştı öyle?

"Gayet iyi biliyorsun! Artık ben çok sıkıldım Burak!"

Burak bakışlarını dolaştırarak çevreyi taradı. Korumalar araçtan indikleri gibi Burak ve Betül'ün etrafını çembere aldılar. Adamlar arkalarını döndüklerinden mahremiyetleri de korunuyordu. Bir de kendisine böyle bakan güzellik, daha yumuşak baksaydı...

"Betül Hanım buraya neden geldik?" Genç kızın sorusunu atlayarak konuyu değiştirmek istedi.

"Sana yeterince bağırmak için!" Bunu belli etmek için de sesini yükseltti. Adamlardan bazıları dönüp herhangi bir sorun olup olmadığını kontrol etmek üzere Burak'a baktılar. Burak başıyla önüne dönmelerini işaret etti.

Betül ise tüm dünyayı unutmuş gibi hareket ediyordu. Burak, dışarıdan bakanı delirtecek cinstendi. Hiçbir tepki vermiyordu. Öfkeleniyorsa bile bunu çok iyi saklıyordu. Resmen kapalı kutuydu. Ve Betül de onu elindeki sivri aletiyle açacaktı. Keskin sivri diliyle!

"Bana neden kızgınsın? Neden aramıza mesafe koyuyorsun?"

"Aramızda mesafe yok! Size kızgın falan değilim."

"İki gün önce seninle sarmaş dolaş film izledik. Bana Betül diyordun. Ne oldu? Bunları yaşamadığımızı sakın inkâra kalkışma..."

"Betül Hanım, lütfen şuradan inin ve arabaya binin."

"Hayır!" Betül o kadar çileden çıkmıştı ki bu adamdan bir tepki, en azından doyurucu bir cevap bekliyordu. "Buradan hiçbir yere gitmeyeceğiz!"

"Betül Hanım bu konuyu yeterince uzattınız. Normalde olması buydu. Sizinle aramda mesafe çalışan- patron ilişkisinden farklı olmamalı! Arkadaş olduğumuzu sanmıştım ama sizinle arkadaş olamayacak bir konumdayım!"

"Bana aynı şeyleri tekrarlamaktan vazgeç! Sen Baran'ın çalışanısın. Benim değil! Anlamıyorum!" Betül hayretler içerisindeydi. Bu adamın bu kadar duyarsız olması için ne yapmıştı böyle? En önemlisi neden bu adamın davranışlarını bu kadar önemsiyordu? Bunca yıllık hukukları için değildi. İçinden bir şey sürekli kendisini dürtüklüyor ve '*arandaki sorunu hallet*' diyordu.

Gözleri ile karşısındaki pervasız adamı derinlemesine inceledi. Acaba sözünü dinlemediği için mi böyleydi?

"Buldum! Sen..." cümleleri toparlamaya çalıştı. "Senin sözünü dinlemedim diye bana kızgınsın değil mi? Ya da sana bağırdığım için..."

"Hayır!" dedi kesin bir dille Burak. Betül, adamın yakasına yapışıp *'artık bir şey söyle'* diyecek duruma geldi.

"Ne öyleyse? Bana bu davranışının sebebini söyle be adam! Senin duygusuz olduğunu düşündüğüm zamanlar çok oldu. Ama çiftlik evinde bana omlet yaptığın günü hatırlıyorum. Bana güldün! Şimdi neden ruhsuz biri oldun?" Betül o kadar yüksek sesle bağırıyordu ki sesi tüm ormanda yankılandı. Burak genç kızın gerçekten holdingin park alanında konuşmalarını istememesini anlıyordu.

"Betül Hanım rica ederim, sesinizi alçaltın. Korumaların kulak misafiri olduğunu size hatırlatmam gerekiyor sanırım. Ayrıca ben böyle biri değilim!" Burak artık sabrının azaldığını fark etti. Sıkıntıyla iç çekerek uzaklaşmak için geriye bir adım attı ama Betül düşmeden adamın ceketinin yakasına yapışarak kendisine sertçe çekti. Aralarındaki mesafe kapandı. Adamın bedeni ile kendi bedeni yapışmıştı. Aşağıdan başlayarak yukarı doğru çıkan sıcaklığın çekiciliğine kapıldı.

"Hiçbir yere gidemezsin. Bana bir cevap vermeden buradan gidemezsin!" Gözlerinin içine bakarak alçak sesle tısladı. Burak da göz

temasını kesmeden ilgisiz gözükmeye çalışarak ona bakıyordu. Biraz da şaşırmıştı. Betül ile yüzleri o kadar yakındı ki bu durumda yanlış bir hareket yapmamak için gözle görülür bir çaba sarf ediyordu. Dudakları bu kadar davetkâr olmasaydı keşke.

"Sana verecek cevabım yok Betül!"

Betül biraz geri çekilerek zaferle küçük, kısa bir kahkaha attı.

"İşte şimdi etkim tepkiye girdi. Çözüldüğünüzü görmek gerçekten çok ilginç Bay Buz Kralı!" Burak, Betül'ün davranışına sinirlenerek tepkisini gösterdi ve tutarak yakasındaki elleri sertçe itti. Dengesini kaybetmesini istemediği için fazla güç vermeden kendinden biraz uzaklaştırıp bıraktı.

"Betül yeter!" Yerinden kıpırdamadı ama ellerini beline dayayarak sırtını dikleştirdi.

"Niye çok mu zorladım *sizi*? Bana cevap vermiyorsun! Neden böyle davranıyorsun? Söyle! Cevabı ver sen de kurtul, ben de!" Burak neden böyle davrandığını söylerse birçok şeyi mahvedecekti. Ona sevdiğini söyleyemezdi! Hiçbir zaman platonik aşkı, normal bir aşk olmayacaktı. Onu sürekli korumak istemesinin altında sevgisinin olduğunu söyleyemezdi.

Genç kızın gergin dudaklarına bakarak arkasını döndü. Ama Betül tekrar onu tutup kendisine çekti. Bu seferki çekişi orantısız ve çok güçlüydü.

Burak, içindeki bazı şeylerin mantık ile bağlantıyı kestiğini dudaklarını Betül'ünkilere bastırdığında anladı. Her şey bir anda oldu. Betül, Burak'ın sertçe baskı yapan dudaklarını hissettiğinde buz kesti. Vücudu bir anda boşalmış gibi koftu. Burak ile öpüşmek... Bunu nasıl yapardı!

Betül öfke ile taştı. Kendini geri doğru itip adamın yüzüne okkalısından bir tokat yapıştırdı. Burak'ın yüzü sağ tarafa savrulup hızla kendisine döndü. Genç adamın gözleri alev alev yanıyordu. Kalbi ise öpüşmenin etkisiyle tekrar canlanmış ve onu bağlayan prangalardan kurtulmuştu. Boğazında atıyormuş gibi güçlüydü. Gömüldüğü yerden özgürlüğüne kavuşmak beklenmedik bir firardı. Daha büyük acıların geri döneceğini bilse de yaptığından pişman değildi.

Tokattan sonra ise tekrar prangalara vuracağını düşünmeye başladı. Ve tabi hayatında yaptığı en büyük yanlışın karşılığını ödeyerek işi bırakmayı bile aklından geçirdi. Bu şartlar altında olmazdı! Tüm bunlar Betül'ün ona öfkeyle baktığı saniyeler içerisinde aklından geçip gitti.

Betül, Burak'ın gözlerine öfkeyle bakmaya devam etti. Bu adam ne yaptığını sanmıştı böyle? Ama nedense... nedense... Betül aptal öfkesini bir kenara bırakarak Burak'ın tekrar boynundan çekerek kendi dudaklarını adamın dudaklarına sertçe yapıştırıp beceriksizce öpmeye başladı. Burak, elektriklerin ansızın kesilmesi gibi gücünün şalterleri anında kesildi. Daha biraz önce hayatı başına yıkılacaktı. Ama... şimdi...

Betül'ün öpüşüne tepkisiz kalamadı. İnce dudaklar erkeksi dudaklar ile kaplandı. Öpüşmeleri derinleştikçe derinleşti. Burak genç kızın beline sarılarak onu kendisine çekti. Yılların özlemini, birkaç gün önce hissettiği derin kederi dudaklarından ona aktardı. Bu sadece öpüşme değildi. Özlemini duyduğu kişiye naklettiği hislerdi. Birkaç dakikalık öpüşmelerinde mantığını kaybetmemeyi uman Burak, genç kızı yavaşça bırakıp dudaklarını ayırdı.

Betül gözlerini açtığında farklı bir dünyaya gelmiş gibi hissediyordu. Ne harika bir öpücüktü o? Toparlanması gerektiğini düşünerek Burak'ın kollarında biraz sendeledi. Ayaklarının yere bastığını çok sonradan fark edince ne zaman aşağı indiğini düşünüyordu. Tekrar bakışlarını Burak'a çevirdi. O mavi gözlerdeki arzuyu kendi içinde hissediyordu. Kalbi hiç olmadığı kadar hızlı atıyordu. Daha fazlasını istiyordu. Dudaklarında hafif sızı ve adamın tadını hissediyordu. Farkında olmadan dudağını yaladı. Burak bu harekete tepkisiz kalamadı başını eğerek küçük bir öpücük daha verdi. Sonra kulağına eğildi.

"Bu öpücük bir hataydı Betül! Ben senin arkadaşın olamam. Aramızdaki şeyi çalışan- patron ilişkisinden öteye taşımaya çalışma. İlişkimiz yön değiştirirse ikimiz de üzülürüz. Lütfen sadece kendini koru ve mutlulukla yaşa. Benim hayatımı bana bırak ve bana yanaşma! Çünkü senin ateşinle yanmaktan çok yoruldum." Ses tonu kadife kadar yumuşaktı. Geri çekilerek genç kızı orada bıraktığı gibi gidip arabaya bindi.

Betül boş gözlerle hışmıyla arkasını dönüp giden adama bakıyordu. En çok neden etkilendiğini bilmiyordu. Hiç tahmin etmediği, bunca yıl tanıdığı adam ile öpüştüğüne mi yoksa giderken söylediği sözlere mi bilmiyordu.

Adımlarını yarı dikkat yarı yalpalayıp atarak arabanın yanına geldi. Dalgın bir şekilde kapıyı açarak bindi. Bakışları önündeydi. Burak aracı çalıştırmamıştı. İkisi de aracın tam karşısındaki ahşap masaya bakıyorlardı. Birkaç dakika önceki filmi tekrar izliyorlarmış gibi gözlerinin önüne getirmiş, kalp çarpıntılarını durdurmaya çalışıyorlardı. Sessizlik uzayıp gitti. Betül'ün aklı çok karışmıştı. Mantığını devreye sokmaya çalışıyor ama bir türlü başarılı olamıyordu. Kafasını yavaşça çevirdi. Genç adam direkt ileri bakıyordu.

"Beni neden öptün?" diye sordu aniden. Burak da başını çevirip keskin gözlerle ona baktı.

"Sen beni neden öptün?" Sesi biraz suçlayıcıyı gibiydi. Aslında ilk tokatta haddini bildirmişti. Burak bununla zor da olsa yaşayabilirdi ama onun öpmesi işleri anlaşılmaz bir noktaya getirdi.

Tokat sinirlilikle atılmıştı. Ama sonra neden dönüp öpmüştü? Hem de büyük bir aşkla öperek? Burak bu düşüncelerle kendisini hiç olmadığı kadar dağılmış hissetti. Platonik aşkı rayından çıkmıştı. Kendi dünyasında mutluydu. Tam olarak olmasa da beklentisi olmadan yaşıyordu. Şimdi bu karşılıkla, duygularını kontrol edemeyecekti. Betül yaptıklarını görmüyor muydu?

"Burak..." Betül sözünü devam ettiremeden Burak önüne dönüp aracı çalıştırdı. Park alanından hızla çıkarak ana yola girdi. Betül üzgündü. Hiçbir şey söylemeden çaresizce önüne döndü.

Holdinge kadar kimse ağzını açmadı. Burak kapalı otoparka girerek aracı eski yerine park etti. Anahtarı çıkarıp Betül'ün kucağına bıraktığı gibi araçtan indi. Betül de arkasından araçtan inerek Burak'ın peşinden bakıyordu. Söyleyecek bir şeyi yoktu ama nedensiz bir şekilde uzaklaşmasını istemiyordu. Öpüşmüşlerdi, en azından bunun bir hata olmasını söylemeli ve ikinci öpücük için kendisi de özür dilemeliydi. Ya da öyle bir şey... ama böyle hiçbir şey olmamış gibi yaşayamazdı! Birkaç adımla koşarak otoparkın çıkışına doğru yürüyen Burak'a seslendi.

"Burak, holdinge girmeyecek misin?" Sesi titreyerek çıkmıştı. Burak durup arkasını dönmeden sadece başını yana çevirdi.

"Yalnız kalmaya ihtiyacım var."

"Nereye gidiyorsun?"

"Betül Hanım, sizi ilgilendiren konularla ilgilenin lütfen!" Burak'ın kükreyen sert sesinden ürktü. Daha önce onunla bu kadar soğuk konuşmamıştı. Seviyeli konuşsa bile bir sıcaklık vardı aralarında. Böyle olması canını daha da sıktı. Burak arkasını dönüp çıkışa ilerlerken kendisi boş boş arkasından baktı. Hiç olmadığı kadar halsizdi. İçinden ağlamak isteyen bir taraf ortaya çıkarak kendisini kötü hissettirmesini destekler nitelikteydi. Adım atacak gücü içinde bulamadı.

Burak soğuk havada yürüyerek kafasını dağıtmaya çalışıyordu. Gözleri yerdeki parke taşlarını sayıyor gibiydi ama içi birbiri ardına patlayan fırtınaların şiddetiyle kavruluyordu. Betül ile öpüşmesi hataydı. Ama kahretsin ki dudakları çok davetkârdı ve hala onu öpme isteğiyle yanıyordu.

Arabayı kullanırken fiziksel acı çekmişti. Öpüşmeleri o kadar ateşliydi ki yanından kaçmayı daha önce hiç istemediği kadar istemişti. Betül'ü arzulamaya başladığı için işi daha da zordu. Kendi dünyasında aşkını yaşarken en azından fiziksel acısı yoktu. Soğuğun bir faydasını olacağını umarak başını kaldırıp gökyüzüne baktı. '*Ah Betül bana ne yapıyorsun böyle?*'

Genç kız bütün gün kendisini oyalayacak işler aradı. Bitince odasını kendi temizlemek için sekreterden toz bezi istedi. Dosyaları çıkarıp tekrar göz attı ama bir türlü aklından öpüşme anını silemedi. Dudaklarını ısırarak unutmaya çalıştı. Düşünmemesi gerekiyordu.

Kâğıtlara bakarken gözleri daldı. O sahneyi yüzlerce kez gözlerinin önüne getirdi. Elleriyle dudaklarının üzerinde dolaştı. Yüzüne aptal bir gülüşün yayılmasına izin verdi, tabi farkına varınca ağzına vurdu. Sinirlendi, saçlarını çekiştirdi. Davranışları normal değildi. Daha fazla holdingde olmanın sağlığına zararı olduğunu düşünüp eve gitti.

Esma onu kapıda yakaladı. Küçük Yağmur ve Yiğit kreşten gelmiş onları içeri alıyordu. Geldiğini görünce şaşkınlığını gizlemedi.

"Betül, senin burada ne işin var?"

"Çok sıkıldım. Yeğenlerimle vakit geçirmek istiyorum."

Yiğit'i kucağına alarak salona gitti. Yanaklarına öpücük kondurdu. Yağmur diğer koltuğa oturdu. O minik suratını aşağı sallandırıyordu. Betül bir yeğenini sarmalarken gözleri diğer yeğenine kaydı.

"Hayırdır fare? Neden böyle duruyorsun?" diye sordu.

"Sevgilimle kavga ettik."

Betül'ün gözleri irileşirken koca karnıyla oturmaya çalışan Esma'ya döndü.

"Se... Senin ne zamandan beri sevgilin var küçük cadı?" diye sordu. Ufacık kız bile aşk alanında kendisini geliştirmiş, düzenli bir ilişki yapmıştı. Beceriksiz olan kendi olmalıydı. Kimle olursa olsun, hata yapıyordu. Hoşlandığı tüm erkekler sinir bozucuydu. Neyse ki birinden çok gecikmeden kurtulmuştu. Diğeriyle ise henüz yeni başlıyordu. Burak eğer tasasız bir hayat yaşayacağını sanıyorsa çok yanılıyordu.

Yağmur ince kaşlarını çattı.

"Ala sende şaşıydın, benim sevgilim olamaz mı?"

"Eh 4 yaş için fazla erken değil mi? Beşik kertmeni mi buldun yoksa?" Betül dilini çıkartıp Esma'ya döndü.

"Kaç aydır böyleyiz. Erkek arkadaşını tekrar getirmek için çok ısrar etti. Baran duysa kıyamet kopar. Küçük kızının âşık olmasına dayanamıyor, kıskanıyor. Damadıyla ikinci kere karşılaşacağını öğrense kalp krizi geçirirdi." Esma karnına elini koyup kıkırdadı.

Betül Yağmur'un yanına gitti. Başını onun minik başına yasladı.

"Niye kavga ettiniz?"

"Beni Ceylan ile aldattı."

Betül kıkırdayarak güldü.

"Ne yaptı? Kendi sütünü sana vereceği yerde gidip Ceylan'a mı içirtti?"

Esma kahkaha atmamak için zor durdu. Kızının narin duygularını incitmek istemiyordu.

Yağmur halasına öfkeyle bakarak dudaklarını büzdü.

"Benimle ilgilenecekken... gitti... Ceylan ile ilgilendi. Hey gün biylikte oynaydık. Onu affetmicem."

"İlgilenecekken mi..." Betül Esmaya döndü. "Senin kızın uçmuş. Okula başlayınca evlenmek de ister bu."

"Şşştt.." dedi Esma, Yağmur'u göstererek. Yağmur burnunu tıpkı halası gibi dikerek "Yok evlenmem. Daha çok küçüğüm..." dedi çokbilmiş bir şekilde. Koltuktan kayıp odasına koştu.

Betül o gidince koltuğa uzandı. Burak ile aralarında gelişen tazecik bir ilişki vardı. Bunu inkar edemese bile ne yapacağını bilmiyordu. Yağmurla konuşmak onu inanılmaz yormuş olmalıydı.

"Böyle... Üzerimde garip bir ağırlık oldu. Nasıl tarif edeyim bilemiyorum..."

Esma kahkahasını koy verdi.

"Abi-kardeş sizde genetik sanırım. Yağmur ile bu konularda konuşanlara bir şeyler oluyor genelde. Kızımın aşk hayatı sizi neden yoruyor?" Betül başını kaldırdı.

"Annesi olarak pek mutlusun bakıyorum."

Esma tekrar güldü.

"Konuştuğunuz çocuk 4 yaşında. Evet, fazla tehlikeli cümleler kuruyor ve yapıyor ama bu onu daha da akıllı yapacak. Etrafındaki şeyleri görüp iyisini kötüsünü anlamaya başladı."

Betül hayretle "Çocuğu hayata karşı bu kadar erken mi hazırlıyorsun?" diye sordu. Esma başını salladı.

"Hazırlamıyorum ama engel de olmuyorum. Ah eğer Baran haklıysa küçük Betül'ün yetişmesi söz konusu..."

Betül gözlerini kıstı.

"Sen bana kurban ol..." Tekrar koltuğa uzandı. Gözlerini kapadı. Gece düşünmekten gözleri uykuyu çok geç saatlerde tattığından dinlenmek istiyordu. Bir de gün içinde yaşadığı ruhsal yorgunluğu da vardı. İlk olarak Burak ile öpüşmüştü. Gözlerini açtığında ciddiyetle ona bakan gözlerle karşılaştı.

"Niye öyle bakıyorsun?"

Esma gözlerini daha çok kısarak sorgulayan bir ses tonuyla konuştu. "Yanakların kızardı. Ne düşünüyorsun?"

Betül hemen oturur pozisyona geçti.

"Ne kızarmasından bahsediyorsun?" Eli otomatik olarak yanaklarına gitti.

"Sende daha başka bir şey var. Eve erken gelmenden anlamıştım. Söyle bakalım..."

"Yok, Es..." diye başlamıştı ama Esma'nın yerinden kalkıp ona doğru korkutucu adımlar atmasıyla sustu. Esma hemen yanına oturdu. Sırtına yastık yerleştirip Betül'e döndü.

"Anlat dinliyorum."

Betül sustu. Uzun süre halıdaki motifi inceledi. Esma ile konuşmak onu gerçekten rahatlatacaksa içindeki tüm duyguları dökerdi. Tabi anlattıktan sonra daha fazla kötü hissedeceği de malumdu. Esma'nın Burak hakkındaki fikirlerini bilmiyordu. Karşı koyarsa ona kızacak gücü yoktu. Duygularından emin olmaması ve bir türlü dökülmesi gereken şeyleri dudaklarından çıkaramaması kalbinde daha da ağırlık yapıyordu.

Esma sessizlikten sıkılıp görümcesinin kolunu cimcikledi.

"Ah!"

"Anlat!"

Betül ciğerlerine derin bir hava çekerek Tolga ile ilişkisinden başlayıp yaşadığı karmaşayı anlattı. Düğüne kadar içindeki boşluğun o gelinlikle daha da büyüdüğünü ve evlenmek istemediğini açıkladı. Esma geri kalanları anlatmak üzere Betül'ün konuşmasına ara verdi.

"Düğün akşamı annem bayıldı. Herkes senin gitmenle şoka uğradı. Tolga meğersem bebeği olacağını biliyormuş. Ama başka erkekten olduğunu düşündüğünden üzerinde durmamış."

"Sen buna inanıyor musun?"

"Söz konusu olan benim abimse cevabım, hayır! Ama olabilir de..."

"Behiye teyze bana çok kızgın mı?"

"Hayır. Biz senin yanından ayrıldıktan sonra biraz konuştuk. Doğrusu kimse sizin evlenmenizden yana değildi ailede. Çok uygunsuz kaçacaktı." Susarak Betül'ün yüzünü inceledi. "Senin duygularını öğrendikten sonra bunu söylememde hiç bir sakınca yok sanıyorum?" Genç kız başını salladı.

"Düğün meselesinin uzatılmamasına sevindim. Kurtulmak istiyorum o hatadan." Betül en önemli meseleye gelerek itirafını gerçekleştirdi.

"Ben Burak'tan hoşlanıyorum sanırım."

Esma nedense buna pek şaşırmamıştı. Son aylarda Burak'ın ve Betül'ün birbirlerine olan davranışları su götürmezdi.

Betül konuşmasına devam etti. "O çok garip, o kadar sert ki! Ama ben o kabuğunu kırdım."

"Kırdın mı?"

"Evet!"

"Nasıl yaptın?"

"Şey... öptüm."

Esma'nın gözleri irileşti. Elini karnına koyarak sanki darbe alacakmış gibi korudu. "Ne?"

"Evet!"

"Nasıl yaptın hadi anlat? Sen insanı çatlatırsın, hangi ara öptün? Yoksa bu sabah mı?"

Başını salladı. "Bu sabah... Holdinge geldiğinde zorlayıp Belgrad ormanına götürdüm."

Esma bir kahkaha attı.

"Adamı ormana mı kaçırdın?" diye heyecanla sordu. Betül'ün yüzü düştü. Böyle söyleyince kulağa çok saçma geliyordu.

"Evet, öyle oldu!" demekle yetindi ters ters. Esma sabırla bekledi. Betül konuşmayınca kendisi devam etti.

"Sonra gel seni öpeceğim yakışıklı dedin ve öptün öyle mi?"

"Esma senin kafan nasıl çalışıyor? Tabi ki de öyle demedim. Ama onun beni zorla öptüğünü söylemeliyim."

"Sen ne yaptın?"

"Tokat attım!" Esma'nın gözleri büyüdü.

"Eee..." diye sordu heyecanla.

"Sonra tam giderken yakasından tutup ben onu öptüm." Esma'nın yeşil gözleri açılabildiği kadar açıldı. Donmuş gibi duruyordu. Nefes aldığı bile belli değildi. Betül yan gözle yengesini inceledi. Kadının yüzünden bir şey anlaşılmıyordu.

"Esma?" dedi cevap alamadı. Başını tam çevirerek baktı.

"Esmaaa?"

"Senin bu kadar fantezili olacağını hiç tahmin etmiyordum sevgili görümceciğim..." dedi Esma hayretle. Betül'ün dudakları gerildi.

"Ben de korktum sana bir şey oldu diye."

"Kızım sende bu kadar haber varken, ben bir iki güne doğururum. Ee başka bir şeyler var mı?"

"Hayır yok! Sana da eğlence çıktı. Koca karnınla çekil köşene de biraz dinlen." Esma sırıttı.

"Köşeme çekilemiyorum, huyum kurusun."

"Dikkat et de bu çocuğu da gününden önce doğurma!" Esma bu sefer yüksek sesle kahkaha attı.

"Baran beni keser eminim!"

Ortama yine derin bir sessizlik çöktü. Betül tırnağıyla oynarken Esma onun yüzünü inceliyordu.

"Bundan sonra ne yapmayı düşünüyorsun?" Betül yorgun düşen bakışlarını çevirdi.

"Neden, bundan sonra?"

"Öpmek söz vermekle aynı anlama gelir, hele ki sizin durumunuzda."

"Hıh, hiç de bile. Alt tarafı öpüştük... Sadece..." Betül'ün gözleri yine sabahki sahneye kayarken Esma parmağını şaklatıp kendisine bakmasını sağladı.

"Hiçbir şey bilmiyorum, sadece hamile bir kadının sezisi de diyebilirsin ama Burak sana karşı boş değil. Hoşlanıyorsan bunu onunla konuşarak çözüme kavuşturabilirsin. Ne derler, mutluluk paylaştıkça çoğalır. Yoksa böyle gamlı baykuş gibi oturur dursun." Esma yerinden kalkmak için hamle yaptı. "Ah bu arada..." diyerek son bir şey söylemek üzere döndü. "Burak burada kalmıyor. Evinde kalmak için Baran'dan izin aldı. Belki bu akşam ona kısa bir ziyaret yapmak istersin..."

Betül gözlerini kıstı. Esma'nın fikirleri neden hep bu kadar mükemmel olmak zorundaydı? Burak'ın evini biliyordu. Gitmesinde hiçbir sakınca yoktu. Tek sorun...

"Abime ne diyeceğim?"

"Esma Yetiş, her zaman sizinle olsun efendim!" Esma koca karnıyla reverans yapmak üzere eğilirken sancısı geldi.

"Ah!" diyerek iki büklüm oldu. Betül hemen yerinden fırlayıp koluna girdi.

"Ne oldu? Sancın mı var?" Esma bir iki saniye öyle bekledi. Ağrı geçince rahatlayarak doğruldu.

"Doğuma yaklaştığım zamanlar oluyor böyle." Betül kaşlarını çattı.

"Doğuma daha bir ay var. Bir problem yok, değil mi?"

"Ay hayır, sen de Baran gibi pimpiriklisin. İyiyim ben." Esma mutfağa yürüdü. Betül de aklındaki planları uygulamak üzere odasına çıktı.

14. BÖLÜM

Genç adamın tüm günü koşturmakla geçtiği için artık bedeni isyan ediyordu. Betül'le ayrıldıklarından beri düşünmemek için sürekli uğraş içerisindeydi. Hayatında hiç bu kadar yoğun çalıştığını hatırlamıyordu ve bunu kendisi istemişti. Çalışmadığı bir saniye, nefesini kesecek derecede hayallere dalmasına neden oluyordu.

Dolaptan ağrı kesici alarak evinin tek ve rahat koltuğuna geri doğru yaslandı. Gözlerini bir kaç saniyeliğine kapadığı o kısa anda tüm huzuru derin çatırtılar eşliğinde dökülerek kapının çalmasıyla son buldu. Kapıcının olduğunu düşünüp bir gece önceden kalan çöpü mutfaktan aldı ve dalgınca kapıyı açtı. Karşısındaki kişiyi görünce kaşları hayretle kalktı. Çöpü ileri doğru uzatıyordu.

"Sürpriz!" dedi Betül gülerek.

"Betül?"

"Evet benim!" Burak şaşkınlıkla kıza bakakaldı. Betül kendisine doğru uzatılan siyah çöpe göz attı.

"Oradan bakınca çöpçü gibi mi duruyorum?" Burak bunun üzerinde durmadan gözlerini Betül'ün elindeki küçük valize ve taşıdığı poşetlere çevirdi.

"Hey küçük dev, yolumdan çekilir misin kolum ağrıdı!" diye azarladı.

Burak sessizce kenara çekilirken ayağıyla kapıyı kapattı. Betül direkt salondan içeri girdi. Elindeki çantayı kenara iterek arkasını döndü.

"Bir hoş geldin demek yok mu?"

"Hoş geldin ama neden geldiğini çok merak ediyorum!"

Betül kıkırdadı.

"Bu çantada ne?" diye sordu Burak merakla.

"Çantada eşyalarım var. Eve gidip gelmesi zor olur diye ihtiyacım olanları kaptım geldim."

"Ne?" diye sordu Burak hayretle.

"Doğru duydun! Evin çok güzel, bundan sonra seninle kalacağım!"

"Ne?" ikinci şokla dehşet içerisinde kaldı.

"Ah Burak senin ne kadar zeki bir adam olduğunu biliyorum. Bu yüzden aptalca sorularını mazur görüyorum." Betül elindeki poşetleri havaya kaldırdı.

"Bak akşam yemeği de aldım!" dedi gülen bir yüzle. Burak artık bacaklarının vücudunu taşımadığını düşünerek yavaşça kapının pervazına yaslandı.

"Sen şimdi benim evimde mi kalacaksın?" Betül gözlerini devirdi.

"Yazmamı ister misin? Söyleyince bir saniye sonra unutuyorsun!" Betül'ün azarını yiyen Burak toparlanıp doğruldu. Üzerindeki şoku atmalıydı. Yoksa gerçekten aptallaşacaktı.

"Benim evimde kalmak için bana sordun mu?"

"Ne? İzin mi alacağım..."

"Burası özel bir mülk!"

"Eee?"

"İzin alman gerektiğini söylüyorum, en azından bir haber verebilirdin. Bana da uyarsa ki inan hiç uymuyor, gelmene izin verirdim." Betül tekli koltuğa geçerek ceketini çıkartmaya çalışıyordu. Burak'ı pek de taktığı söylenemezdi.

"Sen yalnız yaşamıyor musun bu evde?" diye sordu saçlarını savururken. Ensesini kaşındırdığında havalandırma ihtiyacı hissetmişti. Burak Betül'ün sorusu karşısında afalladı. Burak ne diyordu, Betül ne diyordu?

"Yalnız yaşıyorum..."

"İyi, ben de uzun zamandır yalnız yaşıyordum! O koca evde tek başına yaşamak ne kadar sıkıcı biliyor musun sen?"

"Baran Bey'in evinin sıkıcı olduğunu sanmıyorum."

"Orası çok kalabalık."

"Baran ve Esma, Yağmur ve Yiğit. Ne kadar kalabalık?"

"Betül omuz silkti. Sıkıldım onlardan. Kendi evime diye çıkıp sana geldim. Bak sözünü dinlemiş oluyorum." Sevimlilikle baktı. "Çiftlikte birlikte ne güzel vakit geçiriyorduk. Çok eğlenceliydi. Neden bu evde kalmayayım ki?"

"Bunun birçok cevabı olabilir. Birincisi, ben bekâr bir erkeğim, dışarıdan bakanların... Onu da geçtim. Baran'ın! Senin benim evimde kalmana müsaade edeceğini hiç mi hiç sanmıyorum."

"Ih... evet izin vermez sanırım. Ama verebilir de..." Betül yerinden kalkıp kapının önündeki çantasını aldı. Burak genç kızın bir sonraki hareketinde ne yapacağını merakla izliyordu. Betül direkt olarak yatak odasına ilerledi. Çantasını yatağın üzerine kaldırıp fermuarını açtı. Sonra dönüp Burak'ın dolabının kapağını çekti. İlk önce bir kontrol etti. Sonra Burak'ın katlı eşyalarını, iç çamaşırlarıyla aynı kata koyarak kendine yer açtı.

"İkincisi evimde başka yatak yok! Seninle aynı yatakta yatacağız..." dedi korkmasını umarak ama Betül umursamazlığını koruyordu. Çantasından birkaç parça eşya aldı ve rafa yerleştirdi.

"Sorun değil. Ben halimden memnunum ama!"

"Ben değilim ama!"

Betül eli belinde Burak'a döndü. Öfkeden kaşlarını çatmış ona bakıyordu. Bu koca adamın kendisiyle inatlaşması çok zevkliydi ve böylesine sinir etmeyi bir tek kendisi beceriyordu.

"Merak etmeyin Burak Bey! Namusunuz emin ellerde..."

"Kendi namusumdan şüphe ettiğimi kim söyledi?" Betül çantasından aldığı kotunu rafa koyarken donakaldı. Burak'ın sesindeki erotik tını ve korkutucu gerçeği fark etti. Doğrularak bakışlarını adama çevirdi. İkisi de gülümsemiyordu. Betül'ünse gözleri koyulaşmıştı.

"İyi ya benim namusumu da alırsın..." dedi direkt, hiç utanma belirtisi göstermeden. Burak dehşete düştü. Öfkesi mavi gözlerini sardı.

"Sen ne dediğinin farkında değilsin. Bu kadar oyun yeter Betül Hanım, eşyalarını da alıp bu evden gidiyorsun!" Dolaptaki eşyaları hışımla toparlayıp çantaya geri tıktı.

"Beni kovuyor musun?"

"Böyle yaparsan evet!"

"Seninle yalnızlığımı paylaşmak istemem suç mu?"

Burak eline aldığı valizi hızla yere bıraktı. "Aynı yatakta yabancı bir erkekle yatmak istemen suç!"

"Bir şey yapmıyoruz ki..." Betül bir adım öne çıktı.

"Sorun da bu!" Burak da bir adım atmıştı.

"Sen çok kabasın!" Betül sertçe ayağını yere vurdu.

"Sen de çok mantıksızsın!" Burak kızın tam dibinde durarak ona tepeden baktı. Betül ile aynı anda burnundan soluyordu. Bir süre öyle bakıştıktan sonra Betül'ün dudakları seğirdi.

"Ortamı gerdik." dedi küçük bir çocuk gibi gülümseyerek. Burak geri çekilerek aynı öfkeyle kıza bakmayı sürdürdü. Sinirini kontrol etmeliydi ama elinde değildi. Bir anda tepesini attırıyordu. Derin bir nefes alarak sakinleşmeye çalıştı.

"Bu gece sen burada yat, ben bir örtüyle koltukta yatarım. İlla kalmak istiyorsan yarın da küçük oda için yatak alırım." Betül bunu duyunca ilk koca yatağa bir göz attı sonra dönüp Burak'a baktı. Adamın yanına gitti ve kollarını bedenine doladı. Biraz önce söylediği sözün anlamını biliyordu ama Burak yanlış anlamıştı. Aslında söyleyeceklerini daha önce tahmin bile etmemişti. Bir erkekle beraber olmak aklına gelmiş ve bu kişinin Burak olmasını istemişti. Nedenini bilmiyordu. Sadece... öyleydi!

"Özür dilerim Burak! Biraz önce çok ayıp bir şey söyledim." dedi çocuk gibi hatasını fark edip, gelip Burak'a sarılması Burak'ın daha çok sinirlerine gitti. Bu kadının dengesiz davranışları yüzünden çıldırıp akıl hastanesine gitmezse iyiydi.

"Lütfen birlikte yatalım. Geceleri kötü rüya görmüyorum. Senin sıcaklığında da ısınıyorum. Çiftlikte beraber yattık onun gibi. Az da olsa yanında kalmama izin ver. Lütfen birlikte uyuyalım!" Burak'ın öfkesi tereyağı gibi erirken bundan ölesiye nefret etti. İkisi beraberken zaman su gibi akıp geçiyordu.

Burak başını eğerek Betül ile arasında bir iki santim kalacak şekilde durdu. Betül ne yaptığını anlamamıştı ama bu yakınlık. Çok güzeldi! Alt tarafı yüzleri yakınlaşmıştı. Neden kalbinin çarptığını, neden karnında kelebeklerin vals yaptığını anlamadı.

"Betül..." dedi yavaşça nefesi tüm yüzünü okşayıp geçti. Betül erimemek için zor duruyordu. "Neden beni baştan çıkartmaya çalışıyorsun?" diye fısıldadı. Genç kadına dokunmuyordu bile ama yüzüne değen temiz nefesi resmen etkiliyordu. Betül kendini uyuşmuş gibi hissediyordu. Buna bir dur demenin vakti gelmişti. *'Gelmiş miydi? Ne zaman?'*

Betül kıpırdamadan öylece durdu ve gözlerinin içine bakan maviliklerde kayboldu.

"Bana cevap ver..." dedi Burak. Betül düşündü. *'Soru neydi?'*

"Ne cevabı?" Burak'ın dudakları yanlara doğru açıldı. Betül'ün bakışları aşağı doğru kayarak dudakların hareketini izledi.

"Sen çok çekicisin..."

"Ne çekiciliğimi gördün?"

"Yüzün, çok güzel... Düşüncelerin şefkatli... Kalbin sıcacık..."

"Bunlar mı seni çekiyor?"

"İri kalıplı vücudun..."

"Başka?"

"Seni öpmek istiyorum! Bana bugün yaptığın gibi..."

"Seni tekrar öpmemi mi istiyorsun?"

"Evet... Ah bir erkeğe bunu söyleyeceğimi hiç düşünmezdim!"

"Öpünce peşimi bırakacak mısın?"

"Belki..."

"Kesin cevap ver!" Burak, Betül'ü mayıştırmayı başardı. Bununla yetinmeyerek diliyle dudaklarını yaladı. Betül'ün bakışları orada takılı kaldığı için mantıklı düşünemedi.

"E... evet!" dedi kekeleyerek. Burak aldığı cevapla biraz daha eğildi. Başını iki yanlardan tutarak sanki öpecekmiş gibi dudaklarını yakınlaştırdı. Betül bu yakınlığın karşısında artık savunmasızdı. Gözlerini kapatıp birazdan yaşayacağı tecrübeye bıraktı kendini.

Burak beklenilenden çok farklı bir şey yaparak Betül'ün tam boynundan, şah damarının üzerinden öperek dudaklarını bastırdı.

Betül'ün tüm vücudu baştan sona titredi. Bu sabah olan öpücükten daha farklıydı. Daha etkileyiciydi. Hayatında hiçbir zaman boynundan öpülmemişti. Ürperdikçe yüzündeki büyük ellere daha bir yaslanır oldu. Burak geri çekildi. Betül'ün soru dolu gözlerinin içi-

ne bakarak "Eğer benim seni öpmemi istiyorsan, bu öpücük de seni heyecanlandıracaktır. Dudaklarından öpülmek istiyorsan, o sadece cinsellik barındıran geçici bir dürtüdür. Şimdi dürüstçe söyle bana, hangisi seni daha çok heyecanlandırdı. Bu cevap konusunda dürüst ol!" Burak ellerini çekti.

Betül ayakta dururken sallanıyordu. Eliyle önüne düşen saçları geri doğru ittirdi. Burak'ın sorusuna doğru yanıt vermek istediği için kelimelerini düzgün seçmeliydi. Boynundan öpülmenin daha önce yaşadığı dudaktan ve yanaktan alınan öpücüklerden farkı vardı. İlk olmasından öte bunu yapan kişi Burak'tı. Belki de bu yüzden bu daha özeldi. Hem de daha erotikti. Karnındaki kıpraşmaların aslında sabah olduğundan daha fazla harekete geçmesinden bunu anlıyordu. Kasıklarında güçlü bir sızı vardı. Nabzı ise Burak'ın öptüğü yerden atıyordu. Boynundan yumuşakça öpülmüştü. O hissi tekrar yaşayınca kıkırdadı. Gözleri Burak ile birleşti. Adam beklenti doluydu.

"Cevap verecek misin?" Kıkırtısını keserek tekrar ifadesizleşti.

"Evet vereceğim. Ben... Boynumdan öpülmesi daha çok hoşuma gitti. Sabahki öpücük de iyiydi ama beni tekrar boynumdan öpmeni tercih ederim."

Burak sorgulayan sert çehresini Betül'e yaklaştırdı.

"Şimdi soracağım soru, ikimizin geleceğini çok zor duruma sokabilir. Duymak istiyor musun?"

Burak'ın itirafından önce Betül, "Senden hoşlanıyorum!" diyerek gözlerini yumdu ve utanarak hızla arkasını döndü.

Burak onun dürüstlüğünün bu kadar şaşırtmasına şaşırdı. Betül'ün duygularında farklılık olduğunu biliyordu. Artık kendi duygularını saklamanın yükü gittikçe ağırlaşıyordu. İtiraf etmenin zamanı geldiğinden canı pahasına da olsa söyleyip kurtulmak istiyordu. İstemişti! Ta ki Betül'ün itirafı onu daha da karmaşık hale sokana kadar.

"Ne zamandan beri?"

"Ço... çok değil. Yani... Bilmiyorum. Sanırım bize ateş açtıkları gün. Beni koruman... Ah ne diyorum ben, sen orada ölebilirdin bile!" Saklanmak istercesine elini yüzüne örttü.

Burak "Betül bana bak" diye emretti. Sesi yumuşak değildi, ama korkutacak kadar sert de değildi. Betül ona döndü. Yüzüne bakmama-

yı tercih etti. Utanıyor muydu? Birkaç dakika önce ahlaksızca espriler yapan kadın bir anda küçük utangaç kız çocuğuna mı dönmüştü?

Burak önüne geçip ellerini yüzünden çekti. Çenesinden yukarı kaldırarak gözlerine baktı.

"Benden hoşlandığın için mi..." Kalbi gümbürdedi. "... Evlenmedin?"

Betül cevap vermedi.

"Benden hoşlandığın için mi, sürekli beni kızdırmak istiyorsun?"

"Kızsan da sürekli benim yanımdasın. Diğer erkekler gibi benim şımarıklığımdan sıkılıp bırakıp gitmiyorsun."

"Bana nasıl güveniyorsun?" Burak sert bakışlarını sürdürerek konuşuyordu. "Ben sizin çalışanınızım, beni uzaklaştırmak istesen de görevim icabı yanında olmam gerekiyor."

"Hayır, senin görevinden daha öte bir kalbin var." Burak daha çok sertleşti. Betül'ün gözünde gerçekten bir yere sahipti. Peki, bunu daha önce neden fark edememişti.

"Bunu söylemekten çok utanıyorum ama sana hep Baran gibi baktım. Ailemize katıldığından beri hiç böyle duygular hissetmemiştim. Fakat birkaç ay önce senin kollarındayken ve seninle vakit geçirdikçe..."

"Biz önceleri de vakit geçiriyorduk."

"Anlatıyorum işte dinle... O silahlı saldırıda senin gitmeni istemedim. Çünkü korkuyordum. Sen görevin icabı beni bırakıp gidebilir ve adamlarla çatışabilirdin. Gitmedin. Benimle kaldın. Canın pahasına da olsa beni korumak için sıkıca kucakladın. Bu görevinden çok öte bir durumdu. Sonra bana gülüşün..." Farkında olmadan ileri uzanan parmakları yüzüne gitti. Hafifçe uzamış sakallı yanağına nazikçe dokundu. Keşfini sürdüren ince parmaklar güçlü dudakların üzerinde gezdi.

Betül'ün ona dokunmasıyla yüz hatları gerginleşti. Yıllardır böyle bir anı hayal etmişti. Âşık olunan kişinin nazik dokunuşları, vahşi bir hayvanı uysallaştırmak gibi büyüleyiciydi.

Cinsellikten öte kutsal bir çekiliğin anaforuna kapılarak başlarını birbirlerine dayadılar.

"Betül... Ah Betül bana ne yapıyorsun..." Alınları birbirine yaslı, burunları nazik dokunuşlarla hafif sürtünüyordu. Aynı anda birbirlerinin yüzüne dokunarak aslında vücut diliyle konuşuyorlardı.

Ortamdaki tek ses hızlı alıp verdikleri nefes sesiydi.

"Burak..." Genç adam geri çekilip gece mavisine dönen bakışlarını Betül'e dikti.

"Sen de benden hoşlanıyorsun değil mi?"

Burak buna kahkahalarla gülmek istiyordu. Hoşlanmaktan daha öte yıllardır içinde büyüyen kocaman bir aşk vardı. Bitmeyen, eksilmeyen derinlemesine bir sevgiydi. İtiraf vaktinin geldiğini bilmek hala inanılmaz geliyordu.

"Senden hoşlanmak mı?"

Betül'ün sesinde hayal kırıklığı belirdi. "Benden hoşlanmıyor musun?" Burak onu kendisine çekerek sıkıca kucakladı. Yüzünü boyun çukuruna gömdü. İçine çektikçe çekti güzel kokan tenini. Betül'ü sevdiği için deli olmalıydı. Aşkta mantık olmadığı gibi kendinde saklı azıcık var olan mantığı da yok ediyordu.

"Senden hoşlanmıyorum" Betül'ün bir iki saniyeliğine nefes almayı kestiğini hareket etmeyen göğüs kafesinden anlıyordu. Burak başını kaldırıp dudaklarını kulağına dayayarak fısıldadı.

"Sana aşığım ben!"

Betül gözle görülür bir şekilde baştan sona titredi yine. Küçük vücudu Burak'ın kollarının arasında olduğundan biraz daha sokuldu.

"N...Ne? Ne dedin? Be... Ben duyamadım. Yani sen bana... Ne zamandan beri? Nasıl?" Burak bu sefer kahkahasını tutmadı. Geri çekilerek tekrar Betül'ün küçük, çocuksu suratını avuçladı. Gözlerinin içine bakarak "Çok uzun yıllardır, küçüğüm." dedi. Betül'ün nazar boncuğu gibi parıldayan gözleri irileşti.

"Kulağa inanılmaz geliyor! Ne zaman anladın?"

Burak gülümseyerek yine onu kendisine çekip başını kalbine yasladı. Heyecandan ve mutluluktan öylesine güçlü çarpıyordu ki şu an şu saniye ölse yüzünde gülümseyen bir ifade olurdu.

"Konuşacak çok zamanımız olacak. Şimdi sadece sana sarılıp bedenini hissetmek istiyorum. Böyle kalalım." Betül kollarını onun beline doladı. Elinden geldiği kadar sıktı. Kulağının tam altında atmakta

olan kalbin sesiyle gözlerini kapadı. Sarılmak nasıl bir şeydi? Güvenli kolların arasında olmak, sevdiğin adamın huzuruyla ona dokunmak o kadar güzeldi ki. Tüm endişeleri, tüm düşünceleri kafasından silindi. Bir anda dünyadan uzay boşluğa atılmış gibi hissediyordu. Bomboş ama aynı zamanda dopdolu...

"Sana olan hasretim o kadar büyük ki her an kaybolup gidecekmişsin gibi, şaka yaptım diyeceksin gibi." Burak başını havaya kaldırıp gözlerine dolmakta olan yaşları yok etmeyi deniyordu. Mutluluğun fazla geldiği bir anı yaşıyordu. O kadar çok acı çekmişti ki Betül'ün vücudunu kendi bedeninde hissetmek gerçekleşemeyecek güzel bir düştü. Her güzel rüya biterdi. Ya bu da biterse?

"Hislerimin bu kadar geç değiştiği için özür dilerim. Senin beni sevdiğini hiç anlamadım."

"Dört sene önce senden hoşlanmaya başladığımı anladığımda kendimi ne kadar kötü hissettim biliyor musun? Seni sevdiğimi kendime itiraf etmek o kadar uzun zamanımı aldı ki."

Betül başını kaldırdı. Kolları açılmamak üzere kilitlenmiş gibi birbirlerine bağlanmıştı.

"Burak gerçekten beni seviyor musun?"

Burak aşağı bakarak sevdiği kadının burnuna küçük bir öpücük kondurdu.

"Seni o kadar çok seviyorum ki, benim gibi bir adamı şu an aşkından ağlatabilirsin."

"Sen hiç ağlamazsın ki."

"Söz konusu sensen, hiçbir şeyden emin olamam."

Betül kıkırdadı. Neredeyse 18 yıldır birbirlerini tanıyorlardı. Sürekli yanında olduğu adama böyle hisler duyacağını daha önce söyleseler hayatta inanmazdı. Şimdi ise o sıcak kolların arasında olmak yeniden yaşamaya başlamış gibi tazelendiriyordu.

Betül'ün karnı guruldayınca birden yanakları kızardı. Utangaçlığından başını aşağı eğdi. "Ben acıktım!"

Burak onun masumiyetini o kadar çok seviyordu ki başının üstüne kocaman bir öpücük kondurup kollarını gevşeterek serbest bıraktı.

"O zaman yemek yemeye..." Sarılmayı kesmişlerdi ama birbirlerinden ayrılmak istemedikleri için elele tutuştular.

Burak odadan çıkarken yatağın üzerindeki çantaya baktı.

"Eğer itirafını yapmasaydın, gerçekten benimle kalacak mıydın?"

Betül salona girip getirdiği hazır yiyecekleri yerdeki küçük tahta masaya yerleştirirken başını kaldırdı.

"Ben hala seninle kalmak istiyorum. Birbirimize olan duygularımızı da itiraf ettiğimize göre bunda ne yanlış var?"

Burak yüzündeki mutlu gülümsemenin yavaş yavaş silinmesiyle "Ama benimle birlikte yatamazsın" dedi.

Betül ciddileşerek kaşlarını çattı.

"Yine mi başa sarıyoruz? Tamam, illa birlikte olmamız gerekmiyor ama sana sarılıp yatmamda ne sakınca olabilir?"

"Konuşmanın en başında da dediğim gibi Betül, ben sağlıklı bir erkeğim."

"Eee?"

Burak gülümseyip gözlerinin içine baktı.

"Sana karşı artık kendimi tutamayabilirim." Betül ağzına attığı lokmayı bir tur döndürüp yuttu.

"Tutma o halde! Bak benimle birlikte olmak istersen önemli değil. Tamam, daha ilk seferim olabilir ama sen de anlayışlı olursan-"

"Betül!" Burak'ın sesi sertleşti. Yüzündeki tebessüm silindi. "Evlenmeden hiç bir kadına dokunmam! Bu masumca yan yana yatmak bile olsa."

"Geçen yattık ama!"

"Sen zor bir haldeyken bırakamazdım. Bu aynı şey değil."

"Bana bir şey yapmazsın ki." Betül gülerek omuz silkti. Çocuk gibi işi şakaya vurmaya çalıştığı Burak'ın gözünden kaçmadı.

"Emin olma. Artık sana karşı masum hisler beslemiyorum." Burak öyle bir baktı ki Betül o bakışların altındaki erotik hissi bedeninde hissetti. Üzerindeki kıyafetler birden çekilip alınmıştı sanki. Çırılçıplak kalmış gibi yanakları kızarıyordu. Yanaklarının ısısı yükseldi. Burak artık onu arzuluyorsa...

"Ah yeter! Bakma bana öyle..."

Burak istek dolu bakışlarını keserek güldü. Önündeki yiyeceğe uzanıp çatalını ağzına götürdü. Yemek boyunca göz kontaklarını bir-

birlerinden ayırmadılar. İkisinin de içinde volkanlar patlıyordu. İkisi de yıllar sonra su yüzeyine çıkan duygularını birbirlerine anlatma sevincini yaşıyordu.

Aşkta en önemli olan şey iki kişinin aynı duygularla birbirine bağlanmasıydı. Sevmek sadece karşı tarafın iyi yönlerini beğenip yanında olmak demek değildi. Gerçekten sevmek, tüm kötü huylarına rağmen hala onunla kalmak istemesiydi. Kendi canından fazla ona dikkat etmek, koruyup kollamak, mutluluğunda ortak mutsuzluğunda destek olmaktı.

Betül'ün hırçın tavırları, dengesiz ruh hali vardı. Yine de her zaman Burak'ın gözlerinde parlaktı. Onun pırıltısı ile gecesi aydınlanıyordu. Onun güzel yüzünün gülüşüyle gülüyordu. O ağlarken acısını ta kalbinde hissediyordu.

Platonik aşkın acısı dünyadaki hiçbir acıya benzemiyordu. Yıllardır kalpte saklanan o yoğun duyguların dudaklardan dökülemeyişi, gözlere yaşlar dolduğu halde itiraf edemeyişi çok kötüydü. Vazgeçilse olmazdı, yaşanmak istense engelliydi. Sürekli gözünün önünde olup unutmak imkânsızdı.

Hiçbir güzelliğin bedeli ödenmeden tadının çıkamayacağı gibi en aciz olduğu anda yüzüne tekrar gülen güzel kaderinin verdiği en güzel meyveydi Betül. Burak kolasından bir yudum alırken, Allah'a Betül'ü ona verdiği için şükrediyordu. Artık kötülüklerden arınıp sadece Betül için yaşayacaktı!

Yemekten sonra Betül üstünü değiştirmek üzere yatak odasına gitti. Burak'ın odasına ilk kez giriyor sayılırdı. İlk girdiğinde çevreyi o kadar incelemediği için şimdi hafızasına görsel notunu geçiyordu. Bir tane çift kişilik yatak vardı. Örtüleri düzenliydi. Burak'ın titiz olduğu her halinden belliydi. Hiç dağınık değildi. Dolabındaki eşyalar bile düzenle katlanmıştı. Sürgülü, ahşap dolabı yana çekerek Burak'ın geri tıktığı eşyaları büyük bir dikkatle çıkarıp geri raflara yerleştirdi. İşini bitirmesi beş dakikasını aldı. Yalnız bir sorun vardı. Üzerindekileri değiştirmek isterken, giyecek hiçbir şeyinin olmadığını fark etti. Tüm katları kaldırıp baktı. Özellikle yapmış gibi hep dışarı kıyafeti koymuştu. Evde giymek için bir tane eşofmanı yoktu.

"Neyi umarak çantayı hazırladıysam..." diye kendi kendine homurdandı. Çıplak uyumak üzerine, yeterince muhabbet geçmişti gün içerisinde. Burak'ı baştan çıkartmak olmalıydı düşüncesi. "Bunu umdum sanırım!" dedi ve kendi düşüncelerine güldü. Kapı tıklatılınca başını çevirdi.

"Gelebilirsin."

Burak kapıyı aralayıp başını uzattı. "Odada fazla kaldın. Bir sorun mu var diye merak ettim."

"Evet, bir sorun var. Hem de büyük bir sorun."

Burak'ın yüzündeki rahat tavır yavaş yavaş endişeli bir hale bürünüyordu. "Ne oldu?"

"Ben çantamı hazırladım ama..." Gözlerini bir ufak çantasına bir de dolaba çeviriyordu. "Evde giyebileceğim rahat bir kıyafet koymayı unutmuşum. Kotlarımı ve gömleklerimi almış gelmişim."

Burak'ın yüz hatları gevşedi. Dudakları bilindik kıvrılma ile -ki Betül o kıpırdanışa bayılıyordu- genişledi.

"Sana göre kıyafetim yok." Betül bu sahneyi kendi repliği olarak yaşadığını hatırına getirdi. Burak ona nispeten bu cümleyi kullanmıştı zaten. Dolaba ilerleyip Betül'ün sıkılaştırdığı raflardan birine uzanıp penye eşofman çıkardı. Takımı uzatırken "Al bakalım. Belini sıkabilmen için bu takımı buldum. Diğerleri sana bol gelir. Kendine göre ayarlarsın artık" diyerek duman rengi kıyafetleri uzattı. Betül eline alıp kıyafetlere şöyle bir baktı. Sonra başını Burak'a çevirdi.

"Teşekkür ederim." dedi tatlı bir ifade ile.

"Bir şey değil. Ben içerideyim sen de giyin." dedi ve arkasından kapıyı kapatarak salona gitti. Betül üstünü değiştirdi. Burak'ın uzun kollu, mevsimlik eşofman takımını giymişti, fakat ikinci bir sorun ile karşı karşıyaydı.

Adamın geniş cüssesine uygun sweeti Betül'ün üzerinde elbise gibi durmuştu. Üst takımın sonu dizinin biraz üstünde bitiyordu. Üstündeki olmayınca alt takımı giymek istedi. Ama bunun da boyu çok uzun geldi. Belini bir şekilde kendine uyarlamıştı ama boyu kendisini babasının kıyafetleri giymiş küçük kız gibi hissettirdiğinden alt takımı çıkardı. Ayağındaki kışlık çizmeleri ile güzel, farklı bir model oluşmuştu. Bacakları çıplak kalmıştı fakat sorun değildi. Burak ne de olsa

bikinili halini bile görmüştü. Sınırını biraz fazla zorluyor olabilirdi. Burak'ın nefsini bozmayacağına adı gibi emindi.

Betül odadan çıkarak salona ilerledi. Burak puflardan birine oturmuş televizyon seyrediyordu. Ayak seslerini duyunca başını çevirdi. Bir kere bakıp televizyona dönecekti fakat ilk gördüğünü tam olarak anlayamadığı için ikinci kere dönmüş tepeden tırnağa incelemişti.

"Neden böylesin?" diye sordu sertçe. Gözlerini bacaklarında o kadar çok dolandırmıştı ki yaptığını ahlaksızca olduğunu bilerek televizyona dönmeye çalışmıştı ama faydasızdı. Betül hiçbir şey demeden diğer pufu çekiştirerek Burak'ın yanına getirdi. Üzerine oturup başını adama çevirdi.

"Boyun o kadar uzun ki eşofman bile bacaklarımla alay edip aşağı indi."

"Belini sıksaydın?"

"Sıktım. O zaman da şalvar gibi oldu."

"Bacaklarından üşüteceksin."

"Üşütmem. Ayrıca bacaklarımı seksi bulmuyor musun? Neden kapatmaya çalışıyorsun anlamadım?" dedi ters bir şekilde. Burak dişlerini sıktı.

"Konu bacaklarını güzel bulmamam değil. Sadece üşütmenden korkuyorum."

"Ah anladım... Sen niyeti bozmaktan korkuyorsun. Merak etme bozmazsın."

Betül televizyona döndü. Burak'ın haberleri izlediğini görüp suratını sallandırdı.

"Sende hiç film yok mu?"

"Var, çekmecede." dedi televizyonun altını göstererek. Betül çekmeceye gidip açtı. İçinde her çeşit film vardı. Aksiyon, macera, korku, gerilim, ama bir tanesi...

"Ah bunu seyredelim." İçinde bir tane aşk filmi bulmuştu.

"Başka tür bir şey izlesek daha iyi olur." diyerek itiraz etti Burak. Betül omuz silkip çocuk gibi diretti.

"Bunu izleyelim."

"Duygusallaşıp yanımda ağlamanı istemiyorum."

"Ağlayacağımı kim söyledi?"

Betül CD'yi yerleştirerek ayağa kalktı. Gidip salonun ışığını söndürüp pufu biraz öne çekti. Bacaklarını ileri doğru uzatan Burak'ın bacaklarına doğru eğilip başını da yasladı. Pufta yatmak çok rahatsızdı. Kıpırtıları tüm reklam boyunca sürdü. Burak ise kasılmaktan vücudunun, sıkmaktan dişlerinin ağrımaya başladı. Derin nefesler alıyor ama kucağındaki güzel başı okşamamak, bir elini kendi dizine koyduğundan yukarı çıkan eşofmanına bakmamak için kendini rahatlatmaya çalışıyordu. Açtığı film de film olsaydı. Konsepte uygun bir aşk filmi! '*Aman ne güzel...*'

Burak halinden hiç memnun değildi. Genç kızın, başını gelip kendi bacaklarına yaslaması hayatın resmen ona oynadığı bir oyun gibiydi. Şu üzerindeki kıyafet ise niyetini bozdurmaya çalışmanın bir yoluydu sanki. Kendisinin de bir yere kadar sabrı vardı. Aslında kendisine kızıp kızmaması gerektiğini bilemiyordu. Neden bu kadar kasıyordu? Rahat olabilirdi. Ama kahretsin ki olamıyordu! Nefesi düzensizleşti. Kaçabilecek yol da yoktu. Önündeki filme dönerek dikkatini oraya vermeyi denedi. Reklamlar bitmiş film başlamıştı. Betül halinden memnun bir şekilde filmini seyrediyordu. Yattığı yer biraz rahatsızdı. Bu pufları daha rahat imal edemezler miydi?

Filmdeki çift arkadaşlıktan sevgili olma dönemlerine geçerlerken birbirlerine olan sevgilerini saklıyorlardı. Bunların yanında yanlış anlaşılmalar ve kavgalar ortaya çıkıyordu. Betül kıpırdanıp Burak'ın bacaklarına biraz daha yayıldı. Burak ise nefesini tutmuş genç kızın durmasını bekliyordu. Biraz sonra Betül konuşmaya başladı.

"Erkek milleti! Kıskanıyorsun gidip söyle bari değil mi? Ama yok illa çektirecek..." dedi kızgın bir şekilde. Burak filmle o kadar ilgili değildi. Ama yine de ekranda açık olduğu için izliyordu. Betül'ün homurdanmalarıyla filme ilgisi artarak kendini biraz daha verdi. Aktörün aşkı içinde gelişiyordu. Aynı şekilde kendisiyle bağdaştırınca yaptığı kesinlikle doğru bir hareketti. Betül'ün sözlerine karşılık adamı savunma ihtiyacı hissetti Burak.

"Kendince planları olduğu belli. Eğer kıza her şeyi açıklarsa aralarında arkadaşlık bir daha var olmayacak belki? Onca senenin sonunda adamın bunu kaldıramaması normal bence! Bu yüzden yaptığını ya-

dırgamıyorum." Betül Burak'ın cevabına karşılık başını çevirdi. Yerdeki kumandayı kaptığı gibi pause düğmesine bastı. Sonra oturduğu yerden doğrularak Burak'a gözlerini dikti. Televizyonun ışığı ikisinin de yüzünün bir tarafını aydınlatıyordu.

"Ne demek ya! Kız onu seviyor."

"Sevdiğini o da adama belli etmedi ki? Nereden bilsin sevdiğini?"

"Belli etti! Yemekte ne kadar mutlu olduğu söyledi."

"Ne kadar mutlu olduğunu söylemesi bir erkek için yeterli değildir. Hissettirmesi gerekir. Bir gülüş, iki söz ile olmaz! Kız açıkça itiraf etmedikten ya da hoşlandığını belli etmedikten sonra kalkıp adam etmiyor diye üzerine yürümek de saçma..." Betül kaşlarını çattı. Burak'ın mantığı doğru olabilirdi ama açıkça itiraf etmesinden yanaydı.

"Sen de aynısını yaptın değil mi?" diye sordu birden. Burak oturduğu yerde huzursuzca kıpırdandı. Yüz kasları kasıldı. Konunun bir anda kendisine gelmesinden hiç memnun değildi. Konuyu biraz fazla savunduğunun farkındaydı. Betül'ünse açılmasından yana olduğunu görerek bir şeylerin farkına varmıştı. Ama yine de filmdeki kahramanlar üzerine tartışıyorlardı.

"Burada konu ben değilim!" diyerek hızla kızın elinden kumandayı alıp play tuşuna bastı. Sonra da Betül'ün omzundan bastırarak bacaklarına tekrar yatırdı. Betül sesini çıkarmadan itaatkâr bir şekilde başını yaslamıştı. Burak bir saniye sonra ne yaptığını fark ederek gözlerini kocaman açtı. Kaç saattir bacağından kalkmasını istiyordu. Şimdi kendi elleriyle yatırması gerçekten komikti. Neyse ki Betül fark etmemişti! Hemen ellerini kızın üzerinden çekerek göğüs hizasında bağladı. Yarım saat sonra filmdeki adam, kızı başka bir erkek arkadaşı ile kahve içerken gördü. Genç kızın gülüşünü görünce yanlış anlayarak orayı terk etti. Betül tekrar homurdanmaya başladı.

"Al işte! Kıskanıp gitti! Yanlış anlamaya bu kadar meyilliler... Arkadaşı ile bir şeyler içmesinde ne mahsuru var ki? Kendisi açıkça aşkını itiraf etmemiş, kendince kıskanıp triplere giriyor."

"Kadınların hiç kıskanmadığını mı ima ediyorsun?" Burak sanki filmin gidişatını biliyormuş gibi konuşmuştu. Biraz sonra adam ile bir kadın yemek yerken, kız onu görmüştü. Aynı duygular içerisinde dö-

nüp gitti. Betül tekrar başını kaldırarak Burak'ın elindeki kumandayı alıp filmi durdurdu.

"Ama onun da o sarışın kadınla yemek yemesi gerekmiyordu! Hem seviyorum diyor sonra gidiyor başkalarıyla yemek yiyor!"

"Kadın söyledi mi peki?"

"Hayır, çünkü o sevgisini yeni anlıyor. Hoşlanıyordu artık seviyor!"

"Biraz önce seviyor diye benimle tartışmıştın?"

"Ama hoşlanıyormuş sen de gördün. Adam ise en başından beri seviyordu."

"Aynı şekilde o da hoşlanıyordu. Kadınla yemeğe çıkması bir şeyleri kesinleştirmek içindi. O adamla kahve içerken görünce kıskandı. Onsuz da yaşayıp yaşayamadığını anlamak için sarışın kadınla yemeğe çıktı. Bu yemeğe çıkmasını doğru buluyorum şeklinde değil, ama kesin olarak anlamasına yaradığı da bir gerçek! Farkında değil misin yemekte sıkılıp duruyor!"

"Ben keyfi yerinde bir adam olarak görüyorum."

"Öyle mi? İyi bak o halde!" Betül'ün elinden kumandayı alıp filmi oynattı. Biraz sonra adam daha çok sıkıldığını belli etti ve bir bahaneyle kadının yanından kaçtı. Betül başını çevirip Burak'a baktı.

"Nereden biliyordun?"

"Ben de bir erkeğim unuttun mu?" Burak yüzünde çarpık bir sırıtışla baktı.

"Unutulur musun hiç? Ukala bir sırıtma ile karşımdasın!" Betül tekrar başını bacağına yasladı. Kızın ağlayarak eve gitmesi, adamın sıkıntıyla sokaklarda gezmesi ve arkasından kızı özlemesi sonra onun da kızın evine gitmesi ve son perde! Aşklarını birbirlerine itiraf ederek, aslında uzun zamandır sevdiklerini söylemeleri ile kızın çekiştirmesine karşı koyamayarak yatağa giren erkeğin, mutlulukla geçen dakikaları... Ve film sona erdi. Filmde emeği geçen tüm oyuncuların isimleri yazarken Betül başını kaldırdı.

"Gördün mü?" diye sordu Burak.

"Sen nasıl bu kadar iyi bir şekilde iki cinsi de tanıyor-sun?"

"Ben de erkeğim ve bunu söylemekten ne kadar nefret etsem de çok kadın tanıdım."

"Yatağına girenlerden bahsediyorsun değil mi?"

"Birçok kadın tanıdım ama hepsiyle yatmadım! Görmek en büyük etken..."

"Ağabeyimden bir yaş büyüksün! Ama ondan daha çok çapkınsın."

"Senden 10 yaş büyüğüm bir de buradan bakmayı dene!"

Betül ile Burak susarak bir süre birbirlerine baktılar. Kimse kalkmak için hamle yapmıyordu. Sanki oturmak daha iyi gibiydi. Oyuncuların isimleri yazıp bitmiş, cd'yi çıkartması için ekranda bir yazı belirmişti.

"Mutluluklar hep yatakta son buluyor." dedi Betül. Farkında olmadan yüzünü asmıştı. Burak yine Betül'ün ne dediğini bilmediğini fark etti. Durmadan konuşmaya devam ediyordu. "Her filmde aynı... Bir tanesi de seks yapmadan son bulsun!"

"Bunun anlamını bildiğinden şüpheliyim."

"Neyin cinselliğin mi?" Burak başını salladı.

"Biliyorum tabi! Kimseyle yatmamış olabilirim ama iyi biliyorum. Sadece... bana çok garip geliyor."

"Bak sana bir büyüğünden tavsiye. Bunun için dertlenmene gerek yok. Seks her şey demek değildir. Seksin adını aşk koyarak kaç yatakta o masumluklarını kaybeden kızlar var. Sabaha uyandıklarında ellerinde kalan sadece kanlı bir çarşaf! Ama gerçekte öyle değildir. O cinsellik kalplerin birbirini severek ortaya çıkardığı bir harekettir, tutkudur. Bedeni doyurmaktan çok kalbi ve ruhu doyurmak gibi! Sen böyle suratını asarak hiçbir ilişki yaşamadığın için dertlenme veya garip olarak bakma! Filmlerde bu biraz abartılı şekilde gösterilse de doğruluğu budur. Gerçekten sevdiğini bulursun ve hediyeni ona verirsin. Cinsellik ve bakirelik... Amerikalılar için bu sorun teşkil etmiyor olabilir ama sen bir Türk kızısın. Evleneceğin erkeğin de bir Türk olacağına eminim. Baran Bey'in seni yabancı bir damada vereceğini sanmam!"

"Ben evlenmem zaten yabancıyla..." Aklına eski yabancı sevgilisi Marcus gelince olduğu yerde titredi.

"Dediğim gibi, cinsellik iğrenilecek veya aşırıya kaçılacak bir şey değildir. Zamanı geldiğinde, istediğin bir erkekle bu zevki tattığında hoşuna gideceğine eminim!" Betül'ün aklına sabahki öpüşmeleri ve

birkaç saat önce boynuna değen dudakların yakıcı etkisi geldi. Tekrar Burak'a döndü.

"Aslında Tolga ile öpüşmem hiç iyi değildi." diye söze başladı Betül. Burak kaskatı kesildi. Tekrar dişlerini sıktı fakat karanlık ve hafif gelen televizyonun ışığından pek anlaşılmıyordu. Şu herifin adını duymak zorunda mıydı? "Yani seninle karşılaştırınca iyi değildi demek istiyorum." Burak daha çok gerildi. Tüm vücudu şiddetle kasıldı. Konu gene kendisine gelmişti. Bu hiç hoşuna gitmiyordu. Tolga ile karşılaştırılmak en son isteyeceği şeydi!

"O öperken her zaman daha vahşi ve istekliydi. Bugün seninle öpüştüğümde ilk serttin, tamam kabul ediyorum ama ikincisinde o kadar yumuşaktın ki..."

"Bunu konuşmak istemiyorum."

"Hayır dinle! Bunu egonu şişirmek veya seni poh pohlamak için söylemiyorum. Gerçekten öyleydi. Sen de istekliydin ama vahşi bir şekilde daha fazlasını talep etmedin."

"Erkekleri iyi tanı! Ben de daha fazlasını isteyebilirdim!"

"Hayır istemezdin. İstemedin! Tolga öperken elleri sürekli vücudumu turlardı. Göğüslerime gider ve bacaklarımı açmam için elleri sürekli hareket ederdi. Ama sen sadece bana sarıldın!" Burak vücudunu sıkmaktan çatlayacak gibiydi. Lanet herif yatağa atmak için ne kadar istekliydi böyle? Nefretini bir kenara koyarak boğazını temizledi.

"Kendinde bile değildin nereden biliyorsun?"

"Belki değildim ama biliyorum. Hissediyorum!"

"Uygun mekânda değildik, üzerinde ceketin vardı elim gitmemiştir belki." diyerek dalga geçti Burak. Betül öfkelendi.

"Sen söylediğin kişi değilsin Burak! Aranızda fark var!" Burak bu konunun fazla uzadığını düşünerek yerinden kalkmak için bacaklarını toparladı ve "Her yiğidin bir yoğurt yiyişi vardır derler, her erkeğin fantezisi de farklıdır. Bu senin ilgini çekmiştir Betül!" dedi kalkmak için hamle yaptı ama Betül kalkmasına müsaade etmeyerek elini koluna koydu ve adamı aniden durdurdu.

"Hiç de bile! Aranızdaki farkı çok iyi biliyorum. Sadece cinsel olarak aynı değildiniz diyorum!" Betül tekrar öpüşme anını hatırlayınca kalbi gümbürdemeye başladı. Burak ile o kadar yakındı ki, acaba tekrar öper miydi?

"Beni yeniden öpsene?" diye sordu birden. Burak donmuştu. *'Evet de evet de!'*

"Öpmem!" Betül biraz daha yaklaştı.

"Lütfen..." *'Hadi öp oğlum! Ne bekliyorsun, bırak inat etmeyi!'*

"Betül! Yeter!" Genç kızı kollarından tutarak durdurdu. İkisinin de gözlerinde yoğun bir bakış belirmişti. İçlerindeki ateşin ortaya çıkıp ikisinin de kavrulması an meselesiydi.

"Oynadığın bu oyun çok tehlikeli ve ben de senin oyuncağın olmayacağım!" diyerek genç kızı yavaşça bırakıp ayağa kalktı. İlk olarak ışığı yaktı. Daha sonra tuvalete doğru ilerledi. Yüzüne soğuk suyu çarptı. Betül nasıl bir ateş parçasıydı? Eğer kabul etseydi şimdiye yatakta soluklarını alıyor olurlardı. Burak aynadaki yansımasına baktı. Gözleri lacivert rengine bulanmıştı. Nefes alış verişi hızlandı. Aklına olur olmadık sahneler geliyordu. İçindeki ses bir türlü susmuyor ve *'yatağa götürsen ne olurdu?'* şeklinde sorularını yöneltip duruyordu. Ne kadar süre içeride kaldığını bilmiyordu. Betül kapıyı tıklatınca kendine geldi.

"Çıkmayı düşünüyor musun? Yarım saattir içeridesin, tuvaletim geldi ya..." diye söylendi çocuk gibi. Burak umutsuz bir şekilde başını eğerek tekrar yüzünü yıkadı. Betül çok acayipti! Bir an çocuk gibi masum, diğer yandan yırtıcı bir kuş kadar kadınsı ve seksiydi. Ve Burak gerçekten ne yapacağını bilemiyordu!

Kapıyı açıp çıktı. Betül duvara yaslanmış, öfkeli gözlerle kendisine bakıyordu.

"Sonunda! Bir an çıkmayarak bana ceza vereceksin sanmıştım."

"Ceza ne için?" diye sordu Burak.

"Zorla seni baştan çıkartmaya çalıştığım için tabi!" Betül tekrar öfkeli bir bakış atarak tuvalete girdi ve kapıyı sertçe kapadı. Burak istemsizce gülümsedi. Bu kızla uğraşmak güzeldi. Salona giderek etrafa biraz çeki düzen verdi. Pufları kenar koydu. Televizyonu kapatarak cd'yi kabına yerleştirdi. Kolundaki saate bakınca bire geldiğini gördü. Hiç de fark etmemişlerdi. Betül'ü esnerken bile görmemişti. Bu kadar dayanması mucizeydi! Salondan çıkmak için arkasını dönerken Betül geldi.

"Saat bir, uykun yok mu?" diye sordu Burak.

"Ben de sana onu söyleyecektim. Çok uykum var hadi yatalım!" Böyle söylemesi Burak'ın dinmeyen ateşini tekrar körüklemişti. Pijamasından arzusunun belli olmamasını umarak kızla münakaşaya girmemeye karar verdi.

"Tamam!" diyerek kabul etti. Betül önden Burak arkadan aynı odaya, aynı yatağa! İlerlediler. Burak önü fermuarlı hırkasını çıkarıp dolabın askısına astı. Betül de ayağındaki çizmesini çıkartmış yatağın üzerine çıkarak ve iç çamaşırını sergilemekten utanmayarak yatağın başına doğru emekledi. Burak arkasını dönünce kızın siyah çamaşırını fark etti ve tekrar dolaba döndü. Bu kız aklını mı kaçırmıştı? Burak daha fazla dayanamayacaktı. Kendisini bu kadar sıkarak hiçbir şey olmamış gibi o yatağa giremeyecekti. İradesi de bir yere kadar dayanmasına izin veriyordu.

"Ben birazdan gelirim." diyerek odadan çıktı. Betül şaşkın bakışlarla ona bakıyordu. Burak yatak odasının kapısını kapatarak hemen banyoya girdi. Duş alması gerekiyordu, rahatlaması için bir şeyler yapmalıydı. Soğuk duşun pek etki yaptığını göremeden kendisini rahatlatmaya çalıştı. Betül koskoca adamı rezil bir şekle sokabiliyordu. 15 dakika sonra soğuk duştan çıkarak rahatlamış bir şekilde bornozuna sarılıp kurulandı. Çıkarmış olduğu temiz kıyafetlerini tekrar giyinip banyodan çıktı. Odaya girdiğinde Betül'ün ışığı kapamış, komodinin üzerindeki tek gece lambasının ışığını açarak yatmış olduğunu gördü. Yatağın kenarına yattığında duşun verdiği rehavetle yerleşti. Gözüne uykunun dolmasını beklerken burnuna Betül'ün kadınsı parfümü gelince uykusu tamamen açıldı. Burak hayatında çekmediği işkenceyi çekiyordu. Gece lambasının ışığını kapatarak kalın yorganı biraz daha çekti. Suyun etkisiyle üşümüş olan vücudu tekrar ısındı. Tam uyuyacağını düşünüyordu ki ısınmış ayağına soğuk bir şey değince gözlerini kocaman açtı.

Betül Burak'ın neden gidip duş aldığını bilmiyordu ama temiz erkekleri hep sevdiğini düşünüyordu. Soğuk yatağa tek başına girmişti. Isınmak için uğraşıyor ama olmuyordu. Sonunda Burak gelerek yatağa uzanmış, iri cüssesiyle ısıtmaya başlamıştı.

Betül üşümüş ayaklarını oynatınca Burak'ın ayağına dokundu. Sıcacık ayakları kendi ayağını ısıtabilirdi ama Burak hızla ayağını çekerek arkasını döndü.

"O neydi?" diye sordu hayretle.

"Ne neydi?" dedi Betül anlayamayarak.

"Ayağıma değen soğuk şeyi soruyorum."

"O soğuk şey benim ayağım oluyor." dedi Betül alayla.

Burak yerinde biraz daha kıpırdanıp yanındaki gece lambasının ışığını yaktı. Etraf az da olsa aydınlanmıştı. Sonra tekrar dönüp yorganı boğazına kadar çektiğinden sadece başı gözüken kıza baktı.

"Üşüyor musun?"

"Yok canım olur mu hiç öyle şey? Birazdan bikinimi giyip balkona çıkacaktım." dedi sesinde bariz alay vardı. Burak yatakta oturur pozisyona geçti.

"Söyleseydin keşke. Gidip ısıtıcıyı getireyim." Burak kalkmak için dönerken Betül koluna yapıştı.

"Aslında beni sen ısıtırsın sanıyordum. Senin sıcaklığın bana yeter. Arada mesafe olsa da uzaktan ısındım bile."

"Bunun pekiyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

"Deneseydik?"

"Isıtıcı daha iyi ısıtır. Hem daha sağlıklı." Sağlıklı olan kısmı gece yakınlaşmalarını sağlamayacak olmasıydı.

"Vücudundan yayılan sıcaklık hakkında hiçbir fikrin yok mu? Bu soğukta ısıtıcının senden daha iyi ısıtacağını sanmıyorum. O direkt yakıyor, hem bir noktayı ısıtıyor. Sen her yerimi ısıtırsın."

"Bir makineyle kıyaslanmak gerçekten çok ilginç"

"Sen de soba gibi olmasaydın. Şimdi beni ısıtacak mısın?" Burak cevap karşısında kararsızdı. Genç kıza sarılarak bütün gece uykusuz kalmak mı yoksa sarılmayıp verdiği karardan dolayı pişmanlığının onu uyutmaması mı?

"Kararını çabuk verir misin? Yorganı kaldırdığın için içeri soğuk giriyor. Zaten ayaklarım, ellerim ve burnum donma noktasına geldi. Birazdan burnuma dokunsan çatır çatır dökülecekten eminim."

Burak genç kıza garip bir ifade ile bakınca Betül hemen hareketlenip yatakta ona doğru kaydı. Ellerini tutunca kendi buz olmuş elle-

rinin ısınmaya başladığını adama gösterdi. Burak, Betül'ün bu davranışına karşı çıkamamıştı. Yine kutsal dokunuşuyla kendisini etki altına almıştı. Genç kızın kendisini yatması için çektiğini fark edince yana dönerek ışığı kapattı ve yatağa düzgün yatarak genç kıza yaklaştı. Betül hiç karşı koymamıştı. Kedi gibi sıcaklığında mayışırken gözleri uykudan dolayı kapanmaya başlamıştı.

"İşte böyle..." Betül kıpır kıpır ederek kendisine yer ayarlamaya çalışıyordu. Fakat Burak nefesini tutmuş ciddi anlamda acı çekiyordu. Bu kız yerinde duramaz mıydı hiç? Betül, kendisini ayarlayıp üşümüş burnunu adamın boynuna gömünce kıpırdanmayı kesti. Uykulu bir sesle mırıldandı.

"Horlama sakın!" dedi kendinden geçmeden.

"Ben horlamam ki..."

"Biliyorum." Genç kız gülümseyerek hayatında ilk defa bir yere ait olduğunu düşünüp mutlulukla uykuya daldı.

Burak'ın uyuması hiç kolay olmamıştı. Betül'ün kedi gibi kendisine sokulmasına nasıl müsaade ediyordu bilmiyordu ama aksini iddia edip rahatsız olduğunu söyleyemezdi! Betül o kadar yumuşaktı ki hiçbir kadına daha önce böyle sarılıp yatmamıştı. Geceyi beraber geçirdiklerinde istenilen belliydi. Hiçbir şey yapmadan sadece birbirlerine sarılmak ise çok güzeldi. Kokusu burnundan içeri süzülürken nefesini düzene koymaya çalışıyordu. Betül gecenin ilerleyen saatlerinde kıpırdanarak sarılışını daha çok sıkılaştırdı. Burak'ın başka şansı yoktu. Ya bu deveyi güdecekti ya da... Bu diyardan gidememe gibi bir durumu olduğunu için bu ihtimali kaldırdı. O da yüzünü genç kızın saçlarına gömdü. Güzel kokusuyla birlikte ona sarılarak uykuya daldı.

Gözlerini açtığında gün daha yeni aydınlanıyordu. Elini hafif kıpırdatınca çıplak bir şeyin varlığını hissetti. Bir iki saniye sonra gerçeği kavrayarak gözleri kocaman açıldı. Başını hafifçe eğerek yorganı kaldırdı. Sol elinin bulunduğu yere bakınca tuttuğu şeyin Betül'ün bacağı olduğunu fark etti. Yattıkları gibi birbirleriyle sarmaş dolaştı. Ama bir farkı vardı. Betül sağ bacağını, Burak'ın kasıklarına doğru atmıştı. Altında bir tek iç çamaşırı vardı. Burak'ın verdiği pijama üstü beline kadar açılmıştı. Burak donmuş eline kaşlarını çatarak baktı. Pürüzsüz teni ne kadar yumuşaktı? Elinin yeri çok güzeldi ve çok tehlikeliydi.

Parmağının ucu neredeyse iç çamaşırının danteline değiyordu. Burak sabah sabah günün işkencesinin başladığını düşünerek elini yavaş ama hızlı olmayı kendisine hatırlatarak çekti. Yorganın açık olması sebebiyle içeri giren soğuk hava Betül'ün bacaklarına vurmuş olacak ki kızı üşütmüştü. Betül kıpırdanarak gözünü açtı. Burak'ın yorganı havada tuttuğunu görünce sinirle çekerek üstlerini kapadı.

"Ne yapıyorsun ya dondum!" diye söylendi uyku sersemi. Hala uykusunu alamadığı belliydi. Burak azarı yiyince hareketi kesti. Betül kaşlarını çatarak tekrar gözlerini kapadı ama böyle yatmaktan rahatsızmış gibi arkasını dönerek başını adamın koluna yasladı. Sonra diğer eline uzanıp Burak'ı da arkasından kendine çekti. Adamın sıcaklığı çok güzeldi. Odanın içi ise buz gibiydi. Burak Betül'ün sert çekiştirmesine karşı gelmek için elini geriledi. Fakat Betül niyetini anlamış gibi manikürlü tırnağı ile Burak'ın parmağına tırnak attı. Adamın canı acıdığı için sessizce isteğini yerine getirdi. Arkadan sıkıca sararak tekrar ısıtmaya başladı. Ama Burak'ın uykusu tamamen kaçmıştı. Böyle yatmakta çok rahatsızdı. Betül'ün sırtını kendisine yaslaması içinin kıpır kıpır etmesine neden oluyordu. Kendi bedenine göre genç kız çok küçük kalmıştı. Uyurken daha da küçülüyordu sanki. Göz kapaklarına ansızın bir ağırlık bindi. Nereden geldiğini bilmiyordu. Genç kızı izlemek çok güzeldi ama bu bir anda gelen uyku... Burak göz kapaklarıyla verdiği mücadelede yenik düştü. Betül sanki uyuşturucu gibiydi. Etkisini hemen gösterebiliyordu. Sakinleştirmesi güzeldi...

Burak bir saat sonra gözlerini açtı. Bu sefer sağ elini bir şeye değerken yakalamıştı. Başını kaldırıp komodinin üzerindeki küçük saatine baktı. Yediye geliyordu. Sağ eline bakmak üzere biraz başını uzatınca bu seferde bol pijamasının üzerinden elinin genç kızın göğsünü kavradığını gördü. Uyurken elleri nasıl bir iş çeviriyordu böyle? Sıkıntıyla elini çekmek için nasıl bir yol izleyeceğini düşündü. Ama Betül sanki çekmesini istemiyormuş gibi koluna sarılmış, başını yaslamıştı. Ellerinin göğüslerine değmesinden başka yolu olmadığı belliydi. Ya Betül'ü uyandıracak ya da bu kasıklarına dolmaya başlayan güzel duyguların etkisiyle kavrulacaktı. Artık bu kadarı fazlaydı. Yatakta biraz doğrulup kolunu çekmek için güç verdi. Betül inatçıydı. Uykusunda bile inadı bitmiyordu. Çekmesin der gibi kaşlarını çattı ve ne dediği

anlaşılmaz bir şeyler homurdandı. Burak'ın başka şansı olmadığı için bir kez daha denedi. Betül bu sefer uyanmıştı. Burak hızla kolunu çekince sırtı üstü yatarak adama döndü.

"Ne oldu?" diye sordu yarı aralık gözleriyle.

"Bir şey yok, sabah oldu." Betül gözlerini kırpıştırarak cama oradan tekrar adama döndü.

"Günaydın o zaman!" dedi gülümseyerek. Burak'ta hafifçe gülümsedi. "Günaydın."

Betül adamın kalkmaya çalıştığını görünce elini tuttu.

"Nereye? Hem saat kaç?"

"Saat yedi. Sen uyu daha erken, yataktan da çıkma sakın! İçerisi soğuk." Betül kolunu çıkardığı için soğukluğu anlamıştı. Çocuk gibi başını sallayıp hala uyku akan gözlerini kapadı. Burak yataktan hızlı çıkmış örtünün altının soğumasına izin vermemişti. Betül tekrar uykuya dalarken kendisi dolaptan hırkasını aldı ve odadan çıktı.

Burak, elinde kahvaltı için yaptığı alışverişin poşetlerini taşıyordu. Kapıcıyı görünce adamı durdurdu.

"Doğalgaz hattı ne oldu?"

"Dün yapıldı o Burak Bey, sizin haberiniz yok muydu?"

"Hayır yoktu! Dün akşam eve geldim bozuktur diye açmadım."

"Ah ya, soğukta kaldınız desenize... keşke bizim çocuğu gönderip size haber yollatsaydım." Burak başını çevirip kendi dairesinin camına baktı. Hayat gerçekten onunla dalga geçiyordu. Betül ile sarılıp yatması için kurgulanmıştı sanki. Hava mevsim normallerine göre çok soğuktu. Bu soğuk, çiftin aralarındaki sıcaklığı arttırmıştı. Burak adama hayırlı işler dileyerek eve çıktı. Kapıyı açıp salona doğru baktı. Betül'ü bulamayınca banyonun ışığına baktı, kapalıydı. Hala uyuyor olmalıydı. Elindeki poşetlerle birlikte mutfağa girerken bir anda Betül önüne çıkarak "Böö" yaptı. Burak'ın refleksleri çok kuvvetliydi. Bir anda hissettiği için korkmamıştı ama yine de bir adım geri attı.

"Seni korkuttum mu?" diye sordu Betül gülerek.

"Bazen inanılmaz biri oluyorsun."

"Öyleyim! Eşim, benzerim yok benim..." Burak elindeki poşetleri tezgâhın üzerine bıraktı.

"Neden bana gittiğini söylemedin?"

"Uyuyordun çünkü."

"Uyandığımda deseydin. Ben de gelirdim."

"Uykusuzluktan, alışveriş arabasına düşmeni istemedim." Betül bir kahkaha attı.

"Çok komiksin!" Burak poşetleri boşaltırken kendisi de tezgâhın kenarına hoplayarak oturdu. Bacakları Burak'a görsel şov sunuyordu ama Burak bunlarla uğraşacak biri değildi. Ne de olsa geceyi beraber geçirmişlerdi. Alışsa iyi olacaktı! Hayatında hiç görmediği şey değildi ki?

Burak genç kıza göz ucuyla bakarak kombinin düğmesini açtı.

"İstersen duş alabilirsin. Birazdan ev ısınır." diye açıkladı. Betül başını sallayarak Burak'ın doğradığı peynirden bir tane kendi ağzına bir tane de Burak'a doğru uzattı. Genç adam almamak için gerilerken Betül kaşlarını çattı ve adamın yakasından yakalayarak kendine çekti.

"Bana karşı koyma!"

"İstemediğim bir şeyi zorla yaptırıyorsun!"

"Alsan ölür müsün?"

"Durumuna göre..." Betül yine yılmayarak adamın ağzına doğru peyniri tıktı. Burak ilk önce ağzını açmadı daha sonra dudaklarının ucuyla ağzına aldı. Dudağının kenarında kalan küçük bir parçayı kızın gözlerinin içine bakarak çok seksi bir şekilde diliyle çekip aldı. Mesaj gönderiyordu sanki, o kadar erotikti ki! Betül adamın dudaklarından ve o iç eriten dilinden gözlerini alamıyordu.

Burak genç kızın odaklandığı yeri çok iyi biliyordu. Bazen kötü olmak güzeldi. Betül'e çaktırmadan hafifçe gülümseyerek yumurtaları kırmak için kap çıkartmaya döndü. Betül ise o dudakların kendisini öptüğünü tekrar hatırlamış ve sütyensiz göğüs uçlarının kıpırdandığını hissetmişti. Gece yatarken çıkarmak da nerden gelmişti aklına? Burak görmese iyi olacaktı. Oturduğu yerden aşağı inerek poşettekileri kendince dolaba yerleştirmeye başladı.

Yaptıkları üçüncü kahvaltı çok güzel olmuştu, beraber yapınca daha tatlanmıştı sanki. Burak ile beraber masayı toplayıp mutfağı da düzene koyduktan sonra genç kız hazırlanmak için yatak odasına girdi. Burak onu salonda bekliyordu. Betül çıkınca Burak üstünü değiştirip takım elbisesini giydi. Salona geldiğinde Betül, genç adama şöyle

bir baktı. Üzerine oturan siyah bir takımla beyaz bir gömlek giymişti. Mavi kravat taktığı için çalışandan çok bir patron çekiciliğine sahipti. Saçlarını taradığı ve tıraş olduğu için tüm yakışıklığı yüzünde parıldıyordu.

"Çok yakışıklı görünüyorsun!" Mavi gözler ışıldadı. Gülmeden yarı ciddi bir şekilde sordu.

"Bana asılıyor musun?"

"Daha bile ileri gidebilirim." diyerek meydan okudu Betül. Ona doğru seri adımlar atarak adamı ceketinin yakasından tutup hızla kendine çekti. Dudaklarına kısa öpücüğünü bıraktı. Sabah ödüllendirmesini almalıydı. Aşklarını itiraf ettikten sonra yakınlaşmaları bir seviyeye ulaşmıştı. Bunu sevgili boyutuna getirmelerine hız katmak istiyordu. Geri çekildiğinde bir şey söylemeyen Burak sadece gülümsedi ve genç kızla evden çıktı.

Holdinge beraber gideceklerdi.

Burak "Gece iyi uyudun mu?" diye sordu. Betül'ün yüzünde güller açtı. Gülerek Burak'a baktı.

"Çooook! Senin ne kadar harika bir ısıtıcı olduğunu söylemiştim. Gece hiç üşümedim. Yoksa o soğukta donuyor oluyordum!"

"Seni rahatsız edecek bir harekette bulundum mu gece peki?" Burak'ın aklına bacağını tutması ve göğsünü avuçlaması gelince sesi sertleşmişti. Betül kaşlarını çattı.

"Hayır! Niye sordun bunu?"

"Yanımda bir kadınla hiç uyumadım. Senin açına ters düşecek bir harekette bulunup bulunmadığımı merak ettim."

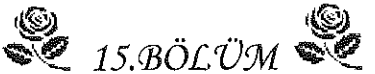
"Anladım." Betül tekrar gülümsedi. "Hiçbir harekette bulunmadın. Ne kadar güçlü kasların var? Semsertsin!"

"Sende çok yumuşaksın."

"Mıncıkladın mı yoksa?" Betül'ün bu sorusuyla suratı gerildi.

"Ne münasebet?"

"Şaka yaptım tamam sinirlenme canım!"

15.BÖLÜM

Bir hafta sonra tüm aile Pazar gününün keyfini çıkartmak üzere Baran'ın ayarlamasıyla Ağva'ya pikniğe gittiler.

Betül, Burak ile gizlice aşk yaşıyordu. Holdingdeki işlerin yoğunluğu sebebiyle henüz Baran'a söyleyememişlerdi. Burak kendisinin uygun zamanı kolladığını ve ona kendisinin itiraf etmesi gerektiğini söyleyerek Betül'ü engellemişti. Betül de ağabeyin durumu öğrenmemesi için korumalarla beraber kendi evine gitmişti. Arada Burak'ın onu evde ziyaret ettiği oluyordu. Geri kalan zamanlarında da sürekli holdingde görüşüyorlardı. Çiçeği burnunda çift yeni tattıkları bu heyecanla daha da birbirlerine bağlanıyorlardı. İlişkilerini saklamak Betül'e garip bir şekilde eğlenceli geliyordu. Burak onun yasak elmasıydı ya da Betül Burak'ın...

Dikkat çekmemek için üç araba Ağva'ya gittiler. Bir araç koruma görevini üstlendiği için biraz kalabalıklardı. Diğer bir araç ortamın güvenliliğini kontrol etmek üzere daha erken gitmişti.

Aradan geçen saatler sonra Baran ile Burak mangalı yaktı. Baran etleri pişirirken Burak'a oturmasını söyledi ve onu masaya yolladı. Burak da tek boş kalan yere yani Betül'ün yanına oturdu. Diğerlerine çaktırmasalar da Esma'nın gözleri üzerlerindeydi.

"Buyaaak gel yanıma otuy.." dedi Yağmur gri gözleri parlayarak. Betül yeğenine kısa bakış atıp Burak'a döndü. Yanından kalkmasını istemiyordu.

Burak yakışıklı gülümsemesiyle "Benim yerim iyi ama?" dedi. "Değil! gel adiiii.(hadi)" Yağmur'un Burak'ı gördüğü her anda değişen duygularını fark etmişti. Ondaki bu ısrar canını sıktı.

"Barbie, Burak'ın yeri iyi, sen önüne dönüp yemeğini ye bakayım!" dedi gözlerini kısarak. Yağmur, halasına gözlerini çevirdi. Küçük kaşlarını çatıyordu."Alaa sen kayışma! Buyaaak... Aşkımm...gelll!" Yağmur yüzünü asıp Burak'a bakınca genç adamın kalbi buna dayanamadı.

Betül "Burak ne zamandan beri senin aşkın sincap?" diye sordu.

"Yeni!"

"Yağmur, bebeğim Burak rahatsa orada otursun çağırma!" dedi Esma.

"Ha...yıy!" Burak Esma'ya göz kırptı. "Böyle güzelliği asla kıramam! Geliyorum prenses!" Burak, Betül'ün yanından kalkıp Yağmur'un yanına gitti. Betül'e özür diler gibi mahzun bakışını yolladı.

Küçük kız yerinden kalkarken düşmemek için kolunu tuttu. İlk Burak'ın boynuna sarıldı sonra yanaklarına öpücükler kondurdu. "Seni çok seviyoyum Buyak!"

"Ben de seni prensesim!"

Betül yeğenini bir kaşık suda boğacakmış gibi bakıyordu. Yağmur, dönüp halasına dil çıkarınca genç kadını daha da çok çıldırttı. Betül kendine ne olduğunu bilmiyordu. Burak'ı küçük yeğeninden mi kıskanıyordu?

Betül yemek boyunca Burak ve Yağmur'un cilveleşmelerini seyretti. Burak kendi etinden parçalar alırken Yağmur'un ağzına da küçük parçalardan uzatıyordu. Sonra Yağmur da aynısı yapıp babasının pişirdiği sosisi küçük parmaklarından tutarak Burak'a doğru uzattı. Boyu yetmediği için genç adam çok yüksek kaldı. O da oturduğu yerde tekrar ayağa kalkarak Burak'ın ağzına doğru kendi eliyle götürdü.

Baran mangaldaki işlerini bitirince masaya geldi. Yağmur'un kendi eli ile Burak'ı beslediğini görünce elinde tabak ile kalakaldı.

"Yağmur sen ne yapıyorsun?"

Esma önündeki etten başını kaldırıp Baran'a sonra birbirlerini besleyen âşıklara baktı.

"Aşkımı besliyoyum baba..." dedi güzel bir gülümseme ile Yağmur. Burak, Baran'ın öfkeli bakışlarını görünce Yağmur'a döndü.

"Prensesim, Kral kızdı, en iyisi siz yemeğinizi yiyin ben de kendim yiyeyim."

"Olmaz...Ben besliceem..." Yağmur'un da en az Betül kadar inadı vardı. Bir şeyden vazgeçirmek kolay değildi.

"Burak ne zamandır senin aşkın oldu?"

"O hep aşkımdı."

"Kerem'e ne oldu?"

"Ayyıldım ondan."

Baran kızına laf yetiştiremeyince vazgeçirmek için başka yollar aradı.

"Yağmur, Burak kendi yiyebilir." dedi Baran yumuşak olmaya çalışarak.

"Abi senin bu kızın, Burak'a âşık olmuş!" dedi Betül kızgın bir şekilde. Burak bakışlarını Betül'e kaldırdı.

"Ah büyütmeyin bu kadar, Yağmur'un aşkını bilirsiniz." diyerek araya girdi Esma. Her an gülecekmiş gibi duruyordu. Yiğit her şeyden habersiz olarak yemeğini yeme derdindeydi ama duyduğu konuşmalara kayıtsız kalamamış olacak ki biraz sonra başını kaldırdı.

"Baba... biliyoymusun? Yamuy kyeşte (kreş) heykese Buyak'a nasıl aşık olduğunu anlatıyoy. Eski eykek aykadaşı da kıskançlığından masalayı tekmeledi." dedi kendisine has tatlılığı ile Yiğit.

Yağmur, kardeşinin kendisini gammazladığını duyunca Yiğit'in kafasından bastırıp önündeki et dolu tabağın içine yüzünü gömdü.

Baran bunları duydukça daha çok dehşete düştü ve kız kardeşinin yanına çöktü. Burak Yağmur'u kardeşinden uzaklaştırırken Esma'da oğlunun yüzüne sürülen yağları temizliyordu.

"Bu çocuklarla ne yapacağım ben? "diye sordu Baran Betül'ün omzuna başını yaslarken.

Betül, Burak'ın kucağındaki yeğenine bakarak, yarı ciddi yarı alayla söylenmeye başladı.

"Bilmiyorum ama ben Yağmur'u ortadan kaldırmayı düşünüyorum!" dedi kıskanç bakışları altında. Baran yavaşça kardeşine döndü. Söylediklerinin anlamını çözmeye çalışıyordu.

"Benim kızımı neden ortadan kaldırmak istediğini sorabilir miyim?" Betül ağabeyine dönerek kocaman gözlerle baktı. Sözcükleri ağzından dökülürken ne dediğinin farkında değildi. Hem de Baran'ın yanında böyle bir pot kırması kendi sağlığı açısından çok tehlikeliydi.

"Ben...E..."

"Ah Buyaaak..." Yağmur'un katıla katıla gülmesi ikili arasındaki gerginliğin dağılıp dikkatlerinin o yöne dönmesine neden oldu. Betül hızla başını çevirdi. Ağzından nefesini vererek Burak'ın yaptığına baktı.

Küçük kızı havaya kaldırmış karnından ısırmaya çalışıyordu. Yağmur gülmekten neredeyse çatlama kıvamına geldi.

"Burak, bağırtma şunu indir yere!" dedi Esma bir yandan da kızının mutluluğuna gülüyordu. Burak ikiletmeden indirdi. Yağmur kahkahasına devam etti. Küçük bedeni yorulduğu için dinlenmeye çekildi ama Burak'ın kucağından inmedi. Aksine daha da çok yer ayarlayarak yayıldı. Burak küçük kıza gülümseyip su bardağını ağzına götürdü. Baran bakışlarını tekrar Betül'e çevirdi.

"Evet devam et!"

"Neye?" diye sordu Betül sanki bilmiyormuş gibi.

"Yağmur'u neden ortadan kaldırmak istediğini söyledin?"

"Aman abi, laf arasında öyle şaka maiyetinde demişimdir. Büyütme böyle!"

"Yok yok sen onu başka bir anlamda dedin?"

Esma onu tersleyerek "Baran, kızı sıkıştırma." dedi. Baran tekrar kardeşine dönerek gözlerini kıstı. Sonra omuz silkti.

Yemekten sonra bayanlar masayı toparladı. Erkeklerse iki tur atıp hem yediklerini hazmetmeye hem de etrafı bir kolaçan etmeye diye yürüdüler. Aynı zamanda iş meselesini bayanlardan uzak bir köşede konuşmak istiyorlardı.

Fırsattan istifade Esma Betül'ün yanına oturup "Nasıl gidiyor?" diye sordu. Gözleri şeytani parıltılar içerisindeydi.

"Bildiğinden farklı değil. Gizli gizli aşkımızı yaşıyoruz."

"Burak, Baran ile neden konuşmuyor?"

Betül hüzünle gülümsedi.

"Sanırım korkuyor. Baran'ın beni nasıl sevdiğini bilirsin. Tolga'yı belki senin hatırın için kabul etti ama Burak'a yumuşak olacağını sanmıyorum."

Esma gülümsedi. "Aslında Burak'ı daha çok senin yanına yakıştıracaktır. Senelerdir tanıyor. Nasıl iyi biri olduğunu ve seni ne kadar çok seveceğini anlar. Bence çok uzatmadan konuşun."

"Bilmiyorum. Burak söylemeden ben de konuşamam. Hoş o konuşmak istiyor ama ben izin vermiyorum tabi."

"Baran'ı gözünde o kadar büyütme," görümcesinin koluna vurdu. "Arkanızda ben varım."

Betül kahkaha attı.

"Evet, bir kadın ve yarım çocuk olarak fazla kalabalıksınız." Betül'ün kahkahasına Esma da eşlik etti. 8 aylık karnına elini koyarak ovdu.

Genç kadınlar başlarını çevirince Baran ve Burak'ın kendilerine doğru geldiklerini gördüler. Yiğit de onlarla gitmişti. Yağmur ise kendince takılıyordu. Burak'ın geldiğini görünce bir çığlık attı. Betül yeğenini gözünü kırpmadan takip etti.

Küçük kız "Buyaaak..." diyerek koşturup koca adama doğru atladı. Burak da gülümseyip onu omzuna oturttu.

"Ee Prenses, şimdi ne yapalım?" diye sordu.

"Beni de gezdiy!" dedi Yağmur.

"Nereye?"

"Hey yeye... Babamla neyeye gittiniz?"

"Şu arkaları gezdik ama senin görebileceğin bir şey yok."

"Amaa... ama..." Yağmur suratını sallandırdı. Burak küçük kızın yüzünü görmüyordu ama sesini duyuyordu. Tekrar gülümsedi.

"Peki tamam gidelim."

Betül oturduğu yerden bu ikiliyi izlerken karar verdi. Onların dönmesiyle kendisi de ayaklandı.

"Durun ben de geliyorum!" diye bağırdı. Burak arkasını dönünce Yağmur da otomatikman döndü. Küçük kaşlarını çattı.

"Ala sen gelme... Ben Buyak'la yalnız kalmak istiyoyum!" dedi aksi bir şekilde. Betül oturduğu yerden kalkıp yanlarına koştu.

"O ne demek? Ben de gezmek istiyorum ama?"

"Ben istemiyoyum...! Buyak ile yalnız kalacaktık..."

"Bana bak küçük fare, senin o saçlarını tek tek yolarım!"

"Hiçbir şey yapamazsın!"

"Yaparım."

"Yapamazsın!"

Burak gülerek kendisi için kavga eden birbirinden güzel bayanların arasına girdi. "Tamam bayanlar benim yüzümden kavga etmeyin!"

"Afedeysin Buyak." Yağmur eğilerek küçük kollarıyla Burak'ın başına sarıldı.

Betül ise kızgın bakışlarını Burak'ın eğlenen yüzüne çevirdi. Genç kadının davranışlarını tam olarak çözemese de öfkelenince çok güzel oluyordu.

Burak, omzunda Yağmur, yanında Betül ile beraber piknik alanındaki derenin kenarından giden gezinti yoluna doğru ilerledi.

Baran oturduğu masada karısına doğru döndü.

"Betül'ün neyi var?" diye sordu. Esma gülerek kocasına yanaştı. 8 aylık karnı ile hareket etmesi zordu fakat ikizleri doğuran kadının tek bebekle hareketleri kısıtlanacak değildi. Esma'nın enerjikliği buna izin vermiyordu.

"Ne'si varmış?"

"Bilmiyorum. Yağmur için söylediği lafı sen de duydun, değil mi? Biraz önceki olayda bilmem ki nasıl desem..." Baran'ın konuşmasını masanın üzerine getirdiği çakıl taşları ile oynayan Yiğit böldü.

"Bence halam ona âşık!" dedi bilgiç bir tavırla. Baran'ın ilk önce gözleri, arkasından başı döndü oğluna.

Anlamayarak "Ne?" diye sordu. Esma'nın ise gözleri büyüdü. Hemen kocasının çenesine uzanarak kendisine çevirdi.

"Hiç aşkım, çocuk işte!"

"Esma sen bir şeyler mi biliyorsun? Tavırların çok rahat! Yiğit doğru mu söylüyor? Gerçekten Betül, Burak'ı mı seviyor?" Baran'ın sesi sakin çıkıyordu fakat kaşlarını çatmaya başlamıştı. Arkasından köpürmüş bir şekilde etrafa çatabilirdi.

"Hayatım yok öyle bir şey! Yiğit sen nereden çıkarıyorsun bunları? Halan hakkında öyle şeyler söyleme, çok ayıp!" Esma oğluna ciddi bir şekilde bakarak kızdı. Yiğit annesinin sözü üzerine sustu ama arkasından başını kaldırıp diklendi.

"Ama öyle! Halam, Yamuya neden bağıyıyoy o zaman?"

"Evet, neden?" diye oğlunu destekledi Baran. Esma iki erkeğin arasında kaldı.

"Ay ben fena oluyorum! Sancılarım mı başladı ne? Sıkıştırın baba oğul..." diyerek başını çevirip elini karnına koydu.

"Numara... değil mi bu?" diye sordu Baran şüpheyle.

"Bilmiyorum artık... Sana bağlı!"

Esma'nın yan gözle kocasına incelemesi ve yüz şekline göre hareket edecek olması tek kaçış yoluydu. Eğer biraz daha sıkıştırırsa doğuma bile gidebilirdi. Esma'nın aklına bu düşünce gelince içinden güldü. Baran'ın ise dudakları gerildi. Eliyle yüzünü sıvazlayıp karısına yaklaştı.

"Yine benden bir şey saklıyorsun ve arkamdan iş çeviriyorsun ya..." diye söylendi. Esma başını çevirmeden tekrar kocasına baktı.

"Ah bak sancım geliyor..."

"Tamam, tamam numara yapma artık anladık! Sen şu çocuğu doğur ondan sonra elinde koz kalacak mı göreceğiz Esma Hanım."

Esma kıkırdayarak kocasına yanaştı. Yiğit masadan kalkmış çimenlikteki topuna koşmuştu. Fırsattan istifade hızla öpücük verdi kocasına.

"Senin performansınla tekrar hamile kalabilirim sorun değil!" diye fısıldadı. Baran hala yatışmayan siniriyle oturuyordu. Kardeşinin olayında kendisi uzak tutuluyor ve arkasından oyunlar dönüyordu.

Diğer yandan Esma böyle yaptıkça içindeki öfkenin yavaş yavaş yok olmasını sıkıntılı gözlerle izledi. Bu kadına asla karşı koyamayacaktı!

"Rahat dur..." dedi dişlerinin arasından ama sırıtıyordu. Esma ise bir gözü oğlunda diğer gözü kocasında olacak şekilde, ellerini oynatarak kocasının bacağına koydu. Baran bu dokunuşla gerildi.

"Rahat durun tanımını bana yapar mısın?"

"Tabi aşkım. Aslında rahat durma, seni çok istiyorum, şu koca göbeğinle bile masanın üzerine yatırabilirim!" Baran bir kahkaha attı.

"İşte benim karım!"

Esma ve Baran kahkahalarla gülerken bir anda bir bağırış koptu. Arkasından yakınlardan gelen su sesleri ve çığlıklar birbirini kovaladı. Baran hızla ayağa kalkarak seslere dikkat kesildi. Ne olduğunu veya kimlerin olduğunu anlamamıştı. Esma da kocasının arkasından ayağa kalktı. Bir elini karnına koydu. Ve annelik yüreği ile bir anda içini korku kapladı.

"Yağmur'un sesi bu Baran..." diyerek korkuyla inledi. Baran olduğu yerde dondu. Ne yapacağını kestiremeyecek kadar şoktaydı. Sonra karısına dönerek "Yiğit'le kal sakın gelme!" dedi ve uzaktan kendilerini izleyen adamları ile beraber sesin geldiği yöne doğru koştu.

16.BÖLÜM

Burak, güzel iki bayanla gezmekten çok mutluydu. Biri mutlu olsa da diğer bayanın mutluluğu tartışılırdı. Betül alnı iki yandan tutulup ortasına dalgalar halinde yapıştırmışlar gibi kaşlarını çatıyordu. Yağmur ise adamın başına sürekli öpücükler konduruyordu.

Yürüyüşleri biraz hızlı olmuştu. Ormana gidip dönüş yolunda Ağva deresinin kenarındaki yaya yoluna indiler. Yağmur'un itirazları üzerine Burak omzundan yere indirerek küçük kızın yürümesini sağladı.

"Dereye yaklaşma sakın!" diye uyarmayı ihmal etmedi.

Betül konuşmuyordu. Konuşmadıkça daha da çok kızıyordu. Daha fazla dayanamadı ve Burak'ın koluna dokunarak onu durdurdu. Genç adamın dikkatle kendisine baktığını fark edince söyleyeceklerini unuttu. Sonra aklına ilk gelen şeyi sordu.

"Sen çocukları çok mu seviyorsun?" Burak bu soruyla şaşırdı. Başını eğerek yerde çiçek toplayan Yağmur'a döndü. Gülümsedi.

"Evet. Yağmur ve Yiğit çok özel çocuklar, ikisini de çok seviyorum." dedi. Betül gözleri devirdi.

"Onu sormuyorum. Genel olarak dedim. Kendi çocuğun olsa da onu da böyle çok sever misin ?"

Bu soru Burak'ı tamamen afallattı. Sevdiği kadından bunları duymak çok garipti. Gülümseyerek "Çocuktan önce iyi bir anne bulmam gerekiyor sanırım." dedi alayla. Betül bu cevapla irkildi. Burak konuşmasına devam etti. "Ama cevabım evet! Her ne kadar benim çocuğumun olacağına şüphe etsem de..." Betül ile evlilik konusu hiç açılmadan direkt olarak çocuk konusunu konuşuyor olmaları ilginçti.

Betül'ün yine kadınsı tarafının ortaya çıktığını görerek konuşmasına devam etti. "Olsaydı onu çok seveceğimi biliyorum. Bu dünyada kimsesiz olmak çok kötü. En azından ona tutunabilirdim." Burak Betül'e kaçamak bir bakış atarak Yağmur'un yanına gitti. Betül ise öylece kalakalmıştı. Boğazına oturan yumru da neydi öyle?

Yağmur, ikilinin konuşmalarından uzak bir şekilde çiçekleri topluyordu. Elinde yaptığı küçük buketle Burak'a döndü. Koluna uzatarak "Al Buyak bunlayı sana topladım!" dedi en güzel gülümsemesiyle. Burak küçük kızın yanına çöktü.

"Ama prensesler, sadık hizmetkarına çiçek vermez ki. Erkekler güzel bayana verir!"

"Olsun ben sana veysem ne oluy ki?"

"Bir şey olmaz. Ama dur bekle..." diyerek yerden kalkıp kenarlarda çiçek aramaya başladı. Betül de ona katıldı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Çiçek toplayacağım." diye karşılık verdi ama hiçbir yerde güzel çiçek yoktu. Yağmur'un durduğu yerde sadece numunelik kalmış gibiydi. Tüm çiçeklerini de Yağmur toplamış kendisine kalmamıştı. Sonunda bir iki dal minik çiçek bularak yere çöktü. Betül'de onu izledi.

"Burak, biraz önce söylediklerin..." Burak başını çevirdi.

"Takılmana gerek yok. Öylesine söylenmiş şeyler!" dedi kısaca. Ama sesi sertleşmişti. Betül'ün öncelerde çocuk yapmamak için söylediği sözleri hatırına getirdi.

Betül elini Burak'ın eline doğru uzatarak tuttu. Genç adam bu dokunuşla gerildi. Ellerine doğru bakıyordu. Neden tuttuğunu anlamaya çalıştı. Bunun anlamı asla evlenip çocuklarının olmayacağı mıydı?

Yağmur, Burak'ın bekle demesi üzerine olduğu yerde durmuş, yakışıklı devini izliyordu. Etrafta ne aradığını anlamamıştı ama bekliyordu. Biraz sonra halası ile Burak'ın el ele tutuştuğunu görünce kaşlarını çattı. Elinde tutmuş olduğu çiçekleri yere fırlattı. Burak'ın ona bakmasını istemiyordu. Halasına kızdı. Başını çevirince derenin kenarından ahşap, ileri doğru uzanan iskeleyi gördü. Bir tane küçük sandal da ona bağlıydı. Son kez halasına bakarak arkasını döndü ve diğer büyüklerine çaktırmadan iskeleye giderek dikkatlice sandala bindi. Küçük parmaklarıyla sıkıca tutunarak sandalın ucuna gitti. Amacı ilgilerini çekmekti. Burak'a bağırdı.

"Buyaaaak!" Burak başını hızla çevirdi. Küçük kızın sesi uzaktan geliyordu.

"Yağmur?" diye bağırdı. Durduğu yere baktı ilk, görünürlerde yoktu.

"Buyaak bak neyeye çıktım?" derken bir anda dengesini kaybetti ve suya düştü.

Betül çığlıklar içinde bağırırken Burak, küçük kızın suya düşüşünü donarak takip etti. Sonra hızla koşarak üzerindeki spor ceketi çıkartıp direkt iskeleden suya daldı.

Betül saniyelik gelişen olayların korkusuyla öylece kaldı. Yağmur'un hangi ara oraya gittiğini bile anlamadı. Burak küçük kızı suyun içinde ararken ağabeyi yanına geldi.

"Betül?" diye bağırdı. Gözleri çıldırmış gibi bakıyordu. Korkunun tanımını gerçek anlamda yaşıyorlardı. Sahile doğru yanaşarak suyun üzerindeki Burak'a baktılar.

"Burak, nefes alıyor mu? Ne oldu?"

"Alıyor!" dedi Burak suyun içinden. Yağmur ise ağzına dolan suyu öksürerek dışarı çıkardı. Kendini biraz iyi hissedince kollarını Burak'ın boynuna doladı.

Burak hala şokun etkisinde olduğundan vücudu titriyordu. Kendi aptallığına nasıl kızdığını bilmiyordu. Betül'ün tutuşuna o kadar etkilenmişti ki küçücük bir cana mal oluyordu. Hava mevsim normallerine göre sıcaktı. Ama Burak aksine bir anda buz kesmiş gibiydi.

Sudan çıkınca Baran kızını kucağına almak istedi. Ama Yağmur Burak'a canı gibi sarılmış gelmek istemiyordu. Zorla almayı deneyince bağırıp ağlamaya başladı. Burak da onu sıkıca sararak arabaya doğru koştu.

Hava sanki onların dere macerasını bekliyormuş gibi esmeye başladı. Yağmur'un hasta olmasını istemediği için direkt arabanın kapısını açıp küçük kızı içine oturttu.

Esma, onları görünce ne hissedeceğini bilemedi. Oğlunun elinden tutarak arabaya gitti. Yağmur'una öpücükler kondurdu. Bir anda gelen sancıyla iki büklüm oldu.

"Esma?" diye bağırdı Baran.

"İyiyim ben!" dedi Esma kocasını sakinleştirmeye çalışarak.

"Esma, gerçekten iyi misin?" diye sordu Betül, yarı suçlu da oydu.

"İyiyim diyorum!"

"Hayatım, ikizleri doğurduğun günde..." diye söze başlayacak oldu Baran, ama genç kadının ters bakışı onu susturdu. Gözler Burak'a döndü. Yüzü kasılmıştı. Yanakları dalgalar halinde kıpırdıyordu. Şoku üzerinden atması hiç kolay olmayacaktı!

Betül yaşadıklarının şokunu çabuk atlattı. Etrafında koşuşturan, endişeli ailesini bir kenara bırakarak donmuş gözlerle bakan Burak'ın yanına gitti. Baran'ın cipinin arka kapısının birinde durmuş annesinin onu sıkıca battaniye ile sardığı Yağmur'a bakıyordu. Betül sessizce yaklaştı. Bir süre adamın ciddi yüzünü inceledi.

"Burak..." diye seslendi hafifçe. Burak'tan bir yanıt gelmeyince başını biraz daha eğerek adamın yüzüne daha dikkatli baktı.

"Burak..." Sesini biraz daha yükselterek seslendi ama Burak hiçbir tepki vermiyordu. Rüzgâr daha çok etkisini göstererek esmeye başladı. Genç kız adamın üzerindeki ince ıslanmış gri gömleği ile durduğunu görünce kaşlarını çattı. Böyle durursa hasta olacaktı.

"Burak kendine gelir misin?" Betül'ün bağırmasıyla Baran başını kaldırdı. Kaşlarını çatmış bir şekilde arabanın etrafını dönerek yanlarına geldi. Betül'ün endişeli bakışlarına karşılık o da Burak'a döndü. Bembeyaz olmuş yüz ile aracın içindeki kızına bakıyordu

"Burak bana bak!" dedi sertçe. Ama Burak yine bir tepki vermemişti. Baran sonunda elini adamın koluna koyarak sertçe sarstı. Burak sanki yaşadıklarını bir daha yaşıyormuş gibiydi. Yağmuru kaybetseydi kendisi de yaşayamazdı. O küçük bedene böyle mi sahip çıkıyordu? Baran'ın dürtüklemesiyle hızla başını kaldırıp anlamsızca etrafına baktı.

Adamın kendisine gelmesiyle derin bir nefes aldılar.

"Kendinden geçtin, seslenmemizi bile duymadın!" dedi Betül sertçe. Burak başını iki yana salladı. Sonra dönüp arabanın içine eğildi.

"Yağmur iyi misin?" diye sordu yumuşak bir sesle. Küçük kız ağzındaki tüm süt dişlerini gösterecek şekilde gülümsedi.

"İyiyim Buyak, beni kuytaydın!" dedi sevimli bir şekilde. Esma ise arka koltuğa oturmuş, kızının ıslak kıyafetlerini yanında taşıdığı yedek kıyafetler ile değiştiriyordu.

"Burak nasıl oldu?" diye sordu gözlerinden yavaş yavaş yaşlar dökülüyordu.

"Bir saniyelikti her şey! Ona çiçek toplamak için eğilmiştim sonra..." O saniye yaptıkları tekrar gözlerinin öne geldi. Aklına Betül ile el ele tutuştuğu gelince çenesi kasıldı. Dişlerini sıkarak bakınca Esma hafif kaşlarını çattı.

"Ne oldu?"

"Hiç... Bir saniyeliğine başımı çevirmiştim, Yağmur'un sesi ile döndüm ve onu suya düşerken gördüm. Bunda kendimi savunacak bir taraf yok. Siz bana güvenerek onu benimle yolladınız ama ben..." Burak'ın boğazına kocaman bir yumru oturdu. Konuşmasına izin vermeyecek kadar büyüktü. Aklına hep 'ya boğulsaydı?' sorusu geliyordu.

"Burak saçmalama lütfen! Tamam şu an durum çok ağır ama iyi tarafından bak. Onu kurtardın! Bana geri getirdin. Aklına kötü şeyleri getirme. Sen getirirsen ben de getiririm ve şu halimle hiç de iyi bir hareket olmaz! Beni anlıyor musun?" Burak'ın gözleri doldu. Esma elini uzatıp Burak'a anlayışlı anne olarak güç vermek istedi. Yağmur da annesinin yaptığı şeyi yaparak küçücük parmaklarını adamın eline uzandı.

Burak'ın yüzünde hüzünlü bir gülümseme belirdi. Diğer eliyle Yağmur'un annesine benzer olan kestane rengi saçlarını okşadı. Islak olduğu için birbirine girmişti. Ama Yağmur'un sevimli yüzüne daha çok tatlılık katıyordu. Burak araçtan çıkarken Esma seslendi.

"Baran'a söyler misin? Artık eve gidelim."

Burak başını eğerek emri yerine getirmek üzere döndü. Baran ve Betül olayları konuşuyorlardı. Olayın nasıl gerçekleştiğini anlamadığı belliydi. Burak yanlarına gidince ona döndüler.

"Baran Bey Esma Hanım eve gitmek istiyormuş!" dedi.

"Tamam, adamlara söyle eve gidiyoruz." Baran yanlarından ayrılıp piknik alanının sahibi ile vedalaşmaya gitti. Tanıdığı olduğu için bir teşekkür etmeliydi. Burak ile yalnız kalan Betül genç adama döndü.

"Burak sen iyi misin?"

Burak başını olumlu anlamda salladı. Sonra dönüp adamların yanına gitti.

"Toparlanın gidiyoruz." Emrini verdikten sonra kendi arabasına doğru ilerledi. İlk olarak Betül'ü evine bıraktı. Genç kadın onun ya-

nında kalmak istediğini söylediğinde çok yorulduğunu ve dinlenmek istediğini belirtti. Yağmur'u kaybetme duygusu her bir köşesine yayıldığından durgunluğu bu yüzdendi. Betül zor da olsa kabul ederek evine gitti.

Ertesi sabah genç adam halsiz uyandı. Geçen gece titremeyle gelen ateş bedenini ele geçirmişti. Üşütmeyeceğini sanmıştı ama yanılmıştı.

Başucundaki saate baktı, kalkması gerekiyordu ama vücudunun buna itirazı vardı. Gözlerini bile açmaktan acizdi. Ilık bir duşun iyi geleceğini tahmin ederek zor da olsa yataktan kalkıp direkt olarak banyoya girdi.

Banyonun çok az bir faydası olmuştu. Olduğu yerde aşırı derecede terliyordu. Hasta olduğunu biliyordu ama kendisini bu şekilde kaybetmeyecekti. O güçlü yapısı bir soğuk algınlığında yıkılacaksa zayıf bir beden olmayı tercih ederdi.

Holdinge gelip Baran'ın odasına çıktı. Sekreter yanında kimse olmadığını söyleyince odaya girdi.

Baran en güvendiği adamının geç gelmesi üzerine "Burak erken geldin?" diyerek dalga geçti. Dünkü yaşananları çabuk unutmuşa benziyordu. Burak en azından vicdanının iyi olduğunu hissetti. Baran'ın kızı için kendisine kızmasına dayanamazdı. İşi bırakmaya kadar giderdi. Suçluydu ve hiçbir zaman da içi rahat etmeyecekti.

"Anca gelebildim efendim." dedi zorlukla. Baran, yardımcısının ses tonunu duyunca kaşlarını çattı. Burak gelip hemen masanın önündeki deri koltuğa oturdu.

"Neyin var senin?" diye sordu. Burak başını salladı. Gözleri solgun bakıyordu. Yanakları hiç olmadığı kadar kırmızıydı. Baran'ın bakışları daha da keskinleşti. Yerinden kalkıp adamının karşısına geçti.

"Bak bakayım bana?" dedi. Burak tam başını kaldırıyordu ki burnu gıdıklandı ve içindeki mikropları etrafa saçmamak için ceketinin cebinden hızla mendilini çıkarıp gürültüyle hapşırdı. Baran elini alnına koydu ve anında kaşlarını kaldırdı.

"Oğlum manyak mısın sen? Çabuk eve git, yanıyorsun resmen! Hatta eve gitme, bize git. Esma sana bir doktor çağırsın, sonra da yaptığı sağlıklı karışımlardan iç kendine gelirsin." Burak Baran'ın kolu-

nu çekiştirmesine dayanamayarak ayağa kalktı. Hafif sendeledi ama ayakta durmayı başarmıştı.

"Baran Bey, gerek yok!"

"Sözümü dinle, hadi eve!"

Konuyu değiştirmek için "Yağmur nasıl?" diye sordu birden. Baran başını salladı.

"İyi, tahmin ettiğimiz gibi hasta olmadı. Ama sen olmuşsun. Hadi eve git..."

"Baran Bey, evde iki çocuk var. Daha kötüsü hamile bir bayan var. Onlara da hastalığımı geçiremem. Tamam eve gideyim ama size gitmem!" Baran bir iki saniye durdu.

"Kendine bakamazsın bile. Bizim eve gidiyorsun ve itiraz istemiyorum. Yine çocukları bahane edersen müştemilatta kalırsın."

Burak çaresizce başını salladı. Baran'ın kovalamasıyla odadan çıktı. O asansöre binerken Betül, ağabeyinin odasına girdi. Baran haraketle bir şeylere söylenip duruyordu.

Betül merakla "Ne oldu?" diye sordu. Baran koltuğuna otururken kardeşine baktı.

"Deli bu adam! Neredeyse havale geçirecek işe gelmiş. Hiçbir zaman izin almadı. Gururuna mı yediremiyor anlamıyorum."

"Kimden bahsediyorsun sen?"

"Kimden olacak Burak'tan tabi! Ateşler içerisinde yanıyor. Dün şifayı kapmış belli... Ayakta duracak gücü yok resmen." Betül Baran'ın söyledikleri yüzünden hayretler içerisinde kaldı. İçine kocaman bir endişe oturdu. Göğsü endişeyle mi yoksa öfkeyle mi doluyordu anlamakta zorlandı.

"O kadar kötü mü?"

"Kötü çok hafif kalır..."

Neden bu adam kendisine bir şey söylemiyordu? Telefon edip yardım istemek bu kadar zor muydu?

"Nereye gitti?"

"Bizim eve gönderdim. Şimdi Esma'yı arayıp hazırlık yapmasını isteyeceğim."

Betül hızla yerinden kalkarken Baran kaşlarını çattı.

"Ne oldu? Nereye?" Betül bir adım atmıştı ki durdu.

"Aklıma acil yapmam gereken bir iş geldi. Acil çıkmam gerekiyor."

"Bunun Burak ile bir ilgisi var mı?" diye sordu Baran şüpheyle. Betül arkasını dönüp kalem gibi çizilmiş güzel kaşlarını çatarak ona baktı. İlgisi varsa da kendisini böyle sorgulamasına hakkı yoktu. Artık küçük bir kız değildi.

"Olsa bu seni ilgilendirmez. Ama hayır, Burak ile bir ilgisi yok. Kendimle alakalı, rahatladın mı şimdi abiciğim?" Baran başını salladı.

"Rahatladım!"

Betül hızla odadan çıkarak kendi odasından çantasını kaptığı gibi asansörde soluğu aldı. Burak'a gidip ne olduğu sormalıydı. Aksi takdirde içini yiyen öfkesi durdurulamaz bir sinir küpüne dönmesine neden olacaktı.

Burak arabasıyla villanın kapısından içeri girerken arkadan bir araç daha girdi. Dikiz aynasından kontrol etti. Nedense hiç şaşırmamıştı. Bir gün önceki olaylar kafasını o kadar meşgul etmişti ki daha sonra Betül'ü aramak aklına gelmemişti. Bilerek olan bir şey değildi. Yağmur'un korkusu Betül'den daha büyük tepki yaratmıştı kendi içerisinde.

Araçtan inerken Betül koşarak yanına geldi. Burak kapıyı açarken kendisi tutup sertçe çekti.

"Betül?" dedi şaşkınca. "Bu saatte burada ne yapıyorsun?"

Betül öfkeden koyulaşan mavi gözlerini adama yöneltti. Neden aramadığını sorgulayacağına benziyordu. Burak'ın ise aklındaki tek şey yatağına girip gözlerini kapatmaktı.

"Nasıl bir adamsın sen? Beni tersliyorsun, sonra da hasta bir şekilde kimseye çaktırmadan işe gidiyorsun!" Betül ince parmaklarını uzatıp alnına dokundu. Gözleri irileşti. "Allah'ım! Yürü hastaneye gidiyoruz. Sen ölmeye mi uğraşıyorsun? Şu hale bak!" Betül'ün sesi başında çınlıyormuş gibiydi.

"Betül, dur!" Başına çok ciddi bir ağrı saplandı. Sol elini şakağına bastırdı. Vücudunun tepkileri artık çekilmez bir hal almıştı. Burak yavaş yavaş yürüyerek evin kapısına geldi.

Esma Burak'ın gelmesini beklediği için sesleri duyduğundan beri kapıda bekliyordu. Burak'ın yüzüne baktığında hastalığının ne kadar

ciddi olduğunu gördü. Daha önceden aradığı için aile doktoru onu salonda bekliyordu. Burak'a birinci kattaki odayı ayarlamıştı. Betül ile beraber onu odaya çıkarttı. Doktor muayenesinden sonra kullanması gereken ilaçları yazdı. Esma ilaçları alması için hizmetçisini görevlendirirken Betül, Burak ile ilgileniyordu.

"Nasıl bir adamsın sen?" Betül yine sorgu meleğine döndü. Burak ise ateş yüzünden arada hafızasını kaybediyormuş gibi unutkanlığı tutuyordu.

"Kendime çok kızgınım. Sana da kızmam gerekiyor, ama şu an neden... hah hatırladım! Yağmur bizim yüzümüzden ölüyordu." diye mırıldandı. Betül gözlerini devirdi. Bir yandan da yatağında oturmuş kendisine bakan Burak ile göz göze gelmemeye çalışıyordu. Hastayken çok farklıydı. Ve çok da masum...

Betül, Burak'ın gömleğinin düğmelerini açtı. Terlediği için sırtı su gibi olmuştu. Bir duşa ihtiyacı olduğu kesindi. Yaptıktan sonra rahatlamış bir şekilde yatabilirdi.

Gömleğini omuzlarından sıyırırken nefesini tuttu. Kaslarını ilk kez bu kadar yakından ve çıplak görüyordu. Daha önce hiç yanında çıplak bir şekilde kalmamıştı. Üzerinde sporcu atleti ile defalarca görmüştü, bir de kolundan vurulduğu zaman göğüs kaslarını ama şimdi...

Burak bayılacakmış gibi bakıyordu ama hala ayıktı. Betül adamın gömleğini tamamen çıkardı.

"Bizim suçumuz değildi Burak, bunu anla tamam mı?" dedi yumuşak bir şekilde. Gözlerini adamın siyah, hafif tüylerle kaplı göğsünden, baklava şeklindeki düz karnından alamıyordu. Ne harika bir görüntüydü bu böyle?

"Burak," dedi kurumuş dilini ıslatarak. "Bir duş almak ister misin?"

"Duş mu?" diye sordu, daha önce hayatında hiç duş görmemiş bir insanın anlamamış haliyle. Betül o koca adamın böyle ufacık çocuk gibi bakmasına, konuşmasına dayanamayacaktı. O kadar tatlı bir şekilde konuşuyordu ki, bu erkeksi çekiciliğin nasıl bu kadar değiştiğine hayretle tanık oluyordu.

"Evet, hani su ile yapılan..." dedi.

Burak burnundan garip bir ses çıkardı. "Betül, duşun ne demek olduğunu biliyorum. Sadece yapıp yapmamak arasında kaldım." dedi son güçlerini bir araya toplamış ve konuşmayla beraber sönmüştü. Betül'ün dudakları seğirdi.

"Tamam afedersin. Ama o kadar tatlısın ki..."

"Beni tatlı mı buluyorsun? Sert, kaba, mağara adamı değil miyim?"

"Sana hiçbir zaman mağara adamı demedim. Ama evet, öylesin. Sertsin, kaba değilsin. Naziksin..."

"Sen de çok güzelsin." Burak'ın gözleri gene gidici bir şekle büründü.

Betül genç adama banyoyu sonra aldırabilirdi. Altındaki pantolonuna gözü kaydı. Onu da çıkarmalıydı.

"Burak, pantolonun?"

"Eee..."

"Çıkarmak lazım."

"Kalsa olmaz mı?"

"Buruşur..."

"Ütülenir!"

"Böyle rahat yatamazsın. Çıkart, eşofmanını giy." Esma Burak için eşofman bırakmıştı yatağın üzerine. Burak bitmeyen işler üzerine ufladı.

"Çok dırdırcısın. Alt tarafı yatacağım..." Burak'ı ellerinden tutup ayağa kalkması için çekti. Burak da hiç utanmadan kızın tam önünde pantolonunun kemerine uzandı ve açtı. Sonra düğmelerine geçti. Betül ise nefesini tutmuş gözlerini onun yakıcı erkeksiliğinden, karizmatik bir şekilde pantolonunu çözüşünden alamıyordu. Vücudu otururken normal görünüyordu ama ayağa kalkıp önünde dikleşince koca bir dev gibi göründü. Daha fenası hasta halindeyken bile fazlasıyla çekiciydi. Bu yaptığı kesinlikle ayıp bir şeydi. Ama kendisine engel olamıyordu.

"Se... sen..." Betül konuşmak için çabaladı ama boşaydı. Ağzı sürekli kuruyordu.

Burak ayakta sendelese de devrilmeyecekti. "Benim kıpırdayacak halim yok, senin dönmeni bekledim, dönmedin. Ben de soyunuyo-

rum. Ne oldu utandın mı?" diye sordu, hafifçe gülümseyerek. Burak'ın ateşten dolayı çenesi düşmüş olmalıydı. Aslında böyle davranmanın daha kolay olduğunu görüyordu. Betül de onunla az oynamamıştı. Gün intikam günüydü. Bunu düşününce sırıttı.

Betül ise gözlerini karşısındaki heybetli adamın yakışıklı vücudunu incelemekten alamamıştı, ağzının kuruduğunu hissediyordu. Burak, son darbeyi yapmak için fermuarını da açıp pantolonu çıkartmaya davranmıştı ki Betül hemen arkasını döndü. Bu yaptığı ile kendisini çok zorlamıştı. Ömründe hiç erkek görmemiş değildi. Ne oluyordu ona öyle? Burak boxerı ile kalınca yatağın üzerindeki eşofman altını alarak giydi. Bunu yaparken bile büyük bir çaba sarf ediyordu. Sonunda giyip yatağına girdi. Üzeri çıplaktı. Üşüyordu ama ateşinin düşmesini istiyorsa bir şey giymemeliydi. Betül seslerin kesildiğini duyunca arkasını döndü. Yerdeki pantolonu alarak katladı ve askısına astı. Burak tavanı seyrediyordu. Biraz sonra gözkapakları kapandı. Betül genç adamın yanına gelerek elini alnına koydu. Hala yanıyordu. Burak'ı dürtükledi.

"Burak, uyuma sana çorba yapacağım!" dedi. Burak homurdanarak yorganı biraz daha üzerine çekti ve uyumaya başladı.

Betül çaresizce başını sallayıp aşağı indi. Esma bir hasta için gerekli olan ne varsa hazır ettiği için Betül'e ihtiyaç kalmamıştı. İlaçlar eczaneden geldiğinde tepsiyi yukarı çıkartması için diğer hizmetçisine döndü. Fakat Betül önce atıldı ve tepsiyi kendisi götürdü.

Odaya girip arkasından kapıyı kapattı. Tepsiyi komodinin üzerine bıraktı. Genç adamın yanına oturarak uyanması için onu dürtüklemeye başladı. İlkinde uyanmadı. İkinci ve üçüncüsünde de.

"Ne..." Burak Betül'ün dürtüklemesine daha fazla dayanamadı. Gözlerini açıp homurdandı.

"Uyan artık!"

"Ya.. git..." Betül pes etmedi. Üzerine giderek daha fazla sarsmaya başladı.

"Ne oldu Betül?" Gözlerini tam açarak genç kadına döndü. Hala kendinde sayılmazdı.

"Yemek yemen lazım!" Burak gözlerini sıkarak düşündü. Betül'ün geldiğini bölük pörçük hatırlıyordu. Hatta bulunduğu eve nasıl geldiğini de.

Karnının acıktığını hissediyordu ama gözleri kapanmak için çok çaba harcıyordu. Gözlerini sabit tutmaya çalışarak "Tamam getir!" dedi halsizce.

"Bir duş almak ister misin?"

"Kalkacak halim yok. Hem üşüyorum da..."

"Evet, terledin. Çarşaflarını da değiştiririm, sen de git güzel bir banyo yap."

"Tek başıma becerebileceğime emin değilim. Yatmam en iyisi." Betül 'ben sana yardım ederim' diyecekti ki bu sözünün ne kadar uygunsuz olacağını düşünerek sustu. Yerinden kalktı.

"Tamam o zaman. Uyuma sakın! Çorba içeceksin." Tepsiyi üzerine çekmek için durdu. Tekrar Burak'a döndüğünde gözlerinin kapanmış olduğunu görerek bağırdı.

"Burak!" diye bağırması genç adamı korkutarak yataktan sıçrattı.

"Ne ? Ne oldu?" diye sordu kocaman gözlerle. Betül yaptığı şey için dilini ısırdı.

"Şey, uyuduğunu sandım."

"Korkuttun mu yani?"

"Sanırım öyle oldu!" Burak gözlerini devirerek tekrar yatağa yattı.

"Hadi kalk çorba yaptım sana!"

"Kendi ellerinle mi?"

"Evet!" *'Küçük masum bir yalan...'* diye geçirdi içinden.

Burak sırtını yatağın başlığına dayadı. Betül'ün zor da olsa içirdiği çorbadan bir iki kaşık aldı. Midesinin bulandığını hissedince yüzünü buruşturup daha fazla içemeyeceğini bildirdi. Betül'de ısrar etmek yerine tepside getirdiği ateş düşürücü ilacı içirerek uyumasına izin verdi.

Tüm Gökdağ ailesi akşam yemeklerini sükûnet içerisinde yiyorlardı. Baran boş bulunup yapmaması gereken bir şeyi yaptı ve Burak'ın hasta olduğunu ağzından kaçırdı.

"Burak nasıl oldu? Uyuyor mu odada? Hastalığı çok ciddi gibiydi." Bunu Esma ile Betül'e sohbet olsun diye söylemişti fakat Yağmur, Burak ismini radar gibi yakalayarak kulaklarını dört açtı. Hasta olduğunu duyunca hemen babasının kucağına atladı.

"Buyak hasta mı olmuş baba?" Baran dilini ısırdı. Esma'ya yardım sinyalleri yollayan masum bakışlar attı ama faydasızdı. Yağmur annesine döndü.

"Buyak neyede anne?" Çocukların yanında hiç Burak sözü açılmadığı için evde olduğunu bilmiyorlardı. Biraz da Yağmur'dan saklamışlardı.

Kızının sorusunu nasıl geçiştireceğini bilemiyordu. Eğer söylerse bu hasta halde adamı rahatsız ederdi. Söylemezse öğrendiği zaman kızının tavırlarından korkuyordu. Çünkü anneler yalan söylemezdi. İlk seçenek ne kadar yanlış olsa da doğruyu söyleyecekti.

"Yukarıdaki odada dinleniyor annecim."

Yağmur hemen babasının kucağından atladı. Esma sandalyeden kalkarken Baran ondan önce davranıp kızını belinden yakaladı.

"Nereye gidiyorsun?"

"Gidip aşkımı göycem. Hasta olmuş." Baran şefkatle gülümsedi. "Bebeğim Burak senin aşkın değil. O yaşça senden çok büyük bir adam. Ancak senin amcan olur..."

"Hayıy baba!" Yağmur babasına sesini yükseltti. O güzel mavi gözleri öfkeyle kısıldı. "Aşkın yaşı yoktuy! Ben büyüyünce Buyakla evlencem."

Baran'ı kısa süreliğine şoka sokup kucağından fırladığı gibi soluğu üst katta aldı. Hangi odada kaldığını bilmiyordu. Bu yüzden tüm odaların kapısını açıp içeriyi yokladı.

Birinci kattaki son odaya geldi. Kapısından içeri girdi ve yatağında yarı çıplak olarak yatan Burak'a baktı sonra da yatağa hoplayıp hemen yanına gitti. Adamın uyuduğunu gördüğü için ses çıkarmadan dikkatlice başını yastığa yasladı. Burak sağ tarafına dönünce kolunu ileri doğru uzattı. O zamanda yastıktan kalkıp başını Burak'ın koluna yasladı ve göğsüne doğru sokuldu. Yağmur çok mutluydu. Huzurlu bir şekilde gözlerini kapattı.

Aşağıda ise işler hiç iyi gitmiyordu. Baran Yağmur gittiğinden beri tek bir noktaya bakakaldı. Küçük kızının doğumundan itibaren dört yıl geçmişti. Parmakla sayılacak kadar az olan şu yıllarda aşkı ve evliliği öğrenecek kadar ne görmüştü?

"Abi?" dedi Betül, Baran'ın kıpırdamadığını görünce. Esma'ya kısa bir bakış attı. O da en az kendisi kadar şaşkındı.

"Hayatım?" dedi masanın üzerinden uzanıp kocasının elini tuttu. "Baran..."

"Aşkın yaşı yoktur? Büyüyünce Burak ile evleneceğim?"

Kızının sözlerini tekrarlarken Esma durumu anlayarak yerinden kalktı. Kocasının yanında giderek boynuna sarıldı.

"Bir gün bunları gerçekten yaşayacağız ve ben senin durumunu çok ama çok merak ediyorum. Sanırım damadım hiçbir zaman olmayacak..."

"Ya da bir kocan..." diye sözünü tamamladı Baran. Gözlerini kırptı. Sanki her an ağlayacakmış gibiydi.

Betül elini ağzına kapatarak kıkırdadı. Ağabeyini daha önce hiç böyle görmemişti. O koca adamın kızının başka birine olan sevgisinde neden böyle sendeliyordu ki?

Baran kardeşine yan gözle baktı.

"Sen niye kıkırdıyorsun?"

"Hiç..." Sandalyesini geri çekti. "Ben gidip küçük fareye bakayım." Masadan kalkarken hala yemeğiyle meşgul olan Yiğit'e öpücük attı. Duruma dâhil olmak istemese de bayağı içerlemiş olan Yiğit ise annesine kızgın yeşil gözleriyle bakıyordu.

"Kimse gelinini meyak etmiyoy, nasıl iş bu ya?" dedi. Esma bir tanecik eşine sarılmayı bırakıp doğruldu. Elini istemsiz bir şekilde karnının tam ortasına yerleştirdi. Yüzünde ağlamaklı ifade oluştu.

"Baran..." diye inledi. Adam ona bakarken "Hazır içimdeyken bu çocuğu doğurmasam mı?" dedi. Çiftin gözleri hüzün dolu bakışlarla kesişince ikisi de ikizlerinin hayatlarına girecek insanları daha şimdiden merak ve korku içinde beklediklerini fark ettiler. Anne baba olmak zor işti. Ama en güzel yanı bu kadar güzel bir aileye sahip olmaktı. Zamanı gelince ailelerine yeni birileri katılacak olsa bile...

Betül odaya girdiğinde Burak'ın kolları arasında uyumaya çalışan ufak kızı gördü.

"Yağmur, ne yapıyorsun sen?" diye sordu sesini yumuşatmayı umarak fakat görüntünün sinir bozucu olması sebebiyle öfkelenmiş, bu yüzden sesi sert çıkmıştı. Burak'ın hala uyuduğunu sonradan fark etti.

"Uyoyum ala, şşşttt..." dedi Yağmur Burak'a biraz daha sokularak..

"Barbie, kalk oradan. Burak hasta sana da bulaşır."

"Bi şey olmaz..." Yağmur yüzünü Burak'ın boynuna doğru gömdü. Hiçbir şey den habersiz olan Burak ise uyumasına devam ediyordu.

Baran odaya girdi. Nedense gördüklerine hiç şaşırmamıştı. Kızının 'aşkı'na artık alışması gerektiğini tekrarlayarak ezberlemesi gerekiyordu.

"Halan doğru söylüyor Yağmur, hadi gel!" dedi anlayışlı bir sesle. Betül ağabeyine bakıp yeğenine döndü.

"I...ıh!" dedi Yağmur.

"Yağmur..." Yağmur yatakta doğrularak babasına kızgın gözlerle baktı.

"Baba, ses çıkaytma, onu uyandıyacaksın amaaaa..." dedi ve tekrar yattı. Baran çaresizdi. Yardım isteyerek Betül'e döndü.

"Ne yapacağız?"

"Senin kızın, aynı senin gibi keçi inatlı!"

"Sen değilsin zaten, değil mi? Hiç inat etmezsin! Ayak diremezsin." Yağmur büyüklerinin hala odada konuştuklarını duyunca tekrar kalkıp işaret parmağını dudağına bastırarak "şşşşttttt..." diye bağırdı. Bu ses üzerine Burak yerinden kıpırdamaya başladı. Sırt üstü dönerek gözlerini açtı. Başında birilerinin konuştuğunu duyuyordu ama kimlerin olduğunu anlayamıyordu. Işık açık olduğu için gözleri bir an için kamaştı. Eliyle gözünü kapatıp yan tarafında hareket eden şeye baktı. Gözlerini birkaç kere kırparak odaklanmayı başardı.

"Yağmur?" dedi çatallaşmış sesiyle. Boğazı da ağrımaya başladığı için zor konuşuyordu. Her yeri sırılsıklam olmuştu. Üzerinde bir şey olmamasına rağmen örtülerinin nemliliğini hissediyordu.

"Baba... göydünüz mü onu uyandıydınız yaaa" diye kızdı. Sonra Burak'a dönüp sıkıca sarıldı.

"Evet Buyak benim. Sana geçmiş olsun demeye geldim." Burak mavi gözlerle kendisine boncuk boncuk bakan Yağmur'un sözüne karşılık söz bulamadı. Şaşkınlığından kurtularak başını çevirdi. Gözleri ışığa az da olsa alışmıştı. Baran ve Betül'ün kendisine baktıklarını görünce hemen toparlandı.

"Baran Bey?" dedi yataktan çıkmak için hareketlenirken. Her tarafı ağrıyordu. Uyumuş olması başının ağrısını almıştı ama hala halsizdi.

"Yat Burak, kalkma!"

"Geldiğinizi duymadım."

"Hastasın duymanı beklemiyorduk. Yağmur seni görmeyi çok istedi." dedi kızını göstererek. Burak başını çevirip küçücük bedene bakıp gülümsedi.

"Teşekkür ederim Prenses, gerçekten gelmene sevindim." Yağmur mutlulukla iç geçirdi. Göğsü bir inip bir kalktı. Parlayan gözlerle Burak'a baktıktan sonra uzanıp iri vücuduna doğru kıvrıldı.

"Teşekkür ederim ama senin burada olmaman lazım prensesim." dedi Burak karnına doğru kolunu atmış sıkıca sarılan kıza.

"Neden?" diye sordu Yağmur. Burak başını kaldırarak Baran'a sonra da Betül'e baktı.

"Ben hastayım, sana da hastalığım bulaşır. İkimizin de yataklarda yatmasını istemezsin değil mi?" Yağmur başını kaldırmadan cevap verdi.

"Ben de senin yanında yatayım ne olacak?"

"Olmaz ama..." Burak'ın aklına Betül ile yattığı gelince yüzü gerildi.

"Oluy... Bak böyle yatayım..." Burak çaresizce başını kaldırıp karşısındakilere baktı. Baran başını salladı.

"Hiç uğraşma Burak, Yağmur sana iyice takmış durumda. Az önce yemekte hasta olduğunu duyunca eli ayağı dolaştı. Büyüdükçe iyice yaramaz oluyor. Halasına bu kadar benzemesine şaşırmamak gerek aslında..." Baran dönüp yine Betül'e laf çarpınca genç kız ters ters ona döndü.

"E ne demişler, oğlan dayıya, kız halaya çeker!"

"Ben kimseye çekmedim... sana ala (hala) iç (hiç)..." Baran'ın dudakları kıvrılırken Betül yeğenine döndü.

"Küçük sincap sen iyice terbiyesiz oldun! Seni iyi bir gıdıklamak lazım..." Betül yatağa doğru giderek Burak'ın taraftan onu yakalamak için uzandı.

"Buyaak koyu beni..." Yağmur yorganı üzerlerine çekerek Burak'a biraz daha yanaştı.

Betül ise duracak gibi değildi. Yağmur'un Burak'ın yanına bu kadar yanaşmasına sinir oldu. Yetmezmiş gibi sürekli abisinin gözetimindeydi. Kollarını uzatarak yorganı kaldırmaya çalıştı. Yağmur ise Burak'ın arkasına saklanabilmek için kıpırdanıp duruyordu. Burak biraz hareket edince yastığı çekip, sırtı yatağın başlığına dayalı olan Burak'ın arkasına kedi gibi girdi. Burak sırıtıyordu. Ama Betül'ün hareketleri oyundan çıkmış gibiydi. Gerçekten yakalasa kızın canını acıtabilirdi.

"Betül, dur, çocuk o!"

"Dili benden uzun ama..."

"Betül dur artık!" Baran'ın otoriter sesiyle aşırıya kaçan hareketlerini kesti. Yağmur ise Burak'ın arkasından kıpırdanmayı bıraktı. Baran kaşlarını daha çok çatarak yatağa doğru yaklaştı.

"Bir dakika? Sen biraz önce Betül'e adıyla mı hitap ettin?" diye sordu. Burak'ın suratı gerilirken Betül sırtını dikleştirdi. Birbirlerine kısa bir bakış attılar. Burak, verecekleri cevap ile aralarındaki adsız ilişkinin ortaya çıkmamasını umuyordu.

Betül başını salladı.

"Evet abicim! Burak ile ben arkadaşız."

Baran'ın dudakları kıvrıldı.

"Zaten arkadaş değil miydiniz?"

"Evet arkadaştık ama Burak'ın bana adıyla hitap etmesini istediğim için bundan sonra böyle arkadaş olduk. Ne de olsa senin çalışanın, benim değil. Hanıma lüzum yok..." Betül ağabeyine kafa tutmayı ihmal etmedi. Baran da ondan vazgeçerek Burak'a döndü.

"Sen ne diyeceksin bu konu hakkında?"

"Betül ne diyorsa o. Ben yine ona adıyla hitap ediyordum ama kendisi istedi."

Betül Burak'ın kendisini savunacağını düşünmüştü ama yanıldığını anlıyordu. Burak değil korumak bir darbede kendisi indirmişti. Hayret dolu gözlerini Burak'a çevirince genç adam ile göz göze geldi. Hiçbir çekinme belirtisi yoktu. Aksine gene ifadesiz bir yüz şekline bürünmüştü.

Baran ikili arasındaki bakışmaları dikkatle takip etti. Bir şeyler saklıyorlardı ve Baran bunu bilmiyordu. Biraz daha inceleyince birbirlerinden hoşlandıklarına kesinlikle emin olmuştu. Nedense içinden daha fazlası olmamasını geçiriyordu. Burak'ın ne kadar iyi bir adam olduğunu ve damat olarak görmek istediği bir yapıda olduğunu biliyordu. Kız kardeşini kim olursa olsun kıskanacağını aklına getirince kafasındaki düşünceleri bir kenara itti.

"Bunu daha sonra konuşacağız! "dedi Betül'e doğru. Burak başını çevirip patronuna baktı. Sonra da arkasından kıpraşarak çıkan Yağmur'a döndü. Yağmur büyüklerine teker teker baktıktan sonra Burak'a doğru yanaştı. Başını göğsüne koyarak tekrar uyumaya çalıştı.

"Kendini nasıl hissediyorsun Burak? Daha iyi misin?" Burak bir saniye düşündü. Gündüzki haline göre iyiydi.

"Evet Baran Bey daha iyiyim." dedi. Baran başını salladı.

"Geçmiş olsun, biz de gidelim; sen de güzelce dinlen." Bakışları Betül ile kesişti. Hiç bir şey söylemeden tekrar Burak'a döndü.

"Yanında birisinin olmasına ihtiyacın var mı?" diye sordu. Betül bu soruyla kaskatı kesildi. Baran'ın bunu kendisini de odadan çıkarmak istediği için sorduğunu biliyordu. Burak hiç tereddüt etmeden başını olumsuz anlamında salladı.

"Hayır Baran Bey yok, Betül de gidebilir." dedi. Betül bu cevap ile gözlerini kapatıp bir iki saniye sonra açtı. Burak'a bakışları artık yumuşak değildi. Hastalığından çabuk kurtulmasını Betül'e borçluydu. *Nankör herif...* diye geçirdi içinden.

Baran yatağa yaklaştı.

"Yağmur hadi gel gidiyoruz" dedi. Ama Yağmur'un yerinden kıpırdayacak hali yoktu. Mayışmış gibi gözleri kapanıyordu. Burak eğilerek başını ellerinin arasına aldı.

"Yağmur, gitmeniz gerekiyor." dedi yumuşak bir sesle. Ne kadar isterse istesin hastalıktan kurtulmadan sesi düzelmeyecek gibiydi. Boğazını temizledi. Yağmur da biraz daha sarıldı.

"ayıy (Hayır)"

"Prenses sen şimdi git. Ben iyileşince birlikte vakit geçiririz olur mu?"

"Ne zaman?"

"Ne zaman iyileşirsem!"

"Ama tek olacağız tamam mı? Alam veya başkası olmayacak!" Betül gözlerini devirdi. Bu küçük çocuğun halası ile derdi neydi bu kadar? Kendisine rakip falan mı görüyordu? Betül bunu aklına getirince gözleri büyüdü. Yağmur, Burak'ı Betül'den kıskanıyor muydu?

"Çabuk iyileşecek misin?" diye sordu küçük başını kaldırmış haliyle Burak'a üzgün bir şekilde bakıyordu. Burak gülümsedi.

"Çabuk iyileşmeye çalışacağım!"

"Peki, tamam..." Yağmur suratını asınca Burak dayanamadı ve küçük kızı kendisine çekerek alnına öpücük kondurdu. Yağmur'da kocaman bir gülümseme ile adamı ödüllendirip boynuna sarıldı.

"Seni çok seviyoyum Buyak!"

"Hadi çifte kumrular, sizi bekleyemem burada değil mi?" diye dert yandı Baran. Kızının Burak'a olan düşkünlüğünün ne zaman sona geleceğini merak ediyordu. Çok hızlı gelişmişti ve bir an önce bitmeliydi. Arkasını dönerek Betül'e bir kaşını kaldırdı.

"Hadi, sen de dışarı." dedi. Betül burnundan soluyarak odadan dışarı çıktı. Baran da kızını kucakladığı gibi Burak'a göz kırptı.

"Çabuk iyileş, gezmeye gideceksiniz daha..." dedi şakalaşarak. Burak da başıyla selam verip onların odadan çıkmasını izledi.

"Bir şeye ihtiyacın olursa ara." Komodinin üzerindeki telefonu işaret etti.

"Tamam, Baran Bey." Yağmur Baran'ın omuzunun üstünden arkaya bakarak Burak'a minik elini salladı. Burak'ta küçük bayanı öpücük ile ödüllendirdi.

Burak bir hafta boyunca kendisini toparlayamadı. Vücudu sanki tüm yılların hastalığını çıkartıyormuş gibi halsizliğini üzerine vererek onu güçsüz bıraktı.

Başka birinin evinde bu kadar uzun süre kalacak olması onu rahatsız ediyordu. Bu yaşına kadar kimseye yük olmamıştı. Esma'nın arada gelip nasıl olduğunu sorması bile başlı başına rahatsızlık se-

bebiydi. O hamile kadının yorulmadan kendisine hizmet etmesine gönlü razı gelmiyordu. Bu yüzden Baran'dan izin alarak kendi evine istirahate çekildi.

Betül ağabeyinin zoru ile bir hafta daha evlerinde kalarak Burak'ın yanına gidemedi. İşten sonra kaçmak için fırsat kolladığı bir anda ağabeyi önünü tıkadı. Günlük gittiği birkaç saatten başka onu göremiyordu. Burak ile arasında oluşan mesafenin anlamını hiçbir zaman çözemedi. Karmaşık ruh hallerinde olduğunu biliyordu. Israrlarını kendi evine gitmeye başladığında – Burak'ın evinde kaldığında- gösterecekti.

Burak, hem iyileşip hem de düşünmek için bu bir haftayı iyi kullanmıştı. Betül'ün sürekli olarak kendisine uğraması ve nasıl olduğunu sormasıyla aklı epey karışmıştı.

Artık aralarındaki anlamsız ilişkiye bir boyut vermek istiyordu. Ya kendi evinde kalacaktı ya da ömür boyu Burak'ın evinde!

Burak, aklına gelmemesini istediği şeyin sonunda düşüncelerini kemirmeye başlamasıyla çıkmaza giriyordu. Sonunda ise yine aynı kapı vardı. Betül ile evlenmek!

Betül ile ömür boyu birlikte olmak istediğini kendisine itiraf ederek iyileşince harekete geçeceğine karar verdi. Sonucu Baran ile aralarının bozulacak olması olsa bile bunu yapacaktı. Bunu Betül'e ne zaman teklif edeceğini ve nasıl olacağını bilmiyordu. Bunca ilgisinin artık bir sebebi olsun istiyordu. Henüz yeni tanışan yabancı iki insan değillerdi. Evlendiklerinde de sevgili olma durumunu sürdürebilirlerdi. Daha meşru bir şekilde...

Betül aracını holdingin kapalı otoparkına park edip araçtan inerken Burak'ın aracıyla karşılaşmıştı fakat gidip konuşacak değildi. Ağabeyinin artık kendisini serbest bıraktığını bildiği için iş çıkışı Burak'ın evine gidecek ve geceyi orada geçirecekti. Burak'tan tarafa bakmadan direkt yürüyerek holdinge girdi.

Akşam çıkışına kadar karşılaşmamışlardı. Betül işten ayrılarak biraz arabayla tur attı. Yine arkasından takip eden koruma aracıyla birlikte.

Burak'ın evine gelmesini bekleyecek sonra da içeri girecekti. Sürekli gidip geldiği halde bir anahtar yaptırmayı unutmuştu. Dışarıda kalmak istemiyordu.

Saatin dokuz olduğunu görerek dolaşmayı kesip direkt Burak'ın evine gitti. Aracı park ettikten sonra apartmana doğru bir adım atmıştı ki kolunu biri tuttu.

"Betül?" dedi bir ses. Betül irkilerek arkasını döndü.

"Tolga?" dedi dehşet veren bir ifade ile. Burada gördüğüne o kadar şaşırmıştı ki hayatı boyunca ilk defa görüyormuş gibiydi.

"Senin burada ne işin var?"

"Seninle konuşmak istiyordum. Telefonlarıma mesajlarıma geri dönmeyeceğini bildiğim için seninle görüşmek istedim. Ben de seni holdingden çıkana kadar bekledim sonra da takip ettim. Lütfen beni dinle!"

Betül'ün gözleri Tolga'nın arkasından onlara yaklaşmakta olan korumalara çevrildi. "Korumalara nasıl çaktırmadın?"

"Onlar da neyin nesi?" diye sordu. Daha önceden bu kadar yakın değillerdi, şimdi neredeyse Betül'ün dibinden takip ediyorlardı. Düşünmeyi kesip umursamaz bir şekilde omuz silkerek "Neyse önemli değil. Seninle konuşmalıyım." dedi.

Siyah takım elbisesinin içinde, çok sert görünüme sahip olan bir adam Betül'e bakarak "Herhangi bir sorun yok, değil mi Betül Hanım?" diye sordu. Betül hızla başını salladı.

"Tolga'yı tanıyorsunuz zaten. Sadece konuşuyoruz. Yerinize dönebilirsiniz" diyerek onu uzaklaştırdı. Seslerini duyamayacakları kadar mesafe açılınca ateş saçan gözlerini adama çevirdi.

"Tolga, seninle konuşacak bir şeyim yok! Şimdi rahat bırak beni..." diye tısladı.

"Hayır var. Lütfen..." Tolga'nın kumral saçları birbirine karışmıştı. Sokağın ışığı yüzünün bir tarafını aydınlattığından gözlerindeki kırmızılık çok az gözüküyordu. Vicdanının tek bir noktası bile sızlamıyordu Betül'ün. Ondan ayrıldığı için büyük bir yükten kurtulduğuna seviniyordu.

"Lütfen dinle!" Betül'ün kolunu kavradı. Tutuşu nazikti ama kaçmaya çalışırsa sertleşebileceğe benziyordu.

"Tolga şimdi git! Sonra konuşacağız." dedi Betül Tolga'nın kolunu sıkan elinden kurtulmaya çalışarak.

"Beni başından savmak için söylüyorsun değil mi?"

"Hayır, yarın akşam seninle konuşacağım ama şimdi değil tamam mı ?"

"Neden şimdi değil?" Tolga bulundukları yeri yeni görüyormuş gibi etrafını tanımlamaya çalıştı. "Hem burası da neresi? Bu saatte kime geldin sen?" Betül kolunu hiddetle çekip kaşlarını çattı.

"Git artık, bu seni hiç alakadar etmiyor Tolga!" dedi sertçe. Tolga genç kadını daha fazla sinir ettiğini fark edince hemen başını salladı. Eğer huyuna gidip bir şeyleri yoluna koymaya çalışacaksa şu an çok yanlış bir yolda ilerliyordu. Ona açıklayacağı birçok konu vardı. Bunu da gönlünü alarak yapmalıydı.

"Tamam tamam gidiyorum. Yarın seni ararım, akşam ne yapacağımızı konuşuruz tamam mı ?" Betül başını salladı.

"Tamam." dedi kısaca. Tolga da gülümseyerek arkasını döndü. Yavaş adımlarla uzaklaşıyordu.

Betül rahatlamanın verdiği derin nefesini salarken apartmanın kapısına giderek zile bastı. Açılınca kapıyı hızla itip içeri girdi. O sırada asansörden birileri iniyordu. Hemencecik kabine bindi.

Tolga Betül'ün akşamın bu saatinde burada ne yaptığını bilmiyordu. Kime geldiğini merak ediyordu. Arkadaşlarının evini az buçuk biliyordu. Bizzat gitmemişti ama bu semtlere değildi. Merakının galip gelmesiyle tekrar arkasını dönüp koşarak kapanmaya yüz tutmuş olan demir kapıyı iterek içeri girdi. Asansörün numaraları yükseliyordu. Merdivenlerden hızla koştu. Her katta kontrol ediyordu. Asansörün zil sesini duyunca, sonunda merdivenlerin başında durdu. Asansörün kapısı açılınca Betül'ün indiğini gördü. Merdivene iyice sinen Tolga, Betül'ü dikkatle takip ediyordu. Genç kadın bir kapının önünde durdu. Biraz sonra kapı açıldı ve karşısında gördüğü adam ile buz kesti.

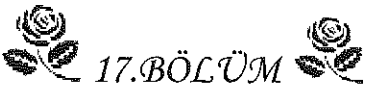
"Betül?"

"Özgürüm! Bu gece burada kalacağım. Laf etme sakın!"

"Ah pekala içeri küçük misafir..." Kapı kapandı.

Tolga gördüklerinin şokuyla merdivenlerin parmaklığına dayandı. Betül sonunda gizli hazinesini Burak ile mi paylaşıyordu? Kendisiyle yalnız olarak bir kere olsun aynı evde kalmamıştı. Her defasında kendi evine gitmek için bahane üretmişti. Betül ile Burak'ın aynı evde kalması... Tolga içinde garip bir şeylerin varlığını hissetti. Şu son 2 haftada aralarında ne geçmişti öyle? Aynı evde kalabilecek kadar hem de?

İçindeki kıskançlık ve öfke kan gibi tüm vücudunda gezmeye başlamasıyla kapıya son kez baktı. Eğer birileri onun hayatını mahvedebiliyorsa kendisi de bu işi seve seve yapabilirdi. Baran'ın bunu duyunca Burak'a ne kadar öfkeleneceğini düşünüp içten içe intikamını aldı. Görmeye değer bir hazdı.

17.BÖLÜM

Burak kapıyı açınca nedense hiç şaşırmamıştı. Her öğün gibi Betül'ü görmek onda adet olmuştu. Baran ile konuşmadan aralarındaki ilişkinin ifşa olacak olması rahatsız ediyordu. Kapıdaki korumaların bir gün gerçeği Baran'a anlatmaları kaçınılmaz olacaktı. Sadece eve gelmemesini bir süre ummaktan başka yapabileceği bir şey yoktu. Görüyordu ki hiçbir işe de yaramıyordu.

"Betül?"

"Özgürüm! Bu gece burada kalacağım. Laf etme sakın!"

"Ah pekala içeri küçük misafir..." Betül hışımla içeri girince kapıyı çarpar gibi kapadı ve kadının arkasından salona girdi.

Betül çantasını tekli koltuğa bırakmış, elini beline koymuştu. Bir süre öyle dikildikten sonra arkasını döndü. Kaşlarını çattı.

Burak kaslı kollarını göğüs hizasında bağlayarak beklemeye koyuldu. Onun bir şeyler söylemesini bekleyecekti. Kendisi konuşursa ağzından yanlış ve duruma göre uygun olmayan şeyler çıkabilirdi. Seni seviyorum, evlen benimle gibi...

"Bir şey demeyecek misin?" diye sordu Betül. Burak omuz silkti.

"Senin söylemeni bekliyorum." Betül başını eğerek dudaklarını sıktı.

"Peki öyleyse uzatmadan direkt konuya giriyoruz! Neden bir haftadır bana ters davranıyorsun?"

"Sana ters davranmıyorum!"

"Hayır davranıyorsun!"

"Evet, hayır oyunu oynayacaksak söyle, çünkü şu an oyun için sabrımın olmadığını hissediyorum." dedi düz bir şekilde Burak. Betül o ince kaşlarını kaldırdı.

"Oyun mu?" Elini havada öfkeyle savurdu. "Bak her zaman kendi içinde bir şeyler yaşıyorsun ve ben ne olduğunu seni zorlayarak öğrenmek zorunda kalıyorum!" diye çıkıştı. Sonra ilerleyip Burak'ın tam önünde durdu. Gözlerini mavi gözlere dikti. Burak'ın her zamanki ifadesiz suratından bir şeyler okumakta zorluk çekiyordu. '*Gözler kalbin aynası deniyorsa neden maviliklerinden de bir şeyler anlaşılmıyor?*'

"Ben kendi içimde bir şey yaşamıyorum. Şu bir haftadaki davranışlarım sadece düşünmek ve hastalığımdan kurtulmak için kendime verilmiş bir süreydi."

Betül kaşlarını çattı.

"Ne için zamana ihtiyacın vardı sorabilir miyim?" Burak arkasını döndü.

"Bu seni ilgilendirmez." Her zamanki gibi çareyi banyoya kaçmakta buluyordu ki Betül kolundan sıkıca tutarak kendisine çevirdi.

"Tuvalete kaçamazsın!" Burak'ın dudakları gülümsemek için hafif bir seğirdi. Ama gülmeden ifadesizliğini koruyabildi. Betül'ün zekâsını seviyordu. Sanki içini okuyormuş gibi davranıyordu.

"Senden kurtulabileceğim tek yerin orası olduğunu sanıyordum ama şu an görüyorum ki ifşa olmuş durumda!"

"Sen benimle kafa mı buluyorsun?"

"Ne haddime!"

"Burak! Abimle iş birliği içine mi girdiniz?"

"Neden ki?"

"Beni çıldırtma sınırına getirip orada barınmamı sağlıyorsunuz da?"

"Seni çıldırtmak için çalışmamıza sanırım gerek yok..." Betül burnundan solumaya başlayınca Burak sustu.

"Burak lütfen, ciddi bir şekilde konuşabilir miyiz?" diye sordu. Yorulduğu belli oluyordu. Burak da artık şakayı bir kenara koymuş genç kadının yüzüne tüm ciddiyetiyle bakıyordu.

"Konuşalım!"

"Neden benden kaçıyorsun?"

Burak derin nefes aldı. Bundan sonra kaçmak yoktu. Beklemenin de bir anlam ifade etmeyeceğini fark ederek boğazını temizledi. Ne olacaksa olsundu. Ha bugün ha yarın!

"Betül benimle ev..."

Betül'ün çalan cep telefonu yüzünden konuşması yarım kaldı. İkisinin de gözleri çantaya kaydı. Betül omuz silkerek konuşmasına devam etmesini söyleyecekti ki Burak telefonu işaret etti.

"İlk önce cevap ver. Sonra konuşuruz."

Betül gözlerini devirerek çantasından aldığı telefonu kulağına götürdü.

"Efendim?"

"Her neredeysen çabuk buraya gel!" Betül bir iki saniye durdu. Telefonu kulağından çekerek ekrandaki ismi okudu. Tekrar kulağına dayadığında kulağına gelen ses tonunun doğru olup olmadığını idrak etmeye çalışıyordu.

"Abi? Ne oldu?"

"Sana çabuk buraya gel dedim!" Baran'ın hiddetli sesini Burak da işitti. Kaşlarını çatarak neden bu kadar sinirlenmiş olacağını düşünüyordu.

Betül içine doğan kötü bir his ile göğsünün ağırlaşmakta olduğunu anladı. Gözlerini Burak'tan ayırmadan "Tamam hemen geliyorum," dedi. Telefonu kapatıyordu ki Baran'ın sesini duydu.

"Şu an yanında olan o herifi de buraya getir!" Telefon kapandı. Betül şok içerisindeydi. Kapanan telefonu kendine çevirip ekrana uzun uzun baktı.

Genç kadından herhangi bir kıpırtı göremeyen Burak yanına gitti.

"Betül..." dedi kendisine bakması için çenesinden yukarı kaldırdı. "Ne oldu? Baran ne dedi?"

"Bu konuştuğum gerçekten abim mi?"

"Ne dedi Betül?"

"Evine gelmemi istedi." Burak gözlerini kırpıştırdı. Bunda anormal olan bir şey yoktu. "Telefonu kapatırken bana 'Yanındaki herifi de buraya getir' dedi. Herif derken..." Durumu anlamaya çalışan gözleri keskinlikle karardı Burak'ın. Baran gerçeği öğrenmişti. Çok uzun zamandır ayarlamaya çalıştığı doğru zaman, en uygunsuz biçimde

karşısına çıkmıştı. Baran ne olursa olsun hiçbir zaman bu kadar öfkelenmezdi. Hele ki kendisine karşı. Kavga edecekleri zaman bunu direkt olarak kendisiyle paylaşırdı. Şimdi ise Betül'ü aracı şeklinde kullanıyordu.

"Herif derken seni kastetmiyor değil mi?"

Burak çene kaslarını sıkmaktan yanakları dalgalanırken Betül gerçeği anlıyordu. Baran tam olarak da Burak'tan bahsediyordu.

Burak hiçbir şey söylemeden yatak odasına gidip üzerini değiştirdi. Sonunda korktuğu başına gelmişti. Baran'ın istediğini yerine getirecek ve bu akşam bir şeylere nokta konacaktı.

Baran çalışma masasında otururken Tolga'dan gelen telefon ile dünyası başına yıkılıyormuş gibi hissetmişti. Hiçbir zaman o adamı sevmemişti. Yalancının, ikiyüzlünün tekiydi. Sırf kardeşinin mutluluğu için evliliklerine ses çıkartmamıştı ve Betül'ün ısrarları sonucunda iyi biri olabileceğini düşünmüştü. Düğün akşamı eğer Betül gerçekleri itiraf etmeseydi, bunun gerçekten olabileceğine inanacaktı. Fakat telefonda söyledikleri yalan olamayacak kadar gerçekleşmesi mümkündü.

"Yüzüne gülen insanlar, en yakınların arkandan iş çeviriyor ama senin ruhun bile duymuyor. Kardeşin ile en güvendiğin adamın arasındaki aşktan bahsetmeme gerek var mı? Yoksa zaten biliyor muydun?"

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Az önce senin sevgili kardeşini, Burak'ın evine girerken gördüm. Ah nereden biliyorsun diyeceksin? Holdingden çıktıktan sonra Betül'ü takip ettim. Bir apartmanın önüne park ederek içeri girdi. Ben de peşinden koşarak çıktığı kata kadar merdivenle çıktım. Bir yere saklandım ve ta taam! Burak kapıyı açtı! Betül de bu gece burada kalacağım dedi. Konuşmalarından her gece kaldıklarını çıkartmak da hiç zor değildi. Çünkü her şeyin önünde tuttuğunuz heybetli korumanız, kız kardeşini çok kere eve atmışa benziyor Baran."

"Sen..." Baran'ın soluğu tıkanırken dişlerinin arasından tek bir kelime çıktı. Tolga'nın gazına gelecek değildi. Bunu teyit etmeden yorganı yakmak istemiyordu. Hiçbir şey söylemeden Tolga'nın yüzüne telefonu kapatıp Betül'ü izlemesi için görevlendirdiği korumalardan biri aradı.

"Buyurun Baran Bey,"

"Betül şu an nerede?"

"Burak Bey'in evine geldi, efendim."

Baran telefonu kapattıktan sonra öfkeyle solumuş ve kandırılmışlık hissi ile dolmuştu. Burak... en güvendiği adam kardeşiyle bir ilişki içerisine giriyor ve bunu ondan saklıyordu. Betül'e telefon ederek ikisini de yanına çağırıp yüzleşecekti. Şakağındaki atan damarın hiddetiyle Betül'e telefon etti.

Burak ile Betül, Baran'ın Beykoz'daki villasından içeri ayrı arabalarla girdiler. Betül kalpten gelen bir endişeyle az sonra kıyametin kopacağını az buçuk hissediyordu. Burak'ın yüzündeki gerginliğin nedeni ancak ciddi bir konu olabilirdi.

Araçtan aynı anda inerek eve ilerlediler. Baran aşağı bahçeden onların geldiğini görerek seslendi.

"Burak, Betül!" İkisi de sesin geldiği yöne dönünce Baran devam etti. "Bahçeye gelin!"

Durumdan Esma'nın haberi yoktu. Çocuklar ile birlikte üst kattaki oyun odasında oynuyor olmalılardı. Bu gergin durumda onun da canını sıkmak istemiyordu. Doğuma az kalmıştı. İçindeki Kontrol edemediği öfkeyle yanlış bir şeyler yapabilirdi. Bu stresli ortamda Esma'nın olmaması en iyisiydi.

Burak ve Betül havuzun kenarına indi. Baran tam karşılarında duracak şekilde önlerine ilerledi. O kadar öfkeliydi ki göğsü güçlü atışlarla yükselip duruyordu.

"Size tek bir soru soracağım. Bana kısa ama doğru cevabı verin."

"Abi ne oluyor?"

"Kes sesini!" diyerek kardeşini tersledi. Baran'ın gözleri kapkara bir hal alarak Betül'e oradan Burak'a odaklandı. Yıllardır adamıydı. Gençliklerinde ikisi de pisliğin içine bulanmışlardı. Kendisi temize çıktığında Burak'ın samimiyetinden etkilenip onu da kendisiyle birlikte çukurdan çıkartmıştı.

İnsanı hayatta en çok yaralayan şey sevdiklerinden yediği tekmeydi. Şimdi canından çok sevdiği kişilerin arkasından iş çevirmiş olmasını hazmedemiyordu. En çok da Burak'ın!

Burak yerin eğer dibi olsa girmekten asla çekinmeyecek bir durumdaydı. Baran'ın bakışlarına maruz kalmaktansa ölmeyi tercih ederdi. Gözlerini yerden bir saniye olsun ayırmadan elleri önünde bağlı bekledi.

"İkiniz sevgili misiniz? Evet veya hayır..."

Betül öne atıldı. Ağzını açıp bir şeyler söyleyecekti ki Esma verandaya çıkarak onlara seslendi.

"Çocuklar siz mi geldiniz? Baran hayatım..."

Esma çocuklarıyla oynarken aniden kalbindeki çarpıntıyla içine kötü bir şeyler doğmuştu. Çocukların yanında bakıcı kadını bırakarak aşağı inmiş ve kocasını aramıştı ama onu dışarıda Burak ve Betülle birlikte görünce çarpıntısı iki kat artmıştı.

"Ne oluyor?" Kimse yanıtlamayınca merdivenlerden aşağı inerek yanlarına geldi. Baran'ın suratına baktığında kalbindeki çarpıntının gerçekten bir nedeni olduğunu gördü. Baran Betül ile Burak'a her an saldıracakmış gibi tetikte bekliyordu. Yüzü kasılmaktan yanakları dalgalar halini alıyordu.

"Size bir soru sordum!" derken ses tonunu biraz daha yükseltti.

"İkiniz sevgili misiniz?"

Esma sesli nefesini içine çekince Baran başını çevirdi. Karısına hayretle baktı.

"Biliyordun..." dedi büyük bir hayal kırıklığıyla. Diğer taraftan Burak "Evet!" cevabını verdi. Baran hızla ona dönerek üzerine yürüdü ve içindeki tüm acısını yumruklarına akıtarak bir zamanlar canını emanet ettiği adama güçlü bir yumruk indirdi.

Burak sadece bir iki adım geriledi. Bununla yetinmeyen Baran daha fazla üzerine gidip ikinci ve üçüncü yumruklarını indirdi. Yüzüne ve karnına sayısız yumruk atarken Betül çığlıklar içerisindeydi.

"Abi yapma... Yanlış bir şey yapmadık... Yapma..." Esma karnındaki bebek yüzünden aralarına girmek için öne atılamıyordu. Hormonlarının vermiş olduğu duygusallıkla gözlerinden yaşlar süzüldü. Şezlonga otururken karnındaki hafif ağrıyı hissetti. İki elini karnının üzerine koydu.

"Baran..." diye bağırdı ama eşi durdurulamaz bir öfkeyle Burak'a vurmayı sürdürüyordu.

Burak ise kendisini korumak adına kılını bile kıpırdatmıyordu. Bu dayağı çok önceden hak etmişti. Betül'ü sevmesinin bedelinin sonunda böyle ödeneceğini biliyordu.

Baran gibi onun da içinde çok büyük bir acı vardı. Baran'ı hayalkırıklığına uğrattığı için utanç duyuyordu. Aşkına engel olamaması onun suçu değildi, ama Baran'a anlatamaması onun suçuydu. Neden geciktirmişti? Gözlerini kapatıp vücudundaki acıdan çok kalbindeki acıları geçirmek istiyordu.

Sesleri duyan korumalar hemen aşağı inerek yanlarına geldi. Betül onlara kavgayı ayırmasını söyleyecekti ki Esma'nın keskin ve bir o kadar acı dolu çığlıkları yüzünden Burak ilk defa Baran'a karşı koyarak yumruğunu engelleyip kendisiyle Esma'ya çevirdi. Betül ve diğerleri olmak üzere herkes donmuştu. Esma acıyla kasılıyor ve ağlıyordu. Kendine gelen Betül hemen Esma'nın elini tuttu.

"Esma ne oldu? Be... bebek mi? Erken değil mi?"

"Ah geliyor! Da... dayanamıyorum..." Esma'nın gözlerinden yaşlar fışkırırcasına akıyordu. Baran'ın öfkesi puf olup uçtu ve hemen karısının yanına geldi.

"Esma... Bebek? Ne? Ağrıyor mu?" Aklına hiç mantıklı bir şey gelmedi. Betül'ün korku dolu bakışları Burak'a döndü. Adamın yüzünden kanlar süzülüyordu. Yine de acısına rağmen ayakta iki büklüm durabiliyordu.

"Yardım edin!" Korumalar Betül'ün sesiyle hemen kendine geldiler. Burak'tan sonra en yetkili kişi olan Selim, cep telefonundan Esma'nın özel hastanesini arayıp haber verdi. Sonra Baran'a yardım ederek hızla araca ilerlediler.

Esma'yı ayağa kaldırdıklarında beyaz elbisesinin bacaklarının ve kalçasının kan olduğunu herkes gördü. Esma dayanamıyordu. Araca bindirilirken bile yarı baygın gibiydi. Bebeğin doğumuna daha bir ay vardı. İkizler gibi erken geliyordu ama tek farkı vardı. Bu seferki daha acılı ve... kanlıydı. Suyunun gelmesinin yanında kanın ne anlama geldiğini bilmiyordu. Ve çok da korkuyordu.

Her ne kadar Burak dış görünüş olarak iyi görünmese de arabayı kendisinin kullanmasında ısrarcı oldu. Bütün bu yaşananlardan sonra kim suçlu, kim masum iyice karışmıştı.

Betül bile yaşadıkları bu karmaşadan aklını kaçırmamak için zor duruyordu. Esma'nın acıyla bağırması yüzünden ağlamaya başladı.

Esma kasılmalarıyla Baran'ın elini tırnaklayarak kanattı. Baran'ın durumu ise Esma'dan kötüydü. Gri gözlerinden yaşlar süzülüyordu. Betül ağabeyinin ilk defa böyle ağladığına şahit oluyordu. Daha önce hiç gözyaşı dökmemişti. Babasının ölümünde bile!

Esma son çığlığını attıktan sonra yaşlar akan güzel yeşil gözlerini Baran'a kaldırdı.

"Ba... Baran...."

"Aşkım... Canım... Bir tanem. Dayan az kaldı. Ne olur dayan!"

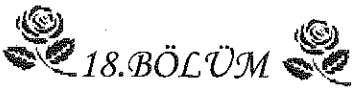
"Baran dayanamıyorum ben... Bir so... sorun var..." Acıyla kasıldı. Baran karısını sıkıca tutarken aklından bildiği ne kadar dua varsa sıralıyordu.

"Hayatım... Esma sen benim canımsın... Dayanamıyorum deme... Sensiz yaşayamayacağımı biliyorsun... Dayan ne olur..." Baran hıçkırıklarının arasından başını çevirip Burak'ın koltuğunun arkasından sertçe tekmeledi.

"Daha hızlı sür şunu..." kükremesi tüm araç içinde yankılandı. Mantığını kaybedeli çok olmuştu. Esma'nın bacaklarındaki kandan korkuyordu. Bebeklerinden çok Esma'ya bir şey olma korkusu vardı. Yine bebekleri olurdu ama yine bir Esma bulamazdı. O tekti.

Esma son bir kasılmasıyla gözlerini kapadı. Baran ilkin ne olduğunu anlamadı. Ağlaması kesildi. Boş boş kucağındaki kadına ve kapalı gözlerine bakıyordu. Betül'ün ağzından bir çığlık koptu. Burak dikiz aynasından arkayı kontrol ediyordu. İyi bir terlemişti. İçinden bu güzel kadının ölmemesini geçiriyordu. Betül iki eliyle ağzını kapatarak hıçkırıklar içinde ön koltukta tor top oldu. Burak dörtlüleri yakmış, hızla araçları solluyordu. Baran ise donmuştu.

"Es...ma..." diyebildi sadece.

18.BÖLÜM

"Es...ma..." diyebildi sadece. "Esma!"

Ölebilecek olmasına ihtimal vermiyordu. Veremezdi. Bu çok kötü bir şakaydı. Oğullarının annesini öldürdüğüne inanamazdı. Her bir kası kilitlenmişti. Nefes almayı bir süre için kesti. Ciğerleri isyan etmeye başladığındaysa hastaneye gelmişlerdi.

Sedye kapıda hazır bekliyordu. Doktor aracın acil kapısına gelip durduğunu görünce koşarak arabaya gitti. Burak, Baran'ı yalnız bırakamazdı. Hala içi boşalmış bir beden gibi bakıyordu. Araçtan Esma'yı alarak içeri götürürlerken Betül de onlarla gitti. Baran'ı oturduğu yerden kaldırmak yine Burak'a düşmüştü. Bir yandan bu gecenin tek suçlusu kendisi olabilirdi. Vicdanının bir kenardan kendisini belli etmesi ise gereken en son şeydi.

"Baran Bey?" diye seslendi. Baran araçtan yaka paça çıkmış araca yaslanmıştı. Yere bakıyordu.

"Baran Bey kendinize gelin!" Burak'ın sesini duymuyordu. Şoka girdiği belliydi. Burak daha fazla dayanamadı ve "Baran!" diye bağırırken, bir yandan da suratına hafif olmakla beraber bir tokat indirdi. Baran o anda kendisine gelerek gözlerini kırpıştırdı. Nefessiz kaldığı için öksürük nöbetine tutuldu ve başını kaldırdı.

"Ne ? Ne oldu?"

"Esma Hanım'ı içeri aldılar. Şoka girdin!" dedi sertçe. Baran'ın aklı başına geldi ve Burak'ı itip koşar adımlarla acilden içeri girdi. Deli gibi karısını götürecekleri yeri arıyordu. En sonunda Betül'ü gördü. Bir kapının yanındaki bankta oturmuş ağlıyordu.

"Betül!" dedi sertçe ve kolunu neredeyse kıracakmış gibi sıkarak ayağa kaldırdı.

"Esma nerede?"

Betül gözlerinden akan yaşları silerek hıçkırıklarının arasından "Ameliyata alacaklarmış, bir de kapının açıldığında gördüm. Elektroşok veriliyordu. Hastaneye geldiğinde kalbi durmuş." dedi. Baran bu sözlerle artık bacaklarının işlevini görmemeye başladığını anlayarak koca bedeniyle yere çöktü. Burak onları bulduğunda iki kardeşinde durumunun vahim olduğunu gördü. Yerde oturan Baran'ı kollarının altından tutarak banka kaldırdı. Betül ayrı bir şekilde sürekli ağlayıp duruyordu. Ailenin bir anda felakete uğraması ne büyük bir dramdı!

Aradan geçen saatlerden sonra doktorlardan bir haber çıkmıştı. Esma'nın durumu iyiydi. Bebek, kuvöze alınarak bakımı yapılıyordu. O da gayet sağlıklıydı. Burak bu haberle derin bir nefes aldı. Kendi çalkantılı durumunu unuttu. Baran'a, daha sonra Betül'e bakıyordu. İki kardeş ferahlamış bir şekilde yerlerine oturdu. Betül'ün gözyaşları bu sefer mutluluktan dökülmeye başladı.

Baran karısını görmek için doktorları zorlamıştı. Araya Burak girince doktorlar Baran'ın elinden kurtularak işlerine devam etmişlerdi. Burak ise Baran'ın sözünden sonra biraz geri planda kalmak için kendisini tuttu.

"Seninle hesabımız daha sonra! Esma iyileşsin ondan sonra konuşacağız!" Baran bu sözleri sakinlik içerisinde söylemişti. Ama Burak biliyordu. Artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı!

Aradan geçen beş haftadan sonra Esma hastaneden taburcu olmuştu. Bebeğin bakımı da tamamlanarak hastaneden taburcu edilmişti. Kötü günlerin etkisi çabuk geçmişti. Esma'nın küçük ağrılarından başka sorunu yoktu. Bebeğinin kokusunu içine çekerek tekrar hayat bulmuş gibiydi.

Erken doğumunun bazı komplikasyonların gerçekleşmesi ile bebeğin ve annenin tehlikeye girdiğini, stresin de bunu tetiklediği ortaya çıkmıştı.

Baran, karısının ve ikinci oğlunun mutluluğu ile dolarak yaptığı şeyleri çabuk unuttu. Yine de Burak ile aralarındaki soğukluk hala etkisini koruyordu. O günden sonra bir daha ne Burak ile ne de Betül ile bu konuyu konuşmuştu.

Betül, Esma hastaneden çıktıktan sonra yanlarında kaldı. Ağabeyi ile aralarının açık olmasına dayanamıyordu. Kaç gece, yatağında yatarken düşünmüş bunun sorumlusu olarak kendisini görmüştü.

Baran'ın Esma'ya anlattığı kadarıyla olayların patlak vermesine sebebiyet veren kişi ağabeyiydi. Tolga her zaman olduğu gibi ortalığı karıştırarak gözlerden uzaklaşmıştı. Betül ondan ölümüne nefret etti. Birkaç ay önce bu adamla evlenmeye karar verdiğine inanamıyordu.

Burak, arada eve gelip Betül'e bir ihtiyaçları olup olmadığını soruyordu. Baran'ın kendisini aramadığını ve kendi işlerini kendisinin yaptığını biliyordu. Bu durumdan ne kadar acı çekiyordu bir tek kendisi biliyordu. Tolga'yı bulsa bacaklarını kırıp eline verir, kimse de karışamazdı. Ama her yerde aramış, hiçbir yerde bulamamıştı.

Burak, yine habersiz bir gün villaya geldi. Evin kapısını çalınca karşısına kucağında küçük yeğeni ile Betül çıktı. Betül'ün durumu düzelmişti. Hele ki minicik yeğeni Utku'su ile vakit geçirmeyi çok seviyordu.

Esma'nın doğumu erken olduğu için sütü henüz gelmemişti. Yardımcı besinler ile istemeseler de beslenmesini öyle yapıyordu. Bebek sezaryen olduğu için biraz minikti ama çok güzeldi.

"Hoş geldin!" diyerek gülümsedi Betül ve içeri girmesi için önünden çekildi.

"Baran Beyler yok mu?" diye sordu Burak biraz çekinerek. Konuşacakları önemliydi.

"Hayır yok, bugün Esma'nın kontrolü varmış, ona gittiler. Çocuklar da kreşteler..."

"Anladım."

"Hadi gel benimle yukarı, Utku'yu yatırdıktan sonra konuşuruz. Yaramazın gözünü kapatamadım bir türlü." dedi gülümseyerek.

Burak bu sahne için canını bile feda ederdi. Betül'ün üzerindeki yarım kollu tişörtü ve altındaki eşofmanı ile rahat ev halindeydi. Saç-

larını genç kız gibi tepesinde bağlamış, kucağında bebeği sallıyordu. Burak, bu güzellik karşısında nefesini tutarak doya doya izledi. İçinden gülmek geliyordu. Mutlu olmak istiyordu. Ama ne yanak kasları hareket ediyor, ne de mutlu olabiliyordu. Betül ile birlikte olma düşüncesi artık sona ermişti. Baran ile konuşacağı konulardan biri de buydu. Betül ile nasıl vedalaşacağını bilmiyordu. En iyisi vedalaşmadan gitmekti!

Betül ile beraber bebek odasına çıktılar. Betül kucağında narin sallantılarla sallarken bebeği uyutmuştu. Yatağına eğildi. Başını mavi kurdelelerle süslenmiş yumuşacık yastığa bıraktığı sırada minik göz kapakları kıpırdandı. Şaşkın bakışlar ardından güçlü bir yaygara koptu.

Betül puflayarak tekrar kucağına aldı ve yavaş yavaş pışpışladı. Bebek gözlerini kapatmıyordu. En sonunda başını kaldırıp kapının pervazından kendilerini seyreden Burak'a sitemle baktı.

"Hey kapı gülü, gel buraya da biraz sen salla. Kollarım ağrıdı. Fazla ağır değil ama kaç saattir sallıyorum!"

Burak'ın duruşu değişti.

"Ne? Ben mi? Ben tutamam!" dedi ellerini havaya kaldırarak. Gerçekten tutamazdı. Daha önce Yağmur ve Yiğit'i görmüştü ama kucağına hiç almamıştı. Bu minik şeyi hayatta tutamazdı.

"Gel buraya korkma, seni ısırmaz!"

"Betül yapamam, lütfen!"

"Gel dedim!" diye ısrar etti biraz da sesine otoriterlik katarak. Burak yaklaşmaya başlayınca gözleri ellerine kaydı.

"Ups dur bir dakika. İlk önce ellerini yıka. Hijyen bebeğimiz için önemli. Erken doğanların hastalık kapması yüksekmiş. Bak şurada banyo var!" diyerek zaten bilen adama yol tarif etti.

Burak ellerini yıkayarak içeri geldi. Nasıl olacağını bilmiyordu ama kollarını Betül'e doğru uzattı.

"Sıkı tut! Bak kafasına dikkat et..." diye uyardı onu. Burak'ın suratı kasıldı. Hayatının riskiyle karşı karşıyaymış gibi dikkatliydi. Biraz sonra tam olarak ellerine duran bebeğe şaşkınlıkla baktı. Tutmuştu!

"Vay canına... Bu ufacık şey koca büyük bir adam olacak öyle mi?"

Betül'ün gözleri parıldadı.

"İnanılmaz değil mi?"

"Evet..."

"Çok güzel... Aynı abim! Yiğit, annesine benziyor ama Utku kesinlikle abim!"

Burak kollarındaki cana dikkat ederek etrafına bakındı. Köşede geceleri dinlenmek için konulan tekli koltuğa gidip oturdu. Yüzünü Utku'nun yüzüne yaklaştırdı. Mis kokusunu içine çekti. O anda içinde garip bir şeyler oldu. Babalık duygusu olduğunu düşündüğü bir his tam kalbinde zıplayıp duruyordu. Böyle küçük bir şeyin kendisine ait olduğunu hayal etmeye çalıştı. Gözlerinin önüne birka şekil geliyordu ama...

Ne zaman kapadığını bilmediği gözlerini açınca hayran bir şekilde kendisine bakan Betül ile karşılaştı.

Betül de aynı düşünceler içindeydi. Burak'ın bebeği kucağına alışı ve yüzündeki mutlulukla rahatlayan ifadesi çok yakışıklıydı. Huzurlu ifadesini görmek inanılmaz etkileyiciydi. Olaylı geceden sonra doğru dürüst konuşmuş bile sayılmazlardı. Bu adamı bu kadar sevmenin nasıl bir his olduğunu ciddi ciddi düşünmeye başlıyordu. Kucağında bebek olması ise anlam veremediği bir şekilde içini kıpır kıpır ediyordu. Şu bir gerçekti. Burak'ın eline bebek çok yakışıyordu.

"Baran Bey çok şanslı!" dedi Burak. Sesinde çok büyük bir kırılganlık saklıydı.

"Neden öyle dedin?"

"Çünkü, benim sahip olamayacağım şeylere sahip!"

"Neden öyle diyorsun ki? Senin de bir ailen olabilir." Burak hafifçe gülümsedi ama bu hüzünlü bir kıpırdanıştı.

"Aile olmak artık çok uzak... Kaldı ki bir de bebeğimin olduğunu düşünemem bile..." Burak bunları Utku'nun pürüzsüz yumuşacık tenine bakarak söyledi. Betül'ün suratını astığını göremedi.

Biraz sonra aşağıdan sesler geldi. Burak yerinden kalkarak yavaşça bebeği halasına uzattı.

Burak aşağı inerken merdivenlerde Baran ile karşılaştı. İki adamın gözleri kesişirken bir süre öyle kaldılar. Daha sonra Baran başıyla bahçeyi işaret etti.

"Orada konuşuruz." Burak ile konuşmanın vakti çoktan gelmişti. Sürekli erteliyordu. Kardeşi gibi sevdiği bir adamla aralarının kötü olması sıkıntı yaratıyordu. Konuşarak bu duruma bir son vermeliydi.

Esma'nın yanından geçerek bahçeye çıktılar. Genç kadın yine endişe duyuyordu. Aralarının bozuk olmasını hiç istemiyordu. Baranın sırtını dayayacağı bir erkeğe ihtiyacı vardı. Bu zamana kadar ikisi kardeş gibi büyümüşler ve sırt sırta vermişlerdi. Şimdi böyle küçük bir sır yüzünden kötü olmalarını istemiyordu. Dua etmekten ve kavga etmeden aralarının iyileşmesini beklemekten başka şansı yoktu. Eğer Baran onu affetmezse, son çare olarak elindeki tüm krediyi kullanmak zorunda kalacaktı.

Dışarıda hava normalin çok altındaydı. Eylül ayında olmalarına rağmen kışı erken hissettikleri bir dönemdeydiler. Esen rüzgarın titretmesiyle biraz daha ceketlerine sarıldılar. Verandadaki hasır sandalyeleri çekerek karşılıklı oturdular. Baran dik dik karşısındaki adama bakıyordu.

"Zamanı geldi sanki?" Bir konuşmadan çok soru gibiydi. Burak başını salladı. Suçlu olduğunu bildiği için bakışları önündeydi ama biraz sonra başını kaldırarak Baran ile göz göze geldi. Bu zamana kadar aralarında ciddi hiçbir sorun olmamıştı. Şimdi de varsa bunu konuşma yoluyla halletmeliydi. Bir ay bile yeterince uzundu.

"Söyle bakalım, Tolga'nın dedikleri ne demek oluyor?" Burak başını iki yana salladı.

"Ondan önce beni iyi dinleyin, Baran Bey..."

"Baran Bey mi?" Alaylı kısa bir kahkaha attı. "Kardeşimle yattıktan sonra hala bana Baran Bey mi diyorsun? Baran de gitsin..." dedi elini pervasızca sallayarak. Burak tekrar başını iki yana salladı.

"Adınla seslenmemi istiyorsan seslenirim ama Betül ile yatmadığımı söylemeliyim!" Baran'ın bakışları sertleşti.

"Ben sana kardeşim dedim. Sen gittin arkamdan kız kardeşimi ayarttın. Bu gerçek değil mi? Sana güvendim, namusumu emanet ettim!" Sözleri ne kadar keskinse ses tonu o kadar alçaktı. Burak önüne bakmayı sürdürürken sessizce Baran'ın içindekileri kusmasını bekledi.

"Neden bana söylemedin? Neden Betül ile sevgili olduğunuzu gelip açıklamadın?" Burak hala yanıt vermiyordu. Baran öfkeyle soludu.

"Bana cevap ver!"

"Sözümü kesmeden lütfen dinle. Sana her şeyi en başından anlatacağım..." Burak başını kaldırarak Baran'dan bir cevap bekledi. Baran bir süre gözünü kırpmadan baktı. Daha sonra başını eğerek devam etmesine izin verdi.

"Ben Betül'ü ilk gördüğüm zaman kardeşim gibi sevdim. Ne namusuna art niyetle ne de başka bir şekilde ona baktım. Ama dört sene önce, bir şeyler oldu ve ben onu sevmeye başladım. Benden en iyi sen bilirsin, Esma Hanım'ı nasıl rehinenken sevdiğini? Benim de sanırım öyle oldu. Bir anda bakış açım değişti. Bu dört sene içinde ne kadar kendimle savaş verdim bilemezsin." Elini kaldırdı. "Ah dur bir dakika! Bilirsin çünkü buralardan kaçmak için işi bile bırakmayı göze aldım! Tolga'nın söylediklerine gelirsek, Betül yanımda kalmak istedi. Düğünden sonra benim yanıma geldi. Ona hiçbir şekilde ne sevdiğimi söyledim ne de aynı evde kaldığımız için mahremiyetine el attım. Dokunmadım. Umarım sözlerim sana gerçeği ifade ediyordur. Benim nasıl biri olduğumu en iyi sen bilirsin! Betül'ün bende kaldığını sana söyleyemedim. Çünkü Betül ile yanlış bir anlaşılmaya girmek istemedim. Hakkımda artık ne düşünüyorsun bilmiyorum ama gerçek bunlar. Betül'ü seviyorum. Bir ay önce bu olaylar daha olmadan sana durumu izah edip sonra ona evlenme teklifi edecektim. Kabul edip etmeyeceğini bile bilmiyorum." Burak derin bir nefes aldı ve konuşmasına devam etti.

"Ben işi bırakıyorum. Bu zamana kadar biriktirdiğim para da bana ömür boyu yeter, ne de olsa fazla harcayan biri değilim. Her şey için teşekkür ederim. Ailem oldun. Sokaklarda sırt sırtaydık, senin durum düzelince bencillik yapmadan beni de yanına aldın. Ne kadar minnet duyduğumu bilemezsin. Ama buraya kadarmış. Kardeşinin namusuna göz diken, hıyanet eden bir adam olarak görülüyorum. Bunu kaldıramam. Bu yüzden istifa ediyorum." Sustu. Derin sessizlik rüzgârın kesilmesiyle ortamı dondurdu adeta.

Baran'ın anlam dolu ciddi bakışları kendi üzerinde bir süre dolaştı. Söyleyecekleri geleceklerini belirleyecekti. Bir flashback ile durum analizi yaptı. Burak'sız bir hayat mı ?

Burak nefesini tutmuş Baran'ın cevap vermesini bekliyordu. Duyacakları kesinlikle beklediği şeydi. Buralardan gitmek! Baran'ın zaten sorun çıkarmayacağını düşünüyordu. Bu zamana kadar beraber yaşamışlar, her türlü belaya zorluğa göğüs germişlerdi. Her şeyin bu kadar basit bir şekilde sona ermesi akıl alacak gibi değildi. Burak başka bir çözüm yolu bulamadığı için buna karar vermişti.

Gitmek... bu aileyi bırakmak... Burak'ın içi sızladı. Ailesi olarak görmüştü Baran'ı ve Baran'ın ailesini. Şimdi yeni bir hayat kuracak kadar gücü var mıydı bilmiyordu. Bu Baran tarafıydı. Bir de her zaman yanında olan aksi ama seneler sonra âşık olduğu kadın, Betül vardı. Onu bu kadar kolay bir şekilde bırakıp gidebilecek miydi? Burak, Baran'dan bir yanıt alınca bu sorunun cevabı ile uğraşacaktı. Sonuç yine gitmek olsa da...

Baran düşüncelerinin bir karara varmasıyla sandalyesine geri yaslandı. Kaşlarını çatmayı bırakarak rahat bir ifadeye büründü.

"Seni neden dövdüm Burak biliyor musun?" diye sordu sadece. Ardından başını çevirip geceden yağmur yağdığı için hala küçük damlaları yapraklarında taşıyan çimenlerde gözlerini gezdirdi. Burak, Baran'ın cevabı ile tutmuş olduğu nefesini yavaşça saldı.

"Habersiz olduğun için..."

"Hayır!" dedi sözünü keserek. "Nasrettin Hoca'nın suya göndereceği çocuğa testiyi verip bir de tokat attığı fıkrayı biliyor musun?"

Burak bir kaşını kaldırdı.

"Bu ne demek oluyor?"

"Seni dövdüm çünkü çok öfkeliydim. Bir iki yumruk bunun için, ama sen de farkındasın ki öldüresiye bir dayak değildi." Baran haklıydı. Sadece yüzünden ve karnından küçük darbeler almıştı. Daha fazla hasar verecek kadar orantısız güç kullanmamıştı. "Diğerleri..." Derin bir nefes aldı. "Betül içindi."

"Betül mü?"

"Evet. Evlendiğinde kardeşimi üzmemen içindi."

"Ne?" Burak dehşete düştü.

"Kardeşimle evlenmeden kaçabileceğini mi sandın? Tolga'ya hiç güvenmiyorum. Yarın öbür gün Betül için ileri geri konuşur beni yine

deli eder. Hem Betül'ün artık evinin kadını olması gerekiyor. Fazlasıyla bekarlığını yaşadı. Hem sevgin bu kadar güçlüyse onunla evlenirsin."

Burak bir iki saniye durarak karşısındaki adamı inceledi. Hatırına nikah günü Baran'ın başına silah dayayarak masaya oturtması geldi.

"Bunun bir zamanlar başına silah dayamamla bir ilgisi var mı?"

Baran kahkaha atmamak için kendisini tuttu. Suratındaki aksi ağabey modelini bozmak istemiyordu.

"Doğru, o da vardı. Evlenmen artık kaçınılmaz."

"Ama Betül..."

"Onu düşünme..."

Baran'ın suratı yumuşadı. Yüzünde rahat, hatta gülümseyen bir ifade oluştu.

"Ama şartım olacak." Burak beklentiyle ona bakıyordu. Baran sanki bilerek dakikaların geçmesini bekliyor gibiydi. Bu da Burak'ın ayarı bozulmaya başlayan sinirlerine hiç iyi gelmiyordu.

"Şartın ne?" diye sordu aradan bir ömür gibi geçen süre sonra. Baran yerinde biraz daha kıpırdanarak bacak bacak üstüne attı.

"Bundan sonra benim çalışanım değilsin. İstifanı kabul ediyorum. Ama şartım buradan Hatay'a gitmen. Çiftlikteki Ali Baba'ya ve Süt anneme bir evlat olman. Geçen gün telefonda konuştum. Kızlarının onu ziyaret etmemesinden dolayı morali çok bozuktu. Beni ne kadar özlediğini ve ne zaman seninle onu ziyaret edeceğimizi sordu. Benim oraya gidip onun özlemini dindirecek vaktim yok, gördün başımıza gelenleri..." Baran'ın aklına Esma'yı kaybetme düşüncesi gelince içi titredi. Bu kötü düşünceden hemen toparlanarak Burak'a odaklandı.

"Her neyse, bizim yaza kadar oraya gitmemiz mümkün değil. İlkbaharda da sanmıyorum. Eğer diğer pislikten kurtulabilirsek yeni bir inşaatın temellerini atacağız. Bu vakitlerde oraya kaçamam. Anlayacağın orada daha rahat edersin. Hayvan bakımıyla uğraşırsın, bahçelerde vakit geçirirsin, Fatma anneye yoldaş olursun. Evi istediğin gibi kullanabilirsin. Bundan sonra aramızda patron çalışan ilişkisi olmadığı için ev sahibesi gibi rahat davranabilirsin."

"Bunu kabul edemem!"

"Sana fikrini sormadım! Haklısın söylediklerin çok doğru. Betül ile aranızdakiler için seni kötü bir adam olarak görebilirim ama senelerin verdiği samimiyeti de tek kalemde silip atamam. Bu yüzden senden bunu kabul etmeni istiyorum. Buraya dikkat!" Parmağıyla sözünün altını çizer gibi hayali bir çizgi çekti. "Rica etmiyorum. İstiyorum! Hem Fatma anne için bile bu kadarını yapamaz mısın?" Baran tek kaşını sorgularcasına kaldırdı. Burak oturduğu yerde çok huzursuzdu. Baran'dan böyle bir teklif gelmesi kendisiyle olan bağlarını kopartmadan direkt aileye girmesine izin veriyordu.

Başını sallayarak "Bunun Betül ile ne ilgisi var?" diye sordu.

Baran pervasızca ayağını bacağının üstüne atarak pantolonunun paçasını silkti.

"Oraya gidip bekle. Zamanla göreceksin."

"Yapmazsam?"

Baran gayet sakin bir şekilde gülümseyerek başını yana eğdi. "O zaman kardeşine art niyetle bakan adama acımayan bir abi olurum."

Burak bu gülümsemeyi çok iyi tanıyordu. Bunca yıllık dostluklarından yüzündeki ifadenin ne anlama geldiğini anlayacak kadar onu tanımıştı. Eğer gülümsüyor ve gözleri grinin koyu tonunu alıyorsa bu kesinlikle tehlike demekti. Baran'ın düşüncelerinde kendisine düşen pay hiç de iyi görünmüyordu.

"Beni öldürür müsün?" diye sordu. Yapmasını tabi ki de beklemiyordu. Sadece anlamak istiyordu. Baran'ın düşüncesi neydi?

"Ölmekten daha acı verici şeyler var. Neden hemen son vermek isteyeyim ki? Ayrıca sana bir şey yaparsam, Betül'ün çenesini ömür boyu çekemem."

"Bir de Yağmur'un..." dedi Burak alayla. Baran'ın gülümsemesi anında kesildi, gözlerini kıstı.

"Kızımı bu işe karıştırma!"

"Kendime koruma olarak Betül ve Yağmur'u alsam sanırım sağlıkla yaşayabilirim."

Baran tekrar pervasız soğuk kişiliğine büründü.

"Seçim yaparlarsa biri mutlaka seninle gelir."

Burak ve Baran gözleriyle birbirlerine meydan okudular. İki keçinin hesaplaşması gibi ilk harekete geçecek olanın kim olacağını bekliyorlardı. Derken Burak kontağı kesip suratını buruşturdu.

"Allah aşkına, biz neden bahsediyoruz?"

Baran yarım bir gülüşle burnunu kaşıdı.

"Sen Hatay'a gidecektin ve..."

"Hayır, gitmeyeceğim. Ne düşünüyorsun bilmiyorum ama Hatay'a kaçmak istemiyorum. Betül ile evlendir kabulüm tamam..."

"Bu aralar nedense içimde sadist bir taraf var. Sana acı çektirmek çok hoşuma gidecek. Şimdi sana tekrar soruyorum. Hatay'a gitmiyor musun?"

Burak ayağa kalktı. Baran'dan korkacak değildi.

"Hayır!" dedi büyük bir kararlılıkla. Baran adamından gözlerini ayırmadan yerinden yavaşça doğruldu. Cep telefonunu ceketinin cebinden çıkartıp 4. hızlı aramada kayıtlı olan numarayı tuşladı. Telefonu kulağına dayayarak gülümsedi.

"Verandaya gelin! Söylediğim gibi..."

Baran şifreli konuşuyordu. Ne söylemişti?

Çok geçmeden verandanın diğer tarafından üç tane adam çıkageldi.

Burak kaşlarını çatarak dik duruşunu bozmadan Baran'ın hareketlerini takip ediyordu. Gerçekten kendisine zarar verme gibi bir düşünceye mi sahipti?

Baran başıyla Burak'ı işaret etti.

"Götürün!"

Üç adam emirle birlikte harekete geçtiler. İkisi Burak'ın kollarını kıskaca alarak herhangi bir harekette bulunmasını engelledi. Diğeri de Baran'a bakıp yapılmasını istediği başka bir şey olup olmadığını sormak için ağzını açacaktı ki merakı daha ağır bastı.

"Efendim... Burak Bey..."

Burak iki büklüm verandadan çıkartılırken Baran sert imajını bozmadı.

"Her insanın biraz korkutulmaya ihtiyacı vardır. Belirsizlik en büyük endişeyi içinde taşır." Göz kırptı. Verandanın salona açılan kapısına yürürken arkasındaki koruma afallamış bir şekilde ona bakıyordu. Baran'ın durduk yere yaptığı felsefik sözün altındaki anlamı çözmeye çalıştı. Burak onun en zirvedeki adamıyken nasıl bir anda düşüşe geçtiğini bilmiyordu. Sözü tekrarlayarak diğer adamların peşinden gitti.

Burak villanın bodrumuna götürülerek bir sandalyeye bağlandı. Tek bir harekette karşı koyabilecek gücü vardı. Ama o kendisini tutarak ne olacağını bekleyecekti. Baran'ın onu bir suçlu gibi buraya kapatmasını anlamıyordu. Sözünü dinlemediği için mi buraya tıkmıştı?

Adamlar büyük ciddiyetle onu sandalyeye sıkıca bağlayarak hareket etmesini engellediler. Ellerinin gevşekliğine bakmak için bileklerini oynattı. Kıpırdaması çok zordu. Başını kaldırınca bir zamanlar emrindeki adam ile göz göze geldi. Adam ilk önce korkuyla yutkundu, diğer adama çekingence bakarak tekrar Burak'a döndü.

"Abi, kusura bakma. Biliyorsun Baran Bey'in emri..."

"Tamam çıkın dışarı."

Adamlar Burak'ın sert üslubuyla hemen odayı boşalttılar. Bulunduğu yer küçük bir odaydı. Kullanılmayan eski bir minder yerde duruyordu. Diğer tarafında ise çocukların eski oyuncukları yer alıyordu. Küçük bir cama sahip olan odadan çıkması çok zor olurdu. Omuzlarını düşürerek çaresizce beklemeye koyuldu.

Baran yatak odasına çıktı. Üzerindeki takımı rahat spor kıyafetlerle değiştirdi. Esma kucağında bebeği ile odaya girerken kıkırdıyordu. Eşi göz kırptı.

"Bu Betül ile ne yapacağımı bilmiyorum."

"Yine ne yaptı?"

"Utku'yu kucağında sallarken uyuyakalmış. Deli kız!" Kıkırdamayı kesti. Oğlunun kokusunu içine çekerken hüzünlüydü. "Biraz daha geç gitsem bebeğim yere düşecekmiş. Anne olamayacak kadar sorumsuz biri... Nasıl evlenip iyi bir eş ve anne olacak hiç bilmiyorum."

Baran o dakikadan sonra kahkahalar atarak annesinin kucağında uyuyan ufaklığı uyandırdı.

"Şşşttt... yavaş ol. Zor uyuyor." diye azarladı onu Esma. "Niye gülüyorsun şimdi?"

"Bu sorunun cevabını çok yakında alacağız da ondan."

"Bu da ne demek? Hem sen..." Aklına Burak ile konuşmaya gittikleri geldi. Böyle keyifli olduğuna göre aralarındaki sorunu halletmiş olmalılardı. "Burak ile ne konuştun? Sonuç ne oldu?"

Baran tişörtünü üzerine geçirdi. Yatağa uzanarak karısına bir öpücük kondurup oğlunu kucağına aldı.

"Öğreneceksin sevgilim... Birazcık bekle..."

Betül, kapıdan içeri girerek kimseye görünmeden direkt odasına çıktı. Üç gündür fellik fellik Burak'ı aramış ama hiçbir yerde bulamamıştı. Aradığı telefonlarına bile cevap vermiyordu. Betül bir şeylerin döndüğünü biliyordu. Kendisi yine geri planda kalmış ve hiçbir şeyden haberi olmamıştı. Şimdi ise tek çare hala kendisiyle konuşmayan abisine gidip soracak olduğuydu. Ama bunu yemekten sonra yapmaya karar verdi. Biraz dinlenmeye ihtiyacı vardı.

Yemekten sonra Betül Yağmur'un suratını sallandırarak merdivenleri çıkarken yakaladı. Peşinden koşup yarıda durdurdu.

"Hey fare!" Yağmur omuz silkti. "Ne oldu bak bakayım halaya..." Yağmur döndü ve dolmuş gözlerini Betül'e dikti.

"Neden ağlıyorsun bebeğim?" diye sordu yumuşayan sesiyle. Küçük yeğeni ile az çekişmiyorlardı ama her zaman onu seviyordu.

"Aşkım... gitmiş..." Betül kaşlarını çattı.

"Kim gitmiş?"

"Buyak... gitmiş..." Gözlerinden sessizce damlalar süzüldü. Betül şaşkınlıktan donup kaldı. Yeğeni için üzülsün mü yoksa gittiğini kendisine haber vermemiş olan Burak ve Baran'a kızsın mı karar veremedi. Küçük kızı bırakarak arkasını döndüğü gibi oturma odasında Yiğit ile boğuşan ağabeyinin yanına gitti.

"Abi!" diyerek odada ciyaklayınca Esma'nın elindeki boş bardak titredi.

"Yavaş, ödümü kopardın!" dedi korku dolu gözlerle.

Baran Yiğit'in altında yerde yatmış kız kardeşine bakıyordu.

"Ne oldu Betül?"

"Neden bana söylemedin?"

"Neyi?" Yiğit babasının suratına şakacıktan yumruk atarken Baran kendisini korudu ve oğlunu tek bir hamlede altına aldı.

"Burak'ın gittiğini tabi ki de !" Yiğit babasının altından çıkarak boynuna sarıldı. Baran gözlerini devirdi.

"Bugün neden evin tüm kızları bana Burak yüzünden kızıyor?" Esma parmak kaldırdı.

"Ben kızmadım." Baran karısına bir öpücük gönderirken Betül hızla Esma'nın yanına oturdu.

"Sen biliyordun öyle mi?" diye sordu Esma'ya.

"Gittiğini fark etmedin mi ?"

"Fark ettim ama evinde olduğunu düşündüm... Kaç gündür nöbet tutuyorum neredeyse. Peki nereye gitti? Niye gitti?" Betül'ün sorularıyla Esma'nın başı döndü. Çaresizce kocasına bir bakış atınca onun da Yiğit ile oyununa son verdiğini gördü.

"Yeter bu kadar evlat, git kardeşine bak, bana çok öfkeli. Mantıklı bir abi olarak kardeşine akıl ver! Ne de olsa ben çok geç kaldım" diyerekten Betül'e laf çarptı. Yiğit yukarı çıkmış olan tişörtünü aşağı indirip sırtını dikleştirdi.

"Kız milleti işte... Aşk acısı çekiyoyduy şimdi. Öff hiç de çekilmezley..." Yiğit elini pantolonunun cebine soktu ve büyük adam gibi diğer elini kaldırıp sallayarak odayı terk etti. Esma ise doğurduğu veletlerin zekâsısının kendisininki ile eşit düzeyde çalıştığına hayretle şahit oluyordu.

Baran koltuğa oturunca kardeşine döndü.

"Evet seninle konuşmanın vakti geldi küçük hanım!"

"Bence geç bile kalındı!"

"Neden Burak'ın evinde kaldın!" diye sordu Baran sakince.

"Çünkü tek başıma evde çok sıkılıyorum. Sana küçük bir ev alalım demiştim."

"Bu mudur nedeni?"

"Adamın evinde kalmışsın. Aslında kalmayıp yatağına girmişsin!" dedi Esma. Sonra yeni duyuyormuş gibi ağzı şaşkınlıktan açılınca elini ağzına kapadı. Betül gözlerini devirdi.

"Biraz yardımcı olabilir misin, rica etsem?" diye homurdandı yengesine.

"Yatağına girmen tüm yardım fonlarını kesiyor hayatım." dedi elini havada savurarak. Betül başını iki yana sallayarak "Kaç kere diyeceğim? yat-ma-dım!" dedi. Ağabeyine döndü.

"İsmi lazım değil şahısın, beni aldatmasıyla Burak'a sığındım. Senelerdir tanıdığım için onun yanında çok rahattım. Sonra bir gece kabus gördüm, çok korktum ve ona sarılarak uyudum. Hepsi bu!"

"Aa... Oo! Biz halk arasında buna da yatmak diyoruz," diyen Esma, Betül ona dönünce göz kırptı.

Baran bir süre konuşmadan kardeşine baktı, sonra en can alıcı sorusunu sordu.

"Sen Burak'ı seviyor musun?" Betül'ün gözleri kocaman açıldı.

"Be... Ben..." diyerek kekeledi. Bu sorunun cevabına kesin emin olamıyordu. Gerçekten seviyor muydu bilmiyordu ama hoşlanıyordu bu kesin.

"Bir kadın, hoşlanmadığı bir adamın koynuna girmez!" dedi Esma bilgiç bir tavırla. Sonra kocasına baktı. Baran ile ilk yatağa girdiklerinde nasıl savaş verdiğini, Baran'ın iradesini kırmak için nasıl onu kışkırttığını hatırladı. Baran'ın gözlerinde de aynı parıltıyı görünce onun da kafasında aynı düşüncelerin döndüğünü fark etti.

"Hey durun bir dakika! Ben Burak ile yattım ama sadece arkadaşça, kardeş gibi... Hiçbir cinsel yakınlaşma olmadı."

"Emin misin? Seni öperken keyif almadın mı yani?" diye şaşkınca sordu Esma. Betül'ün ve Baran'ın gözleri kocaman açıldı. "Betül, Burak ile öpüştü mü?"

Uyarı dolu sesiyle "Esma!" dedi sertçe Betül. Esma eliyle ağzını kapatarak kıkırdadı.

"Seviştiğinizin üzerine konuşuyoruz ama bir öpücük için kıyamet koptu." dedi gülerek. Betül başını çevirdiği için Baran'ın Esma'ya göz kırptığını fark etmedi. Daha önce Esma kocasıyla bu konuları konuşmuştu. Biliyordu ve siniri o zaman için etkisini göstermişti. Şimdiki ciddiyeti Betül'ün aklının başına gelmesi içindi.

"Her neyse, bundan sonra sana bir şey söylenmeyeceğini şekildeki gibi anlıyoruz." dedi Betül ters ters. Sonra ağabeyine döndü.

"Tek, küçük bir öpücüktü." diyerek kendini savundu.

"En yakın adamımızı baştan çıkarıyormuşsun da haberimiz yokmuş Bet?" dedi Baran bir kaşını yukarı kaldırarak. Betül'ün yanakları kıpkırmızı oldu. Gerçekten baştan çıkarmak için her şeyi yapmıştı.

"Hayatım, en iyisi bu konuları boş verelim." dedi Esma Betül'ün bu haline sırıtmamak için zor duruyordu. Baran da Betül'ün surat ifadesini görünce yüzündeki alaycılığı bir kenara bıraktı.

"Evet haklısın aşkım."

"Oh..." dedi Betül sonra ağabeyine kaşlarını çattı.

"Burak nereye gitti?" Baran tırnaklarını kendisine çevirerek incelemeye başladı.

"Bilmiyorum!"

"Hayır biliyorsun!" diye diretti öfkeli bir şekilde.

"Bildiğim şu, Burak bu yaşadıklarından dolayı çok bunalmıştı. Bana bir hafta önce istifa etmek istediğini söyledi. Ben de kabul ettim. Bu! Başka bir şey yok."

Betül'ün kulaklarında istifa kelimesi yankılanıyordu. Burak tamamen gitmiş miydi?

"Ne... Nas..."

"Hatları kısa devre yaptı." dedi Esma. Üzerinde ne vardı bilmiyordu ama sürekli olarak gülmek ve birilerine laf çarpma isteği ile dolmuştu. Betül onu duymazdan geldi ve "Olamaz!" dedi.

"Bence de!" dedi Esma, Betül gibi sesini sert tutmaya çalışarak. Betül başını çevirip kırışmış alnı ile yengesine baktı.

"Kimin tarafındasın sen?"

"Aşkın!" dedi ve göz kırptı. Betül başını salladı. Öne doğru eğilerek kollarını dizine dayadı. Yüzünü ellerinin arasına aldı. Başına hafif şiddette bir ağrı saplanmıştı.

Esma ve Baran onun hareketlerini izliyordu. Betül sevdiğini söylemiyordu ama sıkıntısı seven bir kadın kadar anlaşılmazdı.

"Abi öyle gitmesine nasıl izin verirsin! Bunda bir tek o suçlu değil. Hatta asıl suçlu benim. Gidiyorum dedi ve gitmesine izin verdin!"

"Betül gidecek olanın önüne setler çeksen yine ne yapar eder gider. Bunda suçlu benmişim gibi davranma!" Baran artık şakadan çok uzaktı. Ses tonu ve ifadesi artık gerçek ağabey moduna girmiş ve otoriterleşmişti.

Betül yerinden kalkarak salonun ortasında bir tur attı.

"Nereye gittiğini söylemedi mi?"

"Hayır!" dedi Baran, ifadesi biraz yumuşamıştı ve karısına kaçamak bir bakış attı. Esma başını iki yana sallarken artık şaka yapmıyordu. Gözleriyle görümcesini işaret ederek "Söyle!" dedi.

Betül Esma'ya döndü.

"Ne söyleyecek..."

Baran "Ah Esma, az daha bekleyemedin mi?" dedi. Oyunu bozulmuş çocuk gibi huysuzlanıp yanlarından kalktı. Betül de onun arkasından fırladı. Adamın kolunu sertçe çekerek kendisine bakması için zorladı.

"Abi bana söylemediğin ne var?"

Baran kardeşine uzun uzun baktı. Tekrar önüne dönerek sehpanın üzerindeki cep telefonunun tuş kilidini açıp bir tuşa basarak tekrar sehpanın üzerine bıraktı.

"Burak'ın yerini biliyorum."

Havası kaçan balonun tekrar şişirilmesi gibi kendine geldi Betül.

"Nerede?" diye sordu. Baran ona bakarken hiçbir taviz vermeyecek kadar katı bir görünüm içerisindeydi.

"Şartımı kabul edersen onu görebilirsin."

"Ne şartı?"

"Burak ile evleneceksin!" dedi. Bir kanundan bahsediyormuş gibi sert ve ciddiydi.

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Evlenmek diyorum Betül... Sanırım idrak etmekte zorluk çekiyorsun." Betül hızla başını iki yana salladı.

"Evlenmek istemiyorum. Şimdi söyle bana nerede o?"

Baran kardeşine tehditkâr bir adım attı.

"Evlenmek istemediğin bir adamla görüşemezsin."

"Senden izin alacak değilim abi."

"Senden izin isteyen yok kardeşim. Ah söyler misin? Adamla olmak istiyorsun, evlen deyince olmaz diyorsun. Burak ile gönül mü eğlendiriyorsun yoksa?"

"Tabi ki de öyle değil..." Betül şımarık bir çocuk gibi tek ayağını yere vurdu. Baran ayağına baktı. Küçükken de içinden çıkamadığı büyük olaylar karşısında bu tepkiyi verirdi.

"Ne o zaman?" diye arkadan sordu Esma.

Betül bir iki dakika sessiz bekledi. Sesli nefesini salarak Esma'ya döndü.

"Daha sevgili olmadık. Birbirimizi tanımaya ihtiyacımız var."

Baran ve Esma birbirlerine baktılar. Baran'ın ağzından garip bir ses çıkarken Esma kıkırdadı.

"Birbirinizi tanımak derken, vücudunuzun santimlerinden mi bahsediyorsun?"

"Esma bugün iyice sapıklaştın."

Esma gülerek bakışlarını tavana çevirdi. İstatistik hesaplar gibi kaşlarını çatıyordu.

"Sanırım 10 aydır bozulan hormonlarım rayına girmeye başladı. İçim böyle kıpır kıpır..."

"Ve de iyice edepsiz!" diye tamamladı Betül.

Baran iki bayanın konuşmaları arasında kalan her erkek gibi kızarıp renk değiştirmenin eşiğinde öyle kalakaldı. Gitmek için ortam uygun değildi. Betül ile henüz tartışmaları bitmemişti. Bu kıza akıl vermesi gereken tek kişi oydu. Ağabeyi olarak ders vermeyecekse kim verecekti?

"Betül bana bak!" diyerek kardeşinin dikkatini kendisine yöneltti. "Burak ile evlenmek istiyor musun? İstemiyor musun?"

"Off abi..." diye inledi. Kendini koltuğa bırakarak yüzünü ellerinin arasına gömdü.

"Tamam, sana kolay sorudan başlayarak soracağım. Burak'tan hoşlanıyor musun?"

"Evet."

"Onunla mutlu musun?"

"Evet."

"Onu seviyor musun?"

"Sanırım."

"Onunla evlenmek istiyor musun?"

"Hayır!"

Baran hiddetle Betül'e yürüdü.

"Aptal mısın sen? Her şeyin tamamken neden o adamla evlenmek istemiyorsun?"

"Çünkü evlilik için hazır değilim abi neden anlamak istemiyorsun?"

"Ne? Evlilik için hazır değil misin? Daha bir kaç ay önce hiç istemediğim bir adamla nikâh masasına oturuyordun. Şimdi ne değişti?"

Betül başını kaldırdı. Güzel mavi gözleri hüzünle parıldıyordu.

"O zaman heyecanlanmıştım ama şimdi acele hareket etmek istemiyorum. Burak ile sevgili olmak istiyorum. Koruma- patron ilişkisinden kurtulup..." Sustu. Esma ve Baran birbirlerine bakarak Betül'e döndü.

"Başka ne var Betül?" diye sordu Esma. Anlayışlı yenge moduna girdiğini Betül'e hissettirerek yanına oturdu. Betül'ün gözünden bir damla süzüldü.

"Evlenirsek Burak çocuk istiyor."

Baran ve Esma tekrar birbirlerine baktılar.

"Sana böyle mi dedi?" diye sordu Baran.

"Hayır. Bu konuları hiç konuşmadık. Ama ben anlıyorum. Çocukları çok seviyor. Geçen Utku'yu kucağına alınca mutluluktan kendinden geçti. Onunla evlenirsem ona çok iyi bir aile vermem gerekir."

"Bunu onunla konuşmadan bilemezsin sen Betül." Esma genç kadına sarılarak mantıklı bir karar vermesini sağlamak istiyordu. "Hem Tolga ile evlenecektin. Ondan da çocuğun olabilirdi?"

"Hayır! Evlenmeden önce ikimiz de konuştuk. Ben hazır hissedene kadar çocuğumuz olmayacaktı."

"Her erkek evlenip çoluk çocuğa karışmak ister. Esma'nın hamile olabilme ihtimali bile beni ne kadar heyecanlandırmıştı. Eğer Burak da böyle düşünüyorsa ki henüz konuşmamışsınız bile sadece varsayım üzerine fikir yürütüyoruz, bu konuda ona katılıyorum."

Betül sanki düşmanına bakıyordu. Kızaran boncuk gözleri ağabeyine doğrultulmuş, her an patlayabilir bir silah gibi tehditkârdı.

"Erkeksin ne anlayacaksın ki?"

"Betül, sana ciddi bir soru sordum. Hayatın hakkında kararı verecek olan sensin. Ben tabi ki Burak'ın yanında yer alacağım, eh erkek dayanışması..."

Baran telefonunu alıp odadan çıkmak için döndüğü sırada Betül'ün sözleriyle çakılı kaldı.

"Bunu ölümüne adamını döven sonra da o dövdüğü adamı koruyan kişi mi söylüyor? Gerçekten komiksin abi." Baran topuğunun üzerinde geri döndü.

"O adam... senin için... ve senin... yüzünden... dayak... yedi." Sözlerini tek tek vurgulayarak tekrar arkasını döndü.

"Tolga'nın Esma'ya yaptığını sen de bana yapıyorsun abi! Tüm abilerin kanında mı var? Kardeşlerinize acı çektirmek hoşunuza mı gidiyor?" Betül sesini yükselterek tüm evde inlercesine bağırdı. İçinde büyük bir sıkıntı oluşuyordu. Sonunda patlaması kaçınılmaz olmuştu.

Baran o kadar hızlı Betül'ün yanına geldi ki genç kadın ne olduğunu anlamadan ayağa kalkmıştı. Baran kollarını iki yanından sıkarak kendisine bakmaya zorluyordu. Çatık kaşlarının arasından kararan gri gözlerini kardeşine dikti.

"Bu zamana kadar sabrettiysem gerçekten iyi bir ağabey olmaya çalıştığım içindi. Ama artık bitti. Eğer beni Tolga gibi zorba bir herif olarak görüyorsan aynı derecede karşılık vermeliyim." Canı acıyan Betül kollarının arasında kıvranıyordu.

"Bırak abi beni..."

"Baran yapma!" Esma ortamın bu kadar ısınmasını istemiyordu. Baran'ın Tolga konusunda hassaslığı çok ayrıydı. Neredeyse ikisinin de hayatını mahvedecekti. Betül'e o yüzden kızmasını istemiyordu.

"Sen karışma Esma!" dedi karısına bakarak. Kardeşine döndüğünde aynı soğuklukla karşılık veriyordu.

"Bu gerçekten son sorum Betül. Hala iyi ağabey olmak istiyorum. Sınırı zorlama ve bana cevap ver. Burak ile evlenecek misin yoksa evlenmeyecek misin?"

"Evlenmeyeceğim." Baran Betül'ü koltuğa doğru sertçe iterek oturttu.

"Bundan sonra Burak'ı göremeyeceksin." Odadan çıkmak için hızla döndü.

"Ne?"

Betül'ün sinirden gözlerine dolan yaşlar teker teker dökülürken hemen ağabeyinin peşinden koştu.

"Bunu yapamazsın." Baran'ın koluna asıldı. "Burak nerede?"

"Bırak kolumu! Artık ilgilenmiyorum seninle." Kolunu sertçe silkeleyerek oturma odasından büyük salona geçti. Betül, onun arkasından Esma geliyordu.

"Abi nerede o? Neden bu kadar zalim oldun?"

"Zalim olmama izin veren sensin Betül! Benim o..." ağzına küfür mahiyetinde kelime geldi. Gözleri Esma'ya kayınca susup başka bir kelimeyle devam etti. Karısının ağabeyi olduğu için fazla kötülemek istemiyordu.

"Benim o Tolga'ya benzediğimi söyleyen de! Sana mutlu olman için izin veriyorum ama sen hala küçük, düşüncesiz Betül'ü oynuyorsun. İki aylık beraber olduğun adam ile evlenmeye karar verdin. Çok mutlu olacağını söyledin. Düğüne kadar sorunsuz gidip düğün günü kaçtın. Ondan sonra geçen iki ayda en yakın adamımız, yıllardır ağabey olarak gördüğün adamla sevgili oldun!" Baran öfkesini dizginlemenin bu kadar zor olacağını tahmin etmemişti. Betül ile sakince konuşmak istediği en büyük şeydi. Ama hiç bir zaman sakin olamıyorlardı. İkisi de inatçıydı. İkisi de hararetli!

"Burak ile evlenince artık büyürsün diye düşündüm. Sense çok can attığın evcilik oyununu gerçeğe çevirmek istemedin. Seninle ilgili sürekli düşünmekten yoruldum ben Betül. Ağabeyin olarak sorumluluğunu sürekli başımın üzerinde tuttum. Ama yoruldum!" Baran elini sallayarak öfkeden kızaran suratını buruşturdu. "Kahretsin, yeri geldi Esma'dan, çocuklardan önce ilk önceliğim sen oldun."

Betül salonun ortasında kalakaldı. Gözlerinden damlalar boşalıyordu.

"Doğru diyorsun. Ben çocuklukta kalıp hala büyüyemeyen şımarık bir çocuğum. Hayatımda sayılı günler oldu, kendimi yatağa atıp hıçkırıklar içerisinde ağladığım... Normalde anne ve babamın özlemiyle gözlerim dolardı. Ama şimdi ağabeyimin de yaşarken beni yalnız bırakıp gittiğini görüyorum."

Baran'ın öfkesi kademe kademe aşağı iniyordu. Betül'ün sözleriyle kalbinden derin yaralar alıyordu.

Arka tarafta Esma bir kenarda durmuş kardeşlerin kavgasını izliyordu. Duygusallığın yoğun olduğu dönemlerden geçmişti. Şu an yaşadıklarına kayıtsız kalamayarak gözlerinden yaşların akmasına izin verdi.

"Konuyu değiştirme."

"Onlar ölmeseydi eğer, sen de sorumluluk duygusuyla dolmayacaktın."

"Sen benim kardeşimsin."

"Ama beni çiğniyorsun."

"Sana mutluluk vaad ediyorum. Burak seni çok seviyor."

"Neden bunu benim yaşayarak görmeme izin vermiyorsun?"

"Evlenirsen daha çok mutlu olacaksın. Pişman olacağını bilsem bir dakika düşünmem ve bu evliliğin olmaması için her şeyi yaparım."

"Evlenmemiz için ısrar etme. Eğer hala benim sırtımı yasladığım dağımsan, yamacından uzaklaştırma abi."

Baran kardeşine acı dolu gözlerle bakıyordu. Annesinin ve babasının bir tanecik emanetiydi. Onun sözleriyle ilk defa kendisini kötü hissetti. Tolga konusuna sinirlenmişti elbette ama her zaman iyi bir ağabey olmaya çalışmıştı. Evlilik ile zorlayarak sınırı açmış olabileceğini düşünüyordu. Bazen insanlar en doğrusunu düşünürken hep en yanlış olanı yaparlardı. Baran kardeşinin hakkındaki şey için emindi. Tolga'nın yaptığı gibi hiç sevmediği bir adamla evlendirmiyordu kardeşini. Betül ve Burak birbirlerini seviyorlardı ve Burak gerçekten iyi bir insandı. Bir tanecik emanetini bu iyi insanla birleştirmek istemesi neden kötü sonuç doğuruyordu?

"Abi..." dedi Betül yanaklarını kurularken. "Burak nerede?"

"Bodrum kata in."

Burak bağlı olduğu sandalyesinde oturup tek bir noktaya bakarak hemen yanında telefonu kulağına dayayan adamla birlikteydi. Her şeyi sessizce dinlemişti. Betül'ün sözlerini, Baran'ın hiddetini... Herkesten çok Baran onu tanıyordu. Ne istediğini biliyordu. Evliliğin olması için kendince çok büyük nedeni bulunuyordu. Baran kardeşi olarak sevdiği adam için büyük bir iyilik yapmak istemişti ama mutlu sonla bitmedi.

Başını sağa iterek telefonu kendisinden uzaklaştırması için adamın elini itti. Sözler kulaklarında çınlıyordu. Gerginliği tüm benliğini sararak düşünmeye zorluyordu. Çok sevmek neden bu kadar acıyla doluydu? Odanın kapısı açıldı. Başını yavaşça kaldırarak o çok sevdiği bir çift boncuk gözle karşılaştı. Ağladığı için kenarları kızarıktı.

Görür görmez "Burak!" diye çığlık attı. Hemen yanına koştu. İnanamayan gözlerini iki gündür sakalı kesilmemiş olan yüzde dolaştırdı.

Baran arkadan "Çöz!" emrini verdi. Burak'ın arkasındaki adam hemen ipleri çözdü. Burak her düğümde daha da serbest kalıyordu. İpler can acıtacak kadar bağlanmamıştı. Sembolik de olsa hareket etmesine engeldi sadece.

Tamamen çözülünce ipleri bir kenara savurdu. Ayağa kalktı. Kırışmış olan gömleğinin üst düğmelerini iliklediği.

Betül onu gördüğüne hem sevinmiş, hem şaşırmıştı. Yokluğunda çok uzakta düşündüğü adamın aslında birkaç kat aşağıda olduğunu bilmiyordu. Daha önce bilse onun burada kalmasına müsaade etmezdi. Ağabeyi için kalbinde çok büyük bir duygu gelişiyordu. Adı öfkeydi!

Burak hiçbir şekilde onunla konuşmuyordu. Kenarda duran ceketini sessizce üzerine giydi. Karışmış olan saçları ve uzamış kirli sakalı ile olduğundan daha serseri görünüyordu. Yanlarındaki adam onları yalnız bırakarak üst kata çıktı.

"Burak.." diye seslendi Betül. Burak ondan tarafa bakmadan Baran'ın yanına gitti.

"Her şey için teşekkür ederim!" Yanından gitmek için geçerken Betül koluna yapıştı.

"Abimin seni böyle bir yerde hapis etmesine nasıl izin verirsin? Öldürmekle mi tehdit etti?" Baran'a döndü. "Abi sen cani misin? Deli misin? Birkaç dakika önce koruduğun adamı üç gündür nasıl böyle bir yerde tutabilirsin?"

"Baran'a hiç bir şekilde bağırma Betül." Burak gayet ağır başlılıkla ona döndü. Ses tonunu yükseltmemek için sakinlikle konuşuyordu.

"Ne oluyor sana Burak?" diye bağırdı Betül onun aksine. "Rehin tutulmak da ne demek! Oyun mu oynuyorsunuz, yoksa gerçekten aklınızı mı kaybettiniz?"

"Aşka rehindim ben Betül."

"Ne?"

"Aşkına rehin olarak burada tutuluyordum. Sen beni özgür bırakmak yerine buraya çivilenmemi sağladın." Betül kaşlarını çatarak sözlerin gerçek anlamını düşündü.

"Mecazi konuşmayı bırak!"

"Tamam. Benimle evlenmek istemeyen bir kadınla vaktimi geçiremem. Benim üzerimde uygunsuz duracak belki ama 'Ben senin bildiğin erkeklerden değilim' Betül. Günlerimi boş bir aşk ilişkisi içinde geçiremem." Betül geriye doğru bir adım attı. İlk önce ağabeyine daha sonra Burak'a baktı. Bu erkekler bugün aynı program ile mi yüklüydüler? Neden ikisi de aynı şeyi söylüyorlardı?

"Seninle evlenmeyeceğimi nereden çıkardın?"

"Konuşmalarınızı dinledim. Biliyorum hem de kelimesi kelimesine..."

Baran cebinden çıkardığı telefonu havada sallayarak ilk konuşmaya başladıkları zamanı hatırlattı. Odadayken telefonunu eline alıp tekrar sehpanın üzerine bırakmış, salona giderken tekrar cebine koymuştu.

"Beni mi deniyorsunuz siz?" diye sordu hayretle. "Nasıl bir kumpas bu?"

"Betül bize dünya çapında aranan dolandırıcılar gibi bakma..." dedi Baran burun kıvırarak. Konuşmalar artık sıkmaya başlamıştı. Yaslandığı kapı pervazından toparlanıp Burak'ın omuzuna elini koydu. Yanından geçerek merdivenlere yöneldi. Burak yere bakıyordu. Betül onun çenesinden tutarak sertçe kendisine bakmaya zorladı.

"Bu kadar basit mi?"

"Benimle evlenir misin Betül?"

"Ah!" Betül kısa bir çığlıkla ayağını yere vurdu. "Evlilikle mi bozdunuz kafayı?"

"Tamam cevabımı aldım." Burak hüzünlü yarım gülüşünü dudağına zor da olsa oturtarak arkasını döndü.

Betül tekrar koluna yapıştı. Önüne geçip yüzüne baktı. Alaycı tebessümü dudaklarına yayıldı.

"Beni sevdiğini sanıyordum. Bir ay önce bana aşkını ilan ediyordun. Bu kadar mıydı sevdan?"

Burak başını salladı. Betül'ün elini nazikçe tutarak kendi kolunu kurtardı. Yanından yavaşça ama sürtünerek geçerek merdivenlere yöneldi. Birinci basamağa adımını attığı sırada arkasını döndü.

"Ben seni dört senedir en ağır acısıyla kalbimde taşıdım. Benim-

le bir ömür boyu geçirmek istemeyen bir kadınla yaşayabileceğimi sanmıyorum. Aşkına karşı artık bağışıklık kazandım. Bundan sonra üzülsem de yaşarım." Önüne döndü. İkinci basamağa adım atarken omuzunun üzerinden arkaya doğru seslendi.

"Hiç konuşmamıştık ama doğru düşünmüşsün Betül. Seninle evlenirsem gözleri senin gibi ateşle bakan çocuklarım olsun isterim." Önüne döndü ve bir daha arkasına bakmadan Betül'ün hayatından çıktı.

O gün genç kadın için en duygu yüklü gündü. Tüm duygularını zirvede yaşıyordu. Ne öfkesi ne de aşkı orantılıydı. En başta ağabeyi, daha sonra Burak... Hayatındaki en önemli iki erkek de ona sırtını dönüyorlardı. Baran ile belki bir şekilde barışabilirdi ama ya Burak? Onu tamamen mi kaybetmişti?

ÜÇ GÜN ÖNCE AKŞAM SAATLERİ

Genç adam iki elinde tuttuğu çay dolu kupalar ile kapıdan içeri girerken Burak yaslanmış olduğu minderde toparlandı. Baran'ın yanına oturması için diğer yanda duran büyük minderi yere serdi.

Adam bir kupayı ona uzatıp kendisi de yanına çöktü. Yerdeki minderlerde çok sık oturmuyordu. Vücudu rahatlayamamanın verdiği huzursuzlukla kıpırdandı. Sırtı duvara geliyordu. Sert zemin onu biraz rahatsız ediyordu.

Burak diğer yanda üst üste duran küçük bir yastığı alarak Baran'ın sırtına yerleştirdi.

Sırıtarak "Onca mal ve mülkün sahibisin, konuşmak için şu in gibi yerde oturmaya geliyorsun," dedi.

Baran ona ters ters baktı.

"Kafanı sallasana bir. Belki hatıraların tazelenir de bundan daha kötü beton zeminlerde oturduğumuzu hatırlarsın."

Burak'ın hatırlamasına gerek yoktu. O günler daha dün gibi aklındaydı. Kaçakçılık yaptıkları o yıllarda polisten kaçabilmek için iki gün aç susuz yıkık dökük bir evin bodrumunda kalmışlardı. En sağlam ilişkiler her zaman sınanmaya mahkumdu. Hiçbir şey dört dörtlük olmuyordu. Baran ve Burak'ın kavga etseler bile koparamayacakları o çok kutsal bağları da bununla ilgiliydi.

Çaylarından yudum alırken Burak tekrar sırıttı.

"Neden küçük bir bardak getirmedin? Kocaman kupada çay mı içilir?"

Baran yarım gülümsemesiyle "Konuşacak uzun şeylerimiz var, hemen bitmesin diye ağzına kadar doldurttum" dedi.

"Ne konuşacağız?"

"Neden seni buraya getirdiğimi sorgulamayacak mısın?"

"Sen hiç bir şeyi boşa yapmazsın. Bunun da mutlaka bir nedeni vardır."

Baran derin bir nefes aldı. Burak'ı bağladıkları bodrumdaki odadaydılar. Küçük camından ışık girse de içerisi hala loş görünümdeydi.

"İtiraf et, seni ilk bağladıklarında korktun değil mi?" Baran yanındaki adama gülerek hafif omuz attı. Burak da ona katıldı.

"Evet, tırsmadım değil. Yine de senin bunu nedensiz yapmayacağını biliyordum. Söyle bakalım, kafandaki ne?"

"Planın Adı : Kardeşine Akıl Ver!"

Burak yaslandığı duvardan doğrularak adamdan tarafa döndü.

"Anlamadım?"

"Seni kullanarak kardeşime akıl vermeye çalışıyorum."

Burak bir iki saniye düşündü. Betül'e akıl vermekten kastı ne olabilirdi?

"Sanırım, bodrum katta olduğum için alıcılarım iyi çekmiyor. Daha fazla detay verebilir misin?"

Baran çayından keyifle bir yudum aldı.

"Birkaç gün sabredeceğiz. Betül senin yokluğunu anlayınca mutlaka bana sormaya gelecektir. Onunla kaç aydır konuşmuyorum, artık inadının kırılacağını hissediyorum. Eh sana da düşkün olduğunu biliyoruz."

"Benim yokluğumda sana geleceğini hiç sanmıyorum. Esma Hanım var..."

"Esma benim yanımda merak etme" Baran göz kırparak çayından bir yudum daha aldı. "Betül seni sorunca gittiğini söyleyeceğim ve senin hakkındaki görüşleri alacağım. Aynı zamanda evlenmesi için de baskı yapacağım."

Burak başını salladı.

"Bunu yapma. Bırak akışına bırakalım. Onu zorlarsan ters teper... Biliyorsun Betül..." derken Baran onu durdurdu.

"O benim kardeşim Burak, senden daha iyi tanıdığımı düşünüyorum. Evet, inat edecektir. Bunu bekliyorum zaten ama seninle evlenmese de hayatının gerçekten bir düzene girmeyeceğini de biliyorum. Seninle evlenmesi demek hem onun sorumluluk almasını hem de senin aile kurmanı sağlar."

"Benim aile için acelem yok. Betül ne zaman isterse o zaman olsun."

"Sen eğer ona evlenme teklifi etseydin ve o kabul etmeseydi ne yapacaktın?"

Burak durdu. Gerçekten ne yapardı?

"Bilmiyorum ama bu doğru gelmiyor. Benden tamamen soğuyacaktır..."

"Ya da sana tamamen bağlanacaktır?"

"Baran... yapma..." diye inledi.

"Korkma sana karşı oluşmaya başlayan hislerini törpülemeyeceğim. Sadece akıllanmasını istiyorum. Büyümeli... Bu kadar başına buyruk yaşaması benim hatamdı. Bunu düzeltmem gerekiyor ve seni de kullanarak ona ders vereceğim."

"Planın tutmayacak."

"Göreceğiz... Eğer tutmazsa onu sana getireceğim."

Burak başıyla odayı gösterdi.

"Peki burada ne yapıyorum?"

Baran gülmemek için dudaklarını birbirine yapıştırmaya çalışıyordu. "Şey... Senin uzakta olmana gönlüm razı gelmedi."

"Hah!" dedi Burak. "Fare gibi bu deliğe tıkmaya gönlün razı geldi yani?"

Baran kupasını Burak'ın kupasına tokuşturarak "Yan yana çay içiyoruz ne güzel, sen de amma nankörsün. Evde bir sürü kadın var, vakit geçirmek için senden daha iyisini mi bulacağım?"

Burak Betül konusundaki endişelerini kısa süreliğine unutmak istiyordu. Baran'ın istediği gibi hareket edecekti. Sonuçta kendisine bir şey olmayacaktı. Eksi yönünde yapacağı tek şey, bu odada sabırla beklemek olacaktı.

"Eğer planın pozitif sonuçlanmazsa?"

"Pozitif olursa bu evden nişanlı olarak dışarı çıkarsınız, negatif olursa sen istediğini yapmakta özgürsün. Hatay'a kaçarsın belki... Kafanı dinlersin."

"Benim evlenmemi neden bu kadar çok istiyorsun da kardeşine baskı yapıyorsun?"

"Tabi bu da başka bir bakış açısı." Baran kardeşi gibi sevdiği adama döndü. Gözlerinden büyük bir samimiyetin aktığı erkekçe sevginin etkisiyle "Esma ile evlendiğim zaman aklıma ilk gelen şey senin de evlenip sevdiğin kadınla mutlu olmandı. Ama bu zamana kadar kimse ile bir ilişkin olmadı. Betül'ün arkadaşı Nur ile tam sevgili oldun derken ayrıldın. Ama şimdiki gerçek sevgini görebiliyorum. Kardeşimi evlendireceğim için içimde koca hüzün olsa da seninle evleneceği için büyük bir mutluluk duyuyorum."

"Onu mutlu etmek için her şeyi yaparım Baran."

"Bunu biliyorum dostum! Ha... eğer üzersen o havuz başındaki yumrukları mumla ararsın." Burak güldü. Baran omuzlarını hareket ettirerek suratını buruşturdu.

"Uzun zamandır adam dövmediğimden hamlamışım. Kollarım daha sonra çok ağrıdı." Burak kahkaha attı.

"Bir ara boksa gidelim."

"Spor salonuna çıkalım diyeceğim ama Betül görür olmaz."

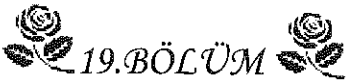
Burak çayından yudum almak için kupayı ağzına götürürken sırtını tekrar duvara yasladı. Baran da aynı şekilde duvara dayandı. Aralarında kısa bir sessizlik olurken Burak sessizliği böldü.

"Konu bitti, çay bitmedi. Bir dahakine tencereyle getir, senelik konuşmamızı yaparız."

Baran kahkahalarla güldü. "Geç dalganı sen..."

"Bari yanında kart, tavla filan getirseydin."

"Ne kadar dırdır ettin böyle?" Baran eşofmanının cebinden kartları çıkarttı. "Allah'tan zekiyim," diyerek kendini övdü, kadınsı bir kibirle. Burak kahkaha atarak kupa bardağını yere koydu. Baran'a dönerken "Büyüksün patron!" diyerek tezahürat etti. Bu iki adam asla büyüyemeyecekti. Yalnızlarken mutlaka çocuklaşıyorlardı. Yaşlandıkça daha da bir küçülür olmuşlardı. Ama en güzeli de birbirlerine ölene kadar destek olacak olmalarıydı.

19.BÖLÜM

Betül günlerce serseri mayın gibi ortalıkta dolaştı. Birine dokunsa elinde patlayacaktı. Ne doğru dürüst yemek yiyor, ne de birileriyle konuşuyordu. Burak ile son konuşmasından sonra bir daha görüşmemişlerdi. İçinde oluşan kocaman bir boşluk ve sürekli sızlayan bir yarası vardı.

Ağabeyi ile kavga etmiş olması onu apayrı üzüyordu. Hayatlarında ilk defa bu kadar ciddi kavga etmişlerdi. Baran, Burak ve Betül üçü hiç ayrılmayacaklarmış gibi birlikte büyümüşler, hayatı dolu dolu yaşamışlardı. Esma'nın gelmesiyle genişleyen güzel bir aileleri olmuştu ama şimdi her biri bir yandaydı.

Burak gitmişti, Baran'la küstü. Kavgasından sonra kendi evine taşındığından çocukları ve Esma'yı zor görüyordu. Ağır bir depresyonun eşiğindeydi. Düşüncelerinin içinden çıkamadığı bu zamanları hiç sevmiyordu.

Yine bir sabah yataktan kalkıp salona geldiği sırada kapısı çaldı. Açmak içinden gelmiyordu. Kimse ile konuşmayı istemiyordu. Açıkçası kimin geldiğini merak da etmiyordu.

Israrla çalan zile dayanamayarak kapı gözünden baktı. Siyahlıktan başka bir şey görünmüyordu.

"Kim o?" diye seslendi.

"7. Kleopatra" dedi boğuk bir ses. Betül gözlerini devirdi.

"Git, kimseyle görüşmek istemiyorum."

"Benim gibi güzel bir kadınla da mı?"

"Esma..."

"Tamam tamam. Ama sana söyleyeceklerimi duymadan beni göndermeye çalışmanı tavsiye etmem." Yine neler döktüreceğini bilmiyordu. Bu kararsız ruh halinin arasında bir pencere açmaya gelmiş olmalıydı. Betül kapıyı açtı. Karşısında Esma'yı gördüğüne hem çok sevinmiş hem de rahatsız olacağı için huysuzlanmıştı.

"Evet, hoşgeldim değil mi Betül?"

Betül omuz silkerek içeri döndü. Ayağını sürüyerek salondaki koltuğa oturdu ve kafasını yastığın altına gömerek gözlerini kapattı. Saçları karışık iki gündür taranmamış gibi duruyordu. Gözleri ağlamaktan kızarmıştı. Bu görüntü karşısında Esma'nın içi sızladı.

"Utku'yu nereye bıraktın?"

"Yarım saatliğine kaçtım. Annem bakıyor."

"Ne söyleyeceksin?"

"İlk olarak devekuşu gibi soktuğun şu kafanı yastıklardan çıkar." Betül dediğini yapıp şişmiş gözlerle yengesine baktı.

"Ne?"

"Burak için bu kadar ağlaman ne derece doğru bilmiyorum. İnsan hoşlandığı bir insan için bu kadar ağlamaz."

"İnsan sevdiği bir adamla evlenir. Ama bana teklif ettiğinde kabul bile etmedim. Evliliğin ilerisinde anne olma düşüncesinden bile tiksiniyorum. Tüylerim diken diken oluyor."

"Evli ve çocuklu bir kadın olarak söylüyorum ki bu kadar gözünde korkutacağın bir şey yok."

Betül alaylı kısa bir gülüşün ardından suratını sallandırdı.

"Bunu bir buçuk ay önce neredeyse çocuğu için ölen bir kadın mı söylüyor?"

"Hayatta ne olacağını bilemezsin. Ölüm anın gelmişse zaten ölürsün. Ecelin önüne geçilmeyeceğini herkes bilir. Ama gördüğün gibi ben ölmedim ve aslan gibi bir oğlan dünyaya getirdim. Bunun tadını hiçbir şeye değişmem. Baran'dan bebeklerim oldu, ilk hamile olduğum zamanı düşünsene ne kadar mutluydum. Evlendiğimde de öyle! Ah duruma bak ki hayatımın en önemli ve en mutlu gününde sen hep şahittin!" Esma mutlulukla gülümsedi. Betül de gözlerindeki bir haftadır onu yalnız bırakmayan yaşları kurulayarak hüzünle gülümsedi.

"Gerçekten öyle! Senin ikizlere hamile olduğunu öğrendiğinde nasıl korkmuştum, aldırmaya karar verdin sanmıştım." dedi Betül.

"Ben onlara nasıl kıyardım. Hele de hayatımın en kötü aylarını geçirmişken..." Derin bir nefes aldı, o günleri hatırlayınca çok kötü oluyordu. Başını iki yana salladı.

"Her neyse, Burak Hatay'daki çiftlikte!" dedi Esma lafı uzatmadan. Betül konuların bu denli hızlı değişmesinden kafası karıştı. Bir an için neye üzüldüğünü unuttu. Burak'ın yerini öğrenince hemen toparlanarak Esma'ya yaklaştı.

"Ne?"

"Evet. Baran onu işten çıkardı ama hala gözü üzerinde. Yaza kadar Fatma anneye arkadaşlık yapacak, çiftlikte oyalanacak. E yaza kadar belki birileri gider de adamın aklını başına getirtir, uzağa gitmesine izin vermez." Esma son cümlelerini havaya bakarak söylemişti. Betül alayla gülmeye başladı.

"Ben mi?"

"Görümcek bazen aptal olduğunu düşünüyorum."

"Evleneceğim öyle mi?"

"Valla benim Baran'a yaptığım gibi silah daya ensesine demiyorum ama oradan bir nikâh dairesine gitsen iyi olur. Erkeği elinde tutamazsan evlilik cüzdanını burnuna daya. Onu görünce kendilerine gelip gerçek hayata dönüyorlar." Betül kahkaha attı. Ama birden gözleri yeni yaşlarla doldu ve gülümsemesi hıçkırıkla yer değiştirdi.

"Ama evlilik..."

"Sen Burak'ın gönlünü almaya bak. Evlenmek isterse de evlen! Evlilik o kadar korkutucu bir şey değil Betül. Hatta düşününce en güzel şey belki de. Burak seni seviyor, henüz farkına varmasan da sen de onu. Hayatınızı birleştirin ve birlikte yaşayın. Çocuk için de korkma. Bir sürü korunma yöntemleri var. Benim kuzenim Nilay'a gideriz, olmadı senin arkadaşının kardeşi Selin var, değil mi? Doktor yardımı alabiliriz. Sen yeter ki iste!" Esma doğru söylüyordu. Sözlerinin doğrulu ve gözlerindeki ikna ateşiyle Betül eski gücünü buluyordu.

Esma, Baran'dan yeni bilgiler almış gibi Betül'e Burak hakkındakileri anlattı. Betül'ün abisine karşı öfkesi büyüktü ama yine Esma sayesinde bunu çabucak atlattı ve ertesi sabah Hatay'a gitmeye karar verdi. Artık kimse Burak'ı elinden alamayacaktı. Evlenmeleri gerekse bile...

Esma yatmadan küçük ikizlerini ilk önce kontrol etti daha sonra yatak odasına girerek kapıyı sessizce kapattı. Üzerindeki sabahlığı çıkarırken yatağın üzerine yatmış olan Utku ile Baran'ın oynayışını izledi.

"Babacık nerdeeee... Ceeee!" Baran gülerek minik oğlu ile oyununa devam ediyordu. Esma yatağın kenarına oturarak kocasına ve daha hiçbir şeyin anlamını bilmeyen bebeğine baktı.

"Babacık nerdeee?" Devamını getiremeden Esma kocasının omzuna bir tane vurdu.

"Kes şunu, daha 40'ı yeni çıktı. Senin zırvalıklarını nereden anlayacak..." dedi gülerek. Baran ona içerlemiş gibi baktı.

"Oğlum senden akıllı olacak annesi..."

"Evet, büyük oğlumuzun laflarından sonra kalbimde hafif bir ağrı oluşuyor. Küçüğünden de böyle reaksiyonlar bekliyorum tabi..." Esma Utku'yu kucağına alarak odanın köşesinde duran küçük mavi tüllerle kaplı bebek yatağına götürdü. Üzerini sıkıca örttükten sonra yatağın düğmesine basınca hafif sallanmaya başladı. Esma güzel bebeğini seyrederken Baran arkasından seslendi.

"Pıssstt?" Esma başını çevirdi. "Yatağa gelsene..." Esma gülümsedi kocasının dediğini yaptı ama ondan tarafa değil kendi tarafına giderek yatağa girdi. Arada mesafe bırakması Baran'ın gözünden kaçmadı.

"Aradan İstanbul boğazı geçiyor herhalde? Sana kollarımı atarak köprü mü kurayım?" Söylediklerini yapmak için ileri uzanarak kollarını omuzlarına doladı ve karısına bir öpücük verdi.

"Biraz daha beklemelisin ama aşkım." Baran derin nefes aldı, geri çekilerek başını yastığa dayadı ve karısını da göğsüne çekti.

"Betül ile konuştun mu?"

"Evet!"

"Umarım aklı başına gelir."

"Geldi bile ama farkında değil. Onu çok seviyor."

"Umarım bu oyunumuz tutar. Betül'ün Burak'ı tekrar buraya getireceğini tahmin ediyorum ama hiç belli olmaz. Burak onun itirazına çok bozuldu. Neyse ki kendisini çabuk toparlayan biri. Burak onunla evlenirse holdingin yarı ortağı olacak, bunu kaçırmasını istemem. Ama hala aklım zor kabulleniyor, biliyor musun? Burak ve Betül?" dedi Baran tekrar ederken isimlerin bıraktığı his çok farklıydı.

"Aşk bu sevgilim ne zaman ne olacağı bilinmiyor."

Baran Betül'ü aklında bir köşeye bırakarak sırıttı.

"Doğru ne olacağı belli olmuyor. Rehine diye geliyor, karım olarak çıkıyor..." Esma bir kahkaha attı ve yastığa kayarak kocasının başını kendine çekti.

"Hadi uyuyalım." dedi Baran birkaç öpücükten sonra. Tam yatıyorlardı ki bir ciyaklama ile gözleri açıldı. Utku onlara izin vermeyecek gibiydi.

"Uyumayalım!" Esma kıkırdadı.

Burak, bir haftadır çiftlikte kurduğu düzene alışmaya başlamıştı. İlk zamanlarda çok zor olmuştu. En zoru da Betül ile veda etmeden üstüne üstlük kavga ederek gitmesiydi. Her geçen gün bunun acısını daha iyi yaşıyordu.

Baran'ın dediği gibi Fatma annesi kendisini görünce çok sevinmişti. Kızlarının senede bir yanlarına gelmesinden tutup, çiftlikte gerekli olan her şeye kadar onunla sohbet etmişti. Burak'ı en az Baran kadar severdi. Bir anne şefkati ile hemencecik Burak'ı sarmalamıştı.

Burak havaların yağmurlu olması nedeniyle, komşu köyde taşan derelerin tarlaları basması yüzünden tüm gününü orada geçirdi. Suya gider kazmak için küreklerle canla başla çalışmışlardı. Su gibi de ıslanmıştı. Yağmurluktan bile ıslanmayı başardığı için bir süre sonra kendisiyle gurur duydu. Üşüyerek!

Çiftliğe geldiğinde akşam olmuş, hava kararmıştı. Sabah yaptığı güzel kahvaltıdan beri ağzına lokma koymamıştı. Çok çalışmıştı ama canı nedense yemek istemiyordu.

Burak ayağındaki çamurları temizleyerek eve girdi. Direkt odasına çıktı ve üzerindeki şu ıslak kıyafetlerden kurtulmak istedi. Karanlık odaya girerek kapıyı kapadı. Işığı açmak için uzanıyordu ki bir ses duydu.

"Sonunda!" Gelen sesle irkildi. Sonra hemen ışığı açtı. Yatağının üzerinde Afrodit gibi uzanmış olan Betül'ü görünce neredeyse gözleri yuvalarından fırlıyordu.

"Betül ?" dedi hayretler içerisinde.

"Doğru görüyorsun benim! Benden kaçabileceğini nasıl düşündün? Üstelik artık seninle uyuyacağım..."

"Ne?"

"Evde on tane yatak olsa da ben burada yatacağım!" Burak yutkundu. Görevlerini yerine getirmeyen uzuvları yüzünden kıpırtısız duruyordu. Vücudundaki tek işlevini gören şey gördüklerinin bir hayal olup olmadığını anlamak için kırpışıp duran göz kapaklarıydı. Bunun bir hayal olduğunu düşünmek istemesinin olumlu ve olumsuz sonuçları olabilirdi. Olumlu olursa sevdiği kadının yanında olarak ona sıkıca sarılıp özlemini köreltirdi. Olumsuz olursa bu bir haftada kendisini hazırladığı tek başınalığın yolcusu durumu son bulur ve yine kafası karışırdı. Bir daha Betül tarafından ne reddedilmeye ne de bu gibi bir duruma girmeye niyeti vardı. Evet, Betül'ü çok özlemişti. Onu o kadar seviyordu ki canı acıyla özdeşleşmişti. Ayırt edici özelliği bulunmuyordu. Kimyasının bu gibi değişimlerle kendisinin bir insan olduğunu hatırlatması ile kararlarının düzgün verilmesini gerektiriyordu.

Betül iri ve uzun, aynı zamanda kendi kalbinin ritmik hızını arttıran bu adamı bir süre sessizce süzdü. Sonra kendine gelerek yatağına yayılmış bir şekilde durduğunu fark etti. Toparlandı. Bacaklarını yataktan sarkıtıp yere bastı ve kendinden emin ama bir o kadar da tehlikeli bir şekilde adama doğru ilerledi. Yürüyüşünü kıyafetleri birbirlerine değecek kadar yakınlaştırdı. Başını kaldırıp Burak'ın gece mavisi gözlerine baktı. İfadesizliğini sevmediğini düşünse de bu sertlikten hoşlandığını biliyordu. İki günlük sakalları yanaklarını kaplamıştı. Ama bu bile adamdaki erkeksi çekiciliği yok etmemişti. Aksine daha çok etkiliyordu. Alnının ortası, çenesi ve burnunun tam ucu çamur olmuştu. Betül'ün dudakları kıpırdandı. Bu koca adamın bir çocuk gibi görünmesi kadar komik bir şey yoktu.

"Çamura mı uzandın?" diye sordu. Burak o an kendine gelerek üzerindeki ıslak kıyafetlerin vücudunda bıraktığı yapışma hissiyle doldu. Biraz daha böyle kalırsa bir buçuk ay önce olduğu gibi iyi bir hastalanabilirdi. Nereden geldiğini bilmediği bir şifayı bulaştırmak istemezdi. Bakışlarını odaklandığı noktadan alarak hızla odada dolaş-

tırdı. Bir köşede kırmızı renkte bir bavul duruyordu. Kaşlarını çatınca Betül, nereye baktığını merak ederek bakışlarını takip etti.

"Nereye bakıyorsun sen?"

"O çanta ne?" diye sordu Burak.

"He o mu? Benim çantam!" dedi omuz silkerek. Sonra yüzünü dönüp genç adama genişçe gülümsedi.

"Boyundan ve genişliğinden anlaşıldığı üzere İstanbul'daki evini bu bavula sığdırdın sanırım?" Betül'ün dudakları genişledi.

"Sayılabilir. Lazım olacak her şeyi aldım."

"Burada o kadar uzun mu kalacaksın?"

"Tatil yapmaya geldim. Sanırım kalırım."

Burak bir süre sessiz kaldı. Betül'ün gri- mavi parlaklıklarını doyasıya izledi. Ne kadar özlemişti... Genç kadının yanında uzun bir süre kalacağını duyunca şöyle bir doğruldu. Sonra omuz silkti ve gözlerini banyoya çevirerek küçük bir adım attı.

"İyi ben de yarın buradan giderim." dedi ve Betül'ün konuşmasına fırsat vermeden direkt banyoya daldı.

Betül arkasından kaşlarını çatarak bakıyordu. Bu adamın zor biri olduğunu biliyordu ama bu kadar zor olmasına katlanamıyordu. Çileden çıkmak ile adama vurmak arasında gidip geliyordu. Çileden çıkarsa tüm hayatını zindan edecek bir kin ile dolabilirdi. Adama vurursa Burak'ın ona ceza olarak verdiği öpücükten bir tane daha koparabilirdi. Betül bu düşünceyle kaşlarını kaldırdı. *'Tabi ya...'*

Şundan kesinlikle emindi ki o artık evlenmek istediği adamdı. Kendisini öpmesini istemesi kötü değildi. Burak'a direkt olarak öp beni diyemezdi. Ne olursa olsun kadınlık gururu buna izin vermiyordu. Hem kız tarafı olarak kendini biraz ağırdan alabilirdi. Hemen adamın yatağına girmesi mantıklı değildi. Başını çevirip odanın neredeyse yarısını kaplayan geniş yatağa baktı. Beraber olursa yatacakları yer burası olacaktı. Yanaklarına kanın hücumu ile kızarması ve vücuduna basan ateşin sıcaklığı ile olduğu yerde kıpırdandı. Düşünceleri fazlasıyla istekliydi.

Bakışlarını daha yataktan alamamıştı ki banyodan gelen su seslerini işitti. Betül aklına Burak'ın çıplak olarak suyun altına girdiğini getirince kalbinde heyecanlı bir çarpıntı ve kasıklarının ortasından

güzel bir hissin kendisini ele geçirdiğini fark etti. Bir anda ne olmuştu böyle? Aklından bir türlü Burak'ın suyun altındaki görüntüsünü atamıyordu. Belden üstünü gördüğü için hayal etmesi zor değildi. Aşağı kısımları ise iç çamaşırı dergilerinde gördüğü ile eşleştirmesi pek de zor olmuyordu. Ağzının kuruduğunu hissetti. Kasıklarındaki ağrı şiddetini arttırıyor gibiydi. Banyo konusunun aklına nereden geldiğini düşündü. Yatak konusunu düşünürken bir anda... *'Allah'ım bana bir şeyler oluyor!'* diye düşündü. Bir kadın olarak erkeği böylesine istemesi normal miydi? Özellikle Burak'ı...

Başını iki yana sallayarak gözlerini ovuşturdu. Kahrolası görüntü gitmiyordu. Yetmezmiş gibi parfüm ve böyle reklamlardaki karizmatik erkeklerin kadınları kışkırtmak için yaptığı baştan çıkarma hareketleri gözünün önüne geliyor ve de bu yakışıklı hali ile Burak'ı hayal ediyordu. Fazla istekli bir hal aldığına kanaat getirerek olduğu yerde yön değiştirdi. Yataktan tarafta durdukça daha birçok yaşamadığı fanteziyi kuracağına emin oldu. Ağzındaki kuruluğu yok etmek için yutkunup duruyordu. Bu çok sinir bozucuydu. Elleri ile yüzünü kapatarak görüntüleri def etmek için gözle görülür bir çaba sarf etti.

Ne kadar süre orada kaldığını bilmiyordu ama suyun kesilmesiyle elini yüzünden çekerek başını kaldırdı. Burak banyoya girerken kıyafetlerini almamıştı. Dışarı nasıl çıkacaktı? Betül'ün kalp hızı göğüs kafesini zorluyordu. *'Ya çıplak çıkarsa?'* Betül bu düşünce ile gözlerini olabildiğince açtı. Sonra başını iki yana salladı. O kadar da değildi. En azından üzerinde bir havlu olurdu. Betül farkında olmadan dudaklarını yaladı.

Suyun kesilmesinden bir süre sonra kapı açıldı ve Betül'ün merakı son buldu. Ama bu merak büyük bir hayranlık ve kadınsal açlık ile yer değiştirdi. Burak'ın belinde havlu sarılıydı. Geniş omuzları, bronz teni ise gözler önünde sergileniyordu. Eline aldığı küçük havlu ile saçlarını kurulayarak dolabına doğru gitti. Yan gözle Betül'e bakmayı da ihmal etmemişti.

"Sen hiç hareket ettin mi?" diye sordu sakince. Dolabından kıyafetlerini alırken arkasını döndü. Betül'ün dili ağzında boş bir et parçası şeklinde durduğundan kıpırdaması zaman aldı.

Gittiği ülkenin dilini bilmeyen turist gibi konuşmaya çalışarak "Anlam... Ne?" diye sordu. Burak'ın sözlerini dinlemediğinden anlamadı. Gözleri kulaklarından fazla mesai yaptığı için görevini yerine getiriyor ve adamın vücudunu aç bir kaplan gibi ilgiyle izliyordu. Hareket ettikçe sırt kasları boğum boğum hareket ediyor ve Betül'ün içinin kıpır kıpır etmesine neden oluyordu. Burak eşyalarını alarak yatağa doğru yaklaştı. Hiçbir sıkılganlık veya utanma belirtisi yoktu. Yine de Betül'ün yanında soyunup giyinemezdi. Eşyalarını yatağın üzerine bırakarak yukarı kıvrılmak için hareket etmeye çalışan dudaklarının ifadesine sahip çıkıp Betül'e baktı.

"Biraz önce bıraktığımda tam da şu an durduğun noktada duruyordun. Ben banyodan çıkıp geldim ve sen yine orada dikiliyorsun."

Betül ruhunun, sanki bedenini öylece bırakarak birkaç tur atıp gelmiş gibi kendine geldi ve etrafına hızla bir göz attı. Gerçekten de öyleydi. Bir santim bile yerinden kıpırdamamıştı. Burak banyoya girerken arkasından bakmıştı. Sonra yataktan tarafa hafif bir sağa doğru çevirmişti bedenini. En son da banyodan tarafa dönerek ilk durduğu şekle yeniden kavuşmuştu. Başını sallayarak otokontrolüne kavuşmayı umdu. Dudaklarını yaladı. Yatağın diğer tarafında yarı çıplak, mitolojiden fırlama bir erkek ile baş başaydı. Gözleri kesişti. Adamın kendisinden bir cevap beklediği açıktı.

"Ben... şey..."

"Ney?" Burak bulunduğu andan artık çok keyif alıyordu. Betül gibi bir kadının böyle uysallaşması gerçekten komikti.

"Ben..."

"Hadi biraz daha zorlarsan sonuca ulaşacaksın!" Burak'ın eğlenmeye başlayan sesindeki ton Betül'ü rahatsız edince öfkesi kendisini gösterdi ve yine Betül olarak sahalara döndü.

"Dolaşırken burada durmuşum, ne var bunda? Seninle konuşurken arkanı dönüp banyoya kaçman da adet oldu!" dedi kızgın gözlerle. Burak'ın dudakları yukarı kıvrıldı.

"Kedicik tırnaklarını çıkarıyor..." dedi eğlenceli bir şekilde. Betül yatağa doğru bir adım atarak yaklaştı.

"Dikkat et, o kedicik seni tırmalamasın!" Betül'ün gözleri gibi beyni de fazla mesai ile işlerine devam ediyordu. Hızla aklına tırmalamak

kelimesi geldi. Yarı çıplak yakışıklı bir adam ve yakın olduğu yatak... Bu üçleme aklına kadınların zevkten adamları farkında olmadan tırmaladığı hayalini getirdi ve anında öfkesi kedinin masumluğunda yok oldu. Kendisinin de Burak'a öyle şeyler yapıp yapamayacağına gelince artık ayarlarının bozulduğunu ve Burak'ın giyinmezse mart ayından fırlama kediler gibi Burak'ın üzerine atlayacağına kanaat getirdi. Başını iki yana sallayarak gözlerini kaçırdı.

"Ben çıkayım da sen de giyin. Aşağıdayım ben..."

"Düşünceli insan!" Burak hala onunla dalga geçiyordu. Bu ses tonu Betül'ü delirtiyordu.

"Sen de önümde havlu reklamı yapıyor gibi çıplak durmasan olmaz!" Gözleri havlusunun belinden kasıklarına gelince tansiyonunun düşmesine benzer şekilde başı fır fır dönüyordu. Hızla arkasını döndü ve bir solukta dışarı attı kendini. Koridordan ilerleyip merdivenlere gelirken yanaklarına dokundu. Kavruluyordu!

Betül merdivenlerden direkt salona doğru gitti. Saat dokuzu çoktan geçiyordu. Fatma Teyze ve diğer görevli kızlar evlerine gittiğinden bu koca evde Burak ile baş başa kalmıştı.

Hava akşamları soğuk oluyordu. Gündüz güneşin ısısı etrafın soğuğunu kırıyordu ama geceleri taş evin serinliği içten içe titretebiliyordu. Birkaç adımla büyük şömineye yaklaştı. Ellerini uzatarak ne zaman donduğunu bilmediği parmak uçlarını ısıttı. Odunların çıtırtısına kendini kaptırarak üzerindeki şu saçma rehaveti yok etti.

Biraz sonra arkasında sessizliğin arasında bir kıpırtı hissedince yavaşça döndü. Eşofmanını ve üzerine giydiği siyah hırkası ile yaşından çok genç göstermiş olan Burak'a baktı.

"Karnın aç mı?" diye sordu Betül yüz ifadesi sakindi. Burak bir iki saniye durdu. Karnı aslında açtı. Bütün gün hiçbir şey yememişti. Ama mutfağa gidip hazırlamak için büyük bir tembellik hissediyordu. Betül sorduğu için hazırlaması muhtemeldi ama onu ilk günden çalıştırmak istemiyordu.

"Biraz!" diyerek iki kısmada yalan söylememiş oldu. Betül hemen başını salladı ve ilerleyerek mutfak kısmına doğru yola koyuldu.

"Ben şimdi bir şeyler hazırlarım." Odadan çıkmadan sözlerini söylemişti. Burak hemen peşine gitti ve kolunu tuttu.

"Zahmet etme, o kadar aç değilim." Betül inatçı bir kızdı ve kafasına ne koyarsa yapardı. Şimdiki işi yemekti. Kolunu hızla çekerek tekrar mutfağa döndü. "Önemli değil, bakalım ne yemek varmış, yoksa ben yaparım!" dedi ve mutfağa girip buzdolabını açtı.

Burak, Betül'ün aksi ruhundan bıkmıştı. İnatçılığı ile aksi huyunu kesip alacak kadar tıbbı geliştirseler hemen Betül'ü ameliyat ettirirdi. Her ne kadar sevse de âşık usandırabiliyordu.

Betül dolaptaki tencerelerin içinde sebze yemeklerini gördü. Piştiğinden hangi ot türü olduğunu anlamadığı için burnunu kıvırarak kapağını kapadı ve arkasını dönerek mutfağın ortasında duran koca tezgâhın yanındaki sandalyeye oturan Burak'a baktı.

"İki tane sebze yemeği var ama zavallı otların pişmekten şekli kaydığı için ne olduklarını bilmiyorum. Bunları mı ısıtayım yoksa sana kendim mi yemek yapayım?" diye sordu. Burak bir kaşını kaldırdı.

"Ne yemek yapabilirsin?" diye sordu. Aynı zamanda sebze yemekleri hiç iştah çekici görünmüyordu. Can istememe meselesiydi...

"Im... Makarnaya ne dersin?" Burak'ın kaşları hayretle kalktı. Arkasından büyük bir kahkaha patlatarak omuzları sallanırcasına güldü.

Kesintisiz olarak bir üç dakikaya yakın güldü. Betül olduğu yerde burnundan solumaya başladı. Göğsü kesik nefes almasını belli edercesine bir inip bir kalkıyordu. Burak'ın neye güldüğünü bilmiyordu ama makarna konusunda olduğunu düşünüyordu. Gülmesi yerine göre çok etkileyici olabilirdi. Ama şu an o kadar sinir bozucuydu ki Betül yumruklarını sıktı. Acaba suratına bir tane vursa canı acır mıydı? Acıyacağı kesindi ama acıyan Burak'ınki değil, kendisininki olurdu!

"Artık gülmeni kessen diyorum! Dağdaki hayvanlar bile Suriye tarafına göçe başlamışlardır şimdi..."

"Hayvanlar mı?" Burak hala gülüyordu. Gülmesini kesmeliydi.

Betül "Evet!" dedi öfkeyle. Kaşlarını daha çok çatarak tezgâha yanaştı. "Ya yeter! Kaç saattir neye gülüyorsun bu kadar?" Burak sinirlerinin bozulduğunu anlamamıştı. Söyleyeceği şey aklına gelince bir gülme krizi daha yaşadı. Gözlerini Betül'e çevirdi.

Betül'ün kırılganlığını saklamak için öfkesine siper alıp üstünü örtmeye çalıştığını görünce gülmesinin sonuna geldiğini anladı. Derin nefesler alarak nemlenen gözlerini kuruladı. Yüz kasları gülmek için genişlediğinden ifadesizliğe bürünmesi çok zordu.

"Kaç saattir kasılarak yemek yaparım diye göğüs şişirdiğin makarna mıydı?" Bunu sorarken yine bir gülme ile boğuştu ama çabuk toparlandı.

"Evet... Tabi!" Betül düşündü. "İtalyan usulü spagetti hem de! Sen yemekten saymıyor musun onu?"

"Şu an o dolaptaki sebze yemekleri bana daha çekici geliyor." Betül'ün gözlerinden hayal kırıklığı geçtiğini fark edince sade gülümsedi ve "Ama senin spagettini çok merak ediyorum." diyerek konuşmasına son verdi. Betül'ün ifadesi düzelmemişti. Gözlerini kısarak adama bakınca Burak boğazını temizledi. "Ciddiyim. Hadi yap yiyelim!" Betül hala bir cevap, en önemlisi tepki vermemişti. Burak da biraz sakinlemiş olan yüzünü ciddi olduğunu belli etmek istercesine sertleştirdi.

"Sen neye bakıyorsun öyle?"

"Spagettinin içine fare zehri alır mısın diye sorup sormama konusunda karar vermeye çalışıyorum!"

"Fare zehri ile mi zehirleyeceksin beni?"

"Şu an ne kadar cazip geldiğine inanamazsın."

"Hıh laf! O zaman kime yemek yapmak isteyeceksin?"

"İşte o yüzden vazgeçtim." Burak gülümseyerek Betül'e göz kırptı.

Tam kırk beş dakikadır Betül makarna ile uğraşıyordu. On beş dakikalık şeyin nasıl bu kadar uzun bir süreye yayıldığını Burak yaptığı tüm denklemlerle çözmeye çalıştı ama bir sonuç alamadı. Oturduğu yerde artık uyuşma safhasına geldiğini hissedince yerinden kalkarak tezgâhta bir o yana bir bu yana gidip gelen Betül'ün yanına gitti.

"Yaptığın şaheser Guinness Rekorlar Kitabı'na girer mi?" diye sordu Burak. Betül başını çevirip kaşlarını çattı.

"Ne şaheseri?"

"Bir makarna ile o kadar ilgilendin ki yaptığının dünya üzerinde hiçbir makarna ile eşdeğer olmadığını düşündüm. Hatta hala düşünüyorum." Betül gülümsedi ve yayvan tabağa boşalttığı makarnasının üzerini süslemeye başladı.

"Yemek ilgiyle tatlanır." Başını çevirip Burak'ın mavi parıltılarına baktı. "İçine sevgimi koydum" Bu söz Burak'ın ona ilk yaptığı omlette söylediği sözdü. Burak hatırlayınca gözlerini kırpmadan Betül'ün parlayan çift mücevherlerine baktı. Yanındayken aşkını bir farklı yaşıyordu. Çocuklukları beraber geçtiği için de olabilirdi. Onun yanında rahattı. Aşkını ondan uzaktayken hissediyordu. Şimdi ise o aşkını farklı bir boyutta hissediyordu. Gözlerinden aldığı bakışlarını pürüzsüz yanaklarında, düzgün burnunda ve pembe renkteki ince dudaklarında gezdirdi. Şu an öpmeyi o kadar çok istiyordu ki...

"Peki yenebiliyor mu? Ben çok acıktım!" dedi Burak hemen lafı değiştirip. Betül girdikleri o büyülü atmosferden çıkarak tabağına döndü.

"Evet, tabi. Hadi yerine geç!"

Burak dediğini yaptı ve yerine oturup eline çatalı alarak küçük bir çocuk gibi yemeğinin önüne gelmesini bekledi. Betül tabağına servis yaptı sonra da kendi tabağına...

Burak sevdiği kadının elinden pek çok kere yemek yemişti ama bu spagettiyi ilk defa yiyecekti. Betül, ergenlik döneminde depresyon gibi bir duruma girmiş ve kendini mutfağa atmıştı. Yardımcı kadının demesine aldırmadan kafasına göre sebzeli bir yemek yapmış akşam ağabeyi ve Burak'ın önüne koymuştu. O zaman hepsi gençti. Baran da kardeşinin yaptığını Burak'a överek afiyetle yemeye başlamıştı. Ama içindeki fazla tuzun tansiyonunu yükseltmesine ve karıştırdığı bazı şeylerin midesini bozmasına neden olmuştu. Burak yemediği ve o an işi çıktığını söyleyerek yemekten kalktığı için dua etmişti. Baran ise bir gün hastanede yatmak zorunda kalmıştı.

Betül'ün büyümesine ve artık küçük bir kız olmamasına vererek yaptığı yemeği tereddütsüz yemek istiyordu. Betül'ün oturmasını bekledi. Sonra çatalı ile tabağındaki nefis kokan makarnaya daldı.

İlk tadını alınca gayet lezzetliydi. Ama ağzında birkaç tur döndürünce yüz ifadesi bozulmaya en sonunda buruşmaya başladı. İlk lokmayı yutarken o kadar çaba sarf etmişti ki boğazında büyük bir ağrı oluşmuştu.

"Bunun içinde ne var?" diye sordu sakince. Yüz ifadesini hemen memnun olduğunu belli eden bir gülümseme ile düzeltti. Betül gülümseyerek Burak'a baktı.

"Fazla bir şey yok, makarna, mantar, sarımsak..."

"Sarımsak mı?" Burak'ın alnı kırıştı.

"Evet sarımsak..." Betül'ün yüzündeki gülümseme soldu. "Beğenmedin mi?"

Burak genç kızın üzülmeye başladığını fark edince hemen çatalını elinde düzgünleştirip makarnaya batırdı.

"Hayır, çok güzel olmuş." Çatalını alır gibi yaparak makarnaları alt üst etti. Betül'ün kendi tabağına dönmesini bekledi ama genç kadın dönmedi.

"Beğenmedin mi?"

"Hayır, hayır çok güzel olmuş bak yiyorum." Burak artık kaçamayacağını anlamıştı. Çatalını yavaşça batırıp ağzına büyük bir uğraş içerisinde götürdü ve ağzına aldı.

Hayatı boyunca böyle işkence yaşadığını hatırlamıyordu. Resmen kendisiyle cebelleşmişti. Midesi ve aklı '*yeme onu, zehirleneceksin!*' diyordu ama kalbi '*yemezsen kırılacak*' dedi diye tüm tabağı yedi. Aşk bu olsa gerekti. Sevdiğinin elinden zehir bile olsa yiyordu.

Betül Burak'ın tüm tabağını bitirdiğini görünce güzel bir gülümseme ile onu ödüllendirdi. Burak'ın ödülü güzeldi, hem de çok güzel. Ama midesi inanılmaz burulmalar ile kasılıyordu. Burak hayatı boyunca sarımsaktan nefret etmişti. Neden bilmiyordu ama bünyesi bir türlü sarımsağı kabul etmiyordu. Yemek içinde iyice öldürülmüş olunca yiyebiliyordu. Betül ise azcık yağda dolaştırmış ve diri bir şekilde makarnaya koymuştu. Tadı ve kokusu daha sonra Burak'ı etkilemişti. Her şey Betül içindi. Yaptığı bu fedakârlık sadece bir tabak için geçerliydi.

"Bir tabak daha vereyim mi? Çok acıktığını söylüyordun..."

"Hayır!" Burak o kadar hızlı cevap vermişti ki adeta kükreyerek istemediğini bildirdi. Gösterdiği fevri davranışın Betül'ü şaşırttığını görünce biraz yumuşadı.

"Yani çok güzel olmuş, ellerine sağlık ama doydum. Geri kalanı sonra yerim..." '*Hayatım boyunca yemem!*'

"Peki." Betül için cevap yeterli oldu. Burak için ise vücudunun tepki göstermesi çok geç olmadı. Oturduğu yerden kalkarak Betül'e gülümsedi.

"Ben bir... ee... odaya çıkıp geliyorum." diyerek hemen mutfaktan çıktı. Midesi yediklerini tutmakta zorlanıyordu. Yarı koşar yarı yürümeyle tuvalete giderek midesini rahata erdirdi. Hayatında bir kere yediğinde geceyi zor etmişti. İkinci gecesinin bu şekilde olmasını hiç ama hiç istemezdi! Bir bulantı ile yine yüzü buruşurken kapının kenarında kendisini izleyen Betül'den habersizdi.

Burak'ın rahatsızlığını o kadar canlı bir şekilde görüyordu ki bu kendi canının acımasına neden oluyordu. Neden böyle olduğunu bilmiyordu. Yaptığı yemeği kendisi de yemişti. Zehirlenme gibi bir durum söz konusu olamazdı. Ama eğer öyleyse şu an kendisini camdan atmak istiyordu. Acaba soğukta üşütmüş olabilir miydi? Geldiğinde üzerindekiler ıslaktı. Yağmurun o şiddetli zamanında dışarıda olduğu belliydi. Her ne kadar ne yaptığını anlatmasa da şimdiki durumu bundan kaynaklanıyordu. Başını uzatıp lavaboda yüzüne su çarpan Burak'a baktı. Yüzü acıyla kasıldı. Burak'ın da acı çektiği belliydi. Elini karnına koyarak geçmesini bekler gibi bir hali vardı. Suyu kapatarak başını yavaşça kaldırdı. Aynada kendi yansımasına bakıyordu. Yüzü bembeyaz olmuştu. Gözleri ile suratında dolaştıktan sonra bakışları bir yere kaydı. Tam kapının kenarına. Kendisine bakan bir siluet o kadar üzgün ve kırılgan duruyordu ki Burak hızla arkasını döndü.

"Betül?" dedi neredeyse bir fısıltı gibi çıkan sesle. Betül sanki yakalanmış gibi yapıştığı kapının pervazından hareketlenerek, kapıya gelmiş olan adamın tam önünde durdu. Başını yukarı kaldırdı. Gözleri Burak'a üzgünlüğünü gösterir cinstendi.

"Hasta mı oldun?" diye sordu. Burak bir iki saniye Betül'ün yüzünü inceledi. Kız o kadar üzgün duruyordu ki ne diyeceğini bilemiyordu. Gerçeği söylese yine üzülecekti. Aksini söylediği takdirde yalan söylemiş olacaktı. En iyisi gerçeği bilmesiydi. Ha şimdi üzgündü ha gerçeği söyleyince...

"Biraz." dedi sadece. Betül'ün hala kendisine baktığını görünce konuşmasına devam etti.

"Sarımsak ile aram pek iyi değildir benim..."

"Sarımsak mı? Yaptığım yemek mi seni böyle yaptı?" Betül'ün kaşları hayretle kalkmış ve üşüttüğünü düşündüğü adamın aslında kendi yemeğinden rahatsızlandığını anlamıştı. Burak hafifçe başını salladı.

"Neden o zaman yedin? Ben... ben bilmiyordum Burak. Gerçekten! Yoksa yapmazdım emin ol. Ah neden yedin ki?" Betül neredeyse adamın üzerine atlar gibi hızlı hareket etmiş, koluna girerek sanki midesinden değil de bacağından yara almış gibi destek olarak yürüyordu. Burak itiraz edecek gibi oldu ama Betül'e karşı koyacak gücü yoktu. Midesinin böyle tepki göstermesi çok can sıkıcıydı. Peki bu ağrı ile bitmek bilmeyen mide bulantısı da neydi? Midesindeki tüm varlık boşalmıştı. Başının ağrıması ve dönmesi ile aslında Betül'ün kollarında olmak çok rahattı. Betül, Burak'ı yatağa götürerek oturttu. Bir şey söylemesine izin vermiyordu. Kendi yemeğinden zehirlendiği için tüm suç onundu. Bu yüzden gerekli olan bakımı da kendisi tarafından yapılacaktı ve Burak'ın karşı çıkmasına müsaade etmeyecekti.

Burak başını yastığa koyarak bacaklarını ileri doğru uzattı. Betül, Burak'ın oturmadan önce yorganı kaldırmayı akıl edebildiğine sevindi. Daha sonra rahatsız etmek istemezdi. Burak yatınca üzerini sıkıca örttü.

"Bir şey ister misin? Miden için nane- limon yapayım mı?"

"Üşütmedim ben." Midesi kasılınca konuşması yarıda kesildi. Betül ise mantıklı bir yol düşünüyordu. Daha önce bu durumda ne yapılacağına hiç şahit olmamıştı ki? Bir keresinde abisini hastanelik ettiğini biliyordu ama doktorlar gerekli müdahaleyi göstermişti. Kendisi ise şimdi Burak'a nasıl faydalı olabilir bunun derdindeydi. Düşündü... Düşündü... Hiçbir şey bulamadı.

"Fatma Teyze'yi çağırayım mı?" diye sordu elinden hiçbir şey gelemeyeceğini anlayınca. Burak başını iki yana salladı.

"Uyursam geçer sanırım." dedi Burak halsizce. Betül başını salladı. Ama Burak gözlerini değil kapatmak uyumak için hiçbir girişimde bulunmadı. Gözleri başucunda duran güzel ama üzgün olmaktan aşağı sallanan yüzdeydi.

"Neden yedin Burak? Sana zararlı olduğunu bile bile... Neden?"

Betül'ün sorusu ile derin bir nefes aldı. Midesinin burulmaları geçer gibi olmuştu ama ağzındaki şu tatsız tadın anlamını çözememekten nefret ediyordu. Bakışları tekrar Betül ile kesişti. Kendisinden bir cevap bekliyordu. Genç kadını yatıştırmalıydı. Ama gerçeği dile getirerek canı pahasına bile olsa aşkı yüzünden ve Betül'ün kırılmasını

görmek istemediği için yediğini ona söyleyemezdi. Aşkını ilan edecek hiç de romantik bir an değildi. Bu şekilde olamazdı. Evlilik teklifi gibi abuk bir şekilde söylemek istemiyordu. Ama birazcık iltifatın kendisini azaltmayacağını biliyordu. "Yemesem sen kırılacaktın. Hem o kadar uzun zaman oldu ki bana..." midesi ben de buradayım dedi. "Bana dokunmayacağını düşündüm." diyerek sözlerine son verdi.

Betül yatağın etrafını dönerek ayakkabılarını çıkardı ve yatağın boş tarafından yukarı tırmandı. Burak'ın yanına gidip ellerini yavaşça uzattı. Titriyordu ve çok da soğuktu. Burak'ın yüzüne dokunduğunda sakalı elinde hafif bir kaşıntı yaptı. Bu onu durdurmadı ve elini biraz bastırarak yanağına dayadı.

"Bu fedakarlık çok büyük. Seni ölüme kadar götürseydi ne olacaktı?" Burak yaz akşamı serin bir esinti bırakacak gülümsemesiyle konuştu. "Bu koca bedenin bir sarımsak tarafından alt edilmesi çok komik değil mi? Merak etme. Uyuyunca geçer." Burak'ın hala cansız çıkan sesi Betül'ün hüzünlü yüzünün daha da asılmasına neden oldu. Burak'a karşı içinde garip bir şeyler oluyordu. Onu seviyordu elbette ama şimdi çok yoğun hislerin girdabındaydı. Hayatı boyunca bir erkeğin gözünü kırpmadan yemek yediğini görmüştü. O da Baran'dı. Şimdi de Burak! İkisi de sırf Betül yaptı diye yemiş ve ikisi de hasta olmuştu. Betül onların kendisini nasıl sevdiğini biliyordu. Baran'ın kardeşi için canını feda edeceği kesindi ama Burak'ın da böyle bir şey yapmış olması gerçekten... gerçekten...

Betül bir türlü doğru kelimeyi bulamadı. Bu adam nasıl biriydi böyle? Kim canı pahasına da olsa bilerek yemek yerdi ki? Ancak canından çok sevdiği biri için yapabilirdi. Burak'ın kendisini sevdiğini hatırlayınca içindeki o garip şey daha da büyüdü. Sanki kalbinin derinine işliyordu. Artık kesinlikle emindi. Burak'a aşıktı! Kendisi için yaptığı bu büyük fedakârlık için gözleri doldu.

Burak'ın mavi cevherlerine bakarken gözlerinin önünü puslu bir hava kapladı. Kırpıştırarak kendisine geldi. Sonra aklına ilk gelen şeyi yaptı. Dizlerinin üzerinde eğilerek Burak'ın erkeksi dudaklarına bir öpücük kondurdu. Bu aslında küçük bir dokunuştu. İki tenin sadece bir an değmesi. Kısa temastan sonra Betül geri çekildi. Burak'ın gözlerindeki o açıklık koyu bir renge büründü. Gülümsedi. Burak'ı etki-

lemişti. Ama bu haldeyken ona işkence etmek istemiyordu. Hüzünlü gülümsemesi soldu ve yanağındaki elini yavaşça çekerek Burak'ın yanına kıvrıldı. Başını onun yastığına yasladı. Yüzünü adama doğru döndü hatta biraz daha sokuldu.

Burak ne ona yardım ediyor ne de karşı çıkıyordu. Halsizlik bedenini ele geçirmişti. Parmağını kıpırdatacak gücü yoktu ama sorun bu değildi. Betül'ün cesaretine hayran kalarak yine ona izin verdi. Bundan sonra her şeyi ondan bekleyecekti. Kendisi geri çekilecek ve Betül'ün yapabileceklerini görecekti.

"İyi geceler..." dedi Betül fısıltıyla.

"İyi geceler!" dedi Betül'ün ses tonuna uyarak. Burak gözlerini yavaşça kapadı. Midesinin bu ağrısı olmasaydı, geceleri daha farklı geçer miydi merak ediyordu. Tüm gün kürek sallamıştı. Yağmurun ve sarımsağın yaptıklarından dolayı çok halsizdi ve uykusu anında kendisini göstermişti.

"Ve teşekkür ederim..." Burak uykuya dalmadan önce Betül'ün mırıldandığı kelimeleri son anda seçebildi. Betül elini genç adamın kalbine doğru götürürken yüzünde minnet dolu bir gülümseme oluştu. Bu kızı seviyordu!

Betül gece boyunca hiç olmadığı kadar çok uyandı. Başını kaldırıp Burak'a bakıyor ve uyanıp uyanmadığını merak ediyordu. Gecenin bir ortasında, Betül tam uykuya dalmışken bir kere tuvalete kalkmış bundan başka uyanmamıştı.

Betül, Burak'ın yanında olmaktan çok mutluydu. Tabi adamı hasta etmese daha iyi olurdu ama bunu bilemezdi. Sarımsak ile arasına bir mesafe koyacaktı. Hatta koymayarak daha da fazlasıyla sarımsak ile küsebilirdi. Burak'ı hasta eden bir yiyecekti o, bir daha yüzünü görmek istemiyordu. Hayatından öyle bir sebzeyi çıkardı Betül. Burak'ın canı her şeyden önce geliyordu.

Burak sabahın erken saatlerinde gözlerini açınca daha havanın yeni aydınlanmaya başladığını gördü. Biraz sonra uyuşmuş kolunu hareket ettirmek için bir hamle yaptı ama üzerinde bir şey yatıyordu. Daha doğrusu vücudunu saran küçük bir beden vardı. Burak birkaç saniye tavana bakarak düşündü. Dün yaşadıklarını hayal sanıyordu. Gerçekten Betül'ün gelmiş olabileceğini aklından çıkarmış ve rüya

gördüğünü sanmıştı ama değildi. Burada canlı kanıtı duruyordu. Burak gülümsedi. Midesindeki o ağrı geçmiş, eski gücü yerine gelmişti. Burnuna Betül'ün mis gibi çilek kokusu geliyordu. Burak bu çocuksu kokunun böyle bir kadınsılığa bürüneceğini tahmin bile edemezdi. Betül'e kokusu için yaptığı iltifatından beri genç kızın sürekli bu duş jeli ile yıkandığı kesindi. Yoksa Betül bir şeyde takılıp kalacak biri değildi.

Burak kendine biraz hareket alanı sağlamak için kıpırdandı. Betül'de onunla beraber kıpırdanarak biraz daha sokuldu. Burak durdu ama Betül hala kıpırdanıp duruyordu. Biraz sonra bacağını Burak'ın kasıklarına doğru yavaşça kaldırıp öylece kaldı. Sonra gözlerini açtı. Burak'ın yüzüne vuran hafif ışık sayesinde gözlerinin açık olduğunu fark etti. Başını biraz geri alarak tam olarak adama baktı.

"Kendini nasıl hissediyorsun?" diye sordu uykulu bir sesle. Burak onun uyandığını fark etmemişti. Başını eğerek gözlerine baktı. Göz kapakları kapanmak için baskı yapıyordu ama Betül uyumamak için direniştedi. Çocuk gibi görünüyordu. Burak onun bu haline sırıtmamak için kendini tuttu.

"İyiyim. Hadi uyu, çok erken..." Betül ona karşı çıkacak değildi. Hele ki sıcacık vücuduna sarılıp uyuması çok huzurluydu. Burak'ı biraz daha sarmalayarak kollarını sıkılaştırdı. Ama genç adamın ellerinin kendisine temas etmediğini fark edince kaşlarını çattı.

"Bana sarıl, sıkıca hem de..." diye mırıldandı. Burak Betül'ün uyku mahmurluğundan ne dediğini bilmediğini fark etti. Kollarını hareket ettirmek ile ettirmemek arasında kalırken uykusu tamamen açılmıştı. Hiçbir harekette bulunmayınca Betül, sağ bacağını kasığına bastırdı ve karnına doğru çimdik attı.

"Sana sarıl dedim." dedi aksi bir şekilde. Ama söylerken o kadar tatlıydı ki Burak daha fazla dayanamadı ve onu öyle bir sardı ki bir an nefes alamaz oldu. Burak'ı harekete geçiren söyleyiş tarzı veya çimdiği değildi. Kasıklarında bacağını hissetmesi onu resmen kendine getirmişti. Betül'ün sıkı da olsa sarılmasıyla tekrar uykunun kollarına çekilirken Burak, Betül'ün bacağını kasığından nasıl çeker bunun planını yapıyordu. Bu kız her şekilde kendisine zarar veriyordu. İlk olarak kalbine, daha sonra midesine ve en sonunda da fiziksel işkence ile zavallı hormonlarına...

Burak yine de çok mutluydu. Ölümü Betül'ün elinden bile olsa mutlu olacağını hissediyordu. Burnuna dolan çilek kokusunu ciğerlerine çeke çeke göğsündeki kızla beraber tekrar uykuya daldı. Betül'ün dinlendirici bir etkisi olduğunu unutmuştu...

Burak, elini kaldırıp burnunu kaşıdı. Elini göğsüne koyarken biraz sonra dudaklarında bir kıpırtı ile elini dudaklarına götürdü. Uykusunun tam ortasındaydı. Dudaklarından gelen eli tekrar göğsünde durdu. Çok geçmeden kulağında hissettiği gıdıklanma ile yattığı yerde hafif bir kıpırdanıp başını sola çevirdi. Uyumasına devam ederken kulağında ikinci bir gıdıklanma ile hem gözlerini açtı hem de kulağını kaşıdı. Tabi kıkırtılar ile başında duran kızı görmesi çok zamanını almamıştı.

Betül sesinin duyulmaması için boştaki eliyle ağzına bastırıyordu. Uzun siyah saçının ucundan yakalamış, hazırda bekliyordu. Ama Burak'ın gözlerini açarak kendisine döndüğünü fark edince sesli bir iç çekti. Yakalanmıştı.

Burak'ın ilk önce kaşları çatıldı. Sonra ifadesi yumuşadı ve kızın üzerine atlamak için hamle yaptı. Betül ise küçük bir çığlıkla hemen yorganın altına girdi ve tor top oldu. Burak da onunla birlikte yorganın altına girdi.

"Gıdıklarsın beni öyle mi? Şimdi sen görürsün..." Burak'ın muzip tehdidi Betül'ün gülmesi ile hiç de etkileyici olmadığını gösteriyordu. Ama Burak söylediğini yapan bir adamdı. Yorganın altında yarı karanlık ortamda bacakları ile kendisini itmeye çalışan kadını kendine çekerek yan çevirdi. Betül yüz üstü döndü ama Burak ondan güçlüydü ve kızı tekrar sırt üstü çevirdi. Elleri kızın koltuk altına gitti. Betül'ün bilerek yapılan gıdıklama anlarında gıdıklandığını biliyordu. Normalde olsa koltuk altına dokunan biri için huylanmazdı ama gıdıklamak amaçlı dokunulunca kıkırdamaya başlıyor ve çığlığı basıyordu. Burak aileye yeni katıldığı zamanlar, Baran'ın Betül'ü sinir etmek için kullandığı bir yöntemdi ama sonralarında bırakmıştı bunu.

Burak'a karşı koymaya çalışan Betül hem gülüyor hem de çığlık atıyordu. "Yapma... Lütfen tamam... Ayyy..." Bir gülme daha onu ele geçirdi. Kıvranıp durması da cabasıydı.

"İntikamımı almadan olmaz, seni küçük oyunbaz!" Burak sesini sert çıkarmak için uğraşıyordu ama küçük bir çocuk gibi gıdıkladığı kadının gülümsemesi ile o da keyif doluyordu.

"Uyan diye yaptım ama... Burak... Lütfen..." Betül kıvranarak aşağı doğru kayınca üzerindeki siyah badi yukarı sıyrıldı. Burak da o an için göğüslerinin üzerine çıkmış olan badinin altından pürüzsüz koltuklarından gıdıklıyordu. Betül dayanamıyordu. Döndü, direndi, olmadı! En sonunda Burak'ın elini tutarak durması için farkında olmadan açık göğüslerine bastırdı. Aslında badisinin sıyrıldığından bile haberi yoktu. Bunu Burak'ın ellerinin çıplak tenine değdiği zaman anladı.

Burak ellerinin altındaki dolgun varlıkları hissedince buz kesti. Biraz önceki gülüşü yok oldu, yüzü ifadesizliğe büründü. Olayların bir anda nasıl bu kadar alevlendiğini anlamamıştı. Yüzleri birbirine çok yakındı. Yorganın kenarından güneş ışığı girdiği için içerisi birbirlerini görecek ve daha çok vücudunu aydınlatacak kadardı. Betül'ün de gülüşü solmuştu ama harcadığı efor yüzünden bir inip bir kalkan göğüsleri sutyen ile çok erotik bir şekilde adamın yüzüne yaklaşıyordu.

Ne kadar süre öyle kaldıklarını bilmiyordu. Burak ve Betül birbirlerine bakarken donakalmış gibiydiler. Sanki ikisi de birinin tepki vermesini bekliyor gibiydi. Birkaç saniye sonra Betül kendine geldi ve hayatında yapmaması gereken bir şeyi yaptı. Tutmuş olduğu Burak'ın ellerini çıplak göğsünün üstüne bastırdı. Daha önce sevişmediği için tadını bilmiyordu ama okuduğu kadarıyla kadınlar, erkeklerin göğüslerine dokunmasına bayılıyordu. Başka bir açıdan da olsa Burak'ın o sert ve kalın parmaklarını göğsünde hissetmek çok hoştu.

"Betül... Yapma..." dedi kendinin bile tanımadığı bir sesle. Betül ne zaman kapadığını bilmediği gözlerini açtı ve girdiği o dünyadan çıktı. Ama ellerini bırakmamıştı. Burak'ın diğer elini de tutarak öteki göğsüne götürmeye çalışmıştı ki Burak, Betül'ün dudaklarına eğildi ve onu o kadar ateşli bir şekilde öptü ki Betül, ellerinin bastırması ile adamı teşvik etmeyi bıraktı.

Burak ellerini kendi kullanmaya başladı. Betül'ün dudaklarına yaramaz, sert ve büyük bir tutku ile ders verdi. Betül'ün boğazından inleme sesleri duyunca ellerini ve dudaklarını aynı hızla çekerek yorganı

açtı. İkisi de nefes nefese kalmıştı. Burak hemen Betül'ün üzerindeki badiyi aşağı çekerek göğüslerini kapattı.

"Yaramazlık yapmaya başladın, küçük kız. Dikkat et, yanlış yerlere yürüme..." Burak yataktan kalkarak banyoya gitti. Çıkan ateşini bir duş ile söndürmeliydi. Olaylar çok hızlı gelişmişti. Öpmek nereden çıkmıştı? İradesi kırılmaya başlamıştı da kendisinin yeni mi haberi oluyordu? Burak bundan hiç hoşlanmadı. Betül'ü arzuladığı ve onu yatağında istediği gerçekti. Olması ise imkânsızdı. Ona evlenmeden dokunmak istemiyordu. Ama evlenmeyi de Betül istemiyordu. Genç kızın nasıl da tahrik olduğunu hissetmişti. Vücudu çok kolay tepki vermişti. Bakire bir kızdan başkasını beklemek ahmaklık olurdu ama Betül'e kendisi gibi bilgili bir adamın tecrübelerinden tattırmak istiyorsa evlenmeyi kabul edecekti. Betül'ün ataklarından korunması gerekiyordu. İradesini tekrar gözden geçirse iyi olacaktı. Aksi takdirde sözünde durmayan kendisi olacak ve pişmanlığı ölene kadar sürecekti. Betül ile evlilik dışı ilişki yaşamak istemiyordu. Kendi yaşadığı toplumda artık bu normal bir şey olsa da geldiği memlekette bu hiç de doğru değildi. Burak da eski kafalı bir erkekti ve bundan hiç olmadığı kadar gurur duyuyordu. Burak soğuk su ile yıkanmak istemişti ama yine bir hastalık ile uğraşmak istemediğinden ılık su ile duşunu aldı.

Betül, Burak banyoya girdiğinden beri yatakta sırt üstü yatıyordu. Tattığı yeni his ve bu yaşadıkları çok güzeldi. O hissettikleri arzunun ta kendisiydi. Daha önce böyle bir hissin var olduğunu bilseydi mutlaka Burak'ı kışkırtırdı. Onunla artık evlenmek istiyordu. Zor da olsa karar vermişti.

Burak bunu bilmese de Betül biliyordu. Nasıl olacağını bilmiyordu ama Burak ile evlenmek için ne gerekiyorsa yapacaktı. Bu kadar ateşli bir şekilde devamını getirmemesine çıldırması gerekiyordu. Şu an kızıyor bile olabilirdi. Ama içindeki haz o kadar kuvvetliydi ki bunu yapmakta bile sorun yaşadı. Daha ilerisine gitse kim bilir ne olacaktı? Bunun heyecanıyla sakinleşmiş olan nefesi tekrar göğsünü indirip kaldırmaya ve kanını alevlendirmeye yetti.

Burak ve Betül, Fatma Teyze'nin hazırladığı kahvaltıyı sessizce yediler. İkisinin de ağzından tek kelime çıkmamıştı. Bilerek ağız birliği yapmışlar gibi susuyorlardı. Burak hızla karnını doyurup arkasına

yaslandı. Çayından yudumlar alırken Betül'e bakıyordu. Betül de tabağı o kadar inceliyordu ki Burak'ın kendisine baktığından habersizdi. Boğazını temizleyen genç adam yüzünü ifadesizlik içinde tuttu.

"Bu yaptığını bir daha yapmanı istemiyorum Betül!" Genç kadın başını kaldırdı. Adamın yüzüne ilk önce anlamaz bir şekilde baktı daha sonra kaşlarını çattı.

"Anlamadım?"

"Yukarıda yaptıklarını ayrıntılarıyla anlatmamı mı istiyorsun?"

"Hayır, senin de hoşlandığını sanıyordum. Göğüslerimi sıkarken pek bir pişman durmuyordun da." Betül'ün dişleri çabuk ortaya çıktı. Bu gücünü kaybetmediği için şanslıydı. Kaldı ki etrafta birilerinin duymasından da çekinmiyordu. Yoksa bu kadar aleni bir şekilde verandada bağırıyor olmazdı. Hava çok güzeldi bu yüzden burada kahvaltılarını yapıyorlardı. Burak, Betül'ün adına kızardı. Neden bilmiyordu ama bir an için açık sözlü bir ruhu olduğunu unutmuştu. Yine kendisi toparlanarak kadına doğru yaklaştı.

"Çocukça hareketlerin var. Daha ileri gitseydik olacakları biliyor musun?"

"Gayet iyi biliyorum. Çünkü çocuk değilim. Sana..." Ellerini göğüslerine koyarak varlıklarını belli edercesine göğsünü kabarttı. "Bunlarla kanıtladım. Ha yetmez diyorsan kadınlığımı başka yollardan da kanıtlarım."

"Bir bakireden ne kadar açık seçik sözler duyuyorum böyle..." Burak alayla güldü.

"Sinirlerimi bozmak için mi uğraşıyorsun?"

Burak ciddileşti.

"Hayır, aklının başına gelmesini istiyorum."

"Aklım başımda. Ayrıca sabah olanları bilerek ayarlamadım. Ama kadere bak ki bir anda sihirli bir şekilde ortam oluştu. Bizi de davet etti."

"Beni davet eden sendin!"

"Aksini o an için istemeyen de sendin!" Betül çığırından çıktığı için sesini yükseltti. Burak etrafına hızla bir göz attı. Fatma Teyze görünürde yoktu. Yerinden kalkarak Betül'e doğru yaklaştı. Betül burnundan soluyordu. Dudaklarını büzmüş yeni bir mücadele ile Burak'a karşı koymaya hazırlanıyordu.

"Bak güzelim, sana iki seçenek sunuyorum. Ya sana daha önce söylediğim şeyi düşünür, güzel tadına bakmam için bana gerekli yoldan gelirsin. Ya da bu küçük oyunlarına son verir ve geldiğin yere geri dönersin. Ha burası abimin evi diyorsan, benim hemen gideceğimi de unutma. "Burak'ın yumuşak sesi, Betül'ü biraz olsun yumuşatmıştı. Burak geri çekilerek Betül'ün gözlerine baktı. Sonra doğruldu. "Ben biraz at bineceğim. Sen düşün cevabını daha sonra alacağım..." diyerek giydiği binici kıyafetleri ile verandadan inerek ahırlara doğru ilerledi.

Betül, Burak'ın gitmesinden tam bir saat sonra üzerini değiştirip çiftlikte kendisine ait olan binici kıyafetlerini giyerek ahırlara gitti. Kendi atı olan Duman'ı seyis tarafından hazırlatarak bindi. Giderken de Asi Nehri'ne gideceğini Fatma Teyze'ye bildirmesini rica etti. Adam onun gitmesiyle direkt olarak Fatma Teyze'ye koşup söylediğini iletti.

Aradan geçen birkaç saatten sonra Burak eve geldi. Betül'ün cevabı düşünmesi için ona zaman tanımak adına kendisi aralıksız at sürmüştü. Bacakları artık kasılmaya başladığını anladığında geri dönerek eve gelmiş ve her yerde Betül'ü aramıştı. Sabah güneşli ve açık bir gün olmasına rağmen öğlene doğru hava kapanmıştı. Burak eve gelirken yağmur yağacağından emindi. Evde Betül'ü bulamayınca Fatma Annesinin yanına gitti.

"Betül nerede Fatma Anne?" diye sordu.

"Deli kız, havanın güzelliğine aldandı. At ile Asi Nehrine gitti." Burak'ın gözleri büyüdü.

"O kadar uzağa at ile nasıl gider bu?"

"Bilmiyorum oğul, bana bile demedi ki... Seyis ile haber gönderdi gideceğini... Senden sonra çıktı. Bayağı oldu gideli, gelir inşallah. Hava da bozmaya bari..." Burak mutfaktan çıkarak verandaya geldi. Gökyüzüne baktı. Yağmurun yağacağına emindi. Bu inatçı keçinin hangi akla hizmet gittiğini bilmiyordu. Ama böyle duramayacaktı. Rüzgâr da çıkmıştı. Hasta olmadan eve ulaşsın Burak bir şey istemiyordu. Hızla koşarak ahıra gitti ve kendi atı olan Şimşek'e bindi. Betül'ün nereden gittiğini bilmiyordu ama hızlı olursa nehir kenarında bir yerde bulabilirdi. Özel olarak gittiği bir yer vardı. Burak hafızasını zorladı. Tam işine yarayacağı zaman nasıl unutmuştu!

Burak delirmemek için büyük bir güç sarf etti. Kendisine kızdığı için bu kadar uzağa gittiği belliydi. Burak atını o kadar hızlı sürüyordu ki daha yeni döndükleri yoldan hızla geçerek Asi Nehri'ne doğru gitti.

Betül, Burak'a olan sinirini nasıl geçireceğini bilmiyordu. Kaç saattir at üzerindeydi ve o kadar yorulmuştu ki artık eve dönmesi gerektiğini biliyordu. Bunu dünyayı gölgede bırakan karabulutlardan anlayabiliyordu. Nehir kenarında her zaman gitmekten hoşlandığı küçük tepeye çıktı. Sonra dönerek nehir boyunca ilerledi. Gözlerini kapatarak rüzgârın tadını çıkardı. Üşümüştü. Artık geri dönse iyi olacaktı ama nedense istemiyordu. Burak ile nasıl evlenilir bunu çözmeliydi. Tabi ona olan sinirini nasıl geçireceğini ve eve gidince ne yapacağını düşünmeden olmazdı. Bir anda başlayan yağmursa ona hiç yardımcı olmuyordu. Güneşe aldandığı için üzerine incecik şeyler giymişti. Bunların da birazdan ıslanıp üzerine yapışacağına emindi. Ev de çok uzaktı. Atını hızlandırıp gitse iyi olacaktı. Duman'ın karnına vurarak atı hızlandırdı. Yağmur da şiddetini hızlandırmıştı. Bir anda gelen felaket gibiydi. Duman koşarken arkasından kendi adını birinin seslendiğini duydu. Başını çevirip arkasına baktığında ilerde atının üzerinden kendisine doğru koşturan Burak'ı gördü. Sonrası ise koyu bir karanlık ve soğuktu. Ağzına dolan suların nasıl olduğunu anlaması zamanını aldı. Attan düşerek ters akan Asi Nehri'nde soluğu alması soğuktan hiçbir yerinin kıpırdamaması ona verilen bir cezaydı. Ve gözleri kapandı.

20.BÖLÜM

Öteki taraftan Burak, gözleri önünde Betül'ün suya düşüşünü film seyreder gibi izlemişti. Duman'ın o hızla neden ürktüğünü anlamamıştı ama Betül arkasını dönerken şahlanması ve Betül'ün denge kaybı ile kenardan suya düşmesi Betül için hissettiği ikinci korkuydu. İlki belalı adamlar tarafından yolda sıkıştırılıp Betül'ü korurken vurulduğu andı. Burak köprüye gelince gözleri ile hızla tarama yaptı. "Betül!..." Betül ise karanlığa doğru süzülüyordu.

Burak atından atlayarak köprüden aşağı baktı. Kalbi ağzından çıkacakmış gibi sert ve güçlü atışlarla göğsünü acıtıyordu. Burak bir kez daha adıyla seslendi. Yağmurun şiddeti ile göz gözü görmüyordu. Aşağıda köpürmüş suyun görüntüsü birbirine çarpan dalgacıklarla akıp gidiyordu. Burak baktığı tarafta Betül'ü göremedi. Diğer tarafa canla başla koşarak suyu dikkatlice inceledi. Bir kenarda siyah bir karartı gördü. Suyun içine batıp çıkıyordu. Burak hiç düşünmeden suya atladı. Soğuk her bir hücresine işlerken onun aklında sadece Betül vardı. Kulaçlarını ona ulaşmak umuduyla kuvvetle attı. Sonunda gördüğü karartıyı suya batmadan tutabildi. Yüzüne bakamıyordu. Islanmış saçları yüzünü kaplamıştı. İlk olarak kıyıya doğru yüzdü. Bir yandan da ona sesleniyordu.

"Betül, beni duyuyor musun?" Nefesini tutup bekledi. "Betül cevap ver!" Betül'ün kıpırdanmadığını kıyıya biraz daha yaklaşınca fark edebildi. Kızı kucağına alarak ıslanmış kıyafetlerine aldırmadan adımlarını attı. Düz bir yere gelince Betül'ü yere bıraktı. Mosmor olmuş dudakları ve beyazlamış yüzü ile korkunç görünüyordu. Burak korktu. Hayatında yaşamadığı bir korkuydu. Birazdan gerçekle yüz-

leşecekti ama buna cesareti yoktu. Umduğu daha doğrusu, aklına tek gelen ihtimalden ölesiye nefret ediyordu. Ya ölmüşse?

Burak üzerine yağan yağmura, durumun şiddeti ile kuvvetlenen rüzgâra aldırmadan eğildi. Mantığını kaybetmemeliydi. Hemen parmağını şah damarına dayadı. Nabzını iyi anlayabilmek için bastırdı. Biraz sonra ona gerçeğin yüzü göründü. Betül ölmemişti! Burak rahat bir nefes aldı. Yuttuğu suyu midesinden çıkarması gerekiyordu. Yüzüne eğilerek dudaklarını bu sefer hayatını kurtarmak için dayadı. Hayat öpücüğü, her iki anlamda da hayat kurtaracaktı!

Birkaç denemesinden sonra Betül öksürerek gözlerini açtı. Midesinden çıkan suları kenara kustu. Burak neredeyse ağlayacaktı. Betül'ün kusması bitince onu kendine çekerek sıkıca sarıldı.

"Allah'ım teşekkür ederim. Onu bana bağışladın..." Mırıltılarını Betül duymuştu.

"Ne oldu?" diye sordu halsizce. Ne olduğunu anlamaya çalışan meraklı gözlerle bakıyordu.

"Suya düştün..." dedi kısaca Burak. Sonra nerede olduğunu hatırlayarak kızı bıraktı ve ayağa kalkarken Betül'ü de kucağına aldı. Betül hiç itiraz etmemişti. Edecek halinin olmaması bunda en önemli etken olabilirdi. Bir diğeri ise havanın ne kadar soğuk olduğuydu. Yağmur bir anda etrafı dondurmuştu sanki. Islak kıyafetleri onu daha da soğutuyordu. Burak'a olabildiğince sarıldı. Adamın da kıyafetleri ıslaktı ama en azından vücut ısısı yüksekti. Kendisini bu incecik kıyafetlerle bile ısıtabiliyordu. Burak, Betül'e baktı.

"Ayakta durabilir misin?" diye sordu. Bir yanda da yüzünü inceliyordu.

"Evet." dedi Betül. Burak, Şimşek'in yanında yavaşça yere bıraktı. Sendeliyordu ama hala ayaktaydı. Burak atına hızla binip onu da belinden kavradığı gibi önüne oturttu. Dengesini sağladıktan sonra diğer atın yanına gitti ve dizginleri eline alarak eve doğru sürdü. Kestirme yolları kullandı. Yarım saat sonra eve gelmişti.

Burak bahçeye hayvanları bırakarak Betül'ü kucağına aldı. Eve koşarak girdi. Fatma Teyze'ye bağırdı. Ama evde kimse yoktu. Diğer kızla rda sanki anlaşmışlar gibi ortadan kaybolmuştu. Burak onlarla

vakit kaybetmeden Betül'e baktı. Titreyip duruyordu. Evin sıcaklığına girince daha bir üşür olmuştu.

"Çok üüüüşüyorummmmm..." dedi zorlukla. Burak onu kendi odasına çıkardı. Ne de olsa kızın bir odası yoktu, yanında kalıyordu.

"Birazdan ısınırsın." Burak onu koltuğa oturtarak üzerindekileri çıkarıyordu. Betül'ün büzüşmüş dudakları mosmordu. Islak saçları ile dışarı da kalmış yavru bir köpekten farksız görünüyordu. Burak'ın içi sızladı. Betül'ün üzerindeki tüm kıyafeti çıkarttı. Sadece iç çamaşırları kalmıştı. Bunda kararsız kaldığı için bir şey yapamadı. Dolaptan aldığı kuru havlu ile saçlarını ve vücudunu kuruladı. Sonra kızı kucağına alarak yatağa taşıdı. Üstünü sıkıca örttü. Bununla da kalmayıp kenarda duran elektrikli ısıtıcıyı çalıştırdı ve Betül'ün tarafından yatağa doğru çevirdi. Betül'ün ıslaklığı kurumuştu ama hala titriyordu. Burak elini kadının alnına koydu. Ateş gibi yanıyordu. Bir an için ne yapacağında kararsız kaldı. Sonra kıza doğru eğildi.

"Ben birazdan geliyorum." dedi. Betül yorganın altındaki buz gibi elini dışarı çıkartıp adamın elini kavradı.

"Gittttmee.." Burak onun sözü üzerine hareket dahi edemedi. Buna aklı da dâhildi. Düşünme yetisini sanki kaybetmişti. Bu gibi durumlarda ne yaparlardı hatırlamıyordu. Biraz sonra kendisine geldi. Kendi elini çekerek Betül'ün elinin üzerine sıcak bir öpücük kondurdu.

"Merak etme hemen geleceğim..." Burak yerinden fırlayarak aşağı koştu. Isıtıcının yanında oturduğundan kendi kıyafetlerin yarısı kurumuştu. Diğer yarısı da terlemiş gibi durduğundan problem değildi. Mutfağa inerek etrafta birini görmek umuduyla bakındı. Ne dışarıda ne de evin içinde hiç kimse yoktu. Kendisi mutfaktan tepsiye birkaç şey doldurup ecza dolabından soğuk algınlığı için ilaç baktı. Bir de derece alarak tepsiyle beraber yukarı çıktı. Betül'ün karnını doyurması gerekiyordu. İlacı içmesi için gerekliydi. Ama ondan önce...

Tepsiyi komodinin üzerine bırakarak örtünün altında kıpırdayan Betül'e baktı. Ateşinin kaç derecede olduğunu öğrenmek için ateş ölçeri kulağında tutarak çekti. 39 görünüyordu. Ateşini düşürmek için bir şey yapmalıydı. En sonunda ılık bir banyo fikri aklına yattı. Betül'ün üzerindeki örtüyü kaldırarak kadını kucağına aldı.

"Nereye?" diye sordu Betül. Merakla ve donarak Burak'a bakıyordu. Burak bir şey söylemeden banyoya girdi. Küvete yavaşça oturttu. Sonra suyu ayarlayarak küvetin dolmasını bekledi. Betül ise suyun akması için tıpayı açmaya girişti.

"Bu su sssoğukk... Kapa... Lütfen..." dedi çırpınarak.

"Hayır yapma, ateşini düşürmemiz gerekiyor. Bekle." Betül durmayıp suyu boşaltmak için uğraşıyordu. Burak, ellerini bir elinde toparlayınca hareket etmeyi kesti.

"Biraz daha sabret..." dedi yatıştırıcı bir sesle. Betül üşüyordu, titreyerek sokakta kalmış küçük bir kız çocuğu gibi Burak'a baktı. Uzun bir süre öylece kaldılar. Küvet dolunca suyu kapayan Burak, elini Betül'ün alnına koydu. Pek farkı yok gibiydi ama bunu birazdan anlardı. Betül'ü suyun içinde öylece bırakıp kenardaki havluyu almaya gitti. Sonra gelip Betül'ün elinden tutarak yavaşça ayağa kaldırdı. Havluyu etrafına doladı. Genç kadını kucağına alıp yatağa taşıdı.

"Dur!" dedi Betül. Burak onu yatağa yatırmaya çalışırken.

"Ne oldu?"

"İç çamaşırlarım ıslak." Burak'ın aklına hiç gelmediği için bu bir sorun değildi. Ama kadının söylemesi üzerine en büyük sorun bu olmuştu. Kim çıkaracaktı?

"Çıkarabilecek misin?" diye sordu Burak pek ihtimal vermese de. Büzüşmüş, kucağında duruyordu. Bir adım atacak hali yoktu. Değil çamaşırını çıkartacak hali olsundu...

Betül cevap vermeyince kendisi fikir yürüttü. "Ben çıkartayım mı?" Betül'ün gözleri irileşti. Burak'ın karşısında hiçbir zaman anadan doğma çıplak kalmamıştı. Üşüyordu ama bir anda bu fikir içini ısıttı. Burak onu hep bikini ile görmüştü. Daha bu sabaha kadar adam ile ileri gitmeyi düşünüyordu. Şu hastalığını bir bahane olarak kullanabilirdi. Diğer yandan yalan sayılmazdı. Betül çamaşırlarını çıkartmak için uğraşacak halde değildi. Burak'ın gözlerini bakarak başını salladı.

"Peki otur bakalım." dedi Burak. Betül'ü o şekilde görecek olmasından dolayı biraz gergindi. Normalde olsa bu güzel bir ortamda gerçekleşebilirdi ama şimdi hasta bir kardeş gibi bakıyordu. Bunun gerisinde başka anlamlarda düşünmemeliydi. Derin ve hızlı bir nefes alarak eğildi. Betül'ün omzundaki havluyu geri doğru iterek düşürdü.

Sonra sutyenin arkasındaki kopçaya uzanıp açtı. Gözlerini başka bir noktaya sabitleyip bakmamaya çalışarak Betül'ün çantasından temiz bir tişört çıkardı. Kafasından geçirerek, kollarını sokması için bileğinden hafif destek verdi. Bu sırada eline değen teni yüzünden titredi. Çarçabuk işini bitirmek için acele ediyordu. En zor kısmına gelince Betül hiç istifini bozmadı. Kızarmadı. Zaten mosmordu. Bu duruma gelmeyi nasıl başarmıştı bilmiyordu ama çok işine yaradığı kesindi. Burak'ı bir kadınsı cazibeyle baştan çıkartabilirdi. Ateşi zaten yüksekti. Biraz daha ateşlense fena mı olurdu? Betül bu muzip düşüncelerle sırıtmamak için kendini zor tuttu. Burak bu fikirleri bir bilseydi...

Burak dizlerini kırarak bacaklarına doğru eğildi. Betül kendisini geri doğru çekmiş, hastalığını unutup keyifle yatağa uzanmıştı. Burak'ın kendisini soyması ne kadar seksiydi. Yatağa yatınca içinin daha bir kıpırdadığını hissetti. Bacakları aşağı doğru sarkıyordu. Burak da genç kızın uzanmasıyla tekrar ayağa kalktı ve elleri kalçalarına doğru uzandı. Siyah iç çamaşırı birazdan Burak'ın şefkatli elleriyle çıkacaktı. Kalbi heyecanla atıyordu.

Ama üzerine atılan havluyla kapanan gözleri sonuna kadar açıldı. Burak çamaşırı onun kalçasını havluyla kapatarak kenarlarından tuttuğu gibi yavaşça bacaklarından sıyırdı.

"Bu da ne?" diyerek havluyu gösterdi.

"Üstünü kapattım."

Burak elindeki çamaşırları kenara bırakarak eşofmanı giydirdi. Sonra genç kadına baktı. Betül, titriyordu. Ama sinirden...

Burak, tepsiye doldurduğu yiyeceklerle gelip yatağın kenarına oturdu. Isıtıcının ayarını düşürdü. Kendisi terlemeye başlamıştı. Oda ne kadar sıcak olmuştu böyle? Betül'ün tanrıça güzelliğindeki görüntüsü yüzünden yatağın sadece ince örtüsünü kızın üstüne örttü. Betül ona bakıyordu.

"Niye örttün?" diye sordu. Üşümesi artık sesini etkilemiyordu. Burak Betül'ün bu sorusuyla biraz afalladı. Bunun anlamı neydi?

"Bir erkeğin önünde görsel şov yapmaman için!" dedi. Betül gerileyerek sırtını yatağın başlığına dayadı. Gözleri alev alev yanıyordu. Burak'ı baştan çıkartmak için yanlış bir zamandaydı. Bunu anlayamamıştı. Burak şu an ne yaparsa yapsın baştan çıkacak durumda değildi.

Kendisine sıkı bir koruma ağı kurmuştu. Burak tepsiden aldığı küçük sandviçi kadının ağzına götürdü. Betül elinin tersiyle itti.

"Betül şuradan iki lokma bir şey yer misin? Ateşini düşürmeye çalışıyorum. İlaç alırsan rahatlarsın." Betül başını eğince "Çıplaklığımdan utanıyor musun? Ben utanmıyorum. Bu sabah, kendim gösteriyordum." dedi.

"Bunun konuşmasını sabah yapmıştık!"

"Ah Burak... Ne kadar da kötüsün..." Betül titredi. Burak ise hazırladığı sandviçi Betül'ün ağzına tıkınca susmak zorunda kaldı. Yanında içecek olarak sadece koca bir bardak su getirmişti.

Betül ağzındaki lokmaları aheste aheste çiğneyip yuttu. Gözlerini bir an olsun Burak'tan ayırmıyordu. Vücudu titremekle alevlenmek arasında kalmıştı. Halsizdi. Ateşi de vardı ama ısınınca ve Burak ısıtınca kendisini toparlamıştı. Sessizce yemeğini yedi. Arkasından Burak'ın verdiği ilacı içti. Burak tepsiyi kenara bırakırken Betül oturur pozisyona geçti.

"Nereye gidiyorsun?"

Tişörtünün dekoltesini öne doğru çekerek biraz daha genişletti.

Burak "Bet..." diye başladı. Görüntünün çekiliği ile hemen arkasını döndü. Betül kendisini kötü hissetti.

"Sen ne biçim kadınsın?" diye sordu.

"Ne biçim kadınmışım?"

Burak arkasını yavaşça dönerken omuzları sallanıyordu. Betül buna bir anlam veremedi. Gözleri dolmakla meşguldü. Gerçekten kötü bir kadın olarak mı görünüyordu? Burak arkasını dönünce gerçeği anladı. Genç adam gülüyordu. Hem de en güzel gülümsemesi ile... Betül şaşırdı. Akıl yürütmek için bile kafasını yormadı. Çünkü işin içinden çıkamayacaktı.

"Sen... gülüyorsun?"

"Evet gülüyorum. Beni delirtiyorsun. Hasta halde bile beni etkilemek için uğraşıyorsun. Ne yapacağım ben senle?" Betül, örtüyü yavaşça yukarı çekti ve geri doğru yattı.

"Bilmem!" dedi kendine has bir masumlukla. Burak başını sallayarak tepsiyi aldığı gibi odadan çıktı. Tepsiyi mutfağa bıraktıktan sonra dışarı baktı. Yağmur kesilmişti. Verandaya doğru gidip dışarıya

göz attı. Sonra dönüp atları almak için ön kapıya gitti. Seyis ondan önce atları görmüş dizginlerinden tutup çekiyordu.

"Herkes nerede? Fatma Teyze'yi gördün mü?" diye sordu.

"Aşağıdaki köyü sel almış, ona yardıma gittiler."

"Fazla hasar var mı? Ölen ya da yaralı?"

"Yok yok, kimseye bir şey olmamış. Birkaç evi su basmış o kadar." Burak anladığına dair başını salladı. "Peki, bir sorun olursa bana haber verin." dedi ve arkasını dönerek eve girdi.

Yukarı odaya çıktığında Betül uyumuştu. İlaç bir rahatlama vermiş olacak ki çok huzurlu uyuyordu. Burak ses çıkartmadan yatağa yaklaştı. Elini alnına koyarak ateşine baktı. Biraz düşmüştü. Orta derecede yanan ısıtıcı da odayı iyice ısıtmıştı. Burak yere saçılan eşyaları bir kenara toparladı. Sonra pencerenin kenarına giderek havaya baktı. Daha yağdıracak gibi yoğun ve koyu bir bulut gökyüzünü kaplamıştı. Elini pantolonunun cebine sokmaya çalıştı ama ıslandığı için eli girmiyordu. Betül'ü düşünmekten kendini unutmuştu. Dolaba giderek ses çıkartmadan eşyalarını aldı. Eşofman altını ve uzun kollu bir sweet giyerek eşyaları – Betül'ünkilerle – banyodaki kirli sepetine yolladı. Odaya girerek etrafa baktı. Artık yapacak bir şeyi yoktu. Tekrar Betül'e döndü. Onun uyumasını bir süre seyredebilirdi. Bugün yaşadığı büyük korkudan sonra buna ihtiyacı vardı. Yanında olduğunu hissetmeliydi.

Karabulutlar odanın içini akşam gibi karartmıştı. Burak, ışığı yakmadığından loş ortam daha uygundu. Örtüyü yavaşça kaldırarak Betül'e değmeden yatağa uzandı. Sağ kolunun üzerine koyduğu başıyla bir süre genç kadını izledi. Göğüslerine kadar çekili örtünün altında çok güzel görünüyordu. Burak yorganın kenarından tutarak Betül'ün üzerine örtmek için hamle yaptı ama genç kadın kıpırdandı ve gözlerini açtı. Başında Burak'ı görünce gülümsedi.

"Uyandırdım sanırım, affedersin" dedi Burak. Betül bir süre hiçbir şey demeden öylece durdu. Burak'ın gözlerine bakarak bir şeyi anlatmak istiyordu ama Burak anlamadı. Betül'ün dudakları yanlara doğru hafifçe genişledi. Burak da örtüyü örtmekten vazgeçti ve geri yaslanarak yatağa tekrar yattı. Betül'ün gözlerinin kendisini nasıl etkilediğini biliyordu. Bakarak kendisini daha fazla kaybedemezdi.

Burak öyle düşünüyordu ama Betül'ün planları farklıydı. Üzerindeki uyku mahmurluğunu hızla attı. Zaten bu kadar kısa sürede tamamen uykuya dalamazdı. O da aklına gelen en çılgın şeyi yaptı. Örtünün altında çıplak olduğunu bile bile yavaşça kayarak Burak'ın üzerine çıktı. Daha doğrusu yüz üstü Burak'ın üstünde yatıyordu. Genç adamın gözleri irileşti. Betül'ün elinden bu sefer nasıl kurtulacaktı bilmiyordu.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu. Tedirgindi.

Betül tekrar gülümsedi ve Burak'ın dudaklarına eğildi. Kendince öpücükler konduruyordu. Burak ise put gibi duruyordu. Betül'ün bacaklarının kıpırtısı durmak bilmiyordu. Sonunda ikiye ayrıldı ve birbirlerine bağlanacak olan kısımlar birleşti. Burak'ın üzerinde kıyafetleri olduğu için şanslıydı. Betül ise hiç mutlu değildi. Öpücüğü ile farkında olmadan Burak'ı etkilemişti. Genç kadın tam kalçalarına yerleştiğini anladığında artık kendisini tutamayacağını anladı ve kasıklarına kan hücumu tüm ordunun hareketiyle o yöne doğru başladı. Betül'ün kollarından kavrayarak tek bir hamlede onu altına aldı. Şimdi onun üzerinde durmuş, intikamını almayı bekleyen adamın soğuk sakinliğiyle Betül'ün yüzüne bakıyordu.

"Kaşınıyorsun." dedi nefes nefese bir sesle. Betül şeytani bir şekilde gülümsedi.

"Kaşı sen de..." Burak dudaklarına hızla eğildi. Sert ve talepkardı. Dudaklarını sömürerek, içine çekerek tadına baktı. Sonra hızla ayırdı. "İstemiyorum" dedi zorlukla. Burak'ın aklına geçmişi gelerek hızla gözlerinin önünden geçti. Yüzü acıyla kasıldı. Üzerinden hızla kalktı.

Betül öfkelenerek yatağa vurdu.

"Bak her zaman kendi içinde bir şeyler yaşıyorsun ve ben ne olduğunu seni zorlayarak öğrenmek zorunda kalıyorum!" diye çıkıştı. Yataktan atlayıp Burak'ın önünde durdu. Gözlerini kararan mavi gözlere dikti. Burak'ın her zamanki ifadesiz suratından bir şeyleri okuyamıyordu. '*Gözler kalbin aynası deniyorsa neden maviliklerinden de bir şeyler anlaşılmıyor?*'

"Ben kendi içimde bir şey yaşamıyorum."

"Peki neden benden kaçarak buraya geldin?"

"Kaçmadım. Şu bir hafta sadece düşünmek için kendime verilmiş bir süreydi. Senden uzak dururum diye düşünmüştüm ama görüyorum ki bu zamanı bile zorla elde etmişim!"

Betül kaşlarını çattı.

"Ne için zamana ihtiyacın vardı sorabilir miyim?" Burak arkasını döndü.

"Bu seni ilgilendirmez." Her zamanki gibi banyoya kaçmayı düşünüyordu ki Betül kolundan sıkıca tutarak kendisine çevirdi.

"Yine mi tuvalete kaçıyorsun?" Burak'ın dudakları kıpırdamak için hafif bir seğirdi. Ama gülmeden ifadesizliğini koruyabildi. Betül'ün zekasını seviyordu. Sanki içini okuyormuş gibi davranıyordu.

"Hayır!"

"Sen benimle kafa mı buluyorsun?"

"Ne haddime!"

"Burak! Abimle iş birliği içindesiniz. Beni çıldırtıyorsunuz!"

"Seni çıldırtmak için çalışmamıza gerek yok, eh tereciye tere satılmaz." Betül burnundan solumaya başlayınca Burak sustu.

"Burak lütfen, ciddi bir şekilde konuşabilir miyiz?" diye sordu. Yorulduğu belli oluyordu. Burak da artık şakayı bir kenara koymuş genç kızın yüzüne tüm ciddiyetiyle bakıyordu.

"Konuşalım!"

"Evet!" dedi Betül Burak kaşlarını çattı.

"Neye evet?"

"Seninle evlenmeyi kabul ediyorum. Karın olacağım..." Burak'ın yüz şekli anında değişti. Senelerdir aşk acısı çektiği bu kadın bir hayal değildi, değil mi? Burak'ın başı döndü. Mutluluktan gözleri doldu. Ama bir kez daha duymaya ihtiyacı vardı?

"Sen ciddi misin?"

"Evet, yakışıklım! Seninle evlenmek istiyorum." Burak'ın duraksamasından bacaklarını kıpırdatarak Burak'ınkilere sürtündü. "Seni istiyorum. Durma artık, evleneceğim seninle..." Bu otuz beş senelik çektiği tüm acılara bedel bir mutluluktu. Burak içindeki acı ve mutluluğun karışımı bir güçle Betül'ün dudaklarına kapandı. Yavaşça yatağa doğru iterek yatmasını sağladı.

"Sözünden dönmek yok!" dedi Betül'ün dudaklarına doğru.

"Hayır yok! Seni istiyorum. Evlenmek istiyorum."

Artık onları kimse ayıramazdı. Ağır bedellerin sonucunda mutlaka gülerek gelen bir mutluluk vardı. Sadece sabırla beklemek gerekiyordu. Ne kadar acı da olsa zaman her şeyin ilacıydı. Uyumla, aşkla vücutları birleşirken biri acılarla yoğrulan aşkının meyvesini alıyor, diğeri gerçek aşkın sahibi oluyordu.

Betül o kadar yorulmuştu ki adamın yanından kalkıp duşa girdiğini bile fark edemedi. Bu seks denen şeyin vücudu rahatlatıp uyku verdiğini birkaç yerde okumuştu. Yalnız harikaydı. Kocası olacak adamın bu kadar harika bir performansa sahip olduğunu görmek gerçekten çok güzeldi. Enerjisi bitmek bilmiyor gibiydi. Kendisinin de tabi... Ama sadece seks için olabilirdi. Yılların açlığı ile adamın üzerine atlayan kendisi değil miydi? Yorgunluğu onu tekrar uykunun kollarına çekti.

Betül kendine geldiğinde hava çoktan kararmıştı. Odada gözlerini dolaştırdı. Sağ tarafında hala yanmakta olan ısıtıcıyı gördü. Odaya biraz ışık yayıyordu. Yatağı boştu. Kıpırdanmaya çalıştı ama bacakları sanki dayak yemiş gibi ağrıyordu. Kendisini ilk seferde bu kadar yormaması normal miydi acaba?

Zor da olsa yataktan kalkarak çıplak bir şekilde banyoya gitti. Aldığı duş tüm vücut ağrılarına iyi gelmişti. Hafif ağrılar yine kendisini belli ediyordu ama o kadar sorun değildi. Kenardaki havluyu alırken vücuduna baktı. Göğüsleri kıpkırmızıydı. Birkaç yerinde de morluk vardı. Burak ile beraber olduğuna hala inanamıyordu. Şimdi kendisi bir kadın olmuştu. Vücudunda hiçbir değişiklik yoktu. Ne olmasını bekliyordu ki? Kendisine sırıtarak havlusuna sarıldı ve banyodan çıktı. Dolaba yerleştirmiş olduğu eşyalarını alarak yatağın üzerine koydu. Isıtıcının yanında giyinirse üşümezdi. Aslında Burak gelse çabuk ısınırdı ama... Betül tekrar gülümsedi. Burak'ın adını bile anmak bacaklarının arasında garip kıpırdanmalara neden oluyordu. Ah bu adam ne kadar harikaydı...

İç çamaşırlarını yeni giyinmişti ki kapı açıldı. Betül başını çevirince elinde tepsiyle içeri girmiş, tek ayağı ile kapıyı kapatmaya çalışan

Burak'a baktı. Genç adam onu ayakta görünce gülümsedi. Elindeki tepsiyi göstererek "Aşağı inmek istemeyeceğini düşünüp yemeğini getirdim." dedi. Betül iç çamaşırlarıyla hiç çekinmeden adama doğru geldi. Elindekilere şöyle bir bakarak tepsiyi aldı ve komodinin üzerine bıraktı.

"Çok acıktım!" karnında guruldamalar duyuldu. "Aşağı inerdim ama teşekkür ederim..." Uzanıp adamın yanağına bir öpücük kondurdu. Aslında boyu yetmemişti. Bu yüzden yakasından tutarak aşağı doğru çekmek zorunda kaldı.

"İyi uyudun mu?" Burak ışıl ışıl bakıyordu. Betül ona gülümsedi.

"Hem de deliksiz. Senin yanımdan kalktığını bile hatırlamıyorum. En son üzerine yığılmıştım." Yaptığı harekete kıkırdadı. Burak da onun ince belinden kavrayıp yukarı kaldırdı. Betül de bacaklarını adamın beline doladı. Şimdi boyları eşitlenmiş oldu.

"Çok yoruldun."

"İlk seferde bir de... Ben daha yorgun olurum sanıyordum ama..."

"Senden de bu beklenirdi zaten. Ama enerjik olman güzel..." Burak dudaklarını uzatıp küçük bir öpücük verdi. Betül'ün geri çekilmesini bekledi. Olmayınca kendisi çekildi.

"Önce bir şeyler ye! Benim de dinlenmeme izin ver. Heyecanlanıyorum... Bu kadar kısa aralıklarla sevişirsek erkenden ölümümü sağlarsın." Bu sözler bir an için Betül'ü derinden yaraladı. Elinin altındaki bu koca bedenin ölmesi... bu ihtimali düşünce tüm keyfi anında kaçtı. Bacaklarını hızla açarak yere inerken adamın omzundaki ellerini çekti.

Burak onun bu ani hareketi karşısında kadını düşmeden yere indirdi. Ama surat astığını görüyordu.

Betül arkasını dönerek gitti. Komodinin yanına yatağa oturdu. Gözleri tepsinin içindeki üstü kapalı tabaktaydı. Burak tam önünde çömelerek ifadesini inceliyordu. Elini uzatıp çenesini nazikçe tuttu. Kendisine çevirirken başını hafifçe yana eğmişti.

"Ne oldu?" diye sordu sesi sakin çıkmıştı ama endişesi büyüktü. Onu kıracak bir şey mi söylemişti?

Betül'ün gözlerinde garip bir bakış vardı.

"Sakın bir daha ölümden bahsetme!" dedi üzgün bir şekilde. Gözleri buğulandı.

Burak şaşırdı. Diğer elini de getirip Betül'ün yüzünü avucunun içine aldı.

"Gerçek bu ama... Bir gün hepimiz öl..."

"Biliyorum!" Burak'ın ellerini sertçe itti. "Ama sen söyleyince daha farklı olmayacak değil mi? Bırak zamanı gelince olsun." Sesi isyankâr çıkıyordu. Canı da acıyordu. Sözlerine devam etti. "Ben hayatım boyunca yeterince ölüm gördüm. Annemi göremesem de fotoğraflarından tanıdım. Sonra da..." Burak daha fazla konuşmasına müsaade etmedi. Dolan gözlerindeki yaşların toparlanıp birazdan yanaklarından aşağı ineceğini biliyordu. Buna izin veremezdi. Daha iki saat önce bir daha onu üzgün görmek istemediğini düşünüyordu. Şimdi ise kendisi böyle bir aptallık yapmıştı.

"Özür dilerim!" Uzanıp yanağından öptü. Sonra geri çekildi.

"Gerçekten özür dilerim. Senin bu sözüme takılacağını tahmin etmedim. Afedersin..." Kollarını boynuna dolayarak kendisine çekti. Bu sadece bir yakınlıktı. Ona sarılırken dünyadaki tüm kötülüklerin yok olacağını hissediyordu. Burak sadece onundu. Korkuları, endişeleri bu adamı sevdikçe daha da çok kendini belli ediyordu. Burak onu tekrar öpünce Betül üzgünlüğünü unutarak geri çekildi. Şimdi yüzü sakindi. Hatta biraz da gülümsüyordu.

"Tamam... Hadi yemeğimizi yiyelim." Burak onun gülümsemesini görünce ferahladı. Derin bir iç çekerek geri çekildi. Bu sefer de kaşlarını çatan Betül'ü görünce gözlerini devirdi. Gene ne olmuştu bu kadına?

"Şimdi ne var?"

"Yemeğimi neden buraya getirdin ki? Fatma Teyze bir şeylerden şüphelenirse?"

"Senin dün odamda kalmaya başladığını fark etmedi mi?"

"Hayır, ben kendime oda ayarlayacağımı söyledim. O da bir şey demedi. Zaten hazır olan odam var. Ama şimdi senin yemek getirdiğini görünce..." Kaşları yeni idrak ettiği bir gerçekle havaya kalktı. "Hii... ben utanırım. Hemen giyinip aşağı inelim." Kalkmak için hamle yaparken Burak onu belinden kavrayıp tekrar oturttu.

"Yemeği ben hazırladım. Evde kimse yok. Bugün şiddetli yağan yağmur yüzünden birkaç evi su basmış. Fatma Teyze ve diğer kızlar da yardıma gitmiş." Betül'ün kaşları alnına kadar çıktı.

"Ölen ya da yaralanan var mı?"

Burak başını iki yana salladı.

"Hayır yokmuş. Sen uyurken çiftlikte kalan seyisle konuştum. Bir kişi boğulma tehlikesi ile karşılaşmış ama hemen kurtarmışlar. Maddi hasarın olduğunu söyledi. Sanırım birkaç ev kullanıma kapanmış."

"Yardım etmek gerekir. Onları bu soğukta evsiz bırakamayız..."

"Merak etme sen. Maddi desteği sağladım. Çiftliğin aşağı tarafında kalan boş işçi evlerini evsiz kalanlara açtırdım." Betül Burak'a hayretle bakıyordu. Gerçekten bütün bunları düşünmüş müydü?

"Burak harika bir adamsın biliyorsun değil mi?"

Burak hafifçe sırıttı.

"Senin ağzından duyunca daha güzel oluyor..." Betül şeytani bir şekilde bakarak, ayağa kalkıp pencerenin kenarına gitmiş olan adamın bedenini süzüyordu. Burak dışarı şöyle bir göz attıktan sonra arkasını döndü. Ellerini eşofmanın cebine soktu. Betül'ün kendisine dönük daha fenası aç bir şekilde baktığını görünce gülümsedi.

"Aç olduğunu sanıyordum."

"Öyleyim. Ne kadar aç olduğumu tahmin edemezsin..." Burak Betül'ün sesindeki açlığın düşündüğü gibi olmadığını fark etti. Hiç bozuntuya vermeden anlamamış gibi davrandı. Suratını ifadesiz bir şekilde tutarak komodini gösterdi.

"Yemek o tarafta..."

"Yanıma yaklaşsana..." Betül gözlerini Burak'ın geniş omuzlarında, düzgün fiziğinde, kaslı bacaklarında ve en sonunda kasıklarındaki hafif şişkinlikte gezdirdi.

"Gelmesem en iyisi..."

"Imm..." Betül dudaklarını yaladı. Arzusundan tutuşan ateşli kadın, istekle doluydu. Bunu tabi ki de numaradan yapıyordu ama adamın bakışları çok hoşuna gitmişti. Sanki korkmuş gibi bakıyordu. Gerçek mi yoksa numara mı yaptığını bilemedi. "Gel bir şey yapmayacağım... Sadece azcık dudaklarının tadına bakabilirim..."

"Pisi pisi hadi karnını doyur..." Burak gerileyerek dolabın yanına gitti. Betül de yataktan kaydı. Üzerinde çamaşırlarla yavaş adımlar atarak Burak'a doğru gitti.

"Azcık tadına baksam..."

"Doymazsın."

"Belki doyarım..." Betül köşeye sıkışmış olan Burak'ın tam önünde durdu. Gözlerini süzdükten sonra elini yavaşça kasıklarına götürüp bastırdı. Bir iki kere elini oynattıktan sonra çekti. Burak'ın şakalaşan gözlerinin karardığını görünce gülümsedi. Sonra aniden arkasını dönerek ısıtıcının yanına gitti ve diğer kalan eşyalarını üzerine giydi.

"Bu sana şimdilik yeter!"

Burak ise arkasından önce şaşkınlık daha sonra sinirle dolan bakışlarını peşinden çevirdi.

"Artık oyunun kurallarını öğrendiğime göre..." Burak arkasından gelerek belini hafifçe kavradı ve yatağa yatırdı. "Adil davranmama gerek yok değil mi? Biraz önce aç olduğunu mu söylüyordun?" Betül yüz üstü yatağa gömülmüştü. Arkasındaki adamın ellerini kalçalarının üzerinde hissedince çığlık attı.

"Ama ben açım. Yemek istiyorum..." diye ciyakladı.

"Tamam kedicik, ilk önce doyalım değil mi?" Burak sertti ama sesi şakalaştığını belli ediyordu.

"Yapma... Tamam..." Betül kahkahalar atıyordu. Burak'ın eli iç çamaşırından içeri girip poposunu sıkınca bir çığlık daha attı. Elinden kurtulamıyordu. Burak fazla yüklenmeden elini öne getirip parmaklarını oynatarak Betül'ün alev almasını sağladı. Betül ise bu temasla bir çığlık daha attı. Çocuksu olmaktan çok uzak arzu dolu bir çığlıktı. Artık oyun yoktu. Burak'ın masajı gittikçe vücuduna hazzın yayılmasına neden oldu. Tam kendini kaybedeceğini düşünüyordu ki Burak hızla elini çekti ve yataktan kalkarak etrafını döndü.

İntikamını alarak "Bu sana şimdilik yeter!" dedi Betül'ün sözlerini tekrar ederek. Genç kadın ise örtülere gömülmüş olan yüzünü yavaşça kaldırıp öfkeli bakışlarını Burak'a doğrulttu.

"Sen... gel buraya!" diye emretti sertçe. Yarım kalan zevki vücudunun kıvranmasına neden oluyordu.

"Oyunu sen başlattın bebeğim..."

"Burak... Buraya gel!" Sesi biraz daha yumuşamıştı. Burak direnirse bu sefer gerçekten azgın kedi gibi üzerine atlayabilirdi. "Başladığın işi bitir. Hadi..."

"Yemeğini yiyebilirsin..." Burak umursamıyormuş gibiydi. Zaferinin tadını çıkarmak çok güzel bir duyguydu. Betül kaşlarını daha sert çatıp yatakta sürünmeye başladı. Burak ise gerileyerek kapıya yanaştı. Betül'ün açlığının gerçekten büyük olduğunu biliyordu. Eğer kaçmazsa bir seks daha kaçınılmaz olacaktı.

"Sana bunu ödeteceğim..." Burak bir kahkaha atarak hızla odadan dışarı fırladı. Betül ise hırsla olduğu yerde tepindi. Vücudu rahatlayamamanın verdiği sıkıntı ile kasılıp duruyordu. Ne odun bir adamdı! Nasıl böyle bırakıp giderdi?

Burak yarım saat sonra odaya geldiğinde Betül'ü yatağında bulacağını sandı. Bakışları o yöndeydi. Arkasından küçük bir örümceğin üzerine atlayacağını tahmin edemezdi.

"Yakaladım seni!" Betül sırtına tırmanarak boynuna sarılmış bacaklarını önden bağlamıştı. Burak boğuk bir kahkaha attı. Betül'ün nasıl yaptığını görmek için arkasını dönünce kapının yanına bir sandalye dayadığını gördü. İlk girerken kapıyı tam açmadığı için onu görmemesi normaldi. Kıkırdadı.

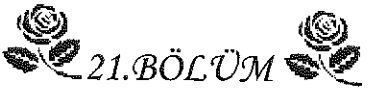
"Efendim, benden ne istiyorsunuz?" diye sordu. Sesini acınası bir tona çevirmişti.

"Yatağa ilerle, seni köle!"

"Peki efendim." Burak yatağa giderek arkasını döndü. Betül bacaklarını çözdü. Yatağa inerken Burak'ı da aşağı bastırdı.

"Otur şimdi!" Burak oturdu. Betül onu geri çekerek yatağa yatırdı. Sonra da üzerine çıktı.

"İntikamım acı olacak sevgilim!"

21.BÖLÜM

Burak ve Betül günlerin nasıl geçtiğini hiç anlamamışlardı. Gündüzleri beraber geçen vakitlerden sonra geceleri ateşli bir şekilde noktalıyorlardı. Betül'ün uçarı davranışları karşısında Burak her zamanki sakinliğini koruyarak karşı çıkıyordu. Evlilik konusunun ne zaman gerçekleşeceğini hiç konuşmamışlardı ama artık konuşmanın vakti gelmişti. Güneşli, açık bir günde atlarına binerek kimselerin olmadığı sessiz bir koruluğa gitmişlerdi.

Betül, atından inip ağaç kavuğuna oturmuş olan Burak'ın kucağına gidip yerleşti. Bu adamdan ayrı duramıyordu. Bir saniye olsun uzağında durmasını istemiyordu. Evde olsalardı bu hareketi ateşli bir hal alabilirdi ama iki gündür yeterince açlıklarını doyurmuşlardı. Daha fazlası için geceyi bekleyebilirlerdi.

Burak, Betül'ü sıkıca tutarak düşmesini engelledi. Hiç konuşmamışlardı ve artık zamanıydı.

"Evlilik konusunu konuşmalıyız."

"Evet, ben de o yüzden buraya gelelim istedim. Hava çok güzel değil mi?" Betül şimdi konuyu değiştirmek istiyormuş gibi davranıyordu. Başını kaldırıp ağaçlara baktı. Burak'ın elini çenesinde hissedince başını çevirdi. Genç adam ciddi ve sabırsız görünüyordu.

"Tamam tamam konuşalım."

"Yarın İstanbul'a dönüp evlilik işlemlerini başlatmayı düşünüyorum. Sen de gelinliğini seçersin. Diktirmek için zamanının olacağını sanmam. Ne kadar erken olursa o kadar iyi..."

Betül kaşlarını çattı.

"Gelinlik mi?"

"Evet tabi..." Burak da kaşlarını çattı. "Gelinlik giymeyecek misin?"

"Hayır! Ayrıca İstanbul'a gitmek istemiyorum. Bir süre için en azından. Burada çok mutluyum. Evlilik işlemlerini burada hallet!"

"Ama olmaz. Gelinlik her genç kız için çok değerlidir. Sen hayatımda gördüğüm en saf güzellikle kaplanmış birisin. En doğal hakkını elinden alamam."

"Sen almıyorsun ki ben alıyorum. Hem gelinlik falan... Çok tantanalı! O elbisenin tadını bir kere aldım. Tekrar giymeme gerek yok. Ben sade bir nikah istiyorum. Hatta Baran ve Esma'nın da gelmesine gerek yok. Hemen yarın burada evleniriz." Burak çok şaşırdı.

"Betül sen ciddisin?" Genç kadın başını salladı.

"Evet! İstemiyorum. Belki daha sonra ama şimdi değil... Balayı gibi düşün. Burada çok mutluyum. Benim mutlu olmamı istemiyor musun?"

"Her şeyden önce!"

"Güzel. O halde işlemlere burada başla. Seni artık kocam olarak görmek istiyorum yakışıklım!" Betül eğilip dudaklarına öpücük kondurdu. Burak hala şaşkındı ama karşılığını fazlasıyla verdi. Betül'ün gelinlik giymek istememesini anlamıyordu. Kendisini hep buna göre ayarlamıştı. O güzel bir peri kızı gibi karşısına geçecek ve kendisi de damatlığı içinde onu alacaktı. Normalde gelinlerin isteyip damadın caymak için bahaneleri olurdu ama... Dudaklarını çekerek kadının suratına baktı.

"Baran?"

"Ne olmuş ona?"

"Evlilik iznini almadım. En azından haber vermeliyim." Betül omuz silkti.

"Ah! Bizi zorla evlendirmek isteyen adamdan ne izni alacaksın?" Burak'ın yüzünde çarpık bir gülümseme oluştu.

"Kız istemem gerekiyor."

"Boş ver onu. İstediğini yerine getiriyoruz, şahit olmasa da olur." Betül tekrar dudaklarına kapanırken, bir kez daha bu kızı ne kadar çok sevdiğini düşündü.

Burak ve Betül'ün nikâhları çok sade bir şekilde olmuştu. İlk söylediklerinde Fatma Teyze neredeyse düşüp bayılacaktı. Aralarındaki son birkaç günlük yakınlaşmaların farkındaydı ama evleneceklerini hiç aklına getirmemişti. Hele böyle acele ile evlenmelerine karşı çıktı. Burak'ı bir kenara çekerek Betül'ün hamile olup olmadığını bile sordu.

Betül'ün isteği üzerine erkene aldıklarını ve böyle kuru bir şekilde evlendiklerini söyleyerek kadını rahatlattı. Nikâh şahitliği için ikna ederken kadının gözleri parlıyordu. Sonunda bu deli kızın bu dağ gibi oğlanı ikna ettiğine çok şaşırmıştı. Betül'ün uçarı aklının evlenip evinin kadını olacağını hiç düşünmemişti.

Betül, Esma'yı arayarak mutlu haberi vermişti. Baran'a hala kızgındı bu yüzden Esma'ya söylemesini rica etmişti. Baran'ın gazını bir tek Esma alırdı. Bundan sonra evli bir kadındı. O da Burak'ın alacağını düşünerek gülümsedi. Telefon konuşmasından sonra Burak'a sıkıca sarılmış ve artık karı koca olduklarını düşünmüştü. Dışarıdaki her insanın ondan korkacağı bir tipi vardı. Burak'ın sıcacık bakmasına ve yüzündeki o sertliğin kendisine yumuşamasına bayılıyordu. Ve o sert adam bir tek kendisine aitti. Bu içinin daha çok ısınmasına neden oluyordu. Sade şekilde evlenseler bile Betül inanılmaz mutluydu. Onun mutluluğuyla birlikte Burak da öyle idi!

Düğün geceleri daha ateşli bir şekilde olamazdı. Burak resmen Betül'ü kavurmuş ve doyumu yüksek bir şekilde son vermişti. İkisi de yorgunluktan sere serpe yatarken karı koca olarak ilk sevişmelerinin daha bir yakıcı olduğunu düşünüyorlardı. Birkaç dakikalık dinlenmelerinden sonra Betül, Burak'ın göğsüne başını yaslayarak sokuldu. Bir süre öyle yattıktan sonra Burak aklına gelen bir şeyi dile getirdi.

"İstanbul'a dönünce yeni bir ev alalım. Benim evim çok küçük, orada yaşayamayız."

Betül başını kaldırdı.

"Benim evimi unuttun mu?"

"Orası senin evin. Ben daha yeni ve büyük bir evden söz ediyorum."

"Yeni ve büyük mü? Benim evim de öyle. Hatta ikimizin evi..."

"Onu sana Baran aldı ve-"

"Abim aldı diye kendini iç güveysi mi sanıyorsun?"

"Biraz öyle olmuyor mu?"

"Merak etme aşkım olmuyor!"

"En azından geniş bir ev olmalı..."

"Benim evim de geniş. Tam 5 odası var. Bir odasını biz işgal ettiğimize göre geri kalan 4 oda için sokaktan insan toplayabilirsin." Betül başını eğip tekrar göğsüne yattı.

"Peki şey olursa ne olacak? Sığacağımızı sanmam!" Burak'ın ev konusunu uzatmasını şimdi daha iyi anlıyordu. Başını kaldırıp adamın gözlerine baktı.

"Ne dedin sen?"

"Şey..."

"Çocuk mu?" Burak başını sallarken dilini sertçe ısırıyordu. Nasıl böyle bir pot kırabilmişti bilmiyordu. Çocuk yasak bir kelimeydi. Betül'ün durumunu bile bile nasıl ağzından kaçırırdı, inanamıyordu.

Betül ile bu konuyu ileride konuşacağını düşünmüştü. Ama konu evlendikleri ilk gece karşılarına çıkarak kafa tutuyordu.

"Evet çocuk! Bizim çocuğumuz... İlerde olmasını istemez misin?" Betül bu sözle gerildi. Bir çocuk... Bu ihtimali düşünmeden Burak ile yatağa girmişti. Onunla konuşmadan evlenmeye kesin karar vermişti.

Yatakta biraz daha doğrulup oturur pozisyona geçti. Betül'ün suratındaki durgunlukla hafif kaşları çatıldı.

"Betül? Sen neden çocuk istemiyorsun? Belki ileride..."

"Ben... Hayır!" dedi hemen. "Daha çok genciz. Hayır..." *'Daha sonra da hayır!'*

"Sen genç olabilirsin evet ama ben 35 yaşındayım. Yolun yarısında yani! Ama seni bu konuda sıkıştırmayacağım." Betül hala hiçbir şey söylemiyordu. Gözleri adamın karnında sanki çok önemli bir şeye bakıyormuş gibi dikkatliydi. Tabi baktığı yer karnı değildi. Düşünceleriydi. Bir çocuğu olmasını hiçbir zaman istememişti ki.

Kafası neredeydi bilmiyordu ama adamla yatarken sadece zevk için yatmıştı. Bebekleri olacağını... Betül nefesini tuttu. Kaç gündür beraberlerdi ve her seferinde içinde son bulmuştu. Korunmamışlardı bile! Böyle bir aptallık nasıl yapmıştı bilmiyordu ama salak kafası yüzünden hamile kalabilirdi.

"Betül sen iyi misin? Rengin kaçtı..." Burak dirseğinin üzerinde doğrularak diğer eliyle Betül'ün yüzünü kavradı. Betül ise bu temasla adamın eline sertçe vurup başını çevirdi.

"Dokunma bana!" geriledi. Aklındaki düşünceler yaşadığı tüm güzellikleri yutuyor gibiydi. Dokunmasından, yanında olmasından hoşlandığı bu adam sanki nefret edilesi biri olmuştu gözünde. Tiksinmesine engel olamadı. Hamile kalmak dünyada en korktuğu şeydi. Bir bebeğinin olması çok güzel olabilirdi ama gerçek olamazdı... Bunun için kendisine çok küçükken söz vermişti. Bir bebeği asla olmayacaktı! İstemiyordu.

Burak Betül'ün bu ters davranışına daha çok kaşlarını çattı. Doğrularak Betül'ün yüzüne dikkatle baktı.

"Betül, ne oldu?" Bu sefer kucağındaki eline dokunmak istemişti ama Betül onun hareket ettiğini görerek tamamen geriledi.

"Bana bir daha dokunma!" Yataktan çıkarak çıplaklığına aldırmadan banyoya koştu ve sertçe kapadığı kapının kilidini çevirdi. *'Allah'ım ne olur hamile kalmayayım, ne olur! Annem gibi olmak istemiyorum... Arkamda annesiz bir bebek bırakmak istemiyorum.'*

"Betül kapıyı açar mısın?"

"Git buradan Burak!" Betül kapıya yaslanarak yere çöktü. Aklına gelen düşüncelerden nasıl kurtulacağını bilemiyordu. Korkuyordu. Annesi hastaydı. Kendisi değildi ama bu olmayacak anlamına gelmiyordu. Eğer ki bebeğini doğurursa ve hastalanırsa kendisini daha fazla kötü hissederdi. Babasının eşsiz yaşayamadığını görmüştü. Kendini işine adayarak arada çocuklarıyla vakit geçiren bir adam olmuştu. Burak'ın da böyle bir acıyla karşılaşmasını istemiyordu.

"Betül, yanlış bir şey mi söyledim sana?"

"Yanlış... Lütfen Burak beni rahat bırak. Yalnız kalmaya ihtiyacım var."

"Kocanım! Sorununu benimle paylaşabilirsin."

"Kocamsın diye kendimden ödün mü vermem gerekiyor? Yalnız kalmak istiyorum. Aramızı daha ilk günden bozmaya uğraşma. Rahat bırak biraz ya..." Betül dikenini batırmaya başlamıştı. Bu da diğer bir sorundu. Moralinin bozuk olduğu veya sinirli olduğu vakit hiç acımadan karşısındakini kırabiliyordu. Bu huyunu hiç sevmese de kurtula-

mıyordu. Yalnız kalmaya ihtiyacı vardı. Başını dinleyip bir şeyler bulmalıydı. Adet takvimini gözlerinin önüne getirmeye çalıştı. Hatay'dan geleli kaç gün oluyordu?

Adetinin bitiş dönemini hatırlamaya çalışsa da bulamadı. Yakın olmasını umuyordu. Eğer yumurtlama dönemindeyse işi zordu. Onu bir kere doğuracak değildi. Hemen gidip aldırırdı. Hayatı boyunca evleneceğini hiç düşünmemişti ki bir bebeğin varlığını düşünsündü?

Betül dizlerine yasladığı başıyla gözlerini kapadı. Burak'a benzeyen bir bebeği olmasını ister miydi? Bilmiyordu. Aklına ister istemez kendi küçüklüğü geliyor ve annesizliğin ne kadar zor olduğunu biliyordu. Fatma Teyze'nin ve bakıcıların kendisine baktığını hatırladı. Abisi olmasa hayatı çok zor olurdu. Babasından çok babalık yapmıştı. Babasını da genç yaşta kaybetmek...

Betül nefes alamadığını düşünerek oturduğu yerden kalktı. Lavaboya giderek suyu açtı. Başını kaldırıp aynada kendisine baktığında yanaklarından süzülen yaşları gördü. Ağlamıştı. Ama neye ağladığını bilmiyordu. Annesi ne zaman aklına gelse duygusallaşıyordu ama ağlamıyordu. Babasının da konusu öyleydi. Bir bebek düşüncesi içinde böyle oluyorsa, hamile kaldığında ne olacağını merak ediyordu.

Yüzünü yıkayarak banyodan çıktı. Gözleri yatağın kendi tarafında yatan Burak ta idi. Saatin geç olması sebebiyle dışarı çıkamazdı. Yatıp uyumaktan başka bir şey düşünmüyordu. Burak'ı kırmış olabilirdi. Yarın sabah sakin kafayla gönlünü alacaktı. Yatağın etrafını dönerek kendi tarafına çıktı.

Burak uyumamış tüm gece kendisini izlemişti. Yataktan kalkıp gitmesine bir anlam veremese de gelip kendisinin anlatmasını bekleyecekti. Bu zamana kadar çok mu üzerine gittiğini bilmiyordu. Sadece yanında olmasını ve üzgün olmamasını istiyordu. Ama hiçbir zaman isteği gerçekleşmiyordu. Banyodan çıkıp gelene kadar bekledi. Çıktığında ise ağladığını fark etti. Dişlerini sıktı. Bu kadının kendi içerisinde yaşadığı bir başka dünya vardı. Ve kendisini hiçbir zaman oraya sokmuyordu. Kendisine karşı dürüst olup olmadığından bile emin değildi. Sanki iki farklı Betül vardı. Kendisini gösteren ve içinde yaşayan şeklinde ikiye ayrılıyordu.

Betül yatakta sırt üstü yatarak derin nefes aldı. Burak ise biraz sonra soluna dönüp kadına sırtını döndü. Betül başını çevirdi. Burak'ı gerçekten kırmıştı. İçinden kendisine lanetler okudu. Onu üzmek istemezdi. Sadece kendisinin biraz aklı karışıktı. Bu konuda yardım etmesini umdu.

Düşünceler içerisindeyken gözleri kapandı. Açtığında gün aydınlanmış, güneş tül perdeden içeri sızıyordu. Betül başını çevirerek yatağın öbür tarafına baktı. Burak yoktu. Banyoya kulak kesildi fakat ondan da bir ses gelmiyordu. Sağa dönüp komodinin üzerinde duran telefonunu aldı. Ekranından saate baktı. Dokuz olmuştu. Hemen yataktan çıkarak duşa girdi. Güzel bir uyku çekmiş, yenilenmişti. Ferah bir şekilde duştan çıktı ve dolaba gidip üzerine kotunu ve tişörtünü giyerek odadan çıktı.

Aşağı indiğinde Burak'ı verandanın korkuluklarında buldu. Elinde çay fincanı ile bahçeye bakıyordu. Betül kapıda durdu. Masanın üzerinde kahvaltı hazırlanmıştı. Sesini çıkartmadan gidip masaya oturdu. Burak çoktan yemişti. Genç adam arkasında bir hareketlenme olunca başını çevirdi. Betül'ün geldiğini görmemişti. Karısına şöyle bir bakarak önüne döndü. Betül onun suskunluğundan rahatsız oldu. Bu beş gün neredeyse her dakika kendisini öpen adam şimdi yüz çevirir olmuştu. Bu biraz zoruna gitti.

"Günaydın." dedi adamı konuşturmak için.

Aldığı soğuk bir karşılıktı. "Günaydın." Burak'ın kısa cevabı konuşmak istemediğinin göstergesiydi. Betül çaydanlıktan çayını koyarak sinirle karıştırdı. Şeker atmayı unuttuğunun farkında değildi. Burak'ın gönlünü nasıl alacaktı bunu düşünüyordu.

"İyi uyudun mu?" diyerek bir yerden konu bulmaya çalıştı.

"Evet." diye yanıtladı Burak yine kısa bir şekilde. Betül burnundan soluyarak arkasına yaslandı.

"Kahvaltıda beni yalnız mı bırakacaksın? Oturur musun?" Burak kızın konuşmak için çırpınışlarını sıkıntıyla izledi. Dönüp kendi koltuğuna oturdu. Gözleri Betül'deydi.

"Yalnız kalmak istediğini sanıyordum." dedi sakin bir şekilde.

"O zaman evet. Ama şimdi yeni bir gün oldu."

"Ne düşünüyorum biliyor musun?" Burak gözlerini kıstı. Betül ise başını salladı. Ne olduğunu merak ediyordu.

"Seni hiç tanımadığımı fark ettim." diyerek konuşmasına son verdi Burak.

"Beni tanıyorsun. Gördüğünden farklı değilim."

"Dün öyle gelmedi. Hatta şu an bile o kadar uzaksın ki dün evlendiğim kadının sen olup olmadığını anlayamıyorum bile..." Betül başını iki yana salladı.

"Ben benim! Dün bunaldım ve yalnız kalmak istedim."

"Bana karşı dürüst değilsin."

"Dürüstlükle alakalı değil. Herkesin kendi içerisinde yaşadığı bir şey vardır. Benim de var. Sana anlatmak istemediğim şeyler..."

"Bunu anlamıyorum işte. Ben senin kocanım."

"Bunu iki de bir söylemekten vazgeçer misin? Düne kadar evliliğe iyi bakmayan biriydim. Artık evliyim. Yetmezmiş gibi... Bir de..." Betül yüzünü buruşturup ellerinin arasına aldı. Burak yerinden kalkarak karısının yanına geldi.

"Betül? Sorun ne?" dedi yumuşak bir sesle.

"Biz hiç korunmadık. Hamile kalabilirim." diyerek direkt gerçeği suratına vurdu. Burak hafifçe geriledi. Bunun farkına bu sabah varmıştı. Daha önce mutluluktan kendisini kaybettiği için bunu akıl edememişti. Betül'ün de mutlu olacağını sanırken böyle üzgün gördüğü için bir anlam veremedi.

Fısıltıyla "Ne güzel..." diye ağzından kaçırdı yine. Betül bunu duydu ve öfkeli gözlerini Burak'a kaldırınca, adam gerçeği gördü. "Sen..."

"Evet ben istemiyorum! Kaç kere demeliyim. İstemiyorum! Çocuk doğurmak, o küçük şeyin karnımda gelişmesini istemiyorum. Anne olmak istemiyorum." Burak bu sözlerle sanki tokat yemiş gibi geri çekildi. Betül'ün yerine göre dobra olduğunu biliyordu. Savunacağı bir konu olunca da tersliği hep üzerinde olurdu ama daha önce hiç bu kadar canının yandığını bilmiyordu. Bu şekilde Betül'ün dünkü tavrını anlamış oldu. Betül, Burak'ın çocuğunu taşımak istemiyordu!

"Senin çocukları sevdiğini sanırdım."

"Evet seviyorum. Ama başkasının çocuklarını! Yeğenlerime aşığım! Ama hayatım boyunca hiçbir zaman anne olmak istemedim.

Yine istemiyorum. İnşallah ki hamile kalmam. Dünkü davranışım bu yüzdendi. Bunu yüzüne karşı söylemekte zorlanıyorum ama senden uzaklaşmak istedim. Evlendiğime bile pişman olmuş olabilirim ki bu seninle de bir yandan ilgili. Ben bu konuda bilgisizim ama sen tecrübelisin. Korunmamız için bir şeyler yapabilirdin."

Burak ifadesiz yüzünden hiçbir şeyi ele vermiyordu.

"Doğru ben tecrübeliyim. Beni şu altı günde o kadar mutlu ettin ki hiçbir şeyi tam olarak düşünemedim."

"Bu yüzden sana kızmış olabilirim. Ama şu an kızmıyorum. Ve birlikte olacaksak korunmamızı istiyorum. Lütfen... Yoksa seninle birlikte olamam..." Betül son cümlelerini fısıltı şeklinde söylemişti. Burak tam yanında dikilmiş ve gözlerini ayırmadan Betül'e bakıyordu. Kafasını kurcalayan bu soruyu sormadan edemedi.

"Betül, ya bu 5 günden hamile kalırsan ne olacak?" diye sordu. Sesi sakin çıkmıştı ama kalbi yerinden çıkacakmış gibi sert bir şekilde atıyordu.

Betül gözlerini bir an için kaçırdı. Sonra keskin ve kendinden emin bir şekilde Burak'ın gözlerine odakladı.

"Öğrendiğim an aldırmak için her şeyi yaparım!"

Burak kısa bir süre gözlerini kaçırmadan baktı. Sonunda duymuştu. Korktuğu başına gelmişti. Betül'ün neden bu kadar çok istemediğini bir türlü anlayamıyordu. Canı hiç olmadığı kadar yandı. Bir bebek, hele de Betül'e benzeyen bir kızı olsaydı dünyalar onun olacaktı... Hiçbir şey söylemeden arkasını döndüğü gibi verandadan içeri girdi. Anahtarlarını ve telefonunu alarak ön kapıdan dışarı çıktı. Gidip kafasını dağıtmalıydı. İçini sevinçle dolduran özellikle şu çocuk meselesinden başlamalıydı!

Burak arabaya bindiği gibi şehre indi. Alacaklarını aldıktan sonra kafasını dinlemek üzere sessiz bir yere gitti. Eve gitmek istemiyordu. Bu tartışmanın üzerine eve gidip ne yapacağını bilemiyordu. Betül'ün çocuk istememesi üzerine bu kadar diretmesini anlamıyordu. Bu zamana kadar anlayışlı biri olmuştu. İstemiyorsa yine anlayışla karşılardı. Bu kadar nefret dolu isteksizliği, ister istemez Burak'ın canını yakmıştı.

Burak bir hafta önceye kadar evlenmeyi kafasından atmıştı. Betül'ün Hatay'a gelmesine kadar da bu fikirden vazgeçmişti ama o gelince bütün fikirleri tepetaklak olmuş ve Betül onun iradesini kırmıştı. Burak artık açık bir hedefti. Betül ise gözünü kırpmadan zararını veriyordu. Buna izin veren Burak'tı. Sevdiğine karşı gelememesi onun suçu değildi. Hayatı boyunca kadın cinsine yapılan muameleleri görmüştü. Kendi karısının da böyle olmasını istemiyordu. Ona asla kötü davranmayacağını ablası dayak yerken çok canlı bir şekilde karar vermişti. Bunun yanında Betül'üne nasıl kıyardı?

Burak, içindeki karışıklık yüzünden mutlu bile olamıyordu. Betül'ün bir derdi vardı. Kendisinin dürüst olduğunu söylese de o nedeni hiçbir zaman söylemeyecekti. Burak derin bir nefes aldı. Buradan bir an önce gitmeleri ve gerçek hayata dönmeleri gerekiyordu. Burak fazla mutluluktan ilkelerini hiçe saymıştı. Kendisini toparlaması gerekiyordu. Burada pembe dünyanın içinde gibiydiler. Özellikle de kendisi... Betül ile olmak dünyanın en güzel şeyiydi. Bu mutlulukla başının dönmesine daha fazla müsaade etmeyecekti. İstanbul'a dönerek Baran ile konuşmalıydı.

Saat gece 12'yi çoktan geçmişti. Betül Burak'ı sabahtan beri görmüyor, görmedikçe deliriyordu. Telefonlarına cevap vermemesi ile iyice sinirlenmeye başlamıştı. Burak'ın neden böyle yaptığını biliyordu. Aklınca Betül'e ceza veriyordu. Ama başardığı bir gerçekti. Kendisinden uzak tutması Betül için zaten başlı başına bir ceza idi. Betül, geceliğini giyerek yatağa gitti. Sırtını yatağın başlığına yaslayıp kollarını bağladı. Öyle durmaktan sıkılıp yatağın içine kaydı ve üzerini örttü. Bir süre sonra o şekilden de sıkılarak sola döndü. Elini ileri doğru uzattı.

Burak'ın yastığına koyarak sanki ona dokunuyormuş gibi yavaşça okşadı. Kaç gündür birlikte yatıyorlardı. Daha önce de yattıkları aklına gelince alışmış olduğuna karar verdi. Onun o koca bedeni ile kendi küçük bedeni nasıl da uyum sağlıyordu. Burak'ın arkasından beline sarılmasına bayılıyordu. Göğsüne çektiği zaman o sertliğin altında yumuşaklık olduğunu görerek kendini rahat ve güvende hissediyordu. Dudakları kıpırdadı. Nasıl da alışmıştı? Bu tarafın bu kadar boş olması içindeki sıcaklığı anında yok ederek buza çevirdi. Yüzündeki

gülümseme soldu. Yastığa bir tane vurup sırt üstü dönerken dudakları öfkeyle büzüştü. Biraz sonra kapı açıldı ve içeri Burak girdi. Betül hemen başını çevirdi. Gözleri karşılaşınca kaşlarını çattı.

Burak'ın üzerinde spor ceket ve gömlek vardı. Ceketi sonradan çıkartarak eline almış, gömleğinin birkaç düğmesini açmıştı. Karışmış saçlarını görünce daha fazla kaşlarını çatarak oturur pozisyona geçti Betül.

"Bu hal ne?" dedi içinden gelen öfkeli bir sesle. Sesindeki bu tonu tanımıyordu. Burak'ın bu kadar dağınık hali kadınsı bir taraflarını dürtmüşe benziyordu. Kıskançlık gibi...

"Uyuduğunu sanıyordum." dedi Burak sakince. Kapıyı kapadıktan sonra ceketini kenarda duran sandalyenin üzerine bırakarak dolaba gitti. Betül hemen yataktan çıkarak Burak'ın önünde durdu.

"Sana bu hal ne dedim?" dedi keskin bir sesle.

"Ne var halimde ?"

"Gömleğin yarıya kadar açık, saçların dağılmış, ceketini üzerinden atmışsın..."

"Eee?"

"Sen... başka kadınla mıydın?" Burak hiçbir tepki vermedi. Ne bir kaşı hareket etti ne de gözlerini kırptı.

"Bana hesap mı soruyorsun karıcığım?" diye takıldı. Ama gülmüyordu. Betül'ün yanından geçerek dolabı açtı ve eşofman takımını alarak geri kapadı. Betül ondan cevap alamayınca sertçe kolunu kavrayarak kendisine çevirdi.

"Bana bir cevap ver!" diyerek tısladı. Eğer ki kendisini aldatmış olsun... Anında evi terk ederdi. Burak'ı diğer erkeklerden farklı bilirken kendisini aldattığını duyarsa buna dayanamazdı. Burak'ın ciddiyetle kendisine baktığını fark edince yüzünden doğru olmayan bir şeyler okumayı bekledi. *'Kahretsin bu adamın ifadesizliğinden nefret ediyorum!'*

"Sana soru sordum Burak!"

"Bu saydıklarınla seni aldatmış olduğumu mu anladın Betül?" diye sordu. Bu soruyla biraz kafası karışan Betül bakışlarını yumuşattı ama içindeki o volkanik duygu hazırda bekliyordu. Ters bir şey olunca tırnaklarını çıkaracak ve saldırıya geçecekti.

"Öyle olmadığını söyle! Bana dürüst ol." Burak Betül'ün elleri arasından kolunu yavaşça çıkararak pantolonunun kemerine uzandı.

"Aldatsam bile öyle olmadığını söylememi istiyorsun. Sonra da dürüst olmamı bekliyorsun. Kendi içinde çelişkidesin sevgilim." dedi alayla.

"Burak benimle oyun oynama!" diye bağırdı Betül. Burak pantolonunu çıkarıp eşofmanını giydi. Gömleğini de kafasından atarak üstü çıplak bir şekilde Betül'e döndü.

"Başka kadın yok! Aldatma damgasını hemen üzerime yapıştırmışsın ama gerçek bu! Seni aldatacak kadar hayvan bir herif değilim. Karıma ihanet etmem..." Hafif doğrulup Betül'ün değişen yüz ifadesine baktı. Dönmeden önce "En azından karımın beni aldatmasını beklerim. Kısasa kısas..." diyerek konuşmasına son verdi. İlk önce banyoya gitti. Güzel bir duş aldıktan sonra yatağa gelerek kendi tarafına yattı. Betül'ü şaşkın bir şekilde bırakıp gitmesi adet olmuştu.

Betül Burak'ın gelmesini beklerken uyumamak için kendisini zor tutmuştu. Aldatmamıştı! Kendisinin aldatmasını beklemekle ne demeye çalışıyordu? Betül öyle iğrenç bir şeyi yapacak değildi. Burak'a asla ihanet etmezdi. Hayatına başka erkeğin girmesi demek kendisine olan saygısını yok etmek demekti. Burak banyodan çıkıp yatağa yatınca gözleri ile adamı yercesine baktı.

"Bütün gün neredeydin?" diye sordu yavaşça. Biraz önceki öfkesi silinmişti.

"Bütün gün arabayla gezdim, düşündüm. Sonra bir baktım. Adana'ya kadar gitmişim." Burak yine alaycıydı ama eğleniyormuş gibi durmuyordu. Betül o an onu ne kadar özlediğini düşündü. Burak gözlerini kapatınca Betül ona doğru kaydı ve yakışıklı kocasını öpmeye başladı. Burak gözlerini açarak Betül'ü geri doğru itti.

"Ne yapıyorsun?"

"Kocam ile sevişmeye çalışıyorum."

Burak bu sefer acıyla güldü. "Korunmadan mı?"

Betül o an dondu. Gerçekten bunu nasıl aklından çıkarabilmişti? Daha bu sabah kendisi değil miydi, korunmadan birlikte olmayacağını söyleyen? Betül'ün suratını sallandırdığını gören Burak, kapının yanındaki sandalyenin üzerinde duran ceketini gösterdi.

"İstiyorsan ceketin cebindekini getirmen gerekiyor." Betül bir an anlamazca gözlerini kırpıştırdı. Sonra yataktan kalkarak cekete gitti ve çeplerini karıştırdı. Eline bir kutu çarpınca çıkararak dışına baktı. Burak korunmaları için prezervatif almıştı.

Kendisi unutmuştu! Sabah dikenlerini çıkararak çocuk istediği için adamı delik deşik etmişti. Ama o, kendisinden daha çok değer vererek söylediklerini ciddiye almıştı. Gözleri bir an için doldu. Başını kaldırarak yatağa yaklaştı. Burak'ın da gözleri kendisininkiyle kesişmişti. Hiçbir şey demeden kutuyu ona uzattı. Bir kez daha hayatındaki en önemli kişiye sahip olmanın verdiği bir gururla yatağa çıktı.

Uzun, tatminkar ve tutku dolu bir sevişmenin ardından ikisi de yorgun bir şekilde yatağa serildiler. Dinlenmelerinin ardından Burak Betül'ü kendisine çekerken kulağına fısıldadı.

"Yarın İstanbul'a dönüyoruz."

"Tamam. Dönelim. Artık evimin kadını olmak istiyorum." Burak onu biraz daha kendisine bastırarak gözlerini kapadı.

Ertesi günü hızlı bir toparlanmanın ardından yola çıkmışlardı. Burak'ın aklındaki düşünceler yine kendisini göstererek onu bayağı oyalamıştı. O kadar hızlı Ankara'ya gelmişlerdi ki Betül Burak'ın neden böyle olduğunu bilmiyordu. Sakin görünüyordu ama içinin hiç de sakin olmadığı belliydi. Kendisi de sesini çıkartmadan Ankara'ya gelmelerini beklemişti. Fazla geç olmamasının yanında Burak İstanbul'a gelmeyi amaçlamıştı ama Betül ona karşı çıkarak bir gece otelde kalmalarında hiçbir mahsurun olmadığını ona güzelce söylemişti. O da kabul etmişti.

İstanbul'a geldiklerinde ilk iş olarak Betül'ün evine gitmişlerdi. Betül evine geldiği için o kadar rahatlamıştı ki yorgunluğunu atmaya çalışan kocasının kucağına otururak başka türlü ferahlamaya bıraktı kendini. Burak ile aralarındaki soğukluk hiç kalkmamış gibiydi. Betül hep o engele çarpıyor ve Burak'tan uzaklaşıyor gibi hissediyordu. Kollarında yatarken başını kaldırdı ve kocasına baktı.

"Özür dilerim."

"Ne için?"

"Her şey için... Sana kötü davranıyorum."

"Bana bir şekilde kötü davranıyorsun Betül."

"Ne o?"

"Bana karşı dürüst ol. Canını yakan şeyi bana da söyle ve sürekli neyin olduğunu tahmin etmem için beni zorlama. İçini göremiyorum." Betül başını eğerek yüzünü boynuna gömdü. Burak'ın o sımsıcak temiz, erkeksi kokusunu içine çekerek gülümsedi. Yüzüne bakmıyordu ama bu uzaklık artık canına tak etmişti. Kocasıyla küs olmak bir kadın için ne kadar kötü bir şeydi böyle?

"Annemin hasta olduğunu ve ben doğunca, benim yüzümden öldüğünü biliyor musun?"

"Sen doğunca değil, birkaç ay sonra. Senin yüzünden de değil. O hastaymış zaten..."

"Evet ama ben hep kendimi suçladım. Kimselere anlatmazdım. Kendi içimdeki sorundu. Baran olmasa hayatımın bazen nasıl olacağını düşünmeden edemiyorum." Derin bir iç geçirdi. Söyleyeceklerini ilk defa birine anlatmış olacaktı. Burak'ın karısı olmak kendisine biraz da olsa güven duygusu verdiği için rahattı. Bunda Burak'ın o sakin ve cana yakın kişiliği de dahildi.

"Ben asla çocuk sahibi olmayacağım diyerek kendime söz verdim. Annem hastalanmış ve ardında iki çocuk bırakmıştı. Baran büyüktü. Ben ise annemi hiç tanımadım. Fotoğraflardan o kadar... Fatma teyze, Baran ve bazen babamın anlattıklarıyla... Korkuyorum. Babam annemden sonra kimseyle birlikte olmadı. Bilmiyorum o zaman küçüktüm belki birkaç kaçamağı olmuştur ama hep evden işe giden biriydi. Bir gece olsun evinden ayrı geçirmezdi. Bizle o kadar ilgilenmezdi ama bilirdim. Burak, çocuk istememeyi anlıyorsun değil mi?"

"Anlamıyorum Betül, tam olarak korkun ne?"

"Korkum, ardımda annesiz bir çocuk bırakmak... Annem gibi olup seni çocuklarınla bırakmak. Bunu istemiyorum. Beni anla lütfen..." Burak başını geri çekerek Betül'ün üzgün yüzüne baktı.

"Sen annen gibi değilsin. O, Baran'ın zamanından beri hastaymış. Seninle ilgili değil..."

"Evet biliyorum ama ben annesiz büyüdüm. O kadar zor ki kendi bebeğimin de böyle bir acı ile büyümesini istemiyorum..."

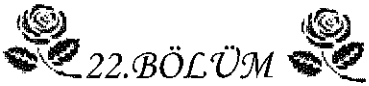
"Betül, eğer söylediğin gibi olsaydı benim de böyle düşünmem gerekirdi. Hem annesiz hem babasız büyüdüm. Dayılarımın iterek kakarak daha fenası döverek beni büyüttüklerini hatırlıyorum. Zorluklar içerisinde bu günlere geldim. Hayatta kaldım. Bebek olunca ne olacağımız belli değil. Senden önce ben de ölebilirim." Betül'ün gözleri irileşti. Ağzından korku dolu bir nida çıktı. "Evet bu böyle. Kısaca hayat diyoruz! Korkunu anlıyorum ama gereksiz bir korku. Sen hasta değilsin. Hem tıp çok ilerledi. 25 sene öncesindeki gibi değil teknolojiler, hasta olsan bile bunu birlikte atlatmak için her şeyi yaparım."

"Lütfen... Üzerime gelme. Anla ve bana biraz zaman ver."

"Hemen bebeğimiz olsun demiyorum. Bu düşüncelerin senin kafanı karıştırmasını istemiyorum sadece. Beni anlıyor musun?"

"Evet ama sen de beni anla."

"Anlıyorum, bir tanem... Anlıyorum..." Betül'ü sıkıca sarıp kendisine çekti. Kendiliğinden dalgalı olan yumuşacık saçlarının üstüne öpücük kondurdu. Birkaç ay önce dokunamayacağı kadar yasak olan biriyken şimdi kollarında tutarak kocası olmuştu. Hayatın garip bir espri anlayışı vardı. Şu birkaç ayda ne kadar çok şey yaşamışlardı.

22. BÖLÜM

Güzel bir Pazar günüydü. İstanbul'a geleli iki haftayı geçmişti. Betül, mutlulukla kocasının kollarından sıyrılarak yataktan çıktı. Her zaman olduğu gibi ilk banyoya girerek duşunu aldı. Vücudunun uyanıp kendisine gelmesini küçük hazlarla gözlemledi. Burak ile geçen her dakika kendisine çok iyi geliyordu. Duş keyfi son bulurken ılık suyun ferahlatıcı etkisiyle gülümsedi. Bornozuna sarılıp aynada kendisine bakarken bir anda midesinin burulduğunu hissetti. Yüzü asıldı, eli istemsiz bir şekilde ağzına gitti. Sabah açlığında bu olacak şey değildi. Normalde böyle kasılmaları olmazdı. Ama şimdi midesi açlıktan kavruluyormuş gibiydi. Betül acıyla klozetin kapağını kaldırdı. Fazla ses çıkarmamaya dikkat ederek boş midesindekileri çıkartmaya uğraştı. Bu da gözlerinin dolmasına daha fenası yanaklarından süzülmesine sebep olmuştu. Birkaç boş öğürmenin ardından başını kaldırdı. Bir süre nefes alışı düzensizleşti. Stres yaptığı günler haricinde sabahları hiç midesinin bulandığını hatırlamıyordu. Aklı dün geceye gitti. Değişik bir yemek yememişlerdi. Normal sıradan bir sebzeli pilav yapmıştı. Yanında da zeytinyağlı barbunya ve yeşil salatadan başka bir şey yoktu. Burak da aynı şeyler yiyerek karnını doyurmuştu. Onda bir sorun çıkmadan kendisinde olması ilginçti.

Betül midesinin sakinleştiğini fark edince çömeldiği yerden kalkarak lavaboya tutundu ve aynada kendisine baktı. Rengi atmıştı. Gözleri ağladığı için kırmızıya dönüşmüştü. Bunun haricinde bir şeyi yok gibiydi. Dişlerini fırçalayarak yüzünü soğuk suyla yıkadı. Ferahlamıştı. Midesi de dinlenmeye alınmış gibi etkisini azaltmıştı. Hızla banyodan çıkarak kıyafet odasına gitti. Burak hala uyuyordu. Uyan-

dırmadığına sevindi. Üstünü değiştirip saçlarını taradı. Saç kurutma makinesinin sesinden dolayı Burak'ın uyanmasını istemediğinden nemli bırakarak omuzlarına saldı. Son kez kocasına bakıp odadan çıktı. Ona güzel bir kahvaltı hazırlayacaktı. Bir haftadır yorgunluğu üzerindeydi. Birazcık ev hanımlığını görsündü. Betül gülümseyerek mutfağa girdi.

İstanbul'a geldikleri ertesi günü Baran ile görüşmeye gitmişlerdi. Burak her zamanki gibi rahattı. Ama Betül onun kadar rahat değildi. Gerginliği o kadar belliydi ki gördüğü zaman üzerine atlayan Yağmur'a bile gereken ilgiyi göstermemişti. Küçük kızda biraz moral bozukluğu yaşamış ama babası ve Burak'ın konuşmasından sonra tekrar eski neşesine kavuşmuştu.

Betül ağabeyi ile uzaktan bakışmış daha sonra inatları kırılarak barışmışlardı. Baran'ın ona kızgınlığı kısa süreliydi ama Betül uzatmak için sürekli süngüyü batırıyordu.

Baran, Burak çalışma odasına çekildiklerinde onları tebrik etti.

"Betül'ün evleneceği kişiyi hep merak etmiştim. Kendimden bile çok merak ettim. Çünkü o annemin ve babamın bana bıraktığı mirastı, hediyeydi. Onu en iyi şekillerde büyütüp, iyi bir adam ile evlendirmeyi düşündüm. Sizin bu olaylar ortaya çıkmadan öncesine kadar düşünüyordum da... Ama sen... Hiç damat adaylarımda yoktun ve Burak, ister inan ister inanma ama o cadıyı adam edebilecek kişinin senin gibi biri olmasını ummadım değil. Kendisini bilen, sert biri olmalıydı. Betül'ü ancak o kişi dize getirirdi. Gördüğüm kadarıyla bunu başardın. Biraz durulmuş. Artık o çocukça tavırları yok. Bu yüzden benim namusum olan kız kardeşimi sana vermekten mutluluk duyuyorum." dedi Baran, arkasından kahkahalarla gülerek bir zamanlar sağ kolu olan adama döndü. "Hiçbirimiz normal değiliz. Kardeşimin düğün ile evleneceğini düşünürdüm. O da benim gibi gizliden evlendi. Zamane kadınları mı uçuk, yoksa biz mi formumuzdan düşüyoruz bilemiyorum, Burak!" diyerek takıldı. Burak'ın karşılığı ise benzer kahkaha ile oldu.

Yağmur cephesinde ise işler karışıktı. Esma'nın zoru ile Betül ve Burak'ın evliliği gizli tutuldu. Çocukların haberi yoktu. Behiye Hanım ve Ahmet Bey de gizliden tebriklerini sunmuşlardı. Esma, küçük kızı-

nın bunu kolay atlatamayacağını biliyordu. Burak'ı görmediği bir ayda ise resmen çıldırmıştı. Huysuzluğu onu ele geçiriyor ve o sakinliğini ondan alıyordu. Baran ve Esma ne yapacaklarını bilemez bir halde sürekli kızlarına yumuşak başla yaklaşıyorlardı. Burak'ı görünce ise tüm aksiliği kuş olup uçmuş gibi eski haline dönmüştü. Bu yüzden herkes ağız birliği içerisinde Yağmur veya Yiğit yanlarındayken evlilik vb. konulardan konuşmuyorlardı. Konuşacakları vakitte çocukları odalarından çıkarıyorlardı. Betül, yeğeninden gelecek herhangi bir kötülük için hazırda bekliyordu. Kolay değildi. Sevdiği adamı elinden alarak evlenmişti. Yağmur ne yapsa haklıydı.

Betül düşüncelerinden sıyrılıp kahvaltıyı salondaki masaya hazırlayarak son kontrolleri yaptı. Tam arkasını dönüp uyuyan kocasını uyandıracaktı ki iki kol beline sarıldı. Olduğu yerde bir irkildi ama sıcak sarılışa ve boynuna kondurulan yumuşak öpücüklere karşı gülümsemeye başladı.

"Günaydın hayatım."

"Günaydın bir tanem."

"Nefis kokuyor, ne yaptın?"

"Senin sevdiğin peynirli omletten." dedi Betül mutlulukla. Burak onu kendisine çevirerek alnına küçük bir öpücük kondurdu. Sert çehresi eskisine oranla çok daha yumuşamıştı. Şu iki hafta rüyalar aleminde gibiydi. Betül, ağır başlı, tam bir ideal eş olmuştu. Kendi istekleri için çırpınıp durmuş ve kocasını neyin memnun edeceğini öğrenmek için kendisini paralamıştı. Yavaştan öğreniyordu ve bu şekilde Burak'ı hiç olmadığı kadar mutlu ediyordu. İşleri de iyiydi. Baran korkusunu atlattıktan sonra mutluluk eksiksiz sıralanmıştı.

Baran, Burak'a SkyMountainn'dan hisse vererek holdinge ortak etmişti. Eşit düzeyde olmasalar da Burak'da da söz hakkı vardı ve Baran'ın isteği üzerine aynı katta odası bulunuyordu. Kardeşiyle evli olduğu için bunlar arkasından gelmişti. Burak, gurur meselesi ile ilk önce kabul etmemişti. Çıkar için evlenmeyi kendisine yediremiyordu. Ortak olmadan yine eskisi gibi çalışmayı istemişti ama Baran'ın öfkesi onun gururunu kırarak kendi dediğine getirtmiş ve sağ koldan çok iyi bir ortaklığa ihtiyacı olduğunun altını çizerek vurgulamıştı. Burak ısrarlarının bir fayda vermeyeceğini kabul etmişti. Artık ikinci patron da sayılabilirdi.

Baran ile tanışması hayatının en önemli anıydı. Bu adam için canını vermeye bile gözünü kırpmazdı. Burak ve Baran arasında çok ama çok özel bir bağ vardı. Tabi kardeşiyle de!

Burak karısının burnuna ve çenesine öpücük kondurunca Betül kıkırdadı.

"Omleti mi yiyeceksin beni mi?"

"C şıkkı." diye yanıtladı Burak gülerek ve bir öpücük daha kondurdu burnuna.

"C şıkkı yok ki?"

"Var. Yani ikisi de!" diyerek karısını tek koluyla kucağına alıp diğer kolu ile sandalyeyi çekti ve oturdu. Tabi Betül de kucağına...

"Yerime oturmak istiyorum." İtirazının geçersiz olacağını biliyordu ama yine de söylemekte bulmuştu çareyi.

"İzin vermiyorum..." Burak karısının beline doladığı koluyla biraz daha çekti kendine. Diğer eliyle de çatalına uzanıp tabağına bir şeyler koyuyordu.

"Ama ben böyle yiyemem."

"Ben yediririm."

"Ama Burak..."

"Ah karım itiraz ediyor!" dedi dehşete düşmüş bir ifade ile sonra güldüğünü belli etmeden sesine biraz otoriterlik kattı.

"Koca sözü dinle biraz."

Betül kıkırdadı. "Peki kocacığım ama oturduğum yer çok rahatsız." Belli etmek ister gibi kalçasını salladı.

"Niye bacaklarım sert ama rahattır."

"Ondan şüphem yok ama şu..." Betül biraz daha oynatınca Burak ne demek istediğini anladı. Anlamakla kalmayıp uyarılmaya başladı. Betül yüzüne bakmıyordu ama güldüğünü biliyordu.

"Kıpraşmazsan uysal bir şekilde yerinde duruyordu."

"Ama öyle durdukça benim aklım oraya gidiyor."

"Ah ne arsız kadınsın sen? Her gece zaten senin... Bari gündüzleri rahat bırak!" Burak şakadan yaptığı isyanıyla karısını biraz daha sardı.

"Senin yüzünden Burak Bey!" Betül'ü kucağından kaldırırken daha fazla gülmeye başladı. "Hem suçlu hem güçlü!"

Betül yerine oturup çenesini eline dayadı ve kocasını izlemeye başladı. Bu adama o kadar alışmıştı ki yatağındaki o büyük cüssesi, evdeki varlığı olmadan nefes alamayacakmış gibi hissediyordu. İçindeki duygulara tam olarak ad koyamıyordu ama bu çok garipti. Aşık olmanın daha ilerisi olabilir miydi? Duyguları neden boyut değiştiriyordu? Kendi duygularını hiçbir zaman anlayamamıştı ki bunu anlasındı. Sadece Burak olmadan hayatının çok zor olacağını biliyordu. Bunun da aksini düşünmek istemiyordu. O kocasıydı ve ölene kadar da böyle olacaktı.

Kahvaltıları aşk dolu bir şekilde geçti. Masayı toplarken küçük cilveleşmeler ve şakalar büyük ölçüde kendisini gösterdi. İkisi de mutluydu. Burak kendisine yakıştırmasa da Betül ile çocuk olup liseli gençler gibi enerjik hissediyordu. 35 yaşında bir adam için kendisinden fazla ödün veriyordu ama Betül için en önemlisi aşkının mutluluğu için değerdi. Betül onu o kadar değiştirmişti ki kalbinin o eski acıları unutmuş olduğuna inanamıyordu. Sanki hiç üzülmemiş gibi sapasağlamdı. Birkaç hafta önceki akıl karışıklığı bile yok olmuştu. Hayatı sadece Betül'e yönelikti. Tabi bir de holdingdeki işlerine. Başka kimse umurunda değildi. Bunca senenin acısı şu birkaç ayda geçmişti sanki.

Saatler ilerledikçe ikisi de sıkılmaya başladı. Bütün gün ne yapacaklarını düşündüler. Öğle yemeğini dışarıda yemeye karar vererek hazırlandılar. Yemekten sonra bahar güneşi ile sahilde yürüyüş yaptılar, sonra da sinemaya giderek günü tamamladılar. Sıra akşam yemeğine gelince alışveriş merkezinin hamburger satan kısmına giderek menü aldılar. Burak artık sınırları çoktan aşmıştı. Çocuk olmanın gerçekten yaşı yoktu. Hele hamburgeri en son ne zaman yediğini bile hatırlamıyordu. Betül'ün mutlu olup olmadığını kontrol ederek kendisi de mutluluğunu gülümsemesiyle gösterdi.

Betül masalarına oturup büyük hamburgerinden ikinci ısırığını alıyordu ki tekrar midesi varlığını hissettirdi ve acıyla buruldu. Ağzındaki lokmaları çiğnerken gözleri sanki birbirine geçiyormuş gibi döndü. Burak önündeki yemeği ile ilgilenirken, ağzındaki lokmayı peçeteye çıkardı ve içeceğinden bir yudum çekti. Aç olan karnı sanki çok yemek yemiş gibi tok bir hale girmişti. İki ısırık ile kalan hambur-

geri kenara bırakırken Burak bakışlarını kaldırdı. İlk önce hamburgere sonra da Betül'e baktı.

"Ne oldu?"

"Hiçbir şey..." dedi Betül bulanan midesini fark etmemeye çalışarak. Burak yüzünü iyice bir inceledikten sonra tekrar yemeğine döndü. Erkeklerin yemeklerini hızlı yediği bir gerçekti. Öyle ki Betül daha bulantısını geçiremeden Burak, yemeğini bitirmiş, boş içecek kutusunu kenara koyuyordu.

"Yemeyecek misin?"

"Hayır, doydum."

"İki ısırıkla mı?"

"Bir anda iştahım kaçtı."

"İstersen başka bir şey yiyelim?" Betül'ün gözleri irileşti.

"Sen doymadın mı?" Burak sırıttı.

"Şu kadar ekmeğin bu cüsseyi doyuracağına inandın mı gerçekten? Sen yersen yerim. Yoksa bu yediğim yeter." Betül başını iki yana salladı.

"Kalkalım canım bir şey istemiyor." Burak başını eğerek "Tamam" dedi.

Betül yerinden kalkarken sakinleşmeye başlayan midesine içinden söylenip duruyordu. Bu mide bulantıları çok can sıkıcı olmaya başlamıştı. Acaba üşütmüş müydü?

Burak ile mağazaları dolaşırken vitrinde bir elbise gördü. Burak'ın neye baktığını anlamasına müsaade etmeden içeri girip elbiseyi denemek için kabine çoktan girmişti bile. Pudra pembesi, askılı salaş bir elbiseydi. Yazlık için ifil ifil olan etekleri ile küçük bir kızdan farkı yoktu. Betül aynada kendisine bakarak gülümsedi. Kocası da hayranlıkla onu seyrediyordu.

Burak da ona onay verince tekrar kabine girip üstünü değiştirdi ve elbiseyi almak için kasaya gittiler. Akşam olduğu için tüm kasalar doluydu. Bazılarında sıra bile oluşmuştu. Burak ile Betül de bir sıraya girerek beklemeye başladılar.

Betül, elinde elbisesi ile mutlulukla etrafına bakarken gözleri birine denk geldi. Bir kadındı. Eli karnındaydı. Hamileliğinin son aylarında olduğu belliydi. Kocasıyla beraber tam önünden geçip gider-

ken Betül'ün yüzündeki gülümseme yavaş yavaş ifadesizliğe bıraktı kendini. Burak arkasında kaldığı için suratını göremiyordu. Betül'ün ise bir anda başından aşağı kaynar sular dökülmüş gibi vücudu titredi. Burulan midesinin anlamı bu olabilir miydi? Betül, hafızasını yokladı. Burak ile o tartışma gününden itibaren korunmadan birlikte olmamışlardı. Ama bu geçtikleri ayda Betül hasta olmamıştı. Bunu aklından nasıl çıkardığını bilmiyordu ama gerçek buydu. Son adetinin üzerinden neredeyse 1,5 ay geçmişti. İkinci şok bedenine yayılırken Burak onu kendisine çevirdi.

"Birtanem iyi misin?"

"Evet... Şey... İyiyim." Gözlerini kırpıştırdı. Burak garipliği fark ederek sorgularcasına kaşlarını çattı. O sırada kasaya bir adım daha yaklaşmışlar, önlerinde sadece bir kişi kalmıştı. Kasiyer kız suratını sallandırdı.

"Çok özür diliyoruz. Hiç olmayacak bir şey, fakat sistemimizde bir sorun var. Tüm kasalarımız ve post cihazlarımız hata veriyor. Tekrar özür dileriz, biraz bekleteceğiz..." Etraftan itiraz sesleri yükselirken Betül bu kısa bekleyişe tutundu. Elindeki elbiseyi kocasına uzattı.

"Ben bir eczaneye gidip geliyorum." Burak kaşlarını çattı.

"Neden? Kendini kötü mü hissediyorsun?"

"Yok hayatım. Evde aspirin bitmişti. Unuttum almayı da şimdi aklıma gelince alayım dedim. Ne de olsa bekleyeceğiz, hemen gelirim."

"Sen bekle, ben alıp gelirim."

"Aşkım sorun yok. İyiyim dedim." Betül gülümsemeye çalıştı. Burak hala endişeyle bakıyordu. Uzanıp kocasının yanağına küçük bir öpücük kondurdu.

"Hemen gelirim." diyerek arkasını döndüğü gibi alış veriş merkezinin alt katına indi. Buralarda hiç eczane görmemişti. Etrafına hızla bakarken köşede küçük bir dükkan gördü. İçine girerek hamilelik testi almak istediğini söyledi. Adama parayı uzatırken bir tane de aspirin alacağını bildirdi. Bir an için unutuyordu. İkisini de aldı ama testi çantasına tıkarak Burak'ın görmesini engelledi.

On beş dakikalık beklemenin ardından anca parasını ödeyip çıkmışlardı. Daha doğrusu Burak fazlaca bir meblağ nakit bırakarak elbiseyi alıp çıkmıştı. Arkasından şaşkın bakan insanlara aldırmamıştı.

Eve geldiklerinde Betül hemen tuvalete kaçmış ve testi yapmıştı. On dakikalık bekleyiş sanki bir ölüm bekleyişiydi. Fermanının yazılacağı ve o talihsiz günün gelip ensesinde buz gibi kılıcın bedeniyle ruhunu ayırmasını bekleyeceği o uzun anlardaydı. Hamile olmamayı umdu. İstemiyordu. O düşünceden bile nefret ederken gerçekten olmasına dayanamazdı. Bunu Burak'a asla hissettiremeyeceğini biliyordu. Kimselere söyleyemezdi. Esma'ya... şimdi bilemiyordu. '*İnşallah hamile değilimdir Allah'ım...*'

Sonuç!

İki çizgi, Betül'e gülümserken Betül, ilmeğinin boğazını sıkıştırırcasına çekildiğini hissetti. Nefes alamıyordu. Şimdi karnında bir bebek vardı. Burak'ın bebeği...

Normalde olsa çok sevineceği bir şey olabilirdi ama şimdi hiçbir şey hissetmiyordu ki? Hayır hissediyordu...

Nefret!

Bu bebekten tiksindi. Esma'nın bebeği aklına gelince yüzü biraz yumuşar gibi oldu ama... Banyonun kapısı tıklatılınca girdiği kara büyüden kurtuldu.

"Betül?"

"E...efendim."

"Müsaitsen kapıyı açabilir miyim bir şey söyleyeceğim?"

"Bir dakika hayatım." Betül hemen test çubuğunu ve karton kutusunu alarak çöp kutusuna fırlattı. Etrafı kontrol ettikten sonra ellerini yıkadı ve serilikle kapıyı açtı.

"Efendim?" dedi nefes nefese. Burak sorgularcasına kaşlarını çatarak karısına baktı.

"İyi misin?"

"Evet. Ne söyleyecektin?"

"Baran aradı. Yağmur, evlendiğimizi duymuş. Acil olarak oraya gitmem gerekiyor. Sanırım kendisini odasına kilitlemiş. Ağlayıp duruyormuş. Baran'ın sesi çok üzgün geliyordu. Odadan bir tek benim çıkaracağımı düşünüyor. Sen de gelmek ister misin?"

Betül'ün gözleri tekrar daldı. Bir bebeğinin olması nasıl bir şeydi ki? Esma çok güzel diyordu ama kendisi neden hissedemiyordu? Ne yapacaktı bu bebekle? Anne olabilir miydi?

"Betül? Beni dinliyor musun?" Burak uzanıp kolunu tuttu ve hafifçe sarstı.

"Betül?"

"Ah... Efendim... Özür dilerim... Ben..."

"Sende bir gariplik var? Ne oluyor?"

"Bir şey yok. Bugün çok yoruldum sanırım uyumak istiyorum."

"Benimle gelmeyeceksin yani?"

"Maalesef canım. Yağmur'la sen ilgilenirsin. Bugün ne oldu bilmiyorum, sanırım sahilde yürürken hava çarptı. Biraz da başım ağrıyor."

"İstersen gitmem ama..."

"Olur mu aşkım. Yağmur yeğenimiz... Tabi senin ex aşkın ama ben kıskanmam git ilgilen onunla." Betül alayla gülümsedi. Burak da onun tekrar normale döndüğünü fark edince yüzündeki endişe yok oldu.

"Fazla geç olmadan dönmeye çalışırım. Uyursan iyi geceler..." Burak uzanıp karısını kendisine çekti. Dudaklarına uzun ve aşkla bir öpücük kondurarak arkasını döndüğü gibi odadan çıktı. Betül onun evden tamamen çıktığını dinledikten sonra hızla pijama takımını giyerek yatağa girdi. Elini karnına koydu. Hamileydi! Bu bebek işi mutluluğunun arasında nereden çıkmıştı?

"Ah bebek ya... Seni doğuramam ben! İstemiyorum. Neden beni seçtin. Ben anne olamam ki!"

Burak, kapıdan içeri girerken Baran merdivenlerin önünde hiddetle volta atıyordu. Hızla yanına yaklaştı. Baran da başını kaldırıp dağılmış bir halde ona bakıyordu.

"Hadi yukarı çıkalım." Hiçbir açıklama yapmadan Burak'ı kolundan tuttuğu gibi Yağmur'un odasına çıkardı. Aslında o oda Yiğit ile ikisinindi ama Yağmur kardeşini içeri almaktan çok uzaktı. Bir kat yukarı çıktıklarında Esma'yı gördü. Kapının önünde başını duvara yaslamış üzgün bir şekilde duruyordu.

"Ne oldu size böyle?" diye sordu Burak hayretle. Ailenin başına fena bir şey gelmiş gibiydi. Burak'ın evli olduğunu duyunca böyle bir

reaksiyon bekleniyordu Yağmur'dan. Durumun o kadar ciddi olacağına pek ihtimal vermemişti.

"Sabahtan beri bir şey yemedi Burak."

"Nasıl oldu?"

Esma başını kaldırıp ellerini kafasının iki yanından bastırdı.

"Hepsi benim suçum! Ama nereden bileyim ki paralel telefonu kaldırıp annemle konuşurken beni dinleyeceğini..." Baran karısının yanına giderek teselli etmek için kendisine çekti. Başını göğsüne yaslayıp sıkıntılı bir ruh hali içerisinde sırtını sıvazladı.

"Tamam hayatım, geçecek. O iyi baksana, nasıl çemkiriyor."

"Hastalanacak Baran."

"Korkma bir tanem."

"Şey..." Burak ikilinin arasına girerek bu sahneyi bozduğu için suratını buruşturdu. "Kapının başka anahtarı yok mu?" Esma başını kaldırdı. Olumsuz anlamda iki yana salladı.

"Bütün hepsini almış yanına."

"Sabahtan beri böyleyse neden beni çağırmadınız ?"

"Yiğit ile oynuyor sandık. Sonra Yiğit'in alakası olmadığını öğrenince duruma el attık ama geç kaldık sanırım. Dil döküyoruz ama nafile."

"Bu kızın sendeki takıntısını çözemedim ben." diye araya girdi Baran. Sorgularcasına bir hali vardı.

"Ben de bilmiyorum. Fazla ilgi göstermedim ama..."

"Çocuk psikolojisi işte. Betül'e de çok kızgın. Hadi Burak çıkar şunu odadan..." Esma neredeyse ağlayacaktı. Burak, Baran'a kısa bir bakış attıktan sonra başını salladı. Kapıya döndü ve iki kere tıklattı.

"Gidin dedim size..." diye içeriden bir bağırma sesi geldi.

"Prenses ben geldim. Hadi aç kapıyı konuşalım."

"Buyak?"

"Evet benim prenses." Kapının arkasında bir ses oldu ve küçük ayaklar kapıya doğru koşturdu. Bir burun çekme sesi eşliğinde "Sen mi geldin?" dedi. Burak hafifçe gülümsedi.

"Evet tatlım hadi aç kapıyı."

"Neden evlendin? Alamdan nefyet ediyoyum."

"Söyleme öyle. Sana hiç yakışmıyor Prenses."

"Git Buyak. Sen de annemley gibi konuşuyosun. Ben seni sevmiştim. Kalbim çok kıyıldı ama..."

"Tatlım af edersin aç kapıyı öyle konuşalım."

"Açmam..."

"Bak annenler çok merak etti ama. Seni görsünler sonra biz yalnız konuşalım olur mu?"

"Olmaz."

"Yağmur, çık artık!" Esma dayanamayarak araya girdi ve kapının arkasındaki kızına biraz sesini yükseltti. Sabrının son demlerini yaşıyordu. Yetmezmiş gibi yatak odasından Utku'nun sesi geliyordu. Baran karısını tekrar kendine çekerek başıyla odayı gösterdi.

"Çıkmıcammm..." Yağmur'un çemkirmesiyle omuzları düştü ve oğluna bakmak için yatak odasına doğru gitti. Baran karısının arkasından üzgün bir şekilde bakıyordu. Burak bir kez daha kapıya yanaştı.

"Prensesim, bak şövalyeni al içeri, sana neden evlendiğini açıklasın olur mu?"

"İstemiyoyum." Yağmur hıçkırdı. "Alamın nesini sevdin ki?" Burak başını çevirip Baran'a buruk bir gülümseme ile baktı. Baran ise gözlerini devirdi. Burak bir daha gülümseyip Baran'ı kolundan tutarak biraz kapıdan uzaklaştırdı.

"Pencere açık mı?"

"Bilmiyorum ki..." Gözlerini kıstı. "Ne yapacaksın? Pencereye mi tırmanacaksın?"

"Başka şans var mı? Çıkarmanın en akıllıca yolu bu olur herhalde..." Baran'ın aklına yatmamış gibiydi. Bir zamanlar Betül abisinden kaçmak için bu hafif eğimli çatıda ilerleyip diğer odanın açık camından içeri girmişti ama...

"Ben bir Esma'ya sorayım..." diyerek yatak odasına gitti. Burak'ta kapıya yanaştı tekrar.

"Prenses, evlendim çünkü bunun birçok nedeni vardı. Seninle aramdaki Prenses Şövalye ilişkisiydi. Güzel güzel eğleniyorduk, böyle kapının arkasından seninle konuşunca üzülüyorum ama..."

"Ben de Buyak..." Yağmur uzun ve sesli bir şekilde burnunu çekti. "Ama alamla olduğuna kızıyoyum. Neden ben değil? Beni sevmedin mi?"

Burak, Yağmur'un büyük gibi konuşmasını şaşkınlıkla dinledi. Arada r leri y şeklinde söylemese kapının arkasındaki kişinin büyük biri olduğunu sanabilirdi. İnce ses tellerinin bir önemi yoktu. Sırtında bir el hissedince döndü.

"Açıkmış. Kahvaltıda odayı havalandırmak için açmışlar. Yağmur kapatmadıysa ki sanmıyorum açık şu an. Yalnız çok tehlikeli, bunu yap-"

"Önemli değil Baran." diyerek sözünü kesti. "Başka yol yok baksana..." Burak dönüp bitişikteki odaya girdi. Camını açarak dışarıyı şöyle bir kontrol etti. Sonra Baran'ın onun için getirdiği sandalyeye çıkarak bir bacağını dışarı attı ve sıkıca tutunup düşmeden hafif eğimli çatıda ilerlemeye başladı. Yağmur'un odasına gelince başını uzatıp içeriye baktı. Şanslarına cam açıktı. Yağmur da kapının önünde sırtını kapıya yaslamış, ağlayıp duruyordu. Burak yavaş ama kendinden emin hareketlerle pencerenin kenarlarından tutunup içeri girdi. Yağmur başını kaldırınca ilk şaşırdı. Mavi gözleri şaşkınlıkla irileşti.

"Buyak?"

"Benim Prenses. Sen kapıyı açmadın ben de senin için camdan girdim."

"Sen o yükseklikten nasıl çıktın ki ?"

"Senin için Prensesim." Burak diğer bacağını da kurtardıktan sonra üstünü düzeltti sonra Yağmur'un yanına giderek kızı kucağına aldı. Ağlıyordu ama adamı itmedi veya bağırmadı. Burak, kilidi çevirerek kapıyı açtı. Yağmur, yüzünü Burak'ın boynuna gömdüğünden babasını görmedi. Baran endişeyle bir adım atınca Burak elini kaldırdı. Göz kırptı.

"İyiyiz, biraz yalnız konuşalım geliriz babası..." dedi. Baran kaşlarını çattı ama başını sallayarak izin verdi. Burak hafif gülümseyip kapıyı yavaşça kapattı. Baran gibi kadınlarla sorunu olmayan bir adamın birkaç sene içerisinde böyle ufacık dişi varlıklar için kendini sıkıntıya sokması inanılmazdı. Bekarlık hayatı bazen sultanlık olabiliyordu. Ama böyle güzel bayanlara sahip olmak paha biçilmezdi. Burak yatağın yanındaki tekli koltuğa oturarak Yağmur'u geri doğru çekti.

"Evet konuşalım şimdi prenses." Yağmur başını indirdi. Mavi gözleri akmayan yaşlarla parıldıyordu.

"Seninle evlenemicek miyim?" Burak gülümsedi. Yağmur'un kendisiyle evlilik planları kurduğunu bilmiyordu.

"Normalde ben senden çok yaşlıyım. Senin büyüyüp evlenme yaşına gelmeni beklersem saçlarım beyazlardı."

"Öyle de yakışıklı oluydun ama ..." Burak dişlerini göstererek gülümsedi. Yağmur'u kendisine çekerek alnına bir öpücük kondurdu.

"Sen eğer halan yaşında olsaydın emin ol başkasına bakmazdım." Burak sıkıca sarıldı o minik vücuda. Bir an için Betül ile geçirdiği zamanı ve onun kendisine karşı davranışlarını düşündü. Yağmur ile kıyaslanınca gerçekten arada farklar vardı. Yüzündeki gülümseme soldu. Ciddi bir hal aldı. "Kalbin çok güzel Yağmur'um... Sakın onu kirletme. Kirletmelerine de izin verme..." Yağmur başını kaldırdı. Yanaklarını elinin tersiyle sildi. Birkaç damla gözlerinde parlıyordu ama yüzü üzgün değildi.

"Alam seni elimden aldı. Ona çok kızgınım ben. Ne deysen de! Seni ondan daha çok seviyoydum ben... O senin kıymetini bilmeyecek ki..."

Burak'ın alnı kırıştı. Yağmur'un gelecekten görüntüler görüyormuş gibi böyle kesin konuşması çok garipti. Burak'ın içine anlamsız bir şekilde kötü bir his doğdu. Alt tarafı küçük bir çocuğun kıskançlıkla söylediği sözlerdi. Ama bu nedense hiç olmadığı kadar kendisini etkilemişti.

"Tatlım bunu deme. O da beni seviyordur..."

"iç (hiç) seni seviyoyum dedi mi?" Yağmur bilmiş bir edayla küçük burnunu havaya dikerek cevabını bekledi. Burak'ın aklı tamamen karıştı. Gerçekten söylememişti. Yağmur daha fazla beklemeden eğilip küçük bir kedi gibi göğsüne sığındı ve elinden geldiği kadarıyla sıkıca sarıldı.

"Ben diyoyum Buyak... Seni seviyoyum ben. Em (hem) de çok..." Burak şok olmuştu. Kendisinden 31 yaş küçük bir kızın böylesine anlamlı ve içten söylediği sözler kendisinde ağlama isteği oluşturuyordu. Burak da ona sıkıca sarıldı.

Betül'ü seviyordu. Ama o onu gerçekten seviyor muydu?...*'Ah Yağmur...'*

O hafta boyunca Burak ve Baran işlere o kadar gömülmüşlerdi ki Burak, Betül'deki değişiklikleri fark bile edemiyordu. Akşamları eve geç geldiği için sadece yatak kısmında beraber oluyorlar, sabahları da herkes kendi işine bakıyordu. Ne Betül daha fazlası için uğraşıyor ne de Burak'ın birlikte vakit geçirme planlarına uyuyordu. Burak onun bu sıkılganlığını sürekli evde olmasına bağlıyordu. Evlenince işte çalışmak istememişti. Burak'ın evine bakacağını ve standartlarını düşürmeyeceğini bildiği için bu konuda rahattı.

İşler ise hiç düzgün gitmiyordu. Baran'ın bahar ortalarında yeni gireceği inşaat için rakip bir firma sürekli olarak rahatsız etmeye başlamıştı. Bir şekilde işlerine taş koyuyorlardı. Daha bir belanın nedeni çözülememişken bir yenisiyle uğraşıyorlardı.

O ise ayrı bir konuydu. Geçen aylardaki saldırılardan bu yana bir şey çıkmamıştı. Cinayete kadar ciddi olaylar birkaç aydır durulmuştu. Kim oldukları belirsiz kişiler geldikleri gibi bir anda yok olmuştu. Umut ve Ali komiser işin üzerinde çalışıyorlardı ama bir sonuca varamamışlardı. Ömer ise görünenin arkasındakileri araştırmak üzere birçok tanıdığı ile görüşmeler yapmış ama nedense bulamamıştı.

Fakat şimdi Türk bir firmanın böylesine köstek olması sorun teşkil ediyordu. Bu da Baran ve Burak'ın zamanından epey alıyordu.

Betül cephesinde ise hayat hiç kolay değildi. Betül tüm gün evde ruh gibi geziyordu. Davranışları normal bir insanınki gibi değildi. Yemek yemeği bile çoğu zaman boş geçiriyordu. İçindeki bu şeyi öldürmek istediği içindi. Aklı karışıktı. Bir annenin sorumlulukları kolay alınmıyordu. Doğurmayı seçerse tüm negatif cevaplar kendisini buluyordu. Aklına hiç güzel olan şey gelmiyordu. Evden çıkmaması da bu ruh halindeki en büyük etkendi. Depresyona girmesi hiç iyi olmamıştı.

Yataktan kalkarak salona gitti, televizyonu açtı ve önünden hiç kalkmadı. Burak gittiğinden beri ağlıyordu. Bugün kendisini daha kötü hissediyordu. Burak'a bir şey çaktırmamak için çok uğraşmıştı. Anlamadığını sanıyordu ama bir şekilde şüpheleniyor olabilirdi. Saat öğlene doğru geliyordu ki kapı çaldı. Yerinden hiç kalkacak gücü yoktu. Bekledi. Burak'ın zaten anahtarı vardı. Misafir ise karşılayacak durumu yoktu. Biraz sonra sehpanın üzerindeki telefonu çaldı. İstemeyerek de olsa eğildi ve ekrana baktı. Esma arıyordu.

"Efendim?" dedi zoraki bir şekilde.

"Neredesin kızım? Ağaç oldum kapıda."

"Esma ben..."

"Hadi konuşma, kucağımda çocukla yoruldum aç şu kapıyı. Evdeymişsin Burak ile konuştum." Betül hiçbir şey demeden telefonu kapatıp yerinden kalktı. Üzerinde pijamaları ve ayağındaki pofuduk terliği ile ayağını sürüyerek kapıya gitti. Kapıyı açınca Esma'nın gülen yüzüyle karşılaştı ama kadının yüzü anında asıldı.

"Betül?" dedi endişeli bir şekilde. Betül pusetindeki Utku'ya şöyle bir göz atıp arkasını döndüğü gibi salondaki koltuğuna oturdu. Esma hemen kapıyı kapattı ve getirip Utku'yu koltuğun üstüne koydu.

"Kızım bu ne hal? Ne oldu sana?"

"Hiç..."

Esma'nın endişeli bakışları her bir noktada geziyordu.

"Nasıl hiç? Gözlerin şişmiş ve kıpkırmızı olmuş, suratın beyaz? Görmeyeli zayıflamışsın da... Ne oldu?"

"Esma, gerçekten misafir ağırlayacak halim yok. Kusura bakma ama gitmeni isteyeceğim..."

"Hayır efendim gitmiyorum. Bana neden böyle olduğunu söylemeden olmaz!" Gözlerini kısarak hala televizyona bakan görümcesini süzdü.

"Burak ile kavga etmiş olamazsın, konuştuğumda gayet keyifliydi." Betül hala bir cevap vermemişti. Esma, uzanıp sert bir şekilde elindeki kumandayı aldı ve televizyonu kapattı.

"Bir şey konuşuyoruz şurada..."

"Esma üzerime gelme." Betül sesini bir ton yükseltmişti.

"Bana ne olduğunu söylemeden asla bırakmam peşini..."

"Hamileyim!" Birkaç saniye sustu sonra devam etti. "Duydun mu? Hamileyim..." Betül yerinden kalkarak pencerenin önüne gitti. Dışarıda çok güzel bir hava vardı ama o eve kapamıştı kendisini. Güzellik artık kendisini çekmiyor ve etkilemiyordu. Sanki enerjikliği içindeki bebeğin varlığı ile bitmişti.

"Ne güzel bir haber bu! Sevinsene... Allah'ım kuzen geliyor oğlum sana..." Esma küçük bir kahkaha atarak Betül'ün yanına gitti. Sarılmak için görümcesini kendisine çevirirken yanaklarından aşağı inen

yaşları gördü. Yine sevinci yarım kalmıştı.

"Betül?" dedi, genç kadın yanağındaki bir damla yaşı silerken.

"İstemiyorum..." Esma'nın yüzündeki gülümseme anında silindi. "Bu bebeği istemiyorum ben..." Betül hıçkırdı. Durumu hiç iyi değildi. Bacakları kendisini taşımadı ve yere doğru oturdu. Esma o düşmesin diye kolundan kavrayarak yavaşça oturmasını sağlamıştı.

"Neden istemiyorsun?"

"Doğuramam... Korkuyorum... İstemiyorum..." Esma Betül'ün başını kendisine çekerek göğsüne dayadı. Sırtını sakinleştirmek için sıvazlayıp duruyordu.

"Çok güzel bir şey ama... Baksana Utku ne güzel. İkizler de öyle..."

"Sana öyle..." Betül hemen geri çekildi. Gözlerindeki yaşları yarım yamalak kurulayarak yerden kalktı ve savsak adımlarla koltuğa gitti. Bacaklarını kendisine doğru çekerek yüzünü gömdü.

"Sana da öyle... Bak ilk zamanlar biraz garipsiyorsun. Ne olduğunu anlamıyorsun ama zamanla karnın ortaya çıkıyor, sonra bebek hareketleniyor, sen de zamanla ona o kadar bağlanıyorsun ki..."

"Esma lütfen sus!" diye bağırdı. "Bir ay önce hatırlıyor musun? Tam burada bana evlilik sadece bebek demek değil diye akıl veriyordun. Evlilik bebek getirdi işte! O şey karnımda gün geçtikçe büyüyor. Sen üç tane doğurmuş olabilirsin ama ben istemiyorum. O küçük şey... Canım yanacak..."

"Acıya denk güzel meyvesini alacaksın."

"Hayatımı değiştirecek!"

"Hayatına renk katacak!" dedi Esma sert bir şekilde. Betül'ün istememesi canının yanacak olması mıydı?

"Tatlım neden istemiyorsun? Bunlar bir sebep değil. Hem 9 ayda bunlara alışırsın."

"Annem..."

"Ne olmuş annene?"

"O öldü! Ben annemi tanımadım ve şimdi de benim kararım yüzünden ortada kalan bir bebek istemiyorum."

Esma kaşlarını çattı. Bu ne saplantılı bir düşünceydi böyle?

"Benim de Utku'nun doğumunda ölüp tekrar dirildiğimi sana hatırlatırım."

"Aynı şey değil. Ah Esma ben çok kötüyüm..." Esma Betül'ün mantığının kapandığını çok sonradan fark etti. Kendisini bebeği istemediğine şartlandırmıştı. Bunu değiştirmek hiç kolay olmayacaktı.

"Burak biliyor mu?" Aksini düşünse de yine de sormak istemişti.

"Hayır... Asla bilmemeli..." Betül hızla bacaklarını indirip Esma'nın eline yapıştı. "Ne olur ona söyleme Esma..."

"Bebeğin babası! Bilmeye hakkı var."

"Hayır yok! Bu kaza kurşunu gibi bir şey. İsteyerek yapmadık. O da istemiyor zaten.... Bunu onunla konuştuk."

"Aldırmana izin mi verdi?"

"Hayır... Ama lütfen Esma bana söz ver! Her şeyi bana bırak."

"Betül aptalca bir şeyler planlıyorsun değil mi?" Betül ellerini hızla geri çekti. Başı önüne düştü. "Ben şey..."

Esma dehşet içerisindeydi. "Evet düşüyorsun. Ah..." Elini alnına bastırdı. "Buna ses çıkarmamamı bekliyorsun öyle mi?"

"Esma aldırmazsam hayatım çok zor olacak!"

"Bir bebeği aldırmak ne kadar günah biliyor musun? Allah sana bir can bahşetmiş, bunu nasıl istemezsin."

"Esma yeter!" diye tekrar bağırdı Betül. O sırada Utku uyandı ve ağlamaya başladı. Esma çantasından biberonu çıkarırken ters bir bakışla görümcesini süzüyordu. "Ben de biliyorum. Tüm bunları düşünmedim mi sanıyorsun?" Betül ses tonunu alçalttı.

"O zaman sorun ne?"

"Biraz önce söyledim sana! Sadece bu değil..."

"Devam et!"

"Ben daha Burak ile evliliğimin tadını alamadım ki..." Karışan psikolojisi bir zamanlar emin olduğu duyguların sorgulanmasına neden oluyordu. "Ben onu gerçekten seviyor muyum artık emin değilim."

"Bu çok aptalca. İki aydır evlisiniz. Ayrıca sen zaten onu seviyordun. Evlilikten öncesini de unutma."

"Ya yanıldıysam? Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?" Esma başını iki yana salladı.

"Adım gibi eminim. Burak senin için ölümü göze alır ve sen de onun için her şeyi feda edersin."

"Bu yüzden bu bebeği feda ediyorum. Anladın mı?! Onu sevdiğimi anlamama karşılık, evliliğimizi anlamamız için bebeği aldırmak!"

"Hah! Bu hayatım boyunca duyduğum en saçma söz! Sevdiğini anlamak istiyorsan bir süre ondan uzak dur. Emin ol çok işe yarıyor. Hatta Burak ile kavga ederek bunu yap. Acının alasını göreceğinden adım gibi eminim."

"Senin yaşadıklarının aynısını benim de yaşayacağımı nereden biliyorsun Esma?" diyerek tersledi.

"Biliyorum çünkü acı o şeyin anlamını kavramana yarıyor!" Başını çevirip Utku'nun biberonu emişini izledi. Babasının gri gözlerini almıştı. O kadar güzel bir bebekti ki Esma baktıkça yüreğinin büyüdüğünü hissetti. Emzirseydi aradaki fark daha bir duygusal modda ilerleyebilirdi.

"Şuna baksana... O senin nefretle baktığın küçük şey, böyle harika bir mucize oluveriyor. Ben onu ölümüne bir kararla doğurmuş olabilirim. Ama sevgimi asla anlayamazsın." Başını Betül'e çevirdi. "O bebeği aldırınca Burak'ın nasıl yıkılacağını düşün."

"Haberi olmazsa sorun olmaz."

"Sence gizli kalır mı? Gerçeğin bir gün karşına çıkacağını tahmin edemedin mi? Burak'tan söz ediyoruz lütfen bunu da unutmayalım!"

"Burak'ı o kadar büyük görme. Şu an işinden başka bir şeye bakacak durumu yok. Akşam eve çok geç geliyor. Durumumu fark etmedi bile."

"Sevişiyor musunuz?"

Betül bu soruyla irkildi. "Şey..."

"Evet yani? Peki bebeği aldırınca ona ne diyeceksin? Bir süre ilişkiye girebileceğini sanmam. Ben bile daha yeni kendimi toparlıyorum."

"Bir çaresini bulabilirim."

"Belki... Ama bebeği aldırdığında Burak'a her baktığında aklına bu yaptığın kötülük gelecek ve bir vicdan gibi ensende varlığını hissedeceksin."

"Esma yeter, çok üzerime geliyorsun."

"Yanlış bir şey yapmaman için uğraşıyorum. Bir tutturmuşsun aldıracağım diye... O dünya güzeli varlığı öldürmeye nasıl vicdanın el veriyor anlamıyorum."

"Benim yaşadıklarımı yaşamadın bilemezsin."

"Benim ikizlere hamile kaldığımda yaşadığım travmayı da sen bilemezsin. Ben bebeklerime tutundum. Onlar sayesinde hayattayım belki de. Sen ise aptal bir fikir üzerine kurulmuş kararından vazgeçmek istemiyorsun. Senin gibi bir kadının daha mantıklı kararlar vereceğini tahmin ederdim."

Esma'nın sözleri çok ağrına gidiyordu. Betül kendisine küçük, iğrenç bir böcek gibi bakan yengesine karşılık veremedi. Haklı olabilirdi ama Burak'a her şeyi anlatırsa asla aldırma gibi bir şansı olmayacağını da biliyordu. Bu bebeği başka şartlar altında olsa doğururdu belki de. Ama istemeyince istemiyordu. Kararı buydu. Değiştirmek şöyle dursun, Burak'ı sevdiğini anlamadan- ki adama bir zamanlar büyük bir aşk duyuyordu- onun için her şeyi yapacağına emin olmadan hayatının geri kalanını etkileyecek bir karar vermeyecekti. Esma ile konuşması bu kadar sürmüştü. Bir süre hiçbir şey konuşmadan oturduktan sonra Esma hazırlanıp oğluyla beraber evi terk etmişti. Betül ise öylece tek başına kalakalmıştı. Titreyen elini karnına koydu. Burada Burak'a ait bir parça vardı ama lanet olsun ki Betül hiçbir şey hissetmiyordu!

Üzgünken karar verilmesi hayat boyu yapılacak en büyük hataydı. Yapıldıktan sonra duyulan pişmanlık ömür boyu etkisini gösteriyordu.

Betül ağır depresif ruh halinin etkisiyle doğruyu yanlışı ayırt edemeyecek bir durumdaydı. Kimsenin söylediği doğru gelmiyordu. Tek doğru kendi bildiğiydi. Normalde böyle olması gerekirdi ama psikolojik rahatsızlığın olduğu durumda değildi.

Cep telefonundan en yakın arkadaşı Nur'un kardeşi olan Selin'i aradı. Müsaitse yanına gelip çok önemli bir konuda konuşmak istediğini söyledi. Genç doktor hemen kabul etti. Betül hazırlanıp evden dışarı çıktı. Yine arkasından takip eden bir koruma aracı vardı. Onları nasıl atlatması gerektiğini bilmiyordu. Apartmanın kapısındayken tekrar eve çıkarak kılık değiştirdi. Saçlarını şapkasının altına toparladı. Üzerine kot pantolon, uzun kollu fermuarlı bir sweatshirt giyerek erkek gibi dışarı çıktı. Gözlüğü ve şapkasıyla Betül kimliğini iyi kamufle etmişti. Çağırdığı taksiye atladığı gibi adamların takibinden kurtuldu.

Selin'in çalıştığı hastaneye gitti. Kendisi jinekologdu. Betül'ü güler yüzle karşılayıp önemli meselenin ne olduğunu sordu. Betül direkt ona durumundan bahsetti.

"Hamileyim!"

"Ne! Aman Allah'ım Betül hamile... Hayatım boyunca senin nasıl bir anne olacağını düşünmüştüm. Ablam ve sen ikiniz... Biliyorsun işte fazla uçuksunuz."

Betül Selin'in heyecanla onu tebrik etmesine dayanamayacaktı.

"Bu bebeği aldırmak istiyorum. Ne yapmam gerekiyor?"

Selin'in kahverengi gözleri irileşirken hayretle arkasına yaslandı.

"Anlamadım..."

"Bu bebeği istemiyorum!"

"Betül bu..." Selin şok olduğu için düzgün kelimeleri bulmakta zorlanıyordu. Betül hiddetle masaya eğildi.

"Yapabilir misin yoksa yapamaz mısın?" diyerek sesinin tonunu yükseltti. Sabrı kalmamıştı.

"Biliyorsun. Normalde kocanın rızası olmadan kürtaj yapılması yasak..."

"Yapamazsın yani?"

"Ben yapmazsam sen ne yapacaksın?"

"Gidip başka alternatif arayacağım. Parayı verince yapamayacak yer yok nasılsa..." Betül koltuğundan sinirle fırladı. Kapıya giderken Selin hemen ayağa kalkarak arkasından bağırdı.

"Tamam dur! Gel otur şöyle konuşalım. Gidip saçma sapan, hijyensiz ortamlarda hastalık kapma." Betül omuzunun üstünden geri baktı.

"Yapacak mısın? Fikrimi değiştirmek için uğraşırsan giderim."

"Tamam, tamam. Gel..." Betül dönüp koltuğuna tekrar oturdu. Selin rahat bir nefesle düşünmeye başladı. Yasal olarak kocasının izni gerekirdi. Gizli kapaklı yapabilir miydi bunu düşünmesi gerekiyordu.

"Sana test yapmamız gerekiyor. Bebeğin kaç aylık olduğunu ve sağlık açısından bir sorunun olup olmadığına bakmamız gerekiyor."

"Bugün yapabilir misin?"

Selin gözlerini kırpıştırdı.

"Bak bu o kadar basit bir işlem değil. Seni normal hasta olarak kayda almıyorum. Kocanın izni olmadığı ortaya çıkarsa başta benim daha sonra hastanenin başı büyük belaya girer. Yakın bir arkadaşımdan gizli olması için rica edeceğim. En erken yarın yapabiliriz."

Betül düşündü. Bir gün daha sabredebilirdi. Başını sallayarak Selin'in tahliller ile ilgilenmesi için bir hemşire çağırmasını izledi.

"Bunu kimseye söylemeyeceksin! Ablana bile...Eğer söylersen Selin... İşte o zaman başın belaya girer."

"Tamam!"

Betül eve giderken iki haftadır yaptığı gibi sürekli düşünüyordu. Artık dönüşü olmayan bir yola giriyordu. Hiçbir şey hissetmediği bu et parçasına karşı merhametli olamıyordu. Duygularını yitirmiş gibiydi. Bebeği aldırdıktan sonraki ruh hali... Asıl bilinmezlikte olan buydu!

Akşam yemeği vaktinde Burak eve geldi. İçeri girdiğinde etrafın dağınık bir halde olduğunu gördü. Işıklar bile yanmıyordu. İlk hissettiği korkuydu ve hemen yatak odasına koştu. Betül'ü yatakta cenin pozisyonunu almış bir şekilde yattığını görünce ferahladı. Yavaşça yanına gitti.

"Betül?" diye sevgiyle seslendi. Betül gözlerini yarım açarak kocasına baktı. Bu adamın bu kadar şefkatli olması aklını kurcalıyordu. Bebeği olduğunu duysa sevinçten ölebilirdi belki ama bilmiyordu...

"Hasta mısın?" Betül başını salladı.

"Neyin var? Hadi hastaneye gidelim..." Üzerindeki örtüyü çekmek için hamle yaptı ama Betül sıkıca sarıldı.

"İstemiyorum. O kadar ciddi değil. Uyumak istiyorum sadece..."

'Ve bir an önce yarın olsun!'

"Yemek yedin mi?"

Betül başını olumsuz anlamda salladı.

"Tamam ben bir şeyler hazırlarım şimdi." Burak yerinden kalkarak elbise odasına gitti. Üstünü değiştirdikten sonra karısının alnına bir öpücük kondurdu ve mutfağa yöneldi.

Betül ise yüzünü yastığa gömerek hıçkırarak ağladı. Bebeği aldırmaktan başka şansı yoktu. Daha çok gençti. Kendisinden bir yaş kü-

çük olan Esma'nın 3 çocuğu olabilirdi ama o Esma değildi. Betül'dü! Her seferinde başka bir neden yüzünden ağlıyordu. Durumu gerçekten çok ciddiydi.

Burak'ın hazırladığı çorbadan birkaç yudum alınca midesi isyan etti. Bulantıları onu çok etkiliyordu zaten birkaç gündür de midesine doğru dürüst yemek girmemişti. Burak kaşlarını çatarak karısını inceledi.

"Sen hiç iyi görünmüyorsun. Hadi hazırlan hastaneye gidiyoruz." Yerinden kalkarak Betül'ün sandalyesine gitti. Ellerini omuzlarına koymuştu ki Betül irkildi.

"Gitmek istemiyorum."

"Durumun iyi değil. Gözlerin kıpkırmızı, yüzün beyaz... Fark etmedim sanma ama acayip zayıfladın, birkaç gündür sabahları miden de bulanıyor." Burak'ın aklına farklı bir neden gelse de Esma'nın hamile olduğu zaman daha çok güzelleştiğini görmüştü. Betül ise hamile olmaktan çok hasta biri gibi görünüyordu.

"Gitmeyeceğim..."

"Betül söz dinle!"

"Yeter dokunma bana!" Burak'ın kendisine uzanan ellerine vurarak itti. Burak bu davranışlara anlam veremiyordu. Bir anda o çok sevdiği karısı değişmişti sanki. Telefon çalmaya başlayınca hiçbir şey söylemeden salondaki sehpaya gitti. Betül'ün telefonuydu. Arayan Esma'ydı. Getirip önüne koydu.

"Esma arıyor." Zırıl zırıl çalan telefon da sinirlerini bozunca hızla telefonu alıp kulağına götürdü Betül.

"Evet?"

"Betül, ben özür dilerim. Fazla üzerine geldim. Senin bunalıma girdiğin belli ve benim daha farklı davranmam gerekirdi."

Betül yan gözle kocasına baktı. Sakin bir nefes alarak sözlerini belli bir düzende sarf etti.

"Ben ters davrandım. Ben de senden özür dilerim." Burak konuşmayı dinliyormuş gibi görünmüyordu. Tekrar yemeğine dönmüştü ama onu da yediği söylenemezdi. Sadece kaşıkla karıştırıyordu ve kulağı tabi ki de telefondaydı. Esma ile kavga mı etmişti? Bütün sinirinin anlamı bu olabilirdi ama Esma ile bir kere kavga ettiğini görmemişti. Sebebini çok merak etti.

"Betül... Lütfen yanlış bir şey yapma. Yarın kontrole gidelim. Bak kalp atışlarını dinle eminim vazgeçeceksin."

"Esma, bu konuda konuşmak istemiyorum. Birbirimizi daha fazla kırmayalım ve kapansın."

"Kapanacak bir konu değil. En azından birkaç gün bekle."

"Tamam."

"Peki. Seni seviyorum görümcek." Esma ve Betül'ün yüzünde aynı anda hüzünlü bir gülümseme oluştu ama ikisi de görememişti.

"Ben de seni yenge." Telefonları kapattılar. Burak başını kaldırdı.

"Kavga mı ettiniz?"

"Evet."

"Konu neydi?"

"Önemli değil." Yerinden kalkmak için hareketlendi. "Çorba güzel olmuş, ellerine sağlık. Biraz yatsam iyi olacak..." Burak sadece başını salladı. Aklındaki birçok soru ise cevaplanmayı bekliyordu.

"Esma? Neden ağlıyorsun birtanem."

"Ah Baran, seni o kadar çok seviyorum ki..." Esma elindeki telefonu çalışma masasına bırakarak kocasına sarıldı. Yüzünü boynuna gömüp o bildiği huzur dolu kokuyla ciğerlerini doldurdu.

"Ben de seni seviyorum aşkım ama bu neden ağladığını açıklamıyor."

"Sus... sadece sıkıca sar beni... Senden asla kopmama, aşkımdan başka aksini düşünmeme, çocuklarımdan uzaklaşmama izin verme... İyi ki senin çocuğunu doğurmuşum. Siz benim yaşam kaynaklarımsınız... Yeni bebeğimiz oldu ama senden yine hamile kalsam yine doğururum... Sen benim nefesimsin..." Baran boynuna sarılarak içini döken karısını sessizce dinliyordu. Esma'dan gelen sözler kalbinden çıkmıştı. Bunu anlayabiliyordu. Ama 'neden bu kadar doldu?' Soru işaretleri yine toplanmaya başlamıştı. Karısının belinden sıkıca kavrayıp kendisine bastırdı.

Burak masayı toparladıktan sonra saatin çok geç olduğunu gördü. Yatak odasına girdiğinde Betül'ün uyuduğunu düşünüp ses çıkartmamaya çalışıyordu. Betül üzerine çektiği örtüye sıkıca sarılmıştı. Başı diğer tarafa dönük olduğundan yüzü görünmüyordu. İçerideki gece lambasının aydınlatması yeterli değildi.

Burak dönüp banyoya girdi. Kapıyı arkasından yavaşça kapadı. Yorgunluktan sırt kasları ağrıyordu ama gözlerinde uyku yoktu. Duş alıp rahatlayarak yatmaya karar verdi. Üzerindeki tişörtü kafasından çekip çıkardı. Aklına Betül'ün durumu geldiğinde tüm enerjisi çekildi ve lavaboya dayadığı boğum boğum olan kaslı kollarıyla aynadan yüzüne baktı.

Betül neden bu kadar mutsuzdu? Neden ona eskisi gibi gülerek sevgi dolu bakmıyordu? Gözlerindeki kırgınlığa derin derin baktı. Bir gün... Bir gün daha dayanacaktı. Eğer Betül yarın geldiğinde de böyle olursa onu kesin olarak hastaneye götürecekti.

Hızla arkasını döndü. Bir adım attığında yerdeki banyo halısının üzerinde ayağına küçük bir kâğıt parçası takıldı. Yere eğilip yırtılan kâğıdı inceledi. Çöp kutusuna dönüp pedala basınca açılan kapağın içine kâğıdı bıraktı. O sırada siyah çöp poşetinde bir şey gözüne çarptı. Umursamadan ayağını pedaldan kaldırdı ve küvete döndü. Ama aklı hala çöp kutusunda kalmıştı. Merakının galip gelmesiyle tekrar dönüp çöp kutusunun içine baktı. Orada uzun beyaz bir alet duruyordu. Kaşlarını çattı. Elini uzatıp küçük aleti aldı. Üzerindeki ekrana benzer küçük bir pencere vardı. Biraz daha inceledi. İki kırmızı çizgi yan yana duruyordu. Burak birkaç saniye boş boş baktı. Ardından kaşları öyle bir kalktı ki şaşkınlıktan dengesini kaybedip yere oturdu. Bu bir hamilelik testiydi ve bildiği kadarıyla o iki çizgi de hamile olduğunu söylüyordu. Gözlerini o kadar çok kırpıyordu ki bu gerçek onu iyice afallatmıştı. Bir bebek...

Betül hamile olduğu için ondan uzak duruyordu. Üzerindeki depresyon bu yüzden olmalıydı. Yerinden fırladı. Kapıyı açıp odaya geçti.

"Betül... Betül..." dedi heyecanla. Henüz yeni dalmaya başlayan kadını uyandırdı.

"Efendim Burak?"

"Uyan, bana bak!"

"Ne oldu? Çok mu acil?"

Betül aksi olamayacak kadar uykuluydu. Yarım açılmış gözlerini kocasına dikti. Sırtını yatağın başlığına yasladı.

"Hamile misin?"

Betül'ün gözleri tamamen açıldı.

"Sen... nereden?"

Burak elindeki aleti gösterdi. Yüzünde sabırsız bir bekleyiş vardı. Gözlerinin içi gülüyordu neredeyse.

Betül aleti görünce kendisine olmadık küfürler yağdırdı. Testi yaptıktan sonra nasıl orada unutabilmişti? Burak'ın görebilme ihtimalini unutması kendi aptallığından başka bir şey değildi.

"Burak... bak..."

"Betül dinle beni!" Yatağın yanında yere çöktü. Karısının küçük, narin ellerini ellerinin arasına alarak üstüne öpücük kondurdu. "Biliyorum sana ısrar etmeyeceğimi söylemiştim. Her şeyi zamanına bıraktım ama... ben... şu an bebekle heyecanlandım." Yüzünü ifadesiz tutmak için çok uğraşıyordu ama başarılı olduğu söylenemezdi. Kendi haline sırıtarak "Bunu beklemiyordum" dedi. Bakışlarını kaldırdı. "Senin bir haftadır, böyle hasta gibi olmanı başka bir şeye bağladım. Hamile olduğunu neden bana söylemedin? İstemediğini biliyorum ama artık ailemiz düzene girebilir. Sana söz veriyorum, tüm korkularından arındıracağım seni..."

"Burak dur! Sana söylemememin nedeni bilmediğin zaman her şey daha kolay olacağı..."

Burak'ın dudaklarındaki haylaz gülümseme dondu.

"Anlamadım. Ne demek bu?"

"Bebeği aldıracağım." Genç adamın gülümsemesi yavaşça solarken başından aşağı kızgın yağlar dökülüyormuş gibi fiziki bir acı duydu. Betül'ün ellerini kucağına bıraktı. Dizlerinin üzerine çöktü.

"Ani karar vermeden önce düşünmeni öneriyorum."

"Düşünecek bir şey yok!" Betül üzerindeki örtüyü hışımla atarak yatağın üzerinde emekleyip diğer taraftan ayağa kalktı.

"Düşünmeni istiyorum Betül!" derken Burak'ın sesindeki heyecandan eser yoktu. İfadesiz suratını genç karısına çevirdi. Ayağa kalkıp hiddetlenen kısık bakışlarını yüzüne dikti.

"Burak Allah kahretsin, senin bunu bilmemen gerekiyordu. Benim aptallığım yüzünden öğrendin!"

"Bunu benden saklayıp gidip habersiz aldıracak mıydın?" Dudaklarını sinirle sıktığından ince bir çizgi halini aldı.

"Evet! İstemiyorum bu bebeği anlıyor musun? Sürekli bebek konusunda tartışmamızdan bıktım!" diye çığlık attı. Odanın kapısını açtı ve salona doğru koştu. Gözlerinden yaşlar adeta fışkırıyordu. Onun arkasından Burak geldi.

"O bebeğin benim de olduğunu sana hatırlatırım! Sorumsuzca hareket edemezsin."

"Bebek senin diye kölen mi olacağım!"

"Sana sadece düşün diyorum. Eğer hala fikrin bu yöndeyse bir yolunu buluruz." Burak'ın çektiği ızdırap gözlerine vurdu. Biraz daha tartışırlarsa erkek olduğunu unutup ağlayabilirdi. "Neden bana karşı böylesin? Neden sürekli canımı yakmaya çalışıyorsun."

Betül sözlerin altında o kadar çok eziliyordu ki psikolojisi artık delilik sınırına dayanmıştı. Elleri panik atağın sonucunda zangır zangır titriyordu. Gözlerindeki yaşlar şelale gibi boşalıyordu. Bacakları onu taşımadı. Yere sertçe otururken çığlıklar içerisinde ağlıyordu.

Burak onun kriz geçirdiğini anlayınca hemen yanına koşup sıkıca sarıldı. Çenesini başına dayayarak göğsüne bastırdı.

"Şşşttt... tamam tamam."

"Burak..."

Burak hayatında ilk defa ne yapması gerektiğini bilemiyordu. Böyle bir ikilemde kalmak çok canını yakıyordu. Bebeği istese Betül'ü, Betül'ü alsa bebekten vazgeçmek zorunda kalacaktı. Nedense bu bebeğin hayatlarına yeni bir şekil vereceğini düşünmüştü. İnsanın kendi bebeğinin olması başka hiçbir şeye benzemiyordu. Diğer yandan Betül sevdiği kadındı. Onun canından daha değerli ne olabilirdi?

"Sakin ol, derin nefesler al Betül." Genç kadın onun dediklerini yaptı. Gözlerindeki yaşlar Burak'ın şefkatli kollarındayken dinmeye başladı. Titremesi az da olsa etkisini azalttı.

Ne kadar süre geçtiği bilinmez Betül'ün düzenli nefes alışlarıyla geri çekilip karısına baktı.

"Şimdi iyi misin?"

"Sarılman iyi geliyor. Beni bırakma..." Betül küçük çocuk gibi tekrar Burak'ın kollarına sığındı. Koca adam onu sarmalarken kulağına fısıldadı.

"Lütfen Betül... Bir süre düşün. Benim için..."

Betül'ün ise yanaklarından sessiz yaşlar süzülmeye devam ederken "Tamam" dedi. Ama gerçekten hiçbir şey tamam değildi.

Burak onu kucağına alıp yatak odasına taşıdı. Bu cevap şimdilik yeterdi. Gerisini ilerleyen zamanlarda halledebilirlerdi.

Betül, artık yolun sonuna gelmişti. Üzerine giydiği o yeşil önlüğü ile verdiği kararda durmaksızın ilerliyordu. Bu zamana kadar hep kendi bildiği ile yaşamıştı. Evlenmişti ama hamile kaldığı için bebekten vazgeçecek kadar duygusuzdu.

Her şeyin habersiz olması için elinden geleni yapmıştı. Esma'ya ve Burak'a bekleyeceğini söyleyerek yalan söylemişti.

Burak'a bile fark ettirmemişti. Sabah evden çıkmasını ve arabaya binip gitmesini heyecanlı ama bir o kadar boş bir beden şeklinde izlemişti. Şimdi ise bacaklarını iki yana açarak yattığı bu sedyede belki geleceği yok olacaktı. Belki ameliyat sırasında ölürdü. Ama bu hissettiklerinden farklı bir şey olmayacaktı. Bir buçuk haftadır cehennem azabındaydı. Bundan daha ağır bir yük olamazdı. Annesinin kendisini bıraktığı gibi o da bebeğini bırakmak istemiyordu. Bu yaptığı yanlış da olabilirdi, doğru da... Peki kime göre?

"Hazır mısın?" diye sordu Selin, ameliyat önlüğünü giymiş, ağzında doktor maskesi vardı.

"Evet," dedi Betül fısıltıya benzer alçak bir sesle. Diğer tarafta bir doktor belirdi.

"Bu benim yakın arkadaşım Onur, ameliyatını o yapacak."

"Sen de yanımda olacak mısın?"

"Tabi..." Selin bakışlarını kaldırıp Onur ile bakışarak tekrar Betül'e döndü. "Vazgeçmek için çok geç değil, Betül."

"Bitir... şu... işi..." dedi heceleyerek.

Betül girdiği bu depresyondan mantıkla çıkamamıştı ve bebeğini, kendisinden bir parçayı söküp almalarına izin veriyordu. Hiçbir şey hissetmemesi onun suçu değildi. Hayatını karartacak o kararda ilerlemiş ve sonunda bu sedyede yatmıştı. Selin anestezi uzmanına dökerek başıyla işaret verdi.

Narkoz vücuduna yayılırken gözleri duvarda asılı olan mavi gözlü bebek resmine kaydı. Göz kapakları yavaşça aşağı doğru inerken beyninde acı çığlıklar yankılanıyordu.

Burak'ın bebeği...
Anne ne olur yapma...
Oğlum...

Gözlerini açtığında başında bir hemşire vardı. Serumu kontrol ediyordu. Zor da olsa kurumuş olan ağzını araladı.

"Bitti mi?"

Hemşire gülümsedi.

"Evet, başarılı bir kürtajdı. Siz de sağlıklı..."

Betül gerisini duymadı bile... Sonunda olmuştu! Amacına ulaşmıştı. Kurtulmuştu o et parçası dediği yükten! Bundan sonra hayatına mutlu(!) devam edebilirdi. Bebeği yoktu. Hayaline gelen erkek bebek, babası gibi mavi gözleri olan oğlan çocuğu yok olmuştu. Gözlerinden iri damlalar süzüldü. İşte olmuştu. İnsanoğlu yaptığının cezasını çekiyordu. Son pişmanlık hiçbir işe yaramayacaktı. Bundan sonra Betül yaptığının cezasını çekecekti!

Hemşire odadan çıktı. Betül ise hıçkırıklarla ağladı.

"Özür dilerim bebeğim... Çok özür dilerim..."

Birkaç saatlik dinlenmenin sonunda Selin yanına geldi. Kontrolleri için birkaç kağıdı inceledi. Sonra Betül'ün taburcu olmasına izin verdi.

"Kanaman biraz olabilir, korkma."

"O gitti..."

"Bunun için istekli olan sendin, unuttun mu?"

"Doğru..."

Genç kadın halsizdi. Vücudu ona inat edermiş gibi hareketlerini ağır bir şekilde gerçekleştiriyordu. Gözleri olabildiğince şişmiş ve

içindeki acıyla bütünleşmişti. Betül yaptığı şeyden dolayı çok pişmandı. Kalbinde oturan ve varlığını çok ağır bir biçimde hissettiren o yoğunluğu bir türlü üzerinden atamıyordu. Canı acıyordu. Fiziksel acı olsa bile hissedemeyecek kadar üzgündü. Ruhu acıyordu. Narkozun etkisiyle kendisinden geçerken gördüğü ve duyduğu o şeylerin etkisindeydi. Oğlu olacaktı!

Yaşamasına izin verseydi, tıpkı babasına benzeyen bir oğlu olacaktı. Ama o vahşi bir şekilde içinden söküp almalarına izin vermişti. Ellerini kana bulamış bir katilden hiçbir farkı yoktu. Eğer izin verseydi birkaç aya insan olacaktı. Doğup kanlı canlı bir hale bürünecekti. Bütün bunlar kendi elindeyken aptal bir korku uğruna bir daha belki sahip olamayacağı güzelliği kaybetmişti. Düşünceler birbiri ardına geliyordu. Hepsi de mutlu olmasından çok uzaktı. Hâlbuki bu bebekten kurtulursa ne kadar mutlu olacağını düşünmüştü. Esma'ya söyledikleri aklına geldi. Şu an güle oynaya çıkması gerekiyordu hastaneden. Ama öyle değildi. Ayakları sürünerek ilerliyor ve kalbindeki o ağırlığın vücudunu ezmesine izin veriyordu. Bu çok zordu. Bu çok kötüydü. Hunharca katledilen bebeği... Evet bebeği... Bazı şeylerin kaybedince kıymetlendiğine çok canlı bir şekilde şahit oluyordu. '*Bebeğim*' demişti. İlk öğrendiğinde ne kadar kötü hissettiğini düşündü. Ağlamayacaktı. Gözlerine dolan yaşları geri itmek için çenesini kaldırdı. Damlaların gözlerinden çıkmasına izin vermeyecekti. Kendisini zorlayarak hastaneden çıktı. Bir taksi çevirip direk eve gitti. Kendisini kapıdan içeri atarken aklına Burak geldi.

Haberi bile olmayan adamın duyunca ne düşüneceği üzerine tahminler yürüttü. Bebeğini öldürmüş olduğu için tebrik etmeyecekti tabi. Burak'ın ailesi yoktu. Küçükken kaybettiğini biliyordu. Evlenerek kendisine bir aile kurmak istemişti. Bunu çocuk da kapsıyordu. Hem Burak delircesine çocuklara düşkündü. Yağmur ve Yiğit'le nasıl oynadığını aklına getirdi. En son da Utku'yu çekinerek kucağına alışını ve doya doya kokusunu içine çekişine şahit olmuştu.

Betül o zaman nasıl etkilendiğini hatırladı. Üzerini değiştirip pijamalarını giyerek yatağına girdi. Dudakları yukarı doğru kıvrılmıştı. Yüzünde hızla oluşan küçük bir tebessüm belirdi. Burak Utku'yu kucağına alınca ne kadar şaşırmış ve mutlu olmuştu. Dudaklarındaki o

mutluluk tebessümünü hissedince hemen gözleri doldu. Saatler önce bebeğini aldırmıştı. Bu kadar çocuklara aşık bir adamın bebeğini aldırmıştı! Betül yalnızlığın vermiş olduğu mahremiyetle sesli bir şekilde hıçkırdı. Canı tekrar acımaya başlamıştı. Dışarıdan fiziksel bir işkence uygulasalar bu kadar acımazdı ama bunu o yapmıştı. O küçük şeyi almalarına ve ' et parçası ' diye bahsettiği kendi canından olan şeye zarar vermelerine izin vermişti. Cehennemde yanması gerekiyordu. Kendi bebeğinin katiliydi. Bu çok büyük bir acıydı! Burak'a nasıl söyleyeceğini bilmiyordu. Duyunca ayrılmak isterse?.... İşte o zaman yapacağı bir şey yoktu.

Yatak odanın kapısı hızla açıldı ve duvara büyük bir gürültüyle çarptı.

"Betül!" diye bağırdı Burak. Betül yastıktan başını çevirip kocasına bakarken her şeyin bittiğini düşünüyordu.

"Betül... Ne oldu?" Hızla yanına geldi. Yüzünden ne kadar endişelendiği anlaşılıyordu. Saat daha öğlen 12'ydi. Eve bu kadar erken gelmesi normal bir durum değildi. Yatağın kenarına oturup Betül'ü kaldırdı ve göğsüne bastırdı.

"Allah'ım nasıl korktum! Neredesin sen? Neden telefonun açılmıyor?" diye azarladı.

"Bu...rak..." Betül hıçkırarak gömleğine yapıştı ve yüzünü boyun çukuruna gömdü. Burak'ın aklı karışmıştı. Sabahtan beri telefonunu arıyor ama açan olmuyordu. İçinde istemeyerek de olsa korku tanecikleri bir araya gelmeye başlamıştı. Betül'ün birkaç gündür hasta gibi halsiz olduğunu biliyordu. Bir de bebek konusu vardı.

Telefonu çalıyordu ama açan olmuyordu. En sonunda eve gelerek kendisi bakmak istemişti. Sorun burada bitmiyordu. Eve girdiğinden itibaren çığlıklar eşliğinde bir ağlama sesi duymuştu. İlk korkusunu atlattıktan sonra Betül'ün neden bu kadar hararetle ağladığını düşünmeye başladı. Acaba kötü bir haber mi almıştı?

"Buradayım hayatım." diyerek sırtını güven verici bir şekilde sıvazladı. Betül ise sanki hiç susmayacakmış gibi sesli bir şekilde ağlıyordu. Sıkıca sarıldı karısına. Onun üzülmesine dayanamıyordu. Bu aşk denen şeyin iyi olduğu kadar kötü tarafları da vardı. Onun acısını kendi kalbinde hissediyormuş gibiydi. Neden ağladığını bilmiyordu

ama Betül'ü üzdüğünü için onu da üzmüştü. Dün geceyi tekrar yaşıyormuş gibi onu teselli etti.

"Ne oldu bir tanem? Neden ağlıyorsun..." diye bir kez daha şansını denedi.

"Özür dilerim... Çok özür dilerim..." Neden şimdi özür diliyordu ki?

"Beni affet ne olur?"

"Bir tanem sen ne yaptın ki özür diliyorsun?"

Betül içini çekerek birkaç ağlama krizine daha girdi.

"Her şey için! Çok hata yapıyorum. Aptalın tekiyim. Seni mutsuz etmek için sürekli çalışıyorum." dedi kısaca ve ağlamasına devam etti. Burak onu zaten tutuyordu ama kendisi düşecekmiş gibi hissederek yakasına yapışmış, bırakmazcasına sıkıca tutuyordu.

"Ben çok kötü biriyim..." dedi ağlamasının arasından. Burak hiçbir şey söylemiyordu. Sözcüklerinin neye dayanarak dile döküldüğünü düşündü.

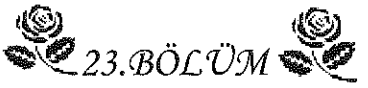
"Seni hiç mutlu etmedim."

"Sen beni varlığınla bile mutlu ediyorsun."

"Hayır etmiyorum...Etsem bebek için...." Betül şiddetli bir hıçkırmanın ardından sıkarak buruşturduğu gömleği yavaşça bıraktı ve kocasının boynuna sarıldı.

"Beni bırakma Burak... Çok kötü birisiyim ama pişmanım... Böyle olsun istemedim... Pişmanım..." Betül sözlerinin arasından bebeği söylemeye çalışmış ama yapamamıştı. Burak'a karşı dürüst olmuştu her zaman. Şimdi de olmalıydı ama beceremiyordu. Bunu söyleyemiyordu.

"Bırakma beni... Sakın bırakma..." diyerek korkusunu dile getirdi. Bebeği gitmişti. Biliyordu ki kendi hayatından bir parçaları da peşinde götürecekti ama buna hazırlıklı değildi. Belki ileride söyleyebilirdi ama şimdi yapamıyordu. Dili bir türlü gitmiyor ve ona '*Ben senin bebeğini aldırdım!*' diyemiyordu. Bu da içindeki acıyı daha fazla körüklüyordu. Kendisine bu denli aşkla yaklaşan adamın bu kadar ılımlı ve sıcak olması Betül'ü inanılmaz suçluluk duygusuna gömüyordu. Başını çevirip erkeksi kokusunu içine çekti. Sevdiği adam bunu hak etmemişti. Bebeği olmasına izin vermeliydi. Hata yapmıştı! Hem de hayatındaki en büyük hatayı...

23.BÖLÜM

Bunu takip eden günlerde Burak ve Betül, yaralarını sarmaya başlamışlardı. En çok da Betül! Burak'a karşı sevgisi daha fazla artmaya başlamıştı. Bir şok -ki bu da bebeğini kaybetmesi oluyordu- bir şeyleri görmesine daha çok yarar sağlamıştı. İlk olarak Burak'ı bebekten önce olduğu gibi sevmeye başladı. Kocasının tarafından gelen şeylere artık kör olmayacaktı.

Burak'ı yakından tanımak ve ailesi hakkında da olmak üzere birçok şeyi öğrenmek için can atar olmuştu. Burak ise ona biraz farklı davranıyordu. Cinsel anlamda ona yaklaşmıyor ve sevgisini daha farklı bir şekilde gösteriyordu. Betül de bu arada iyileşmeye başlamıştı. Aklına bebeğini aldırdığı gün gelince kötü oluyordu. Bunu da zamanla atlatmaya çalışıyordu. Burak'a ise hiçbir şey fark ettirmiyordu. Eski sağlıklı günlere döndüğü için Burak'ın ne kadar mutlu olduğunu gördü. Artık kendisi için endişelenmiyordu.

Dört gün önce yaşadığı o kötü durumda hastaneye götürmek için büyük bir çaba harcamıştı ama Betül gitmemekte direterek Burak'ın kucağında uykuya dalmıştı. Burak da ona kıyamadığından fazla üstelememişti. Artık Betül iyileşiyordu. Bu da Burak'ın hayattan başka bir şey istemeyeceği kadar önemliydi.

Pazar günü Baran ve Esma çocuklarıyla beraber çiftlik evine gideceklerini ve Betül ile Burak'ın da mangal partilerine katılmalarını teklif etmişti. Çift buldukları yeni mutluluklarıyla gitmeyi kabul etmişlerdi.

Baran mangalın başında etleri pişirirken, Esma ve Betül masayı hazırlamaya başlamışlardı. Yağmur, Yiğit ile koşarak oynuyor, ortada

duran koca havuzun kenarında dolaşıyorlardı. Esma, Utku'yu içeriye yatırmış, evdeki yardımcıyı başına dikmişti. Arada da gidip kontrol ediyordu.

Her şeyin hazır olduğunu fark edince Betül ve Esma masada yan yana oturmuşlardı. Güneşin sıcaklığı fazla olmadığı gibi etrafa ılık bir hava yayıyordu. Bu yüzden şemsiye gibi güneşi engelleyecek bir şey koymamışlardı. Baharın yeni göstermeye başladığı bir sıcaklıktı. Soğuk kış aylarından sonra bunu da engellemek bahara hakaret gibiydi.

Esma görümcesine döndü.

"Yüzün gülüyor."

Betül Esma'ya gülümseyerek Baran ile konuşan kocasına baktı. Adam karizmatik gülümsemesiyle arkasını dönüp havuzun öbür tarafında kalan yatarlı salıncağa gidip oturdu. Betül derin bir iç çekti. Bu adamı çok seviyordu. Bir de aşkını ona karşı dile getirebilse...

"Evet. Mutluyum."

Esma da gülümsedi. Betül'ü gerçekten severdi onun mutsuz olmasını istemek, en son isteyeceği şeyler listesine bile girmiyordu.

"Bebeği söyledin mi?" diye sordu birden. Betül buz kesti. Bu soruyu beklemiyordu. Kendisi ve Selin hariç hiç kimse bebeği aldırdığını bilmiyordu. Şu an söylese ortamın karışacağına emindi. Ama söylemezse nasıl kaçacağını da bilmiyordu. Bu sırada oyundan artık sıkılmış olan Yağmur oyunu bitirdi. Yiğit de ondan farklı değildi. Bu yüzden dönüp kardeşine bakmak üzere eve girdi.

Yağmur masanın etrafını dolaşarak annesinin yanına geldi. Sonra da yürüyüp oradan uzaklaştı. Yer çimenlik olduğu için ayak seslerini yutuyordu. Gitmekten vazgeçip hemen arkalarına yaklaşan küçük kızdan habersiz olan annesini ve halasını dinlemeye koyuldu.

"Esma bu konuda konuşmak istemiyorum."

"Söylemedin." dedi hayalkırıklığı içinde. Yüzündeki gülümseme silinmişti Esma'nın.

"Hayır. Öğrendi."

"Ah sahi mi? Burak çok sevinmiş olmalı? Gidip tebrik edeyim." Yerinden kalkmaya yeltendiği sırada Betül koluna yapışarak geri oturttu. "Dur yapma!"

"Betül bu ne demek?"

"Be..bek yok!"

"Anlamadım? Bebeği aldırdın mı, aldırmadın mı?" Bunu sorarken sesini alçak tutmaya özen göstermişti. Yine de sert çıkmasına engel olamamıştı.

Betül hızla başını çevirdi. Gözlerinin bir ucunda hep hazırda bekleyen yaşları parıldadı. Kaşları ise bu sorunun ısrarlılığı nedeniyle sertçe çatılmıştı.

"Aldırdım!" dedi kısaca. Esma'nın nefesi kesildi. Gözleri doldu. Yapmıştı demek!

"Buyak..."

"Efendim Prenses?" Yağmur gelip Burak'ın kucağına yerleşti. Güneş beyaz tenini aydınlatıyor ve üzerindeki askılı, pembe elbisesinin açık kalan kısımlarından tenine vuruyordu. Burak onu kucağına alarak kendisine bakacak şekilde bacaklarına oturttu. Küçük kızın elleri adamın büyük ellerini tutmuş, onunla oynuyordu. Burak kızdan bir yanıt bekledi ama Yağmur oralı bile değildi. Küçük parmakları ile Burak'ın yüzüne uzanarak pürüzsüz yanağını okşadı. Süt dişleri ile gülümseyerek adama biraz daha yaklaştı. Başını göğsüne koydu. Biraz sonra kaldırdı ve geri çekildi.

"Buyak, çocuk aldıymak ne demek?" Burak'ın gülümseyen ifadesi anında dondu. Yanak kasları aşağı doğru milim milim indi. Bu sorunun absürtlüğü ile gerçeklik payı arasında kalmıştı. Kalbi hızla çarpıyordu.

"Sen.. bunu nereden duydun?"

"Annemle alam konuşuyken. Çocuklay nasıl alınıyoy Buyak?" Yağmur'un alnı kırıştı. Mantık yönünü anlayamadığı için işin içinden çıkamıyordu. Ama sadece işin içinden çıkamayan o değildi. Burak bu cevap ile başından aşağı kaynar sular dökülmüş gibi hissetti.

"Betül..." Çene kasları sıkılmaktan konuşmasına izin vermiyordu. "Aldırmış mı?"

Yağmur hızla başını salladı. Ama ne için salladığını bilmiyordu. Burak düşündü. Esma'nın bu kadar kısa sürede tekrar hamile kalıp aldırması fiziken tersti. Ve ortamda hamile olan ve tek çocuk aldıracak kişi vardı...

Burak yerinden hızla kalktı. Yağmur'un da düşmemesi için sıkıca kucaklamıştı. Sallanan salıncaktan, havuzun kenarındaki masaya doğru sert adımlarını attı. O kadar sinirliydi ki kucağındaki Yağmur'u sıkmaya başlamıştı. Küçük kız sesini çıkarmasa da yüzünü buruşturmuş, kıvranıp duruyordu. Burak onu fark edip tutuşunu bollaştırdı. Masaya vardığında Esma ve Betül konuşuyorlardı. Baran ise masanın yanında elinde boş tabak ile duruyordu. Burak hiç durmadan direkt gözlerini Betül'e dikti. Ses tonuna hiç bir ifade vermeden sorusunu sordu.

"Betül sen bebeği aldırdın mı?" Soru ortama yıldırım gibi düşerken Betül nefesini tuttu. Esma'nın gözleri doldu ve Baran'ın elindeki büyük porselen tabak havuzun kenarındaki mermer kısma düşerek olayın ne denli ciddi olduğunu belli edercesine büyük bir şangırtı eşliğinde parçalara bölündü. Kız kardeşi bebek mi aldırmıştı?

"Ne ?" dedi şok olmuş bir vaziyette. "Betül? Sen bebek mi aldırdın?" Erkeksi kaşları burnunun üstünde toparlanarak keskin bir hal alırken gözleri yanında oturan karısına kaydı. "Sen biliyor muydun?" diye sordu sertçe. Esma Burak'tan aldığı bakışlarını kocasına çevirdi. İki yana salladı. Daha yeni öğrenmişti. Bu biliyor anlamına gelmezdi bir nevi... Bilse izin vermezdi ya!

"Betül sen nasıl bir salaksın?" Sesi biraz yükselmişti. Duyduğu kolay bir şey değildi. Çocuk aldırmak çok büyük bir sorumluluktu. Çok büyük... Aklına eski günler geldi, bu anısını unutamayacağını biliyordu. Çocuk aldırmak dünyanın en aptalca hareketiydi. Başını çevirip Burak'a baktı.

Burak'ın sert hatlarından bilmediği anlaşılıyordu. Dahası kaskatı duran adamın gözlerini kırpmaktan bile uzak olduğunu görüyordu. Betül'e döndü. Kardeşi put gibiydi. Yanaklarından bir iki damla düşerken başını ağabeyine çevirdi.

"Baran lütfen..." diye araya girdi Esma.

"Ne lütfen Esma?" diye bağırdı. Belki de hayatında ilk defa bağırıyordu karısına. Esma üzerinde durmadı. Baran'ın Betül'den sinirini çıkarmadan rahatlayamayacağını çok önceden öğrenmişti.

"Baran..." dedi o da sesini yükselterek. Kocası tekrar kendisine dönünce gözleri ile halen Burak'ın kucağında duran ve halasına ba-

ğırdıkları için mutlulukla gülümseyen Yağmur'u işaret etti. Baran dönünce kızını gördü.

"Yağmur hadi eve." dedi. Otoriter sesi ile babasının kendisine döndüğünü fark eden Yağmur'un gülümsemesi soldu. İkiletmeden Burak'ın yardımı ile kucağından indi ve direkt eve koştu.

"Konuş şimdi!" dedi Baran. Burak'ın hesap soramayacak kadar durumu kötüydü. Gözlerini Betül'den ayırmamasından anlıyordu.

"Evet abi." dedi Betül. Gözlerinden birkaç damla daha yavaşça süzülürken.

"Salaksın derken eksik bir cümle kurmuşum. Hem salak hem de aptalsın! Bunu nasıl yaparsın sen? O zekan nasıl çalışıyor senin? Çocuk aldırmak da ne demek?" Baran artık sabredemiyordu. Sesinin etrafta yayılmasına aldırmadan kükrüyordu adeta.

"Abi... yapma..."

"Ne yapma? Söylesene ne yapma? Sen o cana nasıl kıyarsın?"

"Hazır değildim. İsteyerek olmadı abi! Lütfen bu..."

"İsteyerek olsun olmasın. Senin onun öldürmen bir cinayet! Bunun farkında olamayacak kadar geri zekalı mısın sen? Betül şu an seni dizime yatırıp aklın başına gelene, cezanı çekene kadar dövmek istiyorum."

"Çocuk istemiyordum aldırdım. Kocamla aramda bir sorunu senle tartışacak değilim!" diye bağırdı. "Ayrıca evliliğimde hamileliğimde neden sürekli seninle kavga ediyorum ben!"

Burak bir tepki vermedi. Bütün duyu yetisini kaybetmişti.

"Ben senin ağabeyinim! Kiminle evli olursan ol, koca bir kadın da olsan senden büyük ve her zaman ağabeyinim. Aklın başında değilse getirmesine yardımcı olurum. Şunu dinle!" Durup nefes aldı. "Annem sırf seni doğurmak için kendi hayatından vazgeçti! Bunu biliyor musun? " Betül nefesini tuttu. Gözlerine yeni damlalar hücum etti.

"Ne?"

"Doktorlar, seni aldırması için baskı yaptılar. Hastalığının daha tam olarak iyileşmediğini ve bu hamileliğin onu daha fazla etkileyeceğini söylediler. Ama o doğurmakta inat etti! Oğlu vardı. Bir de kızı olsun istedi ve kendi iyileşmesindense seni doğurmayı, annesiz bırakmak canını yaksa da seni bir kere öpüp koklamayı daha uygun

gördü ve yaptı da! Geri zekalı sen yüzünden şu an hayatta değil! Ne ben ne babam ne de doktor ona engel oldu. Hasta olduğu halde seni doğurdu! Sen ise istemediğim için aldırdım diyorsun! Yağmur, Yiğit, Utku! Hepsini seviyorum diyordun. Esma'nın bile senden bir yaş küçük olmasına karşın doğurduğu çocukları gör." Baran çıldırmış gibi masadaki kır çiçeklerinin bulunduğu koca vazoyu alıp yere attı. Cam kırıklarının insanı rahatlattığı kanıtlanmış bir durumdu. Çıkan o çın sesinin etkisi büyük olduğundan sinirli durumlarda bir şeylerin kırılmasının önerildiğini okumuştu. Birazcık etkisi olsa da sakinleşmeye başlaması gerektiğini hatırladı. Esma yerinden kalkarak kocasının yanına geldi. Baran bir elini beline dayamış, diğeri ile suratını sıvazlıyordu. Başı ağrımaya başlamıştı. Esma kocasına sarıldı. Yumruk atma ihtiyacı yüzünden kan hücum eden ellerini tutup rahatlatmaya çalıştı. Kendi gözlerinden süzülen yaşların farkında bile değildi.

Betül ise adeta şoka girmişti. Annesi bilerek mi kendisini doğurmuştu? Hâlbuki hep kendisi annesini hasta edip öldürdü diye düşünmüştü. Kendi bebeğini de bu yüzden doğurmaktan vazgeçmişti. Tabi doğurmaktan korkması da vardı. Betül bebeğini kaybettiği gündeki gibi kötü hissediyordu. Bakışlarını zor da olsa Burak'a çevirdi. Kendisine ifadesizlik içerisinde bakıyordu. Ne kadar yüzüne ifade vermese de dikkatli bakan bir kişinin yanaklarının sıkılmaktan dalgalandığını fark etmemesine imkan yoktu.

"Hazırlan... Betül... Eve gidiyoruz." dedi yavaşça. Ağzından çıkan tek söz bu olmuştu. Arkasını dönüp direkt çiftlik evine girdi. Betül'ün içine korku doldu. Nedense bir şeylerin sonuna geldiğini hissediyordu.

Eve dönüş yolunda kimseden çıt çıkmıyordu, arada Betül'ün küçük burun çekmesi dışında. Burak dışarıdan bakan için sakin bir görünüm çizse de içi öyle değildi. Volkanın taşması an meselesiydi. O kadar doluydu ki bağırıp çağırmaya ve etrafı kırıp dökmeye hiç bu kadar istekli olmamıştı. Bu belki de geçmişten de gelen bir öfkeydi. Kan akışı hızlanmış gibiydi. Ateş basıyor, onu rahatsız edecek ne düşünceler varsa o aklına geliyordu. Betül'e karşı davranışları her zaman en yüksek seviyedeydi. Sevginin en büyüğünü göstermiş, maddi manevi hangi açıdan olursa olsun hiçbir sorun yaşatmamıştı. Bu gördüğü

karşılık canını yakmaya başladı. Daha önce hiç çocuğu olacağını düşünmemişti. Evleneceğini bile düşünmemişti ki! Arada Baran'ın takılmalarıyla evde kaldığını söylemişti. Gülüşüp geçmişlerdi. Şimdi hem evliydi. Hem de güzel bir bebeği olacaktı. Ama olamadı!

Betül bu mutluluğu yaşamasına izin vermediği gibi habersiz gidip aldırmıştı. Burak bunu hak edecek ne yapmıştı ki? Suçu iyi bir koca olmakta mıydı? Betül'ün korkusunu ne kadar bilirse bilsin, bu davranışının mantıklı bir açıklaması yoktu. Konuşarak çözülmeyecek hiçbir konu yoktu! Direksiyonu yavaşça kavradı ve sinirini ondan çıkarmak ister gibi sıktı. Bundan sonra çözmek zorunda oldukları bir konu da olmayacaktı. Hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağı gibi...

Evin önüne geldiklerinde Burak apartman kapısının tam önünde durdu. Betül kemerini çözdü. Yanağından akan sicim gibi yaşları temizledikten sonra başını çevirdi.

"Sen gelmiyor musun?" dedi üzgün bir sesle. Ağladığı için sesi çatallı çıktı.

"İşim var." Başını çevirme gereği bile duymadı. Direkt ön camdan karşıya bakıyor ve Betül'ün inmesini bekliyordu.

"Şimdiki durumdan daha önemli ne olabilir ki? Konuşmamız lazım." diye üsteledi.

Bir anda adamın onu bırakıp gideceğine dair içini korku sarmıştı. Burak sertçe başını çevirdi ve Betül o anda gözlerindeki hüznü, öfkeyi, çaresizliği gördü.

"Betül araçtan iner misin? Benim konuşacak bir şeyim yok. Sen hepsini elimden aldın. Daha ne söylememi bekliyorsun ki?" diyerekten sesini yükseltti. Betül yutkundu. Burak'ı daha önce hiç böyle görmemişti. Evlilik olaylarından sonra bir hafta konuşmamışlardı. O zaman da sinirliydi ama bu hali gibi değildi. Bunu yapan Betül müydü? O kadar sert görünümlü yumuşak kalpli adamı kendisi mi değiştirmişti? Betül'ün içi daha çok sızladı. Uzanıp elini tutmak istedi ama Burak ondan önce davrandı, sertçe çekti. Başını tekrar ön cama çevirdi.

"Beni dinlemeni istiyorum. Lütfen..." Betül'ün sesi yeni bir ağlama krizi ile boğuşurken titrek çıkıyordu. Burak bir iki saniye bekledikten sonra aracı uygun bir yere çekti. Betül haklıydı konuşmaları gerekiyordu.

Eve çıktıklarında Betül çantasını kenara koyarak gözlerini kuruladı. Eski Betül olsa bu kadar ağlamazdı. Hatta en son ne zaman ağladığını bile hatırlamıyordu. Burak olaylarından sonra sürekli ağlar olmuştu ki bu hiç sevindirici bir şey değildi.

Burak yavaş adımlarla salonun tam ortasında durdu. Evi şöyle bir taradıktan sonra gözleri karısına kaydı. Sert hatlarından yine bir şey belli etmiyordu.

"Geçen benden özür dilerken, bu konudan bahsediyordun değil mi?" diye sordu. Bebeğimizi aldırdın diyemiyordu. Onun babalık duygularını yaşamasını istemeyen bir anneydi Betül. Yavaşça başını eğdi ve salladı. Yerdeki desenleri şöyle hızla taradıktan sonra başını kaldırdı.

"Sana söylemiştim. Korktuğumu söylemiştim."

"Sana düşünmeni istediğimi söylemiştim. Tamam dedin!"

"Düşünseydim ne değişecekti ki?"

"Çok şey Betül... Çok şey!"

"Burak... Lütfen beni dinle. Annemin korkusu her bir yanımdaydı. Sen beni hasta sandığın o zamanlarda hamile olduğumu öğrenmiştim. Yemek bile yemedim. Bünyem sanki onu istemedi. Kurtulmak istedim!"

Burak'ın gözleri kısıldı.

"İğrenç bir mahluk gibi bahsettiğin o şey bizim bebeğimizdi Betül!" Burak sabrı bir kenara koymaya karar vererek sesini yükseltti. İçi acıyordu. Kalbi hızla ve tok bir vuruşla göğsünü zorluyordu. "Bizim anlıyor musun? Duygusuz bir şekilde bahsetmen ve sadece seninmiş gibi davranmaktan vazgeç. O benimde bebeğimdi. Babası olarak üzerinde en az senin kadar söz hakkım vardı. Onu istemediğini ve annen konusunu biliyorum. Bunu önlemek için bir şeyler bulabilirdik ama bebeği aldırmaya böyle aceleyle karar vermen hiç ama hiç doğru değil! Bunun açıklaması dahi olamaz!" Burak sustu. Sesi konuştukça gürleştiği için tüm ev yankılanıyordu. Betül ile arasında on adım vardı. Bilerek olmasa da arasındaki mesafeden memnundu. Betül ise başını öne eğerek babasından azar işiten bir çocuk gibi suçlu görünüyordu.

Burak sözlerini sarf ettikten sonra bir süre sessizliğin hükmüne bıraktı kendini. Pencerenin kenarına gitti. Dışarıya şöyle bir baktı. Sakinleşmeyi en az yüz kere kendisine hatırlattı. Olmuyordu. Acı geç-

miyordu. Betül'ü hırpalasa da gökyüzüne doğru haykırsa da bu acı geçmeyecekti. Başı önüne düştü. Gözlerini kapadı. Şimdi işler daha çıkmaza girmişti. Ablası bebeğiyle ölmüştü. Kız kuzenleri istemedikleri bebeklerini doğurunca onlarsız olamayacağına karar vermişti. Burak o zamanlar küçük olduğu için pek anlamamıştı ama büyüyünce herşey netleşmişti, her şeyin farkındaydı ve kadınların arasında durmasına izin verildiği için her şeyi biliyordu.

Betül ise aptal bir korku yüzünden kıymıştı ona. Bir de duygusuz bir şekilde hareket ediyordu. Oysa doğsaydı Burak onu asla bırakmazdı. Tek sorun doğurmasıydı. Aldırmaması için psikolojik ne kadar destek varsa yapmaya hazırdı. Yeter ki doğursaydı. Hem o zaman sevmesi daha kolay olurdu. Buna bile izin vermemişti ki...

Kolunda titrek küçük bir el hissedince gözlerini açtı ve başını kaldırdı.

"Bana baba olma mutluluğunu yaşatmaman için ne yaptım ?" dedi alçak bir sesle. Yorgun çıkan sesi bu konuyu daha fazla hararetlendirmek istemediği içindi.

"Burak..." Betül hıçkırdı. Kocasını kaybediyormuş gibi kalbi acıyordu. Bebeğin acısı günler içinde geçmişti ama unutmamıştı. Burak'ı kaybetmek daha büyük bir acıydı.

"Ne kadar aptal bir kocayım değil mi? Neredeyse bir aydır sana elimi sürmüyorum. Hastasın diye uzak duruyorum. Aldırdığını zerre kadar anlamadım." Burak'ın aklından geçen düşünceler yavaşça diline dökülünce Betül daha kötü hissetti kendini.

"Değilsin. Senden ne kadar özür dilesem bilmiyorum. Bunun affı yok farkındayım. Bebeğimizi..." Betül ilk defa bebeğimiz diyordu. Dile getirince titredi. Burak da ondan farksız değildi. Tüyleri diken diken olmuştu. Kulağa bu kadar güzel gelirken aldırmak nasıl bir vicdandı? Betül'ün sesi titreyerek konuşmasına devam etti. "Aldırma aşamasına kadar hiçbir şey hissetmedim ama narkozdan... gözlerimi açınca... İşte o zaman yaptığım hatanın farkına vardım." Sustu. Burak'tan bir tepki bekledi. Gelmeyince devam etti.

"Burak... Başka yol bulamadım." Gözlerinden akan yaşları kuruladı. Burnunu çekti. Bir eli hala kocasının kolunda duruyordu. Bırakmaktan korkuyormuş gibi teması kesmiyordu.

"Yaptığın çok çocukça! Düşüncesizce, bilinçsizce, vicdansızca!" Kelimeler tükürür gibi çıkıyordu Burak'ın ağzından.

Betül "Biliyorum." diyerek yaptığını kabul etti. Burak daha fazla bu konuyu uzatmasın, geri kalan hayatlarında ona iyi bir eş olmak için uğraşmaya yemin edebilirdi. Önce bebek konusunu hallederek...

Burak diğer taraftan arkasını dönerek Betül'den uzak bir yere gitti. Bir süre dikildikten sonra dönüp yatak odasına doğru ilerledi. Betül onun yine banyoya gittiğini düşündü. Bir koltuğa oturdu. Yaptığı hata çok büyüktü. Burak'a söylememişti evet ama yapamamıştı da! Yapmak da istememişti. Bebeğimiz dediğinde Burak'taki değişimi fark etmişti. Kasları biraz daha kasılmış, elinin altında taş kesilmişti. Dirseklerini dizlerine dayadı. Eliyle yüzünü avuçladı, sıvazladı. Başı ağrıyordu.

Koridorda bir sesler duyunca başını kaldırdı. Burak üstünü değiştirmişti. Piknikteki rahat spor takım yerine resmi takım elbisesini giymişti. Elinde de sapını kavramış olduğu bir valiz duruyordu. Betül bunu görünce buz kesti.

"Burak? O valiz ne?" Yerinden hemen kalkarak onu durdurmak için önüne geçti.

"Bir süre düşünmeye ihtiyacım var. Bu ikimiz için de en iyisi..." *Beni terk ediyor!* diye düşündü Betül. Gözlerine yeni yaşlar hücum etti. Kalbi korkuyla tok atışlar vuruyordu.

"Benim için iyi olmayacak! Burak gitme ne olur? Konuşalım. Bağır istediğin gibi, içindekileri dök ama lütfen gitme!"

"Betül durumu zorlaştırma. Sadece kafamı dinlemek için gidiyorum."

"Hayır" Betül kocasını belinden kavrayarak başını göğsüne dayadı. Sıkıca sarıldı ona. "Biliyorum, bana çok kızgınsın. Gidersen bizden vazgeçeceksin. Beni istemeyeceksin. Haklı olduğun için benden uzaklaşacaksın. Nefret etmene bile razıyım ama yanımda ol sadece. Gitme Burak ne olur?" Burak bu sözlerle kalbinin daha fazla acıdığını hissedince suratını buruşturdu. Betül'ün sakladığı şey yüzünden hayatları böyle karışmıştı işte! Boştaki elini beline atıp Betül'ün elini tuttu ve sert olmak istemese de hiddetle çekip kendisini kurtardı.

"Hoşça kal..." Daha fazla söylenecek bir söz yoktu. Gitmişti! Betül'ü arkasında öylece bırakıp gitmişti. Kapıyı arkasından çekerek

kapayan Burak bir süre boş koridorda durdu. Gitmeseydi mantıklı düşünemeyecekti. Betül'ün dediği gibi onu sürekli suçlayacaktı. Gidince de belki böyle olacaktı ama en azından doğru bildiği şeyi yapacaktı. Betül'ün yanındayken mantıklı düşünemiyordu ki...

Burak arabasına bindiği gibi oradan uzaklaştı. Nereye gideceğini bilmiyordu. Kendi evine gitse Betül'ün oraya geleceğini iyi biliyordu. Gitmesini istememişti. Peşini kolay kolay bırakacak gibi değildi. Arkasından gelme ihtimali çok yüksek olduğu için iyi bildiği bir otele gitti. Bir süre orada kafasını dinleyebilirdi. Sakin bir şekilde!

Betül Burak'ın gitmesinin ardından olduğu yere çöktü. Dizlerini kendisine çekerek hıçkırıklar içerisinde ağladı. Bunu hak etmişti. Burak'ın onu terk etmesi beklenilecek bir durumdu. Hangi erkek kendisini takmayan bir kadınla evli kalmak isterdi ki? Yanındayken rahatsız olup gitmesi bile normaldi. Yaptığının cezasını çekiyordu. Vicdanı arada onu rahatsız etse de bebeği için suçunu kabul etmiş, tekrar yaşamaya çalışmıştı. Acısını Burak ile atlatması kolay olsa da Burak atlatmak için Betül'ü istememişti. Kendi kabuğuna çekilmiş ve düşünceleriyle yalnız kalmak istemişti. Betül hayatındaki en büyük hatayı yaptığını geç de olsa fark etti. Burak'sız olmak başlı başına bir cezaydı. Onsuz olma ihtimalini hiç düşünmemişti ki. Beş aydır aralarında gelişen güçlü bir çekim vardı. Evlilik ile mühürlenmesi de onlar için hazırlanmış çok güzel bir kaderdi. Bunca ay içerisinde Burak ilk defa kendisine bu kadar uzak gelmişti. Soğuktu. Ve kendisini nasıl affettireceğini bilmiyordu.

Ertesi sabah erkenden yataktan çıktı. Bütün gece gözünü kırpmayan Betül gidip Burak ile konuşmaya karar vermişti. Ne olursa olsun yalnız kalmasını istemiyordu. Sanki yalnız kalırsa aklı karışacakmış ve daha fazla uzaklaşacakmış gibi geliyordu. Betül buna dayanamazdı. Burak'sız ilk gecesini geçirmişti. Yatağın bir tarafı o kadar soğuktu ki Betül'ün kendi vücut ısısı bile yatağı ısıtmaya yetmemişti. Bahar ayında buz gibi donmuştu. Gece kalkıp üzerine daha sıcak tutacak bir şey giyerek tekrar yatmıştı. Burak'ın o koca bedeni kendisinden uzak dursa da yatağın büyük bölümünü kaplarken şimdi böyle tek yatmak çok can acıtıcıydı. Aklına kötü kötü düşünceler gelirken gözleri de kendi yastığını nemlendirmeye devam etmişti. Taneleri her olumsuz düşüncede daha da büyümüştü. Aklına ise hep en kötüsü geliyordu. '*Ya boşanmak isterse?*'

Betül kendi spor arabasına atlayarak Burak'ın bekarken kaldığı eve gitti. Burak, Betül'ün evine taşınmıştı ama evi tamamen kapatmamıştı. Arada gidip gelerek kontrol ediyordu. Betül her seferinde satmasını söylese de Burak fazla malın göz çıkarmayacağı üzerine gülümsüyor ve Betül'ün düşüncelerini unutmasına sebep oluyordu. Betül Burak'ın gözlerindeki mavilikler eşliğinde erkeksi dudakların keyifle güldüğünü görünce büyülenmiş gibi kendisinden geçiyordu her seferinde.

Betül aracı evin önüne park ettikten sonra indi. Etrafına şöyle bir baktı. Burak'ın aracı görünürde yoktu. İnce kavisli kaşlarını çatarak apartmanın kapısına doğru ilerledi. Asansörden çıkıp evin kapısına geldi. Çantasından yedek bir anahtar çıkardı. Burak evi satmayınca yedek anahtarı istemişti. Genç adamın şaşkın bakışları altında uzatılan anahtarı alıp sadece kendisinin bileceği bir yere saklamıştı. Kadınsal tedbirleri almaktan geri kalmamıştı. Kocasının onu aldatmayacağını bilse de o evi satmamasından şüphelenmişti. Bilmediği bir şey vardı. Burak'ın aklına dahi böyle bir şey gelmemişti.

Eve girdiğinde hiç kimseyi bulamadı. Mutfağa gidip çöpü ve ısıtıcı aletleri kontrol etti. Çöp boştu. Hiçbiri kullanılmış gibi durmuyordu. Yatak odasına gidip şöyle bir baktıktan sonra çıktı. Tekrar arabasına bindi ve bu sefer SkyMountain'a doğru sürdü.

Burak'ın geceyi nerede geçirdiği üzerine tahminler üretmeye başladı. Baran'ların evine gitmezdi. Kafasını dinlemek istiyorsa yalnız kalacağı bir yere gitmiş olmalıydı. Bir anda aklına geceyi bir kadınla geçirme ihtimali geldi. Bu düşünce baştan aşağı titremesine neden oldu. Acısını kadınlarla geçirecek bir adam değildi Burak. Hem aldatma konusunda Betül'ün aldatmasını bekleyeceğini söylemişti. Betül de böyle bir şey yapmadığına göre...

Betül derin bir nefes aldı. Burak gideli daha 24 saat bile değildi ama beyni saatte 240 km ile düşünceler üretiyordu.

Betül holdinge girdiğinde heyecanlıydı. Burak'ın burada olduğunu hissediyordu. Kalbi nedensiz bir şekilde hızlandı. Asansörün numaralarına sertçe bakarak çabuk geçmesi için bir ayağını sabırsızca yere vurdu. En üst kata çıkınca hemen sekretere doğru gitti. Heyecanlı gözükmek istemese de kendine engel olamıyordu.

"Zeynep, Burak burada mı?" diye sordu. Genç kız Betül'ü görünce gülümsedi ama soruyla suratını sallandırdı.

"Maalesef Betül Hanım, henüz gelmediler. Ama Baran Bey odasında." diye bilgilendirdi. Betül'ün tüm heyecanı anında yerle bir oldu. Holdinge girerken içinde oluşan o umut taşı, verilen cevapla ortadan ikiye bölünmüştü. Burak işine çok önem veren biriydi. Geç kalmıştı. Eğer gelmediyse bu gün içinde bir daha gelmeyeceği anlamına gelirdi. Hayal kırıklığı içerisinde başını yavaşça salladı. Sırtını dikleştirdi. "Teşekkür ederim." dedikten sonra arkasını döndüğü gibi tekrar asansöre bindi. Zeynep ise şaşkın bir şekilde kalakaldı.

Koskoca iki hafta su gibi akıp geçti. Kimisine göre öyleydi ama Betül için değildi. Burak'ı görmeyeli de iki hafta oluyordu. Ne telefonlarına cevap veriyor ne de kendisini görmeye geliyordu. Betül çaresizlik içerisinde kendisini oyalayacak şeyler aramakla bu günleri geçirmişti. Geceleri ise işkenceydi. Tek başına yatmanın, bir kocanın ne demek olduğunu anlıyordu.

Hayatınıza bir erkek girdimi, çıktığı zaman kocaman bir boşlukla kalıyordunuz. Evli olmak bu demekti. Onu özlemesinin yanında, koca bedeni olmadan kendisini sürekli üşüyor buluyordu. Sevdiği adam yanında yoktu!

Psikolojik bir sorunu olduğunu düşünerek iyi bir doktor buldu kendisine. Hem bu bebek konusunu atlatmak, hem de Burak ile olan sorunlarına bir çözüm bulmak istiyordu. Tabi fiziki doktor kontrolüne de gidiyordu. Selin'in yanına gittiğinde uzun zamandır fark ettiği bir şeyi sordu.

"Benim kanamalarım durdu sanırım. İlk gün çok gelmişti ama artık bir sorun yok gibi. Ağrılarım da yok. Ama midem çok bulanıyor. Stresten olabilir mi?"

Selin gözlerini kaçırıp öksürür gibi küçük bir ses çıkarttı.

"Tabi tabi. Bir de bünyen çabuk toparlanmış demek ki... Ameliyatın başarılı geçtiği için kanamanın olmaması doğal. Şey... yani endişelenme, teknoloji çok geliştiğinden acısız oldu."

Betül kürtaj olayını tam araştırmadan kendini Selin'in ellerine bırakmıştı. Kendinde bir sorun görmediği için Selin'in bilgisini sorgulamıyordu.

"Sen ilaç kullanmıyorsun değil mi?" diye sordu Selin, şüpheyle.

"Hayır, arada ağrı kesici alıyorum. Başım çok ağrıyor." diye karşılık verdi Betül'de.

"Ağrı kesicilere güvenme. Çok kullanma zararlı."

Sağlıksal açıdan bir sorun olmadığına göre tekrar hamile kalmasında hiçbir problem yoktu. Şimdiki tek sorun düşüncelerini iyileştirmekteydi.

Betül, ağabeyi ile de iyi bir konuşma yapmıştı. Aralarındaki o hararetli konuşmadan sonra bir süre kafalarını dinlemeleri gerekmişti ama nihayetinde onlar kardeşti. Kaç kere küsüp barışmışlardı.

Diğer yandan Baran'a ailesinden kalan yegane varlıktı. Ona sırtını dönemezdi. Bu yüzden büyüklük onda kalarak kardeşini affetmiş ve güzelce konuşmuşlardı. Tabi Burak'ın nerede olduğunu sır gibi saklıyordu yine. Kaybolmuştu sanki. Elbette nerede olduğunu biliyordu ama Betül'e söylemiyordu. Betül de huyunu bildiği için ısrar etmemişti.

Doktor kontrollerini aksatmadan seansları sıklaştırarak gidiyordu. Burak ile barıştığında artık ondan bir çocuk isteyecek kadar bilinçlenecekti. Onu tekrar kazanacaksa her şeyi yapmaya razıydı. O en büyük korkusu olan çocuk doğurmayı bile...

Betül elinde çay fincanı ile televizyonun karşısına geçti. Magazin haberlerinde Esma'yı gördü. Yağmur ve Yiğit ile bir yardım kuruluşu için mankenlik yapmıştı, onun haberini gösteriyorlardı. Eskiden Asi Gül olarak bilindiği için ünlü bir simaydı. Kendisi gibi çocukları da spor kıyafetler giyerek podyumda yürüyordu. Esma zaten mankenlere taş çıkartacak bir güzellikteydi. Utku da aldığı kiloları birkaç ayda verdiği için eski formuna kavuşması zor olmamıştı. Bu yüzden Betül yengesinin fiziğini çok beğenirdi. Çabuk kilo aldığı gibi çabuk da verebiliyordu. Kendisi de hamile olduğunda ne kadar kilo alacağını düşündü. Eğer bebeğini aldırmasaydı şimdi iki buçuk aylık olacaktı. Belki de karnı çıkmış olacaktı. Elini istemsizce karnına koydu. Normalden biraz şiş duruyordu. Burak gittiğinden beri vücuduna özen göstermeyen bakımsız bir kadın olmuştu. İştahı inanılmaz derecede kabarıktı. Sürekli karnı acıkıyordu. Aldığı kilolardan olsa vücudunda değişim söz konusuydu. Şiş vücuduna çözüm düşünürken kapı çaldı.

Elindeki fincanı sehpanın üzerine koydu. Kapıya gitti. Kapıcının geldiğini düşünürken karşısında postacıyı görünce şaşırdı.

"Betül Altuntaş?" diye sordu, genç üniformalı postacı.

"Benim."

"Bu celp size geldi. Şurayı imzalar mısınız?"

"Celp mi?" Betül şaşırdı. Hukuki bir sorunu yoktu ki, bu celp de neyin nesiydi böyle? Üzerindeki şaşkınlığı çabucak atarak kendisine uzatılan kalemi aldı ve gösterilen yere imzasını attı. Adamın verdiği kâğıt tomarını alarak boş boş baktı.

"İyi günler." diyen postacı dönüp asansöre doğru gitti. Betül kapıyı kapatarak salona doğru ilerledi. Koltuğuna oturup hemen kağıdı açtı. Beyaz sayfada uzun uzun yazılar vardı. Betül kaşlarını çatarak okumaya başladı. Kelimeleri doğru okuyup okumadığını anlamak için bir kere daha okudu. Gözlerini kağıttan alarak karşıya çevirdi. Yanaklarından yaşlar süzülüyordu.

Betül'ün elindeki kağıt kayarak yere düştü. En büyük korkusu gerçekleşmişti. Karşısına çıkmamasının nedeni buydu demek. Betül sesli hıçkırıklarının arasından yerdeki kağıda ölümcül bir hastalık gibi bakıyor ve daha çok ağlıyordu. Burak ondan vazgeçmişti...

1 HAFTA ÖNCE

Baran aracından inerek dikkatle balıkçı barınağına doğru ilerledi. Küçük ahşap bir kulübeydi. Çivilerle tutturulmuş tahtadan kapıyı açarken elinin üstüne kapıda asılı olan ağ düştü. Alıp kenarda bir yere koydu. İçeri girdiğinde köşedeki adamı gördü.

"Burak? Ne yapıyorsun burada?" Burak elindeki dolaşık ağı açmaya çalışıyordu. Burak da onun sesiyle başını kaldırarak hemen yerinden doğruldu.

"Hoş geldin. Seni beklemiyordum."

"Sesin çıkmayınca geleyim dedim."

"İyi yapmışsın. Geç otur." diyerek bir hasır tabure çekti. Baran yavaşça otururken Burak da karşısına geçti. Baraka balıkçı Mehti'nin yeriydi. Eskiden beri Burak'ın arkadaşıydı. Aslında tanışmaları çok

karışıktı. Bir kavgada bu adamın oğlunu kurtardığı için kendisiyle muhabbeti hoş olmuştu. Sonradan da samimileşmişler, ağabey kardeş olmuşlardı. Bir süre barınakta kalmayacağı için Burak buraya gelmişti. Denizin iyotuyla kafasını daha iyi toparlamıştı.

"Nasıl gidiyor?" diye sordu Baran etrafı göstererek. Burak hafifçe gülümsedi.

"Fena değil. Yağmur yağınca tepeme akıyor ama idare ediyorum. Yaz aylarına giriyor olmamız mucize. Nisan yağmuru tamam da Nisan soğuğu kötüymüş." Baran güldü.

"Değişik bir hayat işte. Binalardan farklı, insan böyle değişiklikler istiyor bazen. Ne kadar zor olursa olsun."

"Öyle gerçekten. Her sabah uyanıp karşımda denizi görmek müthiş."

"Dur orada! Ben de görüyorum."

"Aradaki kilometreleri saymazsak tabi. " İki adam gülüştüler. Burak yerinden kalkıp çay demlemeye gitti. Gelip tekrar yerine oturduğunda suratı ciddiydi.

"Aslında geldiğin iyi oldu." diye söze girdi ama Baran elini kaldırdı.

"Dur tahmin edeyim. Bana söylemek istediğin bir şeyler var. Betül?"

Burak gülümseyip tekrar ciddileşti."Doğru."

"Seni dinliyorum." Konuşacakları konuda Betül'ün olduğu açıktı.

"Ben boşanmaya karar verdim." Baran'ın kaşları kalktı. Bir süre düşündü.

"Emin misin?"

"Evet. O kadar çok düşündüm ki artık hiçbir şey düşünemez oldum. En iyisi bu olacak."

"Burak, bu zamana kadar sana ne baskı yaptım ne de olumsuz bir karşılık verdim." Burak bir kaşını kaldırıp yaptığı 'rehine oyununu' çoktan unutan kayınbiraderine baktı. "Tamam baskı yaptım, biraz dövmüş de olabilirim. Ama şu bir gerçek. Sen benim kardeşimden de yakın oldun. Bak bu sözüm gerçek anlamda da öyle. Ama yanlış karar vermeni istemem. Sonunun seni üzmesini daha beter bir hale sokmasını..."

Burak'ın şaşkınlığı had safhadaydı. Baran söz konusu Betül olunca hiç kendisine karşı çıkacak bir şey söylemiyordu. Bilmese Betül'ü sevmediğini düşünürdü.

"Baran, bana Betül'ün tarafından bakıp kızmayacak mısın?" Baran karşısındaki adamı inceledi. Sonra omuz silkti.

"Neden kızayım ki? Sen kardeşimi aldatmadın, haksız yere öylece çekip gitmedin, onu dövmedin... Sana kızacağım bir şey olamaz. Her ne kadar kardeşim de olsa o da bir insan ve kendi kararlarını kendi vermek zorunda. Yaptığı hatanın bedelini çekecekse, bırak çeksin."

"Onu bırakacağım ama? Bir daha başkasıyla evlenme şansını elinden aldım..."

"Burak... Betül küçük bir çocuk veya akılsız bir kız değil. Senin sandığından daha güçlüdür o." Baran sustu. Derin bir nefes aldı ve tekrar Burak'a döndü. "Bak sana gerçeği söyleyeceğim. Betül ile aramdaki sorunları hallettim ama durumu kötü. Sensiz yaşamaya çalışıp mutlu görünmeye çalışsa da seni özlediği apaçık. Eğer ille de boşanmaktan başka bir çözüm bulamadım diyorsan git onunla konuş."

"Bunu... yapamam..." dedi sıkıntıyla. Baran kaşlarını çattı.

"Neden?"

"Evi terk ettiğim zaman gözlerindeki acıyı gördüm. Beni kaybetmek en büyük korkusu gibiydi. Gitmemem için her şeyi yapardı. Onu görürsem bu karardan vazgeçebilirim... Biliyorsun..."

"Evet biliyorum onu deli gibi seviyorsun. Dostum bu gerekli mi? Birbirinizi bu kadar severken bu ayrılık niye?"

"O beni sevmiyor!" dedi sertçe. Sonra kısa bir iç çekti ve alçak sesle konuşmasına devam etti. "En doğrusu bu. Evlilik kararında onu zorladık. O aslında hiç istemedi ama ben... O da kabul etti. Zoraki bir şekilde! Belki o da istedi... ama çocuk olayını atlatamıyorum." Burak'ın sesi işkence görüyormuş gibi ızdırap dolu çıkınca eliyle yüzünü sıvazladı. "Onu ölünceye kadar seveceğim. Bunu hiçbir kanun değiştiremez. Boşansak da ondan vazgeçecek değilim. Ama bizim için hiçbir şey doğru olmadı. Boşanmamız ikimiz için de iyi olacaktır eminim..."

"Kesin kararlısın?"

"Kesin kararlıyım!"

Betül ne zaman hazırlandığını ve celbi alıp hangi ara arabaya bindiğini bilmiyordu. Gözlerinden yaşlar adeta fışkırırcasına akarken elinin tersiyle silmekten başka bir şey yapmadı. Aklında ise Burak'ın 'bunu nasıl yapabildiği?' sorusu üzerine yoğunluk vardı.

Burak'ın ömür boyu onu bırakmayacağını sanmıştı. Bebek konusunda kendi bu kadar acı çekmişken neden daha fazla acı onu buluyordu? Katildi! Kendi bebeğinin katiliydi evet ama bu ceza dünyadaki en kötü şeydi. Burak'sız olmak ne demek, yalnız geçen haftalarda çok iyi anlamıştı. Nefes almakta zorlanan bir insan gibiydi. Yaşamaya çalışsa da oksijen tüpü olmadan olmuyordu. Yazar çok güzel demişti. ' *Sensiz de yaşarım ama seninle bir başka yaşarım* ' diye... Betül de öyleydi. Burak'sız da yaşamını sürdürürdü ama o olmadan hayatın bir tadı yoktu.

Betül aracını holdinge doğru sürdü. Abisinin hafta içi bu saatlerde başka işi olacak değildi. Esma'ya laf anlatmak da istemiyordu. Direkt abisine gidip Burak'ın yerini soracak ve ciddi ciddi onunla konuşacaktı. Nasıl boşanma davası açardı? Betül direksiyonu yumrukladı. Sağ ayağını basabildiği kadar gaz pedalına yükledi. Burak ondan uzak duruyordu, Betül bunu kabul ederdi ama boşanmak istemesi farklı bir durumdu. Tamamen ondan vazgeçecek ne yapmıştı ki? Elinin tersiyle hem burnunu hem de yanaklarını kuruladı. Hesap sormadan rahatlayamayacaktı.

Betül holdinge o kadar sert ve sinirli bir şekilde girdi ki onu gören çalışanlar yolundan çekilmek için adeta birbirini ezer oldu. Betül'ün gazabını bilmeyen yoktu. Baran'dan daha fazla tırstıkları aşikardı. Betül ters bir şekilde etrafına baktıktan sonra asansörlere ilerledi. Kata gelince Zeynep'e öfkeli gözlerini çevirdi.

"Baran odada mı?"

"E...evet efendim..." Genç sekreter onun bu haline korkulu dolu gözlerle izledi. Betül Baran'ın odasına adeta daldı. Kapıyı o kadar sert açıp itti ki, dalmış olduğu kağıtlardan irkilerek başını kaldırdı Baran.

"Betül?" dedi şaşkınlığını üzerinden atamadan. Kardeşinin neden böyle parladığını anlamamıştı. Gözlerini kırpıştırdı ve düşündü.

"Burak nerede?" diye sordu dişlerinin arasından tıslayarak. Baran'ın gözleri Betül'ün sıkarak buruşturduğu kağıtlardaydı. İşte

durumu o zaman anladı. Boşanma evrakları eline ulaşmıştı. Sinirli olması ise Baran'ı rahatlattı. Bir erkek arkasından ağlayan kadınları sevmezdi. Bu kardeşi olursa işleri daha zordu. Ya kardeşini bu sevdadan vazgeçirecekti ya da Burak'ın alnına bir silah dayamak zorunda kalacaktı. İki seçeneği de yapmak zorunda olmadığı için şanslı saydı kendini.

"Betül bak..."

"Sana Burak nerede dedim?" diyerek sesini bir desibel daha arttırdı Betül. Gözleri öfke ve ağlamamak için kendisini zorlayarak pınarlarında parlayan yaşlarla doluydu. Baran biraz doğruldu. Açık kapıya gözü kaydı. Koridordan geçen çalışanlar sesleri duyduğu için şaşkınlıkla içeri bakıyorlardı. Yerinde kıpırdandı.

"Tüm holdinge rezil olmak istemiyorsan sesini alçalt."

"Çalışanlarının canı cehenneme! Sana bir soru sordum abi?"

"Bağırıp durma Betül. Ben buradayım."

Betül arkasından gelen o kalın ama her zamanki gibi yumuşaklığını koruyan tondaki sesi duyunca olduğu yerde buz kesti. Bu sesi neredeyse yirmi gündür duymuyordu. Bir anda içindeki öfkenin etkisini kaybettiğini ve duygusal yanın tekrar kendini gösterdiğini fark etti. Burak'ın karşısında ağlamak istemiyordu ama zorlanırsa yapmaması için neden kalmıyordu. Başını çevirdi. Burak yavaşça odanın kapısını kaparken gözlerini ondan ayırmadı.

Betül vücudunu da ona doğru çevirdi. Gözleri kocasının üzerinde gezdi. Her zamanki gibi çok yakışıklıydı. Uzun boyuna ve geniş cüssesine oturan siyah bir takım giymişti. İçine giydiği siyah gömlek ve siyah kravat ile göz korkutucu bir görünüm sergilese de Betül o bedeni ne kadar özlediğini düşündü. Burak'ın kokusunu, kendisine baktığında o maviliklerindeki güzelliği düşündü. Ne kadar zaman olmuştu bunları hissetmeyeli. Arkasında bir kıpırdanma olunca hayaller âleminden çıkarak dünyaya döndü.

"Ben çıkayım siz de rahatça konuşun!" dedi Baran. Yerinden kalkarak eline aldığı birkaç kağıt parçası ile Burak'ın yanından geçip kapıdan dışarı çıktı. Arkalarından da sıkıca örttü.

Şimdi odada ikisi yalnızdı ve Betül yerinden bile kıpırdamamıştı. Derin bir nefes alırken elindeki kağıtları fark etti. Öfkesi tekrar kendisini gösterdiği için memnun oldu. Adamın üzerine doğru yürüdü. Gözlerini kıstı. Burak ise hiç istifini bozmadan sakin bir ifade ile kendisine bakıyordu. Betül tam önünde duracaktı ki elini kaldırıp Burak'ın göğsüne sertçe vurdu. Burak bir adım geri gitti ama canı acımadığı gibi Betül'e de karşı koymadı. Genç kadının sinirini böyle çıkartacağını düşünüyordu. İkisi de gözlerini birbirinden ayırmıyordu. Sanki konuşmadan anlaşıyor gibiydiler. Sen sus, gözlerin konuşsun gibi...

Betül iki eliyle bir yumruk daha attı adamın göğsüne doğru. Burak bir adım daha geri giderken Betül onun karşı koymamasına içerledi. Daha fazla öfkelendi. Gözlerine iki kat yaşlar hücum etmeye başladı. Sonunda dayanamadı ve yanaklarından süzüldü.

"Hayvansın sen... Diğer erkeklerden hiçbir farkın yok." Bir kere daha yumruklarken bu sefer sesli hıçkırdı. "Benden hemen vazgeçtin..." Bir kere daha itti. Burak sırtını duvara yaslarken yüzü acıyla kasıldı. Betül'ün gözlerindeki yaşlardan nefret ediyordu. Bu seferkiler kendisinin suçuydu. Daha önce böyle bir şey yapacağı aklının ucuna bile gelmezdi ama şimdi onu üzen kendisiydi.

"Yaptığım hatayı kat kat ödedim. Daha ne kadar acı çektirmek istiyorsun bana..." Bu kez son ama sertçe bir vuruş için ellerini ileri doğru hamle yaparken Burak onu tek bir hamlede çevirip sırtını kendisine dayadı ve ellerini önden kavrayarak vücudu arkadan sardı. Kulağına eğildi.

"Bebek konusunu unutamıyorum ben Betül. Senden vazgeçmedim. Bizim için iyi olacağını düşündüğüm için buna karar verdim."

Betül kollarından kurtulmak için çırpınıp duruyordu ama sırtı ve kalçası adama yapışmışken, elleri Burak'ın elleri tarafından kıstırılmışken fazla hareket edemiyordu.

"Kim için iyi he? Söylesene kim için? Benden bıktığını itiraf edemiyorsun da..."

"Sen benim için özelsin, masum güzelliği olan mavi gülümsün sen. Bıkmak gibi bir şeyim olamaz."

"Neden o zaman bu kağıtları bana yolladın?" Betül'ün gözünden son bir damla süzüldü. Yüzünü omzuna eğerek kuruladıktan sonra

konuşmasına devam etti. Ama bu sefer sesi sertti. "Neden boşanmak istiyorsun? Sen direkt gelip bana söylemedin bile. Bir kağıt parçasından öğrendim ayrılacağımızı..." Sustu. Burak'ın düzensizleşen nefesini hissedince adamın kabuğuna tekrar sızdığını fark etti. "Korkaksın sen!" dedi kışkırtırcasına. İlk kez böyle yaptığında Burak onu öpmüştü. Belki gene öperdi? Öfkeli de olsa onu sevdiğini çoktan fark etmişti. "Evlilik zor geldi değil mi? Beni evlenmeye zorlamak için her yolu denedin. Şimdi de sıkıldın. Çocuk da bahanen oldu..."

"Betül..." diye inledi Burak. Sesinde gram öfke yoktu.

"Ne var? Ne?" diye bağırınca tüm sesi odada çınladı. "Ah yoksa başka kadın mı var? Bu iki haftada birini mi buldun? O yüzden mi boşanmak istiyorsun? Sana piçlerini doğurmalarını meşrulaştırmak için mi?" Betül bu sözleri söyledikten sonra pişman oldu. Seviyesizleşmek istememişti ama sözler ağzından çıkarken artık düşünemiyordu bile. Burak onu sertçe kendisine çevirip kollarından kavradı. Yüzleri birbirine o kadar yakındı ki nefeslerini hissediyorlardı. Burak'ın gözlerindeki ölümcül öfke tüm ateşiyle oradaydı.

"Başka kadın yok! Bu düşünceye nasıl vardın bilmiyorum ama şu an bu durumdaysak sebebi senin başına buyrukluğundur. Bebek senin için basit bir konu ama benim geceleri rüyama giren bir kabus! Baba olma şerefini elimden aldın."

"Burak, unut artık." Burak'ın öfkesine karşı Betül yumuşadı. "Elimde olan bir şey değildi. Beni o zaman hasta olarak düşün. İki haftadır düzenli olarak psikoloğa gidiyorum. İyileşmek ve sana güzel ço-" Burak konuşmasını kesti ve onu bırakarak odanın ortasına doğru yürüdü.

"Artık çok geç!" dedi duygusuz çıkmasını istediği ama acıyla çıkan bir sesle. Betül'ün diğer söylediklerini duymazdan geldi.

"Boşanmak istemiyorum." diye bağırdı Betül. Sakinliği tekrar öfkeyle buluştu.

"Bu senin için iyi olur. Ne de olsa evlenmek istemiyordun. Şimdi özgür olursun."

"Sen keyfini sürdükten ve beni kirlettikten sonra mı?" Burak buz kesti. Gözlerini kıstı ve Betül'e onu da donduracak kadar soğuk gözlerle baktı.

"Beni evlenme kararına kadar götüren fikre destek olan arzunu unutuyor musun sevgilim? Beni baştan çıkartmak için az efor harcamadın? Yoksa evlenmeden sana sahip olmamı mı isterdin?" Betül'ün yanakları kızardı. Burak'ın sesi alçaktı ve sesi tenini okşayacak kadar erotikti ama sözleri o kadar soğuktu ki...

"Çirkinleşme!"

"Asıl sen çirkinleşme Betül!" Birbirlerine sert bakışlarını yollarken göğüsleri inip kalkıyordu. Ne kadar süre öyle durduklarını bilmiyorlardı ama göz temasını kesip yumuşayan Betül oldu.

"Sakince konuşabilir miyiz? Ben böyle eli bıçaklı olalım istemiyorum." Sesi adeta yalvarır gibi çıkınca Burak da yumuşadı. Betül'e karşı öfkeli olmayı istemezdi Allah'tan diğer kadınlar gibi kırılgan değildi. *'Ateş parçam benim...'*

Baran'ın masasının önündeki karşılıklı koltuklara oturdular. Burak ona dik dik baksa da Betül gözlerini kaçırıyordu. Bakmak istemediğinden değildi. Ona bakınca her defasında maviliklerine daldığı için mantığını kaybediyordu ve soracağı soruları unutuyordu.

"Boşanınca yine evinde mi kalacaksın?" diye sordu sakince.

"Evet. Yan daireyi de satın aldım. İki daireyi büyütüp genişleteceğim, bu haliyle fazla küçük."

"Güzel olur. Gelen misafirlerinle yatağını paylaşmak istemezsin..." derken bayan arkadaşları olabileceği ihtimali gelince yüzündeki ateş anında değişip öfke ateşine büründü. Kıskançlıkta nereden çıkmıştı böyle?

"Bir daha öyle çat kapı gelen misafirimin olacağını sanmıyorum. Gelirlerse de misafir odasında kalırlar artık." Burak'ın altındaki imayı Betül çok iyi algıladı ve hemen konuyu değiştirdi.

"Beni tamamen bırakıyorsun..." diyerek sesli fikrini belirtti.

"Seni bırakmıyorum. Sadece aramızdaki bazı şeylerin zamanında olmadığını düşünüyorum. Hiçbir şeyimiz doğru olmadı. Evlilik acele verilmiş bir karar oldu. Senin içinse zorla..."

"Önceleri benim için zoraki idi ama şu an o kadar mutluyum ki boşanma kağıtlarını görünce, şekeri alınmış çocuk gibi hissettim. Şok ve üzüntü! Seni bırakmak istemiyorum. Bu çok acı veriyor, hayır istemiyorum."

"Boşandığımızda ve tekrar özgürlüğünü bulduğunda bana teşekkür edeceksin."

"Nasıl bu kadar eminsin?"

"Çok insan tanıdım diyelim. Böyle olacağına eminim. Bazı şeyler kaybedilince kıymetlenir. Benim kıymetimi anla demiyorum. Sadece farkı göreceksin." Burak'ın sözleri bebek ile de alakalanmıştı. Betül bebeğini aldırdığında ne kadar üzülmüştü. Yaptığına dayanamamıştı. Şimdi de Burak'ı kaybediyordu. Gözünden bir damla yanağına düştü. Yavaşça süzüldü ve çenesinin o güzel kıvrımına geldi. Burak bunu tam kalbinde hissederek gözleriyle takip etti.

"Seni bir daha hiç göremeyeceğim."

"Beni her zaman göreceksin. Hala holdingte çalışıyorum. Ayrıca sana iyi bir nafaka ödeyeceğim. Bana ihtiyacın olduğunda her zaman yanında olacağım."

"Ben paranı istemiyorum."

"Ama ben yine de senin geleceğini güvence altına alacağım"

"Sensizliğe dayanamazsam ne olacak?"

"Betül yapma. İkimiz de düşünelim. Belki daha sonra-" Betül hemen sözünü kesti.

"Daha sonra tekrar bana döner misin?"

"Hayat bu!"

"O zaman boşanmamız çok saçma!"

"Betül, özgürleşip tekrar düşüncelerine hakim olduğunda doğrunun ne olduğunu göreceksin. Bu bağdan kurtulmadan bazı şeyleri anlayamayacağım..."

"Neyi?" diye sordu Betül. Ama Burak senin beni sevdiğini diyemedi. Bütün bunlara gerek yoktu. Boşanmadan da halledebilirdi ama Burak'a en uygun ve mantıklı gelen karar buydu. Uygulayacaktı da...

Betül bazı şeyleri kafasında tarttı. Bir süre sessiz kaldı ve düşüncelerine gömüldü. Suratını sallandırsa da ağlamıyordu. Gözleri tekrar Burak ile buluştu.

"Tamam boşanalım. Ama benden kurtulamayacaksın." Burak'ın da isteği buydu zaten. Burak, duvarın kenarında yerde duran kağıtları göstererek "Duruşma 5 Mayıs'ta." diye bilgilendirdi.

O anda Betül'ün aklında ampul yandı. Bu demek oluyordu ki daha iki haftası vardı. Bu süre içerisinde Burak'ın fikrini değiştirmek için uğraşacaktı. Ya da daha can alıcı bir plan bulacaktı. Betül içindeki mutluluğu gizleyerek başını salladı. Burak yerinden kalkıp Betül'ün alnına son kez bir öpücük kondurup geri çekildi.

"Kendine iyi bak." dedikten sonra arkasını döndüğü gibi odadan çıktı. Daha fazla durmak kararlarını çatırdatıyordu. Betül o odadan çıkarken arkasından şeytani bir şekilde gülümsedi. Burak Bey ille de boşanmak istiyorsa görecekti gününü. Pişman olması için her şeyi deneyecekti! İnadını kırmak en büyük zevki olacaktı.

24.BÖLÜM

Betül planlarının tıkırında işleyeceğini sanmıştı ama yanılmıştı. Amerika planlarda yoktu! Burak onu engellemek için bilerek harekete geçmişti sanki. Amerika'ya giderek Baran'ın yarım kalan işlerini tamamlamıştı. Her şeyden geç haberi olan Betül ise elinde uygulamaya sokulmayı bekleyen planlarla kalakalmıştı. Burak'ın kalbini kazanmak için birçok şey düşünmüştü. Tekrar onun peşinde dolaşacaktı ve kendisine aşık edecekti. Fakat olmamıştı. Suratını sallandırarak yeni planlar içerisine girmiş ama hayal gücü dahi fikirler getirmemişti. Zamanı daralıyordu. Her seferinde Baran'a onun ne zaman döneceğini sorsa da bir şey öğrenememişti. Burak yine ondan kaçıyor gibiydi. Bu sefer öyle olmayacaktı. Betül tekrar işe başlamıştı. Holdingde yarım kalanları devralarak işine gömülmüş hem zamanını geçirmiş hem de Burak'ın gelip gelmediğini kontrol eder olmuştu.

Boşanmalarına son 4 gün kala Burak geri döndü. Bu sırada Betül elindeki dosya ile koridorda yürüyordu. Burak'ın asansörden inip karşısına çıktığını görünce önce hayal ettiğini düşünmüştü. Başka bir yüzü ona benzetmişti ama hayır... hiç kimse onun kadar uzun boylu ve geniş cüsseli olamazdı. Onun Burak olduğunu birkaç göz atmadan sonra anlamıştı. İçinden elindeki dosyaları havaya atıp filmlerdeki gibi ağır çekimde koşarak kendisini Burak'ın kollarına atmak istemişti. Gerçekte ise bunu yapamamıştı. Ağırlığını korumalıydı. Eski Betül gibi uçuk kaçık olabilirdi ama şu an kritik günlerdeydi. Burak'ı kızdıracak veya daha fazla fikrini körükleyecek bir şeyler yapamazdı. Ağır adımlarla yanına gidip gülen gözlerle baktı.

"Hoş geldin." dedi özlemle. Sesindeki sevinci saklamaya çalışsa da pek başarılı olamamıştı.

"Merhaba, nasılsın?"

"Ya... rı... mım..." Kelimeyi neredeyse heceleyecek bir yavaşlıkta söyledikten sonra elindeki dosyayı kaldırıp hafifçe salladı ve işim var der gibi adama gösterdi. Sonra da dönüp odasına doğru gitti. Kapıyı arkasından kapadıktan sonra sırtını dayadı. Nefes nefese kalmıştı. Kalbi heyecanla çarparken elleri titremeye başladı. Burak gelmişti. Yeni planlarını hayata geçirebilirdi. Ama bir sorun vardı. Elinde hiç planı kalmamıştı!

Burak gittiğinden beri yeni bir şeyler düşünmüştü fakat daha sonra bunların yerine geçecek dahiyane bir şeyler bulamamıştı. Betül kapıdan ayrılarak masasına oturdu. Eliyle yüzünü kapatarak bir şeyler düşündü. İlk önceliği Burak'ı görünce şaha kalmış olan kalbini sakinleştirmekti. Sonra beyin hücrelerine fazla mesai yaptıracak ve kocasını tekrar kazanması için bir şeyler bulacaktı.

Betül'ün bunu düşünmesinin üzerinden bir gün geçmişti. Geriye kalan son iki gündü. Hayatı boyunca bu kadar çaresiz olduğunu görmemişti. Burak elinden kayıp gidiyordu ve kendisi hiçbir şey yapmıyordu. Daha doğrusu yapamıyordu. Aptal kafası ve düşünceleri en uygunsuz anlarda son sürat giderken bu konu üzerinde kılını bile kıpırdatmıyordu.

Neredeyse 1,5 aydır sürekli olarak psikoloğa gitmiş ve kendi hissetmese de doktorun dediği kadarıyla iyileşmişti. Bebek konusunda artık o kadar geri kafalı değildi. Belki de bu Burak'ı kaybetme korkusu yüzünden gerçekleşmişti. Ne de olsa doktora onunla arası daha yeni bozulduğu zamanlar gitmeye başlamıştı. Burak'ın boşanma davası açacağından çok korkmuştu bu da diğer korkusunu yenmeye yardım etmişti. İyileşmişti ama ne yazık ki Burak'ı kaybetmişti. Bir anda başını kaldırdı. '*Daha benden kurtulmadın Burak Bey...*' diye düşündü.

Midesi burulduğunda streslerine bir yenisini daha eklediğini biliyordu. Eli karnına gitti. Boş boş bakarken yine kafasında bir şimşek çaktı. Aydınlanma anları hep ümitsizlik taşıdığı dönemlerde gerçekleşiyordu. Burak'ı pişman ettirecek planı bulmuştu. Burak'tan tekrar hamile kalmak!

Burak mutfaktan çıkarken elinde dumanı tüten çay fincanından bir yudum alıyordu. Üzerine giydiği eşofmanı ve siyah tişörtü ile ev halinden farklı bir görünümü yoktu. Bir aydır Amerika'daydı. O gidince evin dekorasyonu ile Baran ilgilenmişti. Yan daire birleşince kocaman bir salon ve odalardan oluşmuştu. Betül geldiği zaman ne kadar küçük olduğunu düşünüp kendi haline gülüyordu. Sonra yaşadıkları üzücü anlar aklına geliyor ve suratını sallandırarak bu düşünceden kendisini toparlıyordu. Ertesi günü duruşmaları vardı. Betül'den ayrılmak için o kadar diretmiş ve sonunda gerçekleşmesine saatler kalmıştı. İçindeki bu sızıyı atamıyordu. Betül'e bu kadar aşıkken neden boşanmaya karar vermiş buna bile aklı ermiyordu ki. Tek sorun Betül'ün duygularıydı. Baran ve kendisinin kurduğu komplo sonucunda zorla evlenmeye karar vermişti. Bebeğini kendisine sormadan aldırmıştı. Sorun bunlara bağlı olsa gerekti.

Burak yeni almış olduğu koltuk takımına otururken kapı çaldı. Saatine baktı. Akşamın onuydu. Bu saatte kimseyi beklemiyordu. Elindeki çayı sehpanın üzerine bırakarak kapıya doğru gitti. Gözlükten bakınca çakılıp kaldı. Betül bir daha zile basınca kendine geldi ve hemen kapıyı açtı. Açarken yüzüne çarpan o hem seksi hem çocuksu çilek kokusunu içine çekti.

Betül alev kırmızısı, üzerine tam oturan bir elbise giymişti. Saçlarını Burak'ın sevdiği gibi omuzlarına salarak kırmızı bir ruj sürmüştü. Onun bu saatte bu kılıkta burada ne işi olabileceğini düşündü. Şaşkınlığını üzerinden atamadan Betül konuşmaya başladı.

"Beni içeri almayacak mısın?" Burak hiçbir şey söylemedi sadece kenara çekildi. Betül içeri girerken Burak'a o kadar yakından geçti ki genç adam eğilip onu öpmemek için zor durdu. Betül, Burak'ın evine yapılmış haldeyken hiç gelmemişti. Daire şimdi daha ferah ve daha eve benziyordu. Öteki bekar evinden başka bir şey değildi. Burak'ın rahat bir aile yaşantısına girmeye başladığına sevindi.

"Evin çok güzel olmuş." dedi etrafını inceleyip ışıltılı gözlerle ona bakarken. Burak başını salladı.

"Teşekkürler. Sen..." Eliyle elbisesini gösterdi. "Bir davetten mi geliyorsun?" diye sordu. Sesinde merak olduğu kadar kıskançlık da doğmuştu. Önden normal kapalı bir elbise gibi dursa da arkası beli-

ne kadar inen derin dekolteliydi ve kalçaları seksi bir şekilde gözler önünde duruyordu. Hafif kilo almış gibiydi. Vücudunu saran elbiseden karnının çıkıklığı belli oluyordu. Ama bu önemli değildi. O her haliyle güzeldi.

Burak o yürürken yutkunmanın bu kadar zor olduğunu bilmiyordu. Hemen bu görüntüleri silmek için bakışlarını yüzüne çevirdi. Bu ateş parçası karısı olabilirdi ama yarın boşanacaklardı. Ona göre davranmalıydı.

"Hayır davetten değil."

"O zaman neden böyle dolaşıyorsun? Böyle..." Burak ne kadar kendini tutmaya çalışsa da kıskançlığı önden ben buradayım der gibi koşturuyordu.

"Böyle ne?" diye onu teşvik etti Betül en güzel gülümsemesiyle. Burak'ın ona bakışındaki farklılığı görmüştü. *'Bu fikir daha önce neden aklıma gelmedi ki? Hiçbir erkek güzel bir kadına dayanamaz! Onu daha önce yatağa atmalıydım!'* diye geçirdi içinden Betül.

"Açık bir elbiseyle!" dedi çarçabuk.

"Ne o kıskandın mı yoksa?" Burak başını çevirdi.

"Kıskanacak bir şey yok. Bu elbise ve makyaj günlük olamayacak kadar abiye! Böyle dolaşıp tüm erkekleri kışkırtarak peşinden çekmeye çalışıyorsan başarabileceğin üzerine tüm servetimi veririm. " Burak'ın sesi aksi, sert, kıskançlık doluydu. Betül bununla daha da çok umutlandı. Burak ondan hiçbir zaman vazgeçmemişti. Sadece bir şeyler onu tutuyordu. Bu yüzden uzaktı ve boşanma konusunda inatçıydı.

Betül ayağındaki on beş santimlik topuklu ile Burak'ın boyuna gelemese de biraz uzamıştı. Yavaş adımlarla ona yaklaşıp kışkırtıcı bir yakınlıkla durdu. Burak ona bakmamaya çalışsa da başarılı olamıyordu. Başını eğdi ve o çok sevdiği güzel gözlere baktı.

"Seni kışkırtabiliyor muyum?"

"Betül..." diye başlayacak oldu ama Betül kollarını onun boynuna dolayarak dudaklarına uzandı. Burak ilk anda buz kesmişti. Hiçbir organı hareket edemeyecek kadar uyuşmuştu bir haldeydi.

Betül ise öpüşünü o kadar büyütüyordu ki Burak'ın dayanmasına zaman bırakmadan tahrik ediyordu. Burak kalkanlarını son gücüy-

le korudu. Ona sarılıp yatak odasına götürmemek için kendini tuttu. Ta ki Betül onun zorlayıp dillerini buluşturana kadar. Burak'ta işte o zaman ipler koptu ve sevgili karısını kendisine sertçe bastırarak kucağına aldı. Ayakta başladıkları tutku dolu dakikalar Burak'ın onu kucaklayıp yatak odasına götürmesiyle son buldu. Betül'ü yatağa yatırdı ama kendisi hemen geri çekildi.

"Bunu neden yapıyorsun?" diye inledi. Ses tonu yalvarır gibi çıkıyordu. Betül'ün kırmızı ruju yüzünden ikinin de ağızları ve yanakları pembeleşti. Betül normal bir zamanda Burak'a gülebilirdi ama böyle yarım bırakılmış bir hazla kıvranmaktan başka bir şey yapamıyordu. Burak'ı ne kadar özlemişti?

"Burak lütfen..."

"Yarın her şey bitiyor. Bir süre uzak kalacağımıza söz vermiştik."

"Evet ama..."

"Yapma bunu bize Betül..."

"Burak... Tamam... Yarın boşanacağız... Ama lütfen bu gece bizim olsun. Son kez... Bir daha olmayacak belki... Lütfen son kez bizim olsun..." Betül kabul etmesi için ayaklarına kapanıp yalvarabilirdi bile... Burak odanın kenarında Betül'e bakıyordu. Kırmızı elbisesi, karışmış saçları, üzgün gözleri ve öpüşmekten berelenen yarı boyalı dudakları ile çok çekici duruyordu. Burak ise son kalesinin de kuşatılmasıyla iradesini kaybetti. Hızla Betül'ün üzerine doğru uzanırken genç kadının gözlerine baktı.

"Son kez benimsin..."

"Ben her zaman seninim..." Burak'ın dudakları daha fazla konuşmasına fırsat vermedi.

İlişkileri hiçbir zaman normal olmamıştı. Araya giren sorunlar, insanlar, seneler... Her zaman bir engel vardı. Yine onları engelleyen bir konu vardı. Ertesi günü boşanacak olmaları! Ama ikisi de bunu umursamadı. İki vücut bir beden olurken ikisi de ilkel, hayvansı duygular içerisindeydi. Sadece hissettikleri saf sevgiydi. Sertlikleri birbirlerine olan hınçları ile doluyken aşklarıydı onları birbirine bağlayan. Burak Betül'ün canını yakmaya çalışsa da Betül ona aşkla karşılık verdi. Hararetli geçen birlikteliklerinin ardından nefes nefese ayrıldılar.

Betül biraz dinlenmenin sonucunda gözlerini açarak harcadığı eforu tekrar kazanmayı bekledi. Bu gece onun son gecesiydi. Burak'tan alabildiği kadar almalı ve ona unutamayacağı bir gece geçirtmeliydi. Burak'ın geri çekildiği sıralarda onu o kadar sarmıştı ki adam geri çekilmeyi unutup kendini Betül'e bırakmıştı. Genç kadın içine çekebildiği kadar çekerek yeni bebekleri için gereken hücreleri aldı. Bu gece başarmalıydı. Ondan hamile kalması için ne gerekiyorsa yapmalıydı. Tüm gece Burak'ı zevkten öldürecek kadar ateşli ve istekliydi. Burak onun bu haline şaşırsa da elinden geldiğince karşılık verdi. Bu geceden sonra hamile kalamazsa başka hiçbir zaman kalamazdı.

Gün doğarken Betül yorgunluktan bayılacak gibiydi. Burak uyurken onu sürekli seyretmişti. Adamı o kadar yormuştu ki gözünü dahi açamamıştı. Betül uykusuz kalmasına değdiğini düşünerek ona yumuşak bir öpücük verdi. Yataktan kalkarak giyindi. Burak'ın cep telefonunun alarmını duruşma saatinden bir saat önceye ayarladı. Yatak odasından çıkarken bu harika adamın bebeğini ne kadar doğurmak istediğini düşündü. Bu sefer ölse bile o bebeğe gözü gibi bakacaktı!

Betül eve gidip biraz uyuyarak öğleden sonra olan duruşma için güç kazandı. Gözlerini açtığında daha dört saatin olduğunu gördü.

Hazırlanıp kendisini dışarı attı. Arabayla biraz gezip içindeki yorgun düşen Betül'ü ayağa kaldırmalıydı. Bir saat kadar sonra aklına bir şey geldi. Selin'i arayıp müsait olup olmadığını sordu. Yanına gelebileceğini haber verince arabasıyla oraya gitti. Bu şekilde mahkeme saatine kadar kafasını dağıtabilirdi. Hem de soracağı birçok konu vardı.

Arabasını park alanına çekti. Araçtan inerken başı hafif döndü. Kapıdan tutunup dengesini koruyarak düşmekten kurtuldu. Bir anda gelen baş dönmesinin sabah yapmadığı kahvaltıdan olabileceğini düşündü. Hastanenin kapısına emin adımlarla yürüyordu. Derken gözleri tekrar dönerek karardı ve hatırladığı en son şey kendini yere düşerken gördüğüydü.

Etraftaki insanlar Betül'e yardım edip içeri taşıdılar. Acildeki doktorlar baygın olan kadına gerekli olan testlerin yapılması için asistanlara görev verdi. Herkes bir yana koşturuyordu. Betül kısa süren baygınlığından sonra gözlerini açtı. Bir yatakta yatıyordu. Başını çevirip etrafı inceledi. Beyaz rengin hakim olduğu tipik hastane odasındaydı. Yavaşça doğrularak ona yaklaşan doktoru gördü.

"Ne oldu?" diye sordu.

"Bayıldığınız için yatırmak durumunda kaldık."

"Bayıldım mı? Niye?" diye sordu kafası karışmıştı.

"İlk olarak tebrik ederim. Yalnız bu aylarda beslenmenize çok dikkat etmeniz gerekiyor. Bazı değerlerinizin düşük olduğunu gördüm. Kalsiyum desteğine ihtiyacınız var ve..."

Betül doktorun çok hızlı konuşması nedeniyle söylediklerine yetişemiyordu. İşaret parmağını kaldırarak "Bir dakika... Ne için tebrik ediyorsunuz beni?" diye sordu.

Doktor şaşırdı. "Hamile olduğunuzu bilmiyor muydunuz?"

"Ne?!" Betül öyle bir haykırdı ki açık kapıdan sesi duyan asistanlar koşturarak içeri girdi.

"Na... Nasıl hamileyim? Yani daha birkaç saat oldu. Bu kadar çabuk mu?" derken karışan kafasını toparlamakta zorluk çekiyordu. Tıpta eğer 6 saatte hamile kalmak varsa ve vücut bunu bu kadar çabuk belli ediyorsa büyük bir mucize gerçekleşiyor demekti.

"Jinekolog size daha detaylı bilgi verecektir tabi, fakat bebek üç aylık gibi görünüyor."

"NE!!!" Betül bu sefer daha fazla dehşete düşmüştü. "3 aylık mı dediniz?"

"Karnınızın şişliğini gaz mı sanıyordunuz?" diye sordu arkadan genç asistan. Yaptığı muziplik karşısında doktor ona dönüp ters bir bakış atınca önünde duran arkadaşının arkasına saklandı.

"Be...ben..." diyebildi genç kadın. Şok olduğundan titreyen ellerini karnının üzerine koyarken diğerleri de kadındaki heyecanı fark etti.

"Jinekolog çağırmamızı ister misiniz, yoksa kendi doktorunuza mı görüneceksiniz?" diye sordu. Betül gerçeği hala idrak etmekte zorlanıyordu. Bebeği... Hamileydi... Aldırdığını düşündüğü bebeği hala karnındaydı. Bu nasıl mümkündü?

"Betül Hanım..."

"Ben...şey...ne dediniz?" diye sordu dalgınca.

"Doktorunuz var mı? Yoksa hastane jinekoloğumuzu mu çağıralım?"

"Selin... Selin Demirgüç. Bu hastanede çalışıyor. O doktoru görmek istiyorum." Doktor başını çevirip espri yapan asistanına "Çabuk,

Selin Hocanı çağır!" diye emretti. Betül'e şöyle bir bakıp, dönüp diğerleriyle dışarı çıktı.

Betül odada tek başınaydı. Ellerini karnından alamıyordu. Şişliğinin sebebi bu muydu? Orada bebeği vardı. Gittiğini sandığı ama onu bırakmayan bebeği... Arkasından ne acılar çekmişti. Vicdanı tam ensesinde duruyor ve her gülüp mutlu olduğunda baskı yaparak varlığını bildiriyordu. Bir çocuk gördüğünde boğazına yumru oturup zor gidiyordu. Yeğenlerine bile bakamadığı anlar oluyordu.

Odanın kapısı açılınca Selin endişeyle yanına geldi.

"Ne oldu? Bayıldığını söylediler iyi misin?" Betül oturduğu yataktan kalkarak Selin'in üzerine yürüdü. Kaşlarını çattığı için genç doktor bir an korktu.

"Niye öyle bakıyorsun?"

"Hamile olduğumu neden bana söylemedin? Neden aldırdığıma inandırdın?" Selin yutkunarak Betül'ü kendisinden uzaklaştırmak istedi.

"Bak ablacım..."

"Bana küçük şirinlik numaralarını yapma! Senin ablan değilim. Şimdi söyle!"

"Sana narkoz verdiğimizde ağlayarak yapmayın diye yalvardın. Oğlum, oğlum diye ağladın. Bu durumda nasıl o bebeği alabilirdik?" Betül tehditkar bakan gözlerini yumuşatarak geri çekildi. Gerçekten böyle mi yapmıştı?

"Ayrıca... Biz seni oraya numara olsun diye çağırdık. Gerçekten o bebeği almayacaktık. Ah Allah aşkına kanunsuz kürtaj yapmak ne demek senin haberin var mı? Ayrıca kocanın bile imzası yokken..."

Betül Selin'in yüzüne uzun uzun baktı. İfadesinden hiçbir şey anlaşılmıyordu. Selin korkarak bir adım geriledi. Betül durdu, durdu ve arkasından güçlü bir kahkaha patlattı.

Omuzları sarsılırcasına dakikalarca güldü. Gözlerinden yaşlar akıyordu ama bu sefer fazla gülmektendi. Selin yanına geldi.

"Betül sen iyi misin?"

"Selin..." dedi gülerek attığı hıçkırıklar arasında.

"E...evet?" dedi Selin durumdan biraz tırsarak.

Betül aniden döndü ve onu öyle bir kucakladı ki genç doktor dengesini kaybedip neredeyse yere yuvarlanıyordu.

"Teşekkür ederim. Teşekkür ederim. Bebeği almadığın için teşekkür ederim."

Selin rahat bir nefes alarak ona sıkıca sarıldı. "Sonunda aklını başında görmek güzel. Tebrik ederim. Mutluluk ve sağlıkla büyütürsünüz inşallah."

Betül geri çekilirken beklenmedik bir şey yaptı ve Selin'in omuzuna yumruk attı. Genç doktor acıyla çığlık atıp geriledi.

"Bu da neydi?"

Betül kaşlarını çattı. "Madem hamileyim, neden bana narkozdan uyanınca söylemedin?"

Selin gözlerini devirdi. "Tekrar aldıracağını düşündüm."

"Peki bir ay sonra niye demedin? Elbet bir gün öğrenecektim. Ah ben sana kanamam olmuyor diye geldiğimde bunun normal olduğunu söyledin. Beni aptal yerine koydun!" dedi çatık kaşlarından ne kadar öfkeli olduğu anlaşılıyordu. Selin yaptığından pişmanlık duymayarak gülümsedi.

"Hayır, tatlım. Senin yanlış bir şey yapmanı engelleyip akıllanmanı sağladım. Sen şimdi o bebek için canını verecek kadar bağlanacaksın. Onu çok seveceksin."

Betül alaycı sırıtmasını yollarken gözleri odada hızla dolaştı.

"Nereden biliyorsun?"

"Ablam bebek için acı çektiğini söyledi."

"O nereden biliyormuş?"

"Esma söylemiş."

Betül elini alnına vurdu.

"Ah! Nasıl bir dedikodu zincirisiniz siz?"

Selin sadece kıkırdadı.

"Peki bebeğin varlığını kim biliyor? Ablana söyledin mi?"

Selin hemen başını salladı.

"Bir tek Onur ve ben biliyorum."

Betül ona gözlerini kısarak baktı. Sonra aniden tekrar boynuna atıldı.

"Çok teşekkür ederim Selin... Sen iyi ki varsın." Selin bu ani tepkiyle bir iki adım gerileyip kolları havada şaşkınlıkla kalsa da yine gözlerini devirerek başını salladı.

"Senin gibi delilerle az uğraşmıyorum. Söyler misin bana, ben bu kadar çok bebek isterken sen nasıl aldırabilirsin?" Kıkırdama sırası Betül'deydi. Geri çekilirken yine o küçük burnunu havaya dikti.

"Terzi kendi söküğünü dikemiyor mu yoksa?"

Selin umutsuzca omuz silkti.

"Önce baba adayı gerekiyor."

"Onur?" diye önerdi Betül, çarpık bir gülümsemeyle. Selin kaşlarını çattı.

"Nişanlı!"

"Oh!" Betül şaşırmış gibi yaptı.

"Hadi git evine ve mutlu haberi kocana ver!"

Betül aniden buz kesti. Birkaç saat sonra bir kocası olmayacaktı. Yeterince oksijen almayan ciğerleri aniden nefes almayı kestiği için isyan bayrağını çekmekte gecikmedi. Güçlü bir öksürükle derin nefesler aldı.

"Burak!" dedi boşluğa doğru.

"Evet kocanın adı bu."

Başını kaldırıp "Biz boşanıyoruz." dedi. Selin'in kahverengi gözleri sonuna kadar irileşti. Son olayları bilmiyordu. Betül ile Burak'ın boşanacağını ablasının da bilmediğine emindi. Eğer öyle olsa gelip hemen yetiştirirdi. İçinde bir sızlama oldu. Boşanacaklarını önceden bilseydi bebeği mutlaka söylerdi.

"Ama ondan önce bebeğin cinsiyetini ve sağlığını öğrenmeliyim. Bunu yarım saat içerisinde yapabilir misin?" diye sordu Betül. Selin hemen başını salladı. Testler için laboratuvardaki tanıdıklarından rica ederek işlemleri hızlandırdı ve Betül'ü ultrasona aldı. Üç aylık olduğundan cinsiyetini öğrenebilirlerdi. Bekleyişin sonunda gerçek ile karşılaştılar.

"Tahminin ne üzerineydi?" diye sordu Selin hafifçe gülümseyerek. Betül çok heyecanlıydı. Hep kaybettiği düşündüğü bebeği, oğluydu!

"Erkek!" dedi cıvıldayan sesini sakin tutamıyordu. Selin Betül'e göz kırptı.

"Güzel annemiz, yakışıklımıza selam ver... Bak oğlun..."

Betül bakmak şöyle dursun gözlerini karnından alamıyordu. Oğlu olacaktı. Babası gibi güçlü kuvvetli, yakışıklı...

"O...oğlum... Bebeğim..."

"Karnına değil, ekrana bak annesi, kıpırdanışına bak." Betül gözyaşlarını kurulasa da gözleri tekrar buğulanıyordu. Başını yana çevirip ekrana baktı. Oğlu gerçekten de görünüyordu. Hala inanamıyordu. Oğlu onu hiç terk etmemişti. Gittiğini düşündüğü zamanlarda bile oğlu hala oradaydı.

Yapılan testler sonucunda iyi haberler çıktı. Herhangi ciddi bir sorun yoktu. Betül saatini kontrol ettiğinde iç çekti. Hemen yerinden kalkıp Selin'e minnettarlığını bildirerek adliyeye gitmek için aracına bindi. Bir elini zaman buldukça karnına koydu. Orada gün geçtikçe gelişen çok güzel bir bebeği vardı. İlk zamanlarda olmayan bu his şimdi tüm hücrelerini ısıtıyordu. İçi kocaman bir mutlulukla dolmuştu. Daha bu sabaha kadar tekrar nasıl hamile kalabilir, bunun düşüncesi ve stresi içerisindeydi. Şimdi o çok sevdiği adama gidip tüm acılarını unutabileceklerini söyleyecekti.

Adliyeye geldiğinde aracı apar topar park etti. Karnına dikkat ederken bebeğine hiç bir şeyin olmaması için yavaş hareket ediyordu. Saatine baktığında çok gecikmiş olduğunu gördü. Gelirken trafiğe takılmasa erkenden gelebilirdi. İçerideki insanlara sorarak mahkeme salonunu buldu. Hakim yerine oturmuş, duruşma yeni başlıyordu. Betül hızla kapıyı açıp içeri daldı. Nefes nefese kalmıştı.

"Burak!" diye bağırdı salonda. Burak, Betül'ün göstermiş olduğu tepki karşısında istemsizce avukatıyla beraber oturduğu masadan ayağa kalktı.

Hakim Bey gözlüğünü çıkardı.

"Siz de kimsiniz?" diye sordu.

Betül'ün avukatı hemen yanına geldi.

"Betül Hanım çok geç kaldınız. Ayrıca ne oluyor? Bir sorun mu vardı?" diye sordu. Betül adamı iterek yanından geçti.

"Burak boşanamayız."

Hakim dosyaya tekrar bakıp başını kaldırdı.

"Betül Altuntaş duruşma başlıyor, sessizce yerinize oturun ve size söz hakkının verilmesini bekleyin!" diye uyardı. Ona yapılan uyarıları dinlemeyen Betül, salonun ortasına doğru yürüdü. Gözleri Burak'tan başkasını görmüyordu.

"Sana söylemem gereken çok önemli bir şey var."

Burak gerginliğin üzerinde bıraktığı sinirle "Betül, yerine geç. Boşandıktan sonra konuşabiliriz." dedi. Mahkemeleri oldum olası sevmezdi. Bu binadan ne kadar çabuk kendini dışarı atarsa o kadar iyi hissedecekti.

"Betül Hanım," diyerek kolundan tutup geri çekti avukat. Bir gözü sürekli olarak hakimin üzerindeydi. Ve yüzündeki ifadeden hiç de memnun olmadığı anlaşılıyordu.

"Davacı Burak Altuntaş, davalı Betül Altuntaş siz şiddetli geçimsizlik için buradasınız. Bu..." Hakimin konuşmasını Betül'ün sevinçle cıvıldayan sesi böldü.

"Hamileyim!" Başta Burak olmak üzere herkes dondu. Salon o kadar sessizleşti ki koridorda koşuşturan insanların ayak sesleri duyulur oldu.

İlk olarak hakim kendine gelerek "Betül Altuntaş..." diye başlamıştı ki Burak'ın sesi tekrar konuşmasının bölünmesine neden oldu.

"Nasıl yani?"

"Hamileyim işte..."

Burak olduğu yerde güçlükle ayakta durarak "Dün geceden mi?" diye sordu saf saf. Ona kaç aydır dokunmuyordu. Eğer geceden hamile kaldıysa bu... bayağı hızlı olurdu.

Hakim gözlüğünü tamamen çıkardı.

"Siz dün gece beraber mi oldunuz?"

Betül sanki yakın arkadaşıyla konuşuyormuş gibi elini Hakimden tarafa sallayarak "Evet de dün geceden değil" dedi.

"Sen neden bahsediyorsun?" diye sordu Burak.

"Ben aslında üç aydır hamileymişim."

"Üç aydır hamile olduğunuzu bilmiyor musunuz?" diye sordu Hakim nedeni bilmediği bir şekilde kendini bu garip konuşmanın içine sürüklenirken buldu.

"Hayır, aldırdığımı düşünüyordum ama..."

Hakim Burak'ın şaşkınlığını dikkatle süzerek yan gözle "Çocuğu aldırmasına izin mi verdiniz Burak Bey?" diye sordu.

Burak dalgınlıkla başını salladı. "Benden habersiz gitmişti."

Hakim yasaları hatırlayıp öfkeyle Betül'e döndü.

"Kocanızın izni olmadan çocuğu aldırmaya cüret eden hastane hangisi, çabuk söyleyin!"

"Ya öyle değil," Betül tekrar elini salladı. "Aldırmamışım işte."

"Üç aydır karnındaki çocuğun varlığını bilmiyor musun?" diye sordu Burak, hala mantıklı bir taraf arıyordu. Şaşkınlığının ne zaman geçip gerçeği idrak ederek sevineceğine karar veremiyordu.

"Ne bileyim! Bebeğimiz olacak..." Betül mutlulukla gülümsüyordu.

Hakim gözlerini kıstı.

"Siz birbirinizi seviyorsunuz." diyerek gözlemlediği bir gerçeği dile getirdi.

Betül hakime döndü.

"Tabi kocamı seviyorum!"

Burak hakime döndü.

"Ben de karımı seviyorum ama..."

"Ortada çocuk da var. Ne diye boşanacağız diye tutturdunuz?"

Betül "Hepsi onun suçu!" diyerek Burak'ı işaret etti.

Burak kaşlarını çattı. "Sen de bebek için depresyona girip aldırmasaydın."

Betül gülmeyi çoktan kesmişti. Elini karnına koydu. "Aldırmadım hala karnımda!"

"Onu da anlamış değilim ya..."

"Çocuk diye ölen sendin. Aldırdığımı duyunca beni boşamaya karar verdin."

"Zorla evlendin, zorla hamile kaldın. Eh boşanınca rahatlarsın diye düşünmüştüm."

"Zorla mı evlendi sizinle?" diye sordu Hakim, konuşmanın ilginçliği ile konuşmanın tamamen içindeydi artık. Burak hakime döndü.

"Silah zoruyla değil Hakim Bey-" diyerek açıklamaya çalıştı Betül ama Burak hemen lafa atladı.

"Benim cazibeme dayanamadı küçük hanım. En başında evlilik teklifimi kabul etseydi daha kolay olacaktı."

"Hah! Evlilik teklifini abim seni sandalyeye bağlayıp, rehin alındığını görmeden önce yapsaydın cevabım farklı olabilirdi."

"Betül Hanımın abisi sizi rehin mi aldı?"

Burak Hakime "Hayır öyle değil," diyerek Betül'e döndü. "Beni senin aşkın rehin etti ama sen gelip beni kurtarmadın bile!"

"Geldim. İplerini çözüp seni o bodrum katından kurtardım."

Hakim elini ağzına dayadı. "Bir de iplerle mi bağlanmıştınız?"

"Abisinin planıydı sadece."

Gözlerini kısan Betül "Bozacılar sizi..." diye söylendi.

"Sen de bebeğimin katilisin!" diye karşılık verdi Burak. Betül bir ayağını yere vurup sesini biraz daha yükseltti.

"Bebeğin karnımda hala, gitmemiş. Orada duruyor! Bana katil deyip durma artık..."

"YETER SUSUN!"

Burak, Betül ve salondaki diğer kişiler hakimin göstermiş olduğu sakinlikten sonra yaptığı bu ani çıkış karşısında buz kestiler.

"Nerede olduğunuzu iyice unuttunuz. Şöyle bir etrafınıza bakın."

Betül ve Burak başlarını çevirip Hakimi, avukatları, mahkeme gereçlerini ve sırayla arka arkaya dizilmiş olan bankları incelediler.

Bulundukları yerin gerçeği ile Burak dişlerini sıkarken Betül açılan ağzının önüne elini kapadı.

"Sizi boşasam mı, boşamasam mı karar veremedim."

Burak öne atılıp boğazını temizledi.

"Şey... Hakim Bey özür dileriz. Ben boşanmaktan vazgeçtim." Betül de onu desteklercesine başını öne eğip hakimi selamladıktan sonra başını kaldırdı ve "Ben de özür dilerim. Boşanmak istemiyorum." dedi.

Hakim çift arasında bir süre gidip gelen gözlerini devirdi.

"Kaç dakikadır beni de oyalıyorsunuz," derken sinirli değildi. "Sizi boşamak iyi bir akıllanmanıza yarar aslında ama sizinle uğraşamayacak kadar yoğunum. Hadi gidin gözüm görmesin sizi."

Betül sevinçle ellerini çenesinin hizasında birbirine kenetledi.

"Boşanmıyor muyuz?"

"Betül Altuntaş, dışarı!" diyen Hakim sesini yükselterek onları kovdu. Betül gülümseyip Burak'a baktı. Adam yanına gelmişti. Tam salondan çıkarlarken "Dış görünüşüne bakan seni bakımlı, bilgili, sosyetik bir kadın sanır. Hamile olduğunu bile yeni öğreniyorsun"

derken hakimliği bir kenara bırakarak Necdet olarak yorumda bulundu Hakim Bey.

Betül duydukları yüzünden utançla kızardı. Gerçekten safın önde gideniydi. Üzüntü ve kederle boğuşmaktan üç aydır adet olmadığını bile hatırlamayacak kadar kendinde değildi. Hakime gülümseyip salondan çıktı.

Burak onu adliyenin dışına çıkardığında kolundan tutup kendisine bakmaya zorladı.

"Benimle geliyorsun."

"Nereye?"

"Hastaneye gideceğiz!" dedi Burak düz bir sesle.

"Neden?" diye sordu Betül.

"Bebeğin gerçekten var olup olmadığını kendi gözlerimle görmek istiyorum. Hem giderken bana şu hamilelik gizemini de açıklarsın."

Betül ona baktı. Ardından kocaman bir gülümseme ile adamın koluna girdi.

"Tamam aşkım, gidelim. Bugün gördüm onu. Tıpkı sana benziyor!" Kıkırdarken adam olduğu yerde sırtını dikleştirdi. Boğazını kazıyarak öksürdü. Bebeği olacaktı, bu zamana kadar yokluğuna üzüldüğü bebeği aslında hep onlarlaydı. Şu an bir şey hissetmiyordu ama içten içe kalbi büyük bir mutlulukla dolmaya başlamıştı.

Betül yolda giderken Selin'e telefon etti. Boşanmadıklarını söyleyerek yanına geleceklerini bildirdi. Selin yoğunluğunun arasında ona randevu saati vererek o saatte uğramalarını istedi. Bu sırada hala yemek yememiş olan Betül açlığını ağzından kaçırınca Burak'ın öfkeli kaş çatışıyla burun buruna geldi.

"Hamile bir kadın nasıl olur da yemek yemez!"

"Ne yapayım? Bu saate kadar hamile olduğumu bile bilmiyordum."

Burak ayıplayan bakışlarını yollarken "Sana diyecek tek kelime bulamıyorum, biliyor musun?" diyerek hayretler içerisinde başını salladı.

Düşünceleri dört dönüp sürekli aynı konu üzerinde duruyordu. Nasıl hamileliğini anlayamazdı? Betül hepsini açıklayacağını söyleyerek restorana kadar konuşmalarına son verdi.

Sabrının son demlerine geldiği için artık bekleyemeyen Burak siparişlerini verdikten sonra beklentiyle Betül'e döndü.

"Anlat!"

Betül, kürtaj için Selin'le ilk konuşmaya gittiğinden başlayarak adama tüm konuyu açıkladı. Selin'in planının bayılmasıyla su üstüne çıktığını ve bu şekilde hamile olduğunu öğrendiğini söyledi.

Burak duyduklarının hızına yetişemediği için başı döndü. Gerçekler yüzünden şaşkın olduğundan mı yoksa bebeğin varlığının verdiği mutluluktan mı bilinmez, her an kendini kaybedecekmiş gibi hissediyordu.

Böylece gelen yemeklerle biraz mola verdiler. Burak canı yemek istemediği için bir kaç çatal ancak ağzına götürmüştü. Gözleri sürekli olarak tabağını silip süpürmeye çalışan Betül'ün üzerindeydi. Dün geceden beri hayatları ani bir yükselişe geçmişti. Betül ile araları düzelmişti, yetmezmiş gibi hazırda bekleyen bir de ufak mutlulukları vardı. Burak düşünceyle sırıttı. Betül eski güzelliğine yeniden kavuşmuştu. Bebek kelimesi geçince artık o güzel gözleri ışıldıyordu.

Saat üçe kadar oyalanarak Selin'le görüşmek üzere hastaneye gittiler. Genç kadın Betül'ü tekrar gördüğü için pek de sevinçli durmuyordu. Şakadan Burak'a "yine geldi, bugün ne kadar çok gördüm onu" diyerek takıldı.

Betül gözlerini kısarak "Oyunbaz doktor..." dedi. Daha önce bebeği söylemediği için hala kızgınlığını koruyan bir tarafı bulunuyordu.

Selin Betül'ün hazır olmasıyla Burak'ı çağırtıp ultrasona aldı.

"Evet babası, bak şu gördüğün bebeğin oluyor. Kaybettiğini düşündüğünüz ama sizinle olan bebeğiniz..." Burak küçük ekrandaki görüntünün heyecanıyla Betül'ün elini tutmak için uzandı. Gözlerini bebeğinden ayıramıyordu.

Betül halihazırda bekleyen damlaları yine akıtmaya başladı. Ne kadar sulu göz bir insandı böyle?

"Tahmin et bakalım, oğlun mu olmasını isterdin yoksa kızının mı?" diye sordu Selin. Betül Burak'a döndü. Tahmininden birazcık emin olduğu için doğrusunu öğrenmek için can atıyordu. Ama Burak oralı değildi. Adam sanki büyülenmiş gibi hala küçük kıpırtıyı izliyordu. Betül onun soruya tepkisizliği karşısında elini iki kere çekerek dikkatini kendisine çekti.

"Soru sordu," derken Selin'i gösteriyordu.

Burak doktora döndü.

"Ne? Anlamadım..."

"Kız mı, erkek mi istiyordun."

"Ben... şey..." olduğu yerde sendeledi. Kalbi çok hızlı atıyordu. Bebeğinin olacağına hala inanamıyordu. Aptal aptal gülmek geliyordu içinden. "Sağlıklı olsun da..." diyebildi sadece.

"Birini seç!" diye ısrar etti Betül. Kendisi gerçeği biliyordu. Burak'ın bilip bilemeyeceği için çok heyecanlıydı.

Genç adam dudaklarındaki haylaz gülümsemesiyle "Aslında hep Betül gibi güzel bir kızım olsun istemiştim. Ama dediğim gibi sağlıklı olması çok önemli."

"Ah!" dedi Selin hayal kırıklığı içerisinde. "O halde babası minik oğluna el salla. Kız değil ama çok sağlıklı bir erkek bebeğin olacak."

Burak'ta çok büyük bir değişim olmadı. Aksine oğlu olacağı için içinde kocaman bir sevinç belirdi. Baran'ın oğlu Yiğit çok zeki bir çocuktu ve aileye yeni katılan bir de Utku vardı. Onlar gibi ama kendisine ait çok yakışıklı bir oğlu olacaktı.

Selin ultrasondan bebeğin görüntüsünün çıktısını alıp babaya uzatırken Burak'ın parmakları titriyordu. Kağıdı sanki çok kutsal bir şeyi tutuyormuş gibi alırken dikkatli ve nazikti. Betül'ün hazırlanması için Burak odadan çıkarken gözlerini bir saniye olsun kağıttan ayırmıyordu. Bebeği... Oğlu olacaktı.

Hastanenin o steril kokusundan çıktıklarında ikisi de hayata yeni başlıyormuş gibi tazelenip, düşüncelerin vermiş olduğu huzur ve aralarına birkaç ay sonra katılacak olan bebeklerin mutluluğu ile hafiflemiş hissediyorlardı.

Burak arabaya binerken ceketinin sol üst cebine koyduğu ultrason görüntüsüne bakmak için tekrar çıkarttığı kağıda her bir detayı incelercesine bakıp yerine koydu. Betül kemerini düzeltip yavaşça kilidine taktı. Sonra gülümsedi. Onu çocuksu bir sevinçle izliyordu.

"Bakmaya doyamıyorsun değil mi?"

Burak resmine bakıyordu ama kendisi ona sahipti. Elini karnının üzerine koyarak parmaklarıyla okşadı. Henüz pek bir kıpırtı yoktu, yakında anlayabileceği hareketleri düşününce kalbi daha hızlı çarpıyordu.

"İnanmam çok uzun zaman alacak. Sanki rüyadayım. Doğduğu güne kadar nasıl sabredeceğim bilmiyorum." Burak kalbinin bu küçük varlık için titrediğini hissettikçe baba olmanın güzelliğini yaşamaya başladığını anlıyordu.

"Sabredeceğiz, çünkü o burada büyüyecek," dedi adamın elini kendi elinin üstüne getirip diğer elini alttan çekerken.

"Tam burada... Şimdi hissedemiyorum ama Esma'nınki gibi olursa yakında hareketlerini anlarız." Burak bebeğini öğrendiğinden beri hiç Betül'ün karnına dokunmadığı için sevdiği kadına ve dolaylı yoldan da olsa oğluna dokunuyor oluşu onu inanılmaz bir sevinç ve korkuyla doldurdu. Yüzündeki gülümseme santim santim azaldı. Parmaklarını kıpırdatarak karısının karnını küçük dokunuşlarla okşadı.

"Neden suratını astın?" diye sordu Betül, onun ifadesi nedeniyle kendisi de gülümsemeyi kesmişti.

"Sizi camdan bir fanusun içine mi koysam, diye düşünüyorum."

Betül'ün kaşları ve dudakları tezat oluşturacak şekilde hareket ederken "Fanus mu?" diye sordu.

Burak bakışlarını bulutsuz masmavi gökyüzüne benzeyen gözlere çevirdi.

"Şimdi o kadar mutluyum ki, mutluluğumun derecesi kadar korkuyu da hissediyorum. Size bir şey olursa, ya ikinizi de koruyamazsam... Ah kafamda bu sorular oluşmaya başladı." Burak elini çekip başını koltuğuna yasladı. Gözlerini bir iki saniyeliğine kapatırken Betül kemerini çözüp Burak'a eğildi.

"Bizim için endişelenme." Burak gözlerini açıp başını hafifçe yana eğdi. "Daha önce nasıl koruyorsan şimdi de öyle koruyacaksın. Bebeğimizi doğuncaya kadar ben korurum." Kararlılıkla parıldayan gözlerin baştan çıkartan çekiciliği Burak'ı derinden etkiledi.

"Senin 'bebeğimiz' kelimesini her söylediğinde kalbimde ani bir tekleme oluyor. Kulağa o kadar güzel geliyor ki. Keşke..." diye başlayacak olan cümlesinin sonunda Betül'ün üzüleceği, yeniden aralarında oluşacak olan sorunun temelini barındıracağı aklına gelince susarak önüne döndü. Arabayı çalıştırırken Betül tekrar kemerini bağlıyordu. "Keşke ne?" diye sordu.

"Hiç. Sadece bedelini ödemeden mutlu olamadığımızı hatırladım."

Burak direkt eve geldi. Betül'ün gün içinde daha fazla yorulmasını istemiyordu. Daha birkaç saattir babalığı yaşıyordu ama düşünceleri sanki uzun süredir baba olduğunu söylüyor ve ona göre titizleniyordu.

Akşam yemeğini hazırlamak üzere Betül yerinden kalkarken onu azarlayarak tekrar yerine oturmasına neden oldu.

"Bundan sonra senin elini bir işe sürmene müsaade etmeyeceğim. Eve günlük yardımcı alalım. Sabah gelip akşama gider. Sen bu halde yemekle falan da uğraşma. Akşam ben gelince masayı hazırlarım."

Betül dehşetle irileşen gözlerini olabildiğince açmış, elinde tuttuğu yastığı göğsüne bastırarak arkasına saklandı. Sadece gözleri görünüyordu. Burak'ın kati kurallarını dinlerken itiraz etmek için cesaret toplaması gerekliydi.

"Konuşabilir miyim?"

Burak susup kaşlarını çattı. Başıyla devam etmesini işaret etti.

"Şu gündüz bahsettiğin fanusu eve yerleştirdin de benim mi haberim yok?"

"Fanus değil ama bunlar senin dikkat etmen gereken şeyler."

"Biraz fazla olmadı mı? Elinden gelse yatağa yatırtıp ayağıma kadar hizmet eden köleler tutacaksın."

Betül yastığı yüzünden çekti. Koltuktan yavaşça kalkarken cesaretin tüm benliğine geri yükleme yaptığını anlıyordu.

"Bence fazla değil. Hamile bir kadının zor işler yapmaması gerekiyor. Yorulmaması gerekiyor. Daha da önemlisi ayakta durmaması gerekiyor." Betül'ün yanına gelip kolundan tutup koltuğa geri oturması için yavaşça çekerken Betül'ün direttiği ayağını geri çekmediği için Burak onu oturtamıyordu.

"Pişman oluyorum..." diye homurdandı Betül, oturmamak için direnirken.

Burak onu çekmeyi bıraktı.

"Neye pişman oluyorsun?" diye sordu aksi aksi. Betül mavi gözlerini kalem gibi örten siyah kaşlarını çatarak "Bugün boşanmadığıma... Aslında gayet yerinde bir hareket olacakmış..." dedi.

Burak bir adım geri çekildi. Birkaç saat önce boşanacaklarını unutmuştu. Bir adım daha geri çekilerek son bir kaç saattir yaptığı hareketleri tekrar gözden geçirdi. Betül'ü o kadar sıkboğaz etmemişti ki sadece iyiliğini düşündüğü için pimpirikleniyordu.

"Pişman edecek bir harekette bulunmadım ben."

"Ben nedense bu kadar emin olamıyorum. Her neyse..." dönüp mutfağa ilerlerken "Bir erkek olarak asla yemek işine karışamazsın. Benden daha güzel yapsan da! Doğurana kadar ev işlerini ben yapacağım." dedi. Bir saniyelik susmasının ardından Burak'ın itiraz edeceğini bilerek "Tamam yardımcı fikrini kabul ediyorum. Benim haftalık temizlikçim geliyordu ama günlük işler için bir yardımcı fena olmaz. Bununla ben ilgilenirim. Sen kadın işlerine burnunu sokma ve git oğlunla benim harcayacağımız paraları kazan..." arkasını döndü, Burak'a göz kırparak "... babası!" dedi.

Burak'ın öfkeyle çatılan kaşları son kelimeyle yelkenlerini suya indirerek yumuşadı. Oğlu için dünyayı satın alacak serveti yapacağına hiç şüphesi yoktu. Betül ona iyi bir fikir vermişti. Yemek işleri kadınlara özeldi. Kendisine hitap edecek işlerle uğraşsa daha iyi olurdu.

Dairenin kullanılmayan bir odasını kütüphane ve çalışma odası olarak düzenledikleri için birçok işini orada yürütüyordu. Holdingde hissesi olduğu için işleri biraz daha fazlalaşmıştı. Son bir aydır, bazı şeyleri boşladığı için tekrar eski formunu kazanması gerekiyordu. Salondan çıkarak çalışma odasına yürürken kapı çaldı.

Yönünü değiştirip kapıya giderek açtı. Karşısında Esma ve Baran'ı görünce biraz şaşırdı ama çabuk toparlandı.

"Hoş geldiniz."

Baran ve Esma onun kadar çabuk kendilerine gelememişti. İkisi de sanki Burak'ı yeni görüyormuş gibi şaşkınlardı. Baran'ın elinde tuttuğu pusette minik Utku uyuyordu. Burak küçük oğlanı görünce kocaman gülümsedi.

"Niye orada duruyorsunuz? İçeri girsenize..." derken kenara çekildi. Esma Barandan önce harekete geçti.

"Selam Burak," dedi ve hızla salona girdi. Betül'ü arayan gözleri mutfaktaki seslerle o tarafa yönelmesine neden oldu.

Kapıda ise garip bir bakışma söz konusuydu. Baran'ın surat ifadesi şekilden şekle giriyordu. Kızgın düşünceler içerisindeyken kaş çatıyor, şaşırdığı için bir kaşını kaldırıyor, mutlu düşünceler içerisindeyken dudakları kıpırdıyordu.

"İçeri girmeyi düşünüyor musun yoksa sadece öyle bakmak için mi geldin?" diye sordu Burak.

"Senin burada ne işin olduğunu anlamaya çalışıyorum."

Burak gözleriyle çelik kapının pervazlarında dolanıp Baran'a odaklanırken "Karısının yanında olan bir kocayım," diye kısaca açıkladı. Baran sertçe kaşlarını çattı.

"Ne demek karısının yanındaki koca?"

"Cümlem tam olarak öyle olmasa da önemli değil. Biz boşanmadık."

Baran şaşırdı. "Niye?"

Burak sırıtarak "Böyle abi dostlar başına, onu bıraktığını söyleyen ama sonra kardeşinden boşanmadığı için şaşıran bir abi..."

Sertçe "Açıkla!" diyen Baran Burak'ın gevezeliğini çekemeyeceğini düşündü.

"Boşanmadık. Gel içeri ve sana neden boşanmadığımızı, o güzel nedenin ne olduğunu açıklayayım." Burak'ın gözleri tekrar Utku'ya kayarken adım adım içeri giren Baran'ın omzuna bir tane vurdu.

"Çocuk cereyanda kaldı. Ne biçim babasın sen?"

"Babalığımı sana mı soracağım?"

"Eh artık bu konuda söz hakkına sahibim."

Baran salona girince arkasını döndü. "Bu da ne demek?"

"Bize anlatacakları şeyler var hayatım," diyen Esma, Betül'ün kolundan tutup çekiştirerek salondaki en yakın koltuğa oturttu.

"Anlatın bakalım!"

Burak boğazını temizledi. Betül ile göz göze gelerek kendisinin başlayacağını işaret etti.

"Fazla uzatmadan konuya gir istersen, şunlara baksana. Her an üzerime atlayacaklarmış gibi duruyorlar."

"Neden boşanmadığınızı merak ediyoruz," diyen Esma Betül'ün oturduğu koltuğun kolçağına dayanmıştı.

"Bugün boşanmak için mahkemeye gittik fakat..."

"Off Burak!" diye homurdandı Betül. Abisine ve yengesine bakarak "Ben hamileyim!" bombasını ortaya bıraktı.

"Ne?!" Baran öyle bir bağırdı ki hala elinde tutmakta olduğu pusette uyuyan Utku'yu korkutarak uyanmasına sebep oldu. Babasından

sonra odada çınlayan ağlama sesi Betül'ün dudaklarını sıkmasına neden oldu.

"Neden bu erkekler bazı şeylere aşırı tepki veriyor?"

Esma oğlunu kucağına alırken "Baran'ın tepkisi iki kişilikti sanırım ondan..." diyerek hala soğukkanlılığını korumaya çalışıyordu. Ama içinde çok büyük bir merak vardı. Ne zaman hamile kalmıştı?

"Ama bu şaşkınlığın üzerine size ikinci bombayı da söylemeliyiz." Burak'ın bombasını merak eden çift adama döndü.

"Bizi daha ne kadar şaşırtabilir siniz?" diye sordu Esma. Betül'e yan gözle bakarak ses tonunu biraz düşürüp "Ne zamandır Burak'ı görmediğini söylemiştin." dedi. "Hangi ara..." sözünü Baran'ın sahte öksürüğü kesti. Başını Burak'a çevirip onu dinliyormuş gibi beklentiyle gözlerini dikti.

"Betül şey..."

"Bunu da ben açıklayayım. İzin ver tatlım," dedi Betül kocaman gülümseyerek. "Hani benim aldırdığım bebek vardı ya, o aslında alınmamış." Sustu. Esma'nın ve Baran'ın idrak yeteneğini ölçmek için bir süre bekledi.

Genç çift birbirlerine garip bakışlarla bakarak tekrar Betül'e döndüler.

"Aldırdığımı düşündüğüm bebeğimi doktor almamış. Doktorum Selin... Benim arkadaşım Nur'un kardeşi yani, -sen biliyorsun Esma-, bebeği aldırmamın pişmanlık olacağını düşündüğünden bana bir oyun yapmış. Ve sonuç..." Ayağa kalkarak üzerindeki bol bluzu sırtından büzüştürüp çıkık olan karnını gösterdi. "Bebeğimiz burada!"

Baran ve Esma, o yöne bakarlarken karışan kafası yüzünden düşünemeyen Baran karısına döndü.

"Bana dayı olacağımı mı söylediler?"

"Ben de öyle duydum hayatım."

Baran saf saf "Üç aylık mıymış?" diye sordu. Betül onların kendi aralarında yaptıkları yoruma sinirlenerek öfkeyle soludu.

"Altı ay sonra dayı oluyorsun abi. Ah yeter, şaşkınlığınıza bir son verin artık!"

Esma yedikleri azardan dolayı tek kaşını kaldırarak sordu.

"Üç aydır orada..." karnını işaret etti. "... bir bebek taşıyorsun ve bundan senin haberin yok mu?"

"Ben bu kızı bu kadar saf mı büyüttüm?" diye sordu Baran, günümüz teknolojileriyle hamile olup olmadığını kolayca anlayabilirdi. Nasıl anlamamıştı?

Betül doktor, hakim, Burak ve Baran'dan gelen yorumlarla dolduğu öfkesini abisine boşaltırken hamile olduğunu unutarak bir ayağını sertçe yere vurdu.

"Yeter ama ya! Son aylardır ne stres içerisinde olduğumu bilmiyormuş gibi konuşmayın. Tamam, o kadar aptalım ki bir bebek taşıdığımı bile bilmiyordum. Adet kanamam olmadığını bile anlamadım. Oldu mu?"

Burak ve Baran göz göze gelerek Betül'ün iki erkeğin yanında böyle kadınsal meselelerden bahsettiği ve bundan utanmadığı için kendileri utanarak konuyu başka yere çekmeye çalıştılar.

"Seni tebrik etmedim değil mi?" Baran ile Burak kucaklaştılar.

"Demek az önceki babalık havanın sebebi buymuş... Ama benim tecrübelerime yetişmen için seneler var oğlum!"

Burak güldü.

"Merak etme, o konuda da senden daha iyi olurum."

Betül kimsenin onu takmadığını görerek tekrar koltuğuna oturdu. Esma kucağında Utku ile yanına geldi. Bebeği ona uzattı.

"Al bakalım, saftirik seni. Yeğeninle biraz vakit geçir de hem ona oyun hem de sana pratik olsun." Betül bebeği kucağına aldı. O güzel mavi gözleri kendisine boncuk boncuk bakıyordu. Yanaklarına kocaman öpücük kondurdu. Ama sonra annesine uzattı.

"Yemek hazırlayacaktım. Bebeği al sen..." Esma başını salladı.

"Bugünlük bendensin. Sen Utku ile ilgilenirken ben bir şeyler hazırlarım."

Betül itiraz etmek için ağzını açacağı sırada Esma'nın ters bakışlarıyla karşılaşıp koltuğuna sindi.

Ailelerinin yeni bir üye ile daha da büyümeleri şerefine, geçen güzel yemekleri iki aile için de mutluluk vericiydi. Henüz biri dünyaya gelmemiş olsa da iki kuzenin varlığı ailelere eğlence, mutluluk ve gelecek endişesi katıyordu.

Utku çok sessiz bir çocuktu. Esma'ya hamileyken verdiği rahatsızlıklar doğunca yok olmuştu sanki. Birkaç ay sonra bebeğin hareketlerini tamamen hissedeceğini söyleyen Esma, Betül'ün heyecanlanmasına neden oldu.

Eli sürekli olarak karnına gidiyordu. Bir an önce hissetmek şu an istediği en büyük şeydi.

Burak ise gözünü sürekli Betül'ün üstünde tutuyordu. Yediklerini içtiklerini adeta lokma hesabıyla sayıyordu. Daha fazla yemesi için tabağını doldururken Betül'ün itiraz seslerine aldırmıyordu.

Bu hareketi Baran'ın gözünden kaçmıyordu ve her defasında Burak'a laf söylerken Esma'nın dirseğini karnına yiyordu.

Misafirlerini yolcu ettikten sonra yataklarına geçerek birbirlerine sarılan çift bir süre hiç konuşmadan sadece nefes seslerini dinlediler. Burak Betül'ün karnına koyduğu elini sürekli karnında dolaştırıyor ve yumuşacık dokunuşlarla okşuyordu.

"Betül," diye seslendi. Genç kadın yaşadığı anın tadını çıkarırken o kadar huzurluydu ki iki gece öncesi ve iki gece sonrası hissettiği duygular hayatında yine hızlı iniş çıkışların vermiş olduğu eserdi.

"Hı?"

"Seni çok seviyorum ben..."

"Bizi sevmeyi asla bırakma olur mu?" Betül kedi gibi koynuna biraz daha sokulurken Burak'ın o sıcak kokusunu içine çekti.

"Ölürsem bile asla tereddüte düşme, çünkü ben sizi öbür tarafta da seveceğim..."

Betül duyduklarının ani tepkisi sonucu gözlerini açıp başını geri çekti.

"Şöyle konuşma!" diye sesini yükseltti. "Benim o kelimeye karşı korkum olduğunu bilmiyor musun? Kendim için değil, sevdiklerim için... Ah! Tüm huzurum bozuldu. Bırak beni..." Burak'ın kollarından çıkmak için elini iterken Burak onu sıkıca kendisine çekti. Yanağına gülerek bir öpücük kondurdu.

"Af edersin, sadece sana olan duygularımın asla bitmeyeceğini söylemek istemiştim."

"Aman ne güzel..." diye homurdandı. Burak onu bir kere daha öperek elini karnına doladı.

"Sizi çok sevip, çok koruyacağım. A!..." dedi aklına bir şey gelmiş gibi. Başını geri çekip karısının gözlerine baktı.

"Dün gece senin çok fazla kilo aldığını düşünüyordum. İyi ki ters bir harekette bulunmadım." Betül bir gece önce yaşadığı güzel dakikaları hatırlayınca vücudunun tekrar hareketlendiğini hissetti. Gülümseyerek dudaklarını yaladı.

"Fazla serttin ama iyiydin."

Burak'ın gözlerindeki değişim hızlı oldu ve arzuyla kısılırken "Söylesene dün geceki yakınlaşmanın amacı da neydi?" diye sordu.

Betül kıkırdadı.

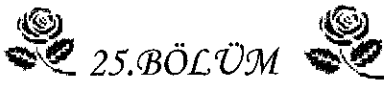
"Hamile kalmak!" Burak şaşkınlıkla geri çekildi.

"Gerçekten mi?"

"Evet! Senden boşansam da hamile olduğum için bana geri döneceğini düşündüm. Bu yüzden tekrar hamile kalmak için sana geldim." Betül bu sefer sesli gülerek "Yeniden hamile kalmak için uğraşıyordum ama hazırda 3 aylık varmış. Eh ilk önce bunu doğurmalıyım değil mi?" dedi. Burak da onunla gülerek boynunu öpmek için yüzünü eğdi. Küçük öpücükleri yukarı çıkarken dudakları kulaklarında bir süre durdu.

"Seni küçük düzenbaz... Sana iyi bir ders verirdim ama artık oğlum var. O doğduktan sonra dersini vereceğim." Betül fısıltıyla söylenen sözlerin baştan çıkarıcılığı ile tepeden tırnağa titredi. O dersi hiç bu kadar arzuyla istememişti. Hiç sakıncası yoktu. Bir an önce alabilirdi.

Kocasına sıkıca sarılarak gözlerini kapadı. Bu gece çok özel olacaktı. Çünkü bu gece biricik kocası ve oğlu ile birlikte uyuyacaktı. Hayatındaki iki erkekle!

25.BÖLÜM

Günler o kadar çabuk geçmişti ki çalışmanın zaman kavramı ile anlaşması kesinlikle çok ince bir çizgideydi.

Burak ve Baran yapımına yeni başlanan inşaat işine tekrar gömülmüşlerdi.

Uzun zamandır başlarındaki beladan yana bir sorun çıkmamıştı. Sadece ikinci ihale yüzünden bilinen düşman şirketi açık açık sorunlarını dile getiriyor ve SkyMountain'i bulduğu bir anda köşeye sıkıştırıyordu. Eski tehditler artık icraata geçmiş ve işlerine köstek olmak isteyenler yüzünden yavaş ilerlemek zorunda kalmıştı.

İşlerin sürekli iniş çıkışla geçmesi iki erkekte sıkıntılı günler yaratıyordu. Toplantı üstüne toplantı yapıp yapılması gereken önemli konuları konuşuyorlar ve inşaatı sıkı bir denetimden geçiriyorlardı. Her şeyi usulüne ve kuralına göre yapıyor, işçilerin güvenliklerinden ve herhangi bir kurulacak kumpaslardan uzak tutuyorlardı.

Yine Ömer'den yardım almayı sürdürdüğü için Burak arada Baran'a kızıyordu. Ömer ile aralarında oluşan arkadaşlık iş dışında baki olabilecek bir seviyedeydi ama nedense iş konularında ondan uzak durmak istiyordu. Evine kaçak girdiği zaman alnına silah dayayan adamların korkutuculuğundan ne derece tehlikeli olduğu anlaşılıyordu.

"O adamı yanımıza yaklaştırmamız, bizim de tehlikeye girmemiz demek. Neden anlamıyorsun?"

Baran hızla nefesini bırakıp başını salladı.

"Şu adamla olan derdini bir türlü çözemiyorum biliyor musun? Amcanı bulduğunu bile söyledi. Ama sen sürekli olarak adamı uzak tutuyorsun. Aranızdaki buzlar ne zaman kırılacak?"

"O adamdan nedense kötü bir elektrik alıyorum."

Baran cevabın absürtlüğüne dalga geçer gibi sırıttı.

"Adamla evlenmeyeceksin. Ne elektriğinden bahsediyorsun?"

"Adam trafo gibi, bir sorunda patlarsa biz de zarar görürüz diyorum. Senin için hava hoş ama ben daha doğmamış bebeğimin yüzünü görmeden ölmek istemiyorum."

Baran kaşlarını şaşkınlıkla kaldırdı.

"Sen baba olacağını öğrendiğinden beri çok değiştin. Daha bir yumuşadın. Nerede bizim gözü kara sağ kol Burak abi?"

Burak boğazını kazıdı.

"Zamanında ben de birilerini aynen bu şekilde görmüştüm. Demek ki her erkek böyle bir yoldan geçiyor."

"Hah! Ben senin gibi değildim bir kere. Karımın ağzının içine bakıp üzerine o kadar düşmüyordum."

Burak ceketinin cebine uzanıp cep telefonunu eline aldı.

"Bunu Esma'ya da söyle bakalım. Ben de duyayım." Numarayı tuşluyormuş gibi parmağını oynattı.

Baran masanın üzerindeki kalemi alıp Burak'a fırlatırken gülüyordu.

"Kapat şu telefonu, tamam şaka yaptım."

Burak'ın kahkahası odada çınladı. Baran'ın hayatta çekineceği ve üzerine titizleneceği tek bir insan vardı. O da kesinlikle Esma'ydı.

Dakikalar sonra ara verdikleri işlerine yine gömülerek dosyaları karıştırıyorlar ve gelir gider çizelgesini kontrol ediyorlardı. Holdingin durumu riskli olduğu için birçok kişinin işini tekrar inceliyorlardı. Herhangi bir pürüz demek, ileride başlarının çok ağrıması demekti.

Baran'ın odasında çalışırlarken aniden kapı çalındı. Burak elindeki dosyayı dikkatle incelerken Baran başını kaldırıp gelene baktı. Kapıdan içeri sekreter Zeynep girmişti.

"Ne oldu Zeynep?" diye sordu Baran bir yandan da burun kemerini sıkıyor ve çalışmaktan yorulmuş olan gözlerini kapatıp açıyordu.

"Aşağıdan güvenlik aradı. Bir kadın Burak Bey ile görüşmek istiyormuş." Burak kendi adını duyunca başını kaldırıp ilk Baran'a daha sonra Zeynep'e döndü.

"Bir kadın mı?"

"Evet, efendim. Güvenliğin söylediği kadarıyla üzerinde köylü kıyafetleri varmış. İlk başta dilenci sanarak bahçe kapısından geçirmemişler, sonra sizin isimleri söyleyince holdingin kapısına kadar gelmişler. Yukarı gelmesine izin verecek misiniz diye soruyorlar? Gelsin mi?"

Baran ve Burak şaşkınlıkla birbirlerine baktılar. Bunca işin arasında bu köylü kadının ortaya çıkması komik bir durumdu. Ama kimse gülmüyordu. Burak Zeynep'e döndü.

"Adını söylemedi mi?"

"Söylememiş. Bir şeylerden korkuyormuş gibi ürkek bir hali varmış zaten kadının."

"Durum gittikçe garipleşiyor." dedi Baran kaşlarını çatarak. İki haftada iki kere küçük de olsa inşaat konusunda sıkıntı yaşamışlardı. Bu da bir oyun olabilirdi. Baran sekreterine döndü.

"Kadını yukarı yollasınlar. Yanlarında da bir güvenlik görevlisi ona eşlik etsin. Kadının hareketlerine de dikkat etsin, şüpheli bir harekette bulunursa hemen polise haber verin."

"Peki efendim," Zeynep odadan çıkarak arkasından kapıyı kapadı. Burak yerinden kalkıp sırtını dikleştirdi. Her yeri tutulmuştu. Kesintisiz olarak çalışmaları hem ruhlarını hem de bedenleri çok yoruyordu.

"Geleni çok merak ettim." dedi Baran siyah deri koltuğuna yaslanarak iyice yayıldı. "Canlı bomba olmasın?" bunu sorarken kaşları haylaz bir şekilde kalkmıştı. Burak ona dönerken gülüyordu. Bu durumda bile böyle espriler ancak Baran'dan gelirdi. Son zamanlarda ikisinin de sinirleri bozulmuştu.

"Kökten çözüm, değil mi?" İki adam yorgunluktan saçmalarken kapı çalındı. İlk olarak içeri Zeynep girdi. Arkasında ufak tefek bir kadın yavaş yavaş giriyordu. Başında yazması, basma eteği ve hırkası ile tipik bir köylü kadınıydı. Etrafına kocaman açılmış iri, yosun yeşili gözleri ile ürkerek bakıyordu. Arkasındaki güvenlik görevlisi Baran ve Burak'a bakarak bir komut bekledi. Bir elini belindeki silaha dayamış-

tı. Eşlik ederken kadının hareketlerinde ters bir durumla karşılaşmamıştı ama o yönde hamle yaparsa o da harekete geçecekti.

Burak kadını görünce kaşlarını çattı. Bu ufak tefek kadın ona hiç yabancı gelmedi. Üzerindekileri iyice inceledikten sonra kadına yaklaştı.

"Ağam beni tanımadın mı?" diye sordu çekinerek. Elleri önünde küçük çantasını tutuyordu. Burak daha fazla kaşlarını çattı.

"Adın ne?"

"Hazel ağam..."

Burak dehşete düştü. İsim ve bu güzel iri yosun yeşili gözler onun hafızasında bir ışık yakmıştı.

"Hazel! Davut'un kardeşi?" diye sordu. Genç kadın hızla başını salladı. Sonra koşarak Burak'ın elini tutup öptü. Burak şaşırmıştı, elinin öpülmesini beklemediğinden çekmek için çok geç kaldı. Şaşkınlıkla gülümsedi, rahat bir nefes alarak başını kaldırdı. Kendisine bakan meraklı üç çift gözle karşılaştı. Baran'a döndü. O da diğerleri kadar merakla ondan gelecek olan yanıtı bekliyordu. Ama ilk olarak güvenlik görevlisini ve Zeynep'i bir sorun olmadığını ve bu kadını tanıdığı söyleyerek odadan dışarı çıkardı. Baran onlara yaklaştı.

"Hazel bizim Kilis'teki Davut'un kardeşi." dedi Burak, eski bir tanıdığını gördüğü için mutlulukla gülümsedi. "Sen geldiğin zamanlar bizim son görüşmelerimizdi. Belki hatırlarsın, Arap gibi esmerdi. Suriye'ye gidip gelerek onlara benzemeye başlamıştı. Kilis'de geçen zamanlarımda iyi ki tanışmışım diyebileceğim biriydi. Hazel'i de gözlerinden tanıdım zaten. Aynı abisi gibi..." Hazel'e çevirdiği bakışlarında yine aynı karşılığı buldu. O iriliklerde masumiyet ve iyilik barınıyordu. Aile kanından olsa gerek ne kardeşinden ne de abisinden yana kötülük görmüştü.

"Ben hatırlayamadım." dedi Baran kadına hala şüpheyle bakıyordu. Yine de Burak'ın güvencesiyle en azından canlı bomba olmadığına emin oldu. Samimiyetle elini uzattı. "Abinizi hatırlamıyorum ama ben de oralarda bulunmuştum. Ben Baran Gökdağ," derken sesi yumuşaktı. Hafızası bir türlü bu kadını ve abisini çıkartamamıştı. Genç kadın eline baktı, tutup çevirdiği gibi öpmeye çalıştı. Baran'ın refleksleri kuvvetliydi. O öpmeden eğilip elini çekti ve omzuna koydu.

"Öpme" dedi şaşkın bir gülümseme ile o da Burak gibi afallamıştı. Şimdiki zamanda tanımadığın bir adamın elini öpme mi kalmıştı?

"Baran ağam, beni hatırlamadın? Ağabeyim ile bir gece bizim evde kalmıştınız. Ağabeyim, Burak ağamın çayına isot doldurmuştu. Aranızda geçen bir konuymuş o da öyle intikamını almıştı. Yani bana öyle demişti. Sen de oradaydın." Hazel k'leri söylerken boğazdan gelen sesle kalın çıkıyordu. Kilis taraflarında Arapça diline daha yatkın olduklarında Türkçe'sine birkaç harf şeklinde yansımıştı. Telaffuzu Baran ve Burak için garip olmasa da Esma ve Betül için kesin olacaktı.

Baran kaşlarını çatarak gözlerini Hazel'in gözlerine dikti. Hatırlamak için sanki ona bakması gerekiyordu. Genç kadın utanarak hemen başını eğdi. Baran da o anıyı hatırlayarak başını kaldırıp bir kahkaha attı.

"Tabi ya şimdi hatırladım. Ama sen o zamanlar ufacık bir şeydin. Utangaçlığından evden çıkmıyordun."

"Bizim oralarda adettir ağam, evde yabancı varken pek çıkılmaz."

"Anladım. Hadi gelin oturalım böyle ayakta kaldık."

Burak ve Baran birbirlerine gülümsediler. İkisinin de aklına eski güzel günler gelmişti. Eski, kimi zaman güzel ama çoğu zaman kötü geçen hüzünlü günler...

Eski güzel günleri yad ederlerken çaylarını yudumluyorlardı. Burak Hazel'e dönerek güzel gözlerine baktı. Bu kızı her zaman kardeşi gibi sevmişti. Davut'un tek göz ağrısıydı. Hayatını ona endeksleyerek yaşamıştı. Aynı Baran gibiydi. İkisinin samimi olmasını çok isterdi. Ama o zamanlar Baran içinde bulundukları çöplükten yeni çıkarak Burak'ı da o son zamanlarda kurtarmıştı. Bu yüzden Davut ile araları o kadar samimi olmamıştı.

"Anlat bakalım Hazel, Davut ne yapıyor? Nerede? Seni o getirdi sanmıştım bir an." Hazel'in suratı asıldı. Gözlerini kucağına çevirerek parmaklarını sıktı. Burak genç kadındaki hareketlerden kötü bir şeyler olduğunu sezdi.

"Burak ağam," dedi Hazel, sözcükleri toparlarken canı acıyordu. "Ağabeyim öbür dünyaya göçtü." Burak ve Baran'ın nefesi kesildi. Biraz önce gülüştükleri kişi ölmüş müydü?

"Nasıl oldu?"

Hazel'in dolan gözlerinden iki damla sessizce süzüldü. Elinin tersiyle silerek başını kaldırdı.

"Sınırda bir sorun olmuş, eşeği ile beraber mayına basmış." Sesi konuşmanın sonuna doğru kısıldı. Tekrar başını indirdi. Daha fazla ağlamamak için parmak boğumlarını sıkıyordu.

Geçen zamanlarda Burak, durumunu düzeltince Davut'a aylık yardım yapmayı teklif etmişti. Ama Davut ondan böyle bir şey istemeyerek iş bulduğunu söylemişti. Son yıllara kadar işleri iyi gitmişti. Kardeşiyle giderlerine yetecek parayı bulmuştu. Tekrar kaçakçılığa başladıysa durumları kötü olmalıydı.

Burak bunları düşününce sinirlendi.

"Bu ne zaman oldu? Neden benim haberim yok?"

"6 ay önce oldu. Haber veremedim."

"Peki sen ne yaptın? Ondan başka kimsen yok diye biliyorum." Soru Baran'dan gelmişti. Eski günleri hatırlaması zamanını alsa da bu kızı çok görmediğinden tanımaması normaldi. Ama o gözler unutulacak gibi değildi.

"Dayımlar vardı. Ağabeyim onlarla kavgalı olduğundan görüşmüyorduk. O ölünce ben tek kaldım. Korktum. Bu yüzden dayımlara gittim. İki ay orada kaldım. Dayım sonra... şey..." Sesi titredi. Hazel konuşmasına devam edemeyecek gibiydi. Gözleri daha çok dolmuştu. Burak onda daha başka şeylerin olduğunu fark etti. O gözlerinde acı vardı. Ağabeyin olan acısının yanında daha başka şeyler...

Burak "Devam et Hazel." diyerek kızı teşvik etti. Öne eğildi, dirseklerini dizlerine dayadı.

Hazel, akmayan yaşlarını gözlerinden kurulayarak kendisine ağlamaması gerektiğini hatırlattı ve konuşmasına devam etti.

"Dayım beni bir işe soktu. Ailesinde hiçbir kadını çalıştırmaz ama beni çalıştırdı. Sesimi çıkarmadan soktuğu pazar işine girdim. Bu iki ayım öyle geçti. İki ayın sonunda dayım beni, benden dört yaş büyük kuzenimle evlendirmeye karar verdi. Bunu duyunca günlerce ağladım. İşe gittim. Kaderim en yakınımdaki kişiyle kesişmişti. Onunla evlenmek istemiyordum. Kim dayısının oğluyla evlenmek ister ki? Hem de birinci dereceden? Çocuklarımın sakat olacağını düşündüm. Elimden bir şey gelmiyordu. O sıralarda pazarda biriyle tanıştım.

Sohbetimiz arttı. Dayımlar görse beni öldürürlerdi. Allah'ın takdiri işte. Onu sevdim. Bir gün anlaştık ve kaçtık. Konya'ya geldik. Orada Cemil'in bir tanıdığı varmış. Birkaç gün orada kaldık. Reşit olduğum için evlendik. Bir ay mutlu bir şekilde yaşadık. Dayımların bizi bulamayacağını sandık. Cemil iş buldu. Tanıdığının bir evini biz aldık. Geçici süre orada kaldık. Mutluluk kısa sürdü ve..." Hazel'in yüzü acıyla kasıldı. Söyleyip söylememek arasında kalmıştı. Dili de söylemek için can atmıyordu. Çünkü bu bir kadın için çok ağırdı. Annesiz babasız geçen senelerden sonra ağabeyini kaybetmek acıydı. Tek acısı bununla kalmamıştı.

Baran ve Burak can kulağı ile öne eğilerek kaşlarını çatmışlardı. Konunun nasıl son bulacağını merak ve endişe içerisinde beklediler.

"Cemil'i bulmuşlar. İş çıkışında vurarak onu öldürdüler. Polisler kuzenimi yakalamış ama dayım kaçmış. Cemil'in tanıdığı bana gelip kaçmamı söyledi. Nereye gideceğimi bilmiyordum. Kaçarken nüfus cüzdanım ile Burak ağam, senin ağabeyime bıraktığın adresinin yazılı olan kağıdı aldım. Cemil'in birikmiş parası ile İstanbul'a geldim. Üç ay için bir lokantada bulaşıkçılık yaptım. Haberlerde görüyordum, köylü kızlarına neler yaptıklarını. Allah'tan bana kötü gözle bakan olmadı. Zaten sesim çıkmazdı. Lokantanın sahibi de sağ olsun baba gibi beni korudu. Orada çalıştım. Elime para geçince de buraya geldim. Sen ağabeyime hep yardım ettin. Ölmeden önce de hep senin nasıl iyi biri olduğunu söylerdi. Bana yardım edeceğini umduğumdan geldim. Yük olmak istemiyorum ama başka şansım yok. " Hazel Baran ve Burak'a konuşmasının bittiğini belli edercesine baktı. Ama ikisi de konuşacak durumda değildi. Sanki izlediği bir filmi anlatıyormuş gibi kadını dinlemişlerdi. Kendi hayatlarında o kadar yüksektelerdi ki dünyada herkesin aynı seviyede olamayacağını ve insanın başına en ummadık şeylerin gelebileceğini unutmuşlardı. İkisi de duyduklarını sindirmek üzere sessizliğini korurken Hazel derin bir nefes daha alarak başını kaldırdı. Gözleri Burak'taydı.

"Ağam bir sorun daha var! Ben..." Tekrar ağlayacakmış gibi suratını buruşturdu. Yeşil gözleri gülmek yerine ağlamak için yaratılmıştı sanki. Kollarını karnına dolayarak "Dört buçuk aylık gebeyim. Bu yüzden senden yardım istiyorum. Onun için..." Genç kadın boynunu

büktü. Baran ve Burak dehşete düşmüştü. Bu güzel kadın bunca şeylere maruz kalmıştı ve yetmezmiş gibi bir de karnında bebeği vardı.

Burak yerinden fırladı. Odanın bir köşesine giderek eliyle yüzünü sıkıntıyla sıvazladı. Acıyı sanki kendi yaşamış gibi kalbinde hissediyordu. Bunca şeyden sonra bu kadını tek başına bırakamazdı. Onun için güzel bir gelecek kuracak kadar her yere kolları uzanıyordu. Mutlaka iyi bir maaşı olan yerde çalışması için ayarlamaları yapar, onu korurdu. Ama bebek işi bozmuştu. Burak'ın eskiden beri gelen bebek konusundaki hassaslığı birçok kere sınandığı için bu kadına kıyamazdı. O güzel gözlerin hatırına bunu yapamazdı. Derin bir nefes aldı. Yine bir kararın eşiğindeydi. Sokakta kalmış zavallı hamile bir kadını öylece savunmasız bırakmak istemiyordu. Yılların hatırına, can borcuna karşılık yapacaktı. Hızla arkasını dönüp masaya yaklaştı.

"Kalacak yerini buldum. Benim evimde kalıyorsun. Soran olursa bebeğinin babası ben olacağım..." Hazel ve Baran hayretler içerisinde kalmıştı. Her şeyi beklerlerdi ama bunu beklemek... Ne Baran ne de Hazel için beklenilen durumdu.

"Ne?" diye sordu Baran sakince. Duyduklarını idrak etmek çok zordu. "Sen ne dedin? Bir daha söyle bakayım?"

"Ağam seni de öldürürler..." diye atıldı öne Hazel.

Burak yılların töre öfkesine karşı alayla gülümseyip tiksintiyle Hazel'e cevap verdi.

"O biraz sıkar!"

"Burak!" diyen Baran sesi sertleşmişti. "Burak sen ne dediğinin farkında mısın? Bebeğin babası olmak ne demek?" Baran oturduğu koltuktan kalkarak odanın ortasına geldi. Gözleri öfke ile kısılmıştı.

"Baran görmüyor musun kızın halini? Aslında..." Burak konuşmasına devam edemeden Baran'ın öfkeli kükremesi ile kesildi.

"Betül ile evliyken ve o hamileyken nasıl başkasının çocuğuna baba olacaksın? Kafayı mı yedin sen?"

"Evli misin sen ağam?" diye sordu Hazel, iki erkeğin çatışmasının arasına girmesi için cesaretini toplamadan merakı galip gelmişti.

"Evet, Baran'ın kız kardeşi ile evliyim." Kısaca açıkladı. Ardından gözlerini her an boğazına yapışacakmış gibi sinirden titreyen Baran'a döndü.

"Baran bir saniye dinlersen açıklayacağım."

"Açıkla o zaman!"

"Bebeğe gerçekten baba olacak değilim. Sadece bizi yan yana gören dışarıdaki kişilere öyle söyleyecek. Hamile bir kadının yanındaki erkek için kötü konuşmalarına fırsat vermemek için... Bir anlamda onu korumak için... Kocam diyebilir."

"Bu saçmalık!" diye bağırdı Baran. "Betül bunu duyarsa ne olur haberin var mı? Bebeğe bile zarar gelebilir. Bunların sorumluluğunu üstlenebilecek misin?"

Burak, ortağının onu can damarından vuracak şeyleri söylemesi üzerine o da sinirlenerek sesini yükseltti.

"Kocasının olduğunu söylemekten başka şansı yok. Anlamıyor musun? Karnında bebeği var. Dayısı onu öldürmek için artık bir saniye tereddüt etmez. Eğer bebeğin babası olduğunu görürlerse onu koruyacak bir erkeğin karşısında öyle dik duramazlar. Dayısını tanıyorum. Davut ile münakaşalarına tanık oldum. Hepsi paranın kölesi olmuş durumda. Eğer ona iyi bir meblağ verirsem Hazel'in peşini bırakırlar!"

Baran geri adım attı. Burak'ın söyledikleri gerçek olabilirdi. Adamlardan kurtulmak için iyi bir ücret verip sözleşme imzalatarak hayatlarından çıkarabilirlerdi. Başını çevirip koltuğunda neredeyse büzüşerek oturan Hazel'e baktı. İri yeşil gözleri olayın şaşkınlığı ile kocaman kocaman bakıyordu. Anime filmlerindeki gibi akmayan yaşlar da kıpırdaşarak parıldıyordu. Baran'ın içi sızladı. Öfkelenmişti ama öfkesi Burak'ın ani kararınaydı. Aptalca bir karar vermesineydi. Hazel tarafından olaya bakılacak olursa bu hamile kadının korunması için en ideal yoldu.

"Hazel sen kaç yaşındasın?" diye sordu.

"25 ağam..."

Esma ile aynı yaştaydı. Kendi karısının başına bunların geldiğini düşünemiyordu bile. Bunca zorluklar hep seçilmiş kişiler tarafından çekiliyordu. Bu ufacık kadının bunlara karşı direnci o kadar güçlüydü ki yardım ederek vicdanına saplanan şu oku çıkarabilirdi. Burak'a döndü. Başını salladı.

"Hala saçma olduğunu düşünüyorum ama diğer yandan haklısın." Burak da ona katılarak başını salladı. Sonra gelip Hazel'in karşısındaki yerine oturdu.

"Bak Hazel! Benden korkmana gerek yok. Seninle sadece sözde evlenmiş olacağım ve senden hiçbir talebim olmayacak. Bu sadece senin güvenliğin için uygulanması gereken bir prosedür. Dayının ne kadar vahşi ve ilkel bir yaratık olduğunu biliyorum. Bu yüzden seni korumak istiyorum. Tabi bebeğini de..." Burak'ın gözleri karnına kaydı. Hazel'in bedeni biraz minyon tipli olduğu için irileşen karnı belli oluyordu. Orada babasız bir bebek vardı. Aklına ister istemez Betül geldi. Betül ile Hazel'i istemsiz bir şekilde kıyasladı. Hayatının tüm zorluklarına rağmen Hazel bebeğini doğurmaya kararlıydı. Betül ise olmayan bir korku yüzünden bebeğini aldırmak için doktora gitmişti. Bu kalbindeki eski sızıyı tekrar hatırlattı.

Hazel ile olacak sözde evliliği ise sadece formalitedendi. Bebek doğana kadar onun sorumluluğunda olacaktı. Sonra da boşandıklarını duyuracak ve Hazel ile bebeğinin geleceğini güvence altına alacaktı. Bunları ona da söyledi. Hazel her ne kadar Burak'ın başını belaya soktuğunu düşünse de Burak onu koruyacağına söz vermişti. Baran da tüm desteği sağlamak için Burak'ın arkasında durmuştu.

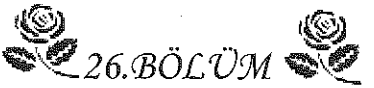
"Bu odadakiler haricinde evlilik oyununun ve bebeğin babasının ben olduğumu kimsenin bilmesini istemiyorum. Özellikle de Betül'ün..." dedi kendisinden emin bir ses tonuyla. Baran kaşlarını çattı.

"Betül'den söz ediyoruz. Ne zamana kadar öğrenmeyeceğini umuyorsun?"

Burak burun kemerini sıktı. Günü çok hızlı bir şekilde yön değiştirmişti. Betül ile aralarındaki şey adı her ne ise birbirlerine o kadar bağlıydı ki başkası düşünülemezdi. Baran'ın sorusuna verecek iyi bir cevabı yoktu. Betül elbet öğrenecekti. İşte o zaman aralarındaki bu bağ ne derece sağlıklı olacaktı orası meçhuldü. Bebeğe ve kendisine bir zarar gelmeden şu işi bir an önce bitirmek istiyordu. Artık bakması gereken iki tane güzel ve iki tane hamile kadın vardı.

"Bilmiyorum." Herkes bir süre sessiz kalarak son yaşananları gözden geçirdiler. Burak sessizliği böldü, ayağa kalkarken "Biz artık gidelim. Hazel'e evi ayarlasam iyi olacak. Betül'ün onu şimdi görmesini istemem. Şu olaylar bir bitsin güzelce açıklama yapacağım."

Baran gözlerini kısarak ortağına baktı. Burak'ın kararlarına hep güvenmişti. Her zaman olmasa da doğru kararları bir şekilde vermişti. Kendisini feda ederek bu kadına koruma kalkanı oluyordu. Buna karşı çıkmak istediği vakit kendi vicdanı yüzünü gösteriyordu. Bu yüzden önlerinde engel olmak yerine destek olmak onu daha çok rahatlatıyordu. Kız kardeşinin bu duruma nasıl bakacağını az buçuk tahmin etse de Burak'a sonsuz güven içerisindeydi.

26.BÖLÜM

Uyku... İstenildiği zaman asla göze uğramayan ama en lüzumsuz anlarda gelerek uyutmaya zorlayan yegane şey. Betül koca karnının izin verdiği kadarıyla pozisyonunu değiştirmek üzere harekete geçti. Gözleri gece lambasının altındaki küçük kalpli saate kaydı.

"Gecenin üçü, nerelerdesin uykum?" Elini karnına koydu. Artık bebeği büyüdüğü için tekmelerini rahatlıkla hissediyordu. Bir süre karnına odaklandı. Hiçbir kıpırtı yoktu. Ardından umutsuzca dudak büktü. "Bebeğim ve kocam fosur fosur uyuyor. Neden ben uyuyamıyorum?"

Başını çevirip yakışıklı kocasının yumuşayan yüzüne baktı. O kadar huzurlu uyuyordu ki, gündüzleri korkutucu derecede sinirli olan adam akşamları adeta melek gibiydi. Tabi Betül onun her anını çok iyi biliyordu. Yataktaki kavurucu ateşini, karısını seven aşık adamının sevgisini, bebeğine karşı gösterdiği şefkati...

Ama şu an bütün bunları düşünüyor oluşu sinir bozucuydu. Televizyon seyrederken gözleri bayılıp gitmişti. Burak onu sessizce yatağa getirip başını yasladığında hemen gözlerini açmıştı. Şimdi en uyuması gerektiği anda bir damla olmak suretiyle uykusu yoktu. Damlanın nasıl olduğunu bilmiyordu ama azıcık uyku için her şeyi yapardı. Yine aynı pozisyonda yatmaktan bunaldı. Bu sefer kocasına doğru kayarak güzel yüzünü incelemeye başladı. Köşeli çenesi, düzgün bir burnu vardı. Uzun kirpikleri o gece mavisi gözlerini örtüyordu. Siyah saçları alnına düşmüştü. Betül uzanıp onlara dokunmak istedi. Ne var ki bu gece hiçbir isteği yerine gelmiyordu. Burak sanki onun dokunuşlarını anlamış, izin vermeyecekmiş gibi karşı çıkarak başını diğer tarafa çevirmişti.

Betül öylece kalakaldı. Uykusuz anındaki tek ve muntazam seyri yarım kalmıştı. Buna sinirlendi. Oğlu da uyuyordu. Azıcık tekme atsa belki keyfi yerine gelirdi. Çaresizdi. Tüm halsizliğiyle sırt üstü döndü. Betül gün boyunca evdeydi. Çocuk doğurmadan Baran onu holdingin kapısından içeri sokmayacağını söylemişti. İşsiz ve hamile, zavallı ev kadını modelinde günleri evde geçiyordu. Sabah olunca Esma ile alışverişe gitmeye karar verdi. En iyisi o olacaktı. Tabi şu geçmeyen dakikaları ve gelmeyen uykuyu atlatabilirse. Gözlerini kapadı. Koyunların bin çeşidini sıraya dizdi. Elinde salladığı çomağını çite yasladı. "Hadi atlayın!" diyerek startı verdi. Koyunlar Betül'e bakıp "Meee" diyerek ardına bakmadan uzaklaştılar. Gözlerini açtı. Hayalleri bile uyduruktu.

"Azıcık... Uyku... Ne olur..."

Sayıklamalarının arasında Burak'ın homurdanma sesi geldi. Uykusunda kısa bir şey söyleyip tekrar uykuya döndü. Betül'ün ise aklına çok şeytani bir fikir geldi. Hormonları işlevselliğine kavuştu. İyi bir uyku istiyorsa, birazcık ateşi yükselmeliydi. Burak'a tamamen yaslanacak şekilde kaydı. Elini adamın göğsüne yerleştirdi. Burak yatarken mutlaka ince bir tişört giyerdi. Bazı gecelerde sadece eşofman altıyla yatar, üstü çıplak olurdu. Bu gece de öyle gecelerdendi. Kaslı göğsünde küçük dokunuşlar yapıyordu. Semsert vücuduna dokunmak aklına yaptıkları muzurlukları getirdi. Karnı irileştiğinden beri beraber olmaları azalmıştı. Burak çocuğa zarar gelmesini istemediği için ondan uzak duruyordu. Belki bu gece küçük bir istisna yaparlardı.

Kalbi heyecanla atmaya başladı. Parmaklarını ağır ağır indirdi. O düzgün karnından aşağı inerken elleri sabırsızca titriyordu. *Nefes al, ver, al, ver...*

Adonis kaslarının üzerine geldiğinde parmaklarının hareketini kesti. Kuş tüyü dokunuşlarla ufaktan avucunu bastırdı. Göğsü yerinden çıkacakmış gibiydi. Uzun zamandır sakladığı için böyle istekli olmuş olmalıydı. Eşofmanının lastikli kısmından elini yavaşça içeri soktu. Az kalmıştı başarıyordu. Eğer onu canlandırmayı başarırsa Burak'ın kayıtsız kalamayacağını çok kere tecrübe edinmişti. Heyecanı arttı. Solukları hızlandı. Eli hedefine ulaşmak üzere durmaksızın ilerliyordu ki Burak hızla uyandı. Betül yakalanmanın utancıyla elini birden çekti. Burak ona bakarken şaşkındı. Uyku sersemliğinin ardından karnındaki garip dokunuşu hissetmişti.

"Ne oldu Betül?"

Genç kadın soru karşısında birkaç saniye durakladı. Ne oldu diye soruyorsa yaptığı şeyi anlamamış olmalıydı.

"Rahatsızlandın mı? Bebek mi?" diye sordu onun suskunluğuna bir çözüm bulmak için. Betül hızla düşündü. Kendisi uyuyamıyordu. Uyuyamadığı için uyuyan prensinin uykusunu kıskanıyordu. Ona döndü.

"Mandalina istiyorum!"

Burak birkaç saniye boş boş ona baktı.

"Niye öyle duruyorsun Burak? Mandalina istiyorum!"

"Yaz vaktinde mandalina istiyorsun?"

"Aşeriyorum Burak, oğlun istiyor ne yapabilirim? Böyle sulu sulu, dilimlere ayırdığımda ağzında tatlı minik parçaları patlayacak. Imm... nefis... Hadi kalk!" Onu kaldırmak için dürtükledi. Burak yatakta oturdu. Hala kendine gelmiş sayılmazdı. Yüzünü sıvazladıktan sonra Betül'e döndü.

"Sabahın dördünde mandalina istiyorsun. Çünkü aşeriyorsun." Hayretle gözlerini ona dikti.

"Baba olarak kalkman ve alıp gelmen gerekiyor."

"Yarın sabah alsam olmaz mı?"

"Olmaz. Canım şimdi istiyor. Mandalinaları düşünmekten uyuyamadım bile... Ah mandalina istiyorum ben!"

Burak başını çevirip daha aydınlanmayan havaya baktıktan sonra halsizce yerinden kalktı.

"Tamam, almaya gidiyorum."

Betül de hafif doğruldu. Sırtına yastık yerleştirip parıltılı gözlerle ona baktı.

"Canım kocam, sabırsızlıkla seni bekliyorum."

Burak'ın eve gelmesi, sekizi bulmuştu. Hava çoktan aydınlandığından şehir hareketlenmeye başlamıştı. Burak tüm sabah boyunca kapı kapı mandalina aramıştı. En sonunda lüks bir organik manavında bulmuştu. Betül'ün hala beklediğini düşünerek aslında kendisini kandırmıştı.

Eve geldiğinde onun yatağa enlemesine yatarak kendi yastığına sarılmış olarak buldu. Bir süre uykusunda huzurlu uyuyuşunu izledi. Elindeki poşeti yatağın kenarındaki komodine bıraktı. Eğildi. Betül'ün yüzüne düşen saçı kaldırdı.

"Betül..." dudaklarını yanağına değdirdi. Bu kadına olan aşkı gün be gün artıyordu.

"Sevgilim uyan!"

Betül onu rahatsız eden sese karşı çıktı. Başını eliyle öteki tarafa ittirdi. Burak pes etmedi. Onu uykusuz bırakıp kendisi keyifle, deliksiz uyku çekiyordu.

"Betül, kalk sevgilim. Bak sana ne aldım?" Burak kollarında mırıldanan karısını öptü. Rahatsız olduğu için uykusunda homurdanıp duruyordu. "Hayatım..."

"Ya, Burak uyuyorum yapma..." Yan döndü. Burak onun kulağına öpücük kondurdu. Elini karnına dolayarak babasının dokunuşuna karşılık veren oğlunun tekmeleyişini hissetti.

"Betül uyan, oğlum mandalina yiyecek!" Burak yüzünde keyifli bir gülümsemeyle oturdu. Betül'ü dürttü. Genç kadın başından gitmeyen kocasına, sivrisinekmiş gibi kötü kötü baktı.

"Sabah sabah ne mandalinası Burak!"

"Aşkım, gece beni o yüzden uyandırmadın mı?"

"Ne?" Betül bir süre düşünmeye çalıştı. Ruhunda o kadar aksilik hissediyordu ki sakin olmayı beceremiyordu. "Ben mi istedim?"

"Oğlumuzun yemek istediğini, aşerdiğini söylemiştin. Yoksa..." derken gözlerini şüpheyle kıstı. "Beni uykumdan etmek için mi yalan söyledin?"

"Mandalina..." diye mırıldandı Betül. Düşündü. Sonra gözleri kocaman irileşti. Gerçekten gece onu zorla gönderip almasını istemişti. "Şey..."

Burak numaradan ona kızdığını göstermek amacıyla yerinden kalktı.

"Kalk uyumak yok, madem yalandı, gelip benimle çalışacaksın."

Betül doğrulmak için yana kayarak top gibi döndü. "Anlamadım? İşe mi geleceğim? Yok daha neler..."

"Bunda anlaşılmayacak bir durum yok hayatım. Senin yüzünden hem uykusuz hem de işe geç kaldım. Şimdi hazırlanıp benimle bir-

likte kahvaltı yapacaksın. Sonra da SkyMountainn'e geleceksin. İtiraz istemiyorum. Azcık kocana yardımcı ol. Bak o sana mandalina aldı. Hem de bu mevsimde!" Komodini işaret edip beyaz poşetin içinde görünen turuncu yuvarlakları gösterdi. Betül neredeyse ağlayacaktı. O da uykusuzdu. Gece o kadar saat uykusunu beklemiş, gelmeyince çaresizce kocasını rahatsız etmişti. Elinde değildi. Çocuk gibi suratını sallandırdı.

"Ama ben masumum ki..."

Burak onunla sahilde güzel bir kahvaltı yaptı. Aksi karısı evden çıktığından beri somurtuyordu. Canının bir şey istemediğini söylemesi engel değildi. Burak onun tabağına bulduğu her çeşitten doldurmuştu. Betül de çaresizce kocasının buyruklarını yerine getiriyordu.

"Bugün ben ne dersem yapacaksın."

Betül ona içerleyerek baktı. "Senin bu yaptığına eziyet derler. Hem de bebeğini taşıyan kadına..."

"Karım keyfi davranıp kocasına işkence ediyor ama?"

"Özür dilesem? Beni eve bıraksan sen işe gitsen... Bak gece hiç uyuyamadım."

"Sen uyuyamadın ama uyuyan kocana da acımadın öyle mi?" Burak başını çevirdi. Ciddi ifadesi geri adım atmayacağını gösteriyordu. "Seni affetmem için, işlerimde yardımcı olacaksın. Hamile olduğun için sadece bugünlük ceza. Onu da hakkıyla çekmen gerekiyor."

Betül'ün omuzları düşmüş, uykusuz, sefil ve hamile olarak kocasının emirlerine geçici süre boyun eğmişti.

Holdinge geldiklerinde elindeki dosya ile sekreterine bir şeyler söyleyen Baran ile karşılaştılar. Genç adam onları görünce gülümsedi.

"Betül, ortağımı oyalayarak geç kalmasına sebep olan kişi sen misin?"

Betül gözlerini devirdi. "Senin bu ortağın bana ceza vermek için zorla işe getirdi. Hamile olmamı bile umursamıyor. Ah kesinlikle, yanlış kararlar veriyorum." Son cümlesi kendisine yönelttiği bir özeleştiriydi. Baran keyiflendi. Betül'ün bu durumlarını görmeyeli uzun zaman olmuştu. Gözleri ortağı Burak ile kesişince, karşılık olarak göz kırpması aldı.

"Yanlış kararın ne?"

Betül Burak'a ters ters baktı. "Yanlış evlilik..." dedi ve dönüp Burak'ın odasına doğru ilerledi. Baran kardeşi gidince Burak'a döndü.

"Ne yaptın buna?"

"Gece uyuyamamış, hıncını benden çıkarttı. Sabahın dördünde aşeriyorum, mandalina yiyeceğim, git al diye tutturdu. Eve geldiğimde saat sekizdi. Ben hanımefendinin mandalina yiyeceğini düşünürken o yatakta yayılmış, uyukluyordu. Mandalinadan bir tane ağzına atmadı." Baran güçlü bir kahkaha kopardı.

"Esma da bana ikizlere hamileyken aynısını yapmıştı. Neyse ki biz daha yeni yatağa geçiyorduk. Bir anda durdu, kışın ortasında dondurma istiyorum dedi. Ah bu kadınlar, ne zaman uygunsuz an var onları bulurlar."

Burak ile karşılıklı gülüştüler. Uygunsuz anları olsa da eşlerini çok seviyorlardı. Burak odasına girdi. Betül çantasını bir koltuğa fırlatarak Burak'ın rahat koltuğunda ileri geri sallanıp duruyordu.

"Yerimden kalk," diyerek yumuşakça emretti.

"Burak gerçekten beni çalıştıracak mısın?" Burak ceketini çıkarttı. Odasındaki askılığa bırakırken karısına cevap verdi. "Bu binaya adım attıktan sonra artık senin patronun oluyorum. Hisselerimin senden bir tık daha yukarı olması sebebiyle şu an sen sadece bir çalışansın."

"Hamilelik iznindeki bir çalışanım ben! Doğurduktan sonra tekrar işe başlayacağım."

"Bunu sonra konuşuruz. Şimdi..." Gözleri hala sallanıp duran kadına çevrildi. Gözlerini dikmiş, kızgınlıkla bakıyordu. "Koltuğumdan kalkıp şuraya geç," dedi, masanın önündeki deri koltuğu gösterdi.

Betül öfkeyle yerinden kalktı. Burnundan solurken Burak'ın önünden geçiyordu. Dudaklarını büzüp patronunun dediğini yaptı.

Burak biriken işlerini masaya yaydı. Betül'ün sıkıldığını anlayabiliyordu. Zeynep'ten birtakım dosyaları getirmesini rica etti. Göz atıp karar verince Betül'ün önündeki sehpaya yığdı. "Bu dosyaları kontrol et. Noktalama işaretlerinin, vurguların yerinde olup olmadığını kontrol et. Önümüzdeki toplantıda geçerli olacak."

Betül dosyayı ters ters eline aldı. İlk kelimesini okudu. "Ama bu İngilizce?"

"Evet, o yüzden senin yüksek derecedeki İngilizce'nden yardım alıyorum."

Betül ona inanmıyormuş gibi baktı. "Benden bu metinleri düzeltmemi istiyorsun, öyle mi? Yapacağım tek şey, vurgulara ve noktalama işaretlerine dikkat etmem? Ben editör müyüm?"

"Yapamayacağın bir şey değil ama? Yoksa işi mi küçümsüyorsun?" Burak gözlerini ona dikerken Betül'ün sabrını çok zorladığını biliyordu. Sadece yanında olmasını istediği için geçersiz bir metinle uğraşmasını istemişti. Uzun zamandan beri Betül'ün evden dışarı çıkmadığını, sıkıntıdan patladığını biliyordu. Hamile olması sebebiyle kendisini ve bebeği yormaması için uğraşıyordu. En sonunda Baran ona karşı çıkmış ve kati suretle holdinge çalışmak için gelmemesini söylemişti. Burak iyiliğini düşündüğünden dolayı Baran'a hak veriyordu. Geceki ceza ile kafasını az da olsa dağıtabilecekti.

Kağıtlardan aldığı gözlerini arada ona yöneltiyordu. Arkasına yaslanıp ayaklarını sehpaya uzatmış, eline aldığı bir kalemle metni dikkatle okuyordu. Burak onu öğle yemeğine kadar çalıştıracaktı. Bir şeyler yedikten sonra eve bırakacaktı.

Saatler sonra Burak, Baran'ın incelemesi için proje dosyasını kapattı. Gözleri artık odak yeteneğini kaybetmişti. Bir iki kere açıp kapadı. Ağrıyan sırtını hareket ettirdi. Gözleri çalışanı olan Betül'e dönüp ne yaptığını kontrol etmek istedi. Ardından gülümsedi. Ağzına aldığı kalem ve üzerine kapadığı dosya ile koltukta uyukluyordu. Sonunda pili bitmişti. Onu çok zorlamadığını bildiği için endişe etmiyordu. Yerinden kalktı. Betül'ün yanına geldi. Üzerindeki dosyayı yavaşça aldı. Ağzındaki kalemi emiyordu. Dişlerinin arasından almak için biraz zorladı. Onu da kenara koyduktan sonra eğildiği gibi kucakladı güzel karısını. Odanın karşı tarafındaki rahat, üçlü koltuğa gitti. Başını nazikçe yatırdı ve bedenini sarsmadan koltuğa bıraktı. Yanağına küçük bir öpücük kondurdu. Betül küçük kıpırdanışla gözlerini açtı.

Gözlerini kırpmadan sonra elini uzatıp yakışıklı kocasının pürüzsüz yanağına dokundu.

Küçük bir çocuk gibi "Burak..." diye mırıldandı.

"Efendim, bebeğim?"

"Özür dilerim... Yalan söylemek istememiştim. Affettin mi?" Burak başını eğdi. O kiraz dudaklarını kendi dudaklarıyla örttü. Geri çekilirken en yakışıklı gülümsemesiyle ona bakıyordu.

"Çoktan affettim seni küçüğüm!"

"Düşünebiliyor musun, beni öğlene kadar çalıştırdı." Betül, Esma'nın koluna girmiş, kocasını çekiştiren dedikoducu kadınlar gibi öfkesini dile getiriyordu.

Esma evlilik olarak ondan çok daha tecrübeliydi. Onun çocuksu yakarışına gülümseyerek karşılık verdi.

"Evet tatlım ama sen de kaşınmışsın. Niye uyuyamadığın için adamın uykusunu mahvettin? Gün içerisinde, çalışırken falan arayıp söyleseydin ya?"

Betül dudaklarını büzdü. "Uykusuzluk çıldırtıyor. O da maşallah devirmiş kaseyi horul horul uyuyordu. Ben iki canlıyım, ne olmuş birkaç saat daha uyumamışsa?"

"Aman Betül"

"Neyseki hala beni seviyor!" Betül, Esma'ya fazla kasvet verdiğini düşünerek kocaman güldü.

"Tek tesellimiz bu değil mi? Kocalarımız hala bize aşık."

Esma Baran'ı, Betül Burak'ı düşünerek aşk dolu bir iç geçirip bir saattir dolaştıkları devasa AVM'nin kafesinde oturdular. İçeceklerini içerlerken Betül'ün gözleri D&R mağazasının logosuna takıldı.

"Ah!" dedi aniden.

Esma şaşkın bakışlarını ona çevirdi. "Ne oldu durduk yere?"

"Kitap!"

"Ne?"

"Kitap ya! En büyük sorunu unuttum. Kitap okumam lazım." Esma masaya doğru eğildi. Betül'ün kitap okuduğunu biliyordu ama kitap kurdu kadar değildi.

"Ne tür bir kitaptan söz ediyorsun? Tamam eğitim güzel şey ama kitaplara bu kadar düşkün olduğunu bilmiyordum."

Betül yengesine döndü. "Of Esma ne saçmalıyorsun? Bebek için hiç eğitici kitap almadım. Hadi kalk D&R'a giriyoruz." Eliyle işaret edince Esma arkasına dönüp kitapların en rahat ulaşıldığı, ferah ayrı bir dünya olan mağazayı gördü. Her çocuğu için farklı bir kitap almaya hep buraya gelirdi.

Betül ile içeri girerken hoş bir koku onları karşıladı. Fazla aramalarına lüzum yoktu, mağazadaki tüm kategoriler insanı fazla aratmadan veya yardım almadan hedefe ulaştırıyordu. Betül önden kişisel gelişim bölümüne giderken Esma, daha çok güncel, çok satanlar kısmına gitti.

Geniş mağazada birbirlerinden habersiz dolaşıyorlardı. Kitapların özenle dizilmesinden olsa gerek insanı kendi dünyasının içine çekerken arkadan gelen insanı çok çabuk unutturuyordu. Betül kitaplardan kafasını kaldırdığında çevresindeki birçok kişinin kendisi gibi sadece kitaba gömüldüğünü gördü. Esma ise görünürlerde yoktu. Önüne döndü. Hoşuna giden, eğitici tüm hamilelik kitaplarını toparlarken gözünü babaları da alakadar edecek bir kitaba takıldı. Güldü. Burak bunu okumalıydı.

Esma sol koluna yasladığı kat kat olan altı kitabın üstüne iki tane oyuncak ekleyerek kasaya yöneldi. Diğer taraftan Betül de tıpkı kendisi gibi tüm rafı boşaltmış, kitaplar ellerinden düşecek gibi eğreti bir şekilde yanına geldi.

"Benim için geldik, sen kollarını doldurmuşsun. Özenti..." diyerek dalga geçti Betül. Kasadaki hoş gülümsemesi olan genç adam iki güzel bayana bakarak "Hoş geldiniz," dedi. İlk önce Betül'ün elindekileri aldı. Her an düşebilir gibi durdukları için hamile bayana yardım etmek istedi.

"D&R kartınız var mı?" diye sordu, kibar bir şekilde. Betül gözlerini yengesine çevirdi. Esma hemen atladı.

"Benim var. Betül çantamdan çıkarır mısın? Cüzdanımın ilk gözünde." Ellerindeki kitaplar onu engelliyordu.

Betül çantadan aldığı kartı adama uzatırken gülümsedi. Kitapları poşetleyip Betül'e uzattı. Koskoca iki poşet dolusu kitap ona bakıyordu. Keyiflendi. Kitapların insana mutluluk verdiği kanıtlanmış bir gerçekti.

Esma'nın kitapları okutulurken diğer elindeki oyuncaklar gözüne takıldı.

"Bu oyuncaklar Utku'ya mı?"

"Evet, minik oğlum büyüyor, eğitici oyuncaklar görünce almak istedim. Yakında tekrar buraya gelir, bu sefer de seninkine alırız." Betül güldü. Elini karnına koyarken Esma'nın ödemesi de alınmış, kasadaki genç adama teşekkür ederek mağazadan dışarı çıkmışlardı.

Esma saate baktığında çok şaşırdı. "Biz bu saate kadar D&R'da mıydık?"

"Saat kaç ki?"

"Akşamın yedisi olmuş!"

"Ne? Zamanın nasıl geçtiğini anlamadık."

"Kitaplar insana kendini kaybettir, derler."

Betül güldü. "Kim demiş?"

"Ben!"

"Şu sırtının yastığı ile oynamamanı daha kaç kere söyleyeceğim sana?" dedi Burak. Betül o kadar çok kıpırdanıyordu ki karnındaki oğlu bile hareket etmeyi keserek tüm kontrolü annesine bıraktı. Ne de olsa biraz sonra Betül sağa dönecek ve kendisi de yarı olimpik havuzunda diğer kısma geçecekti. En iyisi akışına bırakmaktı.

"Bu yastık çok rahatsız ama! Daha yumuşak olanı bulamadın mı?

"Mağazaya gittiğimizde '*ben yumuşak yastık sevmem, taş gibi olacak*' diyen kimdi acaba?"

Betül içmekte olduğu sütü kaldırarak fincanın arkasına saklandı. Bir tek uyku takımını alırken yumuşak yastık istemiş, diğerlerinin hepsinin sert olmasını istemişti.

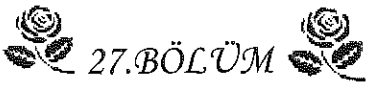
Sessizliğini korurken izledikleri televizyondaki film reklama girdi. Ananas suyunu gösteren bir içecek reklamıydı. Yukarıdan aşağıya kalp çarptıran bir şekilde bardağa dökülüyordu. Sarımsı rengiyle havalarda uçuşuyor ve şişe de son buluyordu. Reklam bitti.

Betül dudaklarını adeta emerek, aç bir kurt gibi yalanarak kocasına döndü.

"Burak"

"Efendim?"

"Ananas suyu istiyorum!"

27.BÖLÜM

Betül bir ay boyunca öfke topu gibi gezdi. Burak'a doya doya hamilelik döneminin ona vermiş olduğu güzel yetenekleri yaşatamıyordu. Aşerdiği zaman kapıda sürekli onu bekleyen adamlar isteğini yerine getirmek için sıraya diziliyordu.

Burak'ın işleri bahane etmesi yüzünden eve gelmediği geceler oluyordu. Artık yüzünü zor görür olmuştu.

Arada Esma'yı arayıp Burak'ı şikayet ediyor ama Baran'ın da eve gelmediğini duyunca siniri biraz da olsa geçiyordu. En güzel dönemlerini sevdiği adam ile geçirmesi gerekirken o işlerine gömülünce Betül ister istemez üzülüyordu. Sinirleniyordu.

Karnı artık iyice kendisini belli ettiği için keyfi yerindeydi. Bebeğinin hareketlerini hissetmek çok güzeldi. Bu mutluluğu Burak ile yaşamaktan başka isteği yoktu.

Evde bunaldığı bir gün aklına çok güzel bir fikir geldi. Alışveriş yaparak Burak'ın eski evine gidecekti. Oraya güzel bir masa kurup eskiden yapmış oldukları gibi beraber yemeklerini yiyeceklerdi. Artık dışarı bile çıkamadıkları düşünülürse bu fikir çok cazip gelmişti. Ne de olsa orada da yatak vardı ve ev de kullanılabilir halde bırakılmıştı. Burak'ın orayı satmaması ve kiraya vermemesinin nedenini hiç anlayamamıştı.

Güzelce giyinerek hazırlandı. Burak'ın o çok sevdiği çilek kokusunu üzerine boca etti. Saçlarını perma yaptı ve gözlerini ortaya çıkaracak güzel bir makyajla hazırlığına son verdi. Elini büyük karnına koydu. Anne olmak -şu durumda adayı olmak- çok güzeldi. O harika varlık karnında büyürken sevdiği adamdan olduğunu düşününce

kalbi daha çok büyüyordu. Bu mutluluk anlarını Burak'ın da paylaşmasını istiyordu. Evden çıkarken Burak'ın yedek ev anahtarını almayı unutmadı.

Bir saat süren alışverişten sonra Burak'ın eski mahallesine aracını sürdü. Normalde onun araç kullanmasına Burak izin vermiyordu ama bugün özel bir gündü ve her şeyi gizli yapacağı için peşinden takip eden korumalara da kötü bir şey olmadığı takdirde haber vermemelerini tembihledi.

Betül aracına yer bulmakta zorlandığı için apartmandan uzak bir mesafeye aracını çekti. Bulunduğu yerden bakınca kapı gözüküyordu. Yan koltuktan çantasını aldı. Arabasının kapısını açarken gözleri bir adama takıldı. Apartmanın kapısına doğru yürüyordu ve iki eli de market poşetleriyle doluydu. Kalbi hızlanarak gördüğü adamın etkisiyle tepkisini gösterdi. Bu adam Burak'tı. Ama garip olan ellerindeki poşetlerdi.

Betül aracın kapısını kapatarak birkaç saniye düşünmek için bekledi. Burak'ın boş ev için bu kadar çok alışveriş yapmasını ilginç bulmuştu. Daha da ilginç olanı Betül'ün bundan haberinin olmamasıydı.

Betül hemen kötü düşüncelere dalmamak için sakinliğini tuttu. Paranoyalarının devreye girmesini istemiyordu. Çünkü bir kere başlarsa asla duramazdı.

En iyi tarafından bakarak aklına, Burak'ın da aynı düşünceler içerisinde olduğunu getirdi. O da Betül gibi düşünmüş olmalıydı. Eski günleri hatırlayacakları bir anı gerçekleştireceklerdi. Burak yemekleri hazırlayacak ve Betül'ü yanına çağıracaktı. Kesin böyle olmalıydı.

Betül düşüncelerin cazipliğiyle yavaş yavaş gülümserken buldu kendini. İşte böyle mantıklı şeyler düşünmeliydi. Yoksa Burak onu aldatacak değildi. "Bebeğim sen sakın annene çekme. Baban gibi mantıklı düşün. Ben de yakında babana benzemeye çalışacağım. Böyle saçma saçma şeyler düşünmememiz gerekiyor değil mi?" Karnını okşayarak bebeğine sarılmak için iki kolunu da beline doladı. Koltuğunu geri doğru hafif yatırıp sırtını rahatlattı. Burak onu arayana kadar burada bekleyecekti. Saate baktığında 16.37 olduğunu gördü. Daha hazırlık yapacaktı. Akşam yemeğine çağıracağını için ona bir kaç saat süre tanıdı. Sürprizini bozmak istemiyordu.

Betül aradan geçen 45 dakikada sıkıldı. Uzanıp aracın radyosunda frekanslar arası tura başladı. Kulağına hoş gelen melodileri duyunca duruyor, bitince tekrar değiştiriyordu.

Sürekli aracında oturduğunu için kendi korumaları şüphelenerek şoför tarafından cama tıklattılar. Betül bir saniyelik irkilmenin ardından camı indirdi.

"Betül Hanım, iyi misiniz? Aracınızdan çıkmayınca merak ettik." dedi yanına gelen üç kişinin arasından biri.

Betül onlara sorun olmadığını belirtircesine gülümsedi.

"Sadece bekliyorum. Sorun yok çocuklar, aracınıza gidebilirsiniz."

Adamlar Betül'ün iyi olduğunu görünce dönüp tekrar araçlarına gittiler. Bir tanesi ne olur olmaz diyerekten aracın yakınında bir yerde beklemeye koyuldu.

Betül aynı pozisyonda oturmaktan uyuştu. Saate tekrar baktığında 18.30 olduğunu gördü. Bu saate kadar Burak'ın bir şeyler hazırladığına emindi. Çünkü Burak bir saatte mucizevi yemekler yapabilecek yetenekli erkeklerdendi.

Eve mi gitmesi yoksa ilk önce Burak'ı mı araması gerektiğine bir türlü karar veremedi. O düşünceler arası gelgit yaşarken cep telefonu çantasından sesini duyurdu. Boş bulunduğu için olduğu yerde zıpladı. Göbeği hareket ettiği için kendi haline gülerek bir elini karnına koydu.

"Korkma bebeğim, sadece telefon çalıyor. Bak babacık arıyor!" Telefonun ekranına baktığında gerçekten Burak'ın aradığını gördü. Gülerek açıp kulağına dayadı. Sesindeki heyecanı adamın anlamaması için sakin olmalıydı.

"Efendim bir tanem," diye cevapladı.

"Nasılsın hayatım?"

"İyiyim aşkım. Oğlumuzla seni bekliyorduk," dedi imalı bir şekilde. Ama sonra hemen toparlayıp "Sesini özledik." dedi.

"Ben de sizi özledim. Bir şeyi haber vermek için aradım." Betül'ün kalbi tok vuruşlar içerisinde sol tarafından harekete geçti. Burak onu eve çağıracaktı kesin. Bu adamı ve sürprizlerine bayılıyordu. Heyecan içerisinde teklifi bekledi.

"Benim toplantım var, geceye kadar uzayacak gibi. Beni akşam yemeğine bekleme ve geç kalırsam sen uyu, tamam mı bir tanem?"

Betül'ün fişi çekilmiş gibi anında gülen yüzü soldu. Başından aşağı buz kütleleri döküldü. Hem donduruyor hem de kafasına ağır darbelerle indiriyordu. Kısık bir sesle "Sen neredesin şimdi?" diye sordu.

Kısa bir sessizlikten sonra "... Holding'deyim!" yanıtı geldi. Betül'ün nefesi boğazında tıkandı. Öksürmek için garip bir ses çıkarınca Burak'ın ses tonu değişti.

"Betül sen iyi misin?"

"Evet," diyebildi. Bir kere daha öksürdü. "Tükürüğünü genzime kaçırdım da..." diye bir şey uydurdu.

"He öyle mi? Dikkat et hayatım," diyen Burak sakinleşti. "İstediğin bir şey var mı?"

"Hayır, yok!" dedi Betül düz bir sesle.

"Bana kızmıyorsun değil mi Bet? Biliyorum senin yanında geçirmem gereken zamanı işler için harcıyorum. Ama sana söz doğumun son bir ayında baş başa olacağız. Her dakikamı sana harcayacağım..."

Betül yıkılan hayallerinin altında o kadar eziliyordu ki çok sevdiği adam tarafından ihanete uğramışlığın verdiği acı çok daha fazlaydı.

"Tamam," diyebildi sadece. Burak'a ağzına geleni saymak için çok güçsüz hissediyordu. Kalbi yavaş yavaş ağır ritmine dönerken midesi bulanıyordu. Başı dönüyordu.

"Sizi seviyorum, hayatımın anlamları," sesi sevinçle gelen Burak'a karşı sadece "Biz de seni..." diyebildi.

Telefon kapanınca bir süredir gözlerini diktiği direksiyona boş ve uzun baktı. Gözyaşları ihanetin acısı olarak ona değmiyordu. Ne ağlıyordu ne de bağırıp çağırabiliyordu. Sadece öyle boş bir şekilde oturuyordu.

"Baban gerçekten beni aldatmış olabilir mi, bebeğim? Bizi sevdiğini söylerken gerçekten bunu yapmış olabilir mi?"

Telefonu sıkarak tepkisiz kalmasına karşı öfkeyle doluyordu. Şimdi ne yapması gerekirdi? Tolga'nın ihanetini duyduğu zaman hiçbir şey hissetmemişti ama Burak... O kocasıydı. Aylar boyunca acı çektiği ve canından çok sevdiği adamdı. Bebeğinin babasıydı. Yıllardır Betülden başka bir kadını sevmediğini söylerken ne derece samimiydi? Ne derece doğruydu?

Bir hata, tüm doğruların sorgulanmasına mı neden olacaktı? Eğer bu konuyu burada bırakırsa hayatını sürekli şüphe içerisinde mi geçirecekti? Gözleriyle gördüğü kesin bir şey yoktu. Ama boş bir eve onca yiyeceği taşımak ve evde olduğu halde holding yalanını söylemek... Bunlar aldatmanın vermiş olduğu görsellik değil miydi?

Temiz havaya olan ihtiyacı nedeniyle camını aşağı indirip kafasını dışarı çıkarttı. Gözlerini kapattı. Hayatına ciddi anlamda iki erkek girmişti ve ikisi de onu aldatmıştı! Sorunun en büyüğü kendisinde miydi? Peki nerede yanlış yapıyordu?

Sayısızca aldığı temiz nefeslerden sonra başını içeri sokup camı kapattı. Çantasında sürekli bulunduğu pet şişeyi çıkartıp bir yudum aldı. Ama içerken yudumu bir anda nefes borusuna kaçırdı ve gözlerinden yaşlar gelene kadar acıyla öksürdü. Bir yandan öksürüyor bir yandan da karnını tutuyordu. Kendisi aldatılmışlık hissini yaşarken bebeğine bir şey olmasına dayanamazdı. Öksürüğü kesilince nefes nefese başını kaldırıp dikiz aynasından kendisine baktı. Yüzü kıpkırmızı olmuştu. Gözlerinde ve yanaklarında damlalar parıldıyordu. Elinin tersiyle yüzünü silip şişenin kapağını kapattı.

Direksiyonu sıkıca kavrayarak başını geri yasladı. Ağzından derin bir nefes çekti. O kadar bitmişti ki içinden hiçbir şey yapmak gelmiyordu. Sanki hayat buraya kadardı. Bundan sonra amacı olmadan, en yakınındakine güvenmeden, tat almadan yaşayıp gidecekti.

Böyle yaşayamayacağına karar vererek başını indirdi. Direksiyondaki ellerini yumuşatarak telefonu tekrar eline aldı. Gerçekten aldatılmış mıydı? Bunu kesinleştirmesi gerekiyordu. Şüphe insanı deliye çevirirdi ve Betül deli olmak yerine deli eden tiplerdendi.

Burak'ı aradı. İkinci çalıştan sonra telefon açıldı.

"Efendim?" diye karşılık geldi.

"Burak..." dedi Betül sesini boğuklaştırarak. "Ben çok kötüyüm."

"Ne? Kötü müsün? Neyin var?" Burak'ın sesi endişeliydi.

"Bebek... Sanırım... Ahhhhh!"

"Sancın mı var? Daha çok erken! Bak ben hemen geliyorum. Adamları arayıp seni hastaneye götürme-"

"Hayır adamları arama..." Derin soluklar alıyormuş gibi telefona doğru hohladı. "Sen gel... Ahh!"

"Ta...tamam. Ben hemen geliyorum. Ah, daha çok erken nereden çıktı bu sancı? Betül, hayatım, sakin ol ve derin nefesler al tamam mı? Beş dakika sonra yanındayım ben."

"Tamam... Ahhh!" Betül telefonu kapattı. Burak'ın sesiyle gerçekten harekete geçme hızının aynı orantıda olup olmadığını görecekti. Tam yarım dakika sonra apartmanın kapısı açıldı ve koşarak arabasına giden Burak göründü.

"Bizim için gerçekten endişeleniyormuş, bunu kesinleştirdik bebeğim. Şimdi sıra diğerinde..."

Burak'ın aracı uzaklaşırken Betül kendi arabasından indi. Adamlarına bakarak apartmana yürüdü. Kapıyı açmak için çantasından anahtarları çıkarttı. Asansörle üst kata çıkarken kalbi hızlanmıştı. Düşüncelerinin gerçekleştiğini göreceği için heyecanlıydı. Ama hareketleri bir katilin soğukkanlılığını taşır gibi sakindi. İçten gelen bir güçle asansör kabininden çıkıp koridorda yürürken ne yapacağına karar vermeye çalışıyordu. Kapının önüne gelince anahtarla açmak yerine zili çaldı. Doğrusu parmakları azıcık titriyordu. Karşısına neyin çıkacağını bilmediği için heyecanı duvarın arkasından başını uzattı. Biraz sonra kapının ardından ince bir ses duyuldu.

"Kim o?" '*Bir kadın... Gerçek...*'

"Adım Gül," dedi. Belki Betül olduğunu söyleyince açmazdı. "Kapıyı açar mısınız?"

Üç saniyelik sessizliğin ardından çelik kapı açıldı. Kendisine bakan kocaman bir çift yeşil gözle karşılaştı. Kadının yüzü ufaktı ama gözleri insanı etkileyen bir çekiciliğe sahipti. Başını başörtüsüyle örttüğü için saçları sadece omuzlarında gözüküyordu. Ürkek bakışlarının altından "Bir şey mi istemiştiniz?" diye sordu.

Betül kapıyı sertçe iterek içeri girdi. Kadın onu engellemek için kolunu tuttu ama Betül öfkelendiği zaman içine dolan normalden daha güçlü olan tarafını devreye sokarak kadının tutuşundan kurtuldu.

"Giremezsin."

"Kapat kapıyı, sus bekle!" dedi Betül sertçe. Kadın tereddütte kaldığı için söylediklerini yapmadı. Bu kadının kim olduğunu bilmiyordu. Daha önce hiç görmemişti. Adının Gül olduğunu söylemişti ama daha önce öyle bir isim de duymamıştı. Apartmandan biri olmadığı kesindi. Acaba ne istiyordu?

Betül omuzunun üstünden geri doğru baktı.

"Sana kapıyı kapat dedim."

"Ne istiyorsun bilmiyorum ama ne olur başımı belaya sokma ve dışarı çık..." dedi Hazel.

Betül ona tehditkâr bir adım atarken kaşlarını çattı.

"Söylediklerimi yaparsan sana bir şey yapmam! Kapat kapıyı ve sus!" Kadın bir gözünü Betül'den ayırmadan kapıyı kapattı.

Betül dedektör gibi salonu taradı. Burak'ın bıraktığı herhangi bir ipucu olup olmadığını kontrol etti. Ortadaki sehpanın üzerinde iki kase duruyordu. Yanına yaklaştığında beyaz bir tatlıya benzetti. Burak'ın yemekten sonra tatlısını afiyetle yediğinden şüphesi yoktu. Çünkü Burak tatlılara düşkün bir adamdı. Ne var ki Betül ona hiç tatlı yapmamıştı. Bunun öfkesi ayrı bir yerden başını uzatıp Betül'e selam gönderdi. Kadına gülümsedi. Çantasından telefonunu çıkarıp numarayı tuşladı.

"Bet yoldayım aşkım... Dayan biraz daha olur mu?" diyen Burak'ın endişeli sesi tüm salona yayıldı.

"Burak neredesin?"

"Yoldayım, kahretsin ki trafik var. Ne olur iyi olduğunu söyle... Lanet herif çeksene arabanı...Betül... Betül..." Ses gelmeyince bağırdı. "Betül...Sesin gelmiyor. Allah'ım ne olur bir şey olmasın! Betül cevap ver..."

"Geri dön Burak."

"Ne?"

"Az önce çıktığın eve geri dön."

"An...anlamadım."

"Ben iyiyim. Doğurmuyorum. Şu an senin eski evindeyim. Hemen buraya gel."

"Sen...ne? İyi misin gerçekten? Ama nasıl...Neredeyim dedin?"

Betül onun daha fazla konuşmasına müsaade etmeyerek telefonu kapattı. Arkasını dönünce kafası karıştığı için suratı şekilden şekle giren kadına baktı. Gözlerini kırpıştırdı. Kadın da sessizce kendisini izliyordu.

İki kadın da konuşmadan birbirlerini bir süre süzdüler. Betül bu suskunluğun duruma hiçbir yardımı olmadığını görünce yutkunup doğruldu.

"Benim adım Betül," deyince kadının kaşları kalktı. Demek ki Betül'ü ismen tanıyordu. "Sen kimsin?"

"Adım Hazel." Kadının konuşması çok garipti. Şivesi olduğu kesindi. Betül kadını bu sefer en ince ayrıntısına kadar incelemeye başladı. Başında bordo renginde bir başörtü vardı. Uçlarını ensesinden geçirdiği için açıkta kalan kestane rengi saçları belli oluyordu. Çiçekli, uzun kollu, çok bol olan tişörtünün kollarını dirseklerine kadar sıvamıştı. Altında da uzun, kumaş parçası etek vardı. Kıyafetlerinin yanında yüzü o kadar güzeldi ki o iri yeşil gözleri, insanın içini okuyormuş gibi derindi. Betül de güzeldi. Ama nedense içinde garip bir duygu belirdi. Bir zamanlar bunu yaşamıştı. Adına kıskançlık diyorlardı!

Burak'ı bu kadından kıskanması çok saçmaydı. Temizlikçi olduğu belli oluyordu. Arkasını dönüp tekrar salonu inceleyince bunun doğru olduğunu anladı. Camlar açılmış, etraf deterjan reklamlarındaki koku bulutu gibi çiçek kokuyordu.

Burak'ın bu kadar genç bir temizlikçisi olacağına ihtimal vermiyordu ama tatlısını yiyecek ve ona alışveriş yapacak kadar gelen samimiyete bir türlü mantıklı cevap bulamıyordu. Ayrıca kim boş bir eve eli kolu dolu gelirdi ki?

Kimseyi küçümsemezdi ama bu kadının bu evde olmasına bozulmuştu. Bu da kendisinde küstah bir tavır almasına neden oldu. Arkasını yavaşça dönerek kadına baktı.

"Temizlikçi misin sen?"

"Hayır, değilim."

"Nerelisin? Sesin bir garip çıkıyor? Konuşman çok kaba."

"Kilis'liyim." Betül başını salladı. Burnunu havaya dikmiş ona tepeden bakıyordu. Betül kimseyi küçümsemediği için kendisiyle hep gurur duymuştu. Fakir zengin demeden herkesle iletişimi iyi olmuştu ama bu içindeki şey de neydi böyle? Bu kadına karşı hep bir tepeden bakma isteği doğuyordu içinde. Yine kafasına onlarca soru doluşurken konuşmaya başladı.

"Hazel, sen..." diye başladığı cümlesi kapının çalınmasıyla son buldu. Burak'ın bu kadar kısa sürede gelmesi mümkün değildi. Hazel dönüp çalan kapıyı açtı. Betül gelene bakmak için kapıya yürüdü. Ufak tefek bir çocuk elindeki zarfı uzattı.

"Hazel abla, bunu babam yolladı. Kocana verecekmişsin."

Betül olduğu yerde sendeledi. Kulaklarının doğru işitip işitmediğini anlamak için sözleri tekrar düşündü. '*Kocana*' demişti.

Hazel kapıyı kapatıp Betül'e dönerken yüzünü buruşturmuştu.

"Hazel, senin kocan mı var? Kocanın adı ne?"

"Kocam yok..." diye atıldı ama Betül itiraz ederek başını hızla salladı.

"Hayır, çocuk söyledi duydum. 'Kocana verecekmişsin' dedi. Kocanın adı ne?"

Hazel derin bir nefes alıp etrafına bakındı. Kaçacak bir delik bulsa anında yol alacaktı. Betül'ün sorgulayan ve geri adım atmayan tavrı karşısında iyice köşeye sıkışmış hissediyordu. Eğer gerçeği söylerse Burak'ın davranışlarında ona karşı değişim olurdu. Söylemezse elbet Betül öğrenecekti. Belki kendisine ve bebeğine bir zarar verirdi. Gözleri onun karnına kaydı. O da bir anneydi, belki zarar vermezdi.

"Hazel... Bana cevap ver!"

"Bu...Burak," dedi kısık bir sesle. "Kocamın adı Burak!"

Şok!

Hazel yönünden kendisine doğru görünmez bir güç sanki göğsünden ona vurmuş gibi hızla geriye sendeledi. Salonun kapı pervazına sırtı sertçe çarpınca acıyla kısa bir çığlık attı.

Hazel yanına gelmek için bir adım attığı sırada kapı gürültüyle açıldı. Burak delirmiş gibi bakıyor, alnında biriken ter damlacıkları dökülüyordu.

"Betül..." dedi gözü bir tek onu görüyordu. Hızla yanına gelip onu kucakladı. Doğum meselesi yüzünden hem korkuyor hem de az önce duyduğu çığlığın sebepsiz olduğu için seviniyordu. Bir iki saniyelik sarılmanın ardından Betül onun göğsünden sertçe itti.

"Dokunma bana!" dedi dişlerinin arasından tıslarcasına. Burak kaşlarını çattı. Merdivenleri koşarak çıktığı için nefes nefeseydi.

"Ne oluyor Betül?" diye sordu. "Sancı da neyin nesiydi?"

Betül'ün gözleri öfke ateşiyle kavrulduğu için dolan yaşların kuruması çok normaldi.

"İkinci bir karın olduğunu bana söyleyecek miydin Burak Bey?" diye sordu, ses tonu o kadar soğuktu ki Burak ensesindeki tüylerin diken diken olduğunu hissetti. Başını çevirip kapının bir köşesinde mahzun duran Hazel'e oradan Betül'e baktı. Yavaş yavaş ritmine girmeye başlayan kalbi ve nefesinin verdiği ölçüde "Bu gördüklerinin bir açıklaması var. Sakın ola ki aklına başka bir şey getirme!" dedi sakince. Betül'ün nedenli düşüncelere sahip olabileceğini, pire için yorgan yakabileceğini çok iyi biliyordu.

Betül konuşmadan ölümcül bakışlarını -hala- çok sevdiği adama dikerek kesintisiz ona bakıyordu.

Burak onun konuşmamasını fırsat bilip kendisi devam etti. "Betül?" dedi sesinden ne kadar şaşırdığı belli oluyordu. "Burada ne işin var?"

Betül göz kontağını keserek yere baktı. Derin nefesler alarak sırtını dimdik tutup Burak'ın önünde durdu.

"Şaka değil mi bu, Burak? Ka..." Sözcük boğazında takılı kaldı. Nefesi tekrar kesildi. "Karın?" dedi zorlukla. "Burak lütfen şaka bu de!" Betül acınacak haldeymiş gibi hissediyordu. Aldatılmışlık hissiyle tüm bedeni kavruluyordu. Hayatında yediği en büyük darbelerden biri buydu. Aldatmak... Ne kötü bir kelimeydi.

Burak, genç kadının yüzündeki şaşkınlık ve hayal kırıklığı ile ona

bakarken hissettiği duygular o kadar benzerdi ki bir zamanlar kendisinin de yaşadığı bir olaya benziyordu. Bundan garip bir zevk aldı. Betül'e acı çektirmek aklının ucundan dahi geçmezken şimdi onun bu şaşkın ve öfkeli durumundan kendisine pay çıkarmış ve onun acı çekmesini en azından bir zamanlar yaşadıklarının Betül tarafından da yaşanmasını istemiş gibi küçük bir memnunluk hissi bedenini yalayıp geçti. Birkaç saniyelik de olsa buna izin verdi. Betül'ün gözleri tekrar kendisiyle buluşunca artık olaya müdahale etmesine karar vererek hareketlendi. Betül'ün kollarını tuttu. Gözlerinin içine baktı. Genç kadının her an ağlayacakmış gibi hali vardı. Ama o mavi bakışları hala öfkesini koruyordu.

"Duydukların kısmen doğru. Betül bak..." diye konuşacak oldu ama Betül'ün gözleri anında kısıldı. Burak bir anda o maviliklerin içinde ateşlerin çıktığını gördü. Betül Hazel'e dönerek üzerine doğru atıldı.

"Sen benim kocamı nasıl ayartırsın, pis köylü?" diyerek genç kadını arkasındaki kapıya iterek yüzüne vurmaya başladı. Burak bunu beklemiyordu. Birkaç saniye boş boş Betül'ün Hazel'i dövmesini izledi. Hazel'in bağırışlarını ve savsakça kendisini korumaya çalışmalarını görünce Betül'ü belinden kavrayıp kendisine doğru çekti.

"Betül sakin ol, bebeği düşün..."

Betül ise delirmiş gibi tırnaklarını Hazel'e geçirmeye çalışıyordu. Öne doğru güçlü hamleler yaptı. Bu kadını döverek öldürse yeriydi. Burak ile evlenmişti. Adamın o zayıf halinden yararlanmıştı. Bunun başka açıklaması olamazdı. Burak, çocuk için Betül'ü terk ettiği sıralarda tanışmış olmaları gerekiyordu. Yoksa Burak bu kadını nasıl tanıyacaktı ki?

"Seni pislik" diye tısladı Betül, Burak'ın kollarından kurtulmaya çalışarak. "Nasıl ayarttın da kendi erkeğin yaptın he?"

"Betül sakin ol! Ne oluyor sana?"

"Bırak beni Burak! Ona gününü göstereceğim. Senin aklını karıştırmak için neler yaptı kim bilir? Seni pis sürtük..." Betül çığırından çıkmıştı. Burak geri adımlarla Hazel'den biraz daha uzaklaştırdı Betül'ü.

Genç kadın iki büklüm olduğu durumdan doğrularak karnını tuttu, üstünü başını düzeltiyordu. Burak bir an bebek için endişelendi. Sormaya çalışsa da Betül, sanki içerisine turbo güç koymuş gibi ona karşı koyuyordu.

"Betül sakinleş! Olayı tam bilmeden-" Betül onun ayağına topuğuyla basınca konuşması yarı da kesildi.

"Sana bırak dedim! Göstereceğim ona..."

Burak hem can acısı hem de azgın boğa gibi gözü dönmüş karısı için harcadığı güçten yorularak bağırdı.

"Betül yeter! Hazel hamile!"

İkinci şok!

Betül bunu duyunca karşı koymayı kesti. Burak herhangi bir hamle yapmasına izin vermeyerek biraz daha sarmaladı ve sırtını kendisine yasladı. Karnına dikkat ederek bebeğe herhangi bir zararın gelmesini engelliyordu. Betül'ün sorumsuzca hareket etmesine sinirlenmişti. Hamile iki bayanın böyle bir duruma girmesi kendi suçuydu, bunu kabul ediyordu. Ama Betül'ün bu eve niye geldiğini öğrenmesi gerekiyordu.

Betül'ün durgunluğunu fark ederek tekrar olaya döndü.

"Ne?" dedi Betül nefes nefese. Göğsü bir inip bir kalkıyordu. Alnında ter damlacıkları küçük birikintiler yapmıştı. Ağzına giren saçlarına uzanıp çekti. Gözleri geldiğinden beri hiç fark etmediği Hazel'in şişkin karnına kaydı. Betül onu kilo sanmıştı ama hamileydi...

"Hamile mi?" diye sordu çocuk gibi. Betül'ün artık gücü kalmadı. Yorgunluktan ve Burak'ı kaybetme düşüncesi yüzünden kenara oturup ağlamak istedi. Çok kötü hissediyordu. Buraya ne umutlarla gelmişti. Ama hayatında göreceği en kötü haberle karşılaşmıştı. Birincisi Burak üzerine kuma denilecek bir kadın getirmişti. İkincisi hamileydi. Betül'ün gözleri doldu. O anda Burak sağ elini kıpırdatınca karnındaki hareketi fark etti. Kendisi de hamileydi. Burak'ın elinin altında ikisinin bebekleri vardı. Şimdi o babasız mı büyüyecekti? Başka bir kadından üvey kardeşi mi olacaktı? Betül tamamen sakinleşti. Dahası hissizleşti Burak'ın eli de onun ağlaması için çanak tutuyor gibiydi.

Gözleri doldu. Kulağının yanında sıcak bir nefes hissedince gözünü sımsıkı yumdu.

"Sakinleştiğini farz ediyorum Betül. Sana anlatacaklarım var. Beni dinler misin?" Betül tepki verecek durumda değildi. Sırtında hissettiği o sert göğsü, kadife gibi yumuşak sesi duyunca daha da güçsüzleşmişti. Bacaklarındaki güç git gide azalıyordu. Başkasından bebeği olacağını düşündükçe Betül delirecek gibi oluyordu. Burak'ın ona anlatacaklarını merak etmeden duramadı. *Dinleyeceğim*, diyecekti ki içinde bir başka kötü his oluştu. Burak onunla nasıl tanıştığını ve onu nasıl sevdiğini anlatacaktı herhâlde. Artık kendisiyle görüşmek istemese de haklıydı. Betül'ün aklına başka başka şeyler gelirken bunu kaldıramayacağına karar verdi. Burak'ın söyleyeceklerini duymayacaktı. Canı o kadar acıyordu ki bebeğine bir şey olmamasını umdu. O da onu terk ederse Betül artık canına kıyabilirdi.

"Hayır, dinlemek istemiyorum." dedi gözlerini açtı ve Burak'ın kollarından kurtulmak için hamle yaptı.

"Beni dinlemek zorundasın!" Burak'ın sesi sertleşti. Kollarını ise bollaştırmaktan öte daha çok kendisine çekti.

"Bırak beni tamam sevgili karına bir şey yapmayacağım, ellerini üzerimden çek." diye bağırdı. Burak fazla sıktığına kanaat getirerek bollaştırdı. Kollarından kavrayıp genç kadını kendisine çevirdi. Betül'ün yüzüne bakınca ne düşüneceğini bilemedi. Nefret, öfke, hayal kırıklığı, hepsi o güzel gözlerinden okunuyordu.

"Beni dinlemeden seni bırakmam!" Burak sözlerinin gerçekliğini belli edercesine omuzlarında duran ellerini sıktı. Betül ona nefretle bakarken başını salladı. Burak bakmaya doyamadığı o maviliklerden zor da olsa gözlerini çekerek Hazel'e döndü.

"Sen iyi misin?" Bu soru Betül'ün kalbine hançer gibi saplanırken Burak'ın sesindeki şefkatle içi parçalandı. Kıskançlık kanını fokur fokur kaynatıyordu.

"İyiyim bir şeyim yok." dedi Hazel.

Burak tekrar başını Betül'e çevirdi.

"Bir yere gidip konuşalım," dedikten sonra Betül'ün yere düşen çantasını aldı ve genç kadını belinden sarmalayarak evden çıkardı. İkisini de çok zor bir konuşma bekliyordu.

Yol boyunca kimseden çıt çıkmıyordu. Betül elindeki çantanın sapını, öfkeyle öyle bir sıkıyordu ki deri kayış neredeyse iki büklüm olmuştu. Hayatı boyunca yaşadığı ender anlardan biriydi. Öfkesi ile duygusallık aynı kefedeydi. İçindeki karmaşık duygular yüzünden ne bağırıp çağırabiliyor, ne de doyasıya ağlayabiliyordu. Burak'ı başka kadınlarla bile düşünemezken bir tane daha karısı olduğunu öğrenmek kadar can acıtıcı bir başka şey daha yoktu. Nasıl evlendiklerini çok merak ediyordu. Burak'ın onu sevdiğine inanmıyordu. Bu kadar kısa sürede severek evlenemezdi. Evlenmemeliydi. Bu bile hataydı. Tabi resmi olarak evli olamayacaklarını biliyordu ama aynı evde karı koca hayatı yaşıyorlarsa bu zanda karı koca oluyorlardı. Bir sorun daha vardı. O bebek babasız nasıl kalırdı? Karnına bakılırsa 4-5 aylık falan olmalıydı. Burak ile o vakitlerde araları bebek yüzünden kötü olduğu için uzaklaştığı dönemlerden birinde görüşmüş olmalılardı. Burak ile Hazel'i yan yana getiren düşünceleri gözlerinin önünde adeta filmini oynatıyordu. Kocası... Gözünden bile sakındığı adam bir başkasıyla nasıl olurdu? Hangi ara gidip başkasıyla özellikle de köylü bir kızla olmuştu çok merak ediyordu. Çantayı sıkmayan diğer elini karnına koyarak parmaklarını kıpırdattı. Kendi bebeği ne olacaktı? Üvey kardeş lafını duyunca ağlayası geldi.

Düşüncelerin iğrençliğine oğlu da dayanamamış olacak ki Betül'e küçük bir sancı verdi. Bu acıyla iki büklüm olurken dişlerinin arasından çığlık kaçtı.

"Iıhh..."

"Betül... Ne... Ne oldu?" Burak direksiyon hâkimiyetini kaybedip tekrar şeride girdi.

"Yok, bir şey..." dedi Betül, geçen kasılmayla rahatlayıp sırtını koltuğa yaslarken. Kollarını karnına doladı.

"Bu gerçekti, değil mi? Yalan değildi. Hastaneye gidelim mi? Bak az önce kendini çok kötü yordun. Bir kontrol-"

"Burak yeter! Söyleyeceklerini söyle ve hemen eve götür beni."

Kendisi düşüncelerine o kadar gömülmüştü ki nereye geldiklerini Burak arabayı durdurunca fark etti. Belgrad Ormanını görünce istemsiz olarak ağzından bir hayret nidası çıktı. Burası onların bağırıp çağıracakları mekânlarıydı. Betül, Burak'ın kendisini affetmesi için zorla buraya getirmişti. Bağırıp çağırmalarının ardından ateşlenen konuşmasının sonunda iki aşığın dudakları mühürlenmiş gibi birbiri üzerine kapanmıştı. Tüm bu iç gıdıklayıcı düşünceler aklına gelince hemen Burak'a döndü.

"Neden buraya geldik?"

"Konuşacaklarımız önemli."

"Eee? Önemliyse, çay bahçesinde, parkta, kafede her nereyse orada konuşulmuyor mu?" Betül'ün sesi normalin biraz üzerinde çıktığından Burak'ın ifadesi sertleşti.

"Sesini yükselterek konuştuğun için buranın daha çok uygun olduğuna karar verdim."

"Ben mi sesimi yükseltiyorum?"

"Şu an yaptığın ne Betül?"

"Bunu sen istiyorsun!" Betül onun cevap vermesine kalmadan dönüp arabanın kapısını açtı ve karnına dikkat ederek hızla indi. Çantasını araçta bırakmıştı. Burak'a tokat atmak gerekirse elleri serbest olmalıydı. Çünkü şu an bunu yapmak için kendini zor tutuyordu. Ağlamaklı tarafı etkisini kaybettiği için içinden kısa bir dua etti. Bu öfkeyle kendisini küçük düşürmek istemezdi. Sakin olması gerektiğini adımını sertçe atınca karnındaki sızlamadan hissetti. *'Bebeğim... sana kıyamam, tamam sakin olacağım!'*

Arabadan uzaklaştı ama Burak arkasındaydı.

"Daha yürüyecek misin?" diye sordu. Betül olduğu yerde durup arkasını döndü. Gözleri öfkeden alev almıştı.

"Durdum!"

"Güzel. Beni dinle. Her zaman olduğu gibi fevri davranışlarından bunaldım. Konunun ne olduğunu bilmeden nasıl bu kadar öfkeleniyorsun bilmiyorum?"

"Öfkem boşa mı? Hiç sanmıyorum!"

"Senin mahalle kadınları gibi hem cinsine saldırmana ne demeli? Sen bu musun Betül?"

"Sevdiğim adamın başkasıyla evlendiğini öğrendim. Ne düşünmemi bekliyorsun ki?"

"Betül beni dinle ve lütfen sakince!"

"Sakince olacağından şüpheliyim ama seni dinleyeceğim!" Kararan hava dolayısıyla arabaya yakın bir noktaya doğru geri döndü. Eski oturdukları piknik bankına yaklaştı, kollarını birbirine doladı. Burak aracın farlarını açık bıraktığı için bulundukları masa aydınlıktı. Burak onun sürekli kıpırdanmasını sinir bozucu buldu. Sabrının kuvvetine inanıp bekledi.

"Betül bak, ilk olarak şunu söylemeliyim ki, Hazel hamile ve ona bir daha bu kadar şiddetli karşılık vermeni istemiyorum."

Betül tiksintiyle suratını buruşturdu. O böyle söyleyince kadını iyi bir dövesi geliyordu.

"Benden ayrıldığın zamanlarda onunla tanıştın değil mi? Şimdi bebeğiniz için..." Betül'ün boğazına bir yumru oturdu. Sevdiği adam bundan sonra başka kadının mı olacaktı? O bebek için bir arada duracaklardı ve kendisi evinin duvarlarına bakacaktı. Sertçe yutkununca boğazı acıdı. "Sevgilinin hamile olduğunu öğrendin. O zamanki karın, bebeğinizi aldırdığı için benden boşanmaya ve onla evlenmeye karar verdin değil mi?" Betül konuşmanın sonuna doğru öyle bir bağırdı ki park koruyucusu sesleri duyup yanlarına geldi.

"Hanımefendi bir sorun mu var?" Burak ve Betül başlarını çevirip ne zaman yanlarına geldiğini görmedikleri karanlıktan çıkan adama baktılar. İkisi de öfkeliydi. Bakışlarını park koruyucusuna çevirince adam istemsiz bir şekilde geriledi.

"Hayır, önemli bir şey değil!" dedi Betül, sesini yumuşatmaya çalıştıysa da pek başarılı olamamıştı.

Adam Burak'a gözlerini kısarak şüpheli bakışlar attı. Sonra karışmamanın daha doğru olacağına karar vererek yürümeye başladı. Adam uzaklaşınca Burak tekrar Betül'e döndü.

"Beni dinle. Hiçbir şey bildiğin yok." Sesini alçak tutmuştu. Nazik olmaya çalışsa da Betül'ün bağırması sinirlerini bozuyordu. İçten içe onu kıskandırdığı için mutlu olan yanı bile vardı.

"Ona aşık olduğunu, bebeğinizi nasıl yaptığınızı mı anlatacaksın bana?" Betül'ün mavilikleri koyulaşmıştı. Çakmak bakışları adama öyle bir kilitlenmişti ki Burak onu bir şekilde sakinleştireceğine karar verdi. Betül'ü belinden kavrayarak dudaklarına yapıştı. Betül yine beklenmediği yerden vuruldu. O kadar öfkeliydi ki Burak'ın dudaklarına eğilirken gülümsediğini göremedi. Dudaklarının temasları ile iki hararetli vücut kendisini sakinliğe bırakmaya başladı. Betül ona karşı koymak istedi. Tokat atmak için beş kardeşi hazır tutuyordu ama bu öpücük tüm öfkesini silip süpürmüş, tek toz öfke bırakmamıştı. Betül de bunu istiyordu. Burak ile aralarındaki özel şey de buydu. Şiddetli kavga ederler ama finalinde dudakları birbirine kapanır ve tüm dünyaları aşk, güzellik ve sadece ikisinin olurdu. Betül elini kaldırarak Burak'ın başını, ensesinden kavrayıp kendine çekti. Sanki hiç başkasıyla evli değilmiş gibi. Sanki bir tek onun erkeğiymiş ve karnındaki bebekleri ile mutlu yaşayacaklarmış gibi.

Burak daha ileri gitmek istese de zar zor durarak geri çekildi. Betül hala boynuna sarılmış bir vaziyette duruyordu. Geri çekilince gözlerindeki tutkuyu gördü. Hazla parıldıyordu. Dudakları öpüşmenin şiddetinden kızarmıştı. Başka kadından nasıl kıskanırdı? Betül her zaman tek olacaktı. Başka kadın olması mümkün değildi ki.

Birbirlerine bir süre baktılar. Sakinleşmişler, baharın sıcak meltemlerinin etraflarında dönerek onlara ılık hava bırakmasını durgunlukla beklemişlerdi. Birbirlerine sarılmış vaziyette duruyorlardı ama Betül tedirgindi. Bırakırsa gidecekmiş gibi endişeliydi. Ama neden sonra Betül geri çekildi. Burak'ın kollarından çıkarak arkasını döndü. Piknik masasına giderek oturdu. Yine aklına Hazel gelmiş, morali bozulmuştu. Sakinlediğinden sinirli değildi. Öpücük yüzünden de öfkesi silinmişti, tekrar ortaya çıkarmak zaman isterdi.

Burak onun arkasından ilerleyerek karşısına oturdu. Birbirlerini sessizce süzdüler. İkisi de 'Hazel' konusunu konuşmak istemiyor gi-

biydi. Bu anların tadını çıkarmak varken neden can sıkıcı konuşmalar konuşulsundu ki?

"Her şeyi en başından anlat. Dinliyorum." Betül'ün sesi neredeyse fısıltı şeklinde çıkmıştı. Burak onun bu sakinliğine gülmek istediyse de yapmadı. Durum şimdilik ciddiydi. Uygunsuz davranmak istemiyordu.

"Hazel ile gerçekten evli değilim ben." diye bir giriş yaptı. Betül *'onu seviyorum. İlk görüşte vuruldum. Onsuz yaşayamayacağımı anladım, kendi aramızda evlendik'* gibi kelimeler beklerken tam tersi bir karşılık aldı. Önce kulaklarının doğru işitip işitmediğini düşündü. Sonra gerçeği kavradı ve içten içe kahkahalar atmaya başladı.

"Yatmıyor musunuz?" diye de her zamanki patavatsız konuşmalarından birini yaptı. Burak onun yarı sevinç yarı şaşkınlıkla sorduğu soru karşısında gülümsedi.

"Hayır!" dedi kısaca. Betül'ün gözleri biraz irileşti. Eğer yatağına girmiyorsa bu çok önemli bir meseleydi. Hele ki Burak gibi yakışıklı bir adamın koynuna girmemek... Her genç kadının harcı olmasa gerekti. Sonra aklına bebek geldi. Erkeklerin eşlerinin hamileliği ilerlemişken cinsel anlamda yakınlaşmadıklarını biliyordu. Belki ondandı? Bu ihtimal tekrar suratının sallanmasına yetti. Burak gözlerini bir dakika olsun ayırmadan Betül'ün yüz tipini inceliyordu. Surat astığını görünce nedenini merak etti.

"Bebek yüzünden mi?" Betül'ün boğazındaki yumru tekrar kendisini belli etmiş, sesi de ciyaklama şeklinde çıkmıştı.

"Hayır Betül. Bebeğin babası *ben* değilim! Hazel gerçek karım değil, biz onunla sözde evliyiz." Burak fazla uzattığını düşünerek gerçeği genç kadının yüzüne söyledi. Arkasından rahat bir nefes alarak Betül'ün donmuş suratına baktı. Betül gerçekten bunu beklemiyordu!

"Na... Nasıl? Yani... yani o bebek..." Betül yerinde kıpırdanıp duruyor ve gerçeği tam olarak anlamaya çalışıyordu. Bebek onların değilse neden Burak evlenmişti ki?

"Evet o bebek benim değil. Bunları bilmeden rahat edemeyeceğini gördüm. Bu yüzden konuşmaya hızla bir dalış yaptım. Şimdi

gerekçelerini dinle bakalım." Betül kulaklarını dört açarak masaya eğildi. Burak'ın tek bir sözünü kaçırmak istemiyordu. Onu affetmiş sayılmazdı ama o sevdiği adamdı. Başka türlü davranmak gelmiyordu içinden. Aşık olmak ne menem bir şeydi!

Burak, Hazel'in ona anlattıklarını hiçbir ayrıntıyı kaçırmadan Betül'e aktardı. Genç kadının surat ifadesinden bu duruma ne kadar memnun olduğunu anlıyordu. Sakince dinlemiş ve hiç soru sormamıştı. Konuşması bitince de bir süre susmuş ve Betül'ün anlaması için zaman tanımıştı.

"Yani sen kaldığı evin yakınlarında dul ve hamile yaşamasın, dedikodu yapmasınlar diye evlendiğinizi söyledin, öyle mi?"

"Aynen öyle. Bir de çocuğun babasız kaldığı yetmiyormuş gibi canı tehlikede. Hazel ile ikisini güvence altına almak için başka yol bulamadım." Betül susup Burak'ın ciddiyetini ölçtü. O gözlerde hiçbir zaman yalan görmemişti. Burak dürüsttü. Yalandan uzak kalması Betül için aşık olunacak bir yön daha olmasına neden oluyordu. Konuyu bir kere daha gözlerinin önüne getirdi. Aniden sesli bir iç çekince Burak gerildi.

"Burak? Ya dayısı seni de öldürürse ?" Burak'ın gerginliği geçti.

"Ya Hazel diye senden alırlarsa hınçlarını?" Betül'ün gözleri dolmaya başladı. Burak'ın elini hızla kavrayarak kendine çekti.

"Korkma!" Burak masaya biraz daha eğildi. Aralarındaki mesafe fazla olmasa da çok da yakın değillerdi. Betül'ün elini kavradığı gibi o da onun elini sıktı. Gözleri birbirine kenetlenmişti.

"O adamlar bana bir şey yapamaz."

"Nasıl bu kadar emin oluyorsun? Duydun işte, iş çıkışı öldürmüşler kocasını. Senin koruman bile yok. Dikkat de etmiyorsun!"

"Betül ben dikkatli biriyim. Korumaya gerek yok." Betül ellerini çekerek göğsünün üzerinde bağladı.

"İnanmıyorum sana. Kendini o köylü kızı için tehlikeye atıyorsun!" dedi öfkeyle. Burak anlayışla gülümsedi. Gözlerini Betül'ün gözlerinden ayırmadan sol işaret parmağı ile Betül'ün arka tarafını gösterdi.

"Şu ileride bir koruma iki ağacın arasında duruyor." Betül Burak'ın ne dediğini anlamak için kaşlarını çattı. Başını o yöne çevirip baktı. Dediği gibi karanlığın içerisinde bir kıpırtı vardı. Gözlerini kısıp farın izin verdiği kadar az bir aydınlıkta onun korumalardan biri olduğunu gördü. Burak'ın söylediği doğruydu. Önüne dönerek Burak'ın o kendinden emin duruşuyla karşılaştı. Burak bu sefer sağ baş parmağı ile kendi arkasını göstererek Betül'e baktı. "Arkada koruma aracının yanında iki tane adam var. Bir tanesi arabanın sağında diğeri arka kaputun dibinde. " Doğru olduğunu bile bile yine söylediği yöne baktı. Aralarında neredeyse metreler vardı. Betül odaklanabilmek için gözlerini yine kısmak zorunda kaldı. Bu da doğruydu. Ve Burak masaya oturduklarından beri Betül'den gözlerini ayırmamıştı. Bir gördüğünü unutmamak güçlü hafıza gerektiriyor olmalıydı.

"Seni ikna edebildiğimi varsayıyorum? Dikkatli olmak gençliğimdeki en önemli şartlardan biriydi. Şu an yaşıyorsam bu yetenek sayesinde." Uzanıp Betül'ün masada duran elinin üzerine bir öpücük kondurdu.

"Korkmana gerek yok. Karşımdaki uzman, kiralık katil falan değil. Cahil bir adam ile uğraşmak o kadar zor olmasa gerek."

"Zekana her zaman hayrandım bunu saklayamam ama senin kendini öldürmen için açık hedef olmana katlanamam. Nasıl böyle sorumsuzca bir şey yapabildin?" Betül elini çekti. Öfkesi bu sefer Burak'ın böyle rahat olmasınaydı. Köylü, cahil bir adam olabilirdi ama elinde bir silah vardı. Nasıl doğrultacağını bildiğine göre Burak'ı da öldürmek zor olmasa gerekti. Şu an bile tehlikede olabilirlerdi. Betül istemese de içindeki korku git gide büyüyordu.

"Ah Betül, beni hiç dinlemiyorsun."

"Ben seni dinliyorum. Sen duymazlıktan geliyorsun! Kendi bildiğini okuyorsun!"

Bir süre sustular. Betül kafasındakileri toparlarken Burak başını yana yatırmış ona bakıyordu. Gözlerini kaldırınca Burak'ınkiler ile buluştu.

"Bebek doğunca ne yapacaksınız?"

Burak bu konunun nasıl olup da kapandığını anlamamıştı. Şimdiyse tekrar açılmış ve tamamen kapanmayı bekliyordu. Derin bir iç çekti.

"O zamana kadar dayı ortaya çıkar. Kızın peşini bırakır. Kimsesi olmadığı için yanında olacağım, çocuk doğunca da bir yardımcı tutarım." Betül alayla güldü.

"Hazel hanım, bulmuş zengin, yakışıklı kocayı numaradan da olsa nasıl olup senden ayrılmayı kabul ediyor?" Betül'ün gözleri anında koyuluğuna geri döndü. İçindeki kıskançlık zerreleri birleşerek koskoca karın ağrısı oluşturmuştu. Nefesi düzensizleşti. Burak'ı ister istemez o kadınla yatakta görüyordu. Hormonlarının ani değişimi karşısında birden öfkelendi. "Biraz daha bekle bebek doğsun biraz büyüsün, sonra yatağına almak için davete başlar." Sözleri kıskançlıktan çıldıran bir kadın kadar vahşi çıkınca Burak kaşlarını çattı. Betül'ün sakinliği çok çabuk yok olmuştu.

Şimdi aralarındaki bu sakinlik onları terk etmiş ve eski hararetli tartışmalarına geri dönmüşlerdi. İlk tartışmada Betül haklı, Burak sakindi. Şimdi ki Burak'ın da sakinliğine el uzatmış ve çekip almıştı. Kıskanılmak güzel bir şey olsa da fazlası insanın sinirlerini bozuyordu.

"Betül söylediklerinde ciddi olmadığını söyle!"

Betül tekrar güldü. Gözlerine ulaşmayan, yapmacık bir gülümsemeydi.

"Ciddiyim! O ne kadar köylü kızı olursa olsun. Gözleri cin gibi bakıyor. Evdeyken ben ona hizmetçi dedim diye hayır diyerek nasıl da hemen atladı. Bebek olduğu için uzak duruyor ama merak etme. Doğsun lohusalığı bitsin anında yatağa atar seni! Bir sabah bakmışsın başka bir yatakta ve baş başa çıplak bir kadınlasın!"

"Betül... Fazla ileri gidiyorsun. Hazel öyle biri değil!"

"Neden, o kadın değil mi?" Betül'ün sesi bir desibel daha yükselirken ikisinin de yüzü gerilmişti.

"Küçüklüğünü biliyorum ben onun! Kardeşim diye sevdiğim birine nasıl olup da yan bakarım. Ayrıca çocuklu, yaralı bir kadın o."

Betül yerinden kalkarak masaya doğru eğildi. Burak'a yaklaşmak istemişti ama masanın mesafesi az bir yere kadar uzanmasına müsaade etmişti.

"Yaralarını senle sarar işte, ne güzel!" Betül histerik bir kahkaha attı. "Ne garip değil mi? Ben de senin kardeşindim. Baran'ın kardeşiyle evlendin. Yatağına girmesini sağladın. Demek ki bu sorun değil? Eminim o üzerindeki köylü kıyafetlerini çıkarınca içinden fıstık gibi beyaz tenli bir kadın çıkar. " Burak kaşlarını sertçe çatarak yerinden hiddetle kalktı. Betül'ün konuşmasına daha fazla müsaade etmeyecekti. Kolunu dirseğinden kavradı.

"Kes artık Betül! Dengesiz davranıyorsun."

"Neden? Gerçekleri söylediğim için mi? Hazel de senin en yakın arkadaşının kardeşi değil mi? E bende!" Betül hormonsal dengesizlik içerisinde ağzına ne gelirse söylüyordu ama Burak kolunu biraz daha sıkınca konuşması yarım kaldı.

"Sana yeter dedim!" Betül kolunu öyle bir çekti ki gerilerken ayağı oturağa takıldı ve sırt üstü toprak zemine düştü. Ağzından küçük bir çığlık kaçarken Burak nefesini tutarak masanın etrafını döndü. Betül fark etmemişti ama ayağa kalkınca bacaklarından aşağı kan süzülmeye başlamıştı. Bunu yere düşünce karnında oluşan keskin ağrıdan ve dizlerine kadar bulaşan kandan görmüştü. Gözlerinden yaşlar süzülerek eliyle açıkta kalan bacaklarındaki kanı sıvazladı.

"Ah hayır..." Bir çığlık koparak Burak'ın kalbine saplandı.

"Betül bu kan ne? Neler oluyor?" Burak'ın kalbi dört nala koştururken Betül'ün çığlıkları tüm park boyunca yankılandı. Burak son anda kendine gelerek soğukkanlılığını koruyup hemen kızı kucakladığı gibi arabaya koştu. Hamile bir kadının durduk yere neden kanaması olurdu ki?

28. BÖLÜM

Hastaneye gelişleri, Betül'ü sedyeye yatırıp müşahede odasına almalarına kadar her şey sanki bir film şeridine yerleştirilmiş görüntülerin hızlı versiyonu gibiydi. O kadar çabuk ve duygusal karışıklıkla geçmişti ki ikisi de tam olarak ne olduğunu hatırlamıyordu. Betül acıdan ve bebeğini kaybetme korkusundan Burak'ın endişelerini duymamıştı. Hastaneye az bir vakit kala da dayanamamış ve kendinden geçmişti.

Burak ise üç kere kaza atlatmalarının dışında iyi sayılırdı. Ruhsal rahatsızlığı ise gitgide yükseliyordu. Betül'ün kanamasına bir türlü mantıklı bir neden bulamıyordu. Aklına Esma'nın girdiği erken doğum geldi. Korku benliğinin her bir milimine yayılırken Betül'ü çoktan sedyeye yatırmışlardı.

Betül bir odaya alınıp muayenesi yapıldığı sırada Burak, sabrının ne kadar güçlü olup olmadığını o zaman sınadı. Dakikalar birbirini kovalıyor ama ne doktor çıkıp bir açıklama yapıyor ne de Betül'ü görebiliyordu. Sıkıntıdan parmaklarını saçlarının arasından geçirip derin nefesler verdi. Koridoru boylu boyunca arşınlayarak şu kahrolasıca yelkovanı daha hızlı hareket ettirmek için kendini oyalamaya çalıştı. Zaman hiç geçmeyecek gibiydi. Saniyeler, saliseler sanki onun için yavaşlamıştı.

Ne kadar süre olduğunu bilmiyordu ama tam kapının önünden geçerken beyaz önlüklü bir adam dışarı çıkınca hemen boynuna yapıştı.

"Betül? Onun nesi var?" Burak'ın kararmış olan gözleri, sabrının sınırında dolaştığını belli ediyordu. Doktor irkilerek bir adım gerilemek istedi ama Burak onun hareket etmesine izin vermedi. Bir an için saldırıya uğrayacağını düşünen doktor korku dolu gözlerle Burak'a baktı.

"Doktor nesi var dedim?" Burak dişlerinin arasından tıslayarak yüzünü biraz daha yaklaştırdı.

"Betül Hanımın durumu iyi. Yalnız bebek konusunda bir sorun var. Beni eğer bırakırsanız size kapsamlı bir açıklama yapabilirim." Burak adamın yakasından ellerini çekti.

Doktor Burak'ı geri iterken "Biraz önce dediğim gibi bebeğin durumu biraz kritik..." Burak kendini toparladı. Elinin tersiyle hemen yüzünü kurulayarak ne zaman ağladığını bilmediği için eski yıkılmaz kişiliğine dönmeye çalıştı.

Mutluluktan uzun bir süre başı dönmüştü. Hayatında en çok istediği şeydi, Betül'den bir bebeğinin olması. Şimdi ise mutluluğuna gölge düşüyordu. O bebek için yaşadıkları onca acı, sayısız sevinç vardı. Olayların bebeği ellerinden kayıp gidiyor muydu?

"Kritik mi dediniz?" diye tekrarladı. Nedense doktoru anlama zorluğu çekiyordu. Doktor yakasını düzelterek başını salladı.

"Buyurun odama geçelim. Betül Hanım'ı da odasına alsınlar." Doktor önden giderken Burak da onu takip etti. Elleri titriyordu. Gözlerinden daha çok yaş akmak istiyor ama Burak hemen engelliyordu. Bebeği olacağını öğrenip bir gün sonra kaybettiği gibi yine benzer durumu yaşamak, bir kayıp haberi daha duymak istemiyordu. Bunu kaldıracak kadar gücü yoktu. Diğer yandan Betül'ü de merak etmiyor değildi. Doktor konuşmasında iyi olduğunu söylemişti değil mi?

Burak doktorun masasının önündeki rahat koltuğa otururken kaşlarını çattı. Duygusal çöküntü yaşadığı anlardan birindeydi. Yaşlı kalbi bunlara iyi dayanıyordu. Nedense kendini bir anda çok yaşlı hissetti.

"Sizi dinliyorum."

"Betül Hanım biraz önce kendine geldi. Bize az buçuk durumundan bahsetti. Stres ve üzüntü hamile bayanlar için en riskli etkenler-

dir. Betül Hanımın beş aylık hamile olmasına bağlı olarak kanamasının tehlikeli bir durumu ortaya çıkardığını söylemeliyim. Şu anlık bebekte fiziksel açıdan bir sorun yok. Yalnız bir ay yatarak dinlenmesini istiyorum. Düşük riski normalin biraz üzerinde. Kapsamlı bakım için Betül Hanım'ı kendi jinekologuna yolluyorum." Doktor fazla konuştuğuna kanaat getirip bir süre soluklandı. Burak'a da zaman vermek istiyordu. Son sözlerini söylerken masaya biraz eğildi.

"Betül Hanım'ın stresten uzak durması ve dinlenmesi gerekiyor. Aksi takdirde bebeği kaybedebilir veya erken doğum yapabilir!"

Burak'ın nefesi kesildi. Bebeğin kaybı demek bir tek Betül için değil kendisi içinde dayanılmaz bir durum olurdu. Düzensizleşen nefesi ve çarpıntı şeklinde zorlanan kalbi nedeniyle koltuğuna gerisin geri yaslanarak sakinleşmeye çalıştı. Betül'ü sinir etmek istemese bile o kendisini ediyordu. Bunun yanında kendi dünyası tepe taklak olmuştu.

Doktorun yanından Betül'ün odasını öğrenerek çıktı. Hemen yanına gidip onu görmeliydi. Sevdiği kadın ile bebeği sağlıklıydı. Ciddi bir durum olmadığı için şanslıydı.

Kalbindeki ağırlık yükünü bastırdı. Betül Hazel varken stresten nasıl uzak kalabilirdi ki? Diğer yandan Hazel için yapabileceği alternatif bir yol yoktu. Çocuk doğana kadar yanında olacağına söz vermişti. Kardeşi gibi gördüğü kızı öyle tek başına İstanbul'da kimsesiz bırakamazdı. Kapının önünde biraz soluklandı. Bunu hastaneden çıkınca düşünmeye karar vererek sevdiği kadının ve oğlunun iyi olmasıyla rahat, derin bir nefes aldı. Kapıyı açıp içeri girdi.

Tek kişilik, beyaz rengin hüküm sürdüğü tipik hastane odası idi. Betül'ün de güzel siyah saçları yastığa yayılmış, masum bir şekilde uyuduğuna göre doktorun yanında uzun kalmış olmalıydı. Ses çıkarmadan yanına gidip köşede duran sandalyeyi yatağa doğru çekti. Otururken gözlerini bir an olsun ondan ayırmamıştı. Pürüzsüz cildi ve incecik bedeni ile yatağı narin bir şekilde işgal ediyordu. Bir elinde serum bağlıydı. Kendi tarafındaki elini yavaşça kendi eline aldı ve kaldırdı. Betül'ü uyandırmak istemezdi.

Betül'ün elini tutup dudaklarına getirdi. Nazik öpücüklerini tüy gibi kondurarak yanağına dayadı. Gözlerini kapadı. Betül'ün elleri pürüzsüz, yumuşacıktı. İstemese de Hazel'in elleri ile kıyasladı. Bir keresinde elleri değmişti, bir keresinde de çayını uzatırken görmüştü. Çatlaklar vardı ve sürekli temizlik yapmaktan pütürleşmişti. Betül ile Hazel'in arasında bu kadar fark varken nasıl olup da başkalarından kıskanabiliyordu Betül? Burak hafifçe gülümsedi. Gözlerini açıp beyaz örtünün altındaki büyük karnına baktı. Orada ikisinin bebeği vardı. İyi haberlerini aldığında Burak'ın kalbindeki ağrı sanki odanın dışında kalmıştı. Prangalarından kurtulmuş mahkum gibi özgürce ve bir o kadar rahat bir şekilde büyüyor ve onlar için çarpıyordu. Betül onun her şeyiyken Hazel, bir başka kadın olamazdı. Bunun için yapacağı bir şey yoktu ama daha fazlası da olamazdı. Şu anlık Hazel onun sözde karısıydı.

Betül ve Hazel arasında kaldığını fark edince hemen gözlerini kapattı. Bu düşünceleri dışarıda bıraktığını sanırken tekrar beynine doluşmaları çok can sıkıcıydı. Yanağını, Betül'ün elinin üstüne sürterek kapalı gözlerinin önüne kendi bebeklerini getirdi. Mutlu olacakları günleri düşündü. Şimdilik çok uzak gibi görünse de...

Burak'ın gözlerinden mutluluk gözyaşları dökülürken Betül'ün parmakları kıpırdadı. Hemen gözlerini açıp o güzel yüzün küçük kıpırdanışlarını izledi. Genç kadın bir süredir kendisini izliyordu. Gözleri dolmuştu. Ağlayacağını fark edince parmaklarını oynatarak Burak'ın bakmasını sağlamıştı. Neden ağladığını merak ediyordu.

Burak gözlerini ayırmadan elinin üzerine bir öpücük kondurdu. Sonra yatağa yaklaştı ve elini karnının üzerine koydu. Betül bu dokunuşla irkildi. Burak'ın gözlerinden ise hala yaşlar süzülüyordu. Mutlu gibi de değildi. Burak üzgün müydü? '*Allah'ım bebeğim mi yoksa?*'

"Burak! Bebeğime bir şey mi oldu yoksa?" Korkuyla kalkmaya çalışırken karnına hafif ağrı saplandı.

"Hayır, yat!" Burak omuzlarından hafifçe bastırıp tekrar yatırdı. Betül'ün mavi boncuk gibi parıldayan, korkudan irileşmiş gözlerine baktı.

"Bebeğimiz iyi aşkım!" Burak başını çevirip sol elini yavaşça karnında gezdirdi. Hissetmeye çalışıyor gibiydi. Tabi ki hiçbir şey duyamadı ama biliyordu. Gözünden bir damla daha ahenkle süzülürken Burak Betül'e döndü. O kadar mutluydu ki kimse bunu bozamazdı. "Hem de çok iyi..." Betül rahat bir nefes alırken bu anı daha ne kadar özelleştirebilirdi, bunun cevabını düşünüyordu. Burak'ın gözlerinden mutluluk yaşları düşerken, elleri ikisini hissetmek istercesine karnında dururken bundan güzel an mı olurdu?

Burak oturmak yerine yavaşça eğilip Betül'ün alnına bir öpücük kondurdu. Küçük bir öpücüktü ama ayrılma süresini uzun tuttu. Betül de bundan şikayetçi değildi. Burak'ın tenine değen o dudakların sıcaklığı tüm vücuduna yayılıyordu. Gözlerini kapayıp bu güzel hisse bıraktı kendini.

Bir günlük hastane istirahatinden sonra eve geldiler. Burak onun için tepsiyi güzelce hazırlayıp Betül'ün yatağına getirdi. Bir süredir onu izliyordu ama hiç memnun bir ifadesi yoktu.

"Yemek yemiyor musun?" Betül'ün yanakları kızardı.

"Şey..." Burak'ın mizacı sertleşti.

"Yemiyorsun!"

"Aslında yiyorum da..."

"Şimdiki bahaneni çok merak ediyorum. E..?" Burak'ın sesindeki kızgınlığı tam olarak anlamasa da ona karşı çıkmadı.

"Bahane değil! İştahım yok. Can istemeyince yeniyor mu?" diyerek kendini savundu. Gözlerini kaçırınca Burak sertliği bırakıp gevşedi. Kızın üzerine fazla gitmişti. Ama kızıyordu işte. Bu bebeğe bir şey olmasına dayanamazdı.

Son aylarda kişisel olarak Betül ile ilgilenemediğini biliyordu. İşler ve sonrasında gelen Hazel yüzünden bayağı yoğundu. Şimdi ise tüm önceliklerine bir çizgi çekerek Betül'e endekslenmişti.

"Özür dilerim. Üzerine fazla geldim ama bundan sonra beslenmene çok dikkat edeceksin." Betül başını çevirip kaşlarını çattı.

"Bana emri vaki yapma!" Burak'ın aklına Betül'ün 'emir' kavramına olan öfkesini getirdi. Daha önce bunları acı tecrübeyle öğrenmişti.

"Betül bebeği doğurmayı gerçekten istiyor musun?" Betül'ün gözleri büyüdü.

"Tabi ki de istiyorum! Bu sefer ölsem bile doğuracağım!" Burak durumun ciddiyetini bozmasa gururlu ve bir o kadar takdir dolu gülümsemesiyle bakardı. Hiç istifini bozmadan konuşmasına devam etti.

"Öyleyse bu söyleyeceklerimi iyi dinle. Doktor sana söylememiş sanırım, fakat bebeğin durumu kritik..."

"Ne?" Betül'ün neredeyse içini çıkartmışlardı. Kalbine hançeri geçirip sağa sola çevirmişler gibi bakıyordu Gözleri kocaman açıldı. Doktor söylememişti. Burak'ın direkt olarak açıklamasıyla şoka girdi. Sözcükleri yumuşatarak neden söylemezdi ki sanki? Kendi aptallığına yanarken Betül'ün gözlerinden yaşlar düşmeye başladı.

"Bebeğim..." diye inledi. Elini Burak'ın elinin üzerine getirmişti. Gözlerinden yaşlar fütursuzca akarken Burak telaşlandı. Yerinden kalkıp Betül'ü sakinleştirmeye çalıştı.

"Sakin ol, şu an iyi. Onun durumunu bir tek sen kötüye sokabilirsin. Betül ağlama hayatım."

"Burak nesi var bebeğimizin?" Betül onu duymamış gibi karnına sarıldı. Burak onu nasıl sakinleştireceğini düşündü.

"Ağlamayı kesmeyen bir annesi var!" Betül gözlerini ona çevirip tekrar karnına döndü.

"Düşük tehliken var. Ama rahatla. Sen üzüldükçe, strese girdikçe bebeğimiz de tehlikeye giriyor. Sakin olman lazım. Sen üzülürsen hepimiz üzülürüz." Burak bir kere daha içinden kendine lanet okurken Betül'ü sakinleştirmenin etkili bir yolunu düşündü. O ıslak mavi gözlerine korkuyla kendisine bakarken aklına gelen tek ve en etkili şeyi yaptı. Betül'ü öptü!

Kısa ve etkili bir öpücüktü. Betül rahatlarken kapının aniden çalmasıyla dudaklarını ayırdı. Hastaneden eve dönerlerken haber vermek amacıyla ağabeyini aramışlar ve küçük kazadan sonra eve gelmelerini söylemişlerdi. Baran odadan içeri girince koşarak yanına geldi.

"Ne oldu Betül? Neden hastaneye gittin? O kadar ciddi ne oldu?" Baran'ın paranoyaları yine etkinleşmişti. Elini ağabeyinin eline bırakarak gülümsedi.

"İyiyim abi. O kadar önemli bir şeyim yok."

"Niye gittiniz o zaman?" Baran kaşlarını çattı. Cevabını alamamanın verdiği öfke vardı sesinde. Burak'a döndü. "Söylesenize!"

"Eğer kendini çok yorarsa düşük tehlikesi oluşacak. İyice dinlenmesi gerekiyormuş. Şimdi iyiler, kontrolleri yapıldı." diye çarçabuk açıkladı Burak, sonra Baran'ın koluna dokunarak salona çağırdı. Baran'ın endişesini görüp gerçeği tam olarak dile getiremediği için onu bu ortamdan çıkartmak istiyordu. Eğer düşük tehlikesi olduğunu ve biraz daha zorlarsa bebeği kaybedeceğini söylediği takdirde Baran bunun nedenini soracak ve Hazel konusunu duyunca kendisine çok kızacaktı.

Betül yatağına sırtını yaslarken suratını buruşturdu. Birkaç ay bebek için yatması gerektiğine kendi de emin oldu. Hareket ettikçe karnına hafif ağrılar saplanıyor ve korkusu daha çok büyüyordu. Esma yatak odasının kapısını kapatarak yatağa gelip kenarına oturdu. Burak'ın açıklamasını yeterli görmedi.

"Neden hastaneye gittiniz?" Yüzündeki o sakin ifade yok olmuştu. O da bu sorunun cevabını merak ediyor gibiydi.

"Bebeğin durumu kritikmiş. Kanamam oldu." Esma'nın gözleri büyüdü.

"Ah ne oldu? Çok mu zorladın kendini?"

"Burak ile tartıştık. Sonra bir baktım kanlar süzülüyor, korkudan bayılmışım sanırım. Gözlerimi açtığımda hastanedeydim."

"Ah canım benim... E ne dedi doktor?"

"Bir ay kıpırtısız yatmamı söyledi. Stres, üzüntü gibi etkenlerden uzak duracakmışım. Şu anki duruma bakarsak pek de uzak duracağımı sanmıyorum." Betül içeriyi göstererek Burak'tan bahsetti. Esma başını salladı.

"Haklısın." Betül kaşlarını öyle bir çattı ki ağrı gözlerine bile vurdu. Esma'ya daha ne olduğunu söylememişti. Burak'ın sözde evli olduğunu biliyor muydu? Betül hayal kırıklığı ile yattığı yerde biraz doğrulup sırtını yatağın başlığına iyice yasladı.

"Sen biliyordun?" dedi öfkeli bir sesle. Esma o an pot kırdığını fark ederek dilini ısırdı. Baran ona daha ilk günden söylemişti. Bunu karısından saklayacak değildi. Aynı zamanda güveni sonsuzdu. Ona Burak'ın başka bir kadınla neden oyundan evleneceğini söylediğinde donup kalmıştı. Sonra Baran nedenleri ve Burak'ın neden böyle karar verdiğini açıklayınca biraz rahatlamıştı. Yine de Betül'e söyleyip söylememek arasında kalmıştı. Bu da içinde kocaman bir sızı demekti. Hamile olduğu için bunu saklaması daha kolay olmuştu. Hem Burak'ın pisliğiydi. Kendisine bulaşmasını istemezdi. Eğer bebeğe bir şey olsaydı Esma kendini asla affetmezdi. Bu yüzden sessizliğini korumuştu

"Biliyordum ama senin iyiliğin için söylemedim."

"Kendimi aptal gibi hissetmeme neden oldunuz! Herkesin bildiği şeyi ben en son öğrendim. Nasıl öğrendiğimi soracak mısın?" Betül elini karnından ayırmadı. Bebeğine zarar vermemek için stresten uzak durması imkansızdı!

"Nasıl?"

Betül ona bir gece önceki durumu anlattı. Sürpriz diye başladığı küçük oyununun en büyük hayal kırıklığı ile geceye damgasını vurduğunu ve neredeyse bebeğini kaybedeceğini anlatınca Esma'nın gözleri büyüdü.

"Gerçekten bunu yaptın mı?"

"Evet, hamile olduğunu bilmeden onu dövdüm. Ama bebeğe bir şey olduğunu sanmıyorum. Karnına vurmadım. Daha çok o parlak yeşil gözlerini oymak üzerine çalıştım." Betül hamile olduğunu bilseydi bu kadar cüretkar davranmazdı. Kendisi de hamileydi. Bebeğe üzülürdü. Yine de dövdüğü için pişmanlık duymayan soğuk bir tarafı vardı.

"Bana neden söylemedin?"

"Hamileydin hayatım. Bak özür dilerim ama abin de söylememem konusunda beni uyardı. Burak sıkı sıkıya söylememesi için tembihlemiş çünkü..."

"Ne?" Betül bir hayal kırıklığı ile daha doldu. Demek ki haberi olmadan hayatını yaşamak istiyordu. Betül'ün sorun çıkaracağını dü-

şünüyor olmalıydı. Yoksa başka açıklaması olmazdı. İçinde ki Burak'a olan sevgi kırıntıları donup çatır çatır dökülüyor gibiydi. Asansörde ve hastanede ne kadar sıcak gelmişti halbuki. Betül suratını sallandırınca Esma uzanıp elini tuttu.

"Burak bu sözde evliliği bebek için yaptı. Dört ay sonra doğacak, o zaman ayrıldıklarını yayacaklar..."

"Buna pek inanmıyorum ben!"

"Neden?"

"O kızda öyle bir göz var ki, Burak'ı bırakacağını sanmam."

"Betül, kafanda neler kuruyorsun sen? O kadar tatlı bir kadın ki. Aynı yaştayız. Bir sürü acılar çekmiş. Baran anlatınca inanamadım. Senin sandığın kadar paragöz değil. Sadece yaralı bir kadın."

"Esma yeter! Sen kimin tarafındasın? O köylü hakkında bir şey duymak istemiyorum. Hem unutma! Yaralı kadınlar erkekleri daha çok cezbeder..."

"Hah laf! Burak'ın gözü senden başkasını görmüyor."

"Bundan emin olamıyorum. En azından artık!"

"Sen de öğrendin. Bundan sonra aranızda hiçbir sır yok. Problem yok."

"Ben bundan bu kadar emin değilim."

"Betül yine yanlış bir şey yapmayacaksın değil mi?" Esma'nın şüpheli bakışları Betül'ün beklediği gibiydi. Omuz silkti.

"Yanlış mı? Ne gibi?"

"Bilemiyorum ama saçma bir şeyler olduğunu hissediyorum."

"Saçma mı bilemem ama Burak Bey için gerekli!"

Esma konuyu daha fazla deşmek yerine susmayı tercih etti. Gene görümcesi bir şeylerin peşindeydi. Neyse ki bir ay yattıktan sonra bunları yapacaktı. Aksi takdirde Betül'ün yanından bir dakika olsun ayrılmazdı. Bu bebeğe bir şey olsun istemiyordu.

İki kadın konuşurken Baran kapıyı çalarak boynunu aralıktan uzattı. Betül ona sahte gülümsemesiyle baktı.

"Keyifler yerinde bakıyorum."

"Seni çekiştiriyorduk."

Baran içeri girip kapıyı kapattı. Burak gelmemişti. Betül onun gittiğini biliyordu. İçinde istemsiz olarak hayal kırıklığı yaşayan bir taraf vardı. '*Karısına gitmiştir.*' diye düşündü.

"Öyle mi? Ne diye beni çekiştiriyordunuz?" diye sordu Baran, Betül'ün yanağına eğilip kardeşlerin sevgi dolu öpücüğünden verdi.

"Sevgili abimin kocamla işbirliğinin bir sonu olmasını! Betül'ü aptal yerine koymamasını..."

Betül yengesine döndü. O da ona göz kırptı. Biraz önceki konuları bu değildi.

"Hiç de bile!"

"Benden neden sakladın peki?"

"Çünkü Hazel'e yardım etmemiz gerekiyordu. Tamam fikrin mantık yönünü savunmayacağım ama Burak'a destek olmak zorundaydım."

"Hep destek tam destek! Ah gözlerim doluyor." Numaradan elini göz kenarına koydu.

"Haklısın Betül. Bu durum için şu anlık bir şey yapamam ama Hazel..." içini çekti. "Hazel bebeği doğurduktan sonra bu oyun bitecek."

"Oyun hah! Burak'ı o kabadayı vursun da o zaman 'Game Over'ı görürsünüz!" Betül'ün aksiliği tuttu. Kollarını göğüs hizasında bağlayarak başını öteki tarafa tüm havasıyla çevirdi. Baran dizlerini yere dayamak için çömeldi ve dirseklerinden güç olarak Betül'e eğildi.

"Bet, senin mutluluğun için tüm sınırları zorlarım. Ama bırakalım buna Burak karar versin. Ve..." dedi sesi keskin çıkıyordu. "Yeğenimin babasız kalmaması için her şeyi yaparım." Betül başını çevirip abisine baktı. Yüzüne alaylı bir ifade vermişti.

"Canım kurtarıcım benim. Sen olmasaydın halim ne olurdu?" Baran onun kendisiyle dalga geçtiğini görünce parmaklarını kardeşinin saçlarından geçirip karıştırdı. Uzun saçlar önüne düşerken Betül abisine karşı koymaya çalışıyordu.

"Ya abi yapma!"

"Sevgili kardeşim anne oluyor artık olgunlaşır diye düşünüyorum, sonra bir bakıyorum halen küçük kalmış." Baran gülüyordu. Esma onların bu haline kahkahalarla eşlik etti. Abi kardeşin inatlaşması ayrı bir güzeldi.

"Tamam bırak saçımı! Bak çocuğa bir şey olacak..." Betül de gülüyordu ama saçlarının karışmasına ve elektrik çarpmış gibi tel tel olmasına öfkeliydi. Baran, bebek lafını duyunca ellerini çekti. Betül ise karışmış saçlarının arasından abisine bakıp öfkeyle soludu.

"Yaptığını beğendin mi?"

"Evet! Süper oldu." Baran kahkaha attı. Betül ise boştaki yastığı kaparak abisine fırlattı. Yastık gelirken Baran kenara kaçtığından boşa gitti.

"Karavana!" diye bağırdı sevinçle. Esma bu kadar oyunun yettiğini düşünerek araya girdi. Koca çocukları yatıştırdı ve kocasını dışarı sürükledi. Bir saat sonra Betül dinleneceğini ve onların daha fazla yanında durmalarının gerekmediğini söyledi. Burak'ın sözde eşinin yanına gidip geleceğini söyleyen Baran'a dudaklarını sıkıp öfkeyle karşılık verdi. Herkes gittikten sonra başını yastığına yasladı. Burak'ın kalbinde artık iki tane kadın vardı ve ikisi de hamileydi.

"Baban bu işin içinden nasıl sıyrılacak merak ediyorum bebeğim! Ve ben artık onlarla uğraşmayacağım..." Nereden geldiğini bilmediği bir yumru boğazına, yaşlarda gözlerine yerleşti. Burak'ı kayıp mı etmişti?

Burak eski eve geldiğinde Hazel'i mutfakta buldu. Akşam için yemek yapıyordu. Salonu derleyip toplamıştı. Burak'ı görünce hafifçe gülümsedi.

"Hoş geldin. Bende akşam için bir şeyler yapıyordum." diyerek tencereyi gösterdi. Burak başını salladı.

"Hazel, yemeğin altını kapatıp gelsene, seninle bir şey konuşmam lazım." Genç kadın başını sallayarak dediğini yaptı. Önündeki önlüğü

çıkarıp Burak'ın arkasından salona girdi. Karşılıklı koltuklara oturarak birbirlerine baktılar. Burak nereden başlayacağını bilemedi. Gözlerini iriliği belli olan Hazel'in karnına kaydırdı.

"İyi misin?" diye sordu karnını işaret edip. Hazel geriye yaslanıp rahatlamaya çalıştı. Karnı biraz daha ortaya çıktı.

"Evet iyiyim." dedi sakince.

Hazel hiçbir zaman fevri davranışlar sergilemiyor, gayet sakin davranıyordu. Burak onunla geçirdiği zaman dilimi içerisinde davranışlarını dikkatle incelemişti Ters veya düşüncesiz olacak bir tavır sergilemiyordu. Sinirlendiğini bile görmemişti. Akşam Betül'ün dayaklarına sadece karnına sarılmış ve Betül'ü uzaklaştırmaya çalışmış, küfür vb. kötü şeyler söylememişti. Hazel kendisine göre asil bir kadındı. Betül'e körkütük aşık olmasa Hazel sevilmeyi gerçekten hak ediyordu. Ama ne yazık ki Burak başkasına aitti. Başka bir kadına bakmak aklının ucundan dahi geçmezdi. Bunun yanında Hazel, yaralı ve gerçekten kardeşi olarak gördüğü biriydi. Aksi olamazdı.

Genç kadın başörtüsünü düzeltirken yanağındaki çizikler ortaya çıktı. Gözlerini kıstı.

"Yanağını Betül mü yaptı?" Hazel bir iki saniye duraksadı.

"Evet." dedi. "Önemi yok fazla kötü değil."

"Buradan öyle görünmüyor ama..." Hazel baş örtüsünü yanağına biraz daha çekerek izi kapatmaya uğraştı.

"Betül adına özür dilerim. Öyle davranmaması gerekirdi..."

"Sen beni affet ağam, çok sorunca söylemek zorunda kaldım." Hazel'in sözleri gibi suratı da duruma ne kadar üzüldüğünü belli ediyordu. "Öyle davranmasına ben sebep oldum. Haklı da... Seni elinden aldığımı düşünüyor. Onun yerinde olsam ben de öyle düşünürdüm. Sevdiğin adamın başka kadınla evlendiğini duyunca aksini düşünemezdim..."

"Zamanla alışacaktır. Seni rahatsız edecek bir şey yaparsa benden gizleme olur mu? Betül'ün kıskançlıklarından bir hareketin geleceğini düşünüyorum. Tehlikeli değildir ama seni huzursuz edebilir." Burak hüzünle gülümsedi. "Beni sevdiğini söylemiyor ama benim için elinde bıçakla savaşa bile gider."

Hazel ona samimi gülümsemesiyle baktı. Haklıydı. Betül'ün ne kadar dişli olduğunu ve Burak için kendisiyle mücadele ettiğini görmüştü. Ayak altında olmamak için evden dışarı çıkmamayı bile düşünüyordu artık. Betül'ü rahatsız etmek en son isteyeceği şeydi.

Burak Hazel'in bir isteği olup olmadığını sorduktan sonra Betül'ün yanına gitmek için evden çıktı. Arabasına giderken onu izleyen bir adam köşede park ettiği arabanın direksiyonuna saklanıyordu. Bir gözü camdan ona el sallayan kadının üzerindeydi. Zorunlu durumlar dışında son bir haftadır kesintisiz olarak bu evi izliyordu. Çevredeki insanlar orada oturanların evli olduğunu söylemişlerdi. Kocasını iyi gözlemledi. Altındaki arabaya bakılırsa yeğeni cüzdanı kabarık bir adamı elde etmişe benziyordu. Başındaki şapkayı gözlerinin üzerine çekerken diğer eliyle sakalını sıvazladı. Burak'ın aracı hareketlendi. Adam da arabasını çalıştırdı. Külüstür gürültülü motorunun eşliğiyle arkasına takıldı. Tanınmamak için aradaki mesafeyi uzak tutuyordu. Çok az ilerlemişti ki iki siyah araç önünü ve arkasını kapadı. Daha ne olduğunu bilmeden arabadan dışarı fırlatılarak çıkartıldı ve başka bir araca bindirilip oradan uzaklaştı.

29.BÖLÜM

Derin bir gerinmenin ardından Betül, gözlerini tül perdeden içeri süzülen bahar güneşinin ışınlarına alıştırmaya çalıştı. Yatağında boylu boyunca tekrar gerinerek üzerindeki uyuşukluğun az da olsa bir kısmını attı.

İçine dolan enerjiyle direkt kalkıp banyosunu yapmak üzere yol aldı. İç çamaşırlarını üzerine geçirdikten sonra boy aynasında kendine baktı. Karnının her gün biraz daha büyümesi onu büyük bir sevince boğuyordu.

Betül ufak tefek bir insandı. Çıplak dururken karnı daha büyükmüş gibi fark ediliyordu. Neyse ki üzerine bol kıyafetler giyiyor ve hamileliğini nazar dolu gözlerden saklayabiliyordu. Aynadaki görüntüsüne gülümsedi. Elini karnında dolaştırıp oğluna sabah sevgisini gönderdi.

"Ne kadar büyüdün sen bebeğim... Bugün sağlık kontrolümüz var. " dedi karnındaki o muhteşem varlığa seslenerek.

Üzerine yine o çok sevdiği bol kıyafetlerinden giydi. Burak işe erken gittiği için evde yalnızdı. Doyurucu geçen kahvaltıdan sonra televizyonun başına geçti. Saat 15.30'da randevusu vardı. O saate kadar yapacak bir şeyler düşündü. Hamile olduğunu öğrendiğinden beri işlerle uğraşmayıp evde zamanını geçirdiğinden tam mesai sıkılıyordu.

Televizyonun karşısında onu oyalayacak bir kanalı bulmak umuduyla sürekli zaplıyordu. Sabah haberlerinde pazarlar hakkında yapılan bir habere denk geldi Nedendir bilmiyordu ama haberi değiş-

tirmek içinden gelmemişti. Kameranın çektiği yerleri izlerken bir görüntü takıldı gözüne. Hazel'in giydiği etekleri gösterip meyve bölümüne geçti. Gözlerini kısarak daha dikkatli dinledi haberi. Demek ki bu tür şeyler pazarda satılıyordu.

Spiker başka bir habere geçerken Betül düşünmeye başladı. Daha saat çok erkendi. Bugün bir yerin pazarı var mı merak etti. Hemen laptopunu önüne çekerek pazar yerlerini araştırdı. Günlerden Salı olduğu için önüne hemen tek bir Pazar gelmişti. Kadıköy, Salı Pazarı!

Meşhur olduğunu okudu. Hayatında bir kere olsun pazara gitmeyen bir insandı. Meşhur olup olmadığını bilemezdi ki. Adresini bir kağıda yazarak yatak odasına gitti. Üstüne rahat bir şeyler giydi. Arabasının anahtarını alıp evden çıktı. Tabi peşinde koruma arabasıyla.

Arabasını park etmek için bayağı yer aradı. Ara sokakların birinde çıkan arabanın yerine park etmişti. Arabayı güvence altına aldıktan sonra dönüp pazarın girişine gitti. Güneş gözlüğünü takarak halkın içine karıştı. Betül'ün böyle takıntıları yoktu. Kimseyi küçümsemez veya hor görmezdi. Hazel'e sürekli olarak köylü diyordu ama o tüm köylüleri küçük gördüğü için değil, tek Hazel için kullandığı bir kelimeydi. Aksine köylü olan insanları daha çok severdi. Nihayetinde Fatma Anneleri de köylüydü ve Betül ona anneden farklı bakmıyor, o tonton kadına bayılıyordu. Normal insanlardan daha sıcakkanlılardı. Sosyete ile köylü arasında seçim yapsa, seçeneği hiç şüphesiz köylü kesim olurdu. Onlar olmasa bu Pazar olmaz, o zaman alışveriş yapan insanlar organik beslenemezdi. Kaç kere marketteki ürünlerin hormonlu olduğunu okumuştu. Zorunda olmadıkça oralardan alışveriş yapmasa da başka şansı kalmıyordu bazen.

Betül tüm pazarı baştan aşağı dolaştı. Her çeşit kıyafet, bir insanın neye ihtiyacı varsa hepsi bulunuyordu. Betül hamile olduğu için meyve tezgahına yanaşıp yemyeşil eriklere aç bir şekilde baktı. Pazarcı Betül'ü görünce gülümsedi. Gözlerinde gözlük olsa bile Betül'ün güzelliği belli oluyordu.

"Buyur abla, erikler kütür kütür al bak tadına," deyince Betül irkildi. Hayatında ilk defa böyle bir diyalogla karşılaşıyordu. Adam ona abla demişti değil mi? Betül gözlerini kırpıştırdı. Sonra gülümsedi ve eğilip bir tane erik aldı. Büyük ve olgunlaşmıştı. Normalde yıkamadan bir şey yemezdi. Can bu çekince çekiyordu. Eliyle iyice ovuşturduktan sonra ısırdı. Oğlu da bunu bekliyormuş gibi küçük bir tekmeyle annesini destekledi. Gerçekten müthiş bir tadı vardı. Ekşi değildi. Aksine sulu ve tatlıydı. Adam kadının beğendiğini görünce gülümsedi.

"Tartayım mı bir kilo?"

"Tart!"

Betül adama gülümseyince pazarcının başı döndü. Kişiliği sebebiyle saygısızlık yapamazdı. Hemen elindeki tasa bir kilo kadar doldurdu. Tarttı ve ücretini söyledi. Betül çantasından 100 tl çıkarınca adam bir an paraya bakakaldı. 4 tl için 100 tl biraz fazlaydı. Erken saatlerde olduğu için bozacak parası da yoktu. Yine de bir şey söylemeden pazarcı arkadaşlarından istedi. Biraz beklemeden sonra paranın üstünü Betül'ün eline verdi. Betül de koca kese kağıdındaki eriği kolunun altına sıkıştırıp yiyerek yürümeye devam etti.

Yiyecek kısmından çıkıp tekrar kıyafet bölümlerine gitti. Saat ilerledikçe insanlar çoğalıyordu. Kendine birkaç parça şey beğendi. Hemen parasını ödeyerek ilerledi. Eriğin yarım kilosunu yediğini fark edince kendine güldü. Yerken hiç de anlamamıştı. Erik kusmak istemiyorsa artık bırakmalıydı. Poşetleri indirip eline alarak ilerledi.

Biraz sonra kıyafet satan bölüme geldi. Hazel'in giydiklerinden vardı. Betül sevinçle gözlerini askılarda dolaştırdı. Kalbi eteği bulduğu için hızla çarpıyordu. Elini uzatıp inceledi. Hazel'i neredeyse hiç görmemişti. O dayak olayından sonra karşısına bilerek çıkmıyor gibiydi. Betül de görmek için can atmıyordu ama ne zaman tek başına kalıp yapacak bir şey bulamasa Hazel'i düşünmeden edemiyordu. Kıskançlığı devam etse de Burak'ın kendisinin olduğunu biliyordu. Yine de kadındı ve kıskançlık duygusu vardı!

Eteği incelerken yanına bir adam geldi.

"Buyurun, yardımcı olayım." diyen adamı görünce sanki yanlış bir şey yapmış gibi elini hızla çekti. Kafasındaki düşünceleri bir odaya tıkarak kendine geldi.

" Sadece bakıyordum."

Adam başını sallayıp bir başka müşteriyle ilgilenince rahat bir nefes aldı. Neden öyle bir tepki verdiğini bilmiyordu. Fazla üzerinde durmadan etekleri inceledi. Pembe çiçekleri olan bir etek seçti. Bedenine bakmak istemişti ama standartmış gibi bedeni yazmıyordu. Belini çekerken bilinen bir don lastiğinden yapıldığını gördü. Betül istemsizce güldü. Neler yapıyordu böyle? Yanına bir kadın geldi.

"Basma etekler 10 tl..." dedi. Betül kadının satıcı olduğunu anlayınca gülümsedi.

"Bunun adı basma mı?" Kadın Betül'ün pahalı kıyafetlerine şöyle bir baktı. Sonra başını salladı.

"Evet basma deniyor." Betül elindeki eteği kadına uzattı.

"Bunu almak istiyorum." Satıcı kadın Betül'ün davranışlarını ve üzerindeki kıyafete uymayan eteği görünce şaşırdı. Bir şey demeden eteği alıp poşete koydu. Betül parayı uzatırken kadına biraz yaklaştı.

"Ben başörtü de almak istiyorum. Nerede bulabilirim?" diye sordu. Satıcı kadın iyiden iyiye şaşkınlığa bulanmıştı. *' Bu zengin kadınları da ne kadar garip oluyor böyle? Acaba ne yapacak bunları?'* diye geçirdi içinden. Yan taraftaki tezgahı gösterdi.

"Bakın orada var. Yazmadan bahsediyorsun sanırım?"

Betül şaşkındı.

"E...evet yazma..." dedi ve teşekkür etti. Sonra yürüyüp kat kat dizilmiş rengarenk örtülere baktı. Aldığı eteğin renginde çiçekli bir başörtü seçti. Adam poşete koyarak Betül'e uzattı. O da ücreti uzatıp poşeti aldı. Rahatlamıştı. Elindekilere baktı. Hazel gibi olmanın nasıl olduğunu düşündü. Eve gidince anlayacaktı.

Pazarı biraz daha dolaşırken meyve tezgahlarına tekrar geldi. Çilek ve elma alarak arabanın yolunu tuttu. Saatlerdir geziyordu. Hamile bir bayanın bu kadar yürümesi sakıncalı olsa gerekti. Ama aldıklarını düşününce yorgunluğu uçtu gitti. Çileğin kumu, taşı olduğu için yı-

kamadan yiyemezdi. Poşetinden elmayı çıkarıp arabadaki su şişesiyle bir kere yıkadı. Bir ısırık alıp arabayı çalıştırdı. Eve gidip aldıklarını denemeliydi. *'Hazel nasıl oluyormuş görelim bakalım...'*

Betül eve gelir gelmez hemen bir duşa girdi. Üzerindeki o dışarının sıcağını ve teri atmak için büyük bir istek duyuyordu. Çıktıktan sonra ferahlamış ve yenilenmişti. Normalde bir kıyafeti yıkamadan giymezdi. Ama eteği ve başörtüsünü üzerinde o kadar çok merak ediyordu ki yıkanmasını bekleyemeden direk üzerine giydi. Islak saçlarını kurulayarak o baş örtüsünü başına örttü. Nasıl bağlanacağını tam olarak beceremese de birkaç uğraş sonunda buldu. Aynada kendisine bakınca ne kadar değiştiğini fark etti. Daha önce kapalılık nedir bilmezdi. Başını örtünce çok garip hissetti. Yüz güzelliği ortaya çıkmıştı. Üzerine kendi beyaz tişörtünden giymişti. Karnı da iyice ortaya çıktığı için aynı Hazel'e benziyordu. Kendi haline bakarak sırıttı. Çok da zor olmasa gerekti. Etek de üzerine tam oturmuştu. Belinin lastikli olması bir işe yarıyor gibiydi. Aynada son kez kendisine bakarak salona gitti.

Aldıklarını dolaba yerleştirerek taze meyve ve sebze suyu sıktı kendine. Bardağından bir yudum alırken yorgunluktan eli titredi ve bardak fayans zemine büyük bir gürültü ile düştü. Yerde küçük bir halı vardı. Mutfağın ortasına doğru serildiği için azıcık ucu kirlenmişti. Ama beyaz fayans baştan aşağı lekelenmişti. Yeni eteğinin uçları da kirlenince morali bozuldu. Tüm iştahı kaçmıştı. Çekmeceden bir bez çıkararak ıslattı. Temizlikçinin gelmesini bekleyemezdi. Mutfak böyle pis kalamazdı. Zaten kötü bir görüntü sergiliyordu. Betül elindeki bezi ıslatıp yere çömeldi. Karnına dikkat ediyordu. Kenardan aldığı peçeteyle ilk önce kabasını aldı, sonra elindeki bezle yeri temizlemeye girişti. Tam o sırada kapıda bir ses duydu. Burak gelmiş olmalıydı.

Burak salona girince seslendi.

"Betül ben geldim." Betül birden irkilerek kendine geldi. Üzerindekileri unutmuştu! Burak'ın onu bu halde görmesini istemiyordu. Ne yapacaktı şimdi? Eğer onu böyle görürse Hazel'i kıskanıp onun gibi olmaya çalıştığını sanacaktı. Tabi bu yalan değildi. Kıskandığı doğruydu ama onun gibi olmaya o kadar can atmıyordu. Sadece bir merak-

tı. Burak'ın onu böyle görmemesi lazımdı. Hızla kalkmak için hamle yaptı ama beline öyle güçlü bir ağrı saplanmıştı ki ilk birkaç saniye kıpırdayamadı bile. Öyle durup soluklandı. Burak tüm odaları gezmiş olacak ki tekrar salona geldiğini duydu. Kaçış şansı yoktu. Kaderine boyun eğerek Burak'a seslendi.

"Mutfaktayım." Genç adam mutfağa adım attığı an dona kaldı. Gözleri kocaman açılmış şaşkınlıkla kendisine bakıyordu. Betül hiç bozuntuya vermedi. Gülümseyerek "Hoş geldin girsene." dedi.

Burak kıpırdayamıyordu. Betül'ün başında yazma, altında da basma bir etek vardı.

"Betül?" dedi nutku tutulmuş bir şekilde. Betül başını eğip tekrar işine döndü.

"Efendim?" dedi adama aldırmadan.

"Bu hal ne?"

"Temizlik yapıyordum da." Burak başını iki yana salladı.

"Ondan bahsetmiyorum bu kafandaki ne?"

"Yazma." Burak dehşete düştü.

"Yazmayı nerden öğrendin?"

"Pazardaki kadın söyledi. Bu eteği de oradan aldım."

"Sen pazara mı gittin?"

"Evet. Hayatımda gittiğim ilk pazardı."

Burak derin bir nefes aldı. Bu kadar şaşkınlık bünyesinin kaldıramayacağı kadar ağırdı. Onu izledi.

"Bunca şey neden?"

Betül ne demek istediğini anlamıştı ama anlamazlıktan gelmek her zamanki gibi daha çok işine yarıyordu.

"Çok rahatmış ya... normalde saçlarım önüme geliyordu bu şey saçlarımı topluyor."

"Söylediğim o değildi Betül. Bunu neden yapıyorsun? Neden yazma ve basma etek giyiyorsun? Neden pazara gidiyorsun? "

Betül, belindeki ağrının geçtiğini fark edince yavaş yavaş doğruldu. Ayağa kalkınca rahat bir nefes aldı. Burak ona garip bir şekilde bakıyordu.

"Değişiklik olsun diye." Betül ayağa kalkınca beyaz tişörtü daralarak karnı daha çok belli etmişti. Burak'ın gözleri aşağı kayınca kaşlarını çattı. Bu konuyu kapatmak istemese de şu an çok daha başka ve önemli bir konu vardı.

" Sen bu halde bir de temizlik mi yaptın?" dedi öfkeli bir sesle. Betül omuz silkti.

"Yere meyve suyu döktüm, temizliyordum. Ne var bunda?"

"Hamilesin. Ne varı mı var? Dikkat etmen gerekiyor. Senin böyle sakat işler yapmaman gerekiyor."

"Ama Hazel yapıyor ve birkaç ay sonra doğum yapacak. Ona bir şey olmuyor ama..." dedikten sonra dilini ısırdı. Onun gibi giyindiği yetmiyormuş gibi kıskandığını Burak'a açık açık itiraf ediyordu. Direkt söylese bu kadar anlaşılır olmazdı. Dilini tutamadığı için kendisine lanetler okudu. Nasıl böyle bir şey yapabilmişti. Burak'ın öfkeli yüzü yavaş yavaş yumuşadı. Şimdi daha iyi anlıyordu. Bu kıyafetler, bu sözler... Hepsinin bir anlamı vardı. Betül'ün davranışlarından pek anlaşılmadıysa da içten içe Hazel'i kıskanmaya tüm şiddetiyle devam ediyordu. Burak ona ilgi göstermediğini daha ne kadar söylemeliydi?

Yerdeki meyve suyu damlalarına basmadan Betül'ün yanına gitti.

"Betül..." dedi yumuşak bir şekilde. Betül ise başını öbür tarafa çevirdi. *'Al işte, yanlış anladı!'* diye geçirdi içinden.

Burak uzanıp kızı kendisine çevirdi. Betül ona bakmıyordu. Kendisine bakması için çenesinden yavaşça kavrayarak yukarı kaldırdı. Baş örtüsü ile o kadar güzel olmuştu ki işte şimdi Hazel'le eşitlenmişti.

"Bunlara hiç gerek yok, farkındasın değil mi?" Betül cevap vermedi. "Hazel'e benzemene, onun gibi olmana gerek yok. Benim ilgimi bir tek sen çekiyorsun. Başka bir kadın değil."

Betül çenesindeki elden kurtulmak için başını geri atarak çevirdi.

"Bana ne canım, istediğinle olabilirsin." Burak tekrar çenesini kavradı ve kendisine çevirdi.

"Yapma böyle. Beni bir tek sen ilgilendiriyorsun. Sen düşündürüyorsun. Siz..." Bir elini Betül'ün karnına koydu. "Siz benim yaşam

kaynağımsınız. Kendine çok dikkat etmen lazım..." Betül aniden tutuşan öfkesiyle yüzüne soludu.

"Bebeğini düşünüyorsun değil mi? Ona bir şey olmasın diye bana böyle davranıyorsun. Merak etme Burak Bey ona bir şey olmaması için elimden geleni yapacağım." Betül geri çekilerek elinden kurtuldu. Tezgaha yaklaşıp bezi bıraktıktan sonra mutfaktan çıktı. Ağlamayacaktı. Bu adamı her gördüğünde hormonları daha çok bozukluğunu gösteriyordu. Buna dayanamıyordu. Odasına giderek kapıyı çarptı. Eteğini ve yazmasını çıkarıp odanın bir kenarına fırlattı. '*Lanet olsun sana Hazel! Nereden girdin hayatımıza, senden nefret ediyorum!*'

Doktorun kontrolden geçirmesiyle rahat bir nefes aldılar. Anne ve bebeğin sağlığı iyiydi. Düşük tehlikesi tamamen geçmişti. Betül güzel haberlerle evde öfkesini unutup mutluluk gülümsemelerini gönderiyordu.

Burak arabayı kullanırken çok rahat görünüyordu. Aynalardan kontrolünü yaptıktan sonra elini uzatıp Betül'ün karnını okşadı. Betül ona döndüğünde gözlerindeki parıltılar sözsüz iletişim kuruyordu.

"Sana söylemem gereken bir şey var."

"Ne hakkında?"

"Turanoğlu Holding'in Başkanı büyük bir barbekü partisi veriyor. Havaların güzel geçmesi sebebiyle dört duvarlar arasından daha farklı bir yerde parti yapmak istemiş. SkyMountainn patronları olarak Baran ve beni davet ediyor."

"Akıllı adam." Betül camdan dışarı bakarken gökyüzünde uçuşan martıları gördü. "Cıvıl cıvıl kuşların eşliğinde, ağaç gölgesinde vakit geçirmek o kodomanların tüm stresini alır. Nerede olacak?"

"Kendi çiftliğindeymiş. Sakarya'da bir yer."

"Ne zaman gideceksin?" diye sordu Betül.

Burak ona gülümseyip önüne döndü. "Eşli olacak. O cıvıl cıvıl kuş sesleri eşliğinde ağaç gölgesinde tüm kodomanların eşsiz stres atamayız değil mi? Bu cumartesi."

"Geceyi orada mı geçireceğiz?"

"Bunun hakkında bir şey söylemediler. Akşam döneriz."

Betül başını sallayarak konuşmaya son verdi. Şimdiden küçük bir çanta hazırlamalıydı. Hamile bir kadındı ve hamileyken ilk defa İstanbul dışına gidecekti. Neye ihtiyacı olurdu?

Betül, kocasının koluna sıkıca tutunmuş, taşlı yolda ayağını burkmadan dikkatle adımlarını attı. Devasa büyüklükteki eve bakarken Betül neredeyse yere yapışıyordu.

Burak "Dikkat et!" derken sesini yükseltti. "Önüne bakmıyor musun? Düşüyordun."

Betül başını ona çevirdi. "Hatay'daki evi büyük bilirdim. Burada kırk oda vardır, herhalde."

Burak burnundan garip bir ses çıkardı. "Görende bir inşaat firmasının patronu olmadığını düşünür. İnsanları yanlış yönlendirme ve şu şapşal şaşkınlığını yüzünden sil." Burak onun suratına avucunu açarak hafifçe sürünüp geçti.

"Ya ama burası normalden de büyük."

"Ah Betül..." diye söylendi Burak. Arabadan indikten sonra o devasa malikanenin yanından taş yolu takip edip ön taraftaki büyük havuzlu bahçeye yürüyorlardı. Yolun sonuna geldiklerinde işlerinde titiz olup, çalışanlarına kök söktüren patronların, başlarında şapka ve üzerlerindeki tişört, kapri ikilisiyle ilginç duruyorlardı. Betül neredeyse gülecekti. Yaz partisinde jilet gibi takım elbiseler giyen erkekler, moda dergilerinden fırlama eşleriyle gelecek değillerdi. Erkekler küçük bir oğlan çocuğundan farklı görünmüyorlardı. Bayanlar yine kombinlerini en üst zirvede tutmayı başarmışlardı. *'Onlara benden altın yıldız!'*

"Baranlar orada, bak." Burak büyük bir tentenin altına kurulan geniş masadan boş tabak alan Esma ve Baran'ı gösterdi. O tarafa yaklaştıkları sırada arkalarından biri seslendi.

"Burak?" Çift arkasını döndü. Uluslararası firmalar arasında ilk sırada gelen Turanoğlu Holding'in Yönetim Kurulu Başkanı Yılmaz Turanoğlu onlara gülümseyerek yaklaşıyordu. Betül adamı dikkatle inceledi. Sadece iki kere karşılaşmışlardı. Baran ile gittikleri toplantıda görüştüğünde hoş bir sohbeti olduğunu düşünmüştü. Koca göbeğini kapatmak için giydiği çizgili tişörtü ve şapkasıyla genç duruyordu. Ve kendisi sadece 60 yaşındaydı.

"Yılmaz Bey, nasılsınız? Baran ile yanınıza gelecektim." Adam gülerek ilerideki birini gösterdi.

"Baran buraya geliyor. İyiyim Burak, güneş, doğa..." Sesli derin bir nefesini çektiği sırada burun delikleri genişledi. "Mis gibi temiz hava. İnsan canlanır burada!"

"Haklısınız," diyerek araya girdi Baran. Esma ve Betül birbirlerine gülümsediler.

"Haklıyım tabi. Yaş bir vakte gelince insan böyle köşelere çekilip gençlere sahaları bırakmak istiyor." Gözleri Burak ve Baran arasında hınzırca dolaştı. Sonra gözleri Betül'ün karnına takıldı.

"O da ne? Çetin ceviz Betül Gökdağ, hamile mi?" Betül adamın şaşkınlığına kocaman gülümsedi.

"Ben artık Altuntaş olduğum için..." derken Burak'ın koluna sokuldu. Burak onu kolunun altına alırken biraz sıkıntılıydı. Yılmaz Bey, hayretle gözlerini ikisi arasında dolaştırdı.

"Burak ile mi evlendin?"

"Evet, Yılmaz Bey, bu da güzel oğlumuz." Karnını gösterdi. Yılmaz Bey, dudaklarını büzdü.

"Beni düğününüze davet etmediniz öyle mi?"

Burak konuşmadan önce boğazını temizledi. "Aslında biraz aceleye geldi. Düğün yapmadık. Kendi aramızda küçük merasimle Hatay da evlendik."

Yılmaz Bey dudaklarını aşağı sarkıtarak Baran'a baktı. "Skandal düğünün iptal olduğu haberini Amerika'dayken okumuştum ama düğünsüz kardeşini aceleyle evlendirme sebebini anladım sanırım."

Dörtlü nefeslerini tuttular. Adam onları yanlış anlamıştı. Betül hemen Burak'ın kolundan çıktı. "Öyle değil. Yani bebek için evlenmedik. Biz, ben öyle istedim. Kocama aşkım beklemeye sabretmedi."

Yılmaz Bey ona inanamıyormuş gibi baktıktan sonra göbeği hoplatarak güldü. "Yeni neslin bayanları çok aceleci oluyor. Küçük torunun eşi de dayanamadı, Amerika'da küçük bir nikah kıydık. İstanbul'a gelince Çırağan da düğünleri olacak." Baran konuyu değiştirmek amacıyla büyük toruna sözü getirdi.

"Orkun evlenmiyor sanırım?" Orkun Yılmaz Bey'in en büyük torunuydu. Türkiye'de yaşamıyor oluşu genç bayanların azılı bir çapkından kurtulmasına neden oluyordu.

"Yok. O dünyadaki tüm kadınların ölçülerini alıyor. Bugün benim için partiye katılacak. Görüşürsünüz." Esma ve Betül bu konuşmadan rahatsız oldu. Başlarını başka yöne çevirmek isterken sıkılganlıkları yaşlı şahinin gözünden kaçmadı.

"Baran seni çok kıskanıyorum." Baran gülümseyerek "Neden?" diye sordu.

"Eşin Esma, kardeşin Betül, dünyanın tüm harika kadınları hep senin çevrende. Ah siz ikiniz yok musunuz... Dostluğunuza imrenirdim. Şimdide bu güzel hanımların sayenizde etrafımda dolaşmasına alışmaya çalışıyorum."

Esma kıkırdadı. "Ağzınız çok iyi laf yapıyor. Gençliğinizi kaçırdığımız için üzülüyorum." Betül de ona katılarak yengesine destek çıktı. "Ben de aynı fikirdeyim. Bunca güzel söze kesinlikle kayıtsız kalamazdım."

Yılmaz Bey çok eğlendiğini belli edercesine sesli bir şekilde kahkahasını attı. "Ah siz küçük hanımlar, ikinize de hayranım. Ama kocalarınız beni piyasadan sürmeden bu konuşmaya son versek iyi olur." Betül Burak'ın, Esma da Baran'ın kolunun altına sokuldu. Bu yaşlı adama asla kızılmıyordu.

"Size iyi eğlenceler. Bol bol yiyin." Betül'e döndü. "Bebeği iyi doyur. Senin için etin en güzel kısımlarını pişirmelerini söyleyeceğim." Betül güldü. "Teşekkür ederim, Yılmaz Bey."

Güzel bir yemeğin ardından, Betül ve Esma yürüyüş yapmak için bahçede dolanarak tanıdıkları iş adamlarının eşleriyle konuştular. Burak ve Baran Yılmaz Bey'in derin anlatımına konsantre olmuşlardı.

Betül konuşmaların uzamasıyla rahatsızlandı. Ayakta kalmak ona iyi gelmiyor, çarçabuk yoruluyordu. Dudaklarını çaktırmadan ısırdı. Esma'nın konuşacağı sırada araya girerek "Ben biraz oturacağım, görüşmek üzere bayanlar.." dedi. Esma onunla gelmek istediyse de buna engel oldu. Gidip havuz kenarındaki rahat koltuğa otururak üstünü kapatan uzun dalın serinliğine bıraktı kendini.

Gözleri kocasını aradı. Kalabalık erkek topluluğunun arasındaki şüphesiz en yakışıklı kişi o olmalıydı. Siyah saçları ve hafif sakalıyla bulunduğu yerden onu etkilemeyi başarıyordu. Dudakları gergin görünüyordu. Bu iş ortamında dikkatinin tam odak noktasında olduğunu gösteriyordu. Betül onu izlemeyi asla bırakamıyordu.

"Betül Gökdağ," Genç kadın yanı başındaki sesle irkildi. Başını çevirirken temkinliydi.

"Tanışıyor muyuz?"

Adam şaşırdı. Burak'tan birkaç yaş daha küçük olan bu adamı tanıyor olup olmadığını düşündüyse bile bulamadı.

"Yapma, bir kere tanıştık ve o kahvenin acısını hala müsait bir yerlerimde hissedebiliyorum."

'Müsait bir yer?'

"Orkun Turanoğlu!" Adam elini birbirine vurdu.

"Bingo!" Turanoğlu Holding ile görüşmek üzere gittikleri vakit yanlışlıkla oturan Orkun'un pantolonuna kahveyi dökmüştü. Betül'ün her zamanki sakarlıklarından biriydi. Orkun dışa vurup onu orada rencide etmese bile çok kızmış tuvalette canı acıyarak Betül'e sövmüştü. Kazara olan bir şeydi. İsteyerek yapamazdı.

Mahcup ifadesiyle Betül ona gülümsemeye çalıştı. "Orkun Bey, o bir kazaydı."

Adam omuz silkti. "Kazalar...Kazalar...Aşk içinde trafik kazası gibidir, derler."

Betül gözlerini kırpıştırdı. Ne ilgisi vardı durduk yere?

"Neden?"

"Çünkü birden çarparsın ve tüm hayatın eskisinden daha farklı olur." Gözleri Betül'ün iri karnına kaydığında şaşkınlığını gizlemedi. "Ama sen çoktan kaza geçirmişsin."

Betül güldü. "Ne demek istediğinizi şimdi çok iyi anlıyorum."

Barbekü partisi diye getirtilip iş konuşmak ancak Yılmaz Bey'in yaptığı bir girişim olabilirdi. Burak konuşmanın bir vakitten sonrasını artık dinlemeyi kesti. Önemli noktaları kayıt altına almıştı. Bundan sonrası sadece araştırma ve danışmaya kalıyordu. Baran'a baktı. Dikkatini kesmeden dinliyordu. Burak ağrımaya yüz tutan boynunu sağa sola sallarken gözleri birine takıldı. Odaklanmasını dürbün ile eşitleyerek o tarafa döndü.

Betül elinde boş bir tabak tutan arkası dönük adam ile konuşarak tabağa yiyecek bir şeyler koyuyordu. Betül'ün ifadesine bakılırsa eğlenceli bir konuşmanın içinde gibiydiler. Burak gerçekten konuşmadan koparak o çifti izliyordu. Betül tabağı doldurmayı bıraktı. Yanındaki adamla havuzun kenarına gelip oturdu. Tabağı kucağına almak istedi. Adam izin vermedi. Burak gözlerini kıstı. O yüzü bir yerden tanıyordu. Sandalyesinde oturan Baran'a eğildi.

"Havuzun kenarında, Betül'le konuşan adam kim?" Baran o yöne döndü. Gözlerini kısıp adamı inceledikten sonra Burak'a baktı. "Orkun işte. Yılmaz Bey'in büyük torunu. Saçlarını kesmiş. Ondan tanıyamadın sanırım."

Burak ağır ağır başını sallasa da gözleri kartal gibi avına odaklanmış onlara bakıyordu.

Betül, Orkun'un tuttuğu tabaktan bir lokma alıp ağzına götürdü. O sırada hafif esen rüzgar saçlarını uçurunca açık ağzına girdi. Orkun Betül'den önce atılıp hemen saçları kulakların arkasına itti. Betül başını salladı. Burak onun teşekkür etmiş olabileceğini düşünüyordu.

Yılmaz Bey'in konuşması uzadıkça Burak oradan gidememenin öfkesiyle olduğu yerde bir yanardağ gibi fokurdayarak karşısındaki sevimli(!) çifti izliyordu.

Betül'ün rahatsız olmayan tavırları Burak'ı daha çok çileden çıkarıyordu. Orkun onun yemek yemesini izlemiş, arkasına yaslanması için hizmetçilerden yastık isteyip Betül'ü rahat ettirmişti.

Burak "Ne konuşuyorsunuz kaç saattir?" diye kendi kendine homurdandı. Onu duyan Baran başını kaldırdı.

"Ne dedin anlamadım?"

"Sana demedim."

"Anlaşılan çok fazla konuştum. Birileri çoktan fısıldaşmaya başladı." Yılmaz Bey Baran ve Burak ikilisini gösterince tüm başlar onlara döndü. "Hadi bakalım beyler, bu kadar yeter. Şimdi güzelce yiyin ve akşam sizin için hazırladığımız sürprizi bekleyin."

Burak son kez Betül'e göz attı. Onu da alıp buradan gitmek istiyordu. Parti yapacak tat kalmamıştı. Ayrılmadan önce yapması gerekenler vardı. Toplantının bitimiyle bulunduğu yerden fırlayarak Yılmaz Bey'in yanına gitti.

"Davetiniz için teşekkür ederim. Anlattıklarınız bizim gibi gençler için rehber olacak cinstendi. İzninizle eşimle eve dönüyorum. Malum bebek bekliyoruz. Bu akşam çok yorulduğunu düşünüyorum."

Yılmaz Bey'in suratı ciddileşti. "Eğer bir sorun olmazsa sizin için hazırladığım odada dinlenin. Bebeğe dikkat etmek lazım."

Burak aksini belirtircesine başını salladı.

"Gerek yok. Her şey için çok teşekkür ederiz. Verimli bir gündü. İyi akşamlar efendim."

Burak adamla vedalaştıktan sonra Baran'ın yanına gitti. O da karısını özlemiş olacak ki Esma'yı dedikodu çetesinden kurtarıyordu.

"Biz eve gidiyoruz. Size iyi eğlenceler."

"Nereye oğlum, daha sürprizi görmedik."

"Betül'ü götürmem gerekiyor."

Baran endişeyle hemen atıldı. "Ne oldu? Rahatsızlandı mı?" Gözleri onu ararken havuz başında kahkahalarla hala Orkun'la otururken gördü.

"Hayır, beni rahatsız etti. Sanırım bu kadar eğlence yeter bize!" Burak'ın kararlı çıkan sesine karşılık Esma ve Baran birbirlerine baktı-

lar. Şu an karşılarında kıskanç bir adam duruyordu. Engin dağları aşıp tsunami ile savaşacak bir insan evladı gibi gözü karaydı. Baran geri çekildi. Sahalar artık Burak'ındı.

Betül ile Orkun'un sohbeti devam ediyordu.

"Ben oraya iş için gittim. Güzel yüzümü ve fiziğimi görüp onların kıyafetlerini taşıyacak manken olduğumu düşündüler." dedi Orkun.

Betül sayısız attığı kahkahasına bir yenisini ekledi. Uzun zamandır gülmediği kadar gülerek tüm kahkaha haklarını kullanmıştı.

"Demek seni hemen kabine sokup soyunmanı beklediler?"

"Aynen. Ne olduğumu şaşırdım. Bir kadın ceketimi çıkartıyor, öteki pantolonumun kemerine uzanmış açıyor. Bir anda durup düşündüm. Türkçe'yi anlamazlar diyerek yukarı bağırdım: Tanrım cennetteyim!"

"Cehennem de fazla uzakta değil!" diye öfkeyle tıslayan Burak, ikilinin başında Azrail gibi tüm ihtişamıyla duruyordu. Orkun ve Betül gülmeyi kestiler. Orkun onun kim olduğunu bilmiyor olmalıydı ki sorgularcasına bakıyordu. Betül'e baktığında huzursuzca kıpırdandığını gördü.

"Burak," dedi Betül. "Toplantınız bitti mi?"

"Bittiğine göre şu an buradayım."

Orkun ayağa kalktı. Betül de kalkmak için hamle yapıyordu ama Orkun hemen atılarak kolunu tuttu.

"Yardımcı olayım."

Burak ona dokunduğunu gördüğü anda iplerini koparttı. "Dokunma ona!" derken, Betül'ün hamile olduğundan beri duymadığı bir sesle konuşuyordu. Orkun'un elini kırmak istercesine tutup hışımla çekti. Sonra Betül'ü neredeyse kucaklayarak ayağa kaldırdı.

"Tamam adamım bu kadar öfkelenmene gerek yok." Burak Betül'e baktığı halde yumuşamamıştı.

"Ben Orkun, sen de Betül'ün kocasısın muhtemelen." Betül'e döndü. "Adı ne demiştin?"

Betül Burak'a bakarken ürktü. Niye durduk yere bu kadar öfkelendiğini bilmiyordu.

"Bana niye öyle bakıyorsun?"

"Hak etmediğini söyleme."

"Ne yaptım?"

Orkun orada olduğunu belli edercesine boğazını kazıdı.

"Betül sanırım ben gideyim. Yoksa birazdan ağzım burnum yer değiştirecek gibi. Seni tekrar görmek güzeldi. Yine görüşürüz. Junior Afacan'ı sevmeye gelirim." El sallayarak oradan uzaklaştı. Burak katıksız yeni öfkeyle doluyordu. Betül'ün eşyalarını yerden alıp elini tutarak önden yürüdü.

"Burak ne oluyor sana? Neden bir anda şekil değiştirdin? Kocamın ruhu nerede? Sen kimsin? Ya bu kadar hızlı yürümesene bebeğe bir şey olacak." Burak adımlarını yavaşlattı. Fakat farkında olmadan yürüme hızını sürdürüyordu. Taşlı yoldan hızla geçip arabaya bindiler. Burak bir an önce oradan çıkmak istiyordu.

Yola girdiklerinde müsait bir kenara arabayı çekti.

"Sen ne yaptığını sanıyorsun? O adamla kahkahalarla neye bu kadar gülüyorsun?"

"Burak sen ciddi misin? Şu an bütün bunlar şaka olmalı. Senin gibi yumuşak bir adam bir anda böylesine zincirleri kıracak olan kaplana dönüşmez."

"Ne konuştunuz onunla? Neden sürekli elleri senin üzerindeydi?"

"Burak sen iyice saçmaladın. Hamile olduğum için yardım ediyordu. Ayrıca sürekli elleri üzerimde değildi."

Burak ona eğilirken burnundan aldığı soluk sesleri işitiliyordu.

"Orkun'un çapkınlığını duymayan yok. O bütün gün senin yanından ayrılmadı. Sizi izledim, ne yaptığını gördüm!" derken adeta arabada kükrüyordu. Betül dehşetle kapıya yaslandı.

"Çıldırdın! Kıskançlıktan kuduruyorsun şimdi. Orkun hoş bir adam ama benimle senin düşündüğü şekilde ilgilenmiyordu."

"Nereden biliyorsun? Kaç erkek hayatına girdi?"

"En çapkınıyla nikahtan döndüm Burak, bilmiyor musun?"

"Betül! Şu an mantığımın uç sınırındayım, çok az daha geçerse öfkeden ne yaparım bilmiyorum."

"Bana mı zarar vereceksin?"

"Hayır, kendime!" Direksiyonu yumruklayınca Betül olduğu yerde sıçradı. "Aşkın delirtme sınırındayım. Orkun'un seni her güldürmesi, parmağının ucunun değmesi ne demek biliyor musun? Seni hiç kimse ile paylaşamayacağımı anlamıyor musun? Gözlerimin önünde flört ettiğini gördükçe ne hale geldiğimi görmüyor musun?"

Betül o an ne yapacağını bilmez bir şekilde sadece duruyordu. Nefes almak bile zor geliyordu çünkü Burak gerçekten kıskançlık krizindeydi. Onu ilk defa bu kadar şiddetli duygular içerisinde görüyordu. Her zaman sakin biriydi. Demek kıskanmak böyle bir duyguydu. İnsanı insanlıktan çıkarıyordu.

Aklına Hazel'e hissettikleri geldi. Sonra alayla gülümsedi. "Burak, şimdi benim ne hissettiğimi anlıyor musun?" dedi sakince. Burak başını ona çevirdi. Sakinleşmek üzerine çalışıyordu.

"Ne demek istiyorsun?"

"Benim o kadın hakkında hissettiklerim, Hazel'e olan nefretim."

Burak tamamen ona döndü.

"Misilleme mi yaptın bana Betül?"

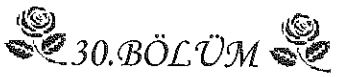
"Aklımda yoktu. Ama şu an seni gördükçe Burak..." Nefes alıp verdi. "Kıskançlık kör ediyor. Benim seni Hazel'den kıskanmam, senin beni Orkun'dan kıskanmanla aynı."

Burak hiçbir şey söylemedi. Dehşetle ona bakıyordu. Tam olarak sakinleşmiş sayılmazdı. Orkun adını her duydukça elleri kasılıyordu.

"Ödeme tamamlandı sevgilim." Betül koltuğunda düzgün oturup önüne döndü. "Şimdi eve gidebilir miyiz? Bugün yeterince yoruldum. Bebek beni çok zorluyor."

Burak birkaç dakikalık duraklamanın ardından arabayı çalıştırıp tekrar yola girdi.

Betül ise başını çevirip habersiz kazandığı zaferle mutluluğunu kutluyordu. Burak'ı bilerek kıskandırmamıştı ama adamın nasıl körüklendiğini görüyordu. Demek tüm hareketlerini izlemişti. Ah bilseydi biraz daha yakın olurdu. Sonra Orkun'un burnu ağzıyla yer değiştirirdi ama olsun, zafer Betül'ündü.

30.BÖLÜM

BİR KAÇ AY SONRA

Sekreter Zeynep asansörden çıkıp ona doğru yaklaşmakta olan adamla göz göze geldiğinde suratına sahte bir gülümseme yerleştirerek "Hoş geldiniz!" dedi. Bu adam ne kadar yakışıklı olursa olsun, asla sevemeyeceği biriydi.

Tolga onun karşılamasına aynı sahtelikte karşılık verdi. "Hoş buldum, Zeynep Hanım, Baran odasında mı?"

"Evet, hemen haber vereyi-" Tolga onun sözünü keserek odaya doğru ilerledi. "Ben söylerim!"

Kapıyı iki kere tıklatıp içeriye adım attı. Bilgisayarına dikkatle bir şeyler yazan Baran başını kaldırınca odaklanabilmek adına gözlerini birkaç kere kırpıştırdı. Karşısındaki kişiyi tanıdığındaysa ifadesini korudu.

"Tolga? Seni buraya getiren nedir?" diye sordu Baran tekrar bilgisayarına döndü. Ellerini klavyesinin üzerine koydu ama yazmıyordu. Ekrana bakarak tiksinti dolu gözlerini Tolga' dan uzakta tutuyordu. Onu düğünden beri görmemişti. En son da yaptıkları telefon görüşmesinde Betül'ün Burak'ın evinde kaldığını ispiyonlamıştı.

Tolga rahat hareketleriyle kapıyı kapatarak koltuklara oturdu. Baran'ın dikkatinin onda olup olmaması önemli değildi. Baran'ın huyunu iyi biliyordu. Her ne olursa olsun onu dinlerdi. Kendisine karşı tepki vermemesine şaşırdı. Kardeşine karşı hoş laflar söylememişti ne de olsa. "Nasıl olduğunu görmeye geldim. Her ne kadar benim ölmemi istesen de ben enişteminiyiliği düşünüyorum."

"İyiliğim konusunda biraz daha dikkat etmeliyim o halde." Baran başını ona çevirdi. Ne vardı der gibi uzun uzun baktı. Tolga yerinden kalkarak gevşek adımlarla pencerenin önüne gitti. Manzaranın izin verdiği kadarıyla gözlerini gezdirdi. "Ben gidiyorum!"

"Yolculuğun var yani?"

"Hazne Holdingdeki Başbakanlık istifamı verdim. Yakın bir toplantı daha olacak."

"Babamın haberi var mı?" diye sordu Baran.

"Olmaz mı? Buralardan gitmemi ailemden daha çok isteyen yok."

"İnsanlar başlarına gelen bazı şeylere boyun eğmek zorundadır. Sonuçta ektiklerimizi biçtiğimiz bir dünyadayız. Tabi bir de istisnalar... Mesela sana gösterdiğim iltiması kimseye göstermedim. Sen de bana teşekkür olarak hayatımı her defasında zindana çevirdin. Peki, buna ne demeli Tolga? Hayat bazen adil olmayabiliyor, değil mi?" Baran bilgisayarın ekranına geri döndü. Söyle bakalım, işi bırakıp nereye gidiyorsun?"

Tolga gülümsedi. "Amerika'ya. Uzun yıllar geri dönmeyi düşünmüyorum."

"Ne kadar üzücü." Baran'ın sesindeki alay Tolga'nın ona bakmasına sebep oldu. Dönüp masanın önüne giderek ellerini ceplerine soktu.

"Eminim çok üzülmüşsündür. Her neyse..."

Baran yazısına geri dönerek hızlı bir tempoyla yazmaya başladı. Tolga'yı görmezlikten geliyor oluşu onda herhangi bir etki yaratmıyordu. Aradan geçen dakikalardan sonra Tolga ellerini masaya dayayarak destek alıp eğildi.

"Kardeşinle evlenmiş olsaydım şu an böyle olmayacaktık."

"Allah'ın sevgili kuluyum. Senin gibi bir insandan ailemi koruyabiliyorum."

"Umarım tek belan ben olurum." Aralarında geçen sakinlik kavga ve tartışmadan çok uzaktı. Yıllar önce arkadaş olup tekrar karşılaşan ama birbirlerinden haz almayan iki insan gibiydiler. Saygılı ama sevgisiz.

"Bunun için uğraşacağımdan şüphen olmasın."

"Sevindim o halde. Neyse... Ben artık gideyim. Seninle konuşmak için gelmiştim. Bundan sonra hayatlarınızda olmayacağım için son kez görüşelim istedim."

Baran bilgisayardan başını kaldırdı. Kapıdan çıkmakta olan adama son kez baktı.

"Esma ile vedalaştın mı?"

"Telefonla konuştum. Beni görmek istediğinden emin değilim."

"Dünya küçük Tolga, bir gün karşılaşırız."

Tolga gülümsedi. "Belki..."

Kapıdan dışarı çıktı. Zeynep'e göz kırparak kızın ona nasıl düşmanca baktığını görüp tekrar gülümsedi. Asansörün önüne geldiğinde kapının açılmasıyla başını kaldırdı. Karnı burnunda bir kadın ona bakıyordu. Gözleri karşılaştığında şaşkınlığını saklamadı.

Tolga karnını gösterdi. "Betül? Bu sen misin?" Betül kabinden çıkarken kaşlarını çatıyordu. Tolga'nın burada olduğundan haberi yoktu. Olsaydı işlerini biraz daha ağırdan alır ve holdinge geç gelirdi.

"Senin burada ne işin var?"

"Tanrı'nın işi! Seni koca karınlı olarak görecekmişim..." Gördükleri karşısında o kadar şaşkındı ki işi alaya vuruyordu. "Hamile misin? Senin gibi birinin hamile kalması... Bak şu işe, ne diyeceğimi bilemedim."

Betül öfkelendi. "Giderek ikimizi de bu durumdan kurtarabilirsin. Bak asansör kapanıyor."

Tolga başını salladı. Hala karnına bakıyordu. "Sen hamile kalmaya karşıydın. Benimle pazarlığa bile oturmuştun. Tanrım gerçekten şok oldum. Bizim korumaya bak sen. Demek tohumlarını ekti he?"

Betül'ün gözleri koyulaştı. "Def ol Tolga, hayatımdan da def ol!" Sesini yükseltmemek için kendini zor tutuyordu. Tolga sonunda toparlandı. Yüzündeki alaycı gülümsemeyle kapanan asansörün kapısını tekrar açtı.

"Gidiyorum. Bir daha görüşmeyeceğiz. O korumanın piçiyle de sana mutluluklar dilerim."

Betül dişlerini sıktı. Eğer hamile olmasaydı üzerine atlayıp canı acıma pahasına da olsa Tolga'yı dövmek istiyordu. Aslında Burak'a söylediği takdirde bu iş çok kolay olabilirdi ama onun başının belaya girecek olması korkutuyordu. Bu yüzden bu fikirden hemen vazgeçti. Tolga'ya bakarken kusacakmış gibi dudaklarını birbirine yapıştırdı. Asla onu sevindirmek istemiyordu. Bu perişan haliyle karşılamak Tolga için zafer demekti. Asansörün kapısı kapanırken Tolga ona göz kırptı. Betül başını çevirdi ama karnındaki kusma isteğine engel olmaya çalışıyordu. Daha fazla duramayarak abisinin odasına girdi. Baran yine haber verilmeden odasına giren kişinin kim olduğuna bakmak için döndü. Betül'ü görünce kaşlarını çattı. "Senin burada ne işin var?"

"İşlerim vardı bitince geldim. Az önce gördüğüm kişi burada ne arıyor?" Baran işlerinin sabote edilmesinden dolayı biraz huzursuzdu. Sıkıntıyla dönerek kardeşine baktı.

"Amerika'ya gidiyormuş. Bunu haber vermeye geldi. Hazne Holding'in yönetiminden istifa etmiş, ortak olduğumuz için de benim de haberdar olmamı istemiş."

Betül nedense hiç şaşırmamıştı. Tolga gerçek bir varis gibiydi. Ama para yiyen olarak. Asla onun doğru düzgün bir iş yaptığını görmemişti. Holdinge gelir birkaç imzayı atar ve çıkar giderdi. Daha çok işleri Yönetim Kurulu'na bırakıyor ve kararlarını kabul ediyordu. Hazne Holding bu yüzden birkaç kere iflas eşiğine gelmişti. Baran'ın desteğiyle düşmeden ayakta kalabilmişlerdi.

"Onu görmeyecek olmak ne kadar sevindirici." Betül gülmüyordu. O sırada kapı açıldı. İçeri elindeki evraklarıyla Burak girdi. Baran son yarım saatte ne kadar çok geleni olduğunu düşünmeden edemedi. Ağız tadıyla bir çalıştırmıyorlardı. Aklı ise hala yazacak olduğu maildeydi.

"Baran bunlara bakman lazım..." dediği sırada Betül'ü gördü. Şaşkın bir gülümseme ile karısının yanına giderek yanağına öpücük kondurdu.

"Senin burada ne işin var?"

"Sizi görmeye geldim. Bir de odamdan almam gereken bir şey var." Burak karısının yanağını okşayıp eğildi. Karnına yumuşak dokunuşlarla okşadı. "Oğlumuz nasıl?"

"Aslında çok yaramaz. Tüm gün tekmeleyip durdu."

Baran alaylı bir homurdanmayla "Karnınızdayken hepsi öyle. Doğunca kuzu kesiliyorlar. Utku Yiğit'ten de uysal oldu." dedi. Burak Betül'e göz kırparak ortağına döndü. "Babalarına çekmiş olmalılar. Ama oğlum asla kuzu olmayacak. Kurt yapacağım onu."

Betül kıkırdadı. "Neyse siz çalışın, ben de eşyalarımı alayım," diyerek Burak'ın yardımıyla yerinden kalktı. Odasında unuttuğu çok güzel bir defteri vardı. Eğer bir gün hamile kalırsa yapacak olduğu hoş şeyleri not etmişti. Bu o kadar önemli bir şey değildi ama o defteri çok seviyordu ve almazsa üzülürdü.

Betül'ün odadan çıkmasıyla Burak tekrar iş adamlığına döndü. Elinde getirmiş olduğu kağıtları Baran'ın önüne bıraktı. Birlikte inceledikleri raporlara bakarken Burak'ın telefonuna bir mesaj geldi. Doğrulup gelişigüzel şekilde mesajı okudu. Okudukça doğrulup dikleşti. Düşünmeye başladı.

"Bak, buradaki verilerde bir sorun görünüyor. Tutarsızlık diğer raporda da var." Baran kağıttaki noktaları gösterdi. Burak masaya eğildiğinde elindeki telefonu yavaşça koydu. Ardından "Benim gitmem gerekiyor!" dedi. Baran başını kaldırdı. "Pazarlama departmanını ara, sen niye gidiyorsun?"

"Hayır," dedi Burak dalgın bir şekilde. Gözleri boşlukta dolaşıyordu. Mantıklı olmayan bir şeyler vardı. Gidip kendi gözleriyle görmeliydi.

"Neye hayır?"

"Sonra anlatırım!" diyerek hışımla odadan dışarı fırladı. Baran şaşkındı. Burak'a ne olduğunu anlamadığı gibi anlamsız bir şekilde heyecanlanmıştı da ve nedense bu hayırlı bir şeyleri işaret etmiyordu. Elindeki kağıtları masaya fırlatırcasına bıraktı. Laptapı kapadı ve hızla odadan dışarı çıktı. Zeynep'e baktı. "Burak nereye gitti gördün mü?"

"Asansör gelmeyince, merdivenlerden aşağı indi Baran Bey," diye açıkladı çarçabuk. Baran da onun peşinden giderken koridorda Betül'le karşılaştı.

"Abi nereye?"

"Sen odaya geç, biraz işim var." Merdivenlerden hızla aşağı indi. Betül şaşırdı. Yavaş adımlarla Zeynep'in yanına geldi. "Abimin nesi var?"

"Bilmiyorum Betül Hanım, ilk önce Burak Bey sonra Baran Bey hızla çıkıp gittiler."

Betül daha çok şaşırdı. Acil bir durum olmuş olmalıydı. Yoksa neden böyle koşturuyor olacaklardı? Eğer hamile olmasa peşlerinden giderdi. Ne yazık ki artık kendisini tehlikeye atabilecek durumda değildi. Ah bugün ne kadar çok hamile olmasaydı diye düşünmüştü. Kendine kızıp gözlerini devirdi.

"Bana bir bardak su getirebilir misin?"

Zeynep başını eğerek gülümsedi. "Tabi Betül Hanım."

Betül Baran'ın odasına girdi. Elindekileri sehpanın üzerine bırakırken içten içe doğan merak onu bir şeyler yapması için kışkırtıyordu. Dayanamayarak kocasının numarasını tuşladı. Telefonu kulağına dayadı. Burak'a nereye gittiğini sorup öğrenecekti. Acaba o adamlarla ilgili mi bir şey olmuştu?

Telefon çalınca irkildi. Ses masanın üzerinden geliyordu. Kulağından telefonu çekmeden birkaç kere gözlerini kırpıştırıp masaya baktı. "Burak'ın telefonu burada mı?" diye söylendi. Yerinden kalkıp masanın etrafını dolaşarak telefona baktı. 'Kalbim' yazıyordu. Betül Burak için her zaman ona hayat pompalayan kalp kadar değerliydi. Telefonu kapattı. "Niye telefonu burada bıraktın Burak?" diye homurdandı. Ekranı kapatmak için tuşuna basıyordu ki ekranda açık olan mesaj gözüne ilişti. Birkaç saniye öyle boş boş baktı. Sonra kelimeler gözlerinin önünde onunla dalga geçercesine peşi sıra dizilerek yerlerini aldı. Kelimeler kendi sesiyle hayat bulduğunda etki hiç olmadığı kadar büyük olmuştu.

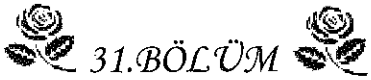
"*Ben yeni evimizdeyim. Senin gelmenle yemeğimizi hazırlayacağım. Heyecanla gelişini bekliyorum! Sana söylemek istediğim çok önemli bir şey var. Adresi hatırlıyorsun değil mi?*" Betül'ün nefesi kesildi. Kendini sandalyeye bırakırken zorlukla soluyordu. Mesajı gönderen kişi Hazel'di. Mesajın sonunda evin adresi yazıyordu. Yazılanlar mantıklı olamayacak kadar saçmaydı ve bir o kadar da davetkardı. Karnına hafif şiddetli bir ağrı saplandı. Elini o noktaya indirirken kapı açıldı ve içeri Zeynep girdi. Suyu yakınına bıraktı. Betül'ün ifadesini çok değişikti. "İyi misiniz Betül Hanım?" diye sordu.

"İyiyim." Başını kaldırdı. "Burak da abim gibi telaşlı mıydı?"

Zeynep hatırlamak için düşündü. Başını salladı. "Evet ama daha çok sinirli gibiydi. Kaşlarını çatıyordu. Asansörün gelmesini bekleyemeden merdivenlerden koşturarak indi."

Betül dehşete düştü. Niye sinirliydi? Niye telefonunu burada bırakıyordu ve neden Hazel onu davet ediyordu?

"Tamam gidebilirsin. Teşekkür ederim," dedi Betül. Önündeki şeffaf bardağa baktı. Su o kadar berraktı ki içindeki kaosun bu su gibi saf olmasını istiyordu. Ciğerlerine zorlukla nefes çekti. Sonra hızla oturduğu yerden kalkarak Burak'ın telefonunu ve çantasını kaptığı gibi dışarı attı kendini.

31.BÖLÜM

Betül, elinden gelse ekrandaki adresin üzerine uzaydan bombalarını yağdırabilirdi. Mesajı gönderen kişinin adını okudukça ölesiye büyüyen bir öfke içinde oluşuyordu. Biraz daha geçerse doğuracağı bir çocuk değil, her tarafından küp küp sinir asılı, kıpkırmızı gözleriyle ölümcül bir öfke taşıyan canavar çıkaracaktı.

Bu düşünceyle gözleri olabildiğince açıldı. Oğlu!

"Oğlum sen beni dinleme. Ben çok yakışıklı bir oğlan doğuracağım, hiç öyle kırmızı gözleri olmayacak, kötü kötü şeyler sarkmayacak vücudundan."

Hamile olduğunu unuttuğuna inanamıyordu. Nerede okuduğunu hatırlayamadığı bir yorumda hamile kadınların kime bakarsa bebeğin ona benzeyeceğini okumuştu. Tam olarak o yaratığı görmemişti ama hayalgücü gayet güzel şekillendirmişti. Bebeğinin bir an için ona benzeyeceğini düşünüp korktu. Kafasından böyle düşünceleri def ederken tekrar yan koltuğun üzerinde duran cep telefonunun ekranına baktı.

Gittiğinde nasıl bir manzara ile karşılaşacağını bilmediği için yine hayal gücü devreye girdi. Onu bir türlü yalnız bırakmıyordu. Sol kulağından sürekli olarak ona ahlaksız düşünceler yolluyordu. Hazel'in şehir dışında bir eve çağırıyor oluşu hayırlı bir durum olmasa gerekti. Kocasını ayartmak için planlar kuruyor olmalıydı. Yoksa onu davet etmek için neden bu kadar uzak bir yere gelsindi ki?

Heyecanı hızlı kan pompalayan kalbi yüzünden direksiyon başında ölüp gidecekti. Burak onları öylece bırakıp sevgili edinmeye gi-

diyordu. Biricik kocasının, aşık olduğu adamın kalbini kazanmak bu kadar kolay mıydı? Hazel gerçekten yetenekli bir avcı olmalıydı! Bu kıza olan nefreti içinde gittikçe büyüyordu. Yatakta mı bulurdu ikisini yoksa salonda mı?

"Düşüncelerim çok hızlı! Kahretsin neden bu kadar uzak bir yere gittiniz?" diye söylendi. Aynadan sürekli arkaya bakarak takip edilip edilmediğini kontrol ediyordu. Korumaları atlatmak kolay olmuştu. Burak duysa kesin delirirdi. Ya huyundan ya da suyundan kesinlikle Burak'ın paranoyalarını ediniyordu. Takip edilmediğine emin olduktan sonra Kocaeli'ne giriş yaptı. Arabayı kenara çekerek adresi tekrar kontrol etti. Navigasyona adresi tuşladı. Buradan sonrasını ona bırakıyordu. Tekrar aracı çalıştırıp sürüşüne bir süre daha devam etti. Adrese geldiklerinde navigasyondan "Adrese ulaştınız!" haberi gelince durdu.

Geldiği yer dört katlı bir binaydı. Adresteki numarayla kapıdaki numarayı karşılaştırdı. Arabadan inmeden camdan dışarı baktı. Sessiz bir mahalleydi. Daha çok terk edilmiş gibi duruyordu. Sokakta kimse yoktu. Bazı binaların içi boş, bazı dairelerin camı kırıktı. Gideceği apartmanda sadece iki dairenin perdeleri çekiliydi. Betül yutkundu. Burak ve Hazel burada olmalıydı. Kıskançlığının ürünü olan şüphe sonunda onu her şeyin biteceği noktaya getirmişti.

Arabadan dikkatle indi. Sokakta ilk önce arkaya daha sonra önüne bakarak giriş çıkışları kontrol etti. Nedenini bilmediği bir şekilde üzerine birinin atlayacağını düşünüyordu. İçinde anlam veremediği garip bir korku oluştu. Hemen eli korumak istercesine karnına gitti. Kocaman karnıyla bu tür işlere bulaştığı için kesinlikle deli olmalıydı. Sonra düşündü. '*Hayır aşığım!*' diye mırıldandı.

Apartmana doğru attığı adımları temkinliydi. Sanki korkusu gittikçe üzerine çekiliyor, büyük bir dev gibi tepeden ona bakıyordu. Bunda biricik kocasının başka kadınla olacağı düşüncesi içinde olduğundan düşünüyor olmalıydı. Gündüz vakti, halka açık bir yerde başına gelecek bir şey olamazdı. Başına ancak Burak gelebilirdi. '*Ah aşkım, inşallah düşündüğüm şeyler yoktur, inşallah beni aldatmıyorsundur...*'

Betül apartmanın kapısına ulaştığı sırada sokağın çıkışında siyah bir araba gördü. Burak'ın burada olduğundan artık kesinlikle emindi. Kenarda park etmiş olan arabaya son kez nefretle bakarak açık olan kapıdan içeri girdi. Bina o kadar eskiydi ki harabe denmesi için bir yılın geçmesi yeterdi. Gözlerini girişte gezdirdi. Kapının yanından yukarı çıkan mermer merdivenlere baktı. Adım attığı takdirde artık bu işin geri dönüşü olmayacaktı. Ya devamdı ya da tamamdı. Ama söz konusu olan Betül olduğu için cevap kesinlikle devamdı. Adımını atıp ilk basamağa çıktı. Daha sonra öteki adımıyla...

Birinci kata geldiğinde tek bir dairenin bulunduğunu gördü. Merdiven yukarı devam ediyordu. Her katta tek dairenin ilginçliği ile kapıya döndü. Aşağıdan baktığında perdesi olan bir daire buydu. İlk önce kontrol etmesi gerektiği nokta olarak düşündü. Kapıya yaklaştı. Harabe olan apartmandaki dairenin çelik kapısı olduğunu görünce garipsedi. Lüks telefonun olup içinde lira bulunmaması, Ferrari'ye otogaz taktıran adam kadar ilginçti. Bunlara kafa patlatmanın sırası olmadığını düşünerek kapıya kulağını yasladı. İçeriden gelebilecek herhangi bir sesi bekledi. Hiçbir şey duymuyordu. Elini kaldırdı. Kapıya dokundu. Sanki kapı onu bekliyormuş gibi aralandı. Tamamen kapanmadığı için hafif bir güçte açıldı. Betül tekrar yutkundu. Aksiyon filmlerine taş çıkarttırdı. Kıskançlığı apartmana girdiği andan itibaren yok oldu. Rambo'nun dişi versiyonu ve karnındaki yarım adamıyla adeta fantastik/aksiyon kraliçesiydi.

Başını hafifçe kapıdan içeri uzattı. Henüz boyası yeni bitmiş sıfır daire gibi kokuyordu. Kapıyı sessizce açarak bir adım attı. Tamamen içeri girdiğinde arkasından yine aralık bırakacak şekilde kapadı. Gözleri Burak veya Hazel'i aramak için bakıyordu resmen. Ama girdiği dairede bulunduğu yerden bakınca bazı odalar boş görünüyordu. Kapılar ve yerler yeni yapılmış, düşündüğü gibi boyası yeni bitmişti. Elini ağzına kapatarak kötü kokunun bebeğine zarar vermesini engellemek istedi.

Dört açtığı gözlerini salona çevirdiğinde onu gördü. Burak! Betül olduğu yerde donakaldı. Kısa koridorda durmuş salonun kapısından

kocasına bakıyordu. Bir sandalyeye oturtulmuş; ağzı, vücudu ve elleri iplerle bağlanmıştı. Başı öne eğikti derken başını kaldırınca göz göze geldiler. O mavi gözleri o kadar irileşmişti ki Burak onu gördüğü için donup kaldı. Akabinde boğazından gelen çığlıklarla olduğu yerde çırpınıp duruyordu.

Betül "Burak?" diye ciyakladı. Odaya hızlı adımlarla girdiği sırada diğerlerini gördü. Baran ve Hazel odanın diğer tarafında Burak gibi bağlanmışlardı.

"Abi?" dedi dehşet içerisinde. Nereye gelmişti? Bütün bunlar da neydi?

"Oh, şuraya bakın... Bir taşla iki kuş diye buna denir." Adam Betül'ün arkasından gelip boğazını kavrayarak vücudunu kendisine yaslayacak şekilde geri çekti. Betül can havliyle kurtulmak için kıpırdansa bile koca karnı yüzünden düşüncesizce bir hareket yapamıyordu. Korkulu gözleri kocasıyla kesişti.

Burak'ın gözleri öfkeyle koyulaşırken, sıktığı dudaklarının arasından ölümcül soğukluktaki bakışları adamın üzerindeydi. Betül bu adamların kim olduğunu bilmiyordu. Nasıl bir anda böyle olmuştu, bilmiyordu. Arkasındaki adam diğer adamına döndü.

"Git şunun ağzını aç! Bize bir şey söyleyecek galiba."

Koyu renkli takım elbiseli, otuzlarının sonundaki bir adam Burak'ın yanına gidip ağzındaki düğümü aşağı indirdi.

"Bana ne yapacağın umurumda değil ama Betül'ün bir yeri incinsin, o zaman seni öldürmem için bana yalvarırsın."

"Babacık bu kadar sinirlenme." dedi adam yandan gülümsemesiyle. "Seninle işim yok. Sen şimdi sus ve patronunla konuşmama izin ver." Adam tekrar düğümü ağzına kapattı.

Betül hayatındaki önemli iki erkeğin başının belada olduğunu gördüğü için o kadar korktu ki hormonsal bozukluktaki sinirleri uçurumdan bir bir atlarken bacaklarında hafif bir ağrı hissetti.

Betül'ü kenardaki boş sandalyeye doğru götürüp oturttular. Ellerini bağlamak için girişimde bulunduğu sırada Betül çığlık atarak geriledi. "Dokunma bana!" Adam kadının fevri çıkışına sinirlenip

Betül'e bir tane vurunca dudağından küçük bir kan sızdı. Bu görüntü Burak'ın vahşi bir aslan kadar yırtıcı olmasına neden oldu. Delirmiş gibi olduğu yerde iplerle savaşıyordu. Betül o an onun gözlerindeki korkuyu ve öfkeyi gördü. Katıksızdı. Sadece onun içindi. Buraya gelirken aklında onlarca fikir oluşmuştu. Onu ölümüne seven bir adama karşı kıskançlık besleyip şüpheyle yollara düşmeseydi, şu an ne bebeği ne de kendisi tehlikede olacaktı. Burak'ın ipleri kopartamayınca öfkesi yüzünden sertçe çıkan soluklarını dinledi.

Gözleri odada dolaştı. Bulundukları yer koskoca bir salondu. Dışarıdan bakıldığı zaman küçük bir apartman gibi görünüyordu ama salonu geniş bir alan kaplıyordu. Salonun diğer tarafından ise bir kapı vardı. Daireye girdiğinde diğer odalara gitmeden sadece küçük koridoru görerek salona ilerlediği için saklanan adamları görmemişti. Polise haber vermek için hiçbir şansı yoktu. Gözlerini ağabeyine ve Hazel'e çevirdi. Baran yarı baygın gibi gözleri bir kapanıp bir açılıyordu. Hazel ise sürekli ağlıyordu. Ağzına bant yapıştırdıkları için sadece boğazından kopan iniltiler vardı.

Adamlara döndü. Patron olan adamın çenesinde derin bir kesik bulunuyordu. Yanında en az sekiz tane adam vardı. İki tanesi Burak'ın, bir tanesi kendisinin, diğer üçü Baran ve Hazel'in başında duruyordu. İki adam sürekli olarak arkalarını kontrol ettiğinden kapıda durup patronlarını koruyorlardı. Betül hala neden burada olduğunu bilmiyordu.

Patronunun izniyle Baran'ın ağzındaki düğüm çıkartıldı. "Abi?" dedi Betül, ağzında bağ olmayan tek kişiydi. "Abi iyi misin?"

"Betül? Senin burada ne işin var?" diye homurdandı. Sanki uykusundan yeni uyanan bir adamın mahmurluğu vardı sesinde.

"Ne verdiler sana? Neden baygın gibi duruyorsun?" Betül o kadar sarsılmıştı ki nasıl toparlanacağını ve en önemlisi bu durumdan nasıl kurtulacaklarını bilemiyordu.

"Baran Gökdağ! SkyMountainn'ın imparatoru..." dedi patron. Baran halsizce gülümseyip adama döndü.

"Kulağa hoş geliyor. Kendimi tanıttığıma göre sizin kim olduğunuzu sorsam?" diye alaycı bir cevap verdi. Başını kaldırmak için

boynundan güç aldı. Doğrulurken yanlardaki üç adam hazırda bekliyordu. Yanlış bir harekette bulunursa müdahale edeceklerdi. Bağlı olmasına güvenmiyor gibiydiler.

"Beni nasıl tanımazsın? İnşaatlarının başına gelenler, güvendiğin Mehmet Bey'inin ve bu güzel hanıma yapılan saldırı kimin marifeti sanıyorsun?" Adam Betül'e baştan ayağa bir bakış attı. Gözleri karşılaşınca gülümseyerek Baran'dan tarafa ilerledi. '*Domuz surat seni!*' diye geçirdi içinden Betül.

"Aslında seni tanıyorum," dedi Baran. Adam bir kaşını kaldırdı.

"Bu kanıya nasıl vardın?"

"Anlayışının kıt olduğundan. İnşaat için beni sürekli rahatsız edip geri çekilmemem yüzünden huzursuz etmenden!" Baran'ın sesi sakin çıkıyordu. Sanki sıradan bir arkadaşı ile sohbet ediyor gibiydi. Adam onun sözlerine öfkelense de belli etmemek için gözle görülür bir çaba sarf etti. "Anlamadığım nokta: Neden?"

Bir sandalye çekerek kendine kenarda mekan ayarladı. Oturduğu noktadan tüm rehinelerini görebiliyordu. Özellikle Baran'ın üzerinde gezdirdi gözlerini.

"Aslında uzun yıllardır sürengelen bir hısımlığımız var seninle."

"İnsan düşmanını iyi tanıyacak. Ama ben seni tanımıyorum."

Otuzlu yaşlarının sonuna geldiğinden saçları kırçıllaşan adam gülümsedi. Çenesindeki çizik daha çok derinleşti.

"Marmaris'teki Tatil Köyü'nde çıkan arbedeni hatırlamıyor musun? Aynı şeyi Ataşehir'deki arsa için de yaptın. Ben de senin bu atak zekana çok kızdım. Ve dedim ki artık ayağım altından çekilsin." Adam sanki Baran ile küçük bir çocukmuş gibi konuşuyordu. Betül konunun gittikçe garipleşmesini ilgiyle dinliyordu. Baran'ın Marmaris'te tatil köyünü kurması beş sene önceydi. Daha Esma ile evli bile değildi. Hafızasını yokladı. O zamanlarda Baran'ın çok sıkıntılı günler geçirdiğini biliyordu. Demek bu adam beş sene boyunca içinde kocaman bir nefret büyütmüştü.

"O zaman ilk uyarı mektubunda neden tüm ailemin fotoğrafını elime tutuşturduğun ve kardeşime silahlı saldırı yapılmasını sağla-

dığın belli oldu. Sürekli düşünüyordum. Bence hiç etik değil," diyerek adamı ayıplarcasına burun kıvırdı. Adamla resmen oynuyordu. Baran'ın bu kadar soğukkanlı biçimde sözlerini alaycılıkla sarf etmesi odadaki diğerleri içindi. Burak'a Hazel'e özellikle Betül'e bir zarar gelsin istemiyordu. Kahretsin hamile kadınların burada ne işi vardı?

"Uyarı mektubu seninle kedi fare oyunu oynamak içindi. İnanmayacaksın ama senin koruma kalkanına hayran kaldım. Bu adamları nereden buluyorsun? Çok eğlenceliler..."

"Eğlence var ve benim haberim yok öyle mi?"

Tüm kulaklar alaycılıkla çıkan karizmatik sesin sahibini görebilmek için kapıya döndüler. Ömer yine tüm ihtişamıyla oradaydı. Geldiğinde kolunu kapı pervazına dayayarak odadakilere teker teker göz attı. Yüzünde sakin duran ifadesi az sonra gülecekmiş gibi duyulan sesiyle gayet keyfinin yerinde olduğunu gösteriyordu. Baran ve Burak oldukları yerde buz kestiler. Ömer hem yardımcıları hem de dostları olmuştu, ona ihanet edip şimdi keyfini mi çıkartacaktı?

"Vay Ömer?" diyerek ayağa kalktı adam. "Bu saate kadar gelmeyince ümidi kestim. Eğlencenin sonunu kaçıracaksın diye endişeleniyordum." Ömer keskin gözlerini adama çevirdi.

"Oyunları izlemeye bayılırım. Sonunda kan varsa kesinlikle benim işimdir Nihat." Bunu eğlenerek söylemişti ama gözleri Betül'ün dudağında kuruyan kana odaklandığında dişlerini sıktı. Yerinden doğrularak ona doğru ilerledi.

"Kesinlikle kan olacak. Düşünsene ayağımın altındaki tüm adamları silebileceğim."

"Bizi sileceksiniz öyle mi?" Baran bunu sorarken gözü Ömer'in üzerindeydi. Betül'ün yanına gidip küçük hareketlerle kuruyan kanı parmağıyla temizledi. Betül'ü rahatlatmak ister gibi gözlerini işaret edercesine kapatıp açtı. Bu yüzden Betül onun dokunuşuna karşı koymak yerine izin verdi. Burak hala sertçe soluklar alıyordu. Ömer'in ihanetine inanmak istemiyordu ama içten içe doluyordu. Biliyordu, o adam iş alanında vicdansızın tekiydi. Asla ahlak içi davranmıyordu.

"Sizi sileceğiz ama bu güzel bayanlara ne olur bilemiyorum. Yazık hamileler de..." Ömer hızla arkasını döndü.

"Çocuklar doğana kadar bekle, sonra onları sıfırdan yetiştiririz. Bize sağ kollar lazım, para verdiklerin gibi olmazlar." Ömer bu sefer Burak'a ve oradan Baran'a bakarak Hazel'in yanına geldi. Güzel yeşil gözlere baktı. İlerleyerek rehinelerin arkasında kalan büyük pencereye yürüdü. Pencerenin kenarına giderken gizliden saatini kontrol etti.

"Çok haklısın! İkisi de oğlan doğurursa şanslıyız."

"Öldürmeden önce sormak istiyorum. Bizi bir araya getirmeyi nasıl başardın? Gerçekten zekiliğin konusunda şüpheye düşülmezsin," derken Baran onunla gerçekten dalga geçiyordu ama adam övülen zekasının ürünüyle sert mizacından kurtulup gerisin geri giden zekasıyla hareket etti. Omuzları kasıldı, göğsünü şişirdi.

"Fazla bekledik ama çok kolay oldu." Ömer bile onun planlarını merak içerisinde bekliyordu. "Düşmanlarınız çok ki açığınızı bulmak hiç zor olmadı. İlk olarak Burak Bey'imiz bize kapıyı açtı." Burak adama baktı. "Azılı düşmanı ondan açık beklerken çok önemli bir avın peşindeydi. Şu güzel bayanın" derken Hazel'i işaret etti. Odadakiler Hazel'e dönerken o koca yeşil gözler şaşkınlıkla irileşti.

Nihat "Burak Bey," diyerek adamın yanına yaklaştı. "Dayı dan haberin var mı?" Başta Burak olmak üzere herkes buz kesti. Hazel'in sakin bakan gözleri tekrar gözyaşlarını yanaklarından süzdü. Dayısı buradaydı.

"Onunla anlaşmamız hiç zor olmadı. O yeğenini istiyordu ve biz de sizi... Bu yüzden işe Hazel'i kaçırmak ile başladık. Onu gizlice marketten dönerken yakaladık ve buraya getirdik. Arkasından onu çok merak eden sevgili Burak ağasına mesaj atarak buraya çağırdık. O da merakından geldi. Arkasında Baran'ın da olması ve korumalarınızın kaza yapması kesinlikle şans eseri! Daha sonra..." derken Betül'ün yanına geldi. Saçlarını okşamak içini elini yaklaştırdı ama dokunmadan geri çekerken güldü. Gülmesi gerçekten mide bulandırıyordu. "Bu güzel bayanın nasıl geldiğini hiç bilmiyorum." Kahkaha atarak uzaklaştı. "Çorap söküğü gibisiniz. Birinizi çektim, hepiniz geldiniz."

Baran kardeşine döndü. Gerçekten onun buraya nasıl geldiğini merak ederek sordu. "Betül, neden buradasın?"

Betül yutkundu. Sayısız kere yaptığı şekilde gözlerini kırpıştırarak Burak'a sonra Baran'a baktı. "Ben şey..." dedi. Kıskançlığı yüzünden bebeği de tehlikeye atması Burak'ın yine bir köpürme seansına daha girmesi demekti. Yine de gerçeği dile getirdi. "Burak'ın telefonunu senin ofisinde buldum. Ekranda buranın adresi vardı."

"Mesajda Hazel onu buraya davet ediyordu. Ah şu kıskançlık, kadınların hepsine bolca dağıtılmış! Yazık aşkından rehin düştü o da." Nihat başını sallayarak keyifle oturduğu sandalyeye gitti. "Yalnız Burak Bey, iki karın olduğunu gizleyip o saf adamı kandırmışsın, kocası olduğun için seni de öldürecekti. Neyse ki hayatını kurtardım." Eğlenir tondaki kahkaha tüm salonda çınladı.

"Nerede kalmıştık? Heh!" Arkadaki adama döndü. "Dayıyı getirin!" Burak oturduğu yerde deli gibi kıvranmaya başladı. Baran'ın ağzı tekrar kapatıldı. Bütün bunlara izin verdiği için Betül, Ömer'e nefretle bakıyordu. Biraz sonra kısa boylu şişman bir adam içeri girdi. İçkici olduğu her halinden belli oluyordu. Şapkasını eline alarak çekinerek yaklaştı.

Nihat "Hoş geldin Dayı," dedi başıyla selam vererek.

"Ağam hoş gördük," Adam rehinelerin üzerinde gezdirdiği gözlerini Hazel'de durdurdu. Nihat gayet keyifli bir sesle. "Ekinlerimizi ektik, beklediğimiz zaman geçti. Şimdi hasat zamanı he dayı?"

"Sen nasıl uygun görürsen ağam," adam memnun ifadesiyle boynunu eğdi. Burup durduğu şapkasından ne kadar heyecanlı olduğu anlaşılıyordu. Betül Burak'a baktı. Çıldırmış gibi sürekli sallanıyor, ipleri kopartmaya çalışıyordu. Boğazından kopan hırıltılar karşısında kimse bir şey yapmıyordu. Betül daha fazla onun böyle acı çekmesine dayanamayarak bağırdı. "Bırakın onu, vermeyin bu adama, öldürecek onu, yapmayın! Ömer lütfen engelle, Hazel'i öldürecek bu adam!"

Nihat başıyla bir adama işaret ederek Betül'ün yanına gitmesini istedi. Adam saçını tutup canını acıtırcasına geri doğru çekti. Betül "Aaah!" derken Burak bu sefer Betül'ün başındaki adam için öfkelendi.

"Burak Bey, eğer sakin olmazsanız güzel bayan daha çok acı çekecek. Sakinliğinizi ona borçlusunuz." Burak sözlerle öfkeli boğa gibi soludu ama hareketlerinde gözle görülür azalma oldu. Gözleri yırtıcılığını koruyordu. Adam Betül'ün başını düzeltti. Saçlarından parmaklarını çekti. "Güzel," dedi Nihat ve dayıya döndü.

Diğer yandan Ömer bakışlarını tekrar pencereye çevirdi. Gizliden baktığı saatinden gözlerini ayırıp aşağıya odaklandı.

"Birileri geliyor, sanırım kavga ediyorlar."

"Sen kimle geldin?" diye sordu Nihat artık gülmüyordu.

"Arabamla geldim. Korumalar yok."

Nihat arkasındaki iki adama dönerek "Gidip uzaklaştırın şunları," dedi. Koşarak salondan çıktılar. Sayıları azalan adamlara göz attı Ömer. Bir yandan da camdan dışarıyı kontrol ediyormuş gibi kenarda bekliyordu. Nihat onunla ittifak kurduğu için sorun yoktu.

"Vakit kaybetmeden işimize devam edelim." Hazel'in başındaki adama döndü. "Kadını çözün!"

Hazel ağlıyordu ve Betül de... Elinden hiçbir şey gelmedi. Ömer'e döndü. Gözlerinden adeta ona yalvarır gibi baktı. Gözleri kesiştiğinde uzun bir süre ayırmadılar. Betül dudaklarını oynatarak *'lütfen'* dedi. Ömer Hazel'e baktı. Sonra Betül'e dönüp gözlerini bir kere kırptı. Tekrar camdan dışarıya çevirdi gözlerini. Aşağıya inen adamlar kavgaya karıştı.

"Yeterli adamın yok mu başka? Kavga büyüdü." Nihat yerinden kalkıp pencereye geldi. Kavganın genişlemesiyle dişlerinin arasından tıslardı. Burak'ın başındaki bir adama ve Baran'ın diğer yanındaki adama işaret ederek "Siz de gidin ayırın şu kalabalığı, polisi başımıza toparlayacaklar!" diye bağırdı. Artık eskisi kadar sakin değildi. Betül'ün yanındaki adam tehlike olarak gözüken Burak'ın yanına geldi. Odada toplam dört adam kaldı.

Nihat Hazel'in yanındaki adama işaret edip "Onlara eşlik et, kapıdan dışarı çıkınca kızı öldürmeden buradan uzaklaşmasını sağla, gitsin uzakta öldürsün," dayıya döndü. "Duydun mu beni? Götür şehrin ortasında vur, ibret olsun!"

Betül kusacaktı. Vahşiliğin yobazlığın zerre vicdanın bulunmadığı insanlar karşısında aciz oluşuna iğrenerek baktı.

Dayı avucu kaşınıp para geleceğini uman fırsatçı fakir edasıyla gözleri büyüdü. Yeğenini öldürecek olması bu kadar mı mutluluk veriyordu? Her şey bu demekti, namus?

Betül Burak'a döndü. Ömer'den bir hareket göremedikçe Burak'a nasıl yardım edebileceğini düşünüyordu. Onun için Hazel değerliydi. Daha bir saat önce Hazel için bir şey yap deseler kılını kıpırdatmazdı ama ilk önce Burak sonrasında Hazel ve bebeği... Tüm bunlar vicdanına saplanan derin sivri oklardı. Gözlerindeki sessiz yaşların onu üzmekten başka şansı yoktu. Burak kıpkırmızı oldu. Olduğu yerde debelenirken sandalyede yana kayarak yere düştü. Dayı yeğeninin kolundan tutarak bin bir minnetle elini öptüğü Nihat'ın yanından ayrılarak gözden yok oldu. Betül Ömer'e baktı. "Senden iğreniyorum!"

Ömer'in pencereden kayan kara gözleri Betül'ü yere çivileyecek derinlikte uzun uzun baktı. Aşağıdan gelen tek el silah sesiyle Betül'ün boğazından acı çığlık kaçtı. Hayvan herif Hazel'i vurmuştu!

Ömer gelen sesin ardından hızla harekete geçti. Belinden çekip çıkarttığı silahının kabzasıyla Burak'ın yanındaki iki adamı çevik hareketlerle bayılttı. Sonra diğer adama döndü. Belindeki silaha uzanmadan koluna ve bacağına yaralayacak kadar ateş etti.

Ardından aşağıda birtakım bağrışmalar duyuldu. Betül korkuyla geriye sendeleyince sandalyeden düştü. Acıyla karnına bir ağrı saplandı. Nihat bir anda karışan ortamda ne yapacağını şaşırdı. Kapıya yakın olduğu için kaçmak için fırsat buldu. Yanında getirdiği silaha uzandı. Fakat unuttuğu bir şey vardı. Kendi adamlarını bir bir indiren, işbirliği içerisinde olduğunu düşündüğü Ömer, aslında hiç arkadaşı olmamıştı. Salondaki üç adam şaşkınlıklarına yenik düştükleri için kendilerini savunamadan ölmeleri kaçınılmaz oldu.

Ömer'in yırtıcı gözleri salonun diğer kapısından kaçmaya yeltenen adama kaydı.

"Dostumdun!" diye haykırdı Nihat.

"Benim senin gibi vicdansız dostlarım yok!" Ömer silahını ateşledi ama adamın atikliği vurulmadan kaçmasına neden oldu. Ömer adamın peşinden giderken arka cebinden çıkardığı çakıyı Betül'e doğru fırlattı. "Çöz onları!"

Betül hemen yere fırladı. İlk olarak kocasının iplerini kesmek için üzerine eğildi. Aşağıdaki silahlı çatışma tüm hararetiyle sürüyordu. Ağzındaki düğümü çözdü.

"İyi misin?"

Burak başını salladı. "İyiyim. Sen nasılsın? İyi misiniz?" Burak'ın endişeli gözleri karnına kayınca istemsiz olarak eli karnına gitti. Yine de gülümseyerek ona güvence verdi.

"İyiyiz." Aslında durumu pek de iyi sayılmazdı. Çünkü karnındaki ağrı gittikçe vücuduna dağılıyordu. Oturduğu için anlamamıştı ama bacaklarının arası ıslaktı. Burak ondan çakıyı alarak Baran'ın iplerini çözdü. Silahlı çatışma sürdüğü için evden çıkmaları tehlikeli olabilirdi. Baran pencereye temkinle yaklaşarak aşağı baktı. Polis araçları sokağı mesken tutmuştu.

"Polisler gelmiş!"

Burak Betül'ün ayağa kalkmasına yardım etti. Onu duvara yakın götürüp camdan aşağı baktı. Apartmanın girişine doğru ateş ediyorlardı. Betül'ün aracını kendilerine siper etmişlerdi.

"Çatışma durana kadar beklemeliyiz."

"Belki başka kaçış yolu vardır."

Burak Ömer'in gittiği kapıya baktı. Baran olumsuz anlamda başını salladı. "Tehlikeli olabilir. Betül'ü düşünmeliyiz." Yerdeki adamların silahlarını tekmeleyerek kaza çıkmasını engellemek için onlardan uzaklaştırdılar.

Çok geçmeden Ömer gittiği kapıdan geri döndü. Öfkesi yüzünden ne denli kuvvetli olduğu anlaşılıyordu. Her bir kası katılaşmıştı. Çattığı gözleri şahin kadar keskindi. Yanlarına gelirken "Kaçtı!" dedi kelimeyi tükürürcesine. Sol kolunu sıyıran kurşun yüzünden öfkesi daha da kontrol edilmez bir haldeydi.

Burak onun üzerine yürüdü. "Bize ihanet ettin!"

"Sizi korudum! Tüm bu kumpasları kuran kişiyi ayak dibimde bulunca onun arasına sızdım. Yardım etmedim. Sona gelmesini bekledim. Şu an benim sayemde hayattasınız siz!" Dişlerini sıktı. "Lanet olsun, lanet olsun! Mekan değişikliğini yapmasaydı şu an farklı bir yerde onu yakalamış olacaktım."

"Arka kapıyı bilmiyor muydun?"

"Hayır, buraya ilk defa geliyor. Kahretsin!"

Betül derin nefesler aldığı süre boyunca karnındaki ağrının derinleşmesi üzerine ağzından bir çığlık koptu. Üç erkek endişeli gözlerini ona çevirdiler.

"Betül ne oldu?"

"Ne oldu Betül?" diye sordu Burak korkuyla. Betül derinden gelen bir sesle çığlık atmıştı.

"Sa... Sancım başladı." Burak, Ömer ve Baran birbirlerine baktılar. Üç erkek de kalakalmıştı. Kendilerine gelmesi için Betül'ün acı dolu bir çığlık daha atması gerekti. Ömer ilk kendine gelen oldu ve hemen Betül'ün yanına gelip elini tuttu. Yavaşça yere oturtup sırtını beton duvara dayadı.

"Baran onu buradan götürmeliyiz." dedi Ömer, kendi kolundaki kurşun yarasını unutmuş gibiydi. Burak kendine gelip karısının yanına eğildi. Gözleri korkuyla bakıyordu.

"Doğuma aylar var. Erken doğum yapamaz." Burak ağlamaklı bir sesle ne yapması gerektiğini düşündü.

"Ha... Hayır... Gidemeyiz... Suyum geldi zaten!" Betül bir kez daha çığlık attı. Bir eliyle Ömer'in diğer eliyle Burak'ın elini sıkıyordu. Baran hemen yerde kanlar içerisinde yatan yaralı adamlardan birinin cep telefonunu aldı.

Titreyen parmaklarının arasından bir numara tuşlarken "Nilay!" dedi bağırdı. "Esma'nın kuzeni. Kadın doğum uzmanı. Suyu geldiyse kıpırdatamayız. Doğum başlayacak!" Baran'ın sesindeki dehşet hiç olmadığı kadar hararetliydi.

Karşı taraf telefonu açınca Baran haykırdı.

"Nilay?"

"Baran? Sen misin?"

Esma, çocuklarını alarak annesinin evine gündüz misafirliğine gitmişti. Kadınca bir gün tertiplemişler babasını arkadaşlarıyla vakit geçirmesi için evden yollamışlardı. Kuzeni Nilay da onlara gelmiş, üçü beraber çaylarını içiyordu. Aradan geçen güzel dakikalardan sonra Nilay'ın cep telefonu çaldı. Tanımadığı bir numaraydı ama açıp kulağına götürdü.

"Alo? Baran sen misin? " Başını çevirdi. "Baran arıyor." dedi Esma'ya doğru. Esma elindeki fincanı sehpaya bırakırken hafifçe kaşlarını çatmıştı. Nilay'ı arayacak kadar önemli ne olabilirdi ki?

Nilay telefonu tekrar kulağına götürdü. "Efendim Baran?"

"Nilay, Bet... Betül... Betül doğuruyor!" dedi kesik nefesler arasından.

"Ne?" diye bağırdı Nilay tüm odayı inletircesine. Baran hararetle konuşmaya devam ediyordu.

"Evet! Hastaneye götüremiyoruz. Sen doğumu anlat." Nilay'ın yüzünün rengi kaçtı.

"Anlamadım? Yok artık. Siz neredesiniz?"

"Nilay kaçırıldık. Şu an nerede olduğumuzu bilmiyorum. Telefonu konferansa alıyorum, Burak'a ne yapacağını anlat!"

Nilay "Baran ben..." diye başlamıştı ki Esma yerinden kalkıp yanına oturdu.

"Ne olmuş Nilay?" diye sordu merakla. Heyecanlanmıştı. Kalbi ne olduğunu bile bilmediği olaylar yüzünden güçlü atışlar sergiliyordu. Önemli bir şey olmasından çok korkuyordu.

Nilay telefonun öbür ucundaki sesleri dinlemeyi kesip dalgın bir şekilde "Betül doğuruyormuş. Baranları kaçırmışlar. Betül'ü telefondan doğurtacağım!" diyerek duyduklarını aktardı.

"Ne?" Esma dehşete düştü. Çocuklar ile bakıcı ilgileniyordu. Yanlarında olmadığı ve bu sahneyi görmedikleri için Allah'a kısa bir şükür yolladı. Nilay da telefonu konferansa alarak ortaya koydu. Behiye Hanım ve Esma da orada olanları artık duyuyordu.

Baran Burak'a bağırdı.

"Kendine gel!"

"Baran sakin ol, adam şokta görmüyor musun?" diye araya girdi Ömer. Esma bu sesi tanıdığı için bir anda güven hissiyle doldu.

Baran Ömer'e delirmiş gibi bakıp tekrar Burak'a döndü.

"Oğlum... Doğuruyor kız!" diyerek omuzunu dürtükledi. Çömelmiş olan Burak hemen başını iki yana sallayıp durumu kavramaya çalıştı. Betül'ün elini daha fazla sıktı. Başını Baran'a kaldırıp bağırdı.

"Hayatım boyunca böyle bir şeyle karşılaşmadım." Başını karısına eğdi. "Betül, aşkım, geçecek bunların hepsi geçecek!"

"Ahhh..." Betül çığlık atınca Nilay araya girdi.

"Beyler! Beni iyi dinleyin. Betül'ü temiz bir yere yatırın."

Burak etrafına baktı.

"Temiz mi?" Her yer kir ve kan içerisindeydi. Yerde yatan yaralı ve baygın adamlar varken temizlik nasıl beklenirdi? Baran aptal aptal etrafına bakarken Ömer onlardan daha mantıklı düşünüp ceketini çıkarttı. Kolu hafif kan olduğu için iç kısmını üste gelecek şekilde çevirdi ve yere serdi.

Ömer "Ceketimin üzerine yatırın" derken, Baran'a kardeşinin koltuk altlarından tutmasını işaret edip Burak'a döndü "Bir iki üç deyince kaldır" dedi. Esma Baran'ın sesini duyunca gözünden bir damla aktı.

"Baran..." diye inledi. Baran karısının sesini duyduğu için üzerinden büyük bir yük kalktığını hissetse de kardeşi acı çekiyordu. Burak ve Baran birbirlerine bakıp Betül'ün canını acıtmamaya özen göstererek "Bir...iki... üç!" diyerek ceketin üzerine yatırdılar. Baran doğrulup rahat bir nefes almaya zorladı kendini.

"Esma seni seviyorum ama Nilay'ın konuşması lazım. Nilay, anlat başka ne yapalım!"

"Sıcak su! Temiz sıcak su lazım."

Burak ve Baran Ömer'e dönüp sorunun cevabını beklediler. "Su yok burada Nilay!" diye bağırdı Ömer telefona doğru.

"Tamam sakin olun! Betül'ün suyu geldi mi?"

"Nilaaaay... yardım et bu çok can.... acıtıyoooor ahhh..." Betül çığlık atıp ıkınmaya başladı.

"Betül tatlım korkma, geçecek. Yere sırt üstü yatırın. Bacaklarını kırarak iki yana açın."

"Ben yapamam sen yap!" dedi Baran çekinerek. Betül'ün baş kısmına gitti ve başını kendi dizlerine koyarak kardeşinin elini tuttu. Betül terden sırılsıklam olmuştu. Bu doğum işi nasıl bir şeydi böyle?

Ömer ne yapacağını bilemez bir halde Betül'ün yanından kalkıp bir kaç adım uzaklaştı. Hayatında ilk defa bir kadını doğurtma anına şahit oluyordu. Bu bir erkek için dayanılmaz bir andı.

"Hastaneyi aradınız mı?" diye sordu Nilay.

"Hayır!" diye bağırdı Baran. "Burası neresi?" Ömer ensesinden tutulup yukarı çekilmiş gibi düşüncelerinden sıyrıldı.

"Kocaeli Dilovası de..."

Betül "Ahh... Bitirin artık şunu..." dedi dişlerinin arasından.

"Burak bebeğin başını görüyor musun?" diye sordu Nilay.

Burak bin tane adamla kavga etmeye hazırdı. Yeter ki bu manzaraya şahit olmasındı. Hayatında hiç olmadığı kadar etkilendiği bir sahneydi bu. Karısını kendisinin doğurtacağı kırk yıl düşünse aklına gelmezdi. Hayatta her şey başınıza gelebilirdi. Bunu durdurmanın da, ben yapamam diyerek geri çekilmenin de bir yolu yoktu.

"Görüyorum Nilay!" diye bağırdı yerde duran telefona doğru. Betül iki büklüm oluyor ve güçlüsünden ıkınıyordu.

"Ahhh... Dayanmıyoruuuuum..." Betül'ün gözlerinden iri damlalar şelale gibi akarken Baran'ın da gözleri doldu. Kardeşi böyle bir manzaranın içinde bebeğini doğuruyordu. Ne kadar şanssızdı.

Ömer ise köşeye sinerek Betül'ün acıyla kasılan çehresine, Burak'ın bebeğini doğurması için karısına "Dayan aşkım lütfen..." diyerek destek verip aslında her an düşüp bayılacakmış gibi olan surat ifadesine baktı.

Baran'ın ise durumu anlaşılmazdı. Olayın şiddetinden olsa gerek beti benzi atmış, alnında ter damlacıkları oluşmuştu.

"Betül tüm gücünle ıkın! Burak sen de karnından hafif bir baskı uygula aşağı doğru..." Burak telefondaki sesin söylediklerini yaptı. Betül ise gücünün ne zaman tükeneceğini düşünüyordu.

Dışarıda polis sesleri duyuldu. Koşarak salondan içeri girerlerken Baran ve Ömer'in işleriyle bizzat ilgilenen Umut komiser de ekipteki adamlarıyla içeri girdi. Yerdeki adamları kontrol etmek için hamle yaptıklarında gördükleri manzara ile donakaldılar. Ömer dağılmış bir halde yerden doğrulduğu gibi elini kaldırıp Umut'u durdurdu.

"Baran'ın kardeşi Betül doğum yapıyor. Bekleyin!" Umut hiçbir şey yapamadı. Elindeki silahı şaşkınlıkla indirip kapıda öylece durarak ilk manzaraya sonra da yerdeki adamlara göz attı. Durumdan nasıl çıkacaklardı merak ediyordu. Betül'den tarafa bakmamaya çalışarak iki adamın kadını doğurtma çabalarını seyretti. Arkasından biri geldi. "Baba neden girmiyoruz, bu sesler de ne?" Umut'un ortağı Ali kafasını uzatıp içeriye baktığında manzara ile karşılaştı. Çenesi şaşkınlıktan aşağı indi.

"Bu ne be?!"

"Ahhhh..." Betül bir çığlık atarak son gücüyle ıkındı. Tırnaklarını abisinin eline geçirmişti. Birbirlerini o kadar sıkı tutuyorlardı ki Baran acısını bile hissetmedi. Burak zaman ilerledikçe rengini daha çok kaybediyordu. Yüzü çarşaf gibi olmuştu. Her şey o kadar hızlı gelişmişti ki doğumu da bir o kadar aceleye gelmişti sanki.

"Bu... Burak..."

"Efendim aşkım... Efendim hayatım..."

"Sen... Seni çok... seviyorum. Bu zamana... zamana kadar... Ahhh..." Güçlüsünden ıkındı. "Sana... Söy... söylemedim ama... seni... seni çok seviyorum. Sen... benim ahhh... her zaman sevdiğim erkek oldun!" Betül'ün itirafı ile Burak'ın gözlerinden yaşlar akmaya başladı. Betül yine hiçbir şeyi zamanında yapmıyordu. Onca geçen güzel günleri varken aşkını ilan etmeyi kanlı adamlarla dolu, pis bir mekanın içinde doğururken ve bebeğinin yarısı neredeyse dışarıdayken yapmayı uygun görmüştü. Bunu düşününce yarı güler yarı ağlar bir şekilde garip bir ses çıkardı.

"Hiçbir şeyi doğru yapamaz mısın sen kadın? Beni sevdiğini bu ortamda mı söyleyecektin? Allah'ım normal bir karım olduğunu sanıyordum..."

Betül çığlık atınca Burak endişelendi. "Ben de seni seviyorum. Dayan aşkım... Oğlumuz geliyor. Bundan sonra hep beraber mutlu olacağız. Bak kötü günler geçiyor." Betül ıkındıktan sonra yarı baygın bir şekilde durdu, kendisini gülümsemeye zorladı.

"Duydun mu abi? Kötü günler geçiyormuş... Ahhh... Hayatımın... En... kötü günü..." Baran hıçkırıklarının arasında gülümsedi.

Betül ve Burak'ın ilan-ı aşk edişleri ve durumun hararetiyle telefonun diğer tarafındakiler de ağlamaya başladı. Sayamadığı kadar çok kadın doğurtan Nilay bile ağlıyordu. Behiye Hanım, Betül'ün sağlıkla bebeğini doğurması için dualar ediyordu.

Esma da bu durumdan kurtulmaları ve kocasıyla beraber görümcesini de sağlıkla görmeyi umuyordu. Beri yandan Ali, Umut ve Ömer erkeksi duruşlarını bozmadan kapıda dikilseler de böyle bir anda hissiyattan uzak durmak çok zordu. Umut hemen arkasını dönüp aşağıdaki cesetlerin fotoğrafını çeken olay yeri inceleme ekibinden birisine seslenip battaniye getirmelerini istedi. Ciddi anlamda bebek geliyordu. Konuşmalardan duyduğu kadarıyla erkekti. Küçük oğlanı üşütemezdi. Aklına kızı Almila ve minik oğlu Ozan geldi. Battaniye gelince düşüncelerinden ayrılıp içeri girdi.

Betül son ıkınmalarıyla beraber dışarıda ambulansın sesleri duyulmaya başladı. Burak oğlunu kucağına alırken hiç yaşamadığı, hayatı boyunca tatmadığı hislerin içine doluştuğunu hissediyordu. Küçücük yumuk gözlü, mor şey onun oğluydu. Minicik parmaklarını, incecik kolunu titrek bir şekilde kaldırarak ağlamaya başladı. Diğer herkesin gözleri dolup sevinçle gülerken Betül elinde kalan yarım güçle babasının kucağındaki güzel oğluna baktı. Bu manzaradan sonra ölse bile mutlulukla giderdi.

Bundan sonrası tam bir koşturmacaydı. Gelen ambulansın içinde bir kadın doğumcu vardı. Bebeği babasının kucağından aldılar. Diğer sağlık ekipleri bebek ve anneyle ilgilenirken Baran telefonu yerden alarak ayağa kalktı. Burak da kanlı üst başı ile doğruldu, sedyeyle dışarı çıkarılan Betül'ün peşinden gitti. Betül'ü ve bebeği ambulansa

bindirirlerken Burak olduğu yerde durdu. Aracın kapıları kapandı. Burak'ın gözleri dönmeye başladı. Etrafın karardığını görünce hafifçe sendeledi.

Sağlık ekiplerinden bir kadın ön kapıya koşarken gözleri Burak'a takıldı. Bir saniye sonra bağırdı. "Ah tutun adam bayılıyor!"

Burak yere düşerken polisler ve Baran onu tutmak için hamle yaptılarsa da geç kalmışlardı. Koca adam yere boylu boyunca uzandı.

Betül gözlerini açtığında hala uykusunun var oluşuna canı sıkılarak teslim oldu. Vücudundaki ağrılar kendisini hissettirse de inmiş olan karnını fark edince bir iki dakika gözlerini açık tutmayı başardı. Kafasını çevirmek bile büyük bir meşakkatti. Yine de vücuduna inat çevirdi. Hastane odasındaydı. Kollarından seruma bağlı bir şekilde yatıyordu. Yatağın yanında da sandalyesinde oturmuş, kapattığı gözleri ile alnını ovan Esma'yı gördü. Ağzını ıslattı. Dudaklarını yaladı.

"Esma..." Sesi bir fısıltı gibi çıkmıştı. O kadar çok çığlık atmıştı ki sesinin kısılmaması işten bile değildi.

"Ah canım benim... Uyandın. Kendini nasıl hissediyorsun?" Gülerek yerinden kalktı.

"Çok yorgun."

"Kolay değil tabi çocuk doğurdun. Ama çok iyisiniz. Oğlumuz da çok güzel. Bir görsen aynı babası..." Betül gülümsedi. Oğlunun hep Burak'a benzemesini istemişti. Dayısına benzeyecek değildi ya... Aklına gelince Esma'ya döndü.

"Baran ve Burak neredeler?"

Esma eliyle ağzını kapattı. Kıkırdayıp duruyordu. Betül kaşlarını çattı.

"Ne oldu?"

"Bizim yeni baba, bu mutluluğa dayanamayıp bayılmış. Seni hastaneye getirmek için ambulansa bindirirlerken Burak da yere yığılmış. Haklı adam tabi. Karısını kendi doğurttu. Herkese nasip olmaz..."

"Bayıldı mı?" Betül duydukları karşısında çok şaşırdı. Ardından o da hafifçe güldü. Fazla tepki gösteremiyordu. Karnı hala kasılmaların şiddeti ile ağrıyordu.

"Korkma ama durumu iyi. Birkaç saat dinlendi. Zor bir durumdu tabi. Gelirler birazdan Baran'la..." dedi Esma. Betül bir an ona baktı. Yaşadıklarını bilmiyor gibiydi. Eğer öyleyse söylemeyecekti. Baran söylemediyse bir bildiği vardı.

Betül tekrar dinlenmeye çekildi. Çok uykusu vardı. Sonsuza kadar uyuyacakmış gibi hissetse de akşam gözlerini açtı. Bu sefer sandalyede oturan Burak'ı gördü.

"Güzel meleğim uyandı!" Burak mutlulukla gülümsedi.

"Evet..." Burak sabredemedi ve eğilip karısını aşkla öptü. Kaç saattir onun uyanmasını bekliyordu. Geri çekilirken Betül'ün gözünden bir damla düştü.

"Ağlama artık sevgilim. Bundan sonra hayatımızda gözyaşlarına yer yok." Burak bir kez daha onu öperek geri çekildi. Yatağın kenarına oturdu ve karısının elini sıkıca tuttu.

"Oğlumuzu gördün mü?"

"Gördüm bir tanem. Çok güzel sana benziyor..."

"Esma sana benzediğini söyledi."

"Senin güzel gözlerini almış ama..." Burak gülümseyerek eline öpücük kondurdu. Genç kadın uykunun verdiği güçle biraz daha zinde hissediyordu kendini. Burak'ın üzerini inceledi. Temiz bir takım vardı. Eve gidip gelmiş olmalıydı. O kanlı şeylerden kurtulduğu için sevindi.

"Doğumdan sonra ne oldu?"

"Ambulansla hastaneye geldik."

"O adamlar?"

"Sen onları düşünme. Oğlumuzu düşün." Betül tekrar gülümsedi. Doğru oğluydu. Artık o da bir anneydi. Şu an hiçbir şey hissetmiyordu. Ama o müthiş varlığı hatırlayınca, babasının kolunda ne kadar güzel göründüğünü düşündü.

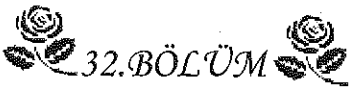
"Nerede? Getirsene..." Burak elinin üzerine bir öpücük daha kondurup yerinden kalktı. Bir adım atmıştı ki Esma ile kucağında oğluyla içeri giren hemşireyi gördü.

"Güzel annemiz uyanmış. Emzirmeniz gerekiyor." Hemşire anneye gülümseyip babaya döndü.

"Sizi dışarı alabilir miyiz?" Burak ilk itiraz edecek gibi oldu ama başını sallayıp dışarı çıktı.

Betül oğlunu ilk kez kucağına alırken gözyaşlarını tutamadı. Küçük bir tutam siyah saçları olan bu güzel varlık artık onundu. Bir iki hafta erken doğmuştu ama hiçbir sorunu yoktu. Minicik parmaklarını kıpırdatarak annesini arıyordu. Bu masum şeyin ona bahşedilmesi üzerine Allah'a dua etmeye başladı. Bebeğini göğsüne yatırarak kokusunu doya doya içine çekti. Bebeğini aldırmak gibi bir düşünceye nasıl girmişti? Bu korkunç bir fikirdi. Gözlerinden bir de bunun için yaşlar düşerken Esma nemli gözlerini kuruladı ve Betül'e yaklaştı.

"Yeter ama buraya bebeğini doyurman için geldik." Hemşireye göz kırptı. "Sulu gözlü ettin ikimizi de. Evine gidince ağlarsın, şimdi emzir de ufaklık aç kalmasın. Kaç saattir annesini arıyor yavrum." Betül azarı yiyince hafifçe gülümsedi. Bebeğini emzirmek için hemşireden yardım alırken minik oğlunun içinde bıraktığı his ile savaşıyordu. Göğsünü ağzına alan minik dudaklar içindeki aşkı daha da körüklüyordu. Burak en büyük aşktı. Tek başına varlığı ile oluşan koca bir aşk!

32. BÖLÜM

Sekreterin ardından kapattığı kapıya bir kaşını kaldırıp bakan adam masasında habersiz kağıtlara gömülmüş, kaliteli dolma kalemi parmaklarında çeviren kişiye döndü.

"Hoş mu geldim?"

Baran duyduğu sesle irkilip başını kaldırdı. Şaşırdığı her halinden belli oluyordu.

"Geldiğini bilmiyordum. Zeynep haber vermedi."

"Ona yalnızsan haber vermemesini ben söyledim." Baran hemen yerinden kalktı.

"Gelmeni neye borçluyuz?" Son yaşadıkları olaylardan sonra ilk defa görüşüyorlardı. Ömer teklifsizce gidip odanın diğer tarafındaki koltuğa oturdu. Bacak bacak üzerine atarken gayet keyifliydi.

"Bebeğin durumunun iyi olduğunu duydum. İlk yeğen tadı nasılmış?"

Baran Ömer'in yaptıklarının mantıklı açıklaması olacağı için aşırı bir tepki göstermeden onu takip ederek karşısına oturdu.

"Heyecan verici. Biraz da yorucu. Kendimi dede gibi hissediyorum."

Ömer gülümsemeye benzer küçük bir dudak bükmeyle ona baktı. "Öyledir."

Baran bir kaşını şüpheyle kaldırdı. "Nereden biliyorsun? Senin kız kardeşin veya ailen yok diye biliyordum."

Ömer'in gözlerindeki keyif yok oldu. Yüzündeki ifade keskinleşirken "Yok. Tahmin benimkisi." dedi.

Kısa sessizliğin ardından Baran merak edilen soruyu sordu.

"Kaçıran adamla iş birliği yaptın mı?"

Ömer başını yana eğdi. Baran'a dikkatle baktı. Başını ağır şekilde yana çevirerek konuşmaya başladı.

"Nihat'ı son üç yıldır tanıyorum. Küçük bir şirketken şimdi büyük bir holdingin başına geçti. Yaptığı ise illegal yollardan mal sahibi olmak." Ömer kolunu koltuğun sırtına atarak iyice yayıldı. "Küçük şirket patronlarının ipini çekti. Tıpkı size yaptığı gibi. Merak ettiğin noktaya gelirsek, onun seni rahatsız ettiğinden haberim bile yoktu. Çünkü biz hep farklı noktalarda aradık düşmanı. Son beş aydır, onun varlığından haberim var. Şans eseri toplantımızın aynı otelde olması ve onu görmemle her şey netleşti. Seninle aramda dostluk ilişkisi olduğunu düşünüp yardımımı istememiş. İlk olarak güvenini kazandım. SkyMountainn ile Baran Gökdağ'ı devirmek için aramızı iyi tuttuğumu söyledim. Bu onu daha fazla şevklendirdi. Seni ve sonradan ortak olduğun Burak'ı ortadan kaldırmayı o kadar amaç edinmişti ki ben böyle hırs görmedim. Yardımımı isteyince ona biraz beklemesini söyledim. Bu arada o dayı denen herifi bulmuş, bana sonradan söyledi. Sizi kaçıracağı günden haberim vardı. Yerini önceden belirleyip benim de katılmamı istedi. Kabul ettim. Umut operasyonu komuta etti ama Nihat infazın gerçekleşeceği yeri değiştirdi. Bu yüzden operasyon çok geç başladı."

Baran duydukları karşısında hoşnutsuzluğunu ifade ederek somurttu. "Bana neden söyleyip haber vermedin? Neden tüm işleri arkamızdan yaptın?"

"Çalışma ilkelerimin arasında en yakın adamıma bile söylemeyeceğim şeyler vardır. Sorunsuz, size bir şey olmadan olayı atlattık."

Baran hışımla yerinden fırladı. "Kardeşim ve Hazel bebekleriyle bu lanet duruma dahil oldu. Sen hala sorunsuz diyorsun. O kirin, pisliğin içerisinde Betül doğum yaptı. Senin haber vermemen yüzünden Hazel öldü!"

Ömer rahat ifadesiyle ona bakıyordu. "Hazel ölmedi."

Baran ona kuşkuyla baktı. "Ne diyorsun sen?"

"Haberlerde hiç onunla ilgili bir haber okudun mu? Yine bir namus davası diye gazetelerde manşet var mıydı? Veya olay yerinde cesedi bulundu mu?"

Baran düşündü. Olaydan sonra hiçbir televizyonda onlar hakkında bir haber yapılmamıştı. Umut'un söylediğine göre Hazel'in cesedine de rastlamamışlardı. Dayıdan ve Hazel'den haber yoktu. Burak Betül ve bebeği ile o kadar mutluydu ki Hazel'in nerede olduğunu araştıramamıştı. Sadece ölmediğini düşünüyordu.

"Nerede o zaman?"

"Benim evimde. Doğum yapana kadar onu himayem altında tutacağım." Baran koltuğa otururken bitkindi.

"Neden bize haber vermedin? Öldüğünü düşünüyorduk."

"Bir süre gözlerden uzak dursa iyi olur."

"Peki ama nasıl oldu?" Baran Hazel'i odadan çıkartışlarını hatırına getirmeye çalıştı. "Nihat onu götürmesi için başına bir adam verdi. Dayı da silahlıydı. Nasıl engelledin?"

Ömer gayet rahat bir tavırla anlattı. "Ben o daireye girmeden önce yanımda getirdiğim bir adamı herhangi bir durumda desteğe gelmesi için üst kattaki daireye gönderdim. Ona mesaj atana kadar ortaya çıkmamasını söyledim. Sonra da içeri girdim. Betül'ün Hazel için benden yardım istemesi üzerine adamıma gizlice mesaj atarak onlar daha kapıdan çıkmadan ikisini de gizlice üst kattaki daireye çıkartmasını, polisler apartmana girmeden de çatı katından kaçmasını söyledim."

Baran kusursuzca kurulan bu planın içerisinde iyice halsizleşti. "Dayıya ne olduğunu sorsam cevap alabilir miyim?"

Ömer hafifçe gülümserken göz kırptı. "Bazen kötüler de adalet sahibi olabilir."

Baran başka bir şey söylemedi. Çünkü dayının yeğenini görmek istediği yerde artık kendisini duruyordu. Yani mezarda. Ömer'in onu öldürdüğü şüphesizdi. Ne de olsa karşısındaki soğukkanlı bir katildi.

Ömer ceketini toparlayarak yerinden kalktı. "Akşam Esma ile Burakların evine gel. Sizi biriyle tanıştırmak istiyorum. Burak için önemli biri. Sen de görmelisin."

Baran buna şaşırsa da kabul etti.

Akşam sütünü içip huzurlu, kuş uykusuna giren minik oğlunu izlerken Betül'ün kalbi hiç olmadığı kadar büyük bir sevgi besliyordu. Onu doğurduğu günden itibaren hayatı değişmişti. Bunu hissedebiliyordu. Kapının çalmasıyla yatağında hafifçe sallanan oğluna son kez bakıp sessizce odadan çıktı.

Burak daha önce gelen Baran ve Esma'nın yanından ayrılıp çalan kapıya bakmak için koridora çıktı. Betül ile karşılaşınca göz kırptı. Kapıyı açtığında yüzünde oluşan gülümseme soldu.

Ömer ve daha önce gördüğü bu sima onda şok etkisi yarattı. Ömer'in geleceğini elbet biliyordu ama onu da getireceğini tahmin etmiyordu.

"Kim geldi hayatım?" Betül iri yarı kocasının kapıyı kaplaması sonucunda gelenleri göremiyordu. Burak'ın elini tutup yandan baktığında Ömer'i gördü. Daha sonra da bir kadını...

"Amca?" Bal rengindeki o ela gözler dehşet içerisinde irileşirken Burak'ın da ondan bir farkının olmadığını gördü Ömer ve Betül. Sesler üzerine kapıya gelen Baran ve Esma onları izliyordu.

"Amca? Ama...Siz...Çok gençsiniz."

"Hayat?"

Burak'ın gördüğü kişi Ömer'in daha önce resim olarak gösterdiği kuzeni Hayat'tı. İngiltere'de Türk bir bayanla evlenip yaşayan, hayattaki tek kan bağının bulunduğu adamın kızını görüyordu. Kuzeni Hayat!

"Hayat'cım, o senin amcanın oğlu. Yani kuzenin. İsmi Burak ve bu güzel bayan da eşi Betül, şimdi içeri girebilirsek geri kalan hasretinizi otururak giderirsiniz."

Burak kenara çekildi. Betül genç kadına gülümseyerek baktı. O kadar şaşkın duruyordu ki Burak'ın kuzeninin kendi yaşında olmasına çok sevindi. Bir anda kanı kaynayarak güler yüzle misafirlerini ağırladı.

Herkes koltuklara oturduğunda Burak ve Hayat hala birbirlerine bakıyordu. Burak hayatta ilk defa babasının tarafından bir akraba ile tanıştığı için şaşkındı. Her zaman ailesinin olmadığını düşünüyordu.

"Burak abi, sen amcama çok benziyorsun."

Burak'ın gözleri doldu. Tanımadığı babasına mı benziyordu?

"Onu hiç görmedim. Ben doğmadan öldüğünü söylediler."

Hayat'ın gözlerinden bir damla süzüldü. "Biliyorum. Babam bana her şeyi anlattı. Annen babama sana yardım etmesi için mektup yazmış. Kızını değil ama seni kurtarması için ona yalvarmış. Babam Mardin'e gitmiş ama ona hepinizin bir trafik kazası geçirip öldüğünü söylemişler. Senin öldüğünü düşünüyordu." Hayat gözlerini kuruladı. "Amcamın günlüğünde yazdığı o yiğit, tıpkı ona benzeyen bir oğlu var. Seni çok düşlemişim gençliğinde. Amcamla tanışmayı çok isterdim."

Burak'ın gözünün kıyısındaki yaşlar düştü. "Sana sarılabilir miyim?"

Burak yavaştan salladığı başını hızlandırdı. Yerinden kalktı. Hayat da onunla kalkarak sıkıca kucakladı. Betül ve Esma ağlamaya başladı. Sonunda Burak'ın kocaman bir ailesi vardı. "Amcamla tanışmalıyım."

Hayat olumsuz anlamda başını salladı. "Babamın kalbi var. Fazla heyecanlanınca küçük krizler geçiriyor. İzin ver ona ağırdan alarak anlatalım. İlk ben konuşayım, daha sonra seninle karşılaşır. O şimdi İzmir'de. Buraya gelir ve görüşürsünüz."

Burak daha fazla beklemeden ailesini büyütmek istiyordu. Ama eğer amcasının hayati tehlikesi olacaksa beklemeye değerdi. Kabul ederek başını salladı. Hayat'ı bir kere daha kucakladı. Betül yanaklarını kuruladı. Ayağa kalkarak ikilinin yanına gitti.

"Artık bir görümcem oldu. Burak'ın kardeşi sayılırsın, kuzen kardeş yarısıdır." Burak güldü. Karısını da diğer kolunun altına alarak iki-

sini kucakladı. "Sizler benim canımsınız." Ömer'e baktı. "Ömer sen..." diye başladığı sırada, Ömer hemen onun sözünü kesti.

"Bir dakika senin görmen gereken biri daha var."

Baran'a dönüp göz kırptı. Baran Burak'a gülümseyerek baktı. "Ömer Erez senin için çalışıyor. Bir bayanla daha görüşeceksin." Ömer telefonundan haber gönderdi. Az sonra kapı çaldı. Burak bir kaşını kaldırdı. "Kim geldi?"

"Hazel!"

Yağmur halasının evine giderken tedirgindi. İçinde garip bir üzüntü vardı. Etrafındaki büyüklerin '*bebek*' konusundaki konuşmalarını dinliyordu. Burak'ın bebeği diyorlardı. İlk defa göreceği için Yağmur da biraz korkuyordu. Bebeği olunca iki insanın birbirini çok sevdiğini söylemişti annesi. Burak da halasını mı seviyordu? Yol boyunca surat sallandırdı. Esma ve Baran onun bu halini görseler de bir şey yapamıyorlardı. Kızlarının ümitsiz bir aşka tutulduğunu içleri sızlayarak izlemekle yetiniyorlardı. Yağmur, öyle bir seviyordu ki Burak'ı, sanki hayatının sonuna dek sürecek platonik bir aşktı bu. Yaşına göre fazla yoğun duygular besliyordu.

Yağmur kapıdan içeri girerken Burak'ı gördü. Gene her zamanki gibi çok yakışıklıydı. Yüzü sakin hatta gülümseyen bir haldeydi. Yağmur koşup adama doğru atladı.

"Buyak..." Küçük kızın yüzünde güller açtı. Burak hiçbir zaman ona kötü davranmamıştı. Yağmur'un kendisini sevdiğini biliyordu. Bu narin çiçeğin duygularını incitmekten korkuyordu. Bu yüzden Betül ve oğlundan başka bir de Yağmur için özel bir yer ayırmıştı kalbinde.

"Hoş geldin prensesim."

Yağmur kedi gibi adamın boyun çukuruna yüzünü gömdü. Burak da ona sıcacık sarıldı.

Misafirleri karşılayan Betül içeriden ağlayan bebek sesini duyunca yerinden kalkarak yatak odasına gitti. Yağmur geldiğinden beri

Burak'ın kucağından inmemişti. Betül'ün bebeğin sesine doğru yürüdüğünü görünce arkasından bakakaldı. Esma, Baran ve Burak da onun hareketlerini sessizce izliyorlardı. Bebeği görünce nasıl tepki vereceği merak konusuydu. Halasını kıskançlıktan delirten Yağmur, bebeği görünce iki kat hırçınlık yapabilirdi. Esma ve Baran söz konusu Yağmur olunca hiçbir şeyden emin olamıyorlardı.

Burak onda hiçbir girişim göremeyince kızı kucaklayarak ayağa kalktı.

"Prensesim size oğlumu göstereyim mi?"

"Oğlun mu?" diye sordu üzgünce. Burak başını salladı. Sıcacık gülümsüyordu.

"Oğlum yani senin kuzenin Aras Rüzgar."

"Sen baba mı oldun?"

"Evet. Aynı senin baban gibi."

Yağmur başını eğdi. Burak onun üzgün olduğunu görüp Baran ve Esma'ya bakmadan duramadı. Yürüyerek yatak odasına gitti.

Betül bebeği emzirmiş yatağın üzerine bırakıyordu. Gömleğinin yakasını iliklerken Burak'ı ve Yağmur'u gördü.

"Yağmur, gel tatlı kuş bak benim güzel oğluma." Betül'de Yağmur'un, kocasına nasıl vurgun olduğunu bilse de artık kıskanmak yoktu. Anne olunca bazı şeyler sanki yerine oturmuş ve artık olgunlaşmıştı. Mantıklı düşününce davranışları gerçekten fazla absürttü. 4 yaşındaki Yağmurdan Burak'ı kıskanmak! Gerçekten saçmaydı.

Burak onunla beraber yatağın kenarına oturdu. Aras Rüzgar yatağın ortasında sırt üstü yatmış etrafa boncuk boncuk bakıyordu. Kendine özgü bebek sesleri çıkarınca Yağmur'un ilgisini çekti. Kendi kardeşi Utku'ya ne kadar çok benziyordu böyle.

"Utku'ya benziyoy."

Betül gülümsedi.

"Utku babana benziyor. E Aras da dayısına çekmiş." Burak'a göz kırptı. Yağmur gözlerini bebekten ayırmadan bir süre baktı. Burak ve Betül onun göstereceği davranışları sabırla bekledi. Kız hiç tepki vermiyordu. Asık suratı ile Aras Rüzgar'ı izlemeye devam etti. Büyüklerin

sabrı azalmaya başlarken başını kaldırdı. Gözleri dolmuştu. Burak'ın maviliklerine bakarak biraz daha yaklaştı.

"Buyak, sen aytık benim olamazsın değil mi?" Burak suratına şakadan ciddi bir ifade verse de sesi yumuşaktı.

"Maalesef prenses. Seninle evlenemem ama her zaman hizmetkarınız olurum."

"Hayatında benden başka biy kıza yey (yer) olmayacağına söz veyiy misin? Aytık alamı kıskanmıyoyum. Sen onu seviyoysun. O da seni." Yağmur kaşlarını çattı. "Seneleye lanet olsun!"

"şşşttt lanet okuma! Nereden öğrendin onu sen Yağmur?"

Yağmur başını halasına çevirdi. Kaşlarını hala çatıyordu.

"Kyeşteki Ali söyledi." Tekrar Burak'a döndü. Baran ve Esma odaya girmeden kapıdan kızlarının sözlerini dinliyorlardı.

"Buyak, seni seviyoyum. Kalbinde bana yey (yer) veyiy (verir) misin?" Burak ve Betül onu dehşet içerisinde dinleseler de adam onu kendine çekerek sıkıca sarıldı.

"Kalbimde her zaman sana özel bir yer var prensesim. Bunu kimse değiştiremez."

Yağmur geri çekildi.

"Tamam o zaman. Ben de seni kıskanmiycam. Ayas'ı da sevicem." Esma, Baran, Betül ve Burak'ın yüzünde hüzünlü bir gülümseme oluştu.

Yağmur kucağından inerek yatağın üzerine çıktı. Aras Rüzgar'ın yanına gidip yanağına küçük bir buse kondurdu. Zaman ilerledikçe düşünceleri de değişiyordu ama Burak'ı içinde hep özel tutacaktı. Küçük de olsa bazı şeylerin doğru olduğunu anlayabiliyordu. Kalbiyle hareket etse de annesinden ve halasından gelen dişilik cazibesi onun tüm güzelliğiyle dışarı vuruyordu. Her küçük umutlar gibi o da mutlu olmak için bir yol bulmuştu. Sevdiği adamın bebeğini öperken gerçekten doğru yaptığını hissediyordu.

Betül sırtını yastığa yaslayarak oğlunu emzirmek için pozisyonunu ayarladı. Dudaklar yine göğsüyle buluşunca hafifçe gülümsedi. Minik bebeği on aylık olmuştu. Kafasındaki tavşanlı şapkası ile oyuncak bebekten bir farkı yoktu.

Betül bebeği emzirirken odaya Burak girdi. Arkasından kapıyı yavaşça kapatarak karısının yanına uzandı. Oğlu ile hayatının aşkı olan kadına baktı. Bir süre onları izledikten sonra hafifçe sırıttı.

"Vay canına... Ne müthiş bir manzara!" Betül başını çevirip muzip bir şekilde kocasına baktı.

"Aklınızdan geçenleri çok merak ediyorum beyefendi." Burak daha çok sırıttı.

"Oğluma diyorum ben, seni utanmaz anne! Aklından neleri geçiriyor." Burak Betül'ü ayıplarken hala seyrini sürdürüyordu.

"Başka yöne döner misin?"

Ona içerlemiş gibi baktı. "Niyeymiş? Oğlumun beslenmesini izliyorum ben bir kere..." Betül gözlerini kıstı.

"İçimden bir ses oğlunu ileri sürüp farklı işlerin peşinde olduğunu söylüyor."

"Senin içindeki ses arzulu duygularla savaşıyor karıcım."

"Gözler yalan söylemez!" Betül eğilip kocasına bir öpücük verdi.

"Şşttt çocuğu besle," Betül'e şakadan kızarak oğluna döndü. "Senin bu annenle ne yapacağım ben oğlum."

"Beni oğluma şikâyet etme!"

Burak gülümseyerek karısını kendisine çekti. Betül sırtını ona yaslarken Aras Rüzgar da sütünü içiyordu.

Bebeğin adını koymak her çift gibi onların da sorunu olmuştu. Burak ve Betül didişmelerini bu sefer ad bulma üzerinde yapmışlardı. Burak aklındaki ismin olmasını istemiş ama Betül daha değişik bir isim olması konusunda diretmişti. İki inatçı keçi Baran'ın olaya müdahalesi ile orta yolda buluşmuşlardı. Burak Aras demişti. Betül de onları esip kavuran güçlü bir Rüzgar'dan bu adı düşünmüştü. Onlarında aşkı bir anda gelen esintiden oluşmuştu. Gözlerinin önündeki perde kalkmıştı ve birbirlerine ait olduklarını görmüşlerdi. Aşk buydu.

Betül bebeğini yatağa yatırdıktan sonra geri çekilerek uyuyan güzelliği seyretti. Hayatının şu son bir buçuk yılını düşündü. Çarçabuk geçmişti. Şimdi geriye bakınca öyleydi elbette ama ne zorluklar atlattığını bir tek o ve Burak biliyordu. Çekişmeli aşkları hiç olmadığı arzu ve tutkuyu bir arada getiriyordu. Derin bir iç çekti. Arkasından kocasının beline sarılmasıyla hafifçe gülümsedi. Güvenli kollarda olmak hiç bu kadar rahatlatıcı olmamıştı. Burak omuza çenesini dayayarak karısıyla oğluna baktı.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Burak, oğlunu uyandırmak istemediği için fısıltıyla sormuştu.

"Son bir buçuk yılı düşünüyordum. Neler yaşadık. Şimdi karşımdaki bu güzel minik bedene bakarken o günlerin hiçbir anlamı olmadığını anlıyorum." Burak kollarını sıkıca doladı ona.

"Kolay şeyler değildi."

"Evet, değildi." Bir süre sustu. Gözlerini kapatarak Burak'ın güçlü nefes alışını dinledi. Sonra dönüp kocasına kısa bir öpücük verdi.

"Başka bir şey daha düşünüyordum."

"Neymiş?"

"Teşekkür etmeyi unuttum."

"Ne için?"

Betül başını çevirip yatağındaki meleğe baktı.

"Bana en büyük aşkı yaşattığın için." Gözlerini kocasına çevirdi. "Beni aşık bir kadın yaptığın için... Beni anne yaptığın için... Çünkü sen beni hem kadın, hem anne yaptın! Hayatımı tepetaklak ettin. Ters tarafın hayatımın en güzel günlerini yaşattığını gördüm. Her şey için ve en çok da beni sevdiğin için teşekkür ederim."

Bunun üzerine artık konuşulmazdı. Dudaklarına kapanırken Burak'ın da aklında buna benzer düşünceler vardı. Betül en büyük aşk'tı!

Betül uyuyan oğlunu bakıcısına teslim ederek kocasıyla beraber Hatay'daki çiftliğin bahçesini yürüyerek gezmeye başladılar. Birbirlerine dolanmış kolları ile yeni sevgililer gibi mutluluk içindeydiler. Gölgelik bir çimenliğe gelince oturdular. Burak sırtını meyve ağacına dayarken karısını da kendisine çekti. Serin havayı ve güzel bahar kokusunu içlerine çekerek ne kadar mutlu olduklarını düşündüler.

Burak "Sana bir şey söylemeyi unuttum." dedi. Betül başını kaldırıp kocasına baktı.

"Neymiş?" Betül'ün güzel gözleri beklentiyle kendisine bakarken Burak'ın aklındaki şey uçtu ve sadece başka bir şey süzüldü dudaklarından.

"Seni seviyorum!"

Betül kısa bir kahkaha attı.

"Evet son bir saattir beni sevdiğini söylememiştin." Burak gülümsedi.

"Söyleyeceğim bu değildi ama..." Betül biraz toparlandı ve geri çekildi. Elini kocasının göğsüne dayayarak gözlerine baktı.

"Daha önce senin platonik aşığın olduğumu biliyor muydun?" Betül'ün gözleri irileşti.

"İnanmam!"

"Ben de öyle tahmin etmiştim."

"İlk aşkını ilan edişinde söylemiştin ama nedense pek inanmamıştım. Ne zamandan beri?" diye sordu Betül. Burak ile aşklarını bugün şeklinde yaşadıklarından geçmiş hakkında konuşmamışlardı. Ama şimdi böyle güzel bir ortamda söyleyerek Betül'ün de öğrenmesini istiyordu Burak.

"Tam olarak gününü bilemiyorum ama senesini çok iyi hatırlıyorum. Esma'nın hayatımıza girdiği zamanlarda, sana olan aşkım filizlenmeye başladı. Nasıl oldu hiçbir fikrim yoktu." Betül'ün yüzündeki gülümseme silindi. Yerine şaşkın bir eda geldi. Biraz daha doğrularak kocasını dinlemeye koyuldu.

"Daha önce seni gördüğümde hep bir bela olarak düşündüm." Gözlerini şakayla devirdi. "Tabi hala düşünüyorum..." Betül onun göğsüne bir tane vurdu. Burak kıkırdayarak elini tuttu ve dudaklarına götürdü.

"Baran'ın işleri için Esma'ya koştururken içimdeki bazı duygular sana kaydı. Bir kalp çarpıntısı, karında güzel, iç gıdıklayarak uçuşan börtü böcükler..." Kıkırdama sırası Betül'deydi.

"Sonra kalbime düştüğünü fark ettim. Senin artık olgunlaştığını, o lise kızı şımarık hallerinden kurtulduğunu gördüm. Aslında halen şımarık ve lise kızısın tabi... Tamam şakaydı!" Betül ona vurmak için hamle yaparken onu durdurdu. "O zaman seni sevdiğimi anladım. Bu tam 4 sene sürdü. Hatırlıyor musun? Ben bir ara işlerden uzaklaşmıştım. Baran da beni tatile göndermişti." Betül başını salladı. Burak'ın sözünü kesmeden dinliyordu.

"O zaman aşkım en zirvelerdeydi. Sen benim patronumun kardeşiydin. Benim konumumda olunca Prensese aşık olan köylü çocuğu şeklinde düşünebilirsin tabi. Depresyona girmiştim. Sen bana hep bir abi şeklinde baktın." Burak tekrar gülümserken gözlerinden hüzün akıp geçti. "Sonradan gözün açılıp beni görünce ne kadar şaşırdığımı bilemezsin. O platonik aşk gömülü sandığından kurtulup sonunda su üzerine çıkmıştı. Karşılık alıyordu. Bir şekilde en azından..." Burak sustu. Betül tam 15 dakikadır konuşmuyordu. Bu bir rekordu.

"Sen iyi misin?" Betül başını iki yana salladı. Yüzünü sallandırıyordu ve gözleri dolmuştu.

Burak kaşlarını çattı.

"Ne oldu?"

"Ah! Allah'ım yeniden aşık oldum!" diye inleyince Burak'ın çatık kaşları düzeldi ve dudakları yana doğru açılarak o karizmatik gülüşlerden birini yolladı.

"Ben de bir şey oldu sanmıştım. Genelde kadınlar hep bana aşık olur." diyerek Betül'ün bam teline dokundu. Genç kadın sulu gözleriyle kahkaha atıp kocasına vursa da Burak onu savuşturmak için hazırda bekliyordu. Birkaç dakikalık boğuşmanın ardından Betül'ü çimenliğe yatırdı ve o da üzerine eğildi. Gözünün önüne gelen saçı nazikçe kulağının arkasına alarak saçını okşadı.

"İmkansız denen şeyin, imkanlar dahilinde olduğunu bana gösteren yegane varlıksın sen! Seneler sonra gömülü olan bir sevdayı gün ışığına çıkardın. Tahmin etmeyeceğim bir şeyi gerçekleştirdin ve bana bir oğul verdin. Senin için geri kalan ömrümü hiç düşünmeden feda ederim. Aşkımız sonsuza kadar sürecek gibi uzun vadeli sözler yerine sana, bugünlerimi veriyorum. Bugün seni o kadar çok seveceğim ki her günüm aşkın en büyüğünü tattırmak olacak!"

Betül'ün gözünden iki damla yaş süzüldü. Doğrularak oturdular.

"'Ölüm mü yoksa ayrılmak mı daha acıdır?' diye sorsalar ayrılmak derim. Çünkü ölümün acısı zamanla hafifler. Bir daha onu göremeyeceğini bilirsin. Bir sonu vardır. Acısı fazla olsa da bir vakitte dizginlenir. Ama ayrılık acısı hiçbir zaman geçmez. Zaman ilaç olmaz. Acı ilk günkü gibi kalbinde varlığını korur. Anne ve babamın ölümüne alıştım ama senden ayrı kalmaya dayanamam. Bunu bir kez yaşadım, ikincisini kaldıramam!" Burak hiçbir sözün cevap değerinde yeterli olmayacağı anlardan birinde, verilecek tek bir cevap ile karşılık verdi. Sonsuza kadar birbirlerine böyle kenetli kalacakmış gibi sıkıca sarılarak göz yaşlarının buğuladığı mavilikleri onunkiyle buluştu.

"Benimle evlenir misin Betül? Tüm dünyanın gözü önünde benim olur musun? Bana bir kere daha evet diyerek seni o masumluğunla beyaz melek şeklinde görmeme izin verir misin?"

Betül hıçkırarak başını salladı. "Evet. Evet. Evet!" Ensesinden kendine doğru sıkıca bastırıp dudaklarıyla mutluluklarını mühürledirler.

Geri çekilen ilk Burak oldu.

"Sana söylemem gereken bir şey daha var."

Betül merakla "Nedir?" diye sordu.

"Yıllardır bileğinden çıkartmadığın bir bileklik vardı. Nerede o?" Betül kolundan asla çıkartmadığı mavi safirle süslü pırlanta bilekliği hatırladı. Aras Rüzgar minik elleriyle ona tutunmuş, Betül de farkında olmayınca elini çekerken kopartmıştı.

"Şey... O koptu. Aras Rüzgar'layken kaza oldu. Çok güzel bir bileklikti ama ne yapayım." Suratı hafif düşerken Burak ona karizmatik bir şekilde bakıyordu.

"Dört sene önce doğum gününde hediye edildi."

Betül ona şaşkınlıkla bakarken "Evet de sen nereden biliyorsun?" diye sordu. Birkaç saniye henüz düşmeyen jetonuyla ona bakıyordu. "Sen...? O bilekliği bana sen mi verdin?"

"Aşkımın dört sene önce başladığını söylemiştim."

"O bilekliğe her baktığımda aklıma gizli hayranım geliyordu. Neden daha önce söylemedin?"

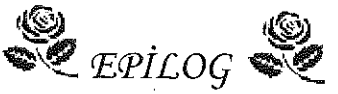
"Duygularımı saklayıp senin sevgini bana göstermenle açtım. Eh biraz zaman geçti sanırım."

"Bana "mavi gülüm" dedin." Kağıtta yazanları tekrar hatırına getirdi. Burak ağır ağır başını aşağı yukarı sallarken değerini dile getirdi.

"Gözlerin benim mücevherim. O maviliklerine baktıkça hep öyle kalmak istiyorum, ilelebet." Dudaklarını yavaşça gözlerinin üstüne getirip iki gözünü de öptü. "Sen benim hep mavi gülümdün. Eşsiz varlığınla hep benim olacaksın."

"Çok aptaldım. Sana neler yaptım. Duygularımdan emin olmak bile çok uzun sürdü. Aptal beni ne kadar çok seviyorsun."

"İstediğin kadar aptallık yapabilirsin. Gülümün dikenine isyan edemem. Seni sadece güzelliğin için değil, kusurlarına rağmen seviyorum. Benim küçük aptal mavi gülüm..."

EPİLOG

Güzeller güzeli kralın kardeşi, en büyük aşkıyla nikah masasına otururken masum bir prensesin saflığını taşıyordu. Her türlü engellerin gani olduğu ama sonunda aşklarının galip geldiği bu arenada artık onların hükmü geçiyordu.

Smokinin içerisindeki yakışıklı Şövalye, tuttuğu gelininin elini ölene kadar bırakmayacağına dair en büyük yeminini ediyordu. Yılların sonunda o mutluluğu hak etmişti.

Birbirlerinin gözleri içine bakarak gelen iki 'Evet'in ardından kopan alkışlar, tezahüratlar ve havaya atılan havai fişekler onların aşkına kutlanıyordu.

Burak ilk dansını dünyadaki hiçbir dişiye benzemeyen aslolan o muhteşem güzellikteki karısına sarılarak yaptı. Gözlerini asla ondan alamadı. Daha önce de onun karısıydı ama şimdi tüm dünyanın karşısında o harika varlığın ona ait olduğunu ilan ediyordu. En büyük aşkıyla hem de!

Bulutların üzerinde tabiri Burak için geçerli olmalıydı. Aksi halde bu kadar çok gülümsüyor olamazdı. Yanak kasları ağrıma kıvamına geldiği vakitte mikrofonu eline alarak orkestranın bulunduğu küçük platforma çıktı.

"Ehem..." diyerek ses kontrolü yapmak adına tüm ilgiyi üzerinde topladı. Orkestranın azalan müziği arkada hoş bir fon yarattı. Dans eden çiftler birbirlerinin kollarında sesin geldiği yöne döndüler. Tüm

gözlerin odağındaki yakışıklı damat izleyicisine mutluluk gülümsemesini yollayarak sözlerine başladı.

"Dansınızı yarıda kesiyorum ama söylemek istediğim bazı şeyler var. Merak etmeyin kısa tutacağım. Düğünümde kenarda horuldayan birilerini görmek pek hoş olmaz, değil mi?" Tüm konuklarda kısa bir gülüşme sesleri yükseldi.

Betül, Esma'nın yanından ayrılarak dans pistinin ortasına doğru ilerledi. Burak'ın sesini duyduğu andan itibaren kalbindeki çarpıntıya engel olamıyordu. Müzik kesildiği için olduğu yerde duran konukların arasından gülümseyerek platforma yaklaştı. Kocasının söyleyeceklerini en az konuklar kadar merak ediyordu. Burak ile gözleri kesiştiği anda ilk günkü gibi gücünü koruyan aşk, şelale misali kalbini dolduruyordu. Burak'ın gözleri ışıldayıp konuşmasına başladı.

"35 sene önce hayata gözlerimi açtığımda traji-komik bir tiyatro oyununun zayıf, çelimsiz bir figüranıydım. Şu an bulunduğum yerden geri doğru bakınca, oyunun aslında hayat olduğunu öğrendim. Arkamda hayal kırıklıklarım, acılarım ve başarılarım kaldı. Her bir zorluğu canı pahasına da olsa atlattım. Şimdi şurada bu damatlığın içinde, karşımda duran güzel gelinime bakarken aslında o figüranın bir kahraman olduğunu ve acılarımın, hayatımın ikinci yarısında gelen Betül adındaki mutluluğa karşı bir bedel olduğunu gördüm."

Tüm konuklar derinden hayranlık dolu iç çekerken, Betül makyajına aldırmadan iki damlayı yanaklarından aşağı saldı.

"35 yolun yarısı demiş Cahit Sıtkı Tarancı, hayata karşı ilk yarıda bir sıfır mağluptum. İkinci yarı da iki bir öne geçmeyi planlıyorum." Burak o karizmatik sesiyle ahenk olan kahkahasını atarken erkek konuklar damadı desteklemek amacıyla takdir dolu tezahüratlarını yaptılar.

Bayan konuklar ise göz alıcı damadın sözleri ile yanlarındaki kocalarını dürtükleyip "Bak ne kocalar var" diyerek kıskançlık dolu bakışlarını yollarken dolan gözlerini peçete ile kuruluyorlardı.

Esma kocasının kolları arasında başını kaldırdı. "Burak'ın edebiyat hakkında bilgisi olduğunu bilmiyordum." Baran yıllardır sağ kolu

olan ama aslında erkek kardeşi olarak gördüğü eniştesine takdir dolu bakışlarını yollarken "Aslında çok iyi bir şairdir. Okulda edebiyatı çok iyiydi." dedi.

Esma kıkırdayarak kocasının karnına hafifçe dirseğini geçirdi.

"Ve sen de bu aşk adamından bir savaşçı çıkarttın öyle mi?"

Baran omuz silkti. "Aslında o hep savaşçıydı. Şair kısmını Betül çıkarttı," derken kardeşinin hareketlerini gösterdi.

Betül duygu yüklü sözlerden sonra kocasına elini uzatarak aşağı inmesini bekledi. Burak onun elinin üzerine bir öpücük kondurdu ve kollarının arasına aldı.

"Sana hep neden aşık olduğumu düşünüyordum."

"Cevabı buldun mu?" diye sordu Burak, alnını onunkine dayadı. Betül dudaklarını ısırdı.

"Bilmiyorum ama iyi ki bilmiyorum. Seni kazanmak için ne yaptığımı bile bilmiyorum. Benim gibi birini sevmen için..."

Burak dudaklarına kapanıp kısa bir öpücükle onu susturdu.

"Bundan sonra geçmişi düşünmek yok, nedenler niçinler yok. Sadece sen ve ben varız."

"Hayır" dedi Betül gülerek. "Sen varsın, ben varım, Aras Rüzgar var ve bir de..." Betül onun eline uzanarak kabarık eteğinden henüz belli olmayan karnına koydu. "Damla var!"

Burak birkaç saniyelik sersemliğinin ardından "Damla?" dedi. "Damla..." Betül'ü öyle bir kucakladı ki duvaktaki beyaz tüller uçuşarak ikisini birbirine dolayacak şekilde etraflarını sardı. "Aras Rüzgar daha yeni yaşına girdi."

"Eh performans ödülünüz bayağı güzel oldu Burak Bey. Sizi tebrik ediyor ve kocaman ailenizle size koskocaman bir mutluluk diliyorum" dedi Betül. Burak onu öptü. Kana kana, doya doya... Az sonra ölecekmiş gibi tüm aşkıyla..

Orkestradan yükselen melodi ve bahar akşamının vermiş olduğu yumuşak esinti herkesi kuşattı.

Masallar, çocukluğumuzun o ulaşılmaz büyülü dünyasıydı. Kötülerin, kötülüklerin asla olmadığı insanların birbirlerini sevip saygı

duyduğu sadece kuzuların olduğu masum bir dünyaydı orası. Aşkların da en güzeli hep orada saklıydı.

Prensesler, o gün geldiğinde sonsuza kadar mutlulukla yaşayacakları yakışıklı Prensleri ile tanışmalarından sonra gelen sonsuz sevgilerin bol olduğu bir dünyadaydılar. Minik hayal dünyamızı kuşatan o masallar hep en mutlu anda son bulurdu ve o bilindik son cümlesiyle. "Sonsuza dek mutlu yaşadılar!"

Mutlu sonlar yazarın hikayeyi nerede bitireceğine bağlıdır ama hayat asla mutlu sonla bitmeyebilir.

Birbirini kucaklayan çifti seyreden Ömer ve Hayat, bakışları kesiştiği andan itibaren eski düşmanlıklarına geri dönerek ölümcül nefretlerini kusuyorlardı.

Ömer yanından uzaklaşmanın Hayat'ın ruh sağlığı açısından daha olumlu olacağını düşünerek ayrıldı. Kendine bir bardak şarap almak için konukların arasında gezinen garsonlardan birine yanına gelmesi için işaret ederken arkasından hızla biri çarpınca öne savrulup dengesini zorlukla toparladı. Ona çarpıp giden adamın dikkatle arkasından baktı. Elinde şişe şarabıyla sallanarak arka taraftan ilerliyordu. Ömer ilk anda ondaki şüpheli hareketi göremedi. Düğün akşamı kutlama için içkiyi fazla kaçıran bir konuk olarak görünüyordu. Sonra aniden iki elini siyah ceketinin ceplerine soktu. Sağda bir şey yoktu fakat soldakinde...

"Güzel bir gece değil mi Erez? İyi eğlen, çünkü seninle daha işim bitmedi. Bu sefer çok büyük hata yaptın! Yanan eve hayat kurtarmak için girersen, elin yüzün is olur. Burak ve Baran'ın hayatına karşılık, sen mi? Yoksa..." Ömer küçük kâğıtta yazan notun son cümlesini seslendirerek başını kaldırıp genç karısına korku dolu gözlerle baktı. "Hayat mı?"

DEVAM EDECEK